Cuprinsul revistelor din anul 1927

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1927
IEHOVA ŞI LUCRĂRILE LUI - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1927
MAREA MULȚIME - *PAG. 21*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1927
FIUL ȘI SERVUL - *PAG. 40*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1927
SERV - BUN ȘI RĂU - *PAG. 60*

Revista nr. 5 – 1 martie 1927
LUCRAREA ILIE - *PAG. 78*

Revista nr. 6 – 15 martie 1927
LUCRAREA ELISEI - *PAG. 96*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1927
SĂRBĂTOAREA DE ELIBERARE - *PAG. 115*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1927
CREAȚIUNEA CEA NOUĂ - *PAG. 134*

Revista nr. 9 – 1 mai 1927
SERVICIUL NOII CREAȚIUNI - *PAG. 153*

Revista nr. 10 – 15 mai 1927
ÎNVIEREA - *PAG. 169*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1927
PRIMA ÎNVIERE - *PAG. 186*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1927
TRUP DE ÎNVIERE - *PAG. 206*

Cuprins

Revista nr. 13 – 1 iulie 1927
BIRUITORII - *PAG. 222*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1927
CERCETĂRI DIN PARTEA LUI DUMNEZEU - *PAG. 239*

Revista nr. 15 – 1 august 1927
LOC DE SIGURANȚĂ - *PAG. 253*

Revista nr. 16 – 15 august 1927
DE CE ÎN SIGURANȚĂ - *PAG. 270*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1927
APĂRARE ȘI SIGURANȚĂ - *PAG. 290*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1927
TEME-TE DOAR DE IEHOVA - *PAG. 309*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1927
SERVICIUL CONGRESULUI - *PAG. 326*

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1927
REZOLUȚIE - PENTRU OAMENII DIN CREŞTINĂTATE - *PAG. 343*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1927
MISIUNEA CREȘTINILOR PE PĂMÂNT - *PAG. 363*

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1927
TRECEREA PUTERILOR - *PAG. 380*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1927
„UN POPOR PENTRU UN SCOP” - *PAG. 398*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1927
UN MOTIV PENTRU RĂZBUNAREA LUI DUMNEZEU - *PAG. 418*

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Ianuarie 1927** **Nr. 1**

IEHOVA ŞI LUCRĂRILE LUI

„O, Doamne, cât de multe sunt lucrările Tale! În înţelepciunea Ta le-ai făcut pe toate: pământul este plin de bogăţiile Tale.” – Ps. 104:24.

Foarte mulţi clerici au primit aprobarea, ba chiar recomandarea, să citeze din poemul filozofic al Papei următoarele cuvinte: „Subiectul de studiu cel mai potrivit pentru omenire este omul.” Această afirmaţie, aşa-numită filozofică”, nu este adevărată. Ea a servit drept o modalitate de amăgire timp de foarte mulţi ani. Acesta este un exemplu de înţelepciune lumească. În ochii lui Dumnezeu, înţelepciunea lumească este o nechibzuinţă. Creştinii adevăraţi trebuie să o privească în acest fel. În rândul înţelepţilor lumeşti a fost întotdeauna prioritar să Îl ignore pe Creator şi să pună accentul pe făpturi. (Romani 1:25) Aceasta este o dovadă în plus că omul a fost atins de influenţa vicleană a diavolului.

2. Scopul lui Satan a fost dintotdeauna să îi întoarcă pe oameni de la Dumnezeu, iar una dintre modalităţile sale de a face acest lucru a fost prin preamărirea numelui omului. A sosit însă vremea pentru o schimbare, iar această schimbare îi va face pe oameni să pună accentul pe numele Creatorului, căci este scris: „Eu voi distruge înţelepciunea înţelepţilor şi voi nimici priceperea celor pricepuţi. Unde este înţeleptul? Unde este scribul? Unde este certăreţul acestei lumi? N-a transformat Dumnezeu în nechibzuinţă înţelepciunea lumii acesteia?” – 1Corinteni 1:19,20.

3. Cel mai potrivit subiect de studiu al omenirii este Iehova Dumnezeu şi lucrările Sale. Aceasta este singura cale care conduce spre viaţă. „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3) Iehova Dumnezeu este sursa vieţii. Lucrările Sale marchează calea spre viaţa veşnică. – Proverbe 8:22; Ioan 11:6.

Cine este Dumnezeu?

4. Cum poate omul să Îl studieze pe Dumnezeu? Cel Veşnic se arată prin intermediul Cuvântului Său şi al lucrărilor Sale. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, ea fiind scrisă pentru învăţătura oamenilor. În ceea ce Îl priveşte, Dumnezeu a făcut ca în Cuvântul Său să fie scris că El este „din veşnicie în veşnicie”. (Psalmi 90:2) „Al cărui nume este Iehova.” (Psalmi 83:18) Acest nume Îl reprezintă pe Cel Veşnic. Acesta este numele prin care El s-a declarat oamenilor Săi aleşi şi prin care le-a dezvăluit scopurile Sale. – Exodul 6:3-8.

5. Iehova este Cel nemuritor, iar El locuieşte în lumina de care nimeni nu se poate apropia. Niciun om nu l-a văzut vreodată şi nici nu va putea să Îl vadă. (1Timotei 6:16) Dumnezeu este numele prin care El este cunoscut în corelaţie cu creaţia Sa. (Geneza 1:1) El este Cel care a făcut cerurile şi pământul. (Isaia 42:5) El Îşi asumă responsabilitatea pentru întreaga Sa creaţie. În timp ce acţionează prin reprezentanţii Săi, El este Creatorul.

Cuprins

Înţelepciunea

6. Înţelepciunea lui Dumnezeu este exprimată în creaţia Sa. „Lui Dumnezeu îi sunt cunoscute toate lucrările Sale, de la începutul lumii.” (Faptele 15:13) Înţelepciunea Sa nu cunoaşte limite, El aplicându-şi întotdeauna înţelepciunea într-un mod corect. Este imposibil ca El să facă vreo greşeală. Din moment ce El posedă înţelepciunea de a şti totul dinainte, are şi înţelepciunea şi abilitatea de a face ca lucrurile pe care nu doreşte să le ştie să nu ajungă la El, decât în momentul în care Îşi doreşte ca acest lucru să se întâmple. El este deasupra, înaintea şi mai presus de toate lucrările Sale. El Îşi arată măreţia în afara Sa. El este înveşmântat cu o mantie de lumină; El întinde cerurile asemeni unor draperii, pe care le transformă în locuinţa Sa.

7. Nimeni nu este capabil să Îi ofere sfaturi lui Dumnezeu. (Isaia 40:14) „Sfaturile Domnului dăinuie pentru totdeauna, iar gândurile inimii Lui, din generaţie în generaţie.” (Psalmi 33:11) Înţelepciunea Sa, exprimată în lucrările Sale, este atât de mare încât „tot ceea ce face Dumnezeu va dăinui pentru totdeauna, nimic nu îi poate fi adăugat şi nimic nu îi poate fi luat.” (Eclesiastul 3:14) Dumnezeu dezvăluie cele mai adânci secrete ale planului Său doar la momentul stabilit de către El, iar până atunci nici un om nu le poate afla. – Daniel. 2:22; Eclesiastul 3:11.

8. Mai grav decât nechibzuinţa este încercarea de a i-o lua înainte lui Iehova. El numără şi numeşte toate stelele. (Psalmi 147:4) Chiar şi firele de păr din capul vostru sunt numărate şi nici o vrabie nu poate cădea pe pământ fără ca El să ştie. (Matei 10:29,30) „Domnul prin înţelepciunea Sa a creat pământul; prin priceperea Sa a făcut cerurile. Prin cunoştinţa Sa adâncurile sunt deschise, iar norii picură rouă.” (Proverbe 3:19,20) Nu este de mirare că înţelepciunea omului imperfect este o nechibzuinţă în ochii lui Dumnezeu.

Dreptatea

9. Legea este o regulă de acţiune care arată ceea ce este drept şi care interzice tot ceea ce este greşit. Pentru om, legea şi dreptatea nu sunt două noţiuni sinonime. Legile nu sunt întotdeauna aplicate sau create în armonie cu dreptatea. Pentru Dumnezeu, legea şi dreptatea sunt întotdeauna egale. Dreptatea înseamnă tot ceea ce este corect. Dumnezeu este întotdeauna drept. Legile sau regulile Sale de acţiune pentru conducerea făpturilor Sale sunt întotdeauna drepte şi adevărate. El Îşi execută legea în dreptate. „Dreptatea şi judecata sunt baza tronului Tău; îndurarea şi adevărul sunt înaintea feţei Tale.” – Psalmi 89:14.

10. Dumnezeu nu face diferenţă între oameni. Legea şi judecata Sa sunt aplicate tuturor în acelaşi fel, fără părtinire. (1Petru 1:17; Iacov 3:17) El nu se schimbă niciodată, ceea ce Îl face întotdeauna sigur. (Maleahi 3:6) În momentul în care Dumnezeu promite să facă un anumit lucru, îl va face cu siguranţă. Cuvântul Său nu este niciodată lipsit de sens, el îşi îndeplineşte întotdeauna scopul. (Isaia 46:11; 55:11) El judecă întotdeauna cu dreptate în rândul făpturilor Sale. (Isaia 11:4) Judecăţile Sale sunt întotdeauna adevărate. (Proverbe 19:9) „Tu eşti drept, O, Doamne, şi drepte sunt şi judecăţile Tale.” (Psalmi 119:137) „Dreptatea Ta este ca un munte mare; judecăţile Tale sunt ca un adânc, O, Doamne, Tu îi fereşti pe oameni şi pe animale.” – Psalmi 36:6.

Puterea

11. Puterea lui Dumnezeu nu are limite. Când vorbim despre spiritul sfânt, înţelegem că acesta înseamnă forţa nevăzută a lui Dumnezeu pusă în aplicare după bunul Său plac. Dumnezeu nu trebuie decât să Îşi dorească şi puterea Sa va fi exercitată. Apele înconjurau pământul, acoperindu-l. Pe pământ era întuneric. „Spiritul lui Dumnezeu se mişca deasupra apelor. Iar Dumnezeu a spus: Să

fie lumină! Şi a fost lumină.” (Geneza 1:2,3) El Şi-a exercitat astfel puterea. El trebuie doar să Îşi dorească ca un lucru să fie făcut, iar acesta va fi făcut. Nimic nu I se poate împotrivi lui Iehova. Oamenii construiesc guverne şi naţiuni, lăudându-se cu măreţia lor; la rândul lor, alţi oameni îi ridică în slăvi pe aceşti constructori. Ceea ce face omul în comparaţie cu puterea lui Dumnezeu este nimic.

12. „Iată, naţiunile sunt ca picătura de apă dintr-o găleata, sunt numărate ca firele de praf de pe o balanţă; iată, El ridică insulele ca pe un fir de praf [...] Înaintea Lui naţiunile nu reprezintă nimic; pentru El, naţiunile sunt mai puţin decât nimic, şi deşertăciune. Cu cine Îl veţi asemăna atunci pe Dumnezeu? Sau cu ce Îl veţi compara? [...] El este cel care stă deasupra cercului pământului, iar locuitorii lui sunt ca nişte lăcuste; El întinde cerurile asemeni unei draperii şi le desface ca pe un cort în care să locuiască.” (Isaia 40:15,17,18,22) El deţine puterea absolută asupra tuturor persoanelor şi lucrurilor. – Rom. 9:21.

Iubirea

13. În Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „Dumnezeu este iubire.” Iubirea este expresia completă şi perfectă a altruismului. Fiecare acţiune a lui Dumnezeu faţă de făpturile Sale este pentru binele acestora, fiind săvârşită într-un mod altruist. El Îşi exprimă iubirea faţă de făpturile Sale, indiferent dacă această iubire este reciprocă sau nu. Când o făptură ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu şi să Îl aprecieze, Dumnezeu Îşi arată bucuria oferindu-i făpturii toata dragostea şi bunătatea Sa. Odihnindu-se în iubirea lui Dumnezeu şi aflându-se sub grija Sa protectoare, persoana respectivă îşi găseşte pacea şi liniştea.

14. „Cât de preţioasă este bunătatea Ta iubitoare, O, Dumnezeule! De aceea copiii oamenilor îşi pun încrederea sub umbra aripilor Tale.” (Psalmi 36:7) „Pentru că bunătatea Ta iubitoare este mai bună decât viaţa, buzele mele Te vor slăvi.” (Psalmi 63:3) „Dumnezeu şi-a arătat iubirea Sa faţă de noi prin faptul că, pe vremea în care eram păcătoşi, Cristos a murit pentru noi.” (Romani 5:8) Dumnezeu se apleacă să îi ajute pe cei supuşi greşelii, arătându-şi bunătatea iubitoare faţă de toţi oamenii.

15. Înţelepciunea, dreptatea, iubirea şi puterea lui Dumnezeu sunt exercitate întotdeauna într-o balanţă perfectă. Aceste atribute ale Celui Divin sunt exprimate în toate lucrările Sale.

Creaţia

16. Când un om începe să afle ceva despre Dumnezeu, el începe să Îl respecte pe Creator. Acest respect marchează începutul înţelepciunii umane. Înţelepciunea presupune să ştii foarte bine un lucru, iar apoi să aplici ceea ce ştii într-un mod corect, acest lucru fiind în conformitate cu regula divină. (Psalmi 111:10) Omul înţelept va căuta lucrările lui Iehova Dumnezeu. „Lucrările Domnului sunt măreţe, căutate de toţi cei care îşi găsesc plăcerea în ele.” – Ps. 111:2.

17. Plăcerea şi bucuria unei persoane cresc pe măsură ce aceasta caută să descopere lucrările lui Iehova. Eforturile sale sunt răsplătite, deoarece Domnul le dezvăluie cele mai importante secrete ale Sale doar celor care Îl respectă. „Taina Domnului este cu cei care se tem [care Îl respectă] de El; iar lor le va arăta legământul Său.” (Psalmi 25:14) Nu vi se pare atunci potrivit ca noi, cei care studiem Cuvântul lui Dumnezeu, să începem anul 1927 cu un studiu al lui Iehova şi al lucrărilor Sale, astfel încât să fim călăuziţi de acest studiu pe întreg parcursul anului?

18. Omul simplu, neiniţiat, nu poate înţelege şi aprecia minunile creaţiei Lui Dumnezeu. Doar în momentul în care o persoană devine absolvită şi născută în spiritul lui Dumnezeu, ea poate începe să înţeleagă lucrurile preţioase pe care Dumnezeu le-a creat şi pe care le păstrează acum pentru toţi cei care Îl iubesc. (1Corinteni 2:9,10,14) Creştinii adevăraţi sunt foarte încântaţi atunci când caută şi

studiază lucrări lui Iehova. Ei încep apoi să umble în lumina Domnului, iar această lumină începe să strălucească din ce în ce mai puternic, pe măsură ce ei avansează pe calea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru cei care se bucură să facă voia Sa.

19. Trebuie să fi existat o vreme în care Dumnezeu era singur, deoarece a existat un moment în care El Şi-a început lucrările de creaţie. Acel moment de început nu îi este dezvăluit niciunde omului. Prima creaţie, „începutul creaţiei lui Dumnezeu" (Apoc.3:14), a fost Logosul – cel care a devenit ulterior purtătorul de cuvânt şi reprezentantul lui Dumnezeu. Acel moment al începutului, deşi necunoscut nouă, a avut loc cu multe secole în urmă. În ceea ce priveşte acest mare eveniment, chiar şi Logosul însuşi spune:

20. „Domnul m-a creat la începutul lucrării Sale, înaintea celor mai vechi lucrări ale Sale. Eu am fost aşezat din veşnicie, de la început, înainte de fi pământul. Când încă nu existau adâncuri, eu am fost adus pe lume; când nu existau fântâni pline cu apă. Înainte ca munţii şi dealurile să fie întemeiate, am fost adus pe lume; când El încă nu făcuse pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din ţărâna lumii. Când a pregătit cerurile, eu mă aflam acolo; când a trasat un cerc pe faţa adâncurilor; când a creat norii de sus; când a întărit izvoarele adâncului de ape; când i-a dat mării hotărârea Sa, ca apele să nu treacă peste porunca Lui; când a pus bazele pământului, atunci eram lângă El, ca un meşter şi zilnic eram încântarea Lui, bucurându-mă întotdeauna înaintea Lui." – Proverbe 8:22-30.

21. Apoi, Logosul, ca agent activ al marelui Creator, a început să creeze toate lucrurile care au fost create. (Ioan 1:1-3) A urmat apoi crearea făpturilor spirituale, pe lângă Logos. Printre cei creaţi s-a aflat şi Lucifer, el fiind cunoscut pentru frumuseţea sa. El făcea parte din organizaţia sfântă a lui Dumnezeu. El era înveşmântat cu autoritatea de a lucra în numele Creatorului său. El era perfect întru totul, continuând astfel până în momentul în care nelegiuirea a început să încolţească în sufletul său.

22. A urmat apoi crearea heruvimilor, a serafimilor şi a oştirii de îngeri, fiecare dintre aceştia primind o sarcină anume. Logosul avea o relaţie confidenţială cu marele Creator, fiind întotdeauna motivul de încântare a Celui Atotputernic; prin urmare, ne putem da seama că Logosul ştia scopurile secrete ale lui Dumnezeu în crearea lucrurilor. Au fost create nenumărate planete; apoi soarele, luna şi stelele; în cele din urmă a venit momentul pentru crearea pământului.

23. Nu trebuie să ni se pară absurd faptul că Dumnezeu i-a dezvăluit preaiubitului Său Logos scopurile Sale în legătură cu crearea pământului. Înregistrările arată că El vorbea cu Logosul despre crearea omului. Dumnezeu a creat pământul pentru om şi intenţiona ca acesta să îl locuiască. (Isaia 45:12,18) Înţelegem astfel de ce Dumnezeu i-a spus Logosului că este pe cale să-l creeze pe om după chipul şi asemănarea Sa, pentru a fi domnitorul pământului.

24. Scripturile arată că unele informaţii despre crearea omului fuseseră deja răspândite în ceruri ,deoarece în momentul în care Dumnezeu a pus bazele pământului – acesta urmând să fie viitoarea locuinţă a omului – stelele dimineţii au cântat împreună şi toţi fiii lui Dumnezeu au strigat de bucurie. (Iov 38:4-7) Cele două stele ale dimineţii, Logosul şi Lucifer, s-au alăturat într-un duet pentru a-L slăvi pe măreţul Iehova; corul a milioane de voci superbe ale îngerilor glorioşi li s-au alăturat celor două stele în acel cântec de bucurie. De ce erau oferite toate aceste slăvi? Deoarece acela a fost momentul în care urma să aibă loc o schimbare de la crearea de lucruri neînsufleţite, la crearea făpturilor pământeşti, vii şi inteligente, făpturi care urmau să populeze pământul.

25. Dumnezeu a oferit apoi planurile şi precizările pentru crearea lui Adam. Cele mai precise detalii au fost puse la punct. Oasele puternice, fiecare muşchi şi fiecare nerv, toate au fost puse la locul potrivit; până şi firele de păr din capul lui Adam erau numărate. Logosul a început apoi să îndeplinească acest plan, luând toate elementele pământului şi creându-l pe om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu; după aceea, Dumnezeu a suflat viaţă în nările omului, iar acesta a devenit o fiinţă simţitoare. Dumnezeu a fost mulţumit de lucrarea Sa, spunând că este una „foarte bună".

Cuprins

26. Nu există nici un fals, nici o imitaţie şi nici o imperfecţiune în lucrările lui Iehova. Ele sunt lucrări adevărate şi sunt întotdeauna cercetate minuţios. Toate lucrările lui Dumnezeu sunt perfecte. (Deuteronom 32:4) Prin urmare, toate lucrările de creare, săvârşite de Logos, au aprobarea lui Dumnezeu. Biblia este o înregistrare a lucrărilor Sale. Ea a fost scrisă de oamenii sfinţi de pe vremuri; aceştia, prin puterea nevăzută a lui Dumnezeu, erau inspiraţi să scrie. Astfel, cuvintele Bibliei dezvăluie lucrările lui Iehova.

27. A sosit acum momentul ca Dumnezeu să le dezvăluie în totalitate lucrările Sale tuturor celor care Îl caută cu ardoare. În ultimii ani, Dumnezeu a deschis mai larg uşa înţelegerii, astfel încât viziunea oamenilor Săi să fie mai mare, iar ei să vadă şi mai multe dintre lucrările Sale măreţe şi minunate. Încrederea copiilor Domnului în marele Creator continuă astfel să devină din ce în ce mai puternică. „Cuvântul Domnului este drept; şi toate lucrările Sale sunt făcute în adevăr.” (Psalmi 33:4) „Lucrarea Sa este cinstită şi glorioasă, iar neprihănirea Sa va dăinui pentru totdeauna. El a făcut lucrările Sale minunate pentru a fi ţinute minte: Domnul este binevoitor şi plin de compasiune [...] El le-a arătat oamenilor Săi puterea lucrărilor Sale, pentru a le da lor moştenirea naţiunilor.” – Psalmi 111:3,4,6.

Exemple concrete

28. Din momentul creării omului şi până în prezent s-au întâmplat foarte multe lucruri minunate. Multe dintre ele au fost înregistrate în Cuvântul lui Dumnezeu. Foarte multe dintre aceste evenimente au fost însoţite de tristeţe, iar câteva de bucurie. Lucrurile care s-au întâmplat şi care au fost înregistrate în Cuvântul lui Dumnezeu au fost înregistrate pentru binele creştinului, pentru ca el să poată învăţa lecţiile necesare. – Romani 15:4; 1Corinteni 10:11.

29. Primul păcat comis ,despre care a fost scris, este gândul neloial care a încolţit în mintea lui Lucifer în momentul în care acesta şi-a dorit să fie asemenea lui Dumnezeu. (Isaia 14:13,14) Aceea a fost clipa în care nedreptatea a luat naştere în el. (Ezechiel 28:15) A fost o vanitate din partea lui Lucifer să se gândească că se poate pune într-o poziţie pe care Dumnezeu nu i-a dat-o. Pentru a-şi îndeplini scopul egoist şi ticălos, Lucifer era dispus să distrugă relaţia frumoasă dintre om şi Creatorul său, pentru a-l întoarce pe om de la Dumnezeu, transformându-l astfel într-un sclav. Mai presus de orice, Lucifer era dispus să îi fie necredincios lui Iehova. Din clipa primului său gând neloial, Lucifer a încercat în permanenţă să le întoarcă pe făpturi de la Dumnezeu, de la Creatorul lor.

30. Prima lege pe care Dumnezeu i-a dat-o poporului Său ales a fost aceasta: „Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine.” (Exodul 20:3) Înţelepciunea lui Dumnezeu şi bunătatea Sa iubitoare L-au făcut să creeze acea lege. Singura apărare pentru un om este de a-L avea pe Iehova drept Dumnezeu. A o lua pe calea cea rea înseamnă distrugere completă. Neloialitatea lui Lucifer a fost marea sa greşeală. Dumnezeu vrea ca oamenii Săi să înveţe această lege pe deplin, pentru a nu cădea şi ei în aceeaşi capcană. „Voi deci, preaiubiţilor, ştiind de dinainte aceste lucruri, aveţi grijă ca nu cumva să fiţi târâţi de greşelile celor răi şi să vă pierdeţi statornicia.” (2Petru 3:17) Această avertizare le este oferită celor care fac parte din adevărul prezent.

31. Prin urmare, cea mai importantă lecţie pe care făpturile trebuie să o înveţe o reprezintă încrederea deplină şi absolută în măreţul Iehova Dumnezeu. Exemple concrete de neloialitate, cu rezultatele groaznice pe care le atrag după ele, sunt scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a-i servi drept învăţătură noii creaţii. Studierea „omenirii” de către om duce la neloialitate faţă de Dumnezeu. Studierea lui Dumnezeu şi a lucrărilor Sale duce la loialitate şi credinţă.

Noua creaţie

32. Când va fi terminată, noua creaţie a cărei încoronare va fi Isus Cristos, va reflecta în totalitate gloria lui Dumnezeu. Noua creaţie este de fapt Christosul. Membrii trupului Său sunt doar o parte din El. Întrebarea nu este dacă aţi fost născut întru divinitate şi dacă aveţi o chemare cerească, ci acum întrebarea este: „Veţi fi credincioşi până la sfârşit, astfel încât să primiţi cununa vieţii?" Cine va intra în Împărăţia Domnului? Răspunsul este: cei care Îl iubesc pe Dumnezeu şi care, datorită acestui fapt,sunt credincioşi. Dumnezeu îi va salva pe aceştia şi îi va aduce în siguranţă în casa Sa glorioasă.

33. Noua creaţie este lucrarea lui Iehova Dumnezeu. Membrii trupului lui Cristos sunt aleşi din rândurile oamenilor. Dumnezeu va folosi noua creaţie pentru a pune bazele Împărăţiei Sale a dreptăţii, împărăţie care o va înlocui pe cea a diavolului. Desigur, diavolul încearcă din răsputeri să îi distrugă pe toţi cei care vor fi membrii noii creaţii, deci membrii ai Împărăţiei neprihănirii. Satan încearcă prin nenumărate feluri să îi distrugă pe creştini. Una dintre metodele sale preferate este să le întoarcă gândurile oamenilor de la marele Creator. El îi influenţează şi determină pe oameni să laude, preamărească sau slăvească orice alt lucru sau orice altă făptură, în afara lui Dumnezeu. Din această cauză, studierea lui Dumnezeu şi a lucrărilor Sale este singura cale sigură pe care omul o poate urma.

Închinarea la eroi, o capcană

34. Foarte multe făpturi îl venerează pe diavol. Metoda preferată a diavolului este de a-i determina pe oameni să venereze o oarecare făptură, astfel încât minţile lor să fie întoarse de la Iehova Dumnezeu. Creştinii ar trebui să reţină în permanenţă acest lucru. Pentru a-şi îndeplini scopul, diavolul nu se dedă doar la fraudă, ci îi şi influenţează pe alţii să devină ipocriţi. El a început să practice acest lucru pe vremea lui Enos, când i-a făcut pe oameni să se cheme după numele Domnului, deşi în realitate aceştia nu erau decât păcăliţii diavolului. (Geneza 4:26) Metoda vicleană şi ticăloasă a diavolului de a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu este dezvăluită aici.

35. Nimrod a fost unul dintre cei mai ticăloşi oameni care a trăit vreodată pe pământ. El a fost un instrument al diavolului. Cei care studiază Biblia cunosc într-o oarecare măsură calea cea rea pe care a urmat-o Nimrod. „El era un vânător viteaz înaintea Domnului; de aceea se spune: Ca Nimrod, un vânător puternic înaintea Domnului." (Geneza 10:9) Înţelesul acestui text din Scripturi nu este că Nimrod umbla în prezenţa Domnului sau în onoare înaintea Sa; ci că el era preferat de oameni, înaintea sau în locul Domnului Dumnezeu. Fiarele sălbatice îi îngrozeau pe oameni. Nimrod a devenit un vânător măreţ care ucidea aceste fiare, iar prin tacticile de manipulare şi amăgire ale lui Satan, oamenii au început să îl venereze pe Nimrod, considerându-l mai presus decât Iehova Dumnezeu. În ochii lor, Nimrod era un vânător măreţ, un apărător care merita să fie mai presus decât Iehova.

36. Diavolul a practicat această metodă de amăgire a omenirii dintotdeauna. Nici un om şi nici o organizaţie nu a mai fost liberă începând cu acel moment. Nici măcar cei care fac parte din adevărul prezent nu au scăpat de această capcană a diavolului. Desigur, creştinii nu au putut vedea în mod clar metodele diavolului, până când nu au avut o viziune a organizaţiei sale. Acum, fiind privilegiaţi să înţeleagă mai bine toate aceste lucruri, se cuvine ca ei să evite tot ceea ce îl poate ajuta pe Satan în lucrarea sa ticăloasă desfăşurată împotriva tuturor celor care iubesc neprihănirea.

37. Creştinul este neprihănit şi sfânt în virtutea faptului că este în Cristos. „Domnul îl pune deoparte pe cel evlavios al Său." (Psalmi 4:3) Când un om este născut şi uns de spiritul sfânt, el este sfinţit sau pus deoparte pentru Domnul. Planul subtil şi amăgitor al diavolului este să conceapă acum noi căi şi metode pentru a le întoarce atenţia celor sfinţiţi asupra unui lucru sau asupra unei persoane,

astfel încât ei să nu se mai gândească la Iehova Dumnezeu. El reuşeşte să facă acest lucru indirect, prin fraude şi amăgiri.

38. Nu trebuie să aruncăm decât o privire asupra istoriei sistemului papal pentru a observa că cei care fac parte din acest sistem i-au îndemnat dintotdeauna pe oameni să onoreze, venereze şi preamărească numele unor făpturi, în locul numelui lui Iehova Dumnezeu. Unii dintre liderii acestui mare sistem, deşi au fost foarte răi pe vremea lor, au fost canonizaţi şi transformaţi în obiecte de venerare pentru oamenii amăgiţi. Membrii sistemului papal, deşi sunt sinceri şi oneşti, sunt îndemnaţi să venereze imagini ale oamenilor şi să se roage Fecioarei Maria, numind-o „mama lui Dumnezeu". Diavolul însuşi îi îndeamnă pe oameni să facă acest lucru pentru a-i putea ţine captivi în continuare în cursa sa.

39. Aceeaşi situaţie a existat dintotdeauna şi în sistemul protestant. Numele de Arius, Calvin, Luther, Wesley ş.a., sunt privite cu foarte mult respect; spusele acestora sunt citate ca o autoritate în domeniu, deşi contrazic în mod direct Cuvântul lui Dumnezeu. Membrii bisericii protestante i-au respectat profund pe aceşti oameni şi amintirea lor. Mulţi şi-au pus încrederea în ei, în loc să se încreadă în Domnul. Din această cauză ei s-au expus pericolului de a cădea în capcana diavolului.

40. „Frica de om aduce o cursă; însă cel care îşi pune încrederea în Domnul va fi în siguranţă." (Proverbe 29:25) Cuvântul „frică", aşa cum este folosit în acest text, provine din aceeaşi rădăcină originală din care a derivat şi cuvântul „frică" aşa cum este folosit în textul următor: „Frica de Domnul este începutul înţelepciunii." Acest lucru înseamnă că o frică omagială de Domnul reprezintă începutul înţelepciunii; frica de om este o capcană a diavolului, menită să îi întoarcă pe oameni de la Dumnezeu.

41. Satan a început să îşi desfăşoare această lucrare în primele zile ale bisericii. Adunarea din Corint a fost divizată din cauza problemelor. Unii au spus: „Eu sunt de-al lui Apolo", iar alţii au spus: „Pavel este cel măreţ care m-a adus în adevăr." Această situaţie l-a făcut pe apostol – aflat sub inspiraţie divină – să le scrie celor din biserica din Corint şi să le spună, în esenţă, următoarele: „Eu şi Apolo nu suntem decât simpli slujitori, folosiţi pentru a vă aduce adevărul. Dumnezeu este cel care va oferă această cunoaştere, şi Cel care o sporeşte. Noi nu suntem decât nişte muncitori ai Lui Dumnezeu. Voi sunteţi construcţia Sa. Printre voi vor apărea oameni care se vor auto-declara înţelepţi şi care vă vor spune ce să faceţi, însă nu vă lăsaţi amăgiţi de către ei. Această înţelepciune a lor este o nechibzuinţă în ochii lui Dumnezeu. Fie ca nici un om să nu îi glorifice pe alţii. Dumnezeu, Creatorul, este cel care trebuie să primească toate onorurile şi toată gloria. Adorarea şi venerarea oamenilor, precum şi obiceiul de a-i numi mari eroi, este modalitatea prin care diavolul îi întoarce pe oameni de la Dumnezeu."

42. „Cine este atunci Pavel? Şi cine este Apolo, dacă nu nişte slujitori prin care aţi crezut, aşa cum Domnul i-a dat fiecărui om? Eu am plantat, Apolo a udat; dar Dumnezeu a făcut să crească [...] Căci noi lucrăm alături de Dumnezeu; voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, voi sunteţi clădirea lui Dumnezeu [...] Fie ca nici un om să nu se amăgească singur. Dacă unul dintre voi crede că este înţelept în această lume, lăsaţi-l să devină nebun, ca să ajungă înţelept. Căci înţelepciunea acestei lumi este nechibzuinţă înaintea lui Dumnezeu, pentru că este scris: El îi prinde pe înţelepţi în viclenia lor. Şi din nou, Domnul ştie gândurile înţelepţilor, ştie că sunt deşarte. Prin urmare, nici un om să nu se laude cu alţii, căci toate lucrurile sunt ale voastre." – 1Corinteni 3:5-7, 9, 18-21.

43. Biserica nu a fost niciodată eliberată de această influenţă subtilă a duşmanului. Nu este neobişnuit ca o persoană, remarcabilă printre cei care fac parte din adevărul prezent, să fie înălţată în rândurile fraţilor săi. Probabil el are nişte însuşiri speciale; dă dovadă de foarte mult devotament faţă de Domnul, iar Domnul îl foloseşte; unii dintre admiratorii săi îi oferă laude şi onoruri; el iubeşte aprecierile pe care le primeşte cu bucurie de la fraţii săi; apoi el începe să se considere mai important decât ar trebui, iar semenii lui îl privesc ca pe un exemplu demn de urmat, uitând să îşi îndrepte privirile spre Domnul.

44. Această situaţie a continuat şi a avut ca rezultat pângărirea templului lui Dumnezeu. (1Corinteni 3:17) Cel care primeşte aplauzele oamenilor devine, de obicei, impresionat de propria importanţă, se ia mult prea în serios, devine îngâmfat şi se transformă într-o ţintă uşoară pentru diavol. De aceea este scris: „Mândria merge înaintea distrugerii şi un spirit trufaş înaintea căderii." (Proverbe 16:18) Venerarea eroilor, indiferent dacă aceştia fac sau nu parte din biserică, este de-a diavolului. Planul duşmanului este să îi întoarcă pe oameni de la Dumnezeu prin îndemnarea oamenilor să îi admire şi stimeze pe alţi oameni; mulţi cad astfel în capcana diavolului.

45. Nimic din ceea ce a făcut omul sau din ceea ce poate face, nu este demn de slavă. Dacă el are o înţelegere a adevărului şi o exprimă pentru binele altora, nu are dreptul să îşi asume nici un credit şi nici o laudă pentru ceea ce face. Oamenii ar trebui să se privească la justa lor valoare şi să nu se considere prea importanţi. Când este comparat cu măreţia lui Dumnezeu şi a celor mai importante creaţii ale Sale, omul este un lucru nesemnificativ. Când David se gândea la creaţia grandioasă a lui Dumnezeu, a exclamat: „Când privesc cerurile-lucrarea mâinilor Tale-luna şi stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândeşti la el? Şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă?" (Psalmi 8:3,4) Aceasta este o viziune corectă.

46. Fie ca nici un creştin să nu se laude cu înţelepciunea sa şi nici să nu se lase amăgit lăudând înţelepciunea sau măreţia altui om. Nici un om cu adevărat măreţ nu a mai trăit pe pământ de la venirea lui Isus. Este periculos să preamărim numele oamenilor. Oamenii nu sunt niciodată suficient de înţelepţi încât să se poată lăuda cu înţelepciunea lor şi nici un om nu este suficient de înţelept încât să aibă dreptul să primească gloria şi plecăciunile semenilor săi. „Căci aşa a spus Domnul: Fie ca cel înţelept să nu se laude cu înţelepciunea sa, nici cel puternic să nu se laude cu puterea lui; fie ca nici cel bogat să nu se laude cu bogăţiile lui; ci acela care se laudă să se laude cu asta că el înţelege şi că Mă cunoaşte, că ştie că Eu sunt Domnul care manifestă bunătate iubitoare, judecată şi dreptate pe pământ; căci în aceste lucruri Îmi găsesc plăcerea, spune Domnul." – Ieremia 9:23,24.

47. Din moment ce Domnul a fost încântat să le permită creştinilor aflaţi acum pe pământ să aibă o viziune mai clară a organizaţiei diavolului şi să înţeleagă mai bine metodele ticăloase prin care operează, cu atât mai mare a devenit responsabilitatea fiecăruia să fie atent la calea pe care o urmează şi să aibă grijă să nu îl ajute pe diavol în lupta sa împotriva noii creaţii. Studierea lui Dumnezeu şi a lucrărilor Sale este singura cale sigură pentru om.

48. Domnul l-a folosit pe David pentru a scrie spre binele bisericii. În foarte multe aspecte, David este un simbol al bisericii. El ştia că nu poate crea nici măcar un fir de iarbă, nici un crin care să înflorească lângă pârâu. El a avut o viziune potrivită a lucrurilor, fiind un exemplu pentru cei pe care îi reprezintă şi ,anume, pentru creştini. Creaţia lui Dumnezeu l-a impresionat atât de tare pe David, încât acesta a uitat de el, în timp ce îşi oferea adorarea şi devotamentul Celui Veşnic. Nu îl vedem pe David lăudând sau preamărind nici măcar o dată numele altor persoane, ci slăvind întotdeauna numele lui Iehova Dumnezeu. Creştinii ar trebui să urmeze exemplul său.

49. Când David a privit creaţia măreaţă a lui Iehova a fost copleşit. Cuvintele sale de adoraţie oferă câteva indicii despre ceea ce era în mintea lui şi despre felul în care Îl privea pe marele Creator. De pe dealurile înalte ale Iudeei, David s-a uitat înspre estul îndepărtat, unde munţii măreţi îşi înălţau vârfurile spre cer, asemenea unor santinele tăcute, care păzeau intrarea în tărâmul făgăduinţei. El a văzut turmele de animale domestice hrănindu-se în tihnă în locurile adăpostite, de-a lungul văilor verzi. David era conştient de faptul că măreţul şi iubitorul Creator este Cel care a oferit dealurile înalte şi masive drept adăpost de fiarele sălbatice.

50. Îndreptându-şi faţa spre nord, psalmistul a zărit copacii pereni ai Libanului, plini de sevă şi vigoare, simboluri perfecte ale maturităţii şi vieţii veşnice; aceştia îşi fluturau în aer braţele puternice, aplaudând cu bucurie pentru slăvirea şi onorarea marelui lor Creator. Printre crengile lor, păsările sălbatice îşi făcuseră cuib pentru a-i proteja pe pui şi pentru a trăi în siguranţă şi pace. David a văzut măreţele izvoare ţâşnind din munţi şi curgând în văi, grăbindu-se să se întâlnească şi să fie

îmbrăţişate de valurile mării albastre. El se uita la soarele, la luna şi la stelele pe care Dumnezeu le-a pus pe cer şi le auzea cântând cântece de slavă închinate marelui Creator.

51. Apoi, David, a încetat să se mai vadă ca un mare războinic, pe care Dumnezeu îl unsese drept împărat al poporului Său. Gândurile sale se îndreptau doar spre Creator şi spre lucrările Sale. Asemenea unui copil mic, plin de uimire şi bucurie în prezenţa tatălui său, el a spus: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul! Doamne, Dumnezeule, Tu eşti nemărginit de mare! Tu eşti îmbrăcat cu strălucire şi măreţie! Te înveleşti cu lumina ca şi cu o manta; întinzi cerurile ca un cort. Cu apele Îţi întocmeşti vârful locuinţei Tale; din nori Îţi faci carul, şi umbli pe aripile vântului. Din vânturi Îţi faci soli, şi din flăcări de foc, slujitori." – Psalmi 104:1-4.

52. Unii dintre cei pe care David îi reprezenta se află acum pe pământ. Aceştia intră în anul 1927 cu o dorinţă arzătoare de a face tot ceea ce Dumnezeu le va cere să facă. Ei îşi doresc să urmeze calea cea dreaptă şi sigură. Cu feţele îndreptate spre ceruri, ei văd planul divin desfăşurându-se înaintea ochilor lor şi avansează în supunere faţă de voia lui Iehova. În timpul crizei mondiale dintre anii 1914-1918, ei au văzut unele dintre marile minuni din ceruri. (Matei 24:30) Una dintre aceste minuni este organizaţia puternică a diavolului, folosită de foarte mult timp de către acesta pentru defăimarea numelui lui Iehova Dumnezeu. O altă minune este naşterea Împărăţiei lui Dumnezeu, o alta este alungarea lui Satan din ceruri şi grăbirea desfăşurării evenimentelor, până când se va ajunge în momentul în care Satan nu va mai avea nici o putere şi nu va mai fi capabil să orbească omenirea.

53. Ei văd că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat; că El a făcut planetele, soarele, luna şi nenumăratele stele; dealurile şi munţii, râurile şi adâncurile; că El l-a făcut pe om domnitorul pământului; că El a început şi se pregăteşte să desăvârşească noua creaţie – o încununare a lucrării Sale, care va reflecta gloria Sa şi care va binecuvânta toate neamurile pământului.

54. Plini de bucurie, respect, mirare, iubire şi laude, ei exclamă: „O, Doamne, cât de multe sunt lucrările Tale! În înţelepciunea Ta le-ai făcut pe toate: pământul este plin de bogăţiile Tale." (Psalmi 104:24) Acest text ales pentru anul 1927, pare unul potrivit pentru membrii trupului lui Cristos. Studiindu-L pe Iehova Dumnezeu şi lucrările Sale şi, în cele din urmă, acţionând în armonie cu voia Sa, ei vor putea locui în casa Sa, unde vor privi frumuseţea Lui şi unde vor continua să înveţe despre El pentru totdeauna.

55. Noua creaţie vede acum că Dumnezeu se împotriveşte celor mândri, care pozează drept eroi, întorcându-şi totodată faţa de la cei care venerează eroi. Ei văd că Dumnezeu le arată favorurile Sale celor supuşi, deoarece ei sunt cei care îşi doresc cu adevărat să se comporte în armonie cu voia Sa cea sfântă. Ei îşi dau seama că este privilegiul lor ca acum să fie martorii Săi – să declare numele şi gloria Sa pe întreg pământul. Fiind martorii Săi, măreţul Iehova Dumnezeu îi trimite pe aceşti credincioşi să propovăduiască veştile bune în lumea suferindă, anunţând omenirea că El este Dumnezeu, că Isus este Împăratul împăraţilor şi că ziua eliberării se apropie.

56. Fie ca în supunere faţă de porunca divină, creştinii să preamărească numele lui Iehova Dumnezeu şi să le arate oamenilor calea care duce spre viaţă şi bucurie veşnică. Făcând acest lucru şi continuând cu credinţă până la sfârşit, ei vor putea intra în Împărăţia veşnică a lui Dumnezeu.

57. Membrilor bisericii le este poruncit să se iubească unii pe alţii. Este vital şi esenţial ca ei să facă acest lucru. Asta presupune ca fiecare membru să păzească dezinteresat binele fraţilor săi. Dacă unul dintre ei iubeşte adulările şi le primeşte de bunăvoie de la fraţii săi, atunci el nu păzeşte interesele acestora. Este de datoria fiecărui membru să îi încurajeze pe toţi ceilalţi membri, cu care intră în contact, să Îl preamărească şi venereze pe Iehova Dumnezeu. Onoraţi Creatorul şi nu creaţia! Staţi umăr la umăr şi ajutaţi-i şi pe ceilalţi să stea alături de voi.

58. Subiectul de studiu cel mai potrivit pentru omenire îl reprezintă Dumnezeu şi lucrările Sale. „Clasa Servitorului" trebuie să ofere acest exemplu, deoarece Iehova ne-a spus să facem astfel: „Voi sunteţi martorii Mei că Eu sunt Dumnezeu." Creştinii adevăraţi vor preamări numele lui Iehova

şi nu vor glorifica nici una dintre făpturile Sale. (Isaia 42:5-8) „Cine se încrede în Domnul va fi în siguranţă.” (Proverbe 29:25) „Tu îl vei ţine într-o pace deplină, pe cel al cărui gând este la Tine: pentru că se încrede în Tine. Credeţi în Domnul pentru totdeauna, căci în Domnul Iehova stă puterea veşnică.” – Isaia 26:3,4.

Cum să ne facem casele creştine

13 Februarie – Efeseni 5:25; 6:4 .

„Să ne iubim unii pe alţii: căci iubirea este de la Dumnezeu.” – 1Ioan 4:7.

Când Isus se afla pe pământ, a spus despre fericirea familială: „Să nu credeţi că am venit să aduc pacea pe pământ; nu am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să dezbin fiu împotriva tatălui, fiică împotriva mamei sale şi noră împotriva soacrei.” (Matei 10:34,35) Totuşi, când Isus s-a născut, îngerii au spus că El este Mesagerul Păcii: „Pe pământ pace, printre oamenii de bună-credinţă.” (Luca 2:14) În mod cert esenţa serviciului lui Isus este pacea; iar efectul în inimile celor care o primesc este de a avea „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice gândire”. (Filipeni 4:7) Desigur, Isus nu se gândea la o dezbinare violentă în cadrul fiecărei familii, însă El ştia că dezbinarea va apărea între cei care vor primi mesajul Său şi cei care nu îl vor primi. Totuşi, Isus trebuie să se fi gândit la o casă în care tatăl, mama şi copiii vor fi cu toţii discipolii Săi, la o casă în care pacea să domnească.

2. În serviciul Său, Isus nu le-a oferit adepţilor Săi nici o instrucţiune clară despre cum ar trebui să se comporte în anumite situaţii din viaţă. El a plantat *seminţele* adevărului şi a oferit *principiile* de conduită, însă nu le-a dat nici o îndrumare despre cum trebuie desfăşurată viaţa familială, ori cea din comunitate. Nici nu le-a oferit evreilor vreo îndrumare despre cum să-şi rearanjeze viaţa naţională în avantajul lor sau pentru o mai bună relaţie cu romanii şi guvernatorii lor. Isus nu le-a oferit nici o instrucţiune anume naţiunilor în care discipolii Săi urmau să fie trimişi în curând.

3. Ba mai mult, trebuie să reţinem că pentru a-i ajuta pe oameni să îşi rezolve disputele, Domnul nu a oferit nici o îndrumare anume bisericii Sale. (Vedeţi Matei 18:15-18) Din toate acestea reiese în mod clar faptul că Isus nu şi-a dorit să pună bazele unei comunităţi creştine şi ,cu atât mai puţin, să reformeze lumea.

4. Intervenţia apostolilor, în ziua Penticostei şi imediat după, a avut ca rezultat o creştere a numărului de credincioşi; mii de oameni au început să creadă atunci în Cristos datorită lucrurilor pe care le-au văzut şi auzit. (Faptele 2:41) Această mişcare de mare amploare presupunea, cu siguranţă, că mulţi soţi şi soţii, taţi, mame şi copii să devină împreună discipolii lui Isus, urmând ca aceştia să încerce să îşi educe copiii în spiritul credinţei şi al speranţei pe care le-au dobândit. Ba mai mult, pe măsură ce adevărul se răspândea în lume, acelaşi lucru se întâmpla într-o oarecare măsură şi în rândul neamurilor, devenid astfel necesar ca acestea să primească câteva îndrumări. Despre aceste case a scris Pavel în epistola sa către Efeseni, în pasajul extras pentru acest articol.

5. Nu trebuie să considerăm că o familie evreiască, acum creştină, poate fi mai credincioasă datorită acceptării lui Isus, decât ar fi fost o astfel de familie pe vremea legii şi a profeţilor, deşi cunoştinţele noi despre Dumnezeu ar trebui să le sporească iubirea pentru El. Părinţii care se temeau de Dumnezeu şi care se aflau sub lege, aveau o obligaţie la fel de mare să îşi educe copiii, ca cea pe care o aveau în calitate de discipoli ai lui Isus. De asemenea, relaţia dintre soţ şi soţie putea fi la fel de ideală pe vremuri, ca în prezent. Viaţa de familie însă a fost sfinţită prin noile cunoştinţe pe care

Cuprins

Isus le-a adus şi prin relaţia de devotament şi iubire faţă de Tatăl Său, dar şi prin relaţia care există între Domnul şi biserica Sa, relaţie despre care apostolul Pavel vorbeşte acum pentru prima dată în scrierile sale.

6. După ce apostolul vorbeşte despre faptul că sfinţii lui Dumnezeu în Isus Cristos trebuie să umble împreună în iubire, „dupa cum şi Cristos ne-a iubit", şi să evite un limbaj murdar şi nechibzuit, din cauza tendinţei sale de a răni mintea, el îi îndrumă pe discipoli să răscumpere timpul; îi îndruma să fie plini de spirit, să îi mulţumească întotdeauna Domnului şi să se supună unii altora în frică faţă de Dumnezeu. – Vedeţi Efeseni 5:20,21.

7. Epistola către Efeseni punctează cele mai importante elemente ale vieţii şi experienţei creştine. În această epistolă, mai mult decât în oricare alta, Pavel insistă asupra faptului că discipolii trebuie să fie atenţi pe calea creştină pe care o urmează, spunându-le că trebuie să îşi trăiască viaţa corect; totodată, apostolul insistă asupra faptului că discipolii trebuie să fie curaţi în spirit. – Efeseni 5:5.

8. Nu există nici o dovadă că Pavel şi-ar fi dorit mai mult decât Stăpânul său să vadă stabilită o comunitate creştină sau că şi-ar fi dorit ca lumea să fie convertită la învăţăturile lui Cristos prin serviciul lui Isus şi al bisericii Sale. În acele vremuri oamenii erau păgâni, iar standardele morale erau foarte scăzute. Păgânii convertiţi trebuiau să se formeze în viaţa creştină, iar evreilor credincioşi trebuia să li se reamintească faptul că, deşi legământul legii de la Sinai nu mai era valabil pentru cei care credeau în Cristos, adevărurile pe care le întruchipa rămâneau neschimbate.

9. Pavel începe să se adreseze apoi fraţilor săi, vorbindu-le despre viaţa de familie. El le vorbeşte soţiilor, soţilor, copiilor, taţilor, slujitorilor şi stăpânilor. Începând cu soţiile, el le îndrumă să se supună soţilor lor, aşa cum se supun Domnului, explicând că motivul pentru acest lucru îl reprezintă faptul că soţul este capul soţiei, aşa cum şi Cristos este Capul bisericii; în ambele cazuri, capul este salvatorul corpului. Este clar astfel că orice interpretare a acestui pasaj trebuie privită prin prisma faptului că apostolul Pavel se adresează doar creştinilor adevăraţi, el neîncercând să reglementeze nici o familie lumească obişnuită pe principii creştine.

10. El le spune apoi soţilor să îşi iubească soţiile, aşa cum şi Cristos a iubit biserica, oferindu-se pentru ea; adevăraţii discipoli ar trebui să îşi iubească soţiile ca pe propriul lor trup. În sprijinul cuvintelor sale, cuvinte care stabilesc o adevărată uniune între soţ şi soţie, la cel mai înalt nivel posibil de comuniune, el citează cuvintele lui Dumnezeu despre căsătorie: „Din această cauză un om îşi va lăsa tatăl şi mama şi se va lipi de nevasta sa; şi cei doi vor deveni un singur trup." (Efeseni 5:31, V.R.) Această uniune este cu mult mai profundă decât o relaţie matrimonială între bărbat şi femeie, care are scop procrearea. Legătura contemplată aici seamănă foarte mult cu legătura originală pe care Dumnezeu a prezentat-o în Adam. Eva a fost zămislită din Adam; ei doi, deşi separaţi, erau consideraţi un întreg.

11. Aşa cum s-a întâmplat cu copiii primei perechi, uniunea ideală a căsătoriei ar fi ca pe cât de mult posibil, cei doi să fie un singur trup. Pavel subliniază importanţa acestei legături deoarece pe măsură ce oferea îndrumări despre viaţa familială creştină, el se folosea de aceasta pentru a arată legătura strânsă care există între Cristos şi biserica Sa. El nu este doar Domnul şi Stăpânul bisericii, nici Conducătorul acesteia; El nu este doar Capul bisericii, al trupului Său; biserica este căsătorită cu El, iar ei formează un întreg, în cel mai profund sens posibil. În această relaţie, îndeosebi, iubirea lui Cristos pentru biserică îşi găseşte exprimarea, iar biserica îşi găseşte şi ea expresia iubirii sale. Poate exista o supunere loială în faţa Capului, însă mariajul aduce cu el posibilitatea unei legături mult mai puternice, mai strânse.

12. Totuşi, este imposibil să luăm în considerare faptul că Pavel a spus că un soţ trebuie să îşi iubească soţia, indiferent de circumstanţe. Soţia poate avea păreri diferite de cele ale soţului său, iar uneori i se poate chiar împotrivi. În această situaţie, îndrumarea lui Pavel nu poate fi aplicată. Nu se poate aplica nici în situaţia în care soţia nu se supune de bunăvoie, după îndrumarea lui Pavel. Nu se

sugerează niciunde că femeia îi este inferioară bărbatului, însă relaţia pe care biserica o are cu Isus este cea care trebuie să stabilească poziţiile. Înaintea Domnului nu există nici o diferenţă între bărbat şi femeie; însă în slujirea Sa, Dumnezeu Şi-a dorit să existe o diferenţă, iar dacă între cei doi, care se află deja „întru Domnul" există o înţelegere pentru căsătorie, diferenţa menţionată mai sus trebuie să fie păstrată.

13. Aşa cum un soţ adevărat poate iubi o soţie adevărată, tot aşa şi Cristos iubeşte şi preţuieşte biserica. Este imposibil să credem că dragostea lui Isus pentru Tatăl Său ar putea să scadă vreodată; şi totuşi, dacă urmărim ilustrarea, putem considera că din moment ce lui Isus i-a fost oferită biserica, El trebuie să o iubească; în acest caz, biserica ar primi din iubirea şi atenţia lui Isus, care în caz contrar i-ar fi oferite în totalitate Tatălui Său. Pavel spune că acesta este un mare mister care face parte din darul lui Dumnezeu pentru Isus şi biserică. – Efes. 5:32.

14. Pavel începe apoi să propovăduiască supunerea copiilor faţă de părinţii lor creştini. (Efeseni 6:1-4) El spune: „Supuneţi-vă părinţilor voştri în Domnul." Este clar că nu trebuie să ne aşteptăm ca un copil să se supună în orice circumstanţă cererilor unor părinţi păcătoşi. Părinţii creştini nu trebuie să îşi provoace copiii la mânie. Pavel le reaminteşte ascultătorilor săi prima (şi singura) poruncă care este însoţită de o promisiune. A cincea poruncă este: „Cinsteşte-l pe tatăl tău şi pe mama ta ca să-ţi fie bine şi pentru ca să trăieşti mult pe pământ."

15. În ochii copiilor lor, părinţii nu sunt întotdeauna înţelepţi, iar părinţii au uneori tendinţa să desconsidere inteligenţa şi cunoştinţele copiilor lor. Însă în ochii Domnului, nici un copil care îşi dispreţuieşte părinţii nu Îi poate fi pe plac. Întâlnim des în experienţa umană că fiii şi fiicele care îşi respectă părinţii, rareori greşesc mai târziu în viaţă.

16. Aducerea copiilor pe lume şi educarea lor până la maturitate, pentru ca aceştia să poată fi la rândul lor taţi şi mame ai următoarei generaţii şi pentru a putea primi adevărul, reprezintă o mare responsabilitate. Nu este suficient ca părinţii să le ofere copiilor lor un cămin creştin; pentru cele mai bune rezultate trebuie să existe o veghere permanentă şi o grijă în educarea copiilor. Obiectivul este educarea copiilor în disciplina Domnului.

17. Se poate spune că tendinţa oamenilor din prezent, dar şi a celor din trecut, este de a se împotrivi atât unirii în mariaj despre care Pavel vorbeşte, cât şi relaţiei dintre copii şi părinţi, despre care apostolul spune că ar trebui să existe. Mult prea frecvent, mariajul este unirea a două vieţi pentru convieţuire, fără a avea respect faţă de relaţia dorită de Dumnezeu şi descrisă de către apostol.

18. Una dintre trăsăturile zilelor din prezent este nesupunerea faţă de părinţi. Pe de-o parte, putem observa în mod clar că părinţii din prezent nu îi controlează foarte mult pe copiii lor, spunând că pun în aplicare teoria conform căreia copilul trebuie să fie liber şi să înveţe să se exprime singur – ceea ce în realitate înseamnă că acesta poate alerga de bună voie, lucru care contravine experienţelor care indică ceea ce este bine pentru copil. Acesta este un experiment nechibzuit. Pe de cealaltă parte, copiii îi dispreţuiesc pe părinţi, iar noua generaţie nu are nici un pic de respect faţă de trecut.

19. Condiţiile fericirii în familie subliniate de Pavel sunt simple, însă ele sunt greu de urmat pentru natura umană decăzută, şi nu pot fi îndeplinite decât în familiile în care există o puternică determinare de a-I sluji Domnului şi dorinţa de a trăi după placul Său. Dacă o persoană şi-ar trăi viaţa considerând că poate face tot ceea ce-şi doreşte cu ea, atunci acea persoană nu ar putea fi considerată decât egoistă. Însă, dacă tatăl şi mama creştină recunosc cu adevărat că viaţa lor unită trebuie trăită în consacrare, atunci ei au toate şansele să se îndrepte spre ideal.

Servirea în şi prin biserică

20 Februarie – Matei 5:13-16; Faptele 2:42-47 .

Cuprins

„Noi suntem colaboratori ai lui Dumnezeu.” – 1Corinteni 3:9, V.R.

Cuvintele lui Pavel: „Noi suntem colaboratori ai lui Dumnezeu”, preluate pentru textul nostru, sunt mult mai familiar interpretate în Versiunea Autorizată: „Noi suntem lucrători împreună cu Dumnezeu.” În prezent, acest citat este foarte folosit în cercurile religioase, dar mai ales în rândurile clericilor. Însă dacă aceşti lideri sunt întrebaţi: „Care este scopul acestei lucrări? Ce face Dumnezeu”, ei nu oferă nici un răspuns. Liderii creştinătăţii organizate nu ştiu nici care este scopul lui Dumnezeu pentru biserica Sa, nici ceea ce El face prin biserică; ei nu cunosc nici măcar sfârşitul spre care acţiunile Sale se îndreaptă.

2. În rândul clerului există opinii atât de diferite despre colaborarea cu Dumnezeu, pe cât de multe biserici sunt. Nici un cleric nu ştie, nici unul nu înţelege. Cel mai frecvent, acest text este interpretat astfel: oamenii trebuie să aibă dorinţe bune, să fie binevoitori unii faţă de ceilalţi, să se gândească la un oarecare ideal de bunătate, iar astfel să poată spune că ei ajută în planul general al lucrurilor şi la apropierea momentului în care toţi oamenii vor fi de bună-credinţă. Mulţi dintre cei care predică aceste lucruri au la rândul lor îndoieli asupra personalităţii lui Dumnezeu, considerându-L mai degrabă ca o mare forţă, decât Dumnezeul viu şi Tatăl lui Isus Cristos.

3. Cele patru versete din Matei (capitolul 5:13-16) sunt privite în general ca un ghid despre scopurile lui Dumnezeu în biserică, dar şi ca o declaraţie despre care vor fi rezultatele credinţei venite din partea bisericii. Isus le-a spus discipolilor Săi: „Voi sunteţi sarea pământului” şi „Voi sunteţi lumina lumii”. El a adăugat că oamenii nu aprind o lampă pentru a o pune sub baniţă, ci o pun acolo de unde poate lumina întreaga casă; Isus a spus apoi: „Fie ca lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, pentru ca ei să vadă lucrările voastre bune şi să Îl glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.” – Matei 5:16.

4. Bisericile creştinătăţii, ignorând conţinutul Scripturilor, dar şi declaraţia clară a lui Isus, au spus că înţelesul acestor cuvinte este că lumina pe care Isus o răspândea atunci ar trebui oferită de către ele lumii şi că această lumină trebuie să rămână aprinsă până când toţi oamenii vor fi luminaţi de către ea; de asemenea, bisericile au mai spus că ele ar trebui să fie ca un oraş aşezat pe deal – să fie o călăuză şi un refugiu pentru întreaga omenire.

5. Cuvintele lui Isus – „Pentru ca ei să vadă lucrările voastre bune şi să Îl glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri” – par la prima vedere să susţină afirmaţiile bisericii, afirmaţii conform cărora lumina strălucitoare a adevărului despre Isus va fi văzută de către toţi oamenii, ceea ce îi va face să Îl glorifice pe Dumenzeu. Nu poate exista nici o îndoială că acesta este sfârşitul lucrării pe care Dumnezeu o îndeplineşte prin Cristos, însă a susţine că intenţia lui Isus a fost ca acest lucru să se întâmple înainte de venirea Sa şi pentru pregătirea acesteia, vine în contradicţie cu cuvintele Predicii de pe munte: „Când Fiul omului va veni, va găsi El credinţă pe pământ?” – Luca 18:8.

6. Dacă însă convertirea întregii lumi nu este sfârşitul propovăduirii evangheliei de către biserică, atunci întrebarea este: „Ce trebuie să înţelegem din cuvintele lui Isus? Cum sunt discipolii Săi – biserica, „sarea pământului”? Cum este biserica lui Dumnezeu ca un oraş aşezat pe un deal şi cum vor ajunge oamenii la lumina gloriei Domnului, pentru a preamări numele Său? Răspunsul la aceste întrebări poate fi dat doar dacă există o cunoaştere a planului divin.

7. Pavel spune că există un moment deja stabilit, altul decât acesta în care discipolii lui Isus slujesc întâmpinând dificultăţi şi neînţelegeri, în care Dumnezeu va aduna toate lucrurile într-unul singur în Cristos. El spune despre Dumnezeu: „El a plănuit în Sine însuşi ca la administrarea care va avea loc la împlinirea timpurilor să adune din nou toate lucrurile în Cristos, atât lucrurile din ceruri, cât şi cele de pe pământ.” (Efeseni 1:9:10) „Administrarea care va avea loc la împlinirea timpurilor” nu face parte din prezent, din perioada dintre cele două veniri; a fost stabilit că ea va avea loc în timpul domniei milenare a lui Cristos, atunci când biserica Sa va fi stabilită la putere pe pământ şi

Cuprins

când Împărăţia cerurilor va fi înălţată pentru a aduce toate lucrurile atât din ceruri, cât şi de pe pământ, într-un singur întreg armonios.

8. Isus a prevăzut care va fi efectul adevărului asupra oamenilor. El ştia prea bine că adevărul pe care îl propovăduia evreilor nu va fi acceptat de către ei; El ştia, de asemenea, că mesajul Său, mesaj pe care discipolii trebuiau să îl răspândească în afara graniţelor şi a cărui propovăduire va fi continuată de cei credincioşi Lui, până la întoarcerea Sa, nu va fi acceptat în rândurile naţiunilor. Isus ştia că scopul lui Dumnezeu era de a alege din rândurile naţiunilor un popor care să corespundă cu Israel, un popor care fusese separat de celelalte.

9. Acest scop nu a fost înţeles de nici unul dintre discipoli ,decât la mult timp după ce Isus s-a întors în ceruri. Doar apostolii Petru şi Pavel au arătat că Dumnezeu, prin spiritul sfânt, intenţiona să formeze un nou popor, adunat din rândurile naţiunilor, dar şi din rândurile evreilor, pentru ca să aducă acest popor alături de apostoli şi să îi unească într-unul Isus Cristos. De asemenea, va mai exista şi o preoţime a lui Dumnezeu, o preoţime împărătească. Astfel, această naţiune va fi una sfântă, care va corespunde Israelului; membrii acestei naţiuni vor fi preoţi, asemenea preoţilor din Israel; ei vor fi împăraţi, aşa cum a fost şi Melchisedec – un preot pe tron. – 1Petru 2:9.

10. Salvarea oamenilor constă în eliberarea lor din sclavia răului, în anularea condamnării la moarte prin răscumpărarea oferită şi în întoarcerea omului la bucuria veşnică de pe pământ. Ceea ce le este oferit acestor persoane care sunt sarea pământului, şi a căror lumină străluceşte înaintea oamenilor, reprezintă o parte din gloria cerurilor.

11. Apostolul Petru aruncă lumină asupra cuvintelor lui Isus. Gândindu-se la acelaşi lucru, şi anume la faptul că oamenii lui Dumnezeu vor trăi printre neamuri (printre cei care nu sunt evrei sau care nu aparţin bisericii lui Dumnezeu), el spune: „Întrucât ei vorbesc împotriva voastră ca despre nişte răufăcători, prin faptele voastre bune, pe care le vor vedea, să Îl poată glorifica pe Dumnezeu în ziua cercetării.” (1Petru 2:12) Este clar că Petru nu considera că Isus S-a referit la faptul că lucrările bune şi traiul neprihănit al discipolilor Săi îi va face pe oameni să Îl glorifice pe Dumnezeu. Asemenea Stăpânului său, el ştia că faptele bune ale discipolilor lui Cristos săvârşite pe parcursul vieţii acestora în slujirea Domnului, printre cei care urau neprihănirea, nu vor fi pierdute, ci în cele din urmă vor fi înspre gloria lui Dumnezeu, în ziua cercetării.

12. Pavel clarifică în continuare cuvintele lui Isus. În Epistola către Filipeni, el vorbeşte despre discipolii lui Cristos, spunând: „Faceţi toate lucrurile fără cîrtiri şi fără şovăieli, ca să fiţi fără prihană şi curaţi, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos şi stricat, în care străluciţi ca nişte lumini în lume, ţinând sus Cuvântul vieţii; aşa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zădar.” (Filipeni 2:14-16) Însă Pavel nu se aştepta ca acel cuvânt al vieţii să servească drept îndrumare pentru omenire. El ştia prea bine că lumina se va diminua şi că o conducere ticăloasă va prima printre oameni. Pavel ştia că speranţa lumii o reprezintă întoarcerea Domnului.

13. Am putea întreba atunci: „Care este avantajul faptului că Dumnezeu a trimis lumina adevărului cu mult timp înainte de sosirea sfârşitului lumii, moment în care toate lucrurile vor intra în lumină?” Două caracteristici ale planului lui Dumnezeu ne vin acum în minte. Este clar că Dumnezeu a apreciat că trebuie să se scurgă o lungă perioadă în care Israelul spiritual să fie adunat, aşa cum s-a întâmplat şi cu adevăratul Israel; într-adevăr există o perioadă de timp corespunzătoare, în care fiecare Israel s-a bucurat de favorurile lui Dumnezeu.

14. Aproape 1900 de ani au trecut din momentul în care Israelul spiritual a început să se dezvolte, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul israelienilor naturali, înainte să fie izgoniţi pentru o perioadă de timp. De asemenea, din momentul primei veniri a lui Isus, trebuiau să fie scrise foarte multe capitole în istoria omenirii. Roadele pământului trebuiau să ajungă la maturitate. Astfel, pe măsură ce biserica s-a dezvoltat, acelaşi lucru poate fi spus şi despre naţiunile pământului; tot aşa se

va întâmpla şi în momentul în care Dumnezeu va aduna numărul Său stabilit de israeliţi spirituali – naţiunile pământului vor fi pe deplin dezvoltate.

15. Este evident că depravarea lumii, atât de exagerată pe vremea lui Pavel, a fost înfrânată de venirea lui Isus, de învăţăturile apostolilor şi de răspândirea adevărului; în ciuda faptului că un imens sistem rău al religiei organizate a luat naştere şi a pervertit adevărul, lumina adevărului a strălucit şi puterea sa ca „sare" pentru conservarea rasei umane şi-a făcut efectul.

16. Pasajul nostru pentru studiul de astăzi ne duce de la cuvintele lui Isus la începutul bisericii. După ziua Penticostei, confraţii au început să fie separaţi de semenii lor. Ei şi-au dat seama că erau chemaţi să se separe de lume şi au ajuns la concluzia că sunt chemaţi să trăiască împreună, încercând să facă acest lucru. Ei nu au înţeles atunci că ceea ce Dumnezeu intenţiona era o unitate în spirit, credinţă şi speranţă. Se pare că mulţi dintre ei şi-au părăsit ocupaţiile obişnuite şi îşi petreceau timpul împreună, bucurându-se de noua lor viaţă.

17. Însă la scurt timp după, ei au început să se lovească de aspectele grele şi practice ale vieţii. Cei care aveau bunuri le-au vândut, iar banii erau puşi într-un fond comun pentru întreţinerea tuturor; ei foloseau în comun tot ceea ce aveau. Însă nu acesta este creştinismul concret, intenţionat de Domnul. Acest mod de viaţă şi-a spus rapid cuvântul, aducând cu el consecinţe precum disensiuni şi neînţelegeri. Mai târziu, prin mijlocul persecuţiilor, comunitatea a fost distrusă şi împrăştiată, iar planul comunal a fost abandonat.

18. Dumnezeu nu Şi-a dorit ca biserica Sa să fie o singură mare lumină, ci El Şi-a dorit ca fiecare discipol adevărat să fie un purtător al luminii care să poarte mesajul adevărului în rândul semenilor săi. Fiecare discipol trebuia să fie un exemplu despre cum bunăvoinţa lui Dumnezeu îl poate ţine tare pe un om care este înconjurat de rău; fiecare trebuia să realizeaze că datorită legăturii sale cu Capul, spiritul sfânt al lui Dumnezeu îl va face să fie asemenea unei fântâni mereu plină de apă şi asemenea unei lămpi a cărei flacără nu scade niciodată.

Cum să ne facem comunitatea creştină

(O lecţie de cumpătare)

27 Februarie – Galateni 5:13-25

„Nu luaţi deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba mai degrabă condamnaţi-le." – Efeseni 5:11.

Acest studiu, după cum indică titlul său, serveşte în această serie drept o lecţie de cumpătare, nevenind în sprijinul interdicţiei băuturilor tari prin legislaţie. Trebuie să ne exprimăm dezacordul prin folosirea acestor versete din epistola către Galateni, versete care nu au fost scrise cu scopul de a sprijini vreo mişcare pentru îmbunătăţirea comunităţii. Noul Testament nu vorbeşte niciodată despre persoane creştine care impun neprihănirea sau care încearcă să reprime răul prin forţă, cu ajutorul vreunui guvern; desigur, excepţie face guvernul Împărăţiei cerurilor.

2. Preţiosul citat, „Nu luaţi deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba mai degrabă condamnaţi-le", exprimă atitudinea personală a creştinului – el însuşi este cel care trebuie să îşi interzică anumite lucruri. Aceste lucrări neroditoare ale întunericului au rezultat din cauza relelor din lume, din cauza căii greşite pe care omenirea o urmează, dar şi din cauza minţilor depravate ale oamenilor.

3. Adepţii lui Isus trebuie să fie atenţi să se ferească de toate lucrurile rele, dar mai ales de cele asociate cu consumul de băuturi alcoolice. Creştinul trebuie să fie separat atât de calea sau de conducerea lumii pe care Pavel o numeşte în epistola sa „această lume a răului”, cât şi de lucrurile lumeşti. (Vedeţi Galateni 1:4) Biserica nu a fost lăsată de Isus pe pământ pentru a schimba calea omenirii, aducând-o pe drumul cel bun, ci pentru a purta mărturie lumii despre neprihănirea, judecata şi adevărul Împărăţiei cerurilor, Împărăţie pe care Dumnezeu o va înălţa prin Isus şi prin care va aduce un guvern drept la conducerea lumii. Isus nu a încercat niciodată să schimbe starea socială a oamenilor printre care trăia; El nu le-a dat sfaturi oamenilor şi nici conducătorilor lor, deşi nimeni nu era mai în măsură decât El pentru a face acest lucru.

4. Biserica lui Cristos, şi anume societatea de credincioşi adevăraţi în care sălăşuieşte spiritul Său, trebuie să fie ca sarea pământului, să apere omenirea de rău. În scrisoarea sa către biserica romană, Pavel nu ezită să vorbească despre degradarea în care căzuse omenirea şi care putea fi văzută din plin în toată urâţenia sa în Roma – cel mai măreţ oraş din lume. Pe atunci, corupţia era atât de adânc înrădăcinată, încât dacă nu ar fi fost introdus un element izbitor, lumea nu ar fi putut rezista timp de 1900 de ani, perioada care Dumnezeu a plănuit să treacă până la stabilirea Împărăţiei cerurilor. Astfel, Isus le-a spus membrilor bisericii: „Voi sunteţi sarea pământului.” Însă nu s-a pus niciodată problemă de a folosi „sarea” ca o măsură de remediere pentru a restaura pământul în urma corupţiei.

5. În epistola sa, Pavel avea în minte o comunitate, însă această comunitate era una creştină, una în care membrii ei s-ar fi întâlnit oriunde s-ar fi aflat şi ar fi format o ecclesia sau o biserică, iar această mulţime ar fi fost o inimă şi o minte. Fiecare societate, mare sau mică, era un Israel miniatural, un popor separat pentru Dumnezeu. După cum studiile noastre au arătat deja, credincioşii au crezut iniţial că scopul lui Dumnezeu era ca ei să trăiască împreună şi să îşi împartă bunurile unii cu alţii, însă Dumnezeu nu Şi-a dorit niciodată acest lucru, împrăştiindu-i după o scurtă perioadă de timp.

6. Este o greşeală des întâlnită, însă foarte gravă, să considerăm că epistola a fost scrisă pentru ghidarea unei comunităţi sau pentru cei care formează bisericile creştine. Nici epistola, nici predica lui Isus de pe munte, nu au avut această menire; atât cuvintele lui Isus, cât şi cele ale apostolilor Săi, sunt menite doar pentru cei care Îi calcă pe urme.

7. Cuvintele lui Pavel se adresau galatenilor credincioşi. Pentru „creştini”, fie că fac parte dintr-un popor sau altul, a considera că această epistolă se adresează tuturor locuitorilor unei ţări, reprezintă o neînţelegere a scopului apostolului. Aceşti fraţi galateni nu trăiau aşa cum trebuie. Ei au primit adevărul evangheliei cu foarte multă bucurie, însă s-au lăsat induşi în eroare de câţiva învăţători evrei, care se împotriveau doctrinei lui Pavel. Lăsându-se influenţaţi de aceştia, ei au considerat că nu este suficient doar să creadă în Cristos, ci că trebuie să şi venereze legea şi să accepte circumcizia, pentru a putea fi salvaţi şi pentru a-I putea face pe plac lui Dumnezeu. Ei se simţeau flataţi în momentul în care li se spunea că pot face ceva pentru propria mântuire.

8. Ei erau în dezacord asupra problemelor de doctrină şi au căzut pradă certurilor şi disensiunilor, acest lucru înverşunându-le spiritele. O observaţie des întâlnită este că certurile în familie sunt mult mai tăioase decât cele între simple cunoştinţe, iar creştinii care trăiau ca o frăţie şi-au dat seama că diferenţele pe care le-au lăsat înăuntru au devenit la fel de tăioase ca certurile familiale.

9. Prima dată, Pavel a aşezat problemele doctrinale în ordine, iar apoi le-a oferit fraţilor sfaturile de care aveau nevoie referitor la comportamentul lor unii faţă de ceilalţi, dar şi faţă de neprihănire şi faţă de Dumnezeu. Pavel nu era tolerant cu cei care cauzaseră probleme în biserică, spunând: „Căci e ruşine numai să spunem ce fac ei în ascuns.” – Gal. 5:12.

10. Pericolul libertăţii unei minţi care nu este disciplinată ,este acela că ea poate ceda plăcerilor lumeşti. Creştinul ar trebui să aibă drept lege: „Prin iubire slujiţi-vă unii altora.” (Galateni

5:13) Cei cărora Pavel le-a scris ştiau legea de pe muntele Sinai. Acea lege, deşi nu a avut nici o putere de a ajuta, întruchipa principiile relaţiei adevărate dintre oameni şi dintre oameni şi Dumnezeu. „Scopul poruncii este iubirea, dintr-o inimă curată." (1Timotei 1:5) Ea poruncea: „Sa îl iubeşti pe seamenul tău ca pe tine însuţi." – Leviticul 19:18.

11. Galatenii au permis gândurilor lor trupeşti şi, anume, naturii lor primare, să îi biruie; Pavel spune că ei erau gata „să se muşte şi să se devoreze" unii pe alţii. El a arătat care este calea pentru a trece peste puterea acestor gânduri trupeşti, gânduri cărora dacă ne lăsăm pradă, duc înspre un comportament ruşinos şi înspre pângărirea trupului şi a minţii. Doar o înţelegere clară a doctrinei nu previne aceste lucruri; nici măcar cei din Galatia, care înţeleseseră în mod corect doctrinele, nu au fost scutiţi de criticile severe ale lui Pavel; nici zelul în propovăduirea adevărului despre Isus Cristos nu poate scăpa o persoană din aceste laţuri. Toate aceste lucruri nu sunt suficiente pentru a-i putea permite unei persoane să depăşească chemarea naturii sale primare. Singura cale de scăpare şi de reuşită este prin a umbla în spirit. „Umblaţi în Spirit şi nu veţi îndeplini poftele trupeşti." – Gal. 5:16.

12. Mulţi înţeleg prin spusele lui Pavel – „Căci trupul pofteşte împotriva spiritului, iar spiritul împotriva trupului; iar aceste lucruri sunt contrare unele altora; aşa că nu puteţi face toate lucrurile care le doriţi" (Galateni 5:17) – că pentru discipol este imposibil să îşi biruie poftele în permanenţă, că trupul este uneori mult prea puternic pentru spirit; mulţi dintre cei care au susţinut această interpretare s-au scuzat prin intermediul ei atunci când au căzut pradă tentaţiilor. Însă, intenţia evidentă a acestui pasaj este de a declara că dacă discipolul umblă în spirit, trupul nu va reprezenta o piedică pentru el.

13. Prin cuvintele lui Pavel – „Nu puteţi face toate lucrurile care le doriţi," – putem înţelege că, la prima vedere, a trece prin această experienţă a conflictului pare o pierdere de timp şi energie, slujitorul lui Dumnezeu preferând să Îl slujească liber de aceste piedici. Însă, lupta este o parte necesară a formării şi dezvoltării sale, astfel încât el să devină puternic în slujba Domnului.

14. Este cert că discipolul va greşi în mod repetat, însă o iubitoare şi binevoitoare pregătire este făcută pentru el. Tronul îndurării îi este accesibil întotdeauna, iar acolo el poate găsi ajutor pentru fiecare problemă; Dumnezeu i-a oferit şi un Mijlocitor, pentru ca el să îşi găsească întotdeauna acceptarea, asigurarea şi curăţirea de orice vină. (Vedeţi Evrei 4:16; 1Ioan 2:1) Este clar că Dumnezeu a făcut pregătiri suficiente prin bunăvoinţa care este în Isus Cristos şi prin care discipolul poate continua să umble în spirit şi să rămână astfel victorios asupra naturii sale primare. Trebuie însă să existe determinare şi străduanie. Discipolul trebuie nu doar să trăiască în spirit, ci să şi umble în spirit; cu alte cuvinte, el trebuie să facă toate eforturile posibile pentru a trăi potrivit spiritului.

15. Cu siguranţă, nu toţi creştinii umblă în spirit. Scriindu-le celor din Corint, Pavel spune despre câţiva pe care el îi numise sfinţi, datorită faptului că ei se dedicaseră lui Dumnezeu: „Nu v-am putut vorbi ca unor oameni spirituali, ci ca unor oameni carnali." (1Corinteni 3:1) El a spus acest lucru deoarece acei oameni se despărţiseră în anumite tabere şi se certau între ei. Ei uitaseră de chemarea lor spirituală, iar din această cauză calea pentru degradarea trupului era deschisă; ei umblau şi vorbeau potrivit naturii umane. După cum era de aşteptat, la rândul lor ei l-au acuzat pe Pavel, spunând că el ar fi făcut lucrurile de care îi acuza. – 2Cor. 1:17.

16. Când Pavel spune, „Cei care sunt ai lui Cristos şi-au răstignit trupul împreună cu poftele şi dorinţele lui", el nu spune că trupul, că mintea trupească, moare în momentul consacrării; el s-ar contrazice dacă ar spune aşa ceva. Răstignirea nu era întotdeauna o moarte rapidă; în cazul lui Isus este arătat că tâlharii care fuseseră răstigniţi alături de El au fost omorâţi pentru a putea fi îndepărtaţi de pe stâlp în ziua aceea. În mod frecvent, cei răstigniţi erau legaţi de stâlp, iar agonia dura timp de foarte multe zile.

17. Într-o oarecare măsură, acest lucru ilustrează răstignirea minţii trupeşti a celor care vin la Dumnezeu prin Cristos; după cum aceştia îşi doresc, vechea lor natură este condamnată la moarte.

Ea nu poate fi ucisă în mod direct, deoarece aceasta ar presupune distrugerea trupului în care sălăşluieşte. Însă ea poate fi răstignită, poate fi considerată moartă, iar discipolii nu trebuie să facă nimic pentru a o ţine în viaţă. Ea va trăi atât cât va trăi şi creştinul şi ,deşi se va afirma uneori, ea nu va învinge niciodată. Cel biruitor este învingător asupra lumii, a trupului şi a diavolului.

18. Acest studiu oferă avertizări speciale. Este evident că persoana credincioasă care nu umblă în spirit se află în pericolul de a se lăsa pradă puterii dorinţelor trupului, dar şi puterii acelor lucruri pe care Pavel le numeşte aici lucrări ale trupului. Ea devine atât ţinta acestor lucruri care degradează o persoană, cât şi a spiritului răului care îi face până şi pe adepţii lui Isus să se muşte şi devoreze unii pe alţii.

19. Interdicţia la care creştinul trebuie să râvnească este cea a suprimării răului care se află în natura sa umană. El are foarte multe posibilităţi pentru a-şi canaliza energia în dezvoltarea vieţii sale. El îl poate ajuta pe seamănul său să trăiască într-o manieră mai bună, oferindu-i exemple şi învăţături, însă el nu trebuie să se alăture nici unei organizaţii care susţine suprimarea relelor acestei lumi. El trebuie să se păstreze „imaculat”. La momentul stabilit, Împărăţia lui Dumnezeu va interzice tot ceea ce îi face rău omenirii. Nu există nici un dubiu asupra rezultatelor. Apoi, lucrarea de restaurare a familiei umane va trebui să meargă repede, fără întârzieri şi fără piedici.

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Ianuarie 1927** **Nr. 2**

Marea mulțime

” După aceea m-am uitat, şi iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic în mâni” - Apoc.7:9

Iehova i-a dat Fiului său preaiubit, Isus Christos, o descoperire a lucrurilor care trebuiau să aibă loc şi pe care el trebuia să le-o arate servilor săi. Isus Cristos i-a dat această descoperire lui Ioan, un serv al Domnului, în semne sau limbaj simbolic. Se pare că Ioan a reprezentat sau a ilustrat membrii corpului lui Cristos și mai ales pe cei care sunt găsiți credincioși la sfârșitul timpului.

2. Cartea ,,Apocalipsa” a fost întotdeauna o carte greu de înțeles. Se pare că motivul pentru aceasta este că ea este o profeție, iar profețiile pot fi înțelese numai atunci când s-au împlinit sau sunt în curs de împlinire. Este evident că Domnul a intenționat ca adunarea sa să o înțeleagă la timpul său fixat. Pe măsură ce sunt dezvăluite profețiile Apocalipsei, „clasa servului” s-ar putea aştepta să înceapă să aibă o înțelegere a acestora. Fiind o parte a Cuvântului lui Dumnezeu, desigur că ea trebuie să fie în perfectă armonie cu celelalte părți ale Cuvântului lui Dumnezeu.

3. Multe dintre profeții, atât din Vechiul ,cât și din Noul Testament, arată că prezentul sistem de lucruri se va sfârși în timpul unui mare necaz. Capitolul al șaptelea din ,,Apocalipsa” se referă la acel timp de necaz și declară că înainte ca acesta să vină Dumnezeu va face ca servii săi să fie sigilați pe frunte. Prin aceasta înțelegem că clasei servului credincios i se va da o viziune mentală mai clară și o apreciere a inimii mai adâncă a planului divin, pe măsură ce adunarea devine completă. Cunoştința crescută va aduce o credință crescută pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu și le va da acestora o asigurare a grijii protectoare a lui Dumnezeu.

4. Scriitorul ,,Apocalipsei”declară că numărul celor sigilați este de o sută patruzeci și patru de mii, împărțiți în douăsprezece grupuri. Aceasta înseamnă că membrii corpului lui Cristos numără o sută patruzeci și patru de mii și că acești membri vor primi natura divină și vor domni alături de Isus Cristos pe parcursul miei de ani. Pare cât se poate de clar că aceștia îi includ pe toți cei pe care, la venirea sa la templu, Domnul Isus îi găsește credincioși și care merg apoi mai departe cu credință și fidelitate până la moarte. Aceştia sunt cei ce primesc favoarea lui Dumnezeu și grija și protecția sa în ziua răzbunării.

5. Profetul Isaia pare să se refere la aceeași clasă, atunci când îi menționează pe cei pentru care Dumnezeu devine o coroană de glorie și o diademă de frumusețe la sfârșitul veacului: „ În ziua aceea, Domnul oştirilor va fi o cunună strălucitoare şi o podoabă măreaţă pentru rămăşiţa poporului, sau: un duh de dreptate pentru cel ce şade pe scaunul de judecată, şi o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaş înapoi până la porţile lui.” – Isaia 28:5,6

6. Cei care sunt descoperiți rămânând în dreptate vor fi făcuți să stea cu Domnul pe tronul său și li se dă autoritate peste națiuni. (Apoc.2:26; 3:21; 20:6) Apoi, viziunea dezvăluie un alt grup al cărui număr nu se știe, care este descris ca fiind ,,o mare mulțime” care stă înaintea tronului. Se pune

Cuprins

întrebarea: „Cine sunt aceştia...şi de unde au venit ei?” Şi se dă şi răspunsul: „Aceştia sunt cei care vin din marele necaz.”

Creaturi umane sau spirituale

7. Deoarece cei 144000 de membri ai corpului lui Cristos primesc natura divină şi sunt împărţiţi în douăsprezece seminţii şi deoarece se spune că marea mulţime este din toate naţiunile, neamurile, popoarele şi limbile, se argumentează că marea mulţime este acel grup de oameni care vor fi înviaţi la perfecţiune umană şi care vor trăi pentru totdeauna pe pământ. Din ce fel de creaturi este atunci compusă marea mulţime: creaturi umane sau creaturi de natură spirituală? Răspunsul la această întrebare trebuie să-l primim din Scripturi.

8. Faptul că cei 144000 de membri ai corpului lui Cristos sunt împărţiţi în douăsprezece seminţii , potrivit numelor fiilor lui Iacob, nu înseamnă că aceştia sunt luaţi din douăsprezece şi numai douăsprezece naţiuni sau popoare diferite. Dumnezeu a organizat Israelul în douăsprezece seminţii. În legământul său cu acest popor , el a promis că dacă ei aveau să fie ascultători de el, urma să facă din ei o împărăţie de preoţi şi o naţiune sfântă, o comoară specială pentru el, mai presus de toate popoarele. (Exodul 19:5,6) Este cât se poate de evident că, dacă Israelul i-ar fi fost credincios Domnului şi legământului său, numărul complet al clasei împărăţiei ar fi fost luat din cele douăsprezece seminţii ale Israelului. Duşmanul Satan, acţionând prin intermediul preoţilor şi a altor membri ai clerului Israelului, i-au întors pe izraeliţi de la Dumnezeu şi de la Regele său uns. Nu a fost decât o rămăşiţă care l-a acceptat pe Cristos şi ai cărei membri au fost făcuţi o parte din cei 144000, aşa cum a prezis profetul. – Romani 11:5; Isaia 1:9

9. Isus a venit în Israel şi s-a oferit ca Rege, însă a fost respins. După ce Israel, aflat sub conducerea clerului şi a conducătorilor, l-a respins pe Regele uns, acesta le-a spus: ”Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi îi va fi dată unei naţiuni care îi va purta roadele.” (Matei 21:43) Argumentul sfântului Pavel este că numai o rămăşiţă a Israelului carnal a fost aleasă, că toate celelalte ramuri au fost rupte şi că în locul lor au fost plantate altele. (Romani 11:5-24) Argumentul apostolului arată cât se poate de clar că favoarea de a fi membri ai clasei împărăţiei a fost luată de la poporul evreu şi dată popoarelor din alte naţiuni, cei dintre neamuri care îndeplineau cerinţele lui Dumnezeu, şi că, prin urmare, aceştia au fost aleşi şi ei vor fi atribuiţi celor douăsprezece seminţii ale Israelului, după cum arată scriitorul Apocalipsei.

10. Naţiunea care dă roadele împărăţiei este compusă, după cum se arată în Scripturi, din cei care sunt născuţi de spirit, care îl acceptă pe Isus Cristos ca Regele uns şi care îi servesc cu credinţă şi îi aduc laude lui Dumnezeu până la sfârşit. (1 Petru 2:5-10) Alegându-i pe aceştia, Dumnezeu nu este părtinitor. În ziua potrivită, oricine face o consacrare spre a face voinţa lui Dumnezeu şi este acceptat şi născut de spirit sfânt, şi care îşi respectă apoi legământul, are asigurarea că va intra în împărăţia lui Dumnezeu. – 2 Petru 1:5-11

11. Promisiunea este pentru toţi cei care îndeplinesc cerinţele, iar atunci când îi alege, Dumnezeu nu face nici o diferenţă între evreu şi om al neamurilor, sclav sau om liber. (Galateni 3:27-29) Dumnezeu îi ia pe cei pe care îi acceptă ca membri ai corpului Aceluia preaiubit al său, iar apoi îi pune în locurile lor stabilite din cele douăsprezece diviziuni ale clasei împărăţiei. Nu este imposibil ca Domnul să îi încredinţeze fiecărei diviziuni câte o sarcină specială în marele său plan, deoarece el pune mădularele în corp aşa cum găseşte de cuviinţă. – 1 Corintei 12:18

12. Evenimentele arată că cei care dovedesc că sunt membri ai corpului lui Cristos au fost luaţi din diverse naţiuni, popoare şi limbi ale pământului. Dintre cei care compun turma mică este menţionat un număr fix, însă marea mulţime este nenumărată (Apoc.7:9), spunându-se doar că vine din toate naţiunile, neamurile, popoarele şi limbile. Aceasta nu dovedeşte în nici un fel că acea mare

mulțime este o clasă umană, ci dimpotrivă, toate faptele și versetele legate de aceasta arată că cei care formează marea mulțime constituie o clasă spirituală, născută în planul spiritual.

Chemarea

13. Scripturile arată că pe parcursul Veacului Veștii Bune nu este decât o singură chemare și că aceea este chemarea de sus. (Efeseni 1:18; 4:4) Isus a spus că „mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși." (Matei 20:16) Chemarea are loc atunci când se face consacrarea, justificarea și acceptarea lui Iehova. Toți cei chemați sunt născuți din spirit sfânt, iar aceștia au încheiat un legământ cu Dumnezeu spre a face voința lui. La început nu se face nici o deosebire între turma mică și clasa marii mulțimi, Dumnezeu nu îi pune în mod arbitrar pe unii oameni într-o clasă și pe alții în cealaltă. În jertfa zilei de ispășire, aceasta se arată din modul în care sunt aleşi ţapii lui Dumnezeu.

14. Cei care și-au împlinit cu credință legământul pe care l-au făcut vor intra în împărăție și vor constitui clasa împărăției. Cei care sunt neglijenți și indiferenți sau temători în ceea ce privește respectarea legământului lor sunt descriși ca fiind „orbi, care nu pot să vadă în depărtare". Indubitabil că cei orbi constituie clasa marii mulțimi, care sunt simbolizați de profet ca stând în întuneric, deoarece au nesocotit Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu numai că sunt orbi, dar sunt și înjosiți și ținuți în închisoare și trebuie să treacă prin marele necaz. (Psalmi 107:10-16; 142:5-7; 102:19,20; 79:11) Multe dintre aceste persoane oarbe au fost și sunt lucrători în sistemul confesional. Ele au perceput a fi lucrarea și datoria lor faptul de a converti lumea și de a întemeia ele împărăția pentru Iehova. Ei sunt asemenea unei femei care are durerile nașterii și totuși nu naște nici un copil. Ei i s-au supus altui domn, care nu este Iehova. Clerul i-a condus și a făcut acest lucru sub supravegherea stăpânului lor, Diavolul. – Ioan 8:44

16. Sfinții sinceri din sistemele confesionale vin să vadă situația în care se află, care este reprezentată de cuvintele profetului Isaia: „Doamne, Dumnezeul nostru, alţi stăpâni în afară de Tine au stăpânit peste noi, dar acum numai pe Tine, şi numai Numele Tău îl chemăm. ... Cum se zvârcoleşte o femeie însărcinată, gata să nască, şi cum strigă ea în mijlocul durerilor ei, aşa am fost noi, departe de Faţa Ta, Doamne! Am zămislit, am simţit dureri, şi, când să naştem, am născut vânt: ţara nu este mântuită, şi locuitorii ei nu Sunt născuţi." – Isaia 26:13,17,18

17. Aceștia văd că lucrarea lor este zadarnică, că nu au reușit nimic, că au fost induși în eroare de cler, de stăpânitorii lor și de conducătorul lor Diavolul și s-au hotărât să rămână în Cuvântul lui Dumnezeu și numai în el. Este sigur că toți aceștia care au fost născuți de spirit sfânt, trebuie fie să moară pentru totdeauna, fie să trăiască pentru totdeauna, iar cei care trăiesc trebuie să trăiască în calitate de ființe spirituale. Nu toți care vor avea parte de înviere vor fi în această clasă, căci „o stea se deosebește în glorie de altă stea. Așa este și învierea morților." – 1 Corinteni 15:41,42

18. Psalmistul descrie o clasă care compune mireasa lui Cristos, apoi o altă clasă care nu este această mireasă, dar ai cărei membri sunt însoțitori ai miresei. Și aceștia sunt numiți fecioare, ceea ce înseamnă că ei au fost purificați de spălarea prin Cuvânt și cu sângele Domnului. Profetul descrie cum grupul mai mare intră în palatul regelui, însă nu face parte din familia regală. (Psalmi 45:14,15) Este necesar ca acestea să fie ființe spirituale și nu ființe umane, căci ființele umane nu pot aparține clasei spirituale cerești și nici nu pot fi asociate cu ea.

19. Scriitorul Apocalipsei descrie o astfel de mare mulțime stând în picioare înaintea tronului și înaintea Mielului, înveșmântați cu robe albe și având ramuri de palmier în mâini. Acest verset arată că marea mulțime este compusă din ființe spirituale, căci oamenii nu pot sta înaintea tronului Domnului. Palmierul este un simbol al calității de martir. Un martir este o persoană care devine un martor prin faptul că își dă viața. Alte versete arată că marea mulțime depune mărturie despre

Dumnezeu prin felul de moarte pe care o vor suferi membrii ei. Prin moartea lor, ei arată că sunt ai lui Iehova.

20. Viziunea Apocalipsei arată această mare mulțime stând în picioare înaintea tronului, cântându-i laude lui Iehova și Mielului său, Isus Cristos, iar cu ei sunt asociați în acest moment și îngerii cerurilor. Îngerii menționați aici sunt fără îndoială creaturi spirituale, iar cei care îi aduc laude lui Dumnezeu și lui Cristos împreună cu acești îngeri, așa cum se descrie în Apocalipsa, trebuie deci să fie și ei creaturi spirituale.

Robe albe

21. În viziunea dată sfântului Ioan, se spune că marea mulțime stă în picioare înaintea tronului lui Dumnezeu și membrii ei sunt îmbrăcați în robe albe. Ce reprezintă aceste robe albe? Nu se poate ca ele să fie aceleași robe ale dreptății menționate de profetul Isaia (61:10), deoarece cuvântul „robă” este la singular, în timp ce toți cei din marea mulțime sunt îmbrăcați în același timp cu aceste robe, așadar numărul de veșminte din această viziune este foarte mare. Roba dreptății este marca de aprobare de la Dumnezeu, dată membrilor corpului lui Cristos la venirea acestuia la templu. Cu alte cuvinte, Domnul îi acoperă pe cei pe care îi găsește credincioși la venirea sa la templu cu roba sau haina dreptății, arătând astfel că i-a aprobat. Cei care au murit în credință înainte de venirea Domnului nostru la templul său sunt descriși în Apoc.6:11 și se spune că li s-au dat robe albe, adică au fost aprobați, și li se spune că trebuie să se odihnească până când vor ajunge și frații lor la final. Iehova este cel care dă roba dreptății, iar apoi Isus Cristos o folosește pentru a-i acoperi pe cei din clasa templului care sunt aprobați.

22. Ori de câte ori este folosită în Scripturi ca simbol, roba simbolizează aprobarea. Atunci când este descrisă aprobarea miresei lui Cristos, se descrie de fapt aprobarea unui corp, în mod colectiv. Însă aprobarea marii mulțimi este aprobarea acordată multora, dar individual fiecăruia dintre ei – motiv pentru care membrii acestei mulțimi au fiecare câte o robă. După ce ajung la o cunoștință a faptului că au fost aprobați de Domnul, cei din marea mulțime jubilează. Ei au ajuns să cunoască bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu și a Fiului său preaiubit și stau în picioare înaintea tronului și îi cântă laude lui Iehova și Fiului său. În acest cântec de laudă li se alătură și îngerii din ceruri.

Marele necaz

23. Însă cum obțin aceștia aprobarea lui Dumnezeu dacă au tratat cu neglijență respectarea legămintelor lor individuale de a face voința lui Dumnezeu? Contextul versetului din Apocalipsa 7:9 dezvăluie că sfântul Ioan a pus o întrebare cu privire la identitatea acestora, iar răspunsul este dat de unul dintre profeții lui Dumnezeu, care pare să fie Isaia. Cuvintele din Scripturi arată că această întrebare i-a fost adresată unuia dintre bătrâni sau profeți. Apoi bătrânul repetă întrebarea: „Cine sunt aceștia înveșmântați în robe albe și de unde vin ei?” (Apoc.7:13) Atunci profetul spune: „Nu știi cine sunt aceștia? Îți voi spune. Ei sunt cei care au ieșit din marele necaz și și-au spălat robele și le-au albit în sângele Mielului. De aceea stau ei înaintea tronului lui Dumnezeu și zi și noapte îi aduc un serviciu sacru în templu”.

24. Să observăm că aceștia sunt cei aprobați de Domnul și care devin servi în templu, însă ei nu fac parte din clasa templului. Timpul și împrejurările în care au primit ei aprobarea sunt pe parcursul marelui necaz. Această aprobare este scoasă în evidență de robele pe care le poartă fiecare dintre ei și ea este acordată datorită credinței manifestate în acel timp de mare necaz.

25. Războiul mondial a fost începutul durerilor națiunilor, care compun organizația pământească a lui Satan. Războiul a încetat apoi dintr-o dată, iar Dumnezeu, prin Cristos, i-a trimis pe servii săi să proclame mesajul împărăției, iar atunci când se va termina această lucrare trebuie să vină sfârșitul. (Matei 24:14) Acel sfârșit definitiv al organizației lui Satan este marcat de un necaz așa de mare cum nu au văzut și nu vor mai vedea niciodată popoarele pământului. – Matei 24:29,22

26. Bătrânul care îi răspunde lui Ioan în Apocalipsa îl reprezintă în mod clar pe profetul Isaia, căci Isaia este cel care a vorbit despre marele necaz și despre cei implicați în el. Acesta este marea bătălie a Armaghedonului. În timpul acestui necaz, Domnul calcă în picioare teascul de vin și zdrobește strugurii viei pământului. (Isaia 63:1-6) În acest necaz va fi distrusă toată organizația lui Satan. Domnul i-a plantat adunării o viță adevărată și nobilă, însă sub conducerea oamenilor care au devenit profeți falși, și anume clerul, acolo s-a dezvoltat un sistem mincinos care a transformat aranjamentul creștin într-o plantă degenerată și o viță nesănătoasă. Via pământului este organizația lui Satan, din care face parte și elementul ecleziastic, și trebuie să fie zdrobită și va fi zdrobită în ziua mâniei lui Dumnezeu. –Apoc.14:18,20

27. Marea mulțime este ținută acum captivă în sistemul ecleziastic. Cei ce rămân acolo vor fi părtași la păcatele acestui sistem și vor suferi și ei plăgile lui. (Apoc.18:4) Este datoria adunării, „clasa servului", să le transmită acestor captivi mesajul despre Împărăție, indiferent dacă ei vor ieși afară sau nu. Cei care iau poziție de partea Domnului vor fi obiectul persecuției și asupririlor reprezentanților Diavolului. Atunci va avea loc încercarea lor esențială pentru a se vedea dacă vor sta lângă Domnul sau îi vor face loc organizației Diavolului. Ceea ce îi va ajuta să reziste în această încercare va fi credința lor în sângele Mielului care a fost vărsat pentru salvarea omenirii. Sângele Mielului și credința lor în el le va aduce aprobarea lui Dumnezeu celor care trec testul, iar această aprobare este simbolizată de robele albe pe care le poartă ei.

28. Această clasă a marelui necaz nu este mireasa lui Cristos care, împreună cu Mirele, este Sionul ceresc. Fiind născuți de spirit, unși cândva, dar care și-au pierdut ungerea, ei sunt totuși o parte a organizației lui Dumnezeu simbolizată de orașul Ierusalim. Deoarece ei iau poziție de partea Domnului în timpul marelui necaz, ei devin țintele reprezentanților lui Satan și sunt așadar descriși de profetul Zaharia ca partea orașului care merge în captivitate. Profetul arată că necazul începe când toată organizația Diavolului este strânsă la un loc pentru Armaghedon. Ziua Domnului este ziua mâniei sale și este timpul când este luptată bătălia Armaghedonului. „Voi strânge toate națiunile împotriva Ierusalimului pentru război; orașul va fi cucerit, casele vor fi prădate și femeile vor fi violate. Jumătate din oraș va pleca în exil, dar rămășița poporului nu va fi nimicită din oraș. Atunci Domnul va ieși și va lupta împotriva acestor națiuni ca în ziua războiului său, ca în ziua bătăliei." (Zaharia 14:2,3) Această profeție arată că acea parte a orașului care merge în captivitate este clasa marii mulțimi, în timp ce „rămășița" credincioasă este păstrată prin puterea Domnului.

29. Imaginea scripturală a clasei marii mulțimi este una generală și îi reprezintă anume pe aceia dintre cei consacrați care se află în sistemul de confesiuni din prezent. Fără îndoială că mai sunt și alții consacrați, în afara sistemelor confesionale, unii care au fost aduși cândva la o cunoștință a adevărului prezent, dar care au căzut iarăși în clasa marii mulțimi din cauza indiferenței sau neglijenței cu care l-au reprezentat pe Domnul. Imaginea dublă redată în Apocalipsa este: (1) turma mică, constituind clasa împărăției și (2) marea mulțime, adică cei care vor fi servi ai Domnului în templu, dar nu vor face parte din el.

A fost Samson o prefigurare a altcuiva?

30. Biblia ne relatează într-o anumită măsură nașterea și experiențele lui Samson, inclusiv moartea lui tragică. Pentru aceasta trebuie citită cu atenție întreaga relatare. (vezi Judecători

capitolele de la 13 la 16 inclusiv) Întrebarea care se ridică deseori printre Studenții în Biblie este aceasta: A fost Samson o prefigurare? Și dacă da, a cui? Vorbind la propriu, el nu a fost o prefigurare, însă pare foarte clar că Samson a simbolizat sau a ilustrat o anumită parte a desfășurării planului lui Dumnezeu. Unii au sugerat că el a reprezentat socialiștii sau anarhiștii care vor distruge ordinea socială a omenirii. Concluzia aceasta nu pare să fie sprijinită de Scripturi și de fapte. Se pare că Samson a prefigurat clasa marelui necaz, marea mulțime. În sprijinul acestei afirmații, iată ce arată Studenții în Biblie:

31. Sfântul Pavel numește în capitolul al unsprezecelea al cărții Evrei un număr de oameni care au primit o mărturie bună de la Dumnezeu datorită credinței lor. Printre cei menționați aici este și Samson. E greu de crezut că Dumnezeu ar fi folosit un om, pe care l-a aprobat datorită credinței sale, ca să simbolizeze o clasă necredincioasă și infidelă ca socialiștii sau anarhiștii, care nu au deloc credință în Dumnezeu. Dacă Samson prefigurează ceva sau dacă a prefigurat ceva, ar fi fost rezonabil ca Dumnezeu să-l folosească pentru a prefigura o clasă din cadrul realizării planului său, care să manifeste credință în el. Descriindu-i pe cei care au fost fideli, sfântul Pavel, printre altele, a spus despre ei: „Din slabi, au fost făcuți puternici.” (Evrei 11:34) Samson, cândva slab, a fost făcut puternic în moartea sa și a devenit un martor al lui Dumnezeu prin felul în care a murit. Chiar și circumstanțele nașterii sale l-au marcat ca pe un instrument pe care avea să-l folosească Dumnezeu.

32. Soția lui Manoah era stearpă. Îngerul Domnului i-a apărut și i-a spus că urma să conceapă și să nască un fiu și că „briciul să nu treacă peste capul lui, deoarece copilul va fi un nazireu al lui Dumnezeu de când va ieși din pântece. El va lua conducerea ca să-l salveze pe Israel din mâna filistenilor.” (Judecători 13:5) Ea i-a spus soțului său Manoah ce se întâmplase și la cererea și rugăciunea acestuia la Dumnezeu, îngerul i-a apărut din nou și lui Manoah și soției sale și a confirmat ceea ce i se spusese femeii despre nașterea copilului. La timpul sortit s-a născut Samson.

33. Cuvântul „nazireu” folosit aici desemnează o persoană care este consacrată sau separată de alții. Atunci înțelegem că încă de la naștere Samson a fost separat ca persoană consacrată pentru Dumnezeu, pentru a-l reprezenta pe Iehova Dumnezeu. Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a prezis că urma să ia dintre oameni pe cei care aveau să constituie adunarea sa. (Efeseni 1:4,5) Toți cei chemați spre a face parte din adunare sunt chemați la o singură speranță de a fi membri ai corpului lui Cristos și nici unul dintre ei nu este chemat la marea mulțime. Toți cei chemați trebuie să-i fie consacrați lui Dumnezeu și separați de lume, prin urmare toți trebuie să fie nazirei în spirit față de Dumnezeu. Aceasta îi include pe toți cei născuți și unși de spiritul sfânt. Samson, fiind un nazireu, urma să-i prefigureze pe toți aceștia.

34. Numele Samson înseamnă „lumină strălucitoare sau lumina soarelui” sau „ceea ce reflectă lumina”. Din momentul când o persoană este născută de spirit sfânt, ea devine un purtător de lumină și reflectă lumina Domnului, mai mult sau mai puțin. Numele Samson prefigura ,așadar, clasa purtătorilor de lumină sau a creștinilor consacrați.

35. Părul este un acoperământ pentru cap și crește din cap. Faptele arată că puterea lui Samson stătea în părul său. Puterea oricărui creștin vine din și de la Capul său, Isus Cristos. (2 Corinteni 12:9,10; Efeseni 6:10) Atunci când a fost uns marele preot al Israelului, uleiul pentru ungere a fost vărsat pe capul său și, bineînțeles, pe părul său și i se scurgea apoi pe barbă. (Psalmi 133:2) Toți cei născuți din spirit sfânt și făcuți părtași ai corpului lui Cristos primesc ungerea cu spirit sfânt prin intermediul Capului, Isus Cristos. Atunci când părul lui Samson a fost tăiat, el și-a pierdut puterea. Atunci când un creștin își pierde ungerea, el este separat de corpul lui Cristos, fiind scos din numărul celor care îl compun, dar el încă mai poate fi un creștin dacă manifestă credință în jertfa de răscumpărare. Pe cât de slabă este credința lui, pe atât de slab este și el. Dacă credința sa devine mai puternică și el poate deveni mai puternic.

36. Profeția referitoare la Samson a avut scopul ca „să *înceapă* să salveze Israelul din mâinile filistenilor”. Dar să observăm că el nu a terminat lucrarea de salvare de filisteni, care reprezintă

organizația Diavolului. În același fel, un mare număr de oameni au devenit creștini și, pentru un timp, au luat poziție curajoasă de partea Domnului și au început buna lucrare de a salva poporul lui Dumnezeu de organizația Diavolului. Apoi ei și-au pierdut interesul, au manifestat o lipsă de credință, s-au lăsat pradă altor influențe și au întrerupt lucrarea. În această privință, Samson avea să simbolizeze o clasă care a început cândva să-l urmeze pe Domnul, dar apoi a devenit călduță și temătoare.

37. Cu privire la Samson citim: „Și s-a întâmplat că, după aceea, s-a îndrăgostit de o femeie din valea Sorec; numele ei era Dalila." (Judecători 16:4) Samson a început să aibă o relație ilicită cu această femeie din Sorec. Cuvântul Sorec înseamnă „vie" și urma așadar să simbolizeze foarte bine pe acei membri dintre cei consacrați care devin o parte a viței pământului. Dalila a simbolizat sistemele ecleziastice ce constituie o parte a organizației Diavolului și asupra cărora stăpânește el. Mulți creștini s-au lăsat pradă lingușirilor și influenței clericilor și au început să aibe relații ilicite cu aceste sisteme.

38. Relatarea scripturală spune că „domnitorii filistenilor" i-au spus Dalilei: „Amăgește-l și vezi în ce stă marea lui putere, cum putem să-l biruim și cu ce să-l legăm ca să-l stăpânim ,și-ți vom da fiecare o mie o sută de arginți." (Judecători 16:5) Domnitorii sunt persoanele proeminente din sistemele ecleziastice, clerul, iar stăpânul lor este Diavolul. Ei au căutat mereu să distrugă puterea și influența creștinilor zeloși și activi, care lucrează pentru Domnul. O perioadă de timp Samson i-a respins avansurile Dalilei, însă în cele din urmă el a cedat insistențelor și tactului ei și i-a revelat în ce îi stătea puterea. Dalila nu a fost sinceră cu Samson și l-a trădat filistenilor pentru bani. Sistemele ecleziastice au fost și ele nesincere cu un număr mare de creștini adevărați din cadrul lor. Și pentru câștig, adică pentru a câștiga favoare de la organizația Diavolului, ei i-au trădat pe acești creștini adevărați în mâinile Diavolului și a organizației sale.

39. Dalila și-a atins scopul făcându-l pe Samson să adoarmă pe genunchii ei și, în timp ce dormea, i-a tăiat părul. Atunci filistenii au venit la el, l-au luat și i-au scos ochii. Un mare număr de persoane creștine au fost legănate și adormite de insistențele și diplomația practicată de Diavol, prin intermediul sistemelor ecleziastice și au fost astfel îndepărtați de Domnul și și-au pierdut puterea în Domnul. După ce și-au pierdut ungerea, lor li s-au scos ochii înțelegerii. Au devenit orbi, deoarece au nescocotit Cuvântul lui Dumnezeu, lăsându-se pradă influenței celor din sistemele ecleziastice. – Psalmi 107:10-16; 2 Petru 1:9

40. Atunci când filistenii i-au scos ochii lui Samson, ei l-au închis în temniță. Sunt nenumărați creștini care au fost făcuți orbi în ce privește planul și scopurile lui Dumnezeu, prin frauda și înșelăciunea practicată asupra lor de sistemele ecleziastice și mai ales de clerici, astfel că au devenit și sunt și acum ținuți prizonieri în temnițele sistemelor ecleziastice. Acești captivi realizează că adevărul nu este în acele sisteme și se roagă și strigă către Domnul. – Psalmii 102:17-20

41. Descriind mai târziu clasa marii mulțimi, psalmistul spune: „Căci el (Dumnezeu) a zdrobit porțile de aramă și a tăiat zăvoarele de fier." (Psalmi 107:16). Filistenii l-au ținut pe Samson legat cu cătușe de aramă și fier și l-au făcut să macine în temniță. Apoi, în timp, Samson a fost eliberat, în condiții distructive. Relatarea descrie mai departe: „Însă părul capului a început să-i crească des, imediat după ce fusese ras." (Judecători 16:22) Aceasta pare să indice faptul că Samson a început să își recupereze puterea. Aceasta urma să arate și că clasa pe care o reprezenta Samson urma să-și recupereze puterea.

42. Noi suntem în prezent la sfârșitul veacului. Rămășița Domnului, descrisă în alte cuvinte drept clasa templului sau „clasa servului" (Isaia 42:1), începe acum să recunoască din Cuvântul Domnului că în sistemele ecleziastice este un mare număr de oameni care îl iubesc pe Domnul și care au credință în sângele lui Isus Cristos; că aceștia sunt captivi în temnițele sistemelor ecleziastice (Isaia 49:9); că aceștia sunt orbi și stau în întuneric (Psalmi 107:10-14; 2 Petru 1:9); și că acum este

datoria și privilegiul clasei „servului” să le ducă mesajul de adevăr acestor captivi în temnițe pentru ca ochii lor să poată fi deschiși. – Isaia 42:6,7

43. Cuvântul Domnului este cel care le dă putere celor slabi. Se spune despre prizonieri că „se vor hrăni pe cărările lor, iar păşunile lor vor fi toate în locuri înalte.” (Isaia 49:9) Hrana ,fără îndoială, trebuie să le fie adusă de Domnul în felul său, prin intermediul celor care sunt martori ai Domnului. Pe măsură ce această mulțime vede adevărul și se hrăneşte cu el, membrii ei vor creşte în credință și putere. Pe măsură ce aceştia iau poziție de partea Domnului, ei vor deveni ținta persecuției de către sisteme și mai ales de către păzitorii temniței.

44. În jurul perioadei când i-a crescut părul lui Samson, domnitorii filistenilor s-au strâns laolaltă pentru a-i oferi o mare jertfă dumnezeului lor Dagon (Judecători 16:23) și să țină un festival de sărbătoare care, oricum, s-a sfârșit rău. Acum Diavolul își strânge la el toate forțele pentru Armaghedon. Clasa marii mulțimi, începând să afle adevărul, va vedea și va înțelege că organizația Diavolului va fi distrusă.

45. Între timp, filistenii, mai ales cei cu poziții înalte, îl foloseau pe Samson pentru a se distra și pentru a-și bate joc de el. (Judecători 16:25) În acelaşi fel, și clerului îi place în prezent să își bată joc de orice creştin adevărat și, judecând după acest lucru, pe măsură ce captivii iau poziție de partea Domnului, aceşti clerici îi vor folosi pentru a se distra și a-i persecuta.

46. Relatarea spune că Samson l-a chemat pe Domnul și a zis: „O Doamne Dumnezeule, adu-ți aminte de mine, te rog, și dă-mi putere, te rog, doar de data aceasta, o, Dumnezeule adevărat, și lasă-mă să mă răzbun pe filisteni, să mă răzbun pentru cei doi ochi ai mei.” (Judecători 16:28) În mod asemănător, marea mulțime, în calitate de captivi, strigă către Domnul, spunând: „Ajută-ne, o, Dumnezeul salvării noastre, de dragul gloriei numelui tău! Scapă-ne și acoperă-ne păcatele, pentru numele tău! Pentru ce să zică națiunile: Unde este Dumnezeul lor? Să se cunoască printre națiuni, înaintea ochilor noştri, răzbunarea sângelui vărsat al slujitorilor tăi! Să ajungă înaintea ta suspinele prizonierului! După măreția brațului tău, păstrează-i pe cei sortiți morții! Plătește-le vecinilor noştri de șapte ori, în sânul lor, pentru batjocura cu care te-au batjocorit, o, Doamne!” – Psalmi 79:9-12

47. Din nou, rugăciunea lor către Domnul este consemnată astfel: „Te-am chemat, o, Doamne, în ajutor! Am spus: ’Tu eşti refugiul meu, partea mea în țara celor vii’. Ia aminte la strigătul meu de implorare, căci sunt sleit de orice puteri! Scapă-mă de persecutori, căci sunt mai mari decât mine! Scoate-mi sufletul din temniță ca să laud numele tău! Să se strângă cei drepți în jurul meu, pentru că tu îmi faci bine.” (Psalmi 142:5-7) Aşa cum l-a auzit Dumnezeu pe Samson și i-a dat putere, tot aşa profetul arată acum cum aude rugăciunile mulțimii captive ca „Domnul să elibereze captivii”. – Psalmi 102:19,20; 146:7.

48. Samson știa că filistenii urmau să moară. Clasa marii mulțimi știe și ea că organizația Diavolului trebuie să moară. Cu putere reînnoită, Samson a hotărât să moară, dărâmând clădirea în care era și el ținut. Marea mulțime de creştini, în timp ce se hrănesc din Cuvântul lui Dumnezeu și devin mai puternici și află că secerișul a trecut și că nu pot face parte din clasa împărăției, vor lua poziție cu hotărâre de partea Domnului, știind că, făcând astfel, ei trag la pământ structura Diavolului asupra propriilor lor capete. Însă ei hotărăsc să moară ca martori pentru Domnul. În testul final și crucial, ei își dovedesc credința în Dumnezeu și devin martiri. Mor în marele timp de necazuri sau în timpul de suferințe. Să observăm că scriitorul Apocalipsei spune că ei, ca mare mulțime, stau în picioare înaintea tronului lui Dumnezeu; că ei sunt înveşmântați cu robe albe, ceea ce reprezintă faptul că sunt aprobați, și că ei au ramuri de palmier în mâinile lor, ceea ce reprezintă faptul că ei vor cădea ca martiri pentru cauza lui Iehova.

Îndatorirea rămășiței

49. Din argumentele bazate pe Scripturi, consemnate până aici în Turnul de Veghere, se vede clar că Domnul Dumnezeu a însărcinat rămășița să le vorbească celor care formează clasa marii mulțimi, să le ducă mesajul de adevăr și să îi îndemne, ca prizonieri în sistemele ecleziastice, să iasă afară și să ia poziție fără rezerve de partea Domnului. Deoarece este timpul fixat al lui Dumnezeu ca acest lucru să se întâmple, fie ca orice fiu al Domnului care îi este cu adevărat devotat lui Dumnezeu și cauzei sale să își încingă coapsele și, purtând cântecul de eliberare pe buzele sale, să le ducă mesajul celor care sunt ținuți captivi în temnițe.

50. Domnul Dumnezeu se va îngriji ca acest mesaj să le fie transmis celor care sunt ai lui. Întrebarea pentru fiecare dintre noi este: „Ce parte voi avea eu în această lucrare binecuvântată?” Pentru ca clasa marii mulțimi, care e captivă, să poată crește în puterea ei ,trebuie să acumuleze cunoștință despre organizația Diavolului și despre organizația Domnului și despre mijloacele lui Dumnezeu de a le aduce salvarea. Fie ca mesajul de salvare să fie dus departe în toată lumea și la toți cei care sunt flămânzi după adevăr!

Întrebări pentru studiu

1-4.Pe cine a reprezentat Ioan? De ce este Apocalipsa atât de greu de înțeles? Cine sunt cei „sigilați pe frunte” și ce semnifică acest lucru?

5,6.Care este coroana de glorie și diadema de frumusețe menționată în Isaia 28:5? Cine va fi pe tron și cine va sta în picioare înaintea lui?

7-11.Va avea marea mulțime o natură spirituală? De ce sunt cei 144000 împărțiți în douăsprezece diviziuni? Cum au fost rupte ramurile originare (Romani 11:5-24) și cine constituie noile ramuri plantate în locul lor?

12-14.De ce se spune că clasa marelui necaz nu poate fi numărată? Este cineva chemat pentru a face parte din această clasă? Cum se compune atunci clasa?

15-17.Care a fost ambiția inutilă a creștinilor din sistemele confesionale și cum se simt ei acum? (Isaia 26:13,17,18)

18-20.Cine sunt însoțitorii miresei și de ce sunt numiți ei „fecioare”? (Psalmi 45:14,15) De ce este marea mulțime reprezentată în Apocalipsa ca având ramuri de palmier în mâini? Cine li s-au alăturat în cântare și de ce dovedesc aceste lucruri natura lor?

21,22.De ce poartă ei robe albe? În ce fel diferă aceste veșminte de roba (sau haina) dreptății? Ce simbolizează roba în Scripturi?

23,24.Cum și când obține marea mulțime aprobarea lui Dumnezeu?

25,26.Care este necazul din care vin ei și cine este reprezentat de bătrânul care i-a răspuns scriitorului Apocalipsei întrebarea referitoare la ei? Cum mai este perioada de necazuri descrisă în Apocalipsa?

27-29.Ce responsabilitate avem noi în prezent față de marea mulțime? Ce arată Zaharia 14:2,3 despre ei? Ce informații avem despre cei care vor constitui marea mulțime și, respectiv, turma mică?

30-31.A fost Samson o prefigurare? A prefigurat el oamenii necredincioși cu concepții radicale din zilele noastre?

32,33.Care au fost circumstanțele nașterii sale? De ce a fost el numit nazireu? Cine sunt nazireii de astăzi?

34,35.Ce înseamnă numele Samson și care este semnificația faptului că puterea sa stătea în părul său?

36-40.De ce s-a profețit că „el va *începe* să salveze Israelul”? Cine a fost femeia care a provocat căderea lui și de unde era ea? Ce înseamnă aceasta? Cine era în spatele acestui plan și ce au făcut ei cu Samson după ce părul său a fost tăiat? Aplicați imaginea simbolică.

41-43.Cum este Psalmul 107:16 în acord cu această imagine? De ce se menționează că părul lui Samson a început să crească din nou? Cum va primi putere clasa Samson?

44-47.Ce a prefigurat jertfa filistenilor pentru Dagon și faptul că ei se distrau pe seama lui Samson? În ce fel se compară rugăciunea lui Samson cu cea din Psalmi 79:9-12 și 142:5-7?

48.Știa Samson ca trăgea clădirea asupra propriului său cap? Ce a ilustrat acest lucru?

49,50.Care este acum îndatorirea expresă a clasei rămășiței?

Împărtășind vestea bună cu alții

- 6 Martie – Fapte 8:4-8; 2 Corinteni 5:14-20 .

„Îmi veți fi martori" – Fapte 1:8

Versetele pregătite pentru acest articol ne vorbesc despre răspândirea veștii bune din Ierusalim și o declară un serviciu al veștii bune, care are scopul de a binecuvânta lumea. Articolul atrage atenția asupra cuvintelor pe care li le-a adresat Isus discipolilor săi, atunci când i-a îndrumat spre Betania și le-a dat însărcinarea de a fi martori; continuă apoi cu predicarea veștii bune în Samaria și cu declarația lui Pavel despre autoritate și despre serviciu însuși, ca instrument al lui Dumnezeu pentru împăcarea sa cu lumea.

2. Pentru o adevărată cooperare cu Dumnezeu este necesar să avem o înțelegere corectă a scopului pentru care i-a trimis Isus pe discipolii săi în lume ca să predice vestea bună. Gândul din mințile tuturor celor din creștinătate, încă de când au fost întemeiate nenumăratele ei biserici și teoria în baza căreia au operat ele, este că apostolii au fost trimiși ca să înceapă o lucrare care trebuia să se răspândească prin intermediul lor în toată lumea și în cele din urmă să le aducă oamenilor o cunoștință temeinică despre Cristos. Religia organizată încă mai ține la această idee, ea este justificarea pentru existența numărului atât de mare de confesiuni diferite.

3. Știm sigur că Dumnezeu a intenționat ca toți oamenii să ajungă să știe care este scopul său cu privire la ei. Pavel spune despre aceasta: „Dumnezeu...vrea ca orice fel de oameni să fie salvați și să ajungă la cunoștința exactă a adevărului" (1 Timotei 2:4) însă nu trebuie să se creadă niciodată că el a intenționat ca această lucrare să fie îndeplinită prin intermediul bisericii, în timp ce încă i se permitea răului să domnească în locurile înalte. Aceasta este una dintre capcanele celui rău în care a căzut religia organizată. Discipolii și adunarea care i-a urmat pe ei trebuiau să fie martori și să fie pentru lume așa cum erau profeții Israelului pentru popor – martori ai lui Dumnezeu. De asemenea, mărturia adunării trebuia să aducă o măsură de responsabilitate asupra oamenilor, căci prin ea Dumnezeu (care până atunci nu le vorbise oamenilor) le poruncea acum tuturor oamenilor de pe pământ să se pocăiască. – Faptele 17:30.

4. Apostolii au fost însărcinați de Isus să facă lucrarea sa. Trebuie să păstrăm mereu în minte faptul că Isus a fost apostolul lui Dumnezeu, trimis în lume pentru a-l reprezenta pe Dumnezeu , pentru a îndeplini profețiile rostite cu mult timp în urmă (vezi Romani 15:8), pentru a predica despre faptul că împărăția cerurilor urma să fie întemeiată și pentru a confirma acest lucru prin lucrări miraculoase, dovedind astfel că venea de la Dumnezeu. Serviciul său a fost, totuși, limitat numai la poporul său potrivit cărnii – el a fost trimis numai la oile pierdute ale Israelului. Așadar, Isus nu a încercat să le spună altor oameni mesajul pe care îl primise de la Dumnezeu. Și chiar și în poporul

său, serviciul său a fost limitat la trei ani şi jumătate, din care o mare parte a fost petrecut în privat şi nu cu mulţimile.

5. Având în vedere că Isus a venit pentru a lumina lumea – după cum spune Ioan, „adevărata lumină care lumina orice fel de oameni, urma să vină în lume”, şi Isus însuşi a zis „Eu sunt lumina lumii” (Ioan 1:9; 8:12) – a fost necesar ca serviciul său să se desfăşoare în mijlocul oamenilor. El trebuia să proclame adevărul, a cărui esenţă era că stăpânirea păcatului asupra oamenilor trebuia să ajungă la final, că oamenii aveau o responsabilitate faţă de Dumnezeu, că Dumnezeu a intenţionat să restabilească dreptatea pe pământ şi că toţi oamenii trebuie să se conformeze acesteia sau să sufere consecinţele neascultării lor de Dumnezeu. Şi împreună cu acestea era şi mesajul că Dumnezeu făcea aceasta din iubire pentru întreaga lume, chiar şi pentru cei ale căror minţi erau întoarse de la el. – Coloseni 1:21

6. Pe lângă această mărturie despre scopul lui Dumnezeu, Isus trebuia şi să preamărească numele lui Dumnezeu. El a fost trimis ca să le spună oamenilor cine este Dumnezeu. El este un Dumnezeu al iubirii, plin de compasiune şi îndurare faţă de cei care au greşit fără voie şi chiar şi faţă de cei care au păcătuit cu bună ştiinţă împotriva lui, dacă se căiesc şi manifestă o dorinţă de a fi în armonie cu voinţa sa. Discipolii trebuiau să fie martori pentru Isus, aşa cum fusese el pentru Dumnezeu, atât în ce priveşte mesajul, cât şi prin viaţa lor.

7. Apostolii au devenit administratorii adevărului. Ei aveau Scripturile Vechiului Testament la care să facă referinţe, din care probabil că păstraseră în minte o mare parte, iar apoi la acestea s-au adăugat şi cuvintele Învăţătorului lor, căci adevărurile pe care le-a vorbit Isus le-au fost întipărite în minte de către spiritul sfânt. Aşadar, deşi erau imperfecţi, ei erau calificaţi să-l reprezinte pe el, aşa cum el îl reprezenta pe Dumnezeu. (1 Corinteni 11:1). Dumnezeu i-a încredinţat lui Cristos o misiune pentru care era responsabil. Aşadar, atunci când i-a însărcinat el pe apostoli, ei au fost într-adevăr reprezentanţii săi pentru a transmite mai departe mesajul în felul său şi în spiritul său.

8. Apostolii au servit o perioadă în Ierusalim, iar Dumnezeu le-a binecuvântat serviciul . Ei şi-au dat seama că Domnul era cu ei, erau mereu conştienţi că aveau puterea spiritului sfânt, care să-i ajute să-şi îndeplinească lucrarea. Desigur că au avut mult de lucru în Ierusalim, căci impresionanta creştere a numărului credincioşilor şi faptul că mulţi dintre ei au început să-şi schimbe modul de viaţă, le-a dat tuturor multe de făcut. Apoi a apărut necesitatea de a se ocupa chiar şi de necesităţile casnice ale credincioşilor.

9. Însă Domnul nu a lăsat ca această situaţie să continue pentru mult timp. Răutatea conducătorilor evrei, stârnită de sângele martirului Ştefan, a pornit o aspră persecuţie care i-a alungat pe mulţi discipoli din Ierusalim. Unii s-au dus în Samaria, iar mulţi samariteni au ascultat mesajul lor şi au crezut în Isus. A început atunci o vastă lucrare; Samaria era la fel de agitată şi tulburată pe cât fusese Ierusalimul. Fără îndoială că dispoziţia lor de a accepta adevărul s-a datorat în parte serviciului lui Isus, început în Sihar. (Ioan 4:39) Astfel, după cum a arătat Isus, răspândirea veştii bune a fost la început în Samaria. – Faptele 1:8

10. Relatarea acestei lucrări din Samaria se poate găsi în capitolul al optulea al cărţii Faptele Apostolilor. Faptul că această primă predicare a veştii bune altor oameni decât evreilor este descrisă de Luca în multe feluri, fiecare pentru a arăta şi accentua unele aspecte anume din ea, nu este nesemnificativ. – vezi Faptele 8:4,5,12,14,25,35.

11. Următoarea parte a studiului nostru ne aduce la afirmaţia lui Pavel referitoare la serviciul, chemarea şi autoritatea sa. El nu vorbeşte numai în numele său, ci în numele tuturor. Totuşi, cei care au văzut iubirea lui Cristos, sunt obligaţi să îl urmeze pe Pavel în serviciul său pentru Cristos. Toţi aceştia au unele obligaţii. Cei care cred în Dumnezeu prin Cristos găsesc viaţa, iar Pavel afirmă că toţi aceştia au obligaţia de a realiza că acea viaţă trebuie trăită în serviciul evangheliei. „ Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toţi, toţi, deci,

au murit. Şi El a murit pentru toţi, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei." – 2 Corinteni 5:14,15

12. Salvarea credincioșilor de vină și din puterea păcatului nu este chestiunea cea mai importantă din textul precedent, ci ideea transmisă este aceasta: cei ce cred în Cristos primesc viața de dinainte de ziua salvării, deoarece Dumnezeu are un serviciu rezervat pentru ei. Pentru ei viața nu este menită să fie petrecută doar pentru a se bucura de ea în sine, ci ea le este dată pentru a putea fi dedicată în serviciul lui Dumnezeu, așa cum și-a dedicat și Isus viața, iar cei care sunt părtași la serviciul său ,vor fi părtași și la gloria pe care i-a dat-o Dumnezeu. „Dacă suferim împreună cu el, vom și domni împreună cu el." – 2 Timotei 2:12

13. Pavel pune pe un piedestal serviciul creştin, nu pentru a-i înălța pe creştini , ci pentru a arăta locul înalt pe care îl are serviciul însuși. Cei care sunt chemați să fie servi pentru Dumnezeu trebuie să fie creaturi noi, născute de spiritul lui Dumnezeu; nimeni altcineva nu poate fi părtaș la aceasta. Și mai sunt două lucruri care trebuie avute în vedere: Serviciul de reconciliere (sau împăcare) este serviciul în care Dumnezeu îi vorbește lumii, iar servii au Cuvântul de Reconciliere. Cu alte cuvinte, lucrurile importante sunt lucrarea și autoritatea, serviciul și Cuvântul. – Vezi 2 Corinteni 5:16-19

14. Oamenii sunt înstrăinați de Dumnezeu, iar Dumnezeu vrea să se împace cu ei. Ei sunt departe de el, înstrăinați în minte și în dorințe, nu îl vor nici pe El și nici adevărul. Scopul său este de a readuce omenirea la el. Deoarece metoda de împăcare a lui Dumnezeu se bazează pe ispășirea păcatelor omului, Pavel, în proclamarea mesajului salvării, vorbește despre atitudinea lui Dumnezeu față de păcat. Pavel spune că Dumnezeu nu a luat în considerare păcatul lumii ca să o judece pentru el. (2 Corinteni 5:19) În primul rând, Dumnezeu vrea ca oamenii să știe despre bunăvoința lui și despre aranjamentul pe care îl face el pentru acceptarea lor.

15. Învățătorii creștinătății i-au făcut pe oameni să creadă că atitudinea lui Dumnezeu față de lume este una de mânie susținută din cauza păcatului și i-au mai învățat că el este răzbunător și nu este mulțumit fără sângele unei victime. Noi știm sigur că există o jertfă de ispășire pentru păcat prin moartea lui Isus. (1 Ioan 2:2) Însă Dumnezeu însuși este cel care a furnizat toate acestea și este clar, așadar, că ispășirea nu este pentru a-i potoli mânia, ci pentru ca el să poată fi drept și în același timp să furnizeze o cale pe care fiii rătăcitori să se poată întoarce la el.

16. Păcatul lumii nu este iertat, însă moartea lui Cristos şi valoarea vieții pe care a oferit-o acea moarte în ceruri a făcut ispășirea pentru păcat. Prin urmare, oricui îl va aceepta îi va fi astfel iertat păcatul, iar el însuși va fi găsit acceptabil de Dumnezeu. Pe parcursul vestirii acestei veşti bune, în intervalul de timp dintre cele două veniri, numai un număr mic de oameni au ascultat şi acceptat învăţătura îndurării. Însă Dumnezeu a dat o zi, care începe acum, pentru ca toți oamenii care nu au auzit să audă și să aibă ocazia de a accepta salvarea prin Cristos, iar morții vor avea și ei aceeași șansă ca și viii, căci ei vor fi înviați. – Ioan 5:25

17. Pavel le spune servilor lui Dumnezeu: „Voi sunteți ambasadorii lui Cristos." (2 Corinteni 5:20) Gândul larg răspândit cu privire la cuvântul „ambasador" este că Pavel îl folosește în sensul politic modern al termenului, însă acest lucru nu este adevărat. În prezent sunt numiți ambasadori numai în țările cu care există o relație amiabilă, pentru a locui o vreme în mijlocul ei, în timp ce își reprezintă guvernul de origine; aceștia sunt prietenoși cu națiunile respective și le părăsesc doar atunci când este întreruptă relația amiabilă. Deși lui Dumnezeu îi pasă de lumea oamenilor, el nu are nici un fel de relație de această natură cu lumea; instituțiile și organizațiile acesteia îi sunt ostile.

18. Această lume a fost până acum condusă de Satan, dumnezeul acestei lumi. Instituțiile sale, indiferent că sunt politice sau religioase, sunt create de oameni și nu au nici o legătură cu voința lui Dumnezeu. Iacov spune: „Nu știți că prietenia cu lumea înseamnă dușmănie cu Dumnezeu? Așadar, oricine se face prieten cu lumea, este dușman al lui Dumnezeu." (Iacov 4:4) Ceea ce vrea să spună Pavel în 2 Corinteni 5:20 este că ambasadorii lui Cristos pleacă de la el cu autoritatea de a vorbi în numele său, însă ei nu sunt nicidecum trimiși pentru a calma sau a încerca să îmbunătățească relația

dintre autoritatea lui Cristos și autoritățile acestei lumi. Biserica romano-catolică pretinde că domnește în regatele acestei lumi și și-a trimis „ambasadorii” în multe națiuni, însă a făcut acest lucru exclusiv cu propria sa autoritate, cu nici o intervenție de la Dumnezeu.

19. Isus și-a trimis mesagerii cu autoritate ca să vorbească pentru el, însă nu le-a dat autoritatea de a dirija conduita acestei lumi sau de a schimba vreun lucru, în afară de cele care aparțin bisericii lui Dumnezeu. (Matei 18:18) În acest serviciu numai cei care sunt creaturi noi în Isus Cristos au dreptul de a servi, cei care au spiritul lui Dumnezeu și al lui Isus. Deoarece nici o instituție omenească nu poate oferi aceste binecuvântări, înseamnă că nici o astfel de instituție nu poate să îl facă pe vreun om un serv al lui Dumnezeu. Cuvântul divin nu eșuează niciodată, el va îndeplini lucrurile pentru care a fost trimis. – Isaia 55:11

Întrebări pentru studiu

1-3.Care este scopul „ortodox” de a predica vestea bună? Care este scopul lui Dumnezeu?

4,5.De ce a fost Isus trimis în lume?

6-10.De ce au fost apostolii trimiși? Ce lucrare au făcut ei după înălțarea la cer a lui Isus?

11-14.Care este ideea transmisă de Sf. Pavel în 2 Corinteni 5:14-19?

15,16.Care insistă clericii că este atitudinea lui Dumnezeu față de lumea păcătoasă? Care este adevărul în această privință?

17-19.În ce fel suntem noi „ambasadori” ai lui Cristos și care este datoria noastră în această calitate?

Aducând lumea la creștinism

13 martie – Matei 28:16-20; Fapte 16:6-16.

„Mergeți, deci, și faceți discipoli din oameni ai tuturor națiunilor.” Matei 28:19 R.V.

1. Pe parcursul acestei serii de articole ne-am reamintit de faptul că concepția obișnuită a scopului pentru care i-a trimis Isus pe discipolii săi în lume este foarte diferită de ceea ce ne învață Scripturile. Nici relatarea cuvintelor lui Isus și nici cuvintele sau epistolele apostolilor nu sprijină în vreun fel ideea, general acceptată, că lucrarea începută de Isus și continuată de apostolii săi și de adunare este de a face lumea creștină.

2. Știm că scopul lui Dumnezeu este ca, în cele din urmă, toți oamenii să fie luminați de mesajul lui Isus și să ajungă să cunoască scopul său prin intermediul acestuia. Pavel spune: „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie salvați și să ajungă la o cunoștință a adevărului” (1 Timotei 2:4) și însăși cuvântul folosit de Pavel pentru a reda „cunoștință” înseamnă cunoștință *exactă.* Dumnezeu nu se limitează la această dorință bună; el își propune să îndeplinească – el *vrea* ca toți oamenii să fie salvați.

3. Pavel redă problema aceasta în ordine inversă, față de aceea general înțeleasă de evangheliști și alții; el spune mai întâi că oamenii trebuie să fie salvați și apoi aduși la o cunoștință a adevărului, în timp ce clerul vrea să aducă oamenii la o cunoștință a adevărului, pentru ca aceștia să poată fi salvați. Este evident că Pavel și aceștia au concepții diferite cu privire la scopul lui Dumnezeu. Pavel vede milioanele de oameni care au murit și nu l-au cunoscut pe Dumnezeu că sunt salvați din sclavia morții, precum și milioanele de oameni în viață, ignoranți față de Dumnezeu, datorită lipsei de

cunoștință, precum și din cauza îndrumării greșite a învățătorilor falși, salvați din puterea răului - și toți au cunoștința clară cu libertatea de a accepta acest adevăr.

4. În ultimii o sută de ani sistemele bisericești, fiind convinse că e de datoria lor să transmită cunoștința creștinismului la toți oamenii și astfel să salveze lumea, au trimis misionari speciali pentru convertirea ,,păgânilor". Cu sume mari de bani și mulți care să îi ajute, lucrarea a început. Unii dintre misionari au fost îmboldiți de o dorință sinceră, însă mulți dintre ei au considerat lucrarea doar ca pe o mare aventură și, precum Livingstone, s-au bucurat de călătorie și au devenit exploratori.

5. Însă în ciuda tuturor eforturilor de misionariat ale creștinătății, scopul pe care voia să îl atingă s-a îndepărtat tot mai mult de ea. Lumea este astăzi mai păgână ca niciodată; eforturile misionarilor de a converti păgânătatea la statutul de religie organizată au fost un eșec. Acasă la ele, bisericile, cu toată puterea organizațiilor lor și cu toți banii pe care îi au, pierd constant influență; lumea creștină devine din ce în ce mai puțin creștină și mai mult păgână, pe zi ce trece. Este clar pentru orice observator sincer că puterea bisericilor este pierdută și că toate eforturile pe care le-ar putea face ele nu le împiedică să decadă.

6. Eforturile misionarilor din străinătate sunt, în cel mai bun caz, o mișcare educativă, în timp ce în sânul religiei organizate, ea e, în cel mai bun caz, ceva mai mult decât o forță morală, iar în cel mai rău caz devine un pericol pentru oameni, care văd că clericii, ca și clasă, nu își respectă jurămintele de consacrare, sunt ipocriți și se rușinează atât de Biblie cât și de propriile lor crezuri.

7. Mișcarea Creștină Studentă, care le-a părut unora că promitea foarte mult, a ajuns acum sub puterea modernișților, iar necredința face ravagii; miile sale de adepți, bărbați și femei, sunt creștini doar cu numele, nu și în realitate.

8. Dar atunci cum trebuie să înțelegem cuvintele lui Isus: ,,Mergeți, deci, și învățați toate națiunile?" (Matei 28:19) Nu este aceasta porunca ce trebuia să-i îndrume pe discipoli și pe cei care ar trebui să creadă prin ei să caute să aducă întreaga lume la cunoștința lui Isus Cristos? Noi răspundem că în vederea altor învățături ale Domnului nostru, aceste cuvinte nu pot fi interpretate astfel. Ele nu indică un scop de a aduce lumea la cunoștința Domnului, ci o schimbare în planul lui Dumnezeu. Isus îi servise drept martor Israelului, iar izraeliții erau acum pe cale de izgoniți din cauza faptului că îl răstigniseră. Până atunci, tot ce revelase Dumnezeu despre scopul său și intenția sa de a trata cu familia umană fusese numai pentru ei și pentru strămoșii lor – numai Israelul – pe care îl făcuse poporul său ales, poporul său special.

9. Aceste zile de alegere nu trecuseră încă, căci Dumnezeu avea acum scopul de a strânge la el un popor care să fie cunoscut drept Israelul spiritual. Însă acesta avea să fie strâns în principal dintre națiuni. Când avea acesta să fie strâns și cum urmau ei să fie aduși în unitate unii cu alții pentru a putea fi un singur popor? Din numărul considerabil de israeliți care au auzit învățăturile lui Isus și care au ascultat mai târziu predicarea și învățăturile apostolilor, nu a fost decât o rămășiță de persoane credincioase care l-au acceptat pe Isus ca mesager al lui Dumnezeu, iar aceștia au devenit nucleul noii națiuni.

10. Trebuiau să mai fie strânși și alții dintre națiuni în această clasă, mai ales dintre cele din vest, prin intermediul mesajului despre iubirea lui Dumnezeu pe care îl transmit peste tot apostolii și toți adevărații credincioși, până când se va întoarce Domnul. Apostolii au mers din loc în loc proclamând mesajul de iubire și de responsabilitate, fără să încerce vreodată să convertească vreun sat sau vreun oraș în care au intrat, ci au încercat să fie ascultați de cei care aveau ,,urechi să audă".

11. Dumnezeu și-a trimis Cuvântul la toate popoarele, știind bine că aceasta avea să le atragă atenția numai celor buni. Nu era nici o asemănare între scopul sau metoda de alegere, căci Dumnezeu nu căuta oameni ca indivizi, ci el îi căuta doar pe cei care erau gata să-și dăruiască inima Lui. Faptul că erau mulți oameni în națiunile lumii care aveau să se întoarcă la Dumnezeu după auzirea mesajului său este dovedit de faptul că atât Corneliu, cât și mulți alții care au auzit vestea bună de atunci încoace au devenit iubitori ai lui Isus și Dumnezeu.

12. Dumnezeu a pregătit ogorul pentru această semănare şi acest seceriş. Împrăştierea evreilor, mai întâi printre popoarele din est, şi devierea marilor imperii, când spre est, când spre sud, când spre vest, trăgându-i pe evrei după ele, au făcut această lucrare. Ei au dus cunoştinţa lui Iehova cu ei oriunde au mers. Oriunde a ajuns Pavel printre neamuri s-au găsit unii oameni care au fost gata să asculte şi să devină discipoli adevăraţi. Aceştia erau evreii credincioşi, cei care trebuiau să intre în credinţă şi să formeze noua naţiune spirituală Israel.

13. Scopul alegerii, indiferent că aceştia era izraeliţi carnali sau acest nou Israel potrivit spiritului, era ca Dumnezeu să aibă servi, propovăduitori ai dreptăţii. Pe lângă faptul că Dumnezeu strângea un Israel adevărat, se poate vedea că el strângea şi o preoţie. Toţi cei din Israelul spiritual sunt invitaţi să fie preoţi pentru Dumnezeu, părtaşi la lucrarea preoţiei lui Melchisedec ,care avea să fie instituită la întoarcerea lui Cristos. Dumnezeu şi-a îndreptat atenţia asupra neamurilor pentru a lua din ei un popor pentru numele său. – Fapte 15:14.

14. În aceste alegeri nu se neglijează nici un fel de oameni, căci aranjamentele pe care le face Dumnezeu pentru adunare au scopul de a o pregăti pentru serviciul ei, în ziua când trebuie să fie făcută o mare lucrare pentru toate popoarele. Aici se poate vedea armonizarea dintre cele două dogme ,,ortodoxe", însă contradictorii, din cauza alegerii şi a harului gratuit; ambele sunt incluse în planul divin, ambele sunt fidele Scripturii, însă dacă sunt considerate ca fiind aplicate trecutului sau prezentului, ele sunt ireconciliabile. Aleşii trebuie să fie servii lui Dumnezeu, iar atunci când el îşi va institui împărăţia, mesajul lor va ajunge liber şi plin de putere la toţi oamenii. – Isaia 11:9

15. Când i-a instruit pe apostoli după învierea sa, Isus a avut o atitudine diferită de cea de dinaintea morţii sale. El a spus: ,,Toată puterea mi s-a dat în ceruri şi pe pământ." (Matei 28:18) Însă este clar că el nu avea atunci puterea împărăţiei, căci el nu fusese primit în ceruri încă. Aşadar, el spunea prin aceasta că era acum acceptabil pentru a primi acea putere şi, ca anticipare, el i-a însărcinat pe discipolii săi să acţioneze în numele său.

16. Isus a spus că avea să fie cu discipolii săi întotdeauna, ,,până la sfârşitul veacului". (Matei 28:20). Acel sfârşit a venit acum. Dacă interpretarea generală a acestui scop al serviciului este corectă, atunci Isus ar fi foarte deazmăgit, căci nici o naţiune nu a acceptat adevărul, şi deşi sunt mulţi care pretind că profesează creştinismul în unele naţiuni, adevăraţii urmaşi ai lui Cristos sunt foarte puţini. Din cuvintele sale putem vedea clar că el nici nu se aştepta ca lucrurile să stea altfel: ,,Va găsi Fiul omului credinţă pe pământ atunci când va veni?" – Luca 18:8.

17. Ultima parte a articolului nostru vorbeşte despre Pavel şi adunarea sa, atunci când au plecat ei din Asia pentru a predica vestea bună în Europa. Călătorind prin Asia Mică, ei au fost conduşi din loc în loc până când au ajuns la Troia, pe coasta nord-estică a mării Egee. Acolo Pavel a văzut în viziune un european care îl chema să vină şi să îl ajute. A ajuns la concluzia că viziunea a fost pentru îndrumarea lor, astfel că s-au îmbarcat imediat şi au plecat spre Filipi în Macedonia. Este evident că interpretarea lui Pavel şi a celor ce erau cu el a fost corectă. Metoda folosită arată că Domnul vrea ca poporul său să îşi exercite facultăţile de gândire atunci când au grijă pe ce cale se îndreaptă.

18. Circumstanţele intrării adevărului în Europa sunt foarte interesante. Domnul avea un grup mic de oameni în Filipi care erau pregătiţi pentru a afla adevărul. Aceştia se întâlneau lângă râu în fiecare Sabat pentru a se ruga. Probabil că ei nu ignorau slujba de la sinagogă, însă ei cereau, căutau, băteau la uşa adevărului, iar Dumnezeu le-a trimis răspunsul prin Pavel. Printre primii care au venit la adevăr din acel grup a fost Lidia, o femeie de afaceri care nu numai că l-a ajutat pe Pavel şi pe cei ce erau cu el, ci i-a ajutat şi pe alţii să audă mesajul.

19. Satan a început să acţioneze şi, folosind o tânără femeie care se ştia că era sub influenţa demonilor, a încercat să strice predicarea lui Pavel, făcând-o să le strige cu voce tare oamenilor că Pavel şi colaboratorii săi erau mesagerii lui Dumnezeu. După un timp, Pavel i-a poruncit demonului să iasă din ea, însă biata femeie nu era controlată de un singur spirit rău, ci şi de unii oameni care câştigau profituri de pe urma ei. Furioşi fiindcă îşi pierduseră sursa de câştig ,ei au instigat o revoltă

în oraș, al cărei deznodământ a fost că Pavel și Sila au fost aruncați în închisoare. Ei au fost scoși de acolo chiar în acea noapte, prin intervenția specială a lui Dumnezeu, însă au fost nevoiți să plece din Filipi, iar micuța adunare creată a fost lăsată să continue lucrarea Domnului.

20. Atunci când adevărul va avea cale liberă pe tot pământul, oamenii vor fi gata să îl accepte, deși nu fiindcă s-au rugat pentru aceasta, ci fiindcă timpul va fi lucrat în inimile lor. Atunci nu va mai fi opoziție din partea lui Satan, căci Cristos va distruge orice opoziție pentru ca lucrarea împărăției să poată continua, făcând ca cunoștința Domnului să acopere pământul ,,ca apele care acoperă fundul mării". – Habacuc 2:14

Întrebări pentru studiu

1-3.Explicați 1 Timotei 2:4. Care este concepția generală despre această chestiune?

4-7.Care a fost efortul special al creștinătății pe parcursul ultimului secol? A dat el vreun rezultat?

8-11.Când și de ce a spus Isus: ,,Mergeți, deci, și învățați toate națiunile"? Ce îndemna el să se facă atunci când a spus aceste cuvinte?

12-14.Cum a pregătit Dumnezeu lumea pentru semănarea veștii bune? Cum și de ce a făcut el o alegere?

15,16.Explicați Matei 28: 18, precum și versetul 20.

17-20.De ce s-a dus Pavel în Filipi și ce s-a întâmplat acolo? Care va fi atitudinea lumii față de adevăr în timpul miei de ani?

Speranța creștinilor

-20 Martie – Ioan 14:1-3; 2 Corinteni 5:1-10; 1 Ioan 3:2,3 –

"În casa tatălui meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, fiindcă mă duc să vă pregătesc un loc." – Ioan 14:2

Articolele din ultimele săptămâni au tratat lucrurile care compun viața unui discipol, serviciul său pentru Dumnezeu și conduita sa printre ceilalți servi ,acele lucruri care sunt numite, de obicei, latura practică a vieții de creștin: cum trebuie să trăim și ce trebuie să facem. Însă articolul de față tratează speranța creștinilor, viața lor viitoare.

2. Viața unui discipol al lui Cristos trebuie să fie trecută prin încercări și dificultăți care apar din cauza consacrării sale lui Dumnezeu. Aceasta îl obligă să își ducă viața contrar majorității oamenilor, iar fiindcă, prin conduita sa, el depune o mărturie împotriva nedreptății, nu ar putea să continue să lupte împotriva acestor influențe adverse dacă nu ar primi puterea și stimulul ,,speranței care a fost pusă înaintea lui". De aceasta avea nevoie și Isus, iar discipolul este întotdeauna ca învățătorul său.

3. Vorbind despre aceste lucruri, Pavel spune: "Dacă numai pentru viaţa aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci Suntem cei mai nenorociţi dintre toţi oamenii!; și spune apoi că în acest caz, regula vieții ar fi aceasta: ,,Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri" (1 Corinteni 15:19,32) Creștinul își dă viața în folosul și serviciul lui Dumnezeu, viață care, în condiții normale și în limitele dreptății i-ar aparține lui pentru a o folosi cum dorește. Însă Dumnezeu nu aranjează să se facă o astfel de consacrare fără să furnizeze o recompensă corespunzătoare.

4. Psalmistul vorbește pentru toți cei consacrați, inclusiv Isus însuși, când spune: ,,Îmi vei face cunoscută cărarea vieții, înaintea feței tale este belșug de bucurie, la dreapta ta sunt desfătări eterne". (Psalmi 16:11) Dumnezeu ne dezvăluie o cale a vieții și bucuria care îi așteaptă pe cei care merg pe

Cuprins

ea. Cel care își pierde, astfel, viața pe pământ de dragul lui Cristos, o va regăsi apoi la dreapta lui Dumnezeu. (Matei 10:39). Acest psalm nu vorbește (așa cum se crede în general) despre o ordine naturală a evenimentelor, ca și cum toți oamenii buni ar avea această speranță a cerurilor. Înălțarea la dreapta lui Dumnezeu este binecuvântarea specială pentru Isus și pentru cei cărora le este revelată această speranță divină; ea este răsplata pentru credința până la moarte. –Apoc.2:10

5. Din cauza repetatelor afirmații greșite ale ortodoxiei ,este în permanență necesar să spunem că, deși răsplata discipolilor lui Isus trebuie să fie în ceruri, totuși salvarea familiei umane în general, pe care o va realiza Dumnezeu prin Isus, trebuie să se realizeze pe pământ - constând în restabilirea ei la starea de perfecțiune umană. Atunci când Isus le-a spus discipolilor săi: „Merg să pregătesc un loc pentru voi...ca să puteți veni și voi unde merg eu", însemnând că urma să meargă în ceruri pentru a găsi acel loc, discipolii săi nu au înțeles, însă atunci când a coborât spiritul sfânt ei au cunoscut semnificația cuvintelor Învățătorului. Isus îi ia pe discipolii săi în ceruri pentru împlinirea speranței lor, însă și el și ei se întorc pe pământ pentru a aplica salvarea omenirii.

6. Această speranță a creștinilor, răsplata lor în ceruri și bucuria nesfârșită a serviciului pentru Iehova este ancora lor, ceea ce îi ține în picioare în timpul furtunilor vieții. Isus, cunoscând încercările și dificultățile vieții de discipol, le-a spus discipolilor săi: „Nu te teme, turmă mică, fiindcă Tatăl a găsit de cuviință să vă dea împărăția." (Luca 12:32) El i-a sfătuit să își adune comori în ceruri, „unde nu roade nici molia și nu mănâncă nici rugina și unde hoții nu sparg și nu fură". (Matei 6:20) Nimeni nu se poate aștepta să stea în picioare sub furtunile acestei lumi, fără să fie bine prins de ancora sa. – Evrei 6:19

7. Acest articol continuă cu Pavel și a doua sa scrisoare către Corinteni. (cap. 5, versetele 1-10) Pavel vorbește despre viața prezentă a discipolilor, trăită în casa pământească a tabernacolului nostru, organismul nostru omenesc, care servește ca o locuință asemenea unui cort pentru omul interior de spirit. (2 Corinteni 4:16) Însă acesta se va descompune. Apoi el continuă: „Noi știm...că avem o clădire de la Dumnezeu în ceruri, o casă care nu este făcută de mâini și care este veșnică." (2 Corinteni 5:1), care va fi casa în care va locui spiritul.

8. Noi suferim în prezentele locuințe pământești, dar nu fiindcă trecem prin greutăți din cauza lor sau fiindcă nu mai putem suporta limitările lor, ci fiindcă spiritul tânjește pentru viața deplină și nelimitată în nici un fel. Noua creatură născută din Dumnezeu poate acționa într-un fel mai vast decât organismul omenesc. Așadar, ea tânjește să fie înveșmântată cu locuința din ceruri, organismul spiritual, a locuință cât se poate de armonioasă cu noua minte.

9. Pavel exprimă această idee și în alte cuvinte când spune: „Și noi gemem...așteptând adopția ca fii, adică răscumpărarea corpurilor noastre." (Romani 8:23) El le spune corintenilor: „noi gemem ca să putem fi înveșmântați cu...". El dorea ca moartea să fie înghițită de viață. Aceasta nu este doar o simplă dorință de a muri, pentru a scăpa de poverile, încercările și limitările vieții, ci pentru ca moartea să fie înghițită de nemurire și neputrezire. A-și dori moartea, ar fi fost ca și cum și-ar fi dorit să-și strângă cortul înainte ca Dumnezeu să găsească de cuviință să-i dea locuința eternă, însă Pavel sugerează că locuința eternă poate fi dată numai dacă acest cort încă este locuit, deși s-ar putea ca Dumnezeu să găsească de cuviință să îndepărteze cortul înainte ca locuința veșnică să poată fi dată. Însă fiecare trebuie să rămână cu credință în cortul său până la sfârșit.

10. Pavel nu exprimă ideea care se înțelege în general din acest pasaj, și anume că de îndată ce tabernacolul său va fi fost mistuit, el ar fi putut să se bucure de locuința sa veșnică. El știa că putea fi dezbrăcat de acest tabernacol prin moarte și apoi să nu aibă nici tabernacolul și nici locuința eternă. Acest lucru s-a și întâmplat. Apostolii au adormit în moarte după ce și-au terminat lucrarea, corturile lor au fost mistuite, însă ei nu mai pot trăi din nou și să se bucure de binecuvântările vieții și serviciului sacru decât de la venirea lui Cristos a doua oară. Darul nemuririi, care este un corp spiritual nepieritor, este rezultatul lucrării lui Dumnezeu în ei.

11. „Cel care ne-a pregătit chiar pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a dat spiritul, adică acontul a ceea ce va veni.” (2 Corinteni 5:5) Pentru ca discipolii să poată avea o asigurare a acestei mari speranțe, care este în ea însăși cu totul diferită de natura umană, el le dă spiritul ca un acont, ceva evident și precis, care să le arate că promisiunea sa este sigură. Acest spirit sfânt este o mărturie că noua viață a început și că, dacă se respectă condițiile legământului, ea se va realiza așa cum este propus. Deoarece au acest acont, credincioșii pot avea întotdeauna încredere, căci ea este însăși asigurarea lui Dumnezeu. Ei sunt acasă în corp, căci chiar dacă acesta nu este decât un cort de călători, el este casa lor prezentă, oferită de Dumnezeu.

12. Corpul credinciosului nu trebuie să fie considerat dușmanul spiritului, ca și cum ar fi „vechea personalitate” despre care vorbește Pavel în alt verset și care el spune că trebuie lepădată. (Romani 6:6) „Vechea personalitate” este dorința cărnii, însă corpul credinciosului consacrat este servul său necesar pentru spirit, este omul extern care, deși trebuie să piară, este sfânt în ochii lui Dumnezeu. (Romani 8:11) Având în vedere că este singura sa locuință posibilă, deocamdată, discipolul este acasă în cortul său. El este „acasă” în acest cort în același fel în care erau și israeliții din pustiu acasă în corturile lor, în timp ce se apropiau zilnic de casa lor permanentă. – 2 Corinteni 5:6

13. Credinciosul, deși este acasă, nu este lângă Domnul, cu care tânjește să locuiască. Această experiență este necesară, căci el trebuie să umble prin credință, nu prin vedere. Deși se mulțumește să fie departe de Domnul, fiindcă aceasta este voința lui Dumnezeu pentru el, cu siguranță că ar accepta cu bucurie să fie și invers; voința lui este în primul rând să fie cu Domnul, unde s-a dus El să-i pregătească un loc. Însă această reuniune nu poate avea loc, în cel mai deplin mod, până când locuința fizică nu este mistuită, căci Domnul este un spirit glorios. El nu poate veni la discipolii săi în carne, iar pentru aceasta este necesar ca ei să fie eliberați de carne pentru a i se putea alătura lui în domeniul spiritual.

14. Pentru a împlini o astfel de dorință, trebuie să existe un efort continuu de a fi acceptabili pentru el: „Căci toți trebuie să apărem înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata pentru ceea ce a făcut când era în corp, potrivit lucrurilor pe care le-a practicat, fie bune, fie rele.” (2 Corinteni 5:10) Doar atunci putem fi siguri că am fost acceptați pe deplin. Aceasta nu este o judecată pentru acceptarea noastră pe baza valorii ispășirii Sale, ci pentru lucrarea pe care am făcut-o pentru el – potrivit lucrurilor făcute cât timp am fost în corp. Pavel spune despre aceasta că este un lucru de temut, ca o examinare detaliată: ea i-a schimbat conduita și l-a făcut să fie loial. El spune: „ Ca unii care cunoaştem, deci, frica de Domnul, pe oameni, căutăm să-i încredinţăm” (versetul 11) Așa-zișii evangheliști au folosit acest text ca și cum Pavel ar fi spus: „cunoscând așadar teama (chinul veșnic) care trebuie să vină, noi continuăm să-i convingem pe oameni să fugă de ea.” Ce a spus el, de fapt, este că trebuia să înfrunte acea judecată și că, vrând să fie acceptabil pentru Domnul, el a încercat să se achite de responsabilitatea sa, fiind un serv credincios.

15. Articolul nostru se concentrează acum asupra epistolei lui Ioan. Ca și toți ceilalți scriitori ai Noului Testament, Ioan menține în atenția discipolilor înalta chemare a lui Dumnezeu în Isus Cristos. El îi roagă pe copilașii săi să rămână în unitate cu el, „ pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală, şi, la venirea Lui, să nu rămânem de ruşine şi depărtaţi de El.” (1 Ioan 2:28) El vorbește despre iubirea pe care ne-a arătat-o Dumnezeu prin faptul că suntem numiți copii ai lui Dumnezeu. Apoi, în pasajul citat în acest articol, el spune că, deși prezentul privilegiu de a fi un fiu al lui Dumnezeu este minunat, totuși va fi ceva și mai minunat atunci când va fi cu totul născut în familia lui Dumnezeu: „Dar ce vom fi nu s-a dezvăluit încă”, deși prin aceasta vedem că fiecare membru al familiei divine va fi asemenea lui Dumnezeu, Tatăl. Dumnezeu este Tatăl, iar Isus este fratele mai mare, întâiul născut dintre mulți frați care aveau să fie asemenea lui Isus. „Dar știm că, atunci când va fi dezvăluit el, vom fi ca el, pentru că îl vom vedea așa cum este”. – 1 Ioan 3:2

Cuprins

16. Dacă, așa cum învață ortodoxia, glorificatul Isus ar fi în formă umană, atunci noi am ști cum este și el și Dumnezeu. Ortodoxia, în această problemă, precum și în aproape toate celelalte, este cât se poate de departe de ceea ce spun Scripturile. Contrar Bibliei, creștinătatea declară că învierea lui Isus a fost reunirea spiritului și corpului său și că acum gloria lui Dumnezeu este că el este om și Dumnezeu. Însă Isus, dat morții în carne și înviat în spirit, este acum un spirit glorios asemenea lui Dumnezeu, neatins de limitările pe care le are un corp uman.

17. Ochii oamenilor nu îl pot vedea pe Dumnezeu; mintea umană, chiar și dacă este luminată de spiritul sfânt, nu poate înțelege natura lui. Știm atunci că, discipolul credincios, pentru a-l putea vedea pe Dumnezeu și a intra în relația de familie, trebuie să fie schimbat de la un corp natural la unul spiritual, de la muritor la nemuritor, de la putrezire la neputrezire. – 1 Corinteni 15:53

18. Ioan continuă și spune: „ Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat.”. Este imposibil să credem că puritatea și sfințenia acelei vieți din prezența lui Dumnezeu pot fi obținute altfel decât printr-un efort de a trăi acum în armonie cu acea speranță. Ioan este cât se poate de sigur, că oricine are această speranță se purifică ca pregătire pentru împlinirea ei. Apostolul Pavel spune același lucru când îi îndeamnă pe discipoli să se purifice de toată necurăția cărnii și a spiritului și să ducă la perfecțiune sfințenia prin teama de Domnul. – Vezi 2 Corinteni 7:1

19. Omul este necurat prin însăși natura sa, însă urmaşii consacrați ai lui Cristos primesc putere prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu pentru a învinge dorințele cărnii și au responsabilitatea de a se curăța pe ei înșiși, atât de lucrurile care murdăresc carnea, cât și de cele care murdăresc spiritul, și anume: răutatea, invidia, gelozia şi furia. Cel care are această speranță se va păstra neatins și de contaminările acestei lumi și va refuza ispitele Diavolului, care aduc cu ele mândrie și încăpățânare. Așadar, pentru a-i servi lui Dumnezeu într-un mod corect, și ca tărie pentru parcurge această cale, toți creștinii trebuie să-și țină ochii ațintiți asupra acestei speranțe.

Întrebări pentru studiu

1-3.Ce lucruri importante sunt pe primul loc în viața unui creștin? S-a aplicat aceasta și la Isus?

4-6.Cui i se aplică Psalmul 16:11 și cum a aplicat creștinătatea în mod greșit aceste promisiuni? De ce sunt ele date?

7-10.Care este locuința prezentă, precum și cea viitoare a creștinilor? De ce „gemem” și suferim noi în prezent? În ce fel a fost greșit înțeleasă ideea lui Pavel din 1 Corinteni 5:1-10?

11-14.La ce se referă el când spune „prin acontul spiritului”? Ce este „vechea personalitate” din Romani 6:6? De ce spune apostolul că suntem „acasă în corp” deși nu suntem lângă Domnul? Cum pot creștinii să realizeze această speranță?

15-17.Cum descrie apostolul Ioan speranța creștină și cum dovedesc cuvintele sale că ortodoxia greșește?

18,19.Ce transformare produce speranța creștină?

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Februarie 1927** **Nr. 3**

Fiul și servul

”Dar cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Cine se înalță va fi umilit și cine se umilește va fi înălțat.” – Matei 23:11,12

Cuvintele din acest text au fost rostite de Fiul lui Dumnezeu. El a fost, de asemenea și Servul lui Dumnezeu. A fost și este cel mai mare dintre fiii lui Dumnezeu. Ca Servul lui Iehova, el este cel mai mare dintre toți. Nimeni nu putea fi acceptat în împărăția cerurilor dacă nu este asemenea acestui Fiu și Serv iubit. – Romani 8:29

2. Pare ciudat ca în această etapă a realizării planului divin să fie persoane care pretind că sunt născute din spirit sfânt și, în același timp, obiectează insistent la serviciul Domnului. Totuși, atunci când faptele sunt cunoscute și înțelese în lumina Scripturilor, ceea ce se revelează acum nu este deloc neobișnuit, ci mai degrabă ne dăm seama că acestea erau de așteptat. Dumnezeu știa dinainte aceste lucruri și chiar a prezis că ele aveau să se întâmple. Chestiunea este discutată aici în speranța că unii care înainte se poticniseră să poată trage foloase și să intre din nou în favoarea Domnului. Sperăm și ca acest articol să-i poată ajuta pe cei care sunt pe calea cea dreaptă și să-i încurajeze să continue cu bucurie în serviciul Domnului.

3. Unii care pretind că au fost născuți ca fii și unși de Domnul se amăgesc să creadă că trebuie să fie acum onorați printre frați și că principala lor îndatorire este pur și simplu să aștepte până când Dumnezeu va avea nevoie de ei în ceruri și îi va lua acolo. Ei nu numai că refuză să activeze în serviciul Domnului, însă ei îi descurajează și pe alții de la a face-o și chiar spun cuvinte aspre împotriva unora dintre frați care depun mărturie cu zel despre numele sfânt al lui Dumnezeu.

4. Atunci când o persoană caută să primească onoare, aceasta arată că ea este egoistă. Atunci când prin egoism o persoană încearcă să fie înveşmântată cu onoare, ea îl dezonorează pe Dumnezeu. Prin aceasta, ea se întoarce de la Dumnezeu și se concentrează asupra propriei persoane. Acesta este rezultatul unei influențe negative care operează din partea dușmanului fie direct, fie indirect. E bine să păstrăm mereu în minte faptul că cei născuți din spiritul sfânt sunt întotdeauna principala țintă a atacurilor lui Satan și aceasta mai ales în timpurile din prezent. Metodele de atac ale Diavolului sunt foarte variate. Una dintre căile sale cele mai subtile este să întipărească în oameni mândria și egoismul.

5. Creștinii trebuie să își amintească, așadar, de Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și de modul în care s-a comportat el, iar apoi să îi calce pe urme cu zel. Scripturile demonstrează că Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost în același timp și slujitorul lui Dumnezeu: el și-a îndeplinit toate părțile serviciului său asemenea unui slujitor, nu s-a înălțat ci s-a umilit cu bucurie sub mâna puternică a lui Iehova și calitățile care l-au caracterizat pe Domnul Isus trebuie să îi caracterizeze și pe membrii corpului său.

Cuprins

6. Încă de la început, Logosul a fost Fiul lui Dumnezeu. El a fost întotdeauna în armonie cu Iehova și Tatăl și-a găsit mereu plăcerea în el. A fost întotdeauna în alertă și activ în îndeplinirea voinței lui Iehova Dumnezeu. El l-a servit astfel pe Tatăl făcând voința divină.

Definiție

7. Un serv este un om care lucrează pentru cineva sau îl servește, de bunăvoie sau din obligație. O persoană care nu are libertate de acțiune și care este ținută sub controlul alteia cu forța și obligată să îi servească potrivit voinței sale, este slujitorul sau sclavul stăpânului său. Oricine acționează în numele cuiva ca administrator, agent sau reprezentant, este un slujitor.

8. Atunci când un om acționează sub îndrumarea și controlul altei persoane, el este servul celui pe care îl servește. Indiferent că face acest serviciu în mod voluntar sau involuntar, el este oricum un serv. Se poate ca un om să devină de bunăvoie servul sau sclavul cuiva sau se poate ca acesta să fie forțat să ocupe acea poziție, în calitate de slujitor. Dacă propria sa voință îl leagă de cineva, el devine astfel de bunăvoie slujitorul sau sclavul celui căruia se angajează să-i slujească.

9. Dușmanul Satan i-a forțat pe oamenii de pe pământ să devină slujitori ai săi fără voia lor. Dumnezeu nu obligă niciodată pe nimeni să-i slujească, ci cei care devin de bunăvoie servii lui Dumnezeu se angajează să își îndeplinească îndatoririle pe care li le încredințează voința lui Dumnezeu în calitatea lor de servi. Oamenii pot deveni slujitorii Diavolului fiind obligați sau forțați. Însă cei ce devin servi ai Domnului de bunăvoie, fac un legământ cu Dumnezeu spre a face acest lucru. Atunci când o persoană iubește pe cineva și, datorită iubirii sale și încrederii în acela pe care îl iubește, i se oferă de bunăvoie ca serv aceluia, ea este din acel moment obligată să se achite de obligațiile care îi revin datorită legământului făcut.

10. Legea pe care le-a dat-o Dumnezeu izraeliților prin Moise ilustrează foarte bine această situație. Dacă un evreu devenea servul altuia, atunci legea stipula că cel dintâi trebuia să servească timp de șase ani, iar în al șaptelea an trebuia să fie eliberat. Însă dacă la data eliberării sale, servul refuza să accepte această libertate, ci se lega să-i aparțină în continuare stăpânului său, în lege se prevedea o ceremonie care, dacă era îndeplinită, îl lega pe serv de stăpânul său pentru totdeauna. „Dar dacă el îți zice: 'Nu voi pleca de la tine!' fiindcă te iubește pe tine și casa ta, pentru că i-a mers bine când era la tine, să iei o sulă și să-i străpungi urechea de ușă, și el să fie sclavul tău toată viața. Să faci la fel și cu sclava ta." – Deuteronom 15:16,17

11. Care să fi fost scopul acestei prevederi din lege? Evreii individuali urmau să realizeze astfel că, devenind de bunăvoie slujitorii stăpânului lor, ei erau apoi obligați să-i aducă un serviciu deplin stăpânului lor și să păzească orice interes pe care acest stăpân l-ar fi putut lăsa în grija lor. Națiunea Israelului, ca întreg, urma să învețe aceeași lecție, însă la o scară mult mai mare: poporul, după ce a încheiat un legământ cu Dumnezeu, avea astfel datoria și obligația de a împlini acel legământ în orice fel se putea.

12. În calitate de mijlocitor între Dumnezeu și Israel, Moise i-a transmis poporului termenii legii legământului, iar după ce i-au auzit, izraeliții au spus: „Vom face toate aceste lucruri". În termenii acelui legământ, toți cei din națiunea Israelului au devenit servii lui Dumnezeu. Conform acestui legământ, ei aveau datoria de a împlini cerințele sale. Atunci când au refuzat sau nu au reușit să facă voința lui Dumnezeu, ei au suportat pedeapsa prescrisă de legea acelui legământ. Apostolul spune că aceste stipulări din lege prefigurau unele lucruri care urmau să vină mai târziu. Dar ce lucruri bune prefigurau aceste prevederi ale legii?

13. Isus s-a născut ca Fiu uman al lui Dumnezeu. (Luca 3:38) Înainte de aceasta, el a avut dreptul de a trăi în domeniul spiritual. Apoi, el s-a născut ca Fiu uman al lui Dumnezeu, cu dreptul de a trăi în domeniul uman. Atunci când era Logos, el nu a murit ca ființă spirituală. Ci această viață

sau existență a sa, împreună cu dreptul său la existență, i s-au dat lui în planul omenesc, în loc să i se dea în domeniul spiritual sau ca ființă spirituală. El a fost Fiul spiritual al lui Dumnezeu, iar când s-a născut ca bebeluș uman, el a devenit Fiul uman al lui Dumnezeu. Ca Fiu de ambele naturi, el avea dreptul la viață. Viața înseamnă existență, deci dreptul la existență. Orice creatură dreaptă care există are viață, deoarece are dreptul la viață. Orice creatură nedreaptă este, în ochii lui Dumnezeu, fără viață, deoarece nu are dreptul de a trăi. Logosul a avut întotdeauna dreptul de a trăi. Isus a avut întotdeauna dreptul de a trăi.

14. Copilul Isus s-a născut sub lege, ca membru al națiunii Israelului. El era obligat, în termenii acelei legi a legământului, să respecte în totalitate legea. Când a ajuns la vârsta de treizeci de ani, el era un om perfect din punct de vedere mental, fizic, moral și în toate celelalte privințe. Fiind perfect, el a fost capabil să respecte termenii legământului și așa a și făcut. El nu a câștigat dreptul la viață prin faptul că a respectat legământul, căci el avea deja dreptul la viață, însă prin acest lucru el a dovedit că un om perfect poate respecta legea lui Dumnezeu. El a ajuns la maturitate deplină sub termenii legii, când avea treizeci de ani. Deoarece a respectat la perfecție termenii legii, el a câștigat dreptul de a fi pe deplin liber de acea lege.

15. Ceremonia evreiască menționată mai sus (Deuteronom 15:16,17) îl reprezenta așadar pe omul perfect Isus care avea dreptul să fie eliberat de lege prin faptul că a respectat-o. El ar fi putut alege să rămână om pentru totdeauna și ar fi umplut pământul cu o rasă perfectă de oameni și și-ar fi exercitat drepturile în armonie cu legea divină. Însă el nu a vrut să facă nimic egoist. În loc să acționeze în mod egoist, el i-a spus lui Iehova, în principiu, ceea ce spunea și legea: „Îmi găsesc plăcerea în împlinirea voinţei tale, o, Dumnezeul meu, şi legea ta este înăuntrul meu!” – Psalmul 40:8; Evrei 10:7

16. Atunci când a venit Isus la Iordan pentru a fi botezat, aceasta a semnificat că el i se preda lui Dumnezeu pentru a face voința sa. În mod simbolic, Isus s-a lăsat atunci să-i fie străpunsă urechea. Acea ceremonie reprezenta în mod simbolic faptul că, începând din acea zi el urma să asculte de orice avea să îi poruncească Tatăl său și să împlinească acele porunci. Deși era Fiu și avea dreptul la libertate, totuși el a devenit de bunăvoie servul lui Iehova Dumnezeu, iar apoi el a refuzat să își exercite voința în orice fel care ar fi fost contrar voinței Tatălui său.

17. Despre Isus este consemnat: „Răspunzând, Isus le-a mai zis: Foarte adevărat vă spun: Fiul nu poate face nimic de la sine, ci numai ce îl vede pe Tatăl făcând. Pentru că lucrurile pe care le face El, pe acestea le face întocmai şi Fiul…Eu nu pot face nimic de la mine. Judec după cum aud, iar judecata mea este dreaptă, pentru că nu caut voinţa mea, ci voinţa Celui care m-a trimis.” – Ioan 5:19,30

18. Ca om perfect, Isus a fost și Fiul lui Dumnezeu. Fiind singurul om perfect după Adam, unul dintre titlurile sale a fost „*Fiul omului*”. Acest titlu însemna că omul perfect Isus avea dreptul la orice era îndreptățit și Adam ca om perfect. Legământul pe care l-a făcut el la Iordan spre a face voința Tatălui Său, l-a făcut atunci și acolo servul voluntar al Tatălui său. Dumnezeu l-a aprobat pe Fiul său preaiubit pentru acest lucru, astfel că este scris: „Şi iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: "Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat".” (Matei 3:17) Dumnezeu era acum mulțumit de Fiul său iubit, deoarece acesta a devenit de bunăvoie slujitorul Tatălui său, deoarece îl iubea pe Tatăl său și s-a angajat să împlinească pentru totdeauna voința Tatălui său. Acum, Tatăl trebuia să îl pună la încercare. El a fost încercat și și-a dovedit credința.

19. Isus a fost cel mai onorat dintre toți fiii lui Dumnezeu. Pe muntele transfigurării, discipolii săi au auzit vocea lui Iehova ieșind dintr-un nor, spunând: „Acesta este Fiul meu preaiubit în care îmi găsesc desfătarea, de el să ascultați”. (Matei 17:5) Prin aceasta înțelegem că Dumnezeu îl aprobase pe Fiul său iubit și că acesta urma să le spună urmaşilor săi care era conduita pe care trebuiau să o urmeze pentru a-i fi plăcuți lui Dumnezeu. El chiar a făcut acest lucru. A spus: „ Dacă voeşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi, şi să Mă urmeze.”

El le-a spus urmaşilor săi că toți cei ce voiau să fie împreună cu el în împărăția sa trebuiau să aibă aceeași conduită și mod de acțiune ca și el.

Ca un sclav

20. Dumnezeu, prin profetul său, i-a transmis sarcina de autoritate Unsului său, făcând să se scrie: „ Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc veşti bune celor nenorociţi: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, şi prinşilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toţi cei întristaţi;" – Isaia 61:1,2

21. Atunci când și-a început Isus serviciul , el a aplicat această afirmație profetică la persoana lui. (Luca 4:16-21) Aici, Domnul Iehova și-a exprimat voința cu privire la Fiul său, care era acum și Slujitorul său. Domnul Isus, ca Slujitor al lui Dumnezeu, trebuia să împlinească această însărcinare. Imediat după ce a făcut legământul, el a petrecut patruzeci de zile în pustietate pentru a se gândi la planul Domnului, iar apoi și-a început serviciul . După aceea, a început să-i vindece pe bolnavi, să le deschidă ochii orbilor și să-i mângâie pe cei ce sufereau.

22. Însă aceste lucruri erau doar pe planul secundar în lucrarea Domnului nostru. Principalul lucru pe care l-a făcut Isus a fost că le-a transmis oamenilor vestea bună despre împărăția pe care i-o atribuise Tatăl și care era și este modul furnizat de Dumnezeu pentru a le aduce mângâierea, pacea, sănătatea și viața veșnică oamenilor. El i-a învățat pe oameni că Dumnezeu este singura sursă a vieții. Vindecările făcute de el au fost numai niște exemple care să arate ce urma să facă el când împărăția avea să înceapă să acționeze. – Ioan 14:12

23. Pentru a asculta de voința Tatălui său, atunci când Logosul a părăsit domeniul ceresc, el a devenit om. A luat forma de sclav și a făcut toate sarcinile unui slujitor sau sclav. (Filipeni 2:7,8) Deși el a fost mereu Fiul mărețului Dumnezeu Veșnic, el era acum și slujitorul sau sclavul Tatălui său. El a coborât din ceruri, nu pentru a face propria sa voință, ci pentru a face voința Tatălui său. (Ioan 6:38) El a spus: „Hrana mea este să împlinesc voința Celui (Tatălui meu) care m-a trimis". (Ioan 4:34) Prin cuvintele sale el a arătat astfel că era sclavul Celui care îl trimisese și că trebuia neapărat să împlinească voința Stăpânului său. Dar, atunci, care era voința lui Dumnezeu în ce îl privea pe el?

Martor al adevărului

24. Ca Fiu al lui Dumnezeu, înveșmântat cu dreptul și autoritatea deplină de a-l reprezenta pe Tatăl și ca serv, Isus a stat înaintea lui Pilat și, răspunzând la întrebarea acestuia dacă era sau nu un Rege, Isus a zis: „Pilat i-a zis: "Atunci, eşti rege?" Isus a răspuns: "Tu însuţi spui că sunt rege. Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr. Oricine este de partea adevărului ascultă glasul meu". (Ioan 18:37) El a depus astfel mărturie că principalul său scop pe pământ era să fie un martor al lui Iehova și că cei care aveau să asculte de glasul său urmau să fie și ei martori ai adevărului. El a depus această mărturie prin modul în care a acționat – prin cuvintele sale, prin viața sa și prin moartea sa.

25. Un serv trebuie să fie umil. A fi umil înseamnă a fi pe deplin supus voinței stăpânului. Isus a fost cu totul supus voinței Tatălui său. El nu a căutat niciodată să se înalțe pe sine. Dacă ar fi încercat acest lucru, el nu și-ar fi respectat legământul. Scopul lui Iehova era să-l facă Autorul salvării veșnice pentru toți cei care cred și să-l facă Capul împărăției.

26. Voința lui Dumnezeu a fost ca înainte de a-i face această mare onoare Fiului său preaiubit, acesta, împlinindu-și sarcinile de serv, să își dovedească loialitatea în cele mai potrivnice

împrejurări. Pentru aceasta el a trebuit să sufere, căci citim: „ cu toate că era Fiu, a învăţat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Şi după ce a fost făcut desăvârşit, S-a făcut pentru toţi cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veşnice,” (Evrei 5:8,9) Această suferință nu a fost pentru ca el să își perfecționeze caracterul, ci ca să își poată demonstra loialitatea, servind în capacitatea de slujitor umil. Astfel el a dovedit că urma să fie loial și când va fi înălțat în cel mai înalt loc din universul lui Dumnezeu.

27. Legământul pe care l-a făcut Isus cu Tatăl său era un legământ de jertfă și prin jertfă, iar el a respectat în totul acest legământ. El avea motive să se teamă că s-ar fi putut să nu reușească să întrunească cerințele acelui legământ și știa că aceasta ar fi însemnat distrugerea lui. De aceea, el a strigat către Dumnezeu și a fost ascultat și asigurat de Domnul Iehova că se dovedise credincios. (Evrei 5:7) După ce și-a îndeplinit în totalitate obligațiile pe care le-a primit sub legământ, a fost făcut perfect prin aceasta și răsplătit prin faptul că a primit responsabilitatea salvării eterne a tuturor celor care cred în el.

28. Atunci când a rostit cuvintele din primul text citat în acest articol (Matei 23:11,12), Isus enunța de fapt legea divină referitoare la înălțare. El le vorbea atunci discipolilor săi, iar cuvintele sale li se aplică tuturor celor care urmau să devină mai apoi discipolii săi. El a spus: „Oricine vrea să fie mare printre voi, să fie slujitorul vostru.” Desigur că Isus era cel mai mare dintre discipolii Săi și dintre toți cei din clasa împărăției, și în același timp el era slujitorul tuturor și le servea. Pentru a accentua această regulă, el a spus: „Și oricine se înalță va fi umilit, iar oricine se umilește va fi înălțat.” – Matei 20:27; 23:12.

29. Nu poate fi nici o îndoială asupra faptului că Domnul Isus și-a folosit capacitățile și energia umană în serviciu. În tot acel timp, el nu a făcut nimic care să indice că ar fi căutat un loc de onoare în creație. Nici măcar atunci când și-a sfârșit lucrarea pe care i-o încredințase Dumnezeu nu a cerut să i se dea un loc înalt în univers. El a fost un martor credincios și adevărat pentru Tatăl său. El i-a spus Tatălui său: „Eu te-am glorificat pe pământ, sfârșind lucrarea pe care mi-ai dat-o să o fac. Şi acum, Tată, glorifică-mă alături de tine cu gloria pe care am avut-o alături de tine înainte de a fi lumea.” – Ioan 17:4,5

30. Aici, Isus și-a exprimat dorința de a fi primit înapoi la Tatăl său, în aceeași poziție pe care o ocupase înainte de a-și începe serviciul pe pământ. Ca slujitor umil, el a fost pe deplin supus voinței Tatălui său. Atunci când acea voință divină i-a cerut să depună mărturie, păşind în ghearele unei morți rușinoase, el nu s-a împotrivit. Din acest motiv, Iehova l-a înălțat și i-a dat numele care este mai presus de orice alt nume , pentru ca în numele său să se plece orice genunchi și orice limbă să mărturisească deschis că el este Christosul, spre gloria lui Iehova. – Filipeni 2:8-11

De ce a fost consemnat?

31. Cu ce scop a făcut Dumnezeu să fie consemnată viața Fiului său preaiubit ca slujitor umil sau sclav? Era acest lucru legat în vreun fel de furnizarea prețului de răscumpărare? Cu siguranță nu, fiindcă răscumpărarea înseamnă oferirea unui preț exact și corespunzător pentru ceva. Omul perfect Adam a păcătuit și a fost condamnat la moarte. El putea fi răscumpărat numai dacă omul perfect Isus accepta de bunăvoie să moară. Chiar și dacă Isus ar fi murit instantaneu, fără să sufere, el tot ar fi furnizat prețul de răscumpărare. Însă, așa cum s-a arătat, Iehova avea și scopul de a-l înălța la natura divină. Regula lui Dumnezeu este ca nimeni să nu fie înălțat în poziția de domnie și nemurire fără să-și demonstreze mai întâi deplina loialitate și devoțiunea neegoistă pentru el în cele mai potrivnice împrejurări. Isus, ca slujitor umil, trebuia să se supună și el acestei reguli.

32. Dar de ce să se consemneze toate acestea? Pentru ca cei care vor să devină membri ai împărăției lui Cristos să știe ce se cere de la ei. Dacă Dumnezeu i-a cerut Fiului său preaiubit să

devină un serv umil şi să îşi demonstreze loialitatea prin cele mai grele încercări, pentru a putea fi înălțat la natura divină, cu atât mai mult le va cere El acest lucru și tuturor celorlalți care vor să fie părtași cu Fiul la această glorie. Și aceștia trebuie să devină slujitori umili sau sclavi și să își îndeplinească toate îndatoririle care le-au fost încredințate.

Urmaşii săi

33. Atunci când un om este justificat de Iehova, aceasta înseamnă că el are dreptul de a trăi ca ființă umană. El este astfel un om liber, însă creștinii, acceptând prin consacrare să facă voința lui Dumnezeu, oricare ar fi aceasta, devin astfel de bunăvoie sclavii lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos. Ei devin și servii lui Cristos, deoarece Cristos este Capul lor și devin sclavii lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este Capul lui Cristos.

34. Unii care cunosc de mult adevărul par să scape din vedere cele mai importante lucruri care se cer de la creștini. Ei par să creadă că Dumnezeu se străduieşte din răsputeri să îi ajute să se dezvolte cât mai frumos, pentru a-i putea lua la ceruri. Ei se gândesc că tot ce cere Domnul de la ei este să se declare creștini și apoi să mediteze la unele părți din Cuvântul său și să viseze la cât de minunat va fi pentru ei să meargă în ceruri.

35. Aceștia nu iau în considerare obligația de care trebuie să se achite slujitorii lui Iehova Dumnezeu. Este adevărat că toți cei născuți de spiritul sfânt au chemarea cerească și speranța vieții în domeniul divin. Însă de la aceștia se cer anumite lucruri înainte de a putea fi realizată această speranță. Ce se cere de la cei chemați? Răspunsul este după cum urmează: „ Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui.” – 1 Petru 2:21

Slujitorii umili

36. Toți cei născuți din spirit și unși sunt fiii lui Dumnezeu. (Romani 8:14; 1 Ioan 3:1) Însă deși sunt fii, ei trebuie să fie și slujitori umili sau sclavi, așa cum și Isus a fost Fiul și Sclav în același timp. Nu se poate călca altfel pe urmele lui Isus. Ca slujitor, dorința creștinilor trebuie să fie aceea de a face voința lui Dumnezeu. Așa cum a spus Isus că trebuiau să facă și discipolii săi: „Nu pot să fac nimic de la mine însumi.” Descrierea ceremoniei de străpungere a urechii sclavilor cu o sulă (Deuteronom 15:16,17) li se aplică acum discipolilor lui Isus, iar aceasta spune, în mod simbolic: „Prin consacrarea mea am acceptat să fiu sclavul Stăpânului meu, de bunăvoie și pentru totdeauna.” Ca un astfel de sclav, fiecare trebuie să facă voința revelată a lui Iehova. Apoi, deși împlinirea voinței lui Dumnezeu îi provoacă suferințe în carne sau rănirea sentimentelor sale, el trebuie să își respecte legământul.

37. Ce anume ar putea împiedica pe cineva să facă voința lui Dumnezeu din cauză că acest lucru i-ar putea provoca suferințe mentale sau fizice? Răspunsul este cuprins într-un singur cuvânt: egoismul. Egoismul este însăși opusul iubirii. Iubirea este expresia neegoismului. „Dacă mă iubiți, veți asculta de poruncile mele”. (Ioan 14:15) Respectarea poruncilor lui Dumnezeu de către slujitori, în termenii legământului lor, este o condiție necesară pentru a primi aprobarea Domnului. „ Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, şi vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubeşte, nu păzeşte cuvintele Mele. Şi cuvântul, pe care-l auziţi, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis. V-am spus aceste lucruri cât mai Sunt cu voi.” (Ioan 14:23-25) Prin aceste cuvinte, Isus a enunțat regulile care trebuie să-i guverneze pe toți cei care devin o parte a clasei „servului”.

Porunci

38. Modul potrivit de acțiune pentru un creștin este, așadar, să discearnă care sunt poruncile lui Dumnezeu referitoare la el, iar apoi să le asculte cu bucurie. Poruncile lui Dumnezeu nu sunt întotdeauna aceleași. Atunci când era Isus pe pământ nu era potrivit să se vestească ziua de răzbunare a lui Iehova, deoarece încă nu venise timpul stabilit. Acum a venit timpul să proclamăm ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru. Lumii trebuie să i se spună acum că Iehova este Dumnezeu și că el își va justifica numele său cel sfânt și își va face un nume pe pământ. Așadar, poruncile lui Dumnezeu li se aplică tuturor celor care sunt în uniune cu Cristos și care totuși încă mai sunt și servi pe pământ. Iehova le spune acestora: „Voi sunteți martorii mei, spune Domnul și servul meu pe care l-am ales...Voi sunteți martorii mei...că eu sunt Dumnezeu.” – Isaia 43:10,12

39. Dușmanul Satan a întors mințile oamenilor de la Iehova și mulți care pretind că sunt copiii lui Dumnezeu îi batjocoresc numele sfânt. Sunt mulți oameni pe pământ care trebuie să audă acum adevărul despre Dumnezeu, spre binele lor și pentru a-i preamări numele. De aceea, El le poruncește martorilor săi astfel: „ Treceţi, treceţi pe porţi! Pregătiţi o cale poporului! Croiţi, croiţi drum, daţi pietrele la o parte! Ridicaţi un steag peste popoare!” (Isaia 62:10) Doctrinele care au fost ca niște pietre de poticnire pentru oameni, trebuie să fie îndepărtate din mințile oamenilor. Oamenii trebuie să fie îndrumați spre calea care duce la viață. Stindardul lui Dumnezeu trebuie să fie înălțat înaintea lor, iar Domnul Dumnezeu poruncește ca „clasa servului” să facă această lucrare. Aceasta este vestea bună a împărăției care trebuie să le fie predicată tuturor națiunilor ca mărturie. – Matei 24:14

Metode de a depune mărturie

40. Un sclav credincios al Domnului se va folosi de orice mijloace disponibile pe care i le furnizează Stăpânul său pentru a depune mărturie. Unii care declară că îi sunt pe deplin consacrați Domnului afirmă: „Eu nu o să vând cărți, căci sunt creștin de multă vreme. Eu o să predic de la amvon din când în când și le voi vorbi oamenilor despre experiențele mele în adevăr. Doresc să scap de toate problemele și să merg la ceruri și să îl văd pe Domnul. Nu o să mă umilesc mergând de la ușă la ușă și cerându-le oamenilor să cumpere cărți.”

41. Turnul de Veghere nu dorește să oblige pe nimeni să cumpere cărți și nici nu crede că aceasta este voința Domnului. Însă Turnul de Veghere, folosind cuvintele ap. Pavel, spune: „ Vă îndemn, deci, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, Sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.” (Romani 12:1) Pentru fiecare dintre noi, prima întrebare referitoare la cărți ar trebui să fie aceasta: „Este voința lui Dumnezeu ca să fie folosit acest mijloc pentru a se depune mărturie despre adevăr?” Pentru a găsi răspunsul corect la această întrebare, să privim puțin lucrurile și împrejurările din prezent.

42. Domnul Isus este marele Învățător și conduce în prezent lucrarea. Noi trebuie să îi acordăm lui meritul, pentru că face această lucrare în felul său bun. Metoda sa este metoda lui Dumnezeu. De ce s-a îngrijit Dumnezeu ca cei consacrați ai săi să aibă mijloace de tipărire și producere a unor publicații care conțin planul divin, dacă nu dorește ca acestea să fie folosite în acest scop? De ce, în timpul lucrării Elisei, a permis Domnul să ajungă în mâinile oamenilor un număr atât de mare de cărți, mai mare decât oricând altcândva? Singurul răspuns este acesta: Ca oamenii să cunoască adevărul. Aceasta este o epocă a cititului. Unii ar putea remarca: „Domnul Isus nu a vândut cărți.” Acest lucru este adevărat, căci atunci nu era timpul fixat al lui Dumnezeu pentru a se tipări și publica cărți. Însă Domnul Isus a folosit toate metodele și mijloacele care se găseau atunci, pentru a depune mărturie despre adevăr.

43. Din nou, se poate întreba: „De ce a început Domnul să folosească radioul în această etapă a lucrării sale și de ce le-a permis el oamenilor să folosească unele echipamente de transmisiuni radio pentru a proclama adevărul?” Singurul răspuns este: Pentru a se putea depune mărturie în acest fel. Există milioane de oameni care știu câte ceva despre Domnul, dar care au fost orbiți cu privire la privilegiile lor, fiind ținuți captivi. Domnul le-a permis acestor oameni să vadă aceste adevăruri în acest timp și să vadă și privilegiul lor de a le depune mai departe mărturie captivilor, căci această mărturie trebuie depusă acum. Radioul furnizează cea mai eficientă metodă de a ajunge la oameni la care nu se poate ajunge pe altă cale și care, odată ce au auzit mesajul de adevăr, sunt gata să citească și să afle mai multe despre el.

44. Astfel se deschide ușa pentru ca servii Domnului să meargă la captivi și să le spună și mai multe, să-i sfătuiască să citească pentru a afla că Iehova este Dumnezeu și că împărăția lui este aproape. Pentru unii ar putea părea umilitor să meargă de la ușă la ușă și să le vorbească oamenilor dintr-un loc public și adresându-se mai multor oameni. Aceasta ar putea implica unele neplăceri mentale și fizice, însă care este voința lui Dumnezeu? Dacă este voința lui Dumnezeu ca această mărturie să fie depusă în acest fel, servul nu are nici o alternativă. Este un privilegiu pentru el să împlinească cu bucurie voința Tatălui.

45. Să presupunem că o anumită persoană este nerăbdătoare să scape de neplăcerile și greutățile acestei vieți și să fie înălțată la împărăție și că nu vrea să mai audă nimic despre serviciul Domnului. Nu arată aceasta oare o predispoziție la îngâmfare și preamărirea propriei persoane? Atitudinea potrivită a servului este: „Care este voința Tatălui meu?” Aceasta a fost lecția care a învățat-o Isus, Fiul și Servul lui Dumnezeu, pe discipolii săi și acum pe adunarea sa, când a spus: „Cine se înalță va fi umilit și cine se umilește va fi înălțat”. (Matei 23:12) Aici se arată că principala condiție pentru a fi înălțat este supunerea deplină față de voința lui Dumnezeu. Pentru a accentua importanța acestei lecții, Isus a zis: „Pentru că nici Fiul omului n-a venit ca să i se slujească, ci să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. (Marcu 10:45)

46. Domnul nu obligă pe nimeni să le dea oamenilor cărți. Totuși, el le cere tuturor servilor săi să își respecte legământul făcut. Acel legământ cere ca servii să fie acum martori ai Domnului și pentru Domnul. Dacă Domnul a trimis să răspândească acest mesaj sub forma unor cărți tipărite, atunci servul are obligația de a-și face partea, ducându-le acest mesaj oamenilor. Dacă cineva nu vrea să se implice în acest mod de depunere de mărturie, este indicat să nu se opună sau să-i descurajeze pe cei care se implică în această lucrare. Dacă această metodă de depunere de mărturie îi este plăcută Domnului, atunci cel care îi descurajează pe alții și se opune acestei metode de mărturie este împotriva Domnului. Isus a spus: „Cel care nu este cu mine este împotriva mea.” – Luca 11:23

Modelul perfect

47. Cu siguranță că este voința lui Dumnezeu ca servii săi de pe pământ să imite acum modelul perfect, Isus Cristos. Fiul său preaiubit și perfect s-a umilit de bunăvoie și a devenit un slujitor. Timp de trei ani și jumătate, el a suportat împotrivirea păcătoșilor și a continuat să depună mărturie cu răbdare și zel despre împărăția Tatălui său. Ca slujitor, el a făcut întotdeauna voința Tatălui său. Cei care au spiritul Capului, Isus Cristos, vor face la fel. Domnul Isus a fost Servul drept al lui Iehova Dumnezeu. (Isaia 53:11) Toți cei care sunt în unitate cu Isus Cristos și îi sunt plăcuți Tatălui, trebuie să fie în mod asemănător o parte a acelui Serv și să urmeze aceeași cale de conduită pe care a urmat-o el.

48. Principala datorie și obligație din prezent a tuturor creștinilor este să fie martori credincioși și loiali ai lui Iehova. Unul dintre titlurile date Domnului Isus Cristos pentru serviciul său a fost *„Martorul credincios și adevărat”*. Nici un om nu poate primi vreodată o onoare mai mare decât să

Cuprins

fie numit martorul credincios şi adevărat al Domnului. Turnul de Veghere îi îndeamnă călduros pe fraţi să participe la această depunere de mărturie, deoarece ea este în prezent voinţa lui Dumnezeu pentru supuşii săi. În sprijinul acestui lucru, apostolul spune: „ Tot aşa şi voi, tinerilor, fiţi supuşi celor bătrâni. Şi toţi în legăturile voastre, să fiţi împodobiţi cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har.” Smeriţi-vă, deci, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe.” (1 Petru 5:5,6)

49. Iubiților în Domnul, voi sunteți acum fiii lui Dumnezeu și, ca colectiv, ca membri ai corpului lui Cristos, sunteți și servul sau slujitorul lui Dumnezeu. Ca slujitor umil, fiecare dintre voi să își îndeplinească în mod credincios obligațiile legământului făcut. Domnul a pus în jurul celor care-l iubesc scutul și protecția sa. El îi va salva pe cei care continuă să-l iubească și le va asigura intrarea în împărăție. „ Cum este El, aşa Suntem şi noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii.” (1 Ioan 4:17)

50. Noi suntem acum în ziua judecății, căci Domnul este la templul său, judecându-i pe oameni și națiunile. Toți cei care îl iubesc pe Domnul vor fi nerăbdători să proclame mesajul de adevăr despre împărăția sa. Numai egoismul îi poate face pe unii să se teamă. Atunci când o persoană este împiedicată de teamă și de batjocuri, atunci ea nu este perfectă în iubire, deoarece aceia care îl iubesc în mod perfect pe Domnul îi sunt devotați în mod neegoist și nu se tem de nimic. Dacă atunci când depune mărturie despre Domnul suntem batjocoriți, atunci noi suntem fericiți, căci aceasta este o dovadă că spiritul lui Dumnezeu, care conduce la glorie, este asupra noastră. Lumea ne va vorbi de rău, însă Domnul va fi glorificat datorită vouă, iar la timpul potrivit veți primi aprobarea sa deplină.

Întrebări pentru studiu

1-6.De ce este Isus cel mai mare dintre fiii lui Iehova? Poate cineva care se opune oricărei părți a serviciului Domnului să fie mare în ochii lui Dumnezeu? De ce disprețuiesc unii din adunare unele forme ale serviciului pentru Domnul și ce arată această atitudine? Cum putem noi evita capcanele lui Satan în această privință?

7-9.Ce este un serv? Poate cineva să devină un slujitor umil sau sclav de bunăvoie? Obligă Dumnezeu pe cineva să-i servească?

9-12.Care era legea mozaică referitoare la sclavii de bunăvoie și ce lecții au învățat evreii prin aceasta?

13-17.Și-a jertfit Logosul viața atunci când a devenit carne? A câștigat Isus viața prin faptul că a respectat legea? Cum a fost conduita sa prefigurată de prevederea legii menționată mai sus?

18,19.De ce a fost Isus numit ”Fiul omului”? De ce a fost Dumnezeu mulțumit de Fiul său iubit? Ce vroia el să spună prin cuvintele „De el să ascultați”?

20-24.Unde este consemnată misiunea de autoritate a lui Isus? Care a fost principala sa lucrare pe pământ? De ce i-a vindecat el doar pe unii bolnavi și nu pe toți? Care i-a spus el lui Pilat că era marea sa misiune?

25-27.Cum a fost exemplificată marea umilință a lui Isus? De ce a trebuit el să sufere?

28-30.Ce regulă a enunțat Domnul nostru cu privire la înălțare și cum a urmat el însuși acea regulă? A cerut el vreo răsplată pentru serviciul său?

31,32.Cerea răscumpărarea o lungă perioadă de serviciu din partea lui? De ce este consemnată viața lui ca slujitor?

33-36.Ce se cere de la creştin, după ce acesta este justificat? Se aplică situația din Deuteronomul 15:16,17 discipolilor precum și Domnului Isus?

37-39.Ce anume ar putea împiedica pe cineva să împlinească voința Domnului? Care sunt în prezent poruncile lui Dumnezeu pentru creştini?

Cuprins

40-45.Care este metoda specială pe care o folosește acum Domnul pentru a-și răspândi mesajul? De unde știm acest lucru? Ar trebui să considerăm că este un lucru umilitor sau onorabil faptul de a-l reprezenta pe Rege și a le duce mesajul împărăției celor ce sunt în întuneric?

46-50.Poate cineva să fie un slujitor fără a servi? Ce a făcut Isus pentru a câștiga titlul de ,,Martorul credincios și adevărat"? Căror timpuri li se aplică 1 Ioan 4:17? Explicați în detaliu.

Recapitulare: studii despre viața de creștin

27 Martie

,,Dacă mă iubiți, veți respecta poruncile mele." – Ioan 14:15, R.V.

Lecțiile din ultimul sfert de an au analizat viața de creștin. Deși se obișnuiește să se aplice acest nume tuturor oamenilor din națiunile vestice unde este acceptată religia ,,creștină", în realitate nu este așa. Nici o națiune nu este creștină, căci toate sunt guvernate prin putere și politică, iar lucrurile pe care le-a predat și le-a spus Isus nu sunt luate deloc în considerare în consiliile și proiectele acestora. Numele de creștini nu li se poate aplica pe drept nici membrilor congregațiilor religioase, în afară de cazul în care aceștia profesează cu adevărat această credință, urmând învățăturile lui Isus. Creștini sunt numai cei care îl urmează astfel pe Cristos și depun eforturi pentru a continua lucrarea pe care a început-o Isus.

2.Urmaşii lui Isus au fost numiți creștini prima oară în Antiohia și ar fi fost foarte bine dacă acest nume ar fi rămas numai pentru adevărații discipoli ai lui Isus. Ar fi fost bine pentru discipoli, căci atunci ei ar fi realizat separarea lor de lume pentru Isus și ar fi fost bine și pentru ceilalți oameni în general. Astfel ar fi fost mult mai puțină ipocrizie în lume.

3. Primul studiu din serie a fost despre cum i-a chemat Isus pe niște pescari din Galileea ca să-i fie discipoli și le-a spus că ar trebui să fie ,,pescari de oameni". Aceștia și alți apostoli au fost chemați să facă o lucrare specială pentru el. Ei nu au avut succesori în această funcție, deși au fost unii care au pretins a fi astfel de succesori. Însă toți cei ce cred în Isus, indiferent că sunt apostoli sau nu, sunt prin uniunea lor cu el puși deoparte pentru Dumnezeu și au privilegiul de a-l urma pe Isus pe calea jertfirii de sine. Această cale este plină de încercări și greutăți, însă ea dă asigurarea că, dacă este credincios, discipolul va avea un loc alături de el la dreapta lui Dumnezeu. Apostolii trebuiau să fie pescari de oameni și, într-o oarecare măsură, toți discipolii sunt chemați la aceeași lucrare. Însă nimeni nu spune că ei trebuiau să prindă în plasa veștii bune toți peștii mării umane.

4. Urmaşii lui Isus trebuiau să fie un popor separat de semenii lor. Viețile lor trebuiau să se conformeze felului său de serviciu pentru Dumnezeu. Era, așadar necesar, să fie stabilit un standard de viață. Legea Israelului nu putea fi folosită în acest sens, căci nu făcea altceva decât să împiedice progresul. Isus le-a transmis, deci, oamenilor acest standard în predica de pe munte: acesta era legea iubirii, a reciprocității și a milei. Fiii lui Dumnezeu trebuiau să fie ca Tatăl lor din ceruri: plini de compasiune, îndurători și gata să le facă bine tuturor – atât celor buni, cât și celor răi. Deși nu mergeau pe calea lumii, ei nu se considerau ca fiind separați de lume.

5. Odată cu venirea lui Isus, Scripturile au primit o importanță care nu a fost înțeleasă bine până acum. A început acum să fie clar faptul că ele au fost date special pentru a-i instrui pe cei pe care i-a chemat Isus la el. Într-adevăr, și Isus însuși a fost în mare măsură îndrumat de acele scripturi

și, prin acestea și prin cuvintele lui Isus, a fost instruită și adunarea de la început. Prin ele și prin cuvintele adăugate ale apostolilor a fost ghidată întotdeauna adunarea. Aceasta este lampa adevărului în care trebuie să umble creștinii și orice ignorare a acestuia înseamnă îmbolnăvire sau chiar moarte spirituală. Iată care este cauza ignorării acestuia de către religia organizată: ea a desconsiderat Cuvântul lui Dumnezeu, iar acum nu mai are lumină nici pentru ea însăși și nici pentru alții, ci se apropie cu rapiditate de distrugere.

6. Pe lângă darul înțelegerii Cuvântului lui Dumnezeu, a cărui semnificație a fost ascunsă până atunci, discipolilor li s-a dat de la venirea lui Isus și privilegiul de a se ruga într-un fel care până atunci nu era disponibil. S-a mai dat și spiritul sfânt pentru a însufleți mintea fiecărui discipol și adunării i s-a acordat acces special la Tatăl, pentru a se putea ruga de atunci încolo în numele lui Isus. Aceasta nu trebuie înțeleasă ca o libertate dată oricărui membru egoist de a cere orice și-ar dori, ci era un dar pentru adunare. Creștinilor, ca persoane individuale, li se neagă uneori cererile făcute în rugăciune, la fel cum și Isus s-a rugat cu o anumită ocazie de trei ori și cererea sa nu a fost ascultată sau când Pavel s-a rugat de trei ori și nici el nu a primit ceea ce își dorea. (Matei 26:39,42,44; 2 Corinteni 12:8) Însă nu este consemnat nicăieri vreun exemplu de rugăciune colectivă a fraților care să nu fi primit răspuns.

7. Mai departe, Isus a arătat că urmaşii săi trebuiau să se aștepte să fie încercați, căci aceasta face parte din planul lui Dumnezeu pentru ei. În timpurile din trecut, Dumnezeu i-a supus pe cei din poporul său la unele încercări, pentru ca aceștia să își dovedească credința și să și-o întărească. Urmaşii lui Isus trebuie să fie și ei ispitiți, în parte pentru a se dovedi loiali, pe de altă parte pentru a-și îmbunătăți modul de viață și pe de altă parte pentru a se putea manifesta puterea îndurării lui Dumnezeu, căci Dumnezeu dovedește că prin îndurarea sa și prin puterea dată de spirit și cunoștința din Cuvânt, chiar și un om căzut i se poate împotrivi Diavolului. Adam a fost perfect și totuși a căzut; Isus a fost perfect când i-a rezistat şi l-a respins pe Satan, iar urmaşii lui Isus, deși imperfecți, îl pot urma și ei pe Învățătorul lor, rezistând atacurilor lui Satan. De asemenea, prin acest mijloc, Dumnezeu arată cine sunt cei care fac parte din sămânța care va zdrobi capul șarpelui. – Geneza 3:15; Romani 16:20.

8.Urmaşii lui Isus (ca și Învățătorul lor) sunt ispitiți, așa cum a fost ispitită și Eva, iar Satan s-a folosit în aceasta de dorința ochilor, dorința cărnii și de mândria stilului de viață dus. Lor le este încercată și fidelitatea, căci ei sunt numărați ca supraveghetori – mai ales în această privință, căci Stăpânul le încredințează interesele împărăției cerurilor. Isus își păstrează autoritatea asupra adunării, însă atunci când pleacă el, este ca un om care pleacă într-o țară îndepărtată și lasă interesele casei sale în grija servilor săi. Astfel, discipolii lui Isus nu trebuie să se considere numai niște învățăcei sau niște ucenici; ei au responsabilități, căci Domnul se așteaptă de la ei să facă să crească fiecare lucru care le-a fost lăsat în grijă. Mai departe, discipolii sunt responsabili și sunt chemați să răspundă pentru multe lucruri pe care ei le-ar putea considera problema lor personală, căci dacă i-au dăruit toate lucrurile lui Dumnezeu, atunci nu mai este nimic despre care să poată spune că este al lor.

9. Prin ilustrarea relației dintre soț și soție, Pavel atrage atenția asupra relației strânse care există între Isus și urmaşii săi, uniunea lor spirituală fiind simbolizată prin căsătorie. Adunarea, atunci când este unită ca unul singur, trebuie să fie căsătorită cu Domnul, dar încă de acum fiecare membru al ei trebuie să aibă o loialitate foarte puternică, ca și cum nunta ar fi avut loc deja. Cei care sunt soț și soție, ambii consacrați lui Dumnezeu, trebuie să trăiască mereu cu gânul că ei sunt ca o singură persoană în ce privește scopul lui Dumnezeu, așa cum sunt unul în Cristos – soțul în calitate de cap care trebuie să se îngrijească de corp, iar soția în calitate de corp supus capului.

10. Mai departe, Domnul a spus că discipolii săi sunt ,,sarea pământului". Aici nu este nimic care să indice că el se aștepta ca ei sau adevărul pe care li l-a dat lor, să scoată lumea din această stare de degradare. Discipolii săi trebuiau să fie și lumina lumii, ca un oraș așezat pe un munte. (Matei 5:13,14) Conducătorii creștinătății i-au indus în eroare pe oameni în această privință: ei s-au

considerat pe sine o lumină pusă pentru a lumina lumea și a o conduce la Dumnezeu, însă lumina din ei a devenit întuneric și ei i-au dus pe oameni în păcat. Ei nu se pot îndruma nici pe ei înșiși și nici pe alții. De asemenea, este adevărat că în ei sarea și-a pierdut puterea și nu mai poate fi sărată din nou.

11. Creștinătatea a respins cuvintele lui Isus, care le-a spus discipolilor săi să aștepte întoarcerea sa din ceruri și a încercat să întemeieze o împărăție pe care spera ca El să o recunoască. În aceste timpuri, când credința este tot mai puțină și întunericul acoperă tot pământul, Dumnezeu a trimis lumina adevărului, și, ca și prima oară, el are un popor credincios. Lumina strălucește acum și va străluci până când va acoperi tot pământul, așa cum apele acoperă fundul mării. – Isaia 11:9

12. Este clar că Domnul nu a avut niciodată scopul ca, prin proclamarea veștii bune, să fie convertită întreaga lume, în ciuda afirmațiilor contrare ale creștinătății. Dacă acesta ar fi fost scopul lui Dumnezeu, fără îndoială că el ar fi făcut unele aranjamente pentru aceasta. S-ar fi încercat să se convertească toți oamenii cu ajutorul autorității, pentru a putea fi controlate masele de oameni. Într-adevăr, acest lucru au încercat să-l facă organizațiile bisericești și astfel au căzut în capcana lui Satan.

13. Adevărul a început să se răspândească de la Ierusalim, deși nu printr-o mișcare organizată a bisericii, ci prin răspândirea fraților în toată lumea. Metoda folosită imediat a fost atacul puternic al bisericii prin intermediul lui Saul. Această răspândire a fraților pare să fi fost o indicație pentru apostoli din partea Domnului, care le spunea astfel că mărturia lor trebuia să înceapă a fi depusă și în alte țări. Ea a început cu Samaria, unde mulți au crezut și s-au întors spre Cristos. Totuși, mărturia a ajuns să fie predicată și în „regiunile de dincolo" în principal prin intermediul apostolului Pavel, după ce Isus i s-a arătat și l-a făcut să vadă adevărul.

14. În afară de cel al apostolilor și al însoțitorilor lor care erau conduși de spiritul sfânt, eforturile de a răspândi adevărul în lume trebuie să fi părut foarte slabe, căci nu s-a făcut nici o încercare organizată de a începe lucrarea. Trebuie să presupunem că discipolii au simțit că erau în grija Domnului. Era clar că Domnul nu făcea nici un efort de a răspândi adevărul pe pământ foarte repede. Chiar și după convertirea sa, Pavel a fost singur mulți ani de zile, până când a început cu adevărat lucrarea sa.

15. Mijloacele folosite pentru răspândirea veștii bune erau încete, mesajul le părea binecuvântat din ceruri doar acelora puțini care îl primeau. Într-adevăr, încetineala cu care se făcea lucrarea trebuie să fi fost pentru unii o încercare a credinței. Nu existau metode eficiente de transport și nici nu erau materiale de citit pe care să le poată lăsa apostolii oamenilor, pentru ca frații să poată fi bine instruiți în adevăr. Ar trebui să fie clar pentru oricine că Dumnezeu nu încerca să convertească lumea. Adunarea timpurie a fost lămurită în această privință atunci când, la întrunirea de la Ierusalim, s-a văzut că Dumnezeu strângea un popor pentru numele său. (Fapte 15:14) Nici în lungile secole care au trecut, Dumnezeu nu a găsit de cuviință ca al său Cuvânt să fie proclamat tuturor și nici nu a încercat să facă adevărul să aibă un loc de onoare pe pământ.

16. Însă serviciul de reconciliere, care îi va aduce în cele din urmă pe toți oamenii la cunoștința iubirii lui Dumnezeu, a început încă de atunci. Prima etapă a predicării sale, care a durat întregul timp în care Isus a fost plecat, a furnizat servi pentru acea lucrare. Aceștia, instruiți în școala lui Cristos și fiind obligați de iubirea lui Cristos, au fost pregătiți pentru serviciul cu Domnul în împărăție. Ei trebuie să fie preoți pentru omenire și trebuie să stăpânească împreună cu Isus ca și comoștenitori. – 1 Petru 2:9

17. Biserica romană a pretins că preoții săi au puterea de a aduce jertfe pentru păcate și de a ierta păcatele. Aceasta este o pretenție hulitoare, căci numai cei pe care i-a strâns Dumnezeu au acea funcție, și o vor avea numai când va fi întemeiată împărăția, sub conducerea lui Cristos. Dumnezeu a stabilit ca întreaga perioadă de o mie de ani a domniei lui Cristos peste pământ să fie folosită pentru proclamarea deplină a mesajului său și pentru efectuarea acelor măsuri reparatoare, care vor restabili toată omenirea ascultătoare la gloria și onoarea ființei umane perfecte.

Cuprins

18. Lecția noastră atrage atenția asupra faptului că acest loc de mare onoare și serviciu este speranța creștinilor. Viața discipolului pe pământ este ca și cea a Învățătorului: calea consacrării aduce multă suferință, atât datorită persecuției din partea celor care înțeleg greșit, cât și din cauza răutății Diavolului. Însă răsplata pentru acest sacrificiu este mare. Ea este îndoită: avem atât bucuria prezentă, datorată armoniei spirituale cu Dumnezeu, cât și bucuria viitoare a serviciului nelimitat pentru el, cu care este asociată bucuria serviciului de a readuce omenirea la starea de armonie cu Dumnezeu.

19. Însă cei care au această speranță trebuie să se curețe de necurățiile cărnii și ale spiritului, pentru ca astfel să nu mai fie nimic în ei care să le împiedice serviciul și ca să se poată păstra puri, pentru a putea fi cu Domnul. Cei care au această speranță, spune Ioan, „se curăţeşte, aşa cum și el este curat.” 1 Ioan 3:3

Întrebări pentru studiu

1-3.Care este semnificația cuvântului „creștin” și cum este acesta aplicat în mod total greșit? Au avut apostolii succesori? Sunt toți creștinii „pescari de oameni”?

4,5.Cui i-a fost adresată predica de pe munte? Pentru cine au fost scrise Scripturile, în special? De unde știm acest lucru?

6-8.Se răspunde întotdeauna la rugăciunile unui creștin? De ce permite Dumnezeu ca oamenii să fie încercați și cum?

9-12.Ce instituție umană simbolizează relația dintre adunare și Domnul ei? Cum sunt creștinii „sarea pământului”? Care a fost misiunea lor?

13-16.Cum a început adevărul să se răspândească în lume și ce a realizat acesta?

17-19.Cum și pentru ce scop este pregătit creștinul?

Petru devine un discipol al lui Isus

3 Aprilie – Marcu 1:14-19, 29-31.

„ Şi Isus le-a zis: Veniţi după mine şi vă voi face pescari de oameni .”

Odată cu această lecție începem seria articolelor despre viața și scrierile lui Petru. Dintre grupul de doisprezece bărbați pe care i-a ales Isus ca să fie cu el în serviciu și care, cu excepția lui Iuda, au devenit îndrumători ai adunării de la început, Petru a fost personalitatea cea mai plină de putere. Natura sa predominant omenească, cu avantajele și dezavantajele ei, ardoarea sa în toate lucrurile pe care le-a făcut și marea sa iubire pentru Învățătorul său, l-au făcut întotdeauna foarte iubit în adunarea lui Cristos. El a fost și este un apostol iubit.

2. Domnul nu a găsit de cuviință să îi descrie adunării detalii despre înfățișarea celor care au fost chemați să fie cei mai mari servi ai săi, însă despre unii dintre ei se spun atât de multe, încât ne este ușor să ni-i imaginăm. Atunci când s-au întâlnit pentru prima oară Isus și Petru, cel din urmă nu era omul îmbătrânit pe care îl portretizează artiștii, ci cel mai probabil este că el era un bărbat puternic și sănătos, chiar mai tânăr decât Isus. El a trăit până la „bătrânețe” în serviciul Învățătorului său preaiubit, îmbătrânind în serviciu și a murit în mâinile unor oameni cruzi, așa cum a indicat Isus. – Ioan 21:18,19.

Cuprins

3. Nu avem nici un motiv să credem că, atunci când s-a dus Isus la Ioan să fie botezat, discipolii lui Ioan știau ceva despre el sau că Ioan le-a spus acestora unele lucruri despre Isus și despre ce văzuse și auzise atunci când dovada vizibilă a spiritului sfânt coborâse în forma unui porumbel și din ceruri vorbise acea voce. Însă atunci când s-a întors Isus, după câteva săptămâni de la botez, Ioan le-a atras acestora atenția asupra lui. Petru nu era atunci prezent alături de ei, deși este neîndoielnic că el era pe atunci discipolul lui Ioan. Însă Andrei, fratele lui, cunoscând zelul lui Petru, s-a dus să-l caute spunând: „L-am găsit pe Mesia!" (Ioan 1:41) Petru s-a întors imediat cu Andrei, iar Isus, văzându-i, a spus: „Tu ești Simon, fiul lui Iuda; te vei numi Chifa." (Ioan 1:42) Chifa înseamnă piatră sau stâncă, care este și semnificația numelui Petru. Simon înseamnă „cel care ascultă".

4. Isus a văzut în acest pescar curajos o persoană foarte influențabilă de cei din jur. Însă el a văzut și inima lui Petru și, deoarece Petru își manifestase deja dorința de a-i aduce onoare lui Dumnezeu, devenind un discipol al lui Ioan, Isus a văzut și că Petru avea în el acele calități care puteau fi transformate în temelia pentru dreptate. Apoi, porunca divină care a urmat, a arătat că acest om urma să aibă o legătură strânsă cu întemeierea adunării lui Dumnezeu. El a devenit servul lui Dumnezeu pentru deschiderea ușilor oportunităților pe care le-a avut, odată cu trecerea timpului și pe care urma să le aducă începutul noii ere.

5. Pe scurt, Petru a fost printre primii dintre cei pe care i-a atras Domnul la el și care i-au fost atât de credincioși, pe cât a fost Iacob de credincios printre oamenii fideli din vechime. Însă Iacob și Petru au un lucru în comun: ei sunt oameni în care toți ne regăsim, oameni ale căror defecte erau foarte aproape de suprafață, însă ale căror inimi erau drepte pentru Dumnezeu. Însă iubirea și loialitatea lui Petru și îndurarea Domnului l-au salvat de consecințele naturale ale greșelilor sale impulsive.

6. Deși Petru , Andrei , Iacov și Ioan au fost cu Isus încă de la început, ei nu erau tot timpul cu el la început. A trecut o perioadă destul de lungă până să-i cheme Isus definitiv pe acești patru bărbați să i se alăture ca discipoli ai săi, ca să fie cu el și să îl ajute în serviciul său. Ei l-au văzut încă din primele zile și au avut ocazia de a realiza că el avea o misiune divină și de a învăța de la el, prin viața pe care a dus-o el, anumite lucruri despre acea misiune.

7. Chemarea lor a fost un test: tocmai prinseseră o cantitate mare de pești, în mod miraculos și Isus i-a chemat să vină cu el, spunând că îi va face pescari de oameni. Orice om activ ar fi atras de posibilitățile unui astfel de serviciu. Fără să ezite, cei patru au abandonat mijlocul lor de trai și relațiile lor de acasă, atât cât era posibil – căci Petru era căsătorit – pentru a intra în serviciul Domnului, sub îndrumarea sa. Petru, vorbind despre aceasta, a spus: „Iată că am lăsat totul și te-am urmat." – Matei 19:27.

8. Casa lui Petru era în Capernaum, unde Isus a făcut multe miracole și unde, după ce a fost respins de oamenii din Nazaret, și-a stabilit și el casa. Faptul că Isus a fost în relații amicale cu familiile acestor discipoli, este mai degrabă subînțeles, decât afirmat. Cunoaștem un anumit incident, când într-o dimineață de Sabat, după înfăptuirea unui miracol în sinagoga din Capernaum, Isus s-a dus acasă la Petru și a vindecat-o pe mama soției acestuia, care era bolnavă și avea febră. Faptul că Isus a acceptat ospitalitatea lor în acea zi, trebuie să fi fost o experiență fericită în casa pescarului, căci această ospitalitate a fost sfințită de prezența Învățătorului preaiubit.

9. Nu se poate nici ca Zebedei să se fi opus alegerii făcute de cei doi fii ai săi sau a lui Petru și Andrei ,când au părăsit acea micuță afacere de pescuit al cărei conducător era Zebedei. Fără îndoială că plecarea acestor patru tineri a schimbat mult lucrurile pentru Zebedei, însă dacă acesta s-ar fi împotrivit, cu siguranță că lucrul acesta ar fi fost consemnat în Biblie. Mai târziu aflăm și că mama lor era, de asemenea, într-o relație de prietenie cu Isus. – Matei 20:20,21

21. Individualismul ,care era atât de pronunțat la Petru și care a fost folosit foarte mult în serviciul lui Isus, se vede din felul chemării sale și din împrejurările care au cauzat acea captură miraculoasă de pești. Micuțul grup de bărci al pescarilor stătuse afară întreaga noapte dinainte și

totuși ei nu prinseseră nimic. Isus, trecând pe lângă lacul unde pescuiau ei, a fost urmat de mulțimile de oameni care erau încântați de misiunea sa și care îl urmau peste tot, la vremea respectivă. Deoarece bărcile nu erau folosite în acel moment, Isus i-a cerut lui Petru să îi împrumute barca lor, pentru a le putea predica din ea oamenilor din mulțimea care îl urmase.

22. Când a terminat Isus de vorbit, ca și cum ar fi vrut să-i răsplătească pe frați fiindcă îl lăsaseră să împrumute barca, el i-a zis lui Petru, care probabil că era la conducere între ei, să meargă în larg și să arunce plasele de pești în mare. Petru i-a spus lui Isus că se chinuiseră întreaga noapte și tot nu prinseseră nimic. Este ușor să ni-l imaginăm pe Petru, pescarul cu experiență, gândind că era puțin probabil ca vreun pește să se prindă în plasă în timpul zilei și cu atâția oameni care stăteau pe marginea apei. Pentru el, probabil că Isus era un om care nu știa nimic despre pești ,însă, poate chiar cu puțină superioritate, el i-a zis: „Totuși, la cuvântul tău voi arunca plasele de pescuit.” (Luca 5:5) Se pare că Petru a crezut că nu va fi nevoie de mai mult de o plasă, deși probabil că Isus vroia să-l îndemne să arunce plasele de la mai multe bărci, nu numai de la una. Peștii au umplut plasa aruncată atât de mult, încât a fost pe aproape ca aceasta să fie pierdută în mare. Petru, realizând cât de nechibzuit fusese și regretându-și cuvintele, a spus: „Îndepărtează-te de mine, Doamne, pentru că sunt un om păcătos”. (Luca 5:8) A fost aproape ca și cum l-ar fi văzut pe Învățător ieșind din barcă și pășind pe apă.

12. În timpul acestei emoții care îl stăpânea pe Petru și în timp ce viziunea aparentei prosperități încă era înaintea lor, Isus, ignorând afirmația lui Petru că este un păcătos, l-a chemat pe el și pe ceilalți să i se alăture și le-a explicat că îi va face pescari de oameni. Gândul unei lucrări atât de mărețe, de a aduna mințile și inimile oamenilor în adevărul pe care îl văzuseră deja în Isus, trebuie să-i fi bucurat mult pe acești oameni, astfel că au acceptat fără ezitări chemarea.

13. Această etapă a consacrării și a vieții de discipol nu trebuie uitată niciodată de cei care sunt aduși la adevăr. Domnul nu îi cheamă pe toți să lase lucrurile obișnuite ale vieții și să devină pescari de oameni, ci fiecare dintre noi care devine un discipol al Domnului are o altă experiență. Cei care văd privilegiul consacrării la Dumnezeu potrivit adevărului revelat în Isus Cristos sunt separați la Dumnezeu în spirit, dacă nu în aspectele obișnuite ale vieții, și fiecare dintre ei are privilegiul de a face ceva pentru a-i aduce și pe alții la lumina adevărului, la a deveni pescari de oameni.

14. În prezent și în acea etapă a serviciului pentru Dumnezeu care le este deschisă acum oamenilor, există o și mai mare asemănare cu prima chemare care s-a făcut în lunga perioadă din timpul absenței Domnului. Este din nou un timp când Domnul cheamă la el bărbați și femei pentru serviciu – ca să-i scoată pe semenii lor din această mare de necazuri, tulburări, nesiguranță și întuneric la lumina adevărului prezent, pentru a fi salvați, până când ajung la cunoștința lui Isus Cristos. Însă chemarea înseamnă sacrificiu și acum, ca și atunci, nu numai consacrarea prin care îi dăruiesc inima lui Dumnezeu, dar și lucru pentru mâinile și picioarele pline de zel.

15. Răspunsul hotărât al acestor bărbați trebuie să fi produs o mare bucurie în inima lui Isus căci, într-o anumită măsură, aceasta era o confirmare a serviciului său, o manifestare a binecuvântării pe care i-o dăduse Tatăl. Știm că miracolele înfăptuite de Isus au avut scopul de a le atrage oamenilor atenția asupra faptului că Dumnezeu se întorsese iarăși spre poporul său și îi trimisese din nou un Mesager Israelului, căci Isus a spus acest lucru când a întrebat dacă lucrările sale mărturiseau despre el că era Trimisul lui Dumnezeu. (Ioan 14:11) De asemenea, el a făcut miracole pentru a confirma credința lui Ioan Botezătorul. (Matei 11:4,5), însă putem foarte bine gândi și că multe dintre aceste dovezi au fost cu scopul de a le întări credința discipolilor, acei oameni care urmau să fie trimiși în lume în scurt timp ca discipoli ai săi. Însă există o confirmare și mai mare pentru servii Domnului, în darul spiritului sfânt.

16. În aceste zile a celei de-a doua prezențe a Domnului, putem vedea dovezi evidente că Domnul lucrează cu poporul său, iar acestea sunt atât de clare, încât corespund minunilor făcute în timpul primei sale prezențe. Manifestarea acestor adevăruri care au fost ascunse multă vreme în

Cuvântul lui Dumnezeu și reconfirmarea care vine din partea evenimentelor politice și religioase care au loc în prezent, le întăresc și ele credința creștinilor. Isus a spus: „Dar, când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie!” – Luca 21:28.

17. Lumina împărăției, care dă o și mai clară interpretare Scripturilor, este confirmată de servii Domnului, căci aceștia văd că profețiile se împlinesc. Întăriți prin aceste lucruri, ei reușesc să facă lucrarea Domnului, chiar și în cele mai dificile împrejurări și să rămână credincioși și strâns legați de stânca adevărului.

18. Ceea ce le-a prezentat Isus acestor bărbați nu a fost un lucru ușor de înțeles, căci Ioan Botezătorul, prin care fuseseră ei binecuvântați și prin care fuseseră aduși într-o relație apropiată cu Isus, fusese deja aruncat în închisoare pentru fidelitatea sa. De asemenea, ei trebuie să fi știut până la acea vreme că Isus nu era foarte iubit de autorități și că ei se expuneau unor potențiale pericole și poate chiar și viața lor era într-un astfel de pericol din cauză că se declarau public discipolii lui Isus din Nazaret. Însă ei nu au ezitat și și-au pus viitorul în mâinile lui Dumnezeu. Ei au avut credință în Isus și în Dumnezeu, care l-a trimis.

19. O astfel de credință a fost întotdeauna răsplătită și va continua să fie până când va trece timpul pentru acest lucru și va veni alt timp, nu foarte îndepărtat, căci ziua împărăției cerurilor a venit. În curând, calea vieții va fi una de ascultare de lege, legea iubirii, care ne face să trăim cu credință în promisiunile lui Dumnezeu.

Întrebări pentru studiu

1-3.Cine a fost persoana cea mai remarcabilă dintre cei doisprezece apostoli? Era Petru bătrân când l-a întâlnit pe Isus? Când le-a vorbit Ioan Botezătorul pentru prima dată discipolilor săi despre Isus?

4-6.Ce a văzut Isus la Petru? În ce fel se asemăna el cu Iacov? Când a fost el chemat?

7-12.Ce miracol a făcut Isus în casa lui Petru? Aveau cei din casa lui Zebedei o relație bună cu Isus? Relatați împrejurările chemării lui Petru la viața de discipol.

13-17.Este de așteptat ca orice discipol să fie un pescar de oameni? De ce a făcut Isus miracole? Cum este credința noastră întărită și confirmată în prezent?

18,19.A fot ușor sau dificil pentru discipoli să rămână alături de Isus în timpul primei sale veniri?

Întrebări interesante

ROBE ŞI VEŞMINTE

***Întrebare*:** Ne-aţi putea arăta distincţia dintre robe şi veşminte?

***Răspuns**:* Aşa cum este folosit în Scripturi, termenul „robă” simbolizează că purtătorul ei a primit aprobarea unei autorităţi mai înalte, care l-a investit sau i-a acordat acea robă. Pe scurt, roba reprezintă aprobare.

Veşmintele sunt haine sau acoperăminte prin care cineva este deosebit sau desemnat. Veşmântul este un mod sau semn de identificare. Dacă aţi vedea un străin mergând pe stradă, îmbrăcat într-o salopetă albastră, acoperit de unsoare, cu faţa şi degetele înnegrite, aţi trage concluzia că acel om este angajat sau lucrează în ceva legat de mecanică. Aţi spune că este un mecanic. Dacă,

pe aceeaşi stradă, ar trece un alt bărbat purtând un guler închis la spate, şi o vestă închisă şi ea la spate, şi o haină lungă şi neagră, veţi coincide că acel om este un slujbaş religios. Cum aţi făcut diferenţa între cei doi bărbaţi? Prin veşmintele lor, bineînţeles.

Oamenii din diferite clase sociale se disting sau sunt marcaţi prin îmbrăcămintea sau veşmintele pe care le poartă. Un păstor nu se îmbracă asemeni unui bancher, nici fermierii nu poartă haine negustoreşti. Cum putem identifica un creştin după veşminte? Răspunsul este: dacă omul este credincios Domnului şi păşeşte pe urmele Învăţătorului său, însăşi înfăţişarea sa arată că el nu se amestecă cu lumea. Nu trebuie să aibă un veşmânt care să îl deosebească. Aspectul său este diferit şi arată diferit de ceilalţi. Se poate identifica drept creştin pentru că are în sufletul său mărturia că îi aparţine Domnului şi nu este greu pentru ceilalţi să vadă că este diferit de oamenii din lume.

***Întrebare**:* Dacă doar viitorii membri ai miresei lui Cristos vor primi roba albă a dreptăţii, atunci când Domnul soseşte în templul său, cum putem explica pasajul din Apoc.6:11, care spune: „Fiecăruia dintre ei i s-a dat o robă albă şi li s-a spus să se mai odihnească puţin timp, până se va completa numărul tovarăşilor lor de sclavie şi al fraţilor lor, care aveau să fie omorâţi aşa cum fuseseră omorâţi ei”?

***Răspuns**:* Puteţi observa din context că vorbitorul se referă aici la cei care au fost ucişi pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru că l-au mărturisit. Apoi se arată că aceştia au murit, sacrificându-se din cauza devotamentului lor pentru Domnul. Toţi creştinii credincioşi, de la ziua Rusaliilor până la sosirea Domnului în templul său, vor fi incluşi în clasa menţionată. Apostolul Pavel a arătat aceasta chiar înainte de moartea sa, ştiind că şi-a păstrat credinţa.

Apoi, Scriptura spune că aceştia vor primi robe albe şi se vor mai odihni o vreme, până ce fraţii lor servi vor fi ucişi, precum au fost ei ucişi. Ştiind acum că o robă reprezintă aprobarea, vom înţelege că acest pasaj din Scriptură simbolizează că toţi creştinii credincioşi care au murit înainte de sosirea Domnului la templul său şi care şi-au păstrat credinţa până la moarte, au avut aprobarea Domnului; iar această încuviinţare este reprezentată de roba albă dată fiecăruia dintre ei, dar că trebuie să aştepte până la glorificarea lor completă şi la unirea cu Domnul, până când ceilalţi fraţi ai lor îşi vor fi împlinit ,de asemenea, legământul.

***Întrebare**:* Ce semnificaţie putem da pasajului din Apocalipsa 7:14, care spune: „Imediat i-am zis: „Domnul meu, tu ştii!” Şi el mi-a zis: „Aceştia sunt cei care vin din necazul cel mare. Ei şi-au spălat robele şi le-au albit în sângele Mielului.”?

Răspuns: Este vădit că acest pasaj descrie clasa marii mulțimi, după cum explică Turnul de Veghere din 15 ianuarie 1927. Aici este numită marea mulțime, care vine din necazul cel mare. Scriitorul Apocalipsei a avut o viziune cu această clasă şi notează unde a văzut-o. Spune că cei din această mulțime stăteau înaintea tronului şi a Mielului, îmbrăcaţi cu robe albe şi cu frunze de palmier în mâini (versetul 9). Faptul că stăteau înaintea tronului şi a Mielului, arată că la împlinirea acestei viziuni, toţi dintre ei aveau să-şi încheie drumul. Cum şi-au încheiat ei drumul? Scriitorul inspirat spune: „Aceştia sunt cei care vin din necazul cel mare. Ei şi-au spălat robele şi le-au albit în sângele Mielului.” Altfel spus, atunci când necazul cel mare va veni asupra lor, vor fi nevoiţi să îşi aleagă rândurile, fie de partea Domnului Isus Cristos şi a lui Iehova, fie de partea Diavolului şi a organizaţiei sale.

Pentru că în aceste vremuri de mare necaz au rămas credincioşi Domnului, fiecăruia dintre ei îi este dăruită o robă, care simbolizează fidelitatea lor. Astfel, stau, aprobaţi fiind, înaintea tronului şi a Mielului; de aceea, se spune despre ei că poartă robe albe şi sunt mesageri ai păcii, având frunze de palmier în palme. Sunt servi ai Domnului înaintea tronului şi astfel sunt aprobaţi. Ei au câştigat această aprobare pentru credinţa lor statornică în sângele Mielului, pe care au păstrat-o în timpul necazului cel mare.

Întrebare: Este corect să afirmăm că un creştin îşi poate păta roba, dar pentru a ajunge la Domnul trebuie să cureţe aceste pete?

***Răspuns**:* Nu există nici un verset biblic care să vorbească despre cineva purtând o robă pătată. Apostolul Iacov, vorbind despre un creştin adevărat, spune: „Închinarea curată şi neîntinată în ochii Dumnezeului şi Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijeşti de orfani şi de văduve în necazul lor şi să te păstrezi nepătat de lume." (Iacov 1:27) Observaţi că spune „să *te* păstrezi nepătat de lume." Cuvântul „lume" simbolizează organizaţia diavolului, vizibilă şi invizibilă; iar cel care urmează cu adevărat paşii Învăţătorului său, se ţine departe de aşa ceva; nu se atinge de necurăţie şi se deosebeşte şi separă de lucrurile acestea. În armonie cu aceasta, apostolul Pavel spune aceste cuvinte despre ce se cere de la toţi cei pe care Domnul îi va aproba, în 2 Corinteni 6:16-18.

***Întrebare**:* Cum am putea explica versetul din Iuda 23, care spune: „Salvaţi-i, smulgându-i din foc. Dar continuaţi să arătaţi îndurare faţă de alţii, făcând lucrul acesta cu teamă, urând chiar şi cămaşa pătată de carne."

Răspuns: Putem observa din limbaj că nu se spune că roba sau veşmintele sunt pătate de carne. Din nou, referindu-ne la definiţia veşmintelor, înțelegem că sunt hainele care deosebesc sau identifică pe cineva. Veşmântul unui creştin reprezintă deci aspectul său exterior, după care s-ar putea recunoaşte dacă îl urmează pe Cristos sau lumea. Un om poate fi chiar născut din spiritul sfânt şi uns, şi totuşi să cadă în tentaţiile cărnii, astfel încât să nu mai poată fi recunoscut cu siguranţă.

Iuda vorbeşte aici despre cei care se poticnesc în acest chip, din cauza cărnii, dar care au încă inimi bune. Şi le spune acelora care într-adevăr merg pe urmele Învăţătorului: „Păstraţi-vă în iubirea lui Dumnezeu, în timp ce aşteptaţi îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viaţa veşnică." Altfel spus, trebuie să aveţi îndurare de la Domnul; având deci compasiune sau milă pentru ceilalţi şi să faceţi diferenţă între fraţii care greşesc şi oamenii care sunt conduşi de carne şi nu au spiritul Domnului. Chiar dacă un frate s-a rătăcit, ascultând de carne, dacă arată că are o inimă bună şi recunoaşterea lui este îngreunată de carne, ajutaţi-l să se întoarcă pe drumul cel bun. Urâţi înfăţişarea exterioară; adică nu vă lăsaţi ghidaţi de ea, dar îndreptaţi-vă către el în măsura în care şi el arată că doreşte mila, ajutorul şi binecuvântarea Domnului.

Creştinii sunt preveniţi să îşi aleagă loc ferm de partea Domnului şi să îl păstreze, pentru a nu exista dubii la recunoaşterea lor drept creştini. În acelaşi timp, trebuie să îşi iubească fratele născut din spiritul sfânt. A-l iubi înseamnă să aibă grijă dezinteresată de binele lui şi să îl ajute. Şi acum, dacă vedeţi că fratele vostru este pătat de pornirile sale carnale şi recunoaşterea lui ca creştin stă în cumpănă, fiţi din acest motiv miloşi cu el şi ajutaţi-l atât cât este posibil.

Întrebare: În Evrei 2:15, citim: „Şi să-i elibereze pe toţi cei care, de teama morţii, au fost supuşi sclaviei toată viaţa." Cine sunt aceia la care se face referire aici, care se tem de moarte şi au fost supuşi sclaviei toată viaţa? Sunt oare aceştia cei care constituie clasa marii mulțimi?

***Răspuns**:* Aplicarea acestui text pentru clasa marii mulțimi nu pare compatibilă cu învăţăturile din alte versete. În versetul precedent, apostolul spune că Isus se va folosi de carne şi sânge pentru a-l distruge pe Diavol, care are puterea morţii. Într-al 16-lea verset, după Diaglott, spune: „Pentru că,de fapt, nu îi ajută deloc pe îngeri, ci ajută sămânţa lui Avraam." Este clar că apostolul vrea să spună aici că Isus a devenit om, pentru ca, prin moartea sa, să plătească preţul răscumpărării, să-şi instituie Împărăţia şi să-l distrugă pe Diavol.

În alte versete, apostolul a atras atenţie asupra faptului că Domnul alege membri ai corpului său pentru a-i fi alături în marea muncă de restaurare; asupra faptului că alegând membrii acestei clase nu pune stăpânire sau alege îngerii, ci pe cei din sămânţa lui Avraam, adică pe cei care cred precum Avraam. Avraam a crezut în Dumnezeu şi a fost aprobat de el între cei drepţi şi Domnul nu va alege pe nimeni, în afară de cei care cred precum Avraam, să păşească pe urmele Fiului său iubit şi să fie viitori membri ai împărăţiei sale. Apostolul Pavel spune: „Cu siguranţă, ştiţi că aceia care au credinţă sunt fiii lui Avraam." (Galateni 3:7, Diaglott) Aceasta nu înseamnă că sunt urmaşii naturali ai lui Avraam, ci sunt urmaşii lui spirituali, pentru că sunt credincioşi.

Cuprins

Atunci când Domnul îşi va întemeia Împărăţia, cine sunt aceia pe care îi va elibera, care au trăit cu teama morţii şi au fost ţinuţi în sclavie întreaga viaţă? Răspunsul este: Naţiunea lui Israel. Dumnezeu a făcut un legământ cu această naţiune şi a promis că dacă îşi vor păstra legământul vor trăi şi dacă nu, vor pieri. Fără îndoială, profetul Domnului se referă la aceeaşi clasă, atunci când spune: „Sufletul lor ajunsese să urască orice fel de hrană, ajunseseră la porţile morţii . . . A trimis cuvântul său şi i-a vindecat şi i-a scăpat din gropile lor.” (Psalmul 107:17,18, 20)

Pe scurt, Isus a devenit om şi prin moartea sa a plătit preţul răscumpărării. L-a izgonit atunci pe Satan din ceruri. Curând, bătălia Armaghedonului va veni şi Diavolul va fi înlănţuit; atunci evreii vor fi eliberaţi şi îl vor accepta pe Isus drept Mesia. Noul legământ va fi pus în funcţiune, evreii şi neamurile vor fi binecuvântaţi şi, la sfârşitul acelei domnii a binecuvântărilor, Diavolul va fi distrus. Pentru această minunată muncă pe care Domnul o va înfăptui în mia de ani, el nu a ales îngeri ca să lucreze cu el ca membri ai corpului său, ci a ales dintre acei oameni care cred precum Avraam a crezut, şi care îşi dovedesc credinţa lor devotată pentru Domnul, până la moarte.

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Februarie 1927** **Nr. 4**

Serv - bun și rău

„Cine este servul credincios şi prevăzător pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este servul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând aşa!” – Matei 24:45,46

1. Cea mai mare promisiune făcută omului este: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” Această promisiune este legată de jertfa de răscumpărare, căci fără „sămânță”, prețul de răscumpărare nu ar fi putut fi folosit. „Sămânța” este Unsul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a spus că promisiunea implica și „semințiile”, el a vorbit doar despre o singură sămânță și, anume, Isus Cristos. Acea sămânță este compusă din Capul Isus Cristos și din adunarea constituită din membrii corpului său. Aceștia sunt cu toții în uniune cu Cristos. – Galateni 3:28

Ca unul singur

2. Scripturile mărturisesc de repetate ori despre unitatea în Cristos. Dumnezeu a început să prefigureze această unitate în ceremoniile izraeliților. În această numire a oamenilor, care să servească drept preoți, au fost aleși Aaron și fiii săi și aduși înaintea Domnului. Pe capul lui Aaron a fost turnat uleiul de ungere, nu pe capul fiilor săi. (Leviticul 8:12) Fiii săi trebuiau să aibă capul acoperit, ceea ce însemna că ei erau sub autoritatea capului lor, marele preot și că trebuiau să fie controlați de mintea și de voința lui, și nu de a lor.

3. Uleiul de ungere turnat pe capul marelui preot se scurgea pe barba și pe veşmintele sale, acoperindu-i corpul, ceea ce simboliza că toți sub-preoții își primeau autoritatea prin intermediul capului lor. (Ps. 133:1-3) Prefigurarea acestui aranjament a început la botezul lui Isus în Iordan. Acolo, Isus a fost uns cu spirit sfânt şi acea ungere însemna că el era însărcinat să fie un reprezentant al lui Dumnezeu.

4. În ziua de Rusalii, discipolii au primit ungerea cu spirit sfânt, ungere care a venit de la Iehova prin Fiul său preaiubit, Capul lor. De atunci, toți cei care au primit o ungere de la Dumnezeu au primit-o prin Isus Cristos, Capul şi sunt considerați membri ai corpului său – nefiind numărați ca persoane individuale. Ungerea constituie autoritatea de a acționa și orice acțiune trebuie făcută în armonie cu Capul. Aceste lucruri arată unitatea în Cristos.

5. Isus era deja pe pământ de trei ani și jumătate și era pe cale de a pleca. El a pus bazele adunării și i-a ales pe discipolii săi dintre oameni. El s-a rugat ca toți cei credincioşi și toți cei care aveau să creadă în el mai târziu, să fie făcuți ca o singură persoană în credință. – Ioan 17:16-21

6. Atunci când a instituit Isus cina de amintire a morții sale, el i-a invitat pe discipolii săi să mănânce pâine și să se împărtășească din vin, explicând că acestea simbolizau frângerea corpului său și vărsarea vieții sale și că dacă voiau să fie părtași cu el la împărăție trebuiau să fie părtași și la suferințele sale și la moartea sa. Mai târziu, apostolul a explicat mai pe larg semnificația acestei cine

Cuprins

de amintire și a declarat că pâinea reprezenta unitatea colectivă a membrilor corpului cu Capul și a fiecăruia dintre ei cu ceilalți și că băutul sângelui reprezenta părtășia membrilor cu Capul la o moarte de jertfă – că toți sunt dintr-o singură pâine și dintr-un singur corp, fiind așadar ca unul singur. – 1 Cor. 10:16,17

7. În Scripturi se arată clar că toți sunt chemați la o singură speranță și că toți cei născuți de spirit și unși sunt un singur corp și un singur spirit. ,,Este un singur corp şi un singur spirit, aşa cum este şi o singură speranţă la care aţi fost chemaţi." (Efeseni 4:4) Din nou, apostolul afirmă că Dumnezeu ,,a pus totul sub picioarele sale şi l-a făcut cap (pe Cristos) peste toate lucrurile, spre folosul adunării, care este corpul său" (Efeseni 1:22,23), și ,,aţi fost chemaţi într-un singur corp". – Coloseni 3:15

8. Corpul uman, cu diversele sale mădulare, care își îndeplinesc fiecare funcțiile specifice sub supravegherea capului, este folosit pentru a ilustra corpul lui Cristos și a arăta unitatea acestuia. Apostolul spune, referitor la această afirmație, despre funcțiile care trebuie îndeplinite de fiecare mădular sau membru al corpului: ,, Fiindcă, într-adevăr, fie iudei, fie greci, fie sclavi, fie liberi, toţi am fost botezaţi printr-un singur spirit, într-un singur corp şi tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur spirit. Căci, într-adevăr, corpul nu este un singur mădular, ci mai multe." (1 Corinteni 12:13,14) Acest aranjament este făcut de Iehova, căci el pune mădularele în corp potrivit scopurilor sale. ,,Dar Dumnezeu a pus mădularele în corp - pe fiecare dintre ele - aşa cum i-a plăcut...Voi deci sunteţi corpul lui Cristos şi fiecare în parte, mădulare." – 1 Corinteni 12:18,27

9. Unitatea în Cristos este recunoscută atât de complet în Scripturi, încât Domnul Isus vorbește despre slăbiciunile membrilor corpului ca și cum ar fi propriile sale slăbiciuni. ,,O, Dumnezeule, tu mi-ai cunoscut nebunia şi vinovăţia mea nu ţi-a fost ascunsă. Să nu fie făcuţi de ruşine din cauza mea cei ce speră în tine, o, Dumnezeu Suveran, Domnul oștirilor! Să nu fie umiliţi din cauza mea cei ce te caută, o, Dumnezeul lui Israel! Căci pentru tine am suportat batjocura, umilirea mi-a acoperit faţa. Am ajuns un necunoscut pentru fraţii mei şi un străin pentru fiii mamei mele." – Psalmi 69:5-8

10. Atunci când Iehova l-a uns pe Fiul său preaiubit cu spiritul său, prin aceasta el l-a însărcinat să facă o anumită lucrare, iar această lucrarea este descrisă astfel: ,,Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc veşti bune celor nenorociţi: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, şi prinşilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângîi pe toţi cei întristaţi" – Isaia 61:1,2

11. Domnul Isus a aplicat termenii însărcinării acesteia la el însuși. Fiecare membru al corpului are misiunea de a-și face partea sa în lucrarea descrisă aici și ,asta, prin virtutea faptului că este un membru al corpului lui Cristos. Totuși, totul trebuie să se facă sub supravegherea Capului. (Luca 4:18,19) Isus i-a instruit pe discipolii săi să iasă și să își îndeplinească misiunea, predicând vestea bună a împărăției sale. Ei trebuiau să facă acest lucru atât în timpul cât el încă mai era cu ei, cât și după ce el avea să fie luat de lângă ei. (Matei 10:7; Luca 9:6,10) Atunci când și-a terminat Isus serviciul pământesc, el le-a încredințat discipolilor săi și celor care aveau să devină mai târziu discipolii săi, interesele împărăției sale și le-a poruncit acestora să meargă și să predice despre această împărăție. – Matei 28:20

12. Când a urcat la ceruri, lui Isus i s-a poruncit să se așeze în locul de onoare și să nu întreprindă, pe moment, nici o acțiune împotriva Diavolului, până când avea să vină timpul fixat al lui Dumnezeu ca să-l facă pe dușman aşternutul picioarelor sale. (Psalmi 110:1;Apoc. 19:11-14) Aceste versete dovedesc vădit unitatea în Cristos și acțiunea întotdeauna armonioasă a Capului Isus Cristos și a membrilor săi credincioși, ca un singur corp.

Servul lui Iehova

Cuprins

13. Un serv este o persoană care are însărcinarea și autoritatea de a lucra pentru sau a servi în numele stăpânului său. Iehova Dumnezeu este Stăpânul tuturor. El este Cel care a plănuit ,execută și își duce la îndeplinire planul legat de răscumpărarea și salvarea oamenilor. Există cineva, Acela pe care l-a însărcinat Iehova să îi pună în acțiune planul și care întotdeauna acționează în armonie cu voința lui Iehova. Acela este Fiul său preaiubit, Isus Cristos.

14. „Alesul lui Dumnezeu” înseamnă „Cel ales” sau numit spre a îndeplini scopurile lui Dumnezeu. Cristos este, așadar, Alesul său, sămânța promisă, prin care vor ajunge la oameni binecuvântările lui Dumnezeu. Acel Ales sau numit este, prin urmare, compus din Isus Cristos, Capul, și membrii corpului său, care se vor dovedi credincioși. Acest ales, întregul corp, este Servul Dumnezeului Preaînalt. (Isaia 53:11) Atunci când sunt adăugați la el membrii corpului și devin o parte din el, ei constituie, așadar, o parte a Servului.

15. Dumnezeu spune, prin profetul său, referitor la Serv: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Își găseşte plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.” (Isaia 42:1) Astfel, Domnul îl identifică prin profetul său pe cel numit în Isaia 61:1,2 ca Servul său ales. Asupra acestui Serv ales și-a pus Domnul Dumnezeu spiritul și acestui Serv i-a încredințat el autoritatea de a judeca. „El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până va aşeza dreptatea pe pământ; şi ostroavele vor nădăjdui în legea Lui.” - Isaia 42:4

16. După ce îl identifică pe Serv ca fiind Fiul său preaiubit, Iehova descrie în continuare mai detaliat și îndatoririle Servului, și anume: „ Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, şi Te voi lua de mână, Te voi păzi şi Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoţi din temniţă pe cei legaţi, şi din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.” – Isaia 42:6,7

17. Prin urmare, acest Serv este cel care trebuie să le ducă lumina adevărului națiunilor pământului și să le deschidă ochii orbilor, pentru ca aceștia să poată înțelege și să-i aducă din casa închisorii pe captivii care au fost ținuți acolo de păzitorii închisorii, prin teamă și să-i elibereze pe cei care sunt ținuți în întuneric, pentru ca aceștia să poată vedea frumusețile și măreția planului lui Dumnezeu. Această profeție i se aplică, fără îndoială, Domnului Isus și membrilor corpului său. Toate lucrarea pe care o fac membrii corpului trebuie făcută în numele Capului, Isus Cristos.

18. Apoi, Domnul scoate în evidență devoțiunea absolută a Servului său pentru cauza dreptății. „Cine este orb, dacă nu robul Meu şi surd ca solul Meu pe care îl trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, şi orb ca robul Domnului? Ai văzut multe, dar n-ai luat seama la ele; ai deschis urechile, dar n-ai auzit: Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare şi minunată.” – Isaia 42:19-21

19. Servul credincios al Domnului Iehova a fost întotdeauna orb la orice tentație sau ispită care i-ar fi putut întoarce mintea de la Dumnezeu. El i-a fost întotdeauna credincios și fidel Tatălui său. Nu a ascultat niciodată vreo vorbă de ispitire. Pentru aceasta, Iehova își găsește plăcerea în Servul său drept, iar acest Serv preamărește legea lui Iehova și o face măreață. Aceste versete îl identifică și mai mult pe Domnul Isus Cristos şi pe membrii corpului său, ca Servul ales al lui Dumnezeu. Profetul îi spune apoi acestui Serv: „Voi sunteţi martorii mei, ca să vestiți numele meu că eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43:10,12) Aceasta i se aplică, în același fel, și Capului membrilor credincioși ai corpului.

20. Profetul lui Dumnezeu spune iarăși despre Servul Său: „Aşa vorbeşte Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel dispreţuit şi urât de popor, către Robul celor puternici: „Împăraţii vor vedea lucrul acesta, şi se vor scula, şi voievozii se vor arunca la pământ şi se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales.” „Aşa vorbeşte mai departe Domnul: „La vremea îndurării Te voi asculta, şi în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi şi Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici ţara, şi să împarţi moştenirile pustiite; să spui prinşilor de război: „Ieşiţi!” şi celor ce Sunt în întuneric: „Arătaţi-vă.” Ei vor paşte pe drumuri şi vor găsi locuri de păşune pe toate coastele.” – Isaia 49:7-9

Cuprins

21. Această profeție i se aplică în mod clar Domnului Isus, iar apostolul Pavel, după ce atrage atenția asupra faptului că fiecare membru de pe pământ al corpului este un ambasador al lui Cristos, aplică aceeași profeție și membrilor corpului. (2 Corinteni 6:1,2) Iehova Dumnezeu, vorbind prin Isus și pentru membrii corpului acestuia, spune din nou: „ Ascultă, deci, Iosua, mare preot, tu şi tovarăşii tăi de slujbă, care stau înaintea ta-căci aceştia Sunt nişte oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla.” (Zaharia 3:8) Vlăstarul menționat în acest text este Isus Cristos, Cel preaiubit al lui Dumnezeu și este numit aici Servul lui Iehova.

22. Având în vedere, aşadar, că Servul lui Iehova este Cristosul şi că acel Cristos este compus din Isus și membrii credincioși ai corpului său, găsim potrivit să aplicăm termenul de „Serv” numai lui Isus Cristos sau lui Isus Cristos și membrilor corpului său în mod colectiv, ca o singură persoană, iar uneori el se aplică numai membrilor corpului lui Cristos ,care sunt pe pământ.

Picioarele lui

23. Se folosește corpul uman pentru a simboliza corpul lui Cristos. Picioarele unui corp sunt, din necesitate, membrele cele mai apropiate de pământ. Dumnezeu, prin profetul său și folosind acest simbol, arată foarte clar cine îl compune pe Servul său. Vorbind despre ultimii membri de pe pământ care îl reprezintă pe Cristos, el spune: „ Ce frumoase Sunt pe munţi, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: „Dumnezeul tău împărăţeşte!” – Isaia 52:7

24. Aici, profetul lui Dumnezeu nu numai că arată că membrii credincioși de pe pământ sunt o parte a corpului lui Cristos, ci el mai arată și că interesele împărăției le sunt încredințate lor ca străjeri ai lui Dumnezeu. Ei veghează interesele împărăției și depun cele mai asidue eforturi în acest sens. Ei fac acest lucru prin faptul că proclamă armonios mesajul împărăției sale, așa cum este scris: „ Iată, glasul străjerilor tăi răsună; ei înalţă glasul, şi strigă toţi de veselie; căci văd cu ochii lor cum Se întoarce Domnul în Sion. ”. – Isaia 52:8

Bunurile sale

25. Aproape toate ilustrările sau profețiile rostite de Domnul Isus au fost legate de împărăția cerurilor. Discipolii săi i-au pus, cu o anumită ocazie, o întrebare legată de a doua sa venire. Ei nu înțeleseseră semnificația acesteia, desigur, însă fără îndoială că Domnul s-a folosit de acea întrebare pentru a-i învăța unele lecții importante. El a spus apoi ceea ce se cunoaște ca ilustrarea despre talanți. El se reprezintă pe sine ca pe un om care trebuie să călătorească într-o țară îndepărtată și care, înainte de a pleca, îi cheamă la el pe servitorii săi și le încredințează bunurile sale. (Matei 25:14-19) Cristos este, în mod colectiv, Servul lui Iehova Dumnezeu, iar membrii corpului său sunt o parte a acelui Serv. Ei sunt și servii lui Cristos însuși, care este Capul lor.

26. Fără îndoială că bunurile menționate în această ilustrare reprezintă interesele împărăției. Domnul arată apoi că, la plecarea sa, le dă câtorva membri talanți, potrivit capacităților fiecăruia dintre ei. Capacitate înseamnă aici spiritul Domnului, măsura consacrării fiecăruia dintre ei. O consacrare deplină pentru Domnul, o supunere plină de bucurie față de voința sa și un devotament deplin pentru el – acestea reprezintă capacitățile oamenilor. Aceste capacități cresc din ce în ce mai mult, în măsura în care este umplut fiecare cu spiritul Domnului. Așadar, putem să spunem, pe bună dreptate, că această capacitate reprezintă deplinul devotament față de Domnul și spiritul Domnului pe care îl poate deține o persoană.

27. Talanții și bunurile sunt ambele lucruri valoroase și de aceea reprezintă interesele împărăției. Chiar înainte ca Isus să fie răstignit, el le-a spus discipolilor săi: „Eu închei un legământ cu voi, aşa cum Tatăl meu a încheiat un legământ cu mine, pentru o împărăție.” „Talanții”, dați în diferite cantități servilor săi„ reprezintă interesele împărăției care le sunt încredințate acestora în mod

Cuprins

individual, în măsura în care i s-a dedicat fiecare dintre ei Domnului. Toți aceștia, ca și colectiv, posedă ,,bunurile" sale, care reprezintă toate interesele împărăției.

28. ,,După mult timp, stăpânul acelor servi a venit şi a încheiat socotelile cu ei." Ilustrarea arată că trebuie să vină timpul când Domnul se va întoarce, pentru a-i trage la răspundere pe servii săi, cărora le-a încredințat interesele împărăției, reprezentate de toate bunurile sale. Ilustrarea arată apoi că, atunci când vine Domnul și le cere socoteală servilor săi, el găsește două clase de servi. Pe una dintre aceste clase o numește ,,bună și credincioasă", iar pe cealaltă o numește ,,rea".

Venirea sa

29. Textul citat la începutul acestei lecții și pe care îl analizăm aici, vorbește despre un ,,serv credincios și înțelept". Dar se ridică întrebarea: ,,Cine este, atunci, acest ,,serv credincios și înțelept?" Și apoi se face afirmația: "Fericit este servul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând aşa!"

30. Avem dovezi cât se poate de clare și convingătoare, care arată că a doua prezență a Domnului nostru a început din 1874 și că de atunci încoace Domnul Isus a început să îi adune pe cei care au făcut un legământ cu Domnul Dumnezeu prin jertfă. (Psalmi 50:5). Isus a declarat că urma să fie prezent la sfârșitul acelui timp și că va conduce lucrarea de seceriș, care este o lucrare de strângere. (Matei 13:30) Faptul că din 1874 a progresat foarte mult o astfel de mare lucrare de seceriș este cea mai evidentă dovadă a prezenței Domnului de atunci încoace. De atunci încoace Domnul a făcut încontinuu o lucrare pregătitoare. În timup acestei lucrări pregătitoare, marile adevăruri care au fost ascunse mult timp de poporul lui Dumnezeu, din cauza acțiunilor dușmanului, au fost readuse în poporul său.

31. Printre altele, Isus a spus că unul dintre semnele prezenței sale avea să fie acesta: ,,Căci, aşa cum iese fulgerul de la răsărit şi străluceşte până la apus, aşa va fi prezenţa Fiului omului." (Matei 24:27) Cuvântul tradus aici prin ,,fulger" înseamnă o lumină mai puternică decât cea a soarelui. Așa cum soarele răsare de la est și, treptat, se îndreaptă spre vest făcând să crească lumina de pe calea omului, tot așa a fost și este și în timpul prezenței Domnului. Lumina de pe calea creștinilor a crescut din ce în ce mai mult, pe măsură ce ziua perfectă se apropie. – Proverbele 4:18

32. Cea mai bună dovadă a timpului împlinirii unei profeții sau a unei rostiri profetice sunt evenimentele fizice care arată împlinirea sa. Din 1874 încoace, adevărul a fost treptat dezvăluit, lumina a crescut, iar lucrarea de seceriș a progresat tot mai mult. Se va observa, totuși, că întrebarea pusă în Matei 24:45 nu are legătură numai cu dovada prezenței Domnului. Se va descoperi că timpul la care face referire acea întrebare este același cu timpul legat de împlinirea profeției despre aspectele semnului.

Venirea la templul său

33. Scripturile arată că la sfârșitul zilei pregătirii lui Dumnezeu, Domnul Isus, ca mesager al lui Dumnezeu, vine dintr-o dată la templu. Contextul arată că el vine pentru judecată și că acela va fi un timp foarte aprins. (Maleahi 3:1-3) Ilustrarea talanților arată că Domnul vine pentru a le cere socoteală servilor săi. Pasajele scripturale care vorbesc despre venirea Domnului la templu arată că el vine cu scopul de a examina și judeca. Așadar, venirea sa la templu și împlinirea ilustrării despre talanți trebuie, din necesitate, să se sincronizeze - și chiar o fac.

34. Prezența Domnului, la care se face referire la începutul capitolului 24 din Matei, vine din cuvântul grecesc *parousia.* Însă cuvântul folosit ca referire la venirea sa, când îl găsește pe ,,Servul său credincios și înțelept, provine de la cu totul alt cuvânt, și anume ,,*erchomai",* care înseamnă ,,a sosi". Până aici, am inclus în Turnul de Veghere dovezi care arată că Domnul a venit la templul său

Cuprins

în 1918. Aceasta se sincronizează și cu timpul când a început Domnul împlinirea ilustrării despre talanți.

35. Întrebarea importantă care se ridică acum este: Cine este „servul credincios și înțelept” menționat aici? Servul înțelept este acel serv care folosește cunoștința primită de la Domnul, potrivit voinței lui Dumnezeu. Cel care acționează în armonie cu legile divine este înțelept. Unul dintre titlurile date Domnului Isus este „ Martorul Credincios și Adevărat”. Un serv credincios este acela care folosește cu zel toate abilitățile și talentele cu care a fost înzestrat și toate ocaziile care apar, pentru a păzi și a îngriji interesele împărăției cerurilor care i-au fost încredințate.

36. Să analizăm acum cuvintele Domnului Isus, care literalmente se traduc din cuvântul grecesc pentru „venire”. Isus spusese deja care avea să fie semnul prezenței sale sau *parousia.* Apoi el le-a mai spus discipolilor săi: „ Vegheaţi deci, pentru că nu ştiţi în ce zi vine (sosește) Domnul vostru.” Această sosire (*erchomai*) se pare că, din necesitate, că trebuie să fie legată de timpul când omul care călătorise în țări îndepărtate se întoarce la servii săi și sosește acolo unde se află aceștia. Domnul ilustrează apoi cum un om bun din casă, dacă ar ști când vine hoțul, nu ar permite să fie jefuit. Lecția care se desprinde de aici este că omul ar fi trebuit să vegheze, tot așa cum și Servul trebuie să vegheze acum. El adaugă apoi: „De aceea, fiţi şi voi gata, pentru că Fiul omului vine (sosește) la o oră la care nu vă gândiţi.... Cine este servul credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ,ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este servul acela dacă stăpânul lui, la venire (sosire), îl va găsi făcând așa!” – Matei 24:42,46

37. Nu pare rezonabil să aplicăm aceste versete la timpul prezenței Domnului, din 1874 încoace. Până acum, așa cum arată faptele, nu a fost nimeni la acea dată care să fie examinat și găsit aprobat și făcut administrator peste toate bunurile Domnului. În 1874 nu era nimeni care să le dea de mâncare, la timpul potrivit, celor din casa credinței. Lucrarea secerișului a apărut după acel timp, și mai ales lucrarea de restabilire a adevărurilor referitoare la răscumpărare, restabilire și a doua prezență a Domnului. Deoarece cuvintele Stăpânului arată că el se referă la timpul când sosește pentru a-i cere socoteală Servului său, concluzia evidentă este că pasajul se aplică la anul 1918, adică după ce vine Domnul la templu și începe să le ceară socoteală celor cărora le-a încredințat interesele împărăției.

38. Scripturile citate până aici ,dovedesc mai presus de orice îndoială că Servul ales al lui Dumnezeu, pe care îl aprobă el și în care își găsește plăcerea este Christosul; că acest Cristos este compus din Isus și membrii credincioși ai corpului său și că Scripturile vorbesc deseori despre acești membri ai corpului Domnului, deoarece ei sunt o parte a Domnului. (Faptele 9:4,5) Așadar, trebuie să tragem concluzia că, atunci când vine Domnul la templu, el găsește o clasă a „servului credincios și înțelept”.

39. Ilustrarea despre talanți arată că, atunci când vine Domnul la templul său, el găsește o clasă căreia i-a încredințat interesele împărăției, o clasă compusă din membri care au acționat cu înțelepciune și care sunt credincioși. „Astfel, cel care primise cinci talanţi s-a apropiat şi a adus încă cinci talanţi, zicând: "Stăpâne, mi-ai încredinţat cinci talanţi. Iată că am mai câştigat cinci talanţi". Stăpânul lui i-a zis: "Bine, serv bun şi credincios! *Ai fost credincios peste puţine lucruri. Te voi numi peste multe lucruri*. Intră în bucuria stăpânului tău!".” – Matei 25:20,21.

40. Au fost unii care au avut cinci talanți și unii care au avut doi și fiecare dintre ei fusese credincios în măsura capacităților și oportunităților sale. Domnul le spune tuturor acestor servi: „Ai fost credincios și te voi numi peste multe lucruri”. Aceasta corespunde exact cu ceea ce a spus Isus în Matei 24:46,47: „ Fericit este servul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun *că-l va numi peste toate bunurile sale*.”

41. Cu siguranță că cei pe care i-a găsit Domnul credincioși, atunci când a venit la templu, au fost binecuvântați. Aceștia au manifestat credință în îngrijirea bunurilor sale, adică intereselor împărăției care le-au fost lăsate în grijă și el arată că este mulțumit de ei și îi numește peste lucruri și mai mari. Având în vedere că Isus vorbește despre membrii corpului său ca despre propria sa

Cuprins

persoană și că Scripturile îl identifică cu claritate pe Serv ca fiind Christosul, vom trage concluzia evidentă că „servul credincios și înțelept”, menționat de Domnul ,este o *clasă* compusă din cei pe care îi găsește el credincioși la venirea sa la templu.

Faptele

42. Una dintre cele mai bune dovezi a înțelegerii corecte a scripturii este aplicarea acestor fapte la scriptură și descoperirea că acestea corespund în totalitate. În 1914, Domnul și-a luat marea sa putere ca Rege. După aceea a urmat o luptă în ceruri – Domnul Isus pe de o parte, susținut de îngerii săi, și Diavolul și demonii săi de cealaltă parte. Diavolul a fost izgonit. Apoi, Domnul a venit deodată la templul său. În armonie cu ilustrarea, el a venit la templul său pentru a le cere socoteală mai întâi servilor săi. Judecata trebuie să înceapă cu casa lui Dumnezeu. – 1 Petru 4:17

43. Au fost multe necazuri și confuzie pe pământ la vremea aceea. Creștinii consacrați au fost persecutați de organizația Diavolului, iar războiul a furnizat un pretext foarte bun pentru această persecuție. În ciuda acestui lucru, au existat pe pământ câțiva creștini consacrați care au stat ferm de partea Domnului și a cauzei sale și au depus toate eforturile pentru a proclama mesajul împărăției sale. În același timp, ei au depus eforturi asidue și pentru a le da hrană la timpul potrivit celor care credeau în Domnul. Casa lui era compusă din toți cei născuți de spirit, deoarece ei sunt casa credinței.

44. În ultima parte a anului 1917 și prima parte a anului 1918 s-a distribuit la scară largă literatură gratuită .Această literatură vestea deschis prezența împărăției. Ea a fost publicată de Societate și a adus multă persecuție asupra poporului Domnului. A provocat și dezbinări. Părea să fie voința Domnului ca această lucrare să continue. Interesele împărăției păreau să o ceară. S-a circulat foarte mult cu volumul 7 al Studiilor din Scripturi, iar aceasta a intensificat persecuția celor care se străduiau cu credință să-l servească pe Domnul și să vegheze asupra intereselor împărăției sale.

45. După persecuțiile din 1918, cei care rămăseseră fermi de partea Domnului au fost mai onorați ca oricând de El, deoarece li s-au dat mai multe posibilități de serviciu. A fost ca și cum le-ar fi spus: „V-ați dovedit credința în fața împotrivirilor. Nu mi-ați adus nici un câștig mie, însă datorită credinței voastre vă voi numi peste multe lucruri. Intrați acum în bucuria stăpânului vostru!”

46. De la acea dată încoace, cei care îl iubesc pe Domnul și au primit spiritul său au mers înainte proclamând cu bucurie mesajul împărăției sale și au apreciat faptul că bucuria Domnului este tăria lor. Acestora Dumnezeu le-a dat o înțelegere mai clară ca niciodată asupra planului său. În armonie cu profeția sa, de la templu au venit de repetate ori străluciri de lumină, care au deschis mințile celor credincioși. Aceasta i-a îmboldit spre o activitate și mai intensă și la un zel iubitor mai mare pentru Domnul. Aceștia pot într-adevăr să spună, fără a se lăuda, că au fost cu adevărat binecuvântați de Domnul.

47. Isus a spus că urma să îi numească „peste toate bunurile” sale. Aceasta însemna să îi numească în calitate de păzitori, gardieni sau gărzi. Însemna că cei credincioși sunt numiți de Domnul spre a se îngriji de interesele de pe pământ ale împărăției sale. Pentru propriul interes, fiecare ar trebui să își pună acum următoarea întrebare: Cine dintre cei de pe pământ se îngrijește în prezent cu zel și sârguință de interesele împărăției, proclamând ziua răzbunării lui Dumnezeu, ridicând stindardul său pentru popoare, mărturisind că Iehova este Dumnezeu și vestind că împărăția cerurilor este aproape? Oricine vrea să răspundă sincer trebuie să recunoască faptul că nu este decât un corp restrâns de creștini pe pământ și că aceștia lucrează armonios împreună pentru a atinge acest scop și că nu mai este nimeni în afară de ei care să facă acest lucru. Această clasă de creștini, ca și colectiv, este și cea care se hrănesc unii pe alții din Cuvântul lui Dumnezeu și se străduiesc cu sârguință să îi hrănească și pe captivii care sunt și ei din casa credinței.

48. Nu pare să fie nici un motiv, conform Scripturilor, să se creadă că „servul credincios și înțelept” s-ar referi la vreo persoană individuală, ci acest nume se referă la membrii „picioarelor” lui

Cuprins

Cristos de pe pământ – cei care sunt orbi la orice altceva în afară de voința Domnului și care își înalță împreună glasurile în armonie pentru a predica mesajul împărăției.

Servul rău

49. Toți cei născuți de spiritul sfânt și unși cu el și care sunt, așadar, în Cristos constituie o parte a clasei Servului. Ilustrarea talanților arată că unii din acea clasă a Servului au fost găsiți necredincioși la venirea Domnului la templu. Domnul le-a zis acestora: „Serv rău şi leneş... Luaţi-i talantul şi daţi-i-l celui ce are cei zece talanţi... Aruncaţi-l pe sclavul netrebnic în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor". – Matei 25:26,28,30.

50. Fără îndoială că servul rău este compus din acea parte a clasei servului care a fost găsită necredincioasă, atunci când a venit Domnul la templul său. „ Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: „Stăpânul meu zăboveşte să vină!" Dacă va începe să bată pe tovarăşii lui de slujbă, şi să mănânce şi să bea cu beţivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se aşteaptă, şi în ceasul pe care nu-l ştie îl va tăia în două, şi soarta lui va fi soarta făţarnicilor; acolo va fi plânsul şi scrîşnirea dinţilor." – Matei 24:48-51

51. Să ne amintim acum faptele, cum spre sfârșitul anului 1917 și la începutul lui 1918 a avut loc o dezbinare în poporul Domnului, care pretindea că era consacrat și se afla în adevăr. Unii au spus, chiar dacă nu făţiș: „Nu mai avem nici o lucrare de făcut" și au refuzat să o mai facă. EI nu s-au mulțumit cu aceasta, ci au început să spună tot felul de lucruri rele împotriva semenilor lor servi și să îi lovească, adică cei care fuseseră servi împreună cu ei și care îi rămăseseră credincioși Domnului erau obiectul atacurilor celorlalți, care o luaseră pe altă cale.

52. „Beţivii" menționați în textul de mai sus trebuie să fie acea clasă menționată de apostolul Pavel ca fiind îmbătați cu doctrinele false ale acestei lumi. Această clasă a servului rău sau cel puțin o mare parte a ei, a adormit în ce privește lucrarea și un mare întuneric a căzut asupra adunării. „Fiindcă cei care dorm, dorm noaptea şi cei care se îmbată se îmbată noaptea." – 1 Tesaloniceni 5:7

53. Faptele arată că necazurile, controversa și certurile au început în 1917, înainte ca Domnul să vină la templul său. Cuvintele stăpânului sunt acestea: „stăpânul servului aceluia va veni într-o zi în care el nu se aşteaptă şi la o oră pe care n-o ştie". Cei care s-au întors de la adevăr în 1917 și de atunci încoace nu au mai crezut că Domnul a venit la templul său, li se împotrivesc celor care au atras atenția oamenilor asupra faptului că Domnul a venit la templul său. Este evident că servul rău nu este vreun om individual, ci acest nume se referă în mod colectiv la cei care au fost găsiți necredincioși atunci când a sosit Domnul la templul său.

Lumină de la templu

54. Ce se spune aici nu este o reflecție sau vreun lucru care să fi fost scris până acum. Unii au pretins că expresia „servul credincios și înțelept" i se aplică anume fratelui Rusell. Nimeni dintre cei care l-au cunoscut pe acest frate nu se poate îndoi de faptul că el a fost folosit foarte mult de Domnul. De asemenea, nu poate fi nici o îndoială asupra faptului că Domnul l-a folosit într-un mod mai minunat decât pe oricine altcineva de pe pământ, din zilele ap. Pavel și până acum. Însă aceasta nu influențează deloc semnificația acestei expresii. Din versetele citate până aici se înțelege clar că Servul ales al lui Dumnezeu este Cristos, Isus Capul și membrii corpului său și că Isus Cristos vorbește despre acești membri credincioși ca despre o parte a lui însuși.

55. A spune că expresia„servul credincios și înțelept" i se aplică anume unui anumit individ și nimănui altcuiva, ar însemna că o mare parte dintre membrii corpului lui Isus Cristos nu ar putea fi clasați ca credincioși sau înțelepți. Aceasta ar însemna să încălcăm Scripturile. Dumnezeu le-a promis numai celor credincioși și înțelepți că vor fi salvați în aceste timpuri de necaz. „ Iubiţi, deci,

Cuprins

pe Domnul, toţi cei iubiţi de El. Căci Domnul păzeşte pe cei credincioşi, şi pedepseşte aspru pe cei mândri." – Psalmi 31:23

56. Pe lângă aceasta, Domnul nu a promis niciodată că va face vreun om administratorul tuturor intereselor sale de pe pământ. Toate interesele împărăției îi aparțin Domnului și atunci când au început să aibă loc dezbinări, el le-a spus următoarele ,în cadrul judecății de la templu, membrilor credincioși de pe pământ: „Vouă vă voi încredința responsabilitatea de a păzi interesele împărăției mele și de a vă îngriji de casa mea sub supravegherea mea." Acest lucru este atât logic, cât și rezonabil și ar trebui să fie o mare încurajare pentru orice persoană care se poate acum examina și să vadă că îi este credincioasă Domnului și că se străduiește cu zel să îl servească.

57. Domnul nu este părtinitor. El ne judecă după devotamentul nostru plin de credință pentru el. Toți membrii corpului lui Cristos de pe pământ din prezent sunt unul singur, umblând împreună ca unul singur și proclamând împreună, în armonie, mesajul acestei împărății și acționând ca Servul Său și ca reprezentantul său de pe pământ, o parte a marelui Serv ales al lui Dumnezeu. Dacă vreun creștin devine necredincios, acesta iese din această clasă favorizată a Servului.

58. Mai mult, dacă venirea menționată în textul de mai sus se referă la venirea Domnului la templul său, iar textul se referă la timpul de după venirea sa la templu, înseamnă că aceste versete nu au putut fi înțelese înainte de 1918. Domnul nu dă interpretarea Cuvântului său înainte de a se împlini. El îi permite poporului său să împlinească sau să ia parte la împlinirea unor profeții, iar mai târziu le permite membrilor acestuia și să vadă în ce fel au participat ei la aceste împliniri. Nici un om nu este responsabil pentru interpretarea Scripturilor. Acestea nu sunt pentru interpretarea individuală. Cuvintele Domnului din acest text au fost profetice, iar când o profeție se împlinește sau este în curs de împlinire, ea poate fi înțeleasă.

59. După ce Domnul vine la templul său, cei credincioși primesc roba dreptății și veșmintele salvării și intră în bucuria Domnului. (Isaia 61:10) Cei care, după o autoexaminare, descoperă că i-au fost credincioși Domnului și că încearcă și acum cu credință să-i respecte poruncile, au toate motivele să se bucure. Ei pot să vadă că bisericile lumii au fost cu totul izgonite, iar sistemelor lor nu le-au fost încredințate nici un interes al împărăției. Ei pot vedea că clasa servului rău nu este numită să se îngrijească de interesele împărăției. Văzând că Domnul le-a încredințat lucrarea sa celor care sunt credincioși și îl iubesc și le-a promis că îi va ocroti și îi va proteja de atacurile dușmanului, în acest timp de necazuri, fie ca toți să jubileze și să spere până la sfârșit că li se va acorda intrarea în împărăția sa veșnică.

60. Având în minte toate aceste fapte care ne sunt acum binecunoscute, să citim următorul pasaj și să răspundem la întrebare: „Cine este, deci, servul credincios şi înţelept, pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi, ca să le dea hrană la timpul potrivit?" (Matei 24:45) Răspunsul este: cei care sunt găsiți credincioși atunci când vine Domnul la templul său. Bunurile Domnului sunt toate interesele sale. Domnul a pus această clasă credincioasă și înțeleaptă peste toate bunurile sale sau interesele împărăției, de pe pământ. Se cere credință până la moarte de la toți cei care rămân în această clasă a Servului înțelept și credincios.

61. Cei care au fost cândva unși și, deci, sunt în clasa Servului și care, începând din 1918, au refuzat să participe la vestirea împărăției și care îi lovesc pe ceilalți servi și se fac prieteni cu lumea, constituie clasa servului rău. Așadar, vedem acum mai clar ca niciodată că fiecare dintre cei din clasa Servului, de acum încolo, are obligația de a-și face cu *credință* partea în legământul cu Domnul. Celor care merg înainte plini de credință, el le-a promis că vor intra în împărăția sa veșnică.

Întrebări pentru studiu

1-5.Care este cea mai mare promisiune făcută omului? La ce sămânță se face referire în cadrul acesteia? În ce fel a fost unitatea în Cristos prefigurată în Israel? Când a început ungerea figurativă și ce înseamnă aceasta?

Cuprins

6-9.Care a fost principalul lucru pe care trebuia să îl accentueze cina de amintire? În ce alt fel mai este ilustrată unitatea Christosului în Noul Testament? Explicați Psalmul 69:5-8.

10-12.Cum arată Isaia 61:1,2 unitatea Christosului? Cum a fost îndeplinită această însărcinare?

13-17.Cine este Servul ales și drept al lui Iehova? Cum îl identifică profetul pe cel trimis în Isaia 61:1,2? Cum mai definește el îndatoririle Servului?

18-22.De ce se spune despre serv că este ,,orb" și ,,surd"? De unde știm că Isaia 49:7-9 se aplică membrilor corpului? Explicați Zaharia 3:8. Care sunt cele trei moduri în care este folosit termenul ,,serv" în Scripturi?

23,24.Care sunt cele două lucruri principale evidențiate în Isaia 52:7?

25-28.La ce se refereau, în general, ilustrările și profețiile Domnului nostru? În ce împrejurări a fost spusă ilustrarea talanților? Ce sunt ,,bunurile" și ce sunt ,,talanții"? Care sunt cele două clase pe care le găsește stăpânul la întoarcerea sa?

29-32.Ce întrebare se pune în textul analizat în acest articol? Când a început a doua prezență a Domnului nostru? Ce a făcut el atunci? Cum este descrisă prezența sa în Matei 24:27? Explicați detaliat.

33-37.Când, cum și unde trebuia să vină Domnul la templul său? Explicați cuvintele *parousia* și *echromai* și arătați cum sunt ele folosite în Matei 24. Cum ar trebui să fie un serv înțelept și credincios? De ce pare nerezonabil să aplicăm cuvântul *echromai* la începerea secerișului?

38-41.Rezumați faptele scripturale analizate în acest articol, în special ilustrarea talanților, și apoi explicați semnificația Servului din Matei 24:46,47.

42-46.Cum ne putem da seama dacă un pasaj biblic este aplicat în mod corect? Ce trebuia să facă Domnul nostru la venirea sa la templu? Ce s-a întâmplat?

47,48.Cum este Servul numit peste toate bunurile Domnului? Care sunt bunurile și cui îi sunt ele acum încredințate?

49-53.Cine este servul rău din Matei 24:48-51? Ce lucru asemănător arată ilustrarea talanților în această privință? Care sunt evenimentele istorice în acest sens?

54-59.Cum a fost aplicat de unii până acum textul din Matei 24:45-47? A aplicat fratele Russell acest pasaj în acest fel? Ce ar fi însemnat o astfel de aplicare restrânsă cu privire la ceilalți membri ai ,,picioarelor" lui Cristos? Rezumați acum dovezile scripturale care arată aplicarea corectă.

60,61.Ce lecție importantă pentru adunare se găsește în acest text, lecție pe care o aplicare restrânsă ne-ar putea face s-o ignorăm?

Lecţia lui Petru despre încredere

10 aprilie – Matei 14:22-33 .

,,Dar Isus le-a vorbit imediat, zicând: "Curaj! Eu sunt! Nu vă temeţi!" Matei14:27

Episodul strigătului de ajutor al lui Petru către Învăţătorul său, pe când se cufunda în lac, consemnat în pasajul pentru studiu de astăzi, s-a petrecut la mult timp după chemarea apostolilor lui Isus. După o perioadă foarte ocupată de predicare în Capernaum, Isus a căutat puţin timp de odihnă pentru el şi apostolii săi. Navigând cu o barcă peste nordul micii mări a Galileii, s-a îndreptat spre ţărmul estic, care nu era atât de dens populat ca cel vestic. Însă a părăsit totuşi vecinătatea Capernaumului, cu toţi oamenii tulburaţi de miracolele pe care le-a făcut şi cuvintele minunate pe care le-au auzit de pe buzele lui.

Cuprins

Oamenii l-au urmat, unii în bărci, dar mulţi au mers sau alergat de-a lungul extremităţii nordice a lacului; şi, în loc să se bucure de odihna pe care şi-o dorea, Isus s-a găsit înconjurat de mii de oameni care tânjeau să îl audă şi să vadă miracole împlinite. A vorbit mult cu ei peste zi şi apoi discipolii i-au amintit de nevoia lui de hrană, ca şi de a oamenilor. Atunci a înfăptuit unul dintre cele mai mari miracole ale sale. A hrănit o mulţime de cinci mii de oameni, nepunând la socoteală femeile şi copii, cu patru pâini mici de orz şi doi peşti, pe care îi adusese un băiat. Este evident că Isus nu a intenţionat să rămână de partea cealaltă a lacului, pentru că altfel şi-ar fi făcut nişte provizii.

Chiar mai stârniţi de această mare minune, oamenii erau gata să-l facă pe Isus rege. Dar Învăţătorul i-a rugat pe discipolii săi să împrăştie mulţimea, urmând ca el să se urce pe un munte singur; discipolii urmau să ia barca şi să traverseze lacul, urmând să se întâlnească cu el mai târziu. A fost una dintre zilele de seamă ale serviciului său.

Unele dintre miracolele Domnului nostru s-au petrecut în liniştea unei case, cu puţini care să asiste la ele şi nu mulţi care să audă de ele. Dar acesta a fost un miracol la care a asistat o întreagă provincie; şi, pentru că oamenii doreau să îl urmeze ca pe conducătorul lor în revolta contra puterii romane, aceasta i-a apărut lui Isus ca un test; pentru că l-ar fi aşteptat un drum deschis spre un anume fel de glorie. Însă Isus, cumpătat întotdeauna din cauza loialităţii faţă de Tatăl său, s-a plasat în cea mai sigură poziţie posibilă; îndepărtându-se de oameni, s-a întors către Tatăl său în rugăciune.

Au existat ocazii în viaţa Domnului nostru când a trebuit să se adapteze la circumstanţe, acceptând ajutorul Tatălui său. Atunci, dezamăgit de fariseii din părţile sudului, s-a întors cu supunere către Tatăl său, si a spus: „Te laud în public, Tată, Domn al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de înţelepţi şi de învăţaţi şi le-ai dezvăluit copilaşilor”, şi a adăugat, ca semn de acceptare a voinţei Tatălui său „Da, Tată, pentru că ai găsit de cuviinţă să faci aşa.” (Matei 11:25,26) Aceste cuvinte ne arată că Domnul nostru lucra deja pe o anumită cale, despre care Tatăl său i-a arătat că nu mai trebuie urmată. Acestea sunt prilejurile cu care Isus a trebuit să se apropie de Tatăl său.

Atunci când Isus s-a retras pe munte, discipolii s-au ocupat de oameni; apoi, după cum le-a poruncit Învăţătorul, au început să traverseze lacul, aşteptându-se să ajungă înainte de lăsarea nopţii. Dar s-a iscat o furtună, una dintre vijeliile care răscoleau lacul. Partea de est a lacului, unde se afla atunci Isus, este muntoasă; şi, în anumite condiţii atmosferice, vânturile se năpustesc în josul văii abrupte şi învolburează cu furie suprafaţa lacului. Apostolii vâsleau din greu contra furtunii şi s-au căznit întreaga noapte. Dar, deşi celălalt mal era doar la câţiva kilometri depărtare, nu înaintau defel, şi adeseori trebuie să le fi părut că vieţile le sunt în primejdie în acea noapte.

Probabil că Isus era adăpostit de vânt pe munte; nu ştim sigur; dar ştim că şi-a văzut discipolii în vâltoarea furtunii. Dis-de-dimineaţă a doua zi, înainte de răsărit şi chiar la ivirea zorilor, discipolilor li s-a arătat ceva pe ape. Fiind neliniştiţi, au crezut că este o fantomă şi s-au speriat. Obişnuiţi fiind cu prezenţa forţelor supranaturale în compania Învăţătorului lor, se temeau de aceasta pentru că nu erau cu el. Dar curând au auzit vocea Domnului, cu tonul său cunoscut, vorbindu-le şi spunând: „Curaj! Eu sunt! Nu vă temeţi!”

Petru, impulsiv, dar îndoindu-se puţin că această apariţie era Domnul, pentru că s-a purtat ca şi cum ar fi vrut să treacă pe lângă ei (vezi Marcu 6:48), a strigat: „Doamne, dacă eşti tu, porunceşte-mi să vin la tine pe ape”, iar Isus a răspuns „Vino.” Fără să ezite şi fără să se teamă de furtună, Petru a sărit peste marginea bărcii şi a început să meargă către Isus: mergea şi el pe apă, dar nu părea că merge către el. După ce a mers puţin, Petru şi-a dat seama de ce făcea; şi, privind la picioarele sale în loc să privească spre Isus, a început să se scufunde. E greu de crezut că pescarul Petru nu ştia să înoate sau că în condiţii normale i-ar fi fost teamă să-şi pună la încercare destoinicia de înotător; dar, în aceste condiţii neobişnuite, teama l-a cuprins, şi a strigat: „Doamne, salvează-mă!”

Întinzându-şi imediat mâna, Isus l-a apucat şi i-a zis: „Puţin credinciosule, de ce te-ai lăsat pradă îndoielii?” (Matei 14:27-31) Relatările spun că ar fi fost iubirea impulsivă a lui Petru cea care

Cuprins

l-a adus pe Isus către barcă, ca şi cum şi-ar fi încercat ucenicii. Împreună, au mers spre barcă, şi, după ce au urcat peste marginea ei, vântul a încetat. Atunci cei din barcă s-au plecat înaintea lui, zicând: „Tu eşti într-adevăr Fiul lui Dumnezeu!" Nu mai era nici o primejdie, încă puţin de vâslit şi au ajuns pe celălalt mal. Nu trebuie să credem, aşa cum s-a sugerat, că s-a petrecut încă un miracol prin care barca să fie purtată către ţărm.

Acest pasaj este oferit ca lecţia lui Petru despre credinţă. A fost o lecţie măreaţă, o lecţie la obiect, un exemplu concret de ajutor imediat, care i-a fost probabil de mare folos după aceea. Dar, ca un test de credinţă, cu greu ar putea să fie cel mai mare pe care l-a îndurat Petru. Marile încercări ale credinţei, fie din zilele biblice timpurii sau târzii – precum cea la care a fost supus Avraam când i s-a poruncit să-şi jertfească fiul sau cele pe care le îndură creştinii din când în când – sunt cele care provin din condiţiile vieţii si ale ţelului, nu din experienţe subite, precum impulsul lui Petru de a merge pe apă către Domnul. Ele vin în momente de mare presiune, nu de emoţie nestăpânită

Care este deci valoarea acestei întâmplări? Fără îndoială, ea a avut un mare efect asupra vieţii lui Petru şi i-a fost de mare folos mai târziu, dar putem totuşi spune că întâmplarea şi miracolul s-au petrecut în primul rând pentru adunarea lui Dumnezeu; şi, cu siguranţă, mii de creştini neînvăţaţi au fost ajutaţi de ea. Graba cu care Domnul răspunde la rugăciuni i-a liniştit şi îmbărbătat şi binecuvântat pe mulţi dintre cei care s-au întors către el la nevoie; şi deşi strigătul lor de nevoie a fost la fel de impulsiv şi necugetat ca al lui Petru şi deşi Domnul se afla în ceruri, răspunsul său a fost deseori la fel de prompt ca în cazul lui Petru.

Dumnezeu s-a îngrijit ca rugăciunile copiilor săi să se înalţe mai iute decât lumina. Lumina călătoreşte cu 300.000 de kilometri pe secundă, iar luminii soarelui îi ia opt minute să ajungă pe pământ. Nu ştim cât de îndepărtat este tronul lui Dumnezeu în comparaţie cu soarele, dar rugăciunile fiilor lui ajung la el şi răspunsul se întoarce atât de iute, încât sfidează spaţiul şi timpul. Practic, este ca şi cum creştinul s-ar afla în prezenţa lui Dumnezeu.

Marea grijă pe care Dumnezeu o poartă copiilor săi este ilustrată de repeziciunea cu care Isus l-a ajutat pe Petru. Credinţa lui Petru l-a trădat, dar Domnul i-a făcut altă mustrare, decât exclamaţia sa: „Puţin credinciosule, de ce te-ai lăsat pradă îndoielii?" S-ar putea afirma că acest incident s-a petrecut din cauza naturii impulsive a lui Petru. Dar cât de bucuroşi sunt oamenii Domnului că s-a întâmplat; căci prin aceasta se arată că atunci când copiii lui Dumnezeu fac greşeli din cauza naturii lor impulsive, Domnul, în mila sa, este gata nu doar să ierte întâmplarea, dar şi să o folosească pentru progresul împărăţiei sale.

Apostolii nu ştiau că întâmplarea din acea zi, miracolul hrănirii mulţimii, retragerea lui Isus pentru rugăciune, lunga lor noapte de caznă la vâsle, felul în care li s-a arătat în zori şi odihna şi bucuria de care s-au bucurat în preajma lui, ca şi încercarea riscantă a lui Petru au fost toate prefigurări ale lucrurilor din împărăţia cerurilor.

Isus a frânt pâinea vieţii când s-a aflat aici, pe pământ; a urcat pe munte (către ceruri) spre a fi cu Tatăl său. Apostolii săi au fost aruncaţi de valuri prin lunga vârstă biblică, străduindu-se să vâslească spre celălalt mal, unde Domnul a spus că îi va întâlni. Atunci, când toate puterile şi credinţa lor păreau să se fi istovit, s-au ivit zorii unei noi zile, iar Isus a apărut în faţa lor, le-a potolit teama prin prezenţa sa, furtuna a încetat şi a ajuns la ţărm cu ei, la capătul acelei nopţi lungi şi întunecoase de trudă şi aşteptare, la timpul şi locul pe care l-a sortit pentru întâlnire.

Creştinii nu se pot bucura de valoarea şi mângâierea acestor pilde dacă nu înţeleg corect felul în care s-a întors Isus. El s-a întors deja, dar nu aşa cum se aşteaptă creştinătatea, care s-a legat atât de strâns de dogmele şi interpretările ei greşite, încât nu poate păşi în lumină şi vedea evoluţia adevărului. Creştinătatea insistă că învierea lui Isus a fost o reunire a spiritului şi trupului său şi, deci, că Isus trebuie să fi rămas pururi în formă umană.

Deci, conform ortodoxiei, întoarcerea Domnului nostru va fi de aşa natură, încât orice om îl va putea vedea. Dar toate scripturile arata că nu este cazul, deoarece el este o fiinţă spirituală şi că

Cuprins

prezenţa sa la întoarcere va fi percepută doar de cei care l-au văzut prin adevărul său şi prin împlinirea acelor lucruri care le vor face cunoscută prezenţa lui. – Ioan 14:19; 1 Petru 3:18

Astfel, prezenţa Domnului este recunoscută acum, şi cei care îl văd îşi dau seama că Învăţătorul iubit e iarăşi cu discipolii săi, aducându-le alinare şi binecuvântare şi va fi cu ei în acest chip până când ei vor fi schimbaţi şi făcuţi asemenea lui, şi îl vor vedea aşa cum este. Atunci, va veni timpul ca întregul serviciu al adevărului său să meargă către lume, spre a o binecuvânta şi izbăvi deplin.

Întrebări pentru studiu

1-4.Când s-au petrecut întâmplările menţionate în această lecţie? Ce miracol a împlinit Isus în acest timp şi ce efect a avut asupra oamenilor? Ce a făcut apoi Isus?

5-7.A fost vreodată dezamăgit Isus? Ce se indică în Matei 11:25-26? Ce s-a petrecut în timpul nopţii când discipolii se aflau pe lac? De ce se temeau când Învăţătorul lor s-a arătat în cele din urmă?

8-10.Ce a spus şi a făcut Petru? De ce a început să se scufunde? Ce lecţie se găseşte în aceasta pentru Petru, ca şi pentru ceilalţi discipoli? A fost acesta cel mai mare test de credinţă pe care l-au îndurat? Care a fost testul suprem de credinţă?

11-16.Ce valoare are această parabolă pentru noi? A fost ea una simbolică? Cu ce eroare de interpretare a acesteia a orbit ortodoxia lumea creştină? Explicaţi acest episod.

17,18.Cum putem discerne acum prezenţa Domnului?

Marea mărturisire a lui Petru

17 aprilie – Matei 16:13-24 .

„Tu eşti Christosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Matei 16:16.

Această întâmplare, a întrebării lui Isus cu privire la el şi a răspunsului lui Petru, ocupă un rol foarte important în serviciul lui Isus. S-a petrecut probabil cu 6 luni înainte de încheierea serviciului său. Isus a răspândit vestea împărăţiei în întreaga Galilee, iar înainte a servit în Ierusalim şi Iudeea. Lucrarea sa publică era pe cale de a fi terminată. Erau, totuşi, multe de făcut pentru el; căci erau multe locuri care nu au beneficiat de privilegiul prezenţei şi serviciului său. Cu privire la această ultimă etapă a serviciului lui şi la puţinul timp rămas, el a spus, când i-a trimis în lume pe cei şaptezeci, că: „Secerişul este mare, dar lucrătorii sunt puţini.” – Luca 10:2

Erau încă multe adevăruri, de explicarea cărora discipolii aveau nevoie sau care le trebuiau spuse spre a-i călăuzi în viitor şi care aveau să le fie amintite la sosirea spiritului sfânt. Astfel, cu scopul dublu, atât de a-i odihni pe discipoli, dar şi pentru a petrece nişte clipe mai liniştite cu ei, Isus s-a îndreptat spre nord, spre Cezareea lui Filip, cea mai nordică regiune din Israel în care a călătorit.

Nu avem nici o consemnare despre ce s-a întâmplat sau rostit acolo, în afară de acest episod care este consemnat în porţiunea de Scriptură de azi şi care este deseori numit „marea mărturisire a lui Petru”. Trebuie remarcat că nu a fost mare, pentru că aşa ar fi intenţionat Petru. Nu a fost nimic special sau pus la cale. A fost o întâmplare obişnuită, dar adevărurile care au fost destăinuite atunci au făcut-o extraordinară; cuvintele rostite atunci au avut rezultate imediate şi importante.

Sosise acum momentul ca Isus să se dezvăluie în faţa discipolilor într-un mod mai deplin decât a făcut-o până atunci. Se pare că, având în minte adunarea sa şi dându-şi seama că lui îi

Cuprins

revenea răspunderea de a face pregătirile pentru ea, a văzut că sosise timpul ca lucrurile ascunse până atunci să fie lămurite; şi că ,atunci, ar fi momentul potrivit ca discipolii să ştie care dintre ei va fi reprezentantul lor când Isus va trebui să plece dintre ei – reprezentantul, dar nu şeful lor, neavând autoritate asupra lor, nefiind în nici un fel conducătorul lor, ci doar pentru ordinea necesară.

Problema nu era să afle care dintre cei doisprezece era cel mai destoinic şi îşi învăţase lecţia mai bine. Alte încercări aveau să dezvăluie cine era cel mai iscusit sau mai deştept. Isus a pus o întrebare pe un subiect care nu fusese menţionat până atunci. Această întrebare a fost pusă pentru a afla care dintre discipoli era mai bogat în spirit şi, deci, cel mai apt pentru scopul urmărit. În serviciul adunării, nu doar iscusinţa este cea mai de folos Domnului, ci acela cu o bună măsură de iscusinţă şi de spirit sfânt este cel mai potrivit pentru a fi în serviciul lui Dumnezeu.

Isus a pus întrebarea în mod indirect. A spus: ,,Cine spun oamenii că este Fiul omului?" (Matei 16:13) Discipolii din jurul lui au răspuns la ce au auzit şi, probabil că răspunsurile nu erau de un interes deosebit. Însă i-a întrebat apoi: ,,Dar voi cine spuneţi că sunt?", o întrebare care avea să le amintească fiecăruia de responsabilitatea sa personală. Cu siguranţă că toţi ar fi putut răspunde de comun acord la această întrebare, căci ajunseseră la o concluzie în legătură cu cine era Învăţătorul lor. Dar au rămas tăcuţi. Nu se ştie cât de repede a venit răspunsul de la Petru, dar acesta a răspuns printr-o frază care a devenit parte a revelaţiei divine: ,,Tu eşti Christosul, Fiul Dumnezeului celui viu!"

Ne-am putea întreba: Nu ar fi trebuit toţi discipolii să fie gata să spună asta? Nu, nu erau gata, deşi fiecare dintre ei ar fi putut mărturisi cu bucurie despre locul aparte şi de cinste pe care îl ocupa Învăţătorul lor în serviciul lui Dumnezeu; ei, pur şi simplu nu au înţeles, şi nu au putut să vorbească despre acestea aşa cum a făcut-o Petru. Trebuie reamintit că Isus nu i-a instruit mult pe discipoli cu privire la el însuşi. Metoda sa a fost de a-i lăsa să-i vadă lucrarea şi să fie mereu gata să îi răspundă la întrebări, atât timp cât era avantajos şi potrivit să procedeze astfel; deşi, fără îndoială, maniera sa de acţiune a oprit multe întrebări care li s-au iscat în minţi.

Nu putem să nu observăm că multe din informaţiile din Scripturi vin de la răspunsurile Domnului la întrebările lui Petru. Deci, atunci când Isus a pus întrebarea ,,Dar voi cine spuneţi că sunt?", am putea spune că a dorit să descopere în a cui inimă şi minte au pătruns mai adândc adevărul şi faptul că el este Trimisul Domnului.

Atunci când Isus a auzit răspunsul lui Petru, a zis: ,,Fericit eşti tu, Simon, fiu al lui Iona, pentru că nu carnea şi sângele ţi-au dezvăluit lucrul acesta, ci Tatăl meu care este în ceruri." (Matei 16:17) Cum Isus însuşi era singurul ,,din carne şi sânge" care ar fi putut dezvălui aceasta şi nu a făcut-o, reiese că binecuvântarea acestui adevăr a fost primită de Petru direct de la Dumnezeu şi se poate spune că a fost prima scânteie din marea lumină care avea să se reverse asupra adunării de Rusalii. Cu siguranţă că această declaraţie a lui Petru a adus multă uşurare lui Isus, căci era o mărturie nemijlocită pentru el că inimile acestor oameni erau pregătite să-l accepte pe Dumnezeu şi binecuvântarea duhului sfânt, fapt care va însemna adeverirea serviciului său.

După ce Isus şi-a a exprimat plăcerea faţă de binecuvântarea Tatălui său asupra lui Petru, a declarat că îşi va construi biserica pe acest adevăr; şi anume, că el este Christosul, Fiul Dumnezeului celui viu, adevăr pe care Petru l-a spus atât de limpede. Biserica catolică a interpretat cu nesăbuinţă acestea, afirmând că Isus a spus că Petru, al cărui nume în greacă înseamnă ,,piatra", va fi el însuşi temelia de piatră, de neclintit, a bisericii lui Dumnezeu. Nu el, ci adevărul de neclintit al afirmaţiei sale este adevărata temelie. Nu există nici un motiv să credem că dacă oricare alt discipol i-ar fi dat primul acest răspuns lui Isus, în acest mod remarcabil, acesta nu ar fi primit aceleaşi dovezi de bunăvoinţă ca şi Petru. Dar, în mod evident, Petru era cea mai pregătită unealtă din întreg grupul discipolilor.

Petru a primit o dublă dovadă de bunăvoinţă; căci Isus, care a văzut în răspunsul său atât un semn al receptivităţii lui Petru şi binecuvântarea Tatălui său asupra lui, a văzut de asemenea dovada care i-a arătat cine va fi glasul său către adunarea din Ierusalim. De aceea, i-a spus lui Petru: ,,Eu îţi

Cuprins

voi da cheile împărăţiei cerurilor şi tot ce vei lega pe pământ va fi deja legat în ceruri, iar tot ce vei dezlega pe pământ va fi deja dezlegat în ceruri”- Matei, 16:19.

Petru a folosit aceste chei, întâi la Rusalii şi apoi în Cezareea, când Cornelius şi casa lui au fost primiţi în familia divină. Puterea sa de a lega pe pământ a fost arătată atunci când Anania şi soţia sa au fost loviţi de moarte, iar puterea sa de a dezlega când a înviat-o pe Dorca din morţi. În cazul celor doi ce umblau cu false amăgiri, Petru nu a cerut îndrumare divină, ci şi-a folosit autoritatea. În cazul lui Dorca, el nu pare să se fi rugat pentru călăuzire divină, ci pentru ca viaţa să-i fie redată iubitei discipole.

Isus a continuat, spunându-le discipolilor despre moartea ce îi era sortită în Ierusalim; înainte, nu le-a vorbit direct despre asta; dar, înzestrându-i cu adevărurile de mai înainte, aceştia aveau să fie pregătiţi pentru mai multe adevăruri, chiar dacă neplăcute. Le-a spus că liderii poporului îl vor ucide, dar că va învia a treia zi, ceea ce însemna că marea sa lucrare avea să fie desăvârşită după înviere.

Petru, impulsiv, l-a mustrat pe faţă pe Isus, pentru că a rostit acestea; nu voia să îşi piardă Învăţătorul. Petru a spus: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ţi se întâmple aşa ceva!” (Matei 16:22) Isus ştia că această sugestie era de la Diavol. L-a luat pe Petru deoparte, ca şi cum ar fi fost unealta marelui său duşman, şi i-a zis: „Înapoia mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru mine, fiindcă n-ai gândurile lui Dumnezeu, ci ale oamenilor”. Petru avea să se prefacă într-o piatră de poticnire pentru Învăţătorul său.

Isus i-a avertizat atunci pe discipoli, şi, prin intermediul lor, pe întreaga sa adunare, că nu puteau ajunge decât prin moarte la locul măreţ pregătit pentru ei de Dumnezeu şi de el. Le-a spus că fiecare dintre cei ce doresc să-i fie discipoli să îşi ia stâlpul de tortură şi să îl urmeze; căci cel care vrea să îşi salveze viaţa, aşa cum voia Petru să facă Isus, şi-o va pierde; dar cel care îşi va pierde viaţa pentru Isus, şi-o va găsi; şi apoi a adăugat: „Pentru că ce folos va avea un om dacă va câştiga întreaga lume, dar îşi va pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?” – Matei 16:25,26.

Isus vorbea, în primul rând, despre aceasta cu referire la el însuşi. Dacă ar fi făcut precum dorea Petru, dacă s-ar fi salvat de la moartea care era planul Tatălui său pentru el, ar fi putut câştiga întreaga lume, aşa cum a sugerat chiar şi Satan, dar şi-ar fi pierdut sufletul său, viaţa sa, dacă ar fi făcut aşa (vezi Matei 4:8-10) Tot astfel şi cu discipolul. Cel ce a fost făcut drept din mila lui Dumnezeu prin Cristos, care se dă înapoi de la moartea voinței de sine, se dă înapoi și de la sâlpul de tortură pe care trebuie să îl poarte şi încearcă să-şi salveze viaţa, o va pierde cu siguranţă. Dar cel care, urmându-l pe Domnul pe calea consacrării şi oferă tot ce are, şi-şi dă viaţa împreună cu tot ce înseamnă ea ca pe o jertfă bogată înaintea Domnului, o va găsi cu siguranţă.

Acest mare adevăr, că Isus este Unsul lui Dumnezeu, Fiul Dumnezeului cel viu, trebuie mărturisit de toţi. Elementul protestant al creştinătăţii a determinat că biserica catolică a folosit în mod greşit acest pasaj; dar şi ei, ca şi Roma, au pervertit cuvintele lui Isus de la înțelesul lor limpede, şi au alterat adevărul, pe care l-au declarat apoi drept temelia adunării lui Isus Cristos; şi anume că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Ei stăruiesc că adevărul fundamental este că Isus este Dumnezeu-Fiul, un lucru cu totul diferit. Până ce această greşeală cumplită nu este lepădată, ei nu vor putea intra într-o relaţie deplină cu Domnul.

Isus şi-a încheiat discuţia cu discipolii cu afirmaţia că fiecare discipol al său va înfrunta o judecată atunci când el se va întoarce. A spus: „Căci Fiul omului trebuie să vină în gloria Tatălui său cu îngerii săi şi atunci îi va răsplăti fiecăruia după purtarea lui.” (Matei 16:27) Aşa cum el a primit asigurare de la Tatăl său că viaţa sa de suferinţe, culminând cu cruda şi ruşinoasa moarte pe stâlp, va fi răsplătită, tot astfel cei care îl vor urma vor fi răsplătiţi, fiecare pe măsura faptelor sale. Isus nu ar fi putut fi considerat vrednic să primească gloria împărăţiei dacă nu ar fi fost desăvârşit. Discipolii, fiind imperfecţi, nu vor putea să aducă un serviciu atât de perfect precum a făcut el; dar pot servi din toată inima; şi cel care cunoaşte inima discipolilor săi şi îi iubeşte le va da apoi o răsplată pe măsură.

Cuprins

Întrebări pentru studiu

1-3.Unde şi când a rostit Isus „Secerişul este mare, dar lucrătorii sunt puţini”? De ce a mers Isus în Cezareea, şi ce s-a petrecut acolo?

4-7.Care era scopul întrebării Învăţătorului: „Dar voi cine spuneţi că sunt?” Care a fost răspunsul? Care a fost metoda cu care Isus i-a învăţat pe discipolii săi?

8-10.Ce serviciu a adus Petru adunării prin cele patru Evanghelii? Care a fost răspunsul Învăţătorului la mărturisirea lui Petru şi ce a vrut să spună prin acesta?

11,12.Ce fel de favoare dublă a primit Petru ca urmare a mărturisirii sale? Când a folosit „cheile” şi când şi-a arătat autoritatea de a lega şi dezlega?

13-16.Ce mustrare a primit Petru curând după mărturisire şi de ce? Ce a vrut să spună Isus în Matei 16:25, 26?

17,18.În ce fel greşit au aplicat catolicismul şi protestantismul adevărul fundamental al mărturisirii lui Petru? Cine va primi răsplata finală a creştinului? Vor primi toţi aceleaşi onoruri?

Întrebări interesante

Întrebare: În Matei 24:34, Isus a spus: „Adevărat vă spun că această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri.” La ce se referea prin „această generaţie?”

Răspuns: E greu de crezut că se referea la măcar o fiinţă umană care trăia pe pământ în acel moment. El dădea mărturie despre lucrurile care aveau să se dezvăluie la sfârşitul lumii. Acesta era foarte departe. Nici o generaţie a rasei umane nu a trăit măcar o mie de ani. Drept urmare, Isus încerca să spună altceva. La ce se referea el atunci? La Iordan, Iehova a început o nouă generaţie, o nouă creaţie, al cărei Conducător este Isus Cristos. Isus a ales doisprezece discipoli, care au fost cu el vreme de trei ani şi jumătate. Pentru unsprezece dintre aceştia, avem motive să credem că au devenit parte din noua creaţie. În 1 Petru 2:9 apostolul, vorbind bineînţeles despre adunare, se referă la cei care erau credincioşi. Concluzia pe care trebuie să o tragem este că Isus se referea la noua creaţie atunci când spunea că: „Această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri.” Aceasta ar fi deci un indiciu puternic că unii membri ai noii creaţii vor fi pe pământ la ceasul Armaghedonului.

Întrebare: Psalmul 27:4 spune: „Un lucru am cerut de la Domnul - aceasta voi căuta: Să locuiesc în casa Domnului în toate zilele vieţii mele, ca să văd frumuseţea Domnului şi să privesc cu apreciere templul său.”. Ce vrea să spună expresia „Să privesc cu apreciere templul său?”

Răspuns: Profetul David vorbea aici în numele clasei pe care o reprezenta; către cei înţelepţi, Isus şi membrii trupului său. Când cineva este uns de spiritul sfânt, speră la lucruri cereşti. Marea dorinţă a inimii lui este de a-l putea vedea pe Domnul. Pentru a-l vedea pe Domnul, va trebui să locuiască pentru totdeauna în casa Domnului; şi, unul dintre lucrurile pe care le va face cu precădere când se va afla acolo va fi să se minuneze de frumuseţea lui Iehova, de gloria şi grandoarea sa şi să-i privească înfăţişarea sa adorată. Adâncimile înţelepciunii divine sunt atât de profunde,încât nici o creatură nu le va putea vreodată scruta în întregime. Acest verset este unul dintre cele care adeveresc că membrii corpului lui Cristos, în toate timpurile care vor veni, vor căuta mai multă cunoaştere şi înţelepciune de la marele Dătător al tuturor bunurilor şi darurilor desăvârşite. A privi cu apreciere templul său înseamnă că aceia care locuiesc pentru totdeauna în templul său vor privi mereu către bogăţiile nesfârşite ale înţelepciunii lui Iehova Dumnezeu.

Întrebare: Dacă am intrat „în bucuria Domnului” şi ne bucurăm de ocrotirea sa cât timp îi suntem credincioşi, de ce aceia care fac lucrarea Domnului în ziua de azi întâmpină atâtea împrejurări potrivnice?

Răspuns: Nu există nici un loc în Scripturi care să indice că creştinul se va bucura de vremuri bune, prielnice în timpul sfârşitului, doar pentru că a intrat „în bucuria Domnului”. Bucuria omului nu înseamnă odihnă şi alinare pentru trupul omenesc. Ce înseamnă atunci bucuria Domnului? Să revedem situaţia pentru ca să distingem clar bucuria din prezent.

Înainte ca Logosul (Cuvântul) să devină Isus, el a observat timp de veacuri cum Lucifer se opunea slăvitului său Tată, Iehova Dumnezeu, cum îl sfida şi ridiculiza şi blasfemia numele sfânt al lui Iehova. Logosul a văzut cum Satan era cauza păcatului care a pătruns în lume şi cum, drept rezultat, moartea s-a abătut asupra rasei umane. El a părăsit curţile cereşti şi bogăţiile sale infinite şi a devenit sărac pentru noi. Aşa că a devenit un garant. A devenit om şi a murit în locul sau în schimbul păcătosului. A făcut aceasta pentru a plăti preţul răscumpărării, pentru izbăvirea rasei umane.

Apoi Isus a înviat din morţi şi s-a înălţat pe cea mai înaltă treaptă din tărâmul lui Dumnezeu, alături de Iehova. A fost atunci investit cu toată puterea şi autoritatea în ceruri şi pe pământ. Avea puterea de a-l distruge pe duşmanul lui Dumnezeu, pe Diavol, imediat. Dar nu era scopul lui Dumnezeu să facă astfel în acel moment. Este scris că Dumnezeu i-a spus: „Stai la dreapta mea până îi voi pune pe duşmanii tăi ca scăunel pentru picioarele tale.” (Psalmul 110:1; Evrei 10:12,13) Scaunul de la picioarele Domnului este pământul (Isaia 66:1) Pentru mult timp, Diavolul a avut acces în ceruri (Iov 2:1-4). Isus ştia că va veni timpul când Diavolul va fi izgonit din ceruri. Dar Domnul Isus trebuia să rămână inactiv faţă de Diavol, până ce avea să sosească timpul fixat al Tatălui său, căci aşa a poruncit Iehova.

Psalmistul spune: „Domnul va trimite din Sion [organizaţia al cărei cap va fi Isus] toiagul [autoritatea] puterii tale, spunând: "Du-te să stăpâneşti în mijlocul duşmanilor tăi"” După cum înțelegem, aceasta a început în 1914, după ce Domnul şi-a început acţiunea împotriva lui Satan, pentru a-l izgoni din ceruri (Apoc.12:7-9) Acum, când a venit momentul ca Domnul să-şi înceapă acţiunea împotriva lui Satan, acesta trebuie să fie un timp de bucurie deosebită pentru el. După secole de aşteptare, va spune acum: „A venit timpul să-l izgonesc pe duşman din ceruri, să adun în jurul meu pe mireasa mea şi, peste toate acestea, să justific numele Tatălui meu şi să întemeiez împărăţia sa dreaptă pe pământ.”

În 1918, Domnul a venit în templul său. După cum o arată parabola talanţilor, a venit întâi să afle despre cei care s-au consacrat împlinirii voinţei Tatălui său şi de care erau legate, deci, interesele împărăţiei. Acelora pe care i-a găsit credincioşi le-a zis, în esenţă: „Aţi fost credincioşi în puţine lucruri, dar vă voi face stăpânitori peste multe. Întraţi acum în bucuria mea.” De atunci, cei din clasa templului au o viziune mai clară asupra planului şi scopului lui Dumnezeu şi mai multă bucurie.

În primele zile, creştinii credeau că principalul lor scop era să se pregătească pentru a ajunge în ceruri şi că bucuria lor va consta în a se afla în ceruri şi a se bucura de pace. Acum creştinul poate vedea că intră în bucuria Domnului, într-o anumită măsură încă de pe pământ, şi se pleacă atunci când înţelege marele privilegiu de a fi un martor al Domnului în mijlocul acestei generaţii păcătoase şi pervertite, pe măsură ce această lume rea se prăbuşeşte. Vede că acum este un privilegiu pentru creştini să fie martorii lui Iehova, mărturisindu-le popoarelor lumii că Iehova este Dumnezeu şi Isus Cristos este Rege. Creştinul vede că adunarea va intra curând în gloria sa deplină; şi că, atunci, oamenii vor fi eliberaţi din sclavie, Diavolul legat, numele lui Iehova glorificat şi oamenii binecuvântaţi. Aceasta îi umple inima de bucurie. Acesta este bucuria Domnului, în care este acum invitat să intre.

În timp ce creştinul se bucură de aceste privilegii şi datorii binecuvântate, Diavolul i se împotrivește, pentru că acum Diavolul duce o luptă deosebită împotriva celor care respectă poruncile lui Dumnezeu şi care cunosc mărturia lui Isus Cristos (Apoc.12:17) Desigur, vor fi multe împrejurări potrivnice care îl vor împresura pe creştin. Va trebui să muncească împiedicat de necazuri. Dar, chiar şi în mijlocul încercărilor şi necazurilor sale, inima lui va fi plină de bucurie, căci ştie că ziua

Cuprins

izbăvirii este aproape. Când această bucurie a fost pusă înaintea Domnului, acesta a dispreţuit ruşinea (Evrei 12:2). Creştinul trebuie să facă la fel.

Intrând acum în bucuria Domnului, creştinul trebuie să ştie că va avea parte de suferinţă, pentru că toți cei care sunt primiți de Domnul trebuie să treacă prin suferință. Dar această suferinţă în sine este o dovadă de la Domnul. Este scris: „Dacă sunteţi batjocoriţi pentru numele lui Cristos, sunteţi fericiţi, fiindcă spiritul gloriei, da, spiritul lui Dumnezeu, se odihneşte peste voi.” (1 Petru 4:14). Nu lăsaţi ca vreun creştin să fie descurajat de încercări şi greutăţi, ci să stăruiască cu bucurie în împlinirea datoriilor pe care i le încredinţează Domnul. Acum că am intrat în bucuria Domnului, amintiţi-vă mereu: „Bucuria Domnului este puterea voastră.”

Întrebare: Este cu putinţă ca cineva care a ajuns să aibă cunoaștere despre adevăr după 1918 să fie în clasa templului?

Răspuns: Da. Pare să existe multă confuzie şi idei greşite despre ce se va întâmpla când Domnul va veni în templul său. El vine cu scopul judecăţii, iar judecata trebuie să înceapă cu casa lui Dumnezeu (Psalmul 11:4,5, 1 Petru 4:17) Judecata a început în 1918, când a sosit în templul său. Această judecată s-a făcut atunci pentru a-i testa pe cei care erau deja consacraţi şi unşi prin spiritul sfânt. Scripturile indică faptul că unii au fost găsiţi credincioşi.

După aceasta a început lucrarea lui Elisei. După aceasta s-a petrecut turnarea spiritului sfânt, după cum este profeţit în Ioel 2:28,29. Din 1918, un mare număr de oameni au ajuns să cunoască adevărul şi să arate că sunt născuţi din spiritul sfânt. Examinarea clasei templului continuă şi va continua; şi se vor petrece schimbări, unii vor intra, iar alţii vor ieşi, până când clasa împărăției va fi completă. Dacă aţi cunoscut adevărul după 1918, nu aveţi de ce să fiţi descurajați. Dacă aveţi mărturia spiritului sfânt cum că sunteţi ai Domnului, bucuraţi-vă şi veseliţi-vă peste măsură şi continuaţi munca pe care v-a încredinţat-o Domnul.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Martie 1927** **Nr. 5**

Lucrarea Ilie

„Răspunzând, Isus le-a zis: Într-adevăr, Ilie vine şi va restabili toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a şi venit şi nu l-au recunoscut, ci au făcut cu el ce-au vrut. La fel trebuie să sufere şi Fiul omului din cauza lor” – Matei 17:11,12.

Biblia este explicarea planului divin. Ea a fost scrisă spre binele poporului lui Dumnezeu. Dezvăluirea acestui plan este hrană la timpul potrivit pentru cei din casa credinței. Domnul este cel ce o interpretează și îi permite poporului său să vadă adevărul la timpul său fixat. Pe măsură ce clasa unsă vede noile frumuseți ale marelui plan divin dezvăluindu-se treptat, membrii ei sunt mângâiați. Această dezvăluire se face încetul cu încetul. – Romani 15:4; Proverbele 4:18

2. Cuvântul lui Dumnezeu este un izvor inepuizabil de adevăr, din care cei unşi pot să bea cu bucurie mereu crescândă. Chiar şi atunci când membrii casei fiilor vor fi pentru totdeauna în casa Domnului, ei vor continua să învețe despre minunile mărețului Iehova Dumnezeu. A-l cunoaște pe El și pe Fiul său preaiubit înseamnă viață. Iar acum, cei care i se consacrează Domnului beau din izvorul adevărului și merg pe calea care duce la viață veșnică.

3. Obiectivul acestui articol este să arate că Dumnezeu prefigurează o anumită lucrare care trebuie să fie făcută de membrii noii creații, cât timp aceştia încă sunt pe pământ, că profetul Ilie a prefigurat o parte din acea lucrare într-o anumită măsură și că lucrarea a fost apoi terminată și a fost prefigurată de un alt om pe care l-a folosit Domnul.

4. Numele Ilie înseamnă „Iehova este Dumnezeul meu”. Concluzia pe care trebuie să o tragem este că Ilie urma să depună mărturie despre numele lui Iehova, în timp ce alții aveau să i se împotrivească. În diferite perioade ale istoriei umane, Domnul Dumnezeu a folosit diferite persoane credincioase de pe pământ ca să-i fie martori. Ilie a fost unul dintre aceştia, iar Elisei a prefigurat o și mai mare mărturie care avea să fie depusă mai târziu.

5. Nu pare rezonabil ca Dumnezeu să folosească un om pentru a-l reprezenta pe alt om. Aceasta înseamnă, de exemplu, că Dumnezeu nu i-a folosit pe Moise și pe Iosua pentru a-i prefigura pe alți oameni, ci mai degrabă pentru a prefigura o lucrare care urma să fie făcută. Unii au conchis, în mod ilogic, că pe parcursul secerișului au apărut un al doilea Moise, un al doilea Iosua, un al doilea Ilie, etc. Nu se poate obține nimic folositor astfel. Dumnezeu nu îi onorează pe oameni ca atare, pentru a le preamări numele, însă el îi folosește pe oameni ca martori ai săi, iar de fiecare dată când a fost folosit un om în vechime, se va descoperi că ceea ce *a făcut* acel om a prefigurat alt lucru ce avea să se înfăptuiască, dar nu prefigura o altă persoană. Ideea că un om l-ar reprezenta pe un alt om nu este numai ilogică, ci și nescripturală și nu îl onorează pe Domnul.

6. Despre Avraam se spune că l-a simbolizat în mod potrivit pe Iehova. Bineînțeles că aceasta nu înseamnă că Avraam a fost o copie a personalității lui Dumnezeu, ci înseamnă că Avraam l-a reprezentat sau l-a simbolizat pe Dumnezeu în îndeplinirea unei anumite lucrări. Avraam l-a dat ca jertfă pe fiul său iubit, Isaac, iar prin aceasta Dumnezeu a vrut să fie prefigurat faptul că și el l-a dat pe Fiul său preaiubit ca marea jertfă prin care omul să poată fi răscumpărat din moarte.

Cuprins

6. Moise i-a scos pe fiii Israelului din țara Egiptului și în aceasta a fost o prefigurare a lui Isus Cristos. Moise nu arăta ca Mesia, deoarece Moise a fost o ființă umană, iar Cristos, în glorie, este o ființă divină. Însă Moise l-a reprezentat sau l-a simbolizat pe Mesia prin efectuarea unei lucrări, și anume salvarea oamenilor din imperiul lui Satan. Putem fi de asemenea siguri și că profetul Ilie a fost, în același fel, un tip care a prefigurat ceva. El nu a fost un tip sau o imagine figurativă a vreunei persoane. El a fost un tip sau un reprezentant al unei lucrări care trebuia să fie făcută de cei care îl recunosc numai pe Iehova ca adevărat Dumnezeu și care depun mărturie numai despre numele său.

Lucrarea Ilie

8. Națiunea Israelului era supusă termenilor legii legământului. Prima poruncă a acelui legământ era: „Să nu ai alți dumnezei în afară de mine.” (Exod 20:3). Izraeliții s-au lăsat pradă influenței Diavolului și și-au întors mințile de la adevăratul Dumnezeu. Dușmanul Satan a fost cel care a cauzat acest lucru şi prin instrumentele sale el i-a făcut să se închine la orice altceva, în afară de adevăratul Dumnezeu.

9. Dacă Baal este unul dintre numele pe care și le-a dat Diavolul lui însuși sau dacă acesta reprezintă una dintre uneltele sale, este o idee legată de acest lucru. Fără îndoială că Baal reprezenta venerarea Diavolului. Faptul că izraeliții s-au îndreptat spre închinarea la Baal a dovedit că mințile lor se îndepărtaseră de adevăratul Dumnezeu, pe care promiseseră să îl servească. Venise timpul ca Iehova Dumnezeu să se îngrijească să-i fie depusă o mărturie temeinică Israelului, pentru a-i trezi și a-i face să înțeleagă că el este singurul Dumnezeu adevărat și că era datoria și privilegiul lor să înceapă din nou să respecte termenii legământului lor.

Problema

10. Ilie i-a spus conducătorului Ahab că nu avea să mai plouă timp de trei ani și jumătate. Domnul l-a îndrumat apoi pe Ilie spre un loc de ocrotire, unde acesta a rămas pe tot parcursul acelui timp și unde a fost îngrijit prin aranjamentul îndurător al lui Dumnezeu. Timp de trei ani și jumătate în Israel a domnit o foamete îngrozitoare. La sfârșitul acestei perioade, Dumnezeu l-a trimis pe Ilie și i-a spus să se prezinte înaintea regelui Ahab. Pe drum spre rege, el l-a întâlnit pe Obadia, servul cel mai de încredere al regelui, și i-a spus acestuia să meargă și să-i spună regelui că el, Ilie, se întorsese. Aceasta l-a înfricoșat pe Obadia. El i-a spus lui Ilie că, în calitatea sa de serv în care regele avea cea mai multă încredere, el îl căutase pe Ilie în toată țara și că, dacă acum ar fi mers și i-ar fi spus regelui că Ilie era acasă și dacă apoi Ilie ar fi dispărut din nou, atunci el ar fi fost în pericol ca regele să îl omoare. Ilie l-a asigurat pe Obadia ca va veni cu siguranță în acea zi, iar Obadia a ascultat atunci de îndemnul său.

11. S-a aranjat o întâlnire între profet și rege. Ei s-au întâlnit și, cu acea ocazie, Ahab l-a acuzat pe profet că era responsabil pentru marea secetă. Atunci Ilie i-a răspuns cu curaj că regele însuși era de vină pentru absența ploii, deoarece el, ca și conducător al poporului, împreună cu soția sa Izabela, îl uitaseră pe Domnul și au întors mințile oamenilor de la adevăratul Dumnezeu. Profeții baalici ai Isabelei aveau poziții de frunte în Israel și se pare că întregul popor se întorsese spre idolatrie.

12. Ilie i-a făcut apoi o propunere curajoasă lui Ahab. El i-a spus regelui să-i cheme pe toți profeții lui Baal pentru ca aceștia să construiască un altar și să pună pe el un bou înjunghiat, fără să facă foc sub el, iar el, Ilie, urma să facă același lucru și fiecare să se roage la dumnezeul său ca să trimită un foc din ceruri care să mistuie jertfa. Dumnezeul care va trimite foc divin din cer ca să mistuie jertfa, trebuia apoi să fie recunoscut de popor ca singurul Dumnezeu adevărat. Regele a acceptat propunerea, iar profeții lui Baal, în număr de 450, s-au adunat cu toții acolo.

Cuprins

13. Acești profeți ai Diavolului și-au construit altarul, au înjunghiat un bou, iar apoi au început să se roage lui Baal să le mistuie jertfa prin foc. Desigur că nu a venit deloc foc de la Baal. Ilie i-a ridiculizat. Ei au strigat cu voce tare și s-au tăiat cu cuțite până când a început să țâșnească sângele, dar jertfa lor tot nu a fost arsă. Atunci Ilie i-a chemat pe oameni să vină mai aproape. El a reparat altarul Domnului, folosind doisprezece pietre, una pentru fiecare seminţie a Israelului. A săpat apoi un șanț în jurul altarului său. A pus lemne pe altar și deasupra lor a pus boul tăiat în bucăți și a vărsat patru burdufuri de apă peste el. A făcut aceasta a doua oară și apoi a treia oară, până când apa a curs în jos și a umplut șanțul.

14. Întrebarea care se ridica acum în mintea oamenilor era: *Cine este Dumnezeu?* În timpul jertfei de seară, Ilie s-a rugat şi a spus: „O, Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Israel, fă să se ştie azi că tu eşti Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul tău şi că după cuvântul tău am făcut toate aceste lucruri! Răspunde-mi, o, Doamne, răspunde-mi, pentru ca poporul acesta să ştie că tu, Domnul, eşti adevăratul Dumnezeu şi că tu le întorci inima înapoi! Atunci focul Domnului a căzut şi a mistuit ofranda arsă, lemnele, pietrele şi ţărâna şi a supt apa care era în şanţ. Când tot poporul a văzut aceasta, au căzut imediat cu faţa la pământ şi au zis: „Iehova este adevăratul Dumnezeu! Iehova este adevăratul Dumnezeu! ” – 1 Regi 18:36-39

15. Acest lucru înfăptuit de Ilie a fost o profeție Ea prefigura ceva ce avea să se întâmple la o scară mult mai mare. Avem mărturia apostolului Pavel că lucrurile legii au prefigurat alte lucruri bune ce trebuiau să vină și că experiențele Israelului au fost spre binele celor care urmau să trăiască în timpul sfârșitului. (Evrei 10:1; 1 Corinteni 10:11) Această profeție jucată aici trebuia să-și aibă împlinirea într-o zi, iar principalul scop al împlinirii sale era de a depune mărturie despre numele lui Iehova Dumnezeu și de a-i întoarce pe oameni la el.

O altă profeție

16. Ultimul mesaj pe care l-a trimis Dumnezeu Israelului, chiar înainte de venirea predecesorului lui Mesia, a fost trimis prin Maleahi. Acesta este, după cum urmează: „Iată! Vi-l trimit pe profetul Ilie înainte de venirea zilei celei mari şi înfricoşătoare a Domnului. El va întoarce inima taţilor spre fii şi inima fiilor spre taţi, ca nu cumva să vin, să lovesc pământul şi să-l distrug cu desăvârşire.” – Maleahi 4:5,6

17. La vremea când a fost dată profeția de mai sus, Ilie era mort. Așadar, se pare că mesajul acelei profeții transmite ideea că trebuia să fie făcută o lucrare care a fost prefigurată de ceea ce făcuse Ilie și că acea lucrare trebuia să fie făcută înainte de ziua cea mare și înspăimântătoare a Domnului. Din cuvintele acestei profeții, înțelegem că lucrarea care trebuia făcută avea natura unei mărturii, cu scopul de a întoarce mințile oamenilor spre Iehova. Reiese, evident, că acea lucrare trebuia să fie făcută de cineva care era în armonie cu Iehova. Mai reiese și că, dacă lucrarea de întoarcere a oamenilor la Domnul nu avea să aibă succes, atunci el urma să-și manifeste mânia împotriva lor.

Împlinirea în miniatură

18. Nu este neobișnuit să vedem că o profeție, legată de venirea lui Cristos,are atât o împlinire în miniatură, cât și o împlinire mare. Fără îndoială că Ioan Botezătorul a împlinit acea profeție a lui Maleahi în miniatură. Faptul că Ioan a făcut o lucrare care trebuia și ea să le întoarcă mințile izraeliților spre Iehova este de necontestat, iar aceasta a fost lucrarea prefigurată de Ilie. Dacă a fost vreo îndoială referitoare la acea problemă, Isus a risipit-o. El le-a spus discipolilor lui: „ Într-adevăr, Ilie vine şi va restabili toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a şi venit şi nu l-au recunoscut, ci au făcut cu el ce-au vrut. La fel trebuie să sufere şi Fiul omului din cauza lor.” – Matei 17:11-13

Cuprins

19. Ioan Botezătorul era mort când a spus Isus aceste cuvinte, aşadar el nu a vrut să spună că Ioan Botezătorul era Ilie înviat din morţi, însă a vrut să spună că lucrarea pe care a făcut-o Ioan a fost prefigurată de Ilie, iar acea lucrare a fost împlinirea în miniatură a profeției. Pe atunci Israelul își uitase relația potrivită cu Iehova Dumnezeu. Diavolul le întorsese mințile oamenilor de la Iehova, așa cum făcuse și în zilele profetului Ilie. Diavolul reușise aceasta prin faptul că i-a făcut pe oameni să urmeze clerul, care pretindeau că sunt reprezentanții Domnului, dar care, în realitate, erau reprezentanții Diavolului. – Ioan 8:44

20. Ioan Botezătorul și-a început lucrarea cu șase luni înainte ca Isus Cristos să își înceapă serviciul. Potrivit profeției lui Maleahi, aceasta trebuia să fie o lucrare de restabilire, adică de restabilire a izraeliților la credința de fii, manifestată de Avraam și de alți strămoși ai Israelului. Acești strămoși din Israel profețiseră despre venirea împărăției lui Dumnezeu. ,,În zilele acelea, Ioan Botezătorul a venit să predice în pustiul Iudeii, zicând: "Căiţi-vă, căci împărăţia cerurilor s-a apropiat!" El este cel despre care a vorbit profetul Isaia, cu aceste cuvinte: ,,Ascultaţi! Cineva strigă în pustiu: "Pregătiţi calea Domnului! Faceţi drepte cărările sale! ” – Matei 3:1-3

21. Aceasta dovedește că Ioan făcea o lucrare pregătitoare, care era și o lucrare de restabilire și anume, întoarcerea minții poporului Israelului la Iehova. Mulți dintre oameni au răspuns la aceasta, după cum urmează: ,,Atunci Ierusalimul, toată Iudeea şi tot ţinutul din jurul Iordanului au ieşit la el şi oamenii erau botezaţi de el în râul Iordan, mărturisindu-şi deschis păcatele.” (Matei 3:5,6) Atunci când oamenii sinceri din Israel au venit la Ioan ca să fie botezați, au venit și șarlatani care se prefăceau pioși, preoții lui Baal, iar Ioan le-a spus acestora că erau răi: ,,Când a văzut că mulţi dintre farisei şi saduchei veneau la botez, el le-a zis: "Pui de vipere, cine v-a spus să fugiţi de mânia care va veni?” (Matei 3:7) În același timp, Ioan a arătat că această lucrare trebuia să fie urmată de mânia lui Dumnezeu.

22. Mulți dintre evrei au ascultat cuvintele lui Ioan, l-au crezut și au fost gata să-l primească pe Isus ,atunci când a venit el, însă conducătorii, preoții și toți membrii clerului nu au făcut așa. Atunci când și-a început Isus serviciul, acești reprezentanți ai lui Baal i s-au împotrivit, iar atunci când a fost prezentat Israelului ca rege al lor, a fost respins și numai o mică rămășiță a Israelului s-a întors la Iehova și l-au acceptat pe Isus ca Mesia. Lucrarea lui Ioan Botezătorul a progresat, până când el l-a acuzat plin de curaj pe Irod și relația sa ilicită și necurată cu Irodiada, soția fratelui său. După aceea, Ioan a fost aruncat în închisoare și în timpul cât el era acolo, această femeie rea a făcut să i se taie capul.

23. S-ar putea părea că lucrarea lui Ioan Botezătorul a fost un eșec. Însă aceasta a fost o împlinire în miniatură a profeției lui Maleahi. La timpul fixat a venit ziua mare și înfricoșătoare a lui Iehova peste Israel, iar națiunea a suferit o distrugere într-un timp de necaz așa cum nu se mai văzuse până atunci. Acea zi de necaz a fost și ea o împlinire în miniatură a profeției, însă pare evident că trebuie să fie și o împlinire completă sau la o scară mult mai mare, în care să fie implicată întreaga lume.

24. Profeția lui Maleahi ne duce la concluzia că trebuie să aibă o împlinire completă cândva, că cineva, în perfectă armonie cu Dumnezeu, trebuie să depună mai întâi o mărturie așa cum a prezis profeția, că această mărturie trebuie să fie în timpul unei lucrări de restabilire, că la scurt timp după aceea trebuie să vină ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului și că dacă mărturia și restabilirea nu vor avea un succes deplin la a-i întoarce pe oameni la Iehova, el va lovi pământul cu un blestem. Având în vedere că împlinirea în miniatură prin Ioan pare să fi fost un eșec, aceasta arată că și împlinirea la scară mai largă trebuie să fie un eșec. Totuși, aceasta nu înseamnă nicidecum că lucrarea lui Iehova Dumnezeu va fi în vreun fel întârziată, ci din contră, scopurile lui Dumnezeu se vor împlini pe deplin.

Împlinirea completă

Cuprins

25. Ilie a prefigurat o lucrare care trebuia să fie făcută de cei care sunt în armonie cu Domnul şi care trebuie făcută în legătură cu anunţarea celei de-a doua prezenţe a lui Cristos. Ea trebuie să fie o lucrare de restabilire, deoarece aşa a spus Isus. Se va observa că profeţia lui Maleahi (Maleahi 4:4-6) a fost făcută în legătură cu venirea Mesagerului legământului la templul său. Mesagerul legământului este Cristos, Mesia. Credem că împlinirea din Maleahi 3:1 a avut loc în anul 1918. Profeţia lui Maleahi despre lucrarea Ilie arată că ea trebuie să aibă o împlinire completă înainte ca Domnul să vină la templul său.

26. Domnul vine la templul său pentru judecată şi orice lucrare de restabilire care trebuie făcută, trebuie să fie terminată înainte de acel timp de judecată. Lucrarea lui Ioan Botezătorul a început înainte ca Domnul să-şi înceapă serviciul său. Începerea serviciului Domnului corespunde cu timpul când şi-a luat el puterea sa în 1914, în timpul celei de-a doua prezenţe a sa. Aşadar, concluzia este că lucrarea făcută de Ioan Botezătorul a fost o împlinire în miniatură a profeţiei şi arată ce trebuie să facă martorii credincioşi ai Domnului, ocupaţi cu lucrarea Ilie, înainte de a veni Cristos la templul său.

27. Cu alte cuvinte, lucrarea lui Ioan Botezătorul a împlinit la o scară mică profeţia lui Maleahi, iar lucrarea creştinilor credincioşi de pe pământ din timpul celei de-a doua prezenţe a lui Cristos, împlineşte acea profeţie la scară mare. Deoarece Isus a spus că aceasta trebuie să fie o restabilire a tuturor lucrurilor, asta trebuie să însemne că lucrarea trebuie să aibă ca rezultat restabilirea poporului lui Dumnezeu, care a fost luat din cauza influenţei duşmanului Satan ,care a lucrat prin preoţii săi, prefiguraţi de preoţii lui Baal.

Ahab şi Izabela

28. Ahab a fost conducătorul Israelului. Izabela era soţia lui rea şi domnea alături de el. La a doua venire a Domnului, elementele conducătoare ale pământului erau compuse din puterile comerciale şi politice asociate, în mod ilicit, cu conducătorii ecleziastici. Toţi aceştia îi constituie, în mod simbolic, pe Ahabii şi Isabelele din întreaga creştinătate. La a doua venire a Domnului, fiii lui Dumnezeu erau în captivitate în sistemul babilonian. Altfel spus, adevăraţii sfinţi sau clasa grâului creştea alături de neghină, aşa cum prezisese Isus. – Matei 13:30

29. Sistemele ecleziastice pretind că îl reprezintă pe Dumnezeu, însă, în realitate, acţionând împreună cu conducătorii, ele îl reprezintă pe Diavol. Aceşti preoţi luaseră cheia înţelegerii planului lui Dumnezeu. (Luca 11:52) Unele dintre adevărurile fundamentale despre planul divin au fost astfel cu totul îndepărtate din minţile celor din popoarele creştinătăţii. Elementele comerciale şi politice, lucrând împreună în timpul celei de-a doua veniri a Domnului, constituie un Ahab simbolic. Aceste elemente sunt cele care conduc.

30. Asociat cu elementul Ahab este şi cel ecleziastic, reprezentat de Izabela. Partea Ahab a alianţei nu era interesată în mod deosebit de creştinism sau de orice altă religie, însă a capitulat în faţa nedreptăţilor elementului ecleziastic deoarece acesta cerea să aibă unele drepturi în cadrul guvernării. Numele lui Dumnezeu a fost dat deoparte şi, deşi guvernele pământului pretind că sunt o creştinătate, acest lucru este o minciună. Ele sunt controlate de Satan, duşmanul şi dumnezeul acestei lumi.

O lucrare de restabilire

31. În armonie cu spusele lui Isus, Ilie trebuia să facă acum o lucrare de restabilire. Pe la începutul celei de-a doua prezenţe a Domnului a trebuit să înceapă o lucrare de restabilire. Aceasta s-a făcut sub supravegherea Domnului, desigur, prin intermediul reprezentanţilor săi vizibili de pe pământ – cei pe deplin consacraţi spre a face voinţa lui Dumnezeu. Creştinii zeloşi

Cuprins

aşteptau a doua venire a Domnului şi la primul semn că aceasta era aproape au început să proclame vestea bună.

32. Cel mai proeminent dintre cei care făceau această lucrare a fost creştinul devotat şi credincios Charles T. Russell. El a început de tânăr să proclame adevărul despre a doua prezenţă a Domnului. El a vestit fără întrerupere timp de peste treizeci de ani adevărul despre planul lui Dumnezeu. Pe parcursul serviciului său, cei consacraţi de pe pământ au făcut o lucrare de restabilire, iar fratele Russel a fost cel mai important dintre ei, deoarece Domnul l-a folosit ca să ia conducerea în cadrul clasei Ilie. Marile doctrine fundamentale, care fuseseră ascunse mult timp din cauza maşinaţiilor Diavolului, care lucra prin intermediul preoţilor pământeşti, au început să fie restabilite de către cei unşi ai Domnului.

33. Creştinii se aflaseră în captivitate în Babilonul figurativ până atunci. În timp ce aceste adevăruri le-au fost restabilite celor consacraţi, ei au ieşit din captivitatea lor şi s-au bucurat peste măsură. Acest lucru este arătat de cuvintele profetului: „Când a adus Domnul înapoi pe prinşii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, şi limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: „Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!" Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, şi de aceea Suntem plini de bucurie." – Psalmul 126:1-3

34. Pe măsură ce lumina adevărului a început să crească în minţile acestor unşi, a început o mare campanie, al cărei conducător era fratele Russell şi prin care vestea bună le-a fost adusă celor cu adevărat consacraţi din creştinătate. Nici un alt om nu a mai demascat vreodată doctrinele false şi care îl dezonorează pe Dumnezeu, predate de preoţii figurativi ai lui Baal, în felul în care a făcut-o fratele Russell. Pe parcursul serviciului său s-au împlinit cuvintele profetului: „Strângeţi-Mi pe credincioşii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!" – Psalmul 50:5

35. A fost într-adevăr un timp de strângere a poporului lui Dumnezeu şi de restabilire a marilor adevăruri fundamentale referitoare la planul divin. Pe parcursul lucrării, care a progresat şi care a durat aproximativ patruzeci de ani, poporului lui Dumnezeu i s-a redat o înţelegere a marii jertfe de răscumpărare. Focul a fost scos din iad, sămânţa lui Avraam, în calitate de instrument folosit pentru binecuvântarea omenirii, a fost înţeleasă, doctrinele consacrării, justificării, naşterii din spirit şi ungerii, le-au fost făcute clare celor din poporul lui Dumnezeu, aşa cum fuseseră înţelese şi de apostoli în trecut.

36. Pastorul Russell nu a fost Ilie, aşa cum nici Ioan Botezătorul nu a fost Ilie, însă Russell, împreună cu fraţii săi în Cristos, au făcut o lucrare măreaţă în numele Domnului, iar fratele Russell a fost cel mai important dintre ei. Această lucrare de restabilire a adevărului şi de strângere a fiilor Domnului şi readucerea multor creştini la Domnul a fost, deci, în mod simbolic, lucrarea lui Ilie.

37. Atunci când a venit adevărul, aproape toţi au crezut că cei ce pretindeau că sunt creştini urmau să îl accepte cu bucurie. Însă au fost în curând convinşi că nu era aşa. Numai un număr comparativ mic dintre aceia care pretindeau că sunt creştini au acceptat adevărul, pe care îl proclamau fratele Russell şi colaboratorii săi. Lucrarea de restabilire a adevărului era completă, însă lucrarea de restabilire a credinţei pretinşilor creştini nu era completă. Nu toţi cei ce spuneau că sunt creştini aveau să se întoarcă la Domnul şi la credinţa lui Avraam.

38. Au fost pregătite şi prezentate multe discursuri de către fratele Russell, care au fost şi distribuite gratuit pe tot pământul de el şi colaboratorii şi asociaţii săi, iar în aceste discursuri se demasca falsa numire a clerului şi a relaţiei sale ilicite cu factorii conducători ai lumii. S-a arătat că, deşi aceşti oameni pretindeau a fi preoţi ai Domnului, ei erau de fapt preoţi ai lui Baal. Această demascare a fost atât de completă, încât clerul şi-a pierdut influenţa pe care o avea peste oamenii sinceri. Aceasta a făcut-o pe Izabela (sistemele ecleziastice) foarte furioasă, astfel că ea a ameninţat că îi va distruge pe cei (simbolicul Ilie) care îi demascaseră relaţia ilicită cu Ahabul simbolic şi care îi distruseseră preoţii.

Cuprins

Sfârșitul lumii

39. Membrii zeloși ai adunării au ținut la adevărul că anul 1914 avea să marcheze sfârșitul lumii și au considerat că acea dată avea să fie și timpul pentru înălțarea deplină a bisericii și timpul distrugerii complete a imperiului lui Satan și a instituirii împărăției lui Cristos. Anul 1914 a venit și a trecut, dar împărăția nu a venit. Clasa simbolică Ilie, adică cei cu adevărat consacrați de pe pământ, au fost descurajați și uimiți. Acest lucru le este binecunoscut unui număr mare de membri ai poporului lui Dumnezeu de pe pământ.

40. Probabil că Domnul nu a intenționat ca fiecare aspect al imaginii profetice în care a fost implicat Ilie să se împlinească. Se poate ca unele părți să fi fost incluse în ea pentru a le ascunde pe altele. Nu cunoaștem nici o cale de a înțelege profeția decât luând faptele așa cum s-au petrecut și aplicându-le la ea. Atunci când ele se potrivesc perfect profeției, putem să înțelegem că avem o înțelegere corectă a ei, cel puțin în măsura în care se potrivesc faptele.

41. Atunci când Izabela l-a amenințat pe Ilie, el a fugit în pustiu, însă nu pentru o perioadă anume de timp. Scripturile arată clar că el era descurajat. Nedumerirea și descurajarea clasei Ilie care au urmat după anul 1914 par să i se potrivească bine acestei imagini profetice. Unele paragrafe din Turnul de Veghere de la începutul lui 1915, care par să se aplice problemei în discuție, afirmă:

42. ,,Revenind la idee: regina Izabela le reprezenta pe fiicele ei, pe regele ei și pe familia ei. Profetul Ilie reprezenta adevăratul popor al lui Dumnezeu din prezent. Regina nu l-a persecutat, ci l-a amenințat și el a fugit în pustiu – deși nu pentru o anumită perioadă de timp. Oamenii, în general, nu erau sub același tip de restricție ca înainte. Preoții lui Baal nu și-au mai recâștigat niciodată influența pe care o aveau înainte. Ilie a plecat iarăși în pustiu și a fost hrănit acolo pentru un timp; nu era hrănirea din cele 1260 de zile ale corbilor, ci o hrană furnizată special pentru un timp.

43. Din ce înțelegem noi, această hrană furnizată special pentru Ilie, după experiența sa cu preoții lui Baal și după fuga sa de Izabela, reprezintă mesajul special care îi hrănește acum pe cei din poporul lui Dumnezeu. După ce a ajuns Ilie în pustiu, el a început să se simtă descurajat și a spus: ,,O, Doamne Dumnezeule!..." – aceasta arătând descurajarea sa. Însă Domnul l-a întărit și i-a dat o hrană specială, iar cu puterea pe care a primit-o, el s-a dus la muntele Horeb. Acest munte reprezenta împărăția lui Dumnezeu, regatul mesianic. Și credem că prin această hrană spirituală suntem și noi aduși acum la timpul când este întemeiată împărăția.

44. Când a ajuns Ilie pe muntele Horeb, Domnul i-a dat acolo trei martori. (1 Regi 19:1-18) Vântul care sufla pe munte reprezintă prezentul război. Marele cutremur simbolic reprezintă o revoluție socială de felul căreia nu s-a mai văzut niciodată în lume și care credem că trebuie să vină foarte curând. Aceasta nu va veni de îndată ce începe războiul, ci războiul ar putea continua în timp ce cutremurul se desfășoară. Însă aceasta nu e tot. A treia demonstrație a fost marele foc ce a mistuit totul în calea sa. Acesta reprezintă anarhia larg răspândită, care va predomina în lume, după revoluția socială. Apoi, după trecerea acestui foc, Ilie a auzit ,,glasul liniștit și domol", care reprezintă puterea divină și care îi va aduce binecuvântări lumii. – Z – 2 – 1 – 1915

45. Relatarea din Scripturi arată că Ilie căuta adăpost într-o peșteră. Peșterile reprezintă un loc de siguranță. La sfârșitul anului 1914, clasa Ilie s-a simțită în siguranță sub ocrotirea Domnului, dar totuși nedumerită și neștiind la ce să se aștepte. Aceasta se arată prin următoarele cuvinte din numărul din 15 februarie 1915 a Turnului de Veghere, după cum urmează:

46. ,,Credem că timpul neamurilor s-a sfârșit exact la timp, așa cum se arată în volumul 2 al Studiilor din Scripturi. Mâna justiției face acum sfărâmarea – națiunile vor fi sfărâmate ca ,,vasul unui olar". Întregul cataclism de necazuri ar putea cădea asupra lumii în următoarele zece luni sau ar putea dura mai mult timp până să vină. Credem că data de 21 septembrie 1914 nu a fost data

Cuprins

întemeierii împărăției. La acea dată, când Domnul trebuia să-și ia marea sa putere și să domnească, națiunile erau deja furioase. Erau în război de mai mult de o lună la acea vreme, din cauză că erau atât de furioase."

47. În timp ce Ilie era în peșteră, ,, Domnul trecea şi un vânt mare şi puternic despica munţii şi sfărâma stâncile înaintea Domnului; însă Domnul nu era în vântul acela. Şi după vânt a fost un cutremur; dar Domnul nu era în cutremurul acela. Şi după cutremur a fost un foc; însă Domnul nu era în focul acela. Şi după foc s-a auzit un glas liniştit şi domol." – 1 Regi 19:11,12

48. Războiul mondial care a început în 1914 a fost elementul simbolizat de marele vânt. A fost națiune contra națiune și regat contra regat, care încercau să distrugă temeliile guvernelor. Profeția Domnului nostru făcea să se înțeleagă că războiul trebuia să fie urmat imediat de foamete, ciume și cutremure de pământ. Clasa Ilie a văzut cutremurele, adică marile revoluții de felul cărora lumea nu mai văzuse până atunci. Ei au mai văzut și foametea și ciuma. Focul nu simbolizează neapărat anarhia. El este și un simbol al distrugerii. Foametea și ciuma care au urmat după războiul mondial au fost cu mult mai distrugătoare de vieți umane decât războiul în sine. Simbolicul Ilie a văzut toate acestea. El a mai văzut și îngrozitoarea distrugere a credinței în Cuvântul lui Dumnezeu din rândurile celor care pretindeau că sunt ai Domnului.

49. După ce a auzit ,,glasul liniștit și domol", Ilie și-a acoperit fața cu mantia și a ieșit din peșteră, iar Domnul l-a întrebat: ,,Ce faci aici, Ilie?" Vocea umană este cel mai melodios sunet pe care îl pot auzi urechile oamenilor. Însă glasul Domnului trebuie să fi fost și mai frumos decât atât. Vocea liniștită și domoală pe care a auzit-o Ilie era vocea Domnului care venea din spate și îi spunea: ,,Iată calea, umblați pe ea!" (Isaia 30:21) Acel glas venea de la Domnul și îi spunea lui Ilie ce să facă. Domnul i-a spus clasei Ilie că încă mai era de lucru. Adevăratului Ilie i s-a spus să meargă și să-l ungă pe Elisei, ceea ce a și făcut.

50. În 1914 a fost făcută, la scară mare, de către clasa unsă a Domnului de pe pământ lucrarea pe care a făcut-o Ioan Botezătorul cu mult timp în urmă în miniatură. Ioan Botezătorul i-a întors pe unii izraeliți la Domnul și i-a readus la relația potrivită cu Domnul, sub termenii legământului. În 1914 clasa simbolică Ilie a restabilit toate marile doctrine fundamentale pe care le-au predat Isus și apostolii săi și pe care preoții Diavolului le-au dat la o parte. Ei i-au readus pe unii dintre pretinșii creștini la credința lui Cristos și a apostolilor. Însă această întoarcere a oamenilor nu a fost completă, iar ideea care reiese din Maleahi este că din cauză că nu toți oamenii s-au întors la Domnul, trebuie să urmeze ziua cea mare și înspăimântătoare a Domnului în care pământul va fi lovit cu un blestem. Războiul mondial, cutremurele, foametea și ciuma *nu au fost o expresie a ,,mâniei lui Dumnezeu"* indicată de către Scripturi sau ca împlinire a profeției.

Ungerea lui Elisei

51. Dumnezeu l-a îndrumat pe Ilie să meargă și să-l ungă pe Elisei și i-a spus: ,,Pe Iehu, nepotul lui Nimşi, să-l ungi rege peste Israel, iar pe Elisei, fiul lui Şafat, din Abel-Mehola, să-l ungi profet în locul tău. Astfel, pe acela care va scăpa de sabia lui Hazael îl va omorî Iehu, iar pe acela care va scăpa de sabia lui Iehu îl va omorî Elisei... Atunci el a plecat de acolo şi l-a găsit pe Elisei, fiul lui Şafat, în timp ce acesta ara. Înaintea lui erau douăsprezece perechi de tauri, iar el era cu a douăsprezecea. Ilie s-a dus la el şi şi-a aruncat veşmântul de profet peste el." – 1 Regi 19:16,17,19.

52. A unge înseamnă a învesti pe cineva cu autoritatea de a acționa. Cuvintele din Scriptură arată, așadar, că Elisei a fost învestit cu autoritatea de a îndeplini lucrarea în locul lui Ilie. Dumnezeu a spus: ,,Să-l ungi să fie profet în locul tău". Expresia ,,în locul tău" arată clar că ,așa cum Ilie a depus mărturie despre numele Domnului, tot așa și Elisei trebuia să continue lucrarea de depunere de mărturie despre numele lui Iehova și după ce Ilie avea să termine. După ungerea

Cuprins

lui Elisei, acesta şi Ilie au mers împreună, până când Ilie a fost luat de Domnul. Pare sigur din Scripturi că Ilie i-a reprezentat pe cei unşi ai Domnului, care fac o anumită lucrare în numele Domnului, într-un anume timp dat şi că Elisei îi reprezintă pe cei unşi ai Domnului care fac o lucrare în numele lui, după ce lucrarea Ilie este terminată.

53. Se va observa că atunci când s-a descurajat Ilie, Iehova i-a poruncit să se scoale şi să mănânce, iar el l-a ascultat şi după aceea, susţinut de puterea pe care i-a dat-o acea hrană, a reuşit să meargă pe muntele Horeb, muntele lui Dumnezeu. „Muntele lui Dumnezeu" simbolizează aici împărăţia lui Dumnezeu. În 1914 Domnul Isus şi-a început activitatea împotriva Diavolului, iar în 1918 el i s-a prezentat ca rege clasei templului. La acea dată el a fost pus în Sion ca piatra din capul unghiului. Atunci el şi-a strâns la el servii pentru a le cere socoteală asupra modului în care au folosit talanţii, care reprezintă interesele împărăţiei. Aşadar Horeb, muntele lui Dumnezeu, reprezintă în mod special timpul când vine Domnul Isus la templu pentru a strânge acolo clasa împărăţiei sau clasa templului.

54. Vom observa mai departe că după ce a mâncat, Ilie a plecat mai departe până când a ajuns la o peşteră şi a rămas peste noapte acolo. El se afla în peşteră când a avut loc întâmplarea cu vântul, cutremurul, focul şi glasul liniştit şi domol. Porunca Domnului pentru el a fost să iasă din peşteră şi să urce pe munte, reprezentând astfel faptul că trebuie să reînceapă lucrarea împărăţiei. Asta însemna glasul liniştit pentru el – „Uite ce să mai faci". Apoi şi-a acoperit el faţa cu mantia, s-a dus şi a stat la intrarea în peşteră, fapt care în mod simbolic spunea: „Voi merge şi voi continua să depun mărturie". După aceea, Ilie, cu puterea luată din hrana pe care i-o dăduse Dumnezeu, a urcat pe Horeb, muntele lui Dumnezeu, şi anume până când Domnul a venit la templul său, care a fost acelaşi timp în care a şi fost luat Ilie – reprezentând astfel completarea sau sfârşirea lucrării Ilie.

55. În numărul următor al revistei Turnul de Veghere vom analiza lucrarea Elisei.

Întrebări de studiu

1,2.La ce se referă expresia „hrană la timpul potrivit"? Va continua adunarea, după ce va fi glorificată să crească în cunoştinţă?

3-7.Care este scopul acestui articol? Ce semnifică numele lui Ilie? Foloseşte Dumnezeu vreodată un om imperfect pentru a reprezenta sau prefigura un alt om imperfect?

8-10.De ce s-a întors Israelul de la Dumnezeu şi a început să-i servească lui Baal? Ce pedeapsă i-a spus Ilie regelui Ahab că avea să urmeze pentru aceasta? Ce s-a întâmplat la sfârşitul celor trei ani şi jumătate? De ce s-a înfricoşat Obadia?

11-15.De ce anume l-a acuzat Ahab pe Ilie şi care a fost răspunsul şi propunerea profetului? Relataţi ce a urmat. A fost evenimentul unul profetic?

16-24.Care este semnificaţia pasajului din Maleahi 4:5,6? Cum a împlinit Ioan Botezătorul profeţia? A împlinit-o el în întregime?

25-30.Când s-a împlinit Maleahi 3:1? Ce lucrare trebuia să se facă înainte de acel timp, conform cu Matei 17:11? Cine sunt simbolicii Ahab şi Izabela?

31-35.Ce lucrare de restabilire a început odată cu a doua prezenţă a Domnului? Explicaţi Psalmul 126:1-3 şi 50:5 în această privinţă.

36-38.Cine este simbolicul Ilie? A restabilit lucrarea acestora credinţa pe întreg pământul? Ce au făcut simbolicii Ahab şi Izabela în legătură cu aceasta?

39-43.Ce dată marca sfârşitul lumii? La ce alte evenimente se aştepta clasa Ilie la acea dată? Cum putem şti dacă o profeţie este interpretată în mod corect? Ce a simbolizat descurajarea lui Ilie şi hrănirea sa specială dinainte ca el să urce pe Horeb?

Cuprins

44-50.Care sunt cei trei martori care i-au fost dați lui Ilie în peștera de pe Horeb? Ce simbolizează faptul că el a căutat adăpost în peșteră? Explicați semnificația celor trei martori și a „glasului liniștit și domol”. Când, de ce și cum a fost lovită lumea cu un blestem?

51,52.Ce i s-a spus lui Ilie să facă în privința lui Elisei? Pe cine reprezintă Elisei?

53,54.Când a ajuns simbolicul Ilie pe muntele lui Dumnezeu? De ce a fost el îndrumat să părăsească peștera, după ce i-a văzut pe cei trei martori și să meargă și să stea pe munte?

Petru şi Transfigurarea

24 aprilie – Marcu 9:2-10; 2 Petru 1:16-18 .

„Şi din nor s-a auzit un glas: Acesta este Fiul meu cel iubit! De el să ascultaţi!” Marcu 9:7.

1.Nici una dintre Evanghelii nu consemnează nimic spus sau făcut în timpul serviciului lui Isus, între confesiunea lui Petru din Cezareea şi transfigurarea lui Isus şi, cum a trecut doar o săptămână între aceste evenimente, pare evidentă intenţia de a le pune în legătură. Atunci când Isus le-a spus discipolilor de iminenta sa moarte în Ierusalim, şi le-a dezvăluit preţul vieţii de discipoli şi, anume, purtarea stâlpului de tortură precum şi el avea să-l poarte, chiar până la moarte, le-a vorbit pe scurt şi despre gloria care îi aşteaptă când va sosi „în gloria Tatălui său cu îngerii săi şi atunci îi va răsplăti fiecăruia după purtarea lui.”

2.Apoi Isus a adăugat: „Adevărat vă spun că unii dintre cei ce stau aici nu vor gusta nicidecum moartea ,până nu-l vor vedea mai întâi pe Fiul omului venind în împărăția sa.” (Matei 16:28; Marcu 9:1) Suferinţa şi gloria sunt într-o relaţie strânsă în tot Noul Testament. Isus tocmai le vorbise despre propria sa moarte şi înviere şi de gloria care le va urma. Acum le vorbea despre stâlpul de tortură pe care discipolii trebuiau să îl poarte şi de gloria ce va urma *pentru ei*; fiindcă era necesar ca discipolii lui să plătească acelaşi preţ pentru viaţa pe care o vor găsi, dacă vor rămâne credincioşi legământului lor.

3.Șase zile după ce Isus a mărturisit că este Cristosul, i-a luat pe trei dintre discipolii lui, Petru, Iacov şi Ioan, pe un munte îndepărtat şi a fost glorificat înaintea lor. Le-a spus deja despre moartea sa şi se aflau acum acolo pentru a vedea ceva din gloria de care aveau să se bucure în împărăţia sa. Nu este uşor de stabilit unde a avut loc exact transfigurarea; fie pe Muntele Hermon, nu departe de Cezareea, fie mai la sud, pe unul dintre munţii Galileii. Poate că Muntele Hermon a fost locul; căci se regăseşte acolo ceva potrivit unei asemenea scene măreţe – strălucirea veşmintelor lui Isus s-ar potrivi perfect cu deplinul alb al zăpezii pure care a acoperit din totdeauna maiestuoasele pante ale Hermonului. Luca spune: „hainele lui au devenit de un alb sclipitor.” – Luca 9:29.

4.Cei trei discipoli au fost aleşi ca să fie martorii acestui eveniment. Nu exista nimic neînsemnat sau neimportant în viaţa de slujire închinată lui Dumnezeu şi nimic nu a fost întâmplător; dar această ocazie era extraordinară şi destul de diferită de frecventele lucrări miraculoase ale lui Isus. În mod evident, Isus ştia că această mărturie avea să vină; poate Tatăl său l-a îndrumat, nu ştim sigur. Isus a urmat instrucţiunea Tatălui său dată prin Moise – că prin gura a doi sau trei martori fiecare cuvânt va fi stabilit. – vezi Deuteronom 19:15.

5.A avut Isus nevoie de aceşti martori? Fără îndoială că acest eveniment s-a petrecut în scopul încredinţării lui personale, cât şi a altora. Nici un om nu a fost chemat pe acel drum înainte; de aceea, Dumnezeu avea să îl ajute. Suferinţa îl aştepta, atât pe el, cât şi pe ei. Tocmai făcuse o mare mărturisire; acum Tatăl său urma să îl lase să guste din gloria care va urma după suferințele sale. Cu toate acestea, deşi trebuie să îl fi încurajat pe Isus, putem considera că faptul

Cuprins

nu s-a petrecut numai pentru el, cât şi pentru ceilalţi – cei care aveau să îl urmeze şi nu se bucurau de cunoaşterea limpede pe care o avea el.

6.După ce toţi patru au urcat pe munte, Isus a început să se roage şi, pe când se ruga, aspectul feţei sale s-a schimbat şi veşmintele sale au devenit mai albe decât le-ar putea face orice putere pământească. Apoi au apărut figurile a doi oameni, din care discipolii i-au deosebit pe Moise şi Ilie, care vorbeau cu Isus. Ni se spune ceva despre ce i-au spus; era ceva legat despre ce avea să i se întâmple lui Isus în Ierusalim. Ei nu vorbeau despre moartea sau decesul sau plecarea lui, căci aceste cuvinte sunt folosite şi înţelese în mod normal. Vorbeau despre *exodul,* despre ieşirea pe care avea să o împlinească – Luca 9:31, *Diaglott*

7.În aceste circumstanţe, afirmaţia este importantă. Amândoi aceşti bărbaţi, Moise şi Ilie, au suferit un exod. Moise nu a trăit doar exodul lui Israel din Egipt, ci putem spune că a trăit un exod personal, fiind luat de Dumnezeu. Ilie a împărtăşit acelaşi tip de experienţă; în sensul că ambii au fost luaţi de la lucrarea lor de Dumnezeu din timpul vieţii; iar trecerea lor la Domnul nu a fost cauzată de boală, accident sau putere inamică; Dumnezeu le-a încheiat munca din voia sa. Isus a spus că va fi ucis. Poate că atunci a aflat mai sigur că viziunea morţii sale va fi un *exod* aranjat de Iehova, asemănător ,dar mult mai măreţ decât în cazurile lui Moise şi Ilie. Şi el va fi luat prin puterea lui Dumnezeu când era încă în stare să servească.

8.Ne întrebăm: erau oare Moise şi Ilie chiar acolo sau „păreau" doar a fi acolo? Aproape toţi clericii afirmă că aceşti doi oameni se aflau acolo în persoană, ca şi cum ar fi fost trimişi direct din ceruri, ca să fie cu Isus pe munte. Acest pasaj a fost preluat drept argument că nu au murit, ci continuă să trăiască. Dar această deducţie nu poate fi susţinută. Relatarea lui Matei despre incident ar fi trebuit să prevină o asemenea interpretare; căci ne spune că Isus, pe când cobora de pe munte, a zis: „Să nu spuneţi nimănui despre această viziune, până când Fiul omului nu va fi sculat din morţi". (Matei 17:9). Moise şi Ilie nu se aflau acolo; erau morţi. A fost, deci, o viziune.

9.De ce „i-au apărut" astfel Moise şi Ilie lui Isus, văzând, în chip vădit, că gloria cerească s-ar fi putut coborî peste Isus şi în absenţa lor? Sugerăm că aceşti doi oameni, figuri de excepţie ale Vechiului Testament, au apărut pentru a reprezenta legea şi profeţii, cuvântul vorbit şi scris din vechime; amândoi erau acolo să depună mărturie despre Isus. De asemenea, pentru că amândoi au suferit un „exod", fiind luaţi de la slujirea lor într-un mod neaşteptat, morţile amândurora reprezintă o răpire de la serviciul lor, dar nu sfârşitul lui, aşa cum avea să fie cazul lui Isus.

10.Aceasta nu înseamnă că Moise şi Ilie nu au murit. Înseamnă doar că ceea ce au reprezentat ei nu a murit. Legea a fost abolită şi profeţii şi-au servit zilele lor şi au trecut la cele veşnice; dar legea şi profeţii în sine nu au pierit – serviciul lor continuă. Atât legea, cât şi profeţii, au vorbit despre suferinţele lui Cristos – Moise prin tipurile de jertfe şi sacrificii; iar profeţii, mai ales Isaia, prin cuvânt direct, ca în capitolul al cincizeci şi treilea din profeţia sa.

11.Mai târziu, când Petru scria epistola sa, pentru a deştepta minţile fraţilor săi şi a le aminti de glorioasa speranţă a adunării şi a moştenirii păstrate în ceruri pentru cei credincioşi, el a spus că a fost un martor ocular al maiestăţii gloriei Domnului în împărăţie. (2 Petru 1:16) Apoi, conform cu Versiunea Comună a Bibliei, a rostit: „De asemenea, avem un cuvânt de profeţie chiar mai sigur", ca şi cum ar fi intenţionat să spună că Scripturile sunt chiar mai sigure decât actul transfigurării, la care a asistat, împreună cu alţii. Dar o traducere mai atentă redă cuvintele lui Petru drept: „Prin această manifestare a gloriei la care Dumnezeu ne-a făcut martori, cuvântul profetic a fost făcut şi mai sigur pentru noi."

12.Petru nu avansează posibilitatea oricărui dubiu sau amăgire în legătură cu viziunea pe care au văzut-o. Actul transfigurării a fost stabilit de gurile a trei martori; nimic nu ar putea fi mai cert. Nici Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi făcut mai sigur; mai degrabă, Cuvântul lui

Cuprins

Dumnezeu dat prin profeţi a fost confirmat de ceea ce au văzut. Viziunea este, deci, o confirmare a profeţiilor, dar şi anticiparea care arată cum va fi gloria lui Cristos şi împărăţia lui.

13.Că transfigurarea a fost dorită drept un semn al favorii lui Dumnezeu faţă de Isus, ne-o arată cuvintele lui Petru. El spune: „Noi . . . am fost martori ai măreţiei sale. Pentru că el a primit de la Dumnezeu, Tatăl, onoare şi glorie, când cuvinte ca acestea i-au fost adresate prin gloria măreaţă: "Acesta este fiul meu iubit, pe care eu l-am aprobat!"" Fiind deja un om perfect, Isus a fost încoronat cu glorie şi onoare; dar gloria care s-a coborât peste el ,era o reprezentare a gloriei sale viitoare. (vezi Evrei 2:9).

14.Vocea care s-a auzit din ceruri nu era, totuşi, pentru beneficiul lui Isus; ci se adresa discipolilor săi, spunând: „Acesta este Fiul meu, cel iubit; *de el să ascultaţi*!" Isus a avut acest fel de martor cu trei ocazii: prima lângă Iordan, acum, pe muntele transfigurării şi mai târziu, în ultimele sale ore de viaţă umană. (vezi Matei 3:17, Marcu 9:7 şi Ioan 12:28) În fiecare caz, vocea şi martorii au fost mai degrabă pentru ceilalţi, decât pentru Isus însuşi. Primul martor a fost Ioan, căci vocea nu îi era adresată lui Isus, căci nu spunea: „ Tu eşti Fiul meu cel iubit", ci: „Acesta este Fiul meu cel iubit". Pe muntele transfigurării, Dumnezeu le-a vorbit celor trei apostoli cu aceleaşi cuvinte, adăugând: „De el să ascultaţi". Cu ultima ocazie, atunci când Isus îşi înfrunta moartea, a spus: „Şi ce voi spune? Tată, salvează-mă de ceasul acesta! Totuşi, pentru aceasta am venit la ceasul acesta." Apoi a spus cu tărie: „Tată, glorifică-ţi numele!" Atunci din cer s-a auzit un glas: „L-am glorificat şi îl voi mai glorifica!" Isus a spus: „Acest glas nu s-a auzit pentru mine, ci pentru voi." – Ioan 12:27, 28, 30.

15.Nu putem stabili dacă transfigurarea a avut loc, de fapt, în timpul zilei sau nopţii; dar, dat fiind că apostolii erau somnoroşi, s-ar părea că s-a petrecut noaptea. Apoi gloria trecătoare a dispărut brusc, iar cei trei apostoli s-au trezit, în continuare, singuri cu Învăţătorul lor pe munte. Contrastul dintre împrejurimile cenuşii şi scena strălucitoare la care tocmai asistaseră i-a făcut să se simtă foarte mult ca nişte oameni de rând.

16.Probabil că au vorbit foarte puţin, mai ales după ce Isus le-a interzis să vorbească chiar şi celorlalţi discipoli despre ce au văzut, până ce el, Isus, avea să învie din morţi. Viziunea era reală pentru ei, nu putea fi uitată niciodată; şi este sigur că după Rusalii fiecare avea să-i ajute pe ceilalţi să o păstreze în minte. Era un fapt cert, nimic nu putea fi mai sigur.

17.Este plăcerea lui Dumnezeu să-şi demonstreze făţiş grija pentru şi prezenţa între ei - oricare dintre discipolii lui Isus - precum s-a petrecut prin această viziune. Însă ei nu au pierdut nimic. Aceasta a fost o manifestare care nu poate fi dezvăluită altora, căci nu este menită pentru lucrarea din prezent a lui Isus; ci, mai degrabă, pentru viitor, şi pentru cei doisprezece care vor avea locurile de căpătâi în viitorul serviciu al purtării cuvântului lui Dumnezeu.

18.Dar există lucruri mai măreţe decât manifestarea făţişă; iar pentru aceia care văd lumină în lumina lor, dezvăluirile din Scripturi, aşa cum sunt revelate acum de puterea spiritului şi confirmarea deplină a profeţiilor într-o lume în continuă mişcare, precum cea de azi, sunt dovezile certe ale prezenţei divine. Aceştia văd gloria lui Dumnezeu, iar gloria lui lucrează asupra lor, ca şi Isus (vezi Isaia 60: 1,2) Pentru ei, aceste lucruri sunt glorios de reale şi nu închipuiri vane.

19.Spiritul voluntar al lui Petru este arătat în exclamaţia sa: „Învăţătorule, este bine că suntem aici. Să ridicăm trei corturi: unul pentru tine, unul pentru Moise şi unul pentru Ilie" (Marcu 9:5). Luca afirmă că Petru a rostit acestea neştiind ce să spună (vezi Luca 9:33) Petru trebuia să spună ceva, dar nu pentru că voia să se audă sau să fie auzit de ceilalţi vorbind, ci pentru că voia mereu să obţină ceva din fiecare ocazie, să facă ceva care să îmbunătăţească fiecare prilej. Petru nu era un flecar, un om vorbăreţ care trebuie să vorbească şi va vorbi, când se cuvine şi când nu; era doar impulsiv – dar Domnul îl iubea.

Cuprins

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1,2.Ce moment al serviciului său a evidenţiat Isus discipolilor săi în Cezareea? Care este următorul eveniment consemnat? Este, în Scripturi, suferinţa legată des de glorie?

3-5.Unde şi cum a avut loc transfigurarea? Cine a asistat la ea şi care a fost scopul ei?

6-10.Cine, în afară de Isus, a apărut în viziune, şi de ce? De ce vorbeau despre *exodul* lui Isus? De unde ştim că Moise şi Ilie nu erau de fapt prezenţi?

11-14.Doreşte apostolul să spună, la 2 Petru 1:16, că Cuvântul lui Dumnezeu este mai trainic decât mărturia transfigurării? Cu ce „glorie şi onoare" a fost atunci încoronat Isus? Pentru cine era vocea din ceruri? Cu ce alte ocazii s-a făcut auzită această mărturie?

15-18.S-a petrecut transfigurarea la lumina zilei? Ce efect a avut asupra celor trei discipoli? De ce nu se petrec asemenea manifestări astăzi?

19.Care a fost propunerea lui Petru cu această ocazie şi de ce a făcut-o?

Lepădarea şi pocăinţa lui Petru

1 mai – Marcu 14:53,54; 66-71; Luca 22:61,62 .

„Prin urmare, cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă!" – 1 Corinteni 10:12

1.Apostolul Petru era foarte neobişnuit în trăsăturile generale şi, cu toate acestea, era foarte înclinat prin inima şi mintea sa să aducă mari servicii serviciului pe care îl începuse Isus. Dar, prin natura sa, era încăpăţânat; învăţa lent lecţiile necesare ale cumpătării; dacă voia să fie păstrat pentru Învăţătorul său, exista, se pare, doar un singur mod de a-şi înfrânge impulsivitatea şi suficienţa, şi astfel să îndepărteze cea mai mare piedică din drumul serviciului său pentru Domnul.

2.Nu ar trebui să înţelegem niciodată că prin disciplinarea pe care o aduce Dumnezeu copiilor săi sau pe care Cristos, Capul bisericii, o aduce discipolilor săi, se doreşte să le înnăbuşe voinţa. Dumnezeu nu ar vrea ca copiii săi să fie slabi de voinţă sau scop; mai degrabă şi-ar dori să fie puternici ca şi el, după modelul şi exemplul pe care ni l-a dat prin Isus, pe care l-a trimis între oameni pentru a se arăta. Problema este că omul este, prin natura sa, încăpăţânat, şi vrea să meargă pe drumul său care, inevitabil, îl va duce către rătăcire.

3.Prin toată disciplinarea pe care o primeşte creştinul, acesta ar trebui să înţeleagă că scopul este de a-i întări voinţa, scopul vieţii, de a-i fi puternice pentru a face voia lui Dumnezeu, pentru a-l servi cu orice preţ. Prin Petru, Domnul ne-a dat un exemplu despre cum trebuie să procedăm cu încrederea în sine, atunci când aceasta devine periculoasă pentru viaţa noastră spirituală. Atunci apare necesitatea ca Dumnezeu să ne supună unei experienţe care va frânge o dată şi pentru totdeauna încrederea excesivă în sine; căci aceasta este deseori rădăcina din care creşte încăpăţânarea.

4.Lecţia noastră de azi este despre marele eşec al lui Petru, atât de mare încât a năruit fortăreaţa de încredere şi siguranţă de sine în care locuia. Un discipol iubitor, mereu gata să-şi servească Învăţătorul şi, după cum am văzut, un om care şi-a sacrificat interesele materiale, îşi servea totuşi şi lui însuşi; şi, deci, urmărirea propriilor dorinţe forma probabil o mare parte din plăcerile vieţii sale. Pe măsură ce sfârşitul serviciului său se apropia, Isus ştia că Petru nu şi-a învăţat lecţia şi că, dincolo de zidul siguranţei de sine se afla o slăbiciune demnă de milă, care avea să se manifeste prin laşitate abjectă, atunci când va fi supus unui test aspru. Vorbind din perspectivă umană, Petru a eşuat tocmai când iubitul său Învăţător şi prieten avea mai multă nevoie de el.

Cuprins

5. Când s-a apropiat ceasul pentru cea mai grea încercare a lui Isus, El şi-a avertizat ucenicii asupra pericolului în care se aflau. În calitate de ucenici ai Săi, aceştia trebuie să fie în stare să suporte aceleaşi necazuri care vor cădea asupra lui Isus; că viaţa lor era în pericol din cauza asocierii lor cu Isus este clar din ceea ce s-a spus atunci când Isus urma să plece în Betania pentru a ridica pe Lazăr din morţi. (Ioan 11:16). Dar, dându-le avertizarea, El se referea mai mult la pericolul lor de a fi ispitiţi, ca să-L părăsească şi să nu creadă că El a fost Cel trimis de Dumnezeu.

6.După ce a luat parte la cina de Paşti, ultima sa masă împreună cu ei, Isus le-a spus discipolilor săi că au intrat în legământul pe care Dumnezeu l-a făcut şi cu el şi ale cărui mari binecuvântări erau asupra lor, căci au îndurat împreună cu el în încercările sale (Luca 22:28-30). Apoi le-a spus deschis că toţi vor fi cuprinşi de spaimă din cauza Lui în acea noapte. Ştia aceasta, pentru că era scris: „Voi lovi păstorul şi oile vor fi împrăştiate" (Zaharia 13:7;Marcu 14:27) Dar a arătat că se aştepta să îi adune din nou în jurul lui, atunci când a spus: „Însă, după ce voi fi sculat din morţi, voi merge înaintea voastră în Galileea." – Marcu 14:28.

7.Vorbind cu Petru, dar folosindu-i vechiul nume, Simon, în locul celui pe care îl prefera (ca şi cum ar fi rămas în el mult din vechea sa fire), Isus a zis: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credinţa ta; şi după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi." (Luca 22:31,32) Învăţătorul ştia că Satan va încerca să profite de apropiatul prilej pentru a-i distruge pe discipolii lui Isus; avea să îi cearnă ca pe grăunţele din sită.

8.Cuvintele lui Isus către Petru ar fi trebuit să-l facă puţin mai rezervat; dar, cu obişnuita sa lipsă de preget în vorbă şi faptă bună, a zis: „Doamne, sunt gata să merg cu tine şi în închisoare şi la moarte"; şi a adăugat: „Chiar dacă toţi te vor părăsi [prin aceasta se referea la ceilalţi discipoli], eu nu te voi părăsi." A fost necesar lui Petru, plin de încredere în sine, să i se arate marile lui lipsuri. Şi Isus a zis: „Petre, îţi spun că nu va cânta astăzi cocoşul, până te vei lepăda de trei ori că nu Mă cunoşti." (Luca 22:33,34) Se pare că Petru nu credea întocmai ce spusese Domnul, iar avertismentele lui Isus nu au avut ecou în inima sa.

9.Curând, au părăsit camera de sus, pentru a merge la Ghetsimani. Unele dintre cuvintele lui Isus, care spunea că în curând nu se va mai putea îngriji de ei şi o referire la sabie, ca şi cum ar fi trebuit ca discipolii să-şi poarte singuri de grijă – i-au făcut pe doi dintre ei să spună că poartă cel puţin două săbii cu ei. Petru, ca să fie sigur că nici un rău nu-l va atinge pe Învăţătorul său, s-a îngrijit să păstreze una pentru el – Vezi Ioan 18:10.

10.În grădină, Petru a fost martorul suferinţelor Învăţătorului său, după cum spune el însuşi (1 Petru 5:1). Dar nu ştim dacă s-a referit anume la suferinţele din ultimele ore ale lui Isus sau cele pe care i le-a adus inevitabil viaţa sa de serviciu; pentru că Isus, fiind copleşit de tristeţe, i-a lăsat pe Petru, Iacov şi Ioan deoparte, fiindu-i milă de ei, în loc să vegheze cu el atunci când au adormit. Ei nu puteau să afle despre agonia lui decât printr-o revelaţie deosebită.

11.Atunci când Isus a intrat în adânc şi valurile amărăciunii au trecut peste el, Tatăl l-a izbăvit de toate temerile sale. Aproape imediat gloata, condusă de Iuda, a venit să îl aresteze. Acum, în faţa celor potrivnici, Petru era treaz, şi, ocrotindu-l pe Isus cu mâna sa, a început să îşi folosească sabia. Lovind pe servitorul marelui preot, i-a tăiat urechea. Dar Isus a potolit imediat înflăcărarea lui Petru şi a lipit la loc urechea de cap, şi a vindecat rana; cu toate că acest miraculos act de milă nu pare să fi avut nici un efect asupra mulţimii şi, în nici un caz asupra marelui preot – ci doar le-a făcut răutatea să pară mai mare.

12.Atunci când Isus era în mâinile gloatei şi părea că nu le va putea face faţă, discipolii au fost cuprinşi de frică şi au fugit. Nu ni se spune ce s-a întâmplat cu fiecare dintre ei; dar ni se spune despre Petru, pentru că avea un rol important de jucat şi o lecţie măreaţă de învăţat, căci rămăseseră încă multe de împlinit pentru el. S-a despărţit de ceilalţi apostoli şi l-a urmat pe Domnul de la o oarecare depărtare.

Cuprins

13.Petru a intrat în palatul marelui preot, ajutat de Ioan, care era deja acolo (Ioan 18:15), şi s-a amestecat în mulţimea din curte. Slujitorul de la poartă l-a recunoscut şi l-a acuzat de a fi un discipol de-al lui Isus. Petru a spus făţiş: „Nu sunt”. După aceea, a plecat să se încălzească lângă soba cu cărbuni a soldaţilor, pentru că noaptea era rece şi, curând, o rudă de-a servitorului căruia i-a tăiat urechea, i-a zis „Nu te-am văzut eu în grădină cu el?” (Ioan 18:26) Apoi, însoţitorii au început să-l acuze şi, atunci când i-au spus că accentul lui din Galileea l-a dat de gol, se pare că şi-a pierdut controlul şi s-a întors la unul din vechile lui obiceiuri pescăreşti şi a început să blesteme şi să se jure că nici măcar nu îl cunoştea pe Isus – Matei 26:74.

14.Aproape în acelaşi moment, Isus, fiind purtat dintr-un loc în altul, a trecut pe lângă el; şi, ca şi cum atenţia i-ar fi fost atrasă de larmă şi agitaţie s-a întors, iar ochii Învăţătorului i-au înfruntat pe cei ai discipolului căzut. Tocmai atunci cocoşul a cântat, iar Petru şi-a dat seama de ce făcuse. S-a pierdut în beznă şi a plâns amar. Nu ştim unde s-a dus; poate că în afara oraşului şi înapoi la Ghetsimani, poate la locuinţa sa din oraş. Dar, din moment ce spune că a văzut cu ochii lui suferinţele lui Isus, s-ar putea ca în dimineaţa următoare să fi urmat mulţimea pe dealul Golgotei, unde şi-a văzut iubitul Învăţător pe stâlpul de tortură.

15.Petru l-ar fi salvat pe Isus de stâlp dacă ar fi putut şi, în felul său, chiar a încercat asta – întâi rugându-l pe Învăţător să nu urmeze drumul către sacrificiu (Matei 16:22), şi apoi încercând să-l scape de gloata care l-a luat. Dar ambele sale încercări au fost greşite. Nu era scopul lui Dumnezeu ca Isus să fie salvat de ruşine şi agonie; Petru ar fi putut să-i spună lui Isus un cuvânt de mângâiere, dar, în schimb, a dezminţit cu vorbe aprinse că l-ar cunoaşte sau că ar avea vreo legătură cu el.

16.În acea noapte, un alt discipol al lui Isus s-a pierdut în beznă, dar dintr-un motiv foarte diferit de cel care l-a mânat pe Petru. Iuda, un om cu inimă rea, s-a dus să-şi vândă Învăţătorul; Petru s-a dus să plângă amar. Încrederea în sine l-a trădat amarnic; eşecul său a fost al unuia care nu a învăţat să se cerceteze pe el însuşi – şi a crezut în sine în van. S-a încins cu curaj vădit pentru o mare luptă, dar i-a lipsit curajul cel profund. Greşeala lui a fost una de trufie, dar fapta lui Iuda a fost un efort plănuit al unui suflet dezamăgit şi răzbunător.

17. Petru nu era fricos. Dacă ar fi fost să lupte, mai ales într-o gloată, probabil că ar fi luptat până ar fi fost secerat. Dar nu a avut curajul de a înfrunta întrebarea neaşteptată a slujitorului de la poartă, nici întrebările şi batjocura soldaţilor şi servitorilor. Fără îndoială că s-ar fi putut împotrivi în public conducătorilor poporului, iar împotrivirea lor l-ar fi înverşunat. Curajul se arată în diferite feluri; la fel şi teama.

18.Textul nostru de aur: „Prin urmare, cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă”, este din prima scrisoare a lui Pavel către Corinteni. Adevăratul discipol caută întotdeauna să-şi păzească calea şi să aibă o minte umilă, căci a învăţat deja că este nevoie să vegheze. „Mândria merge înaintea pieirii, şi trufia merge înainte căderii.” (Proverbe 16:18). O inimă trufaşă deschide uşa uneia dintre cele mai mari ispite ale duşmanului, în încercarea sa de a-i distruge pe fiii lui Dumnezeu. Aceasta pentru că aceia care cunosc pe Domnul sunt ridicaţi într-o trăire mai înaltă decât a omului de rând, şi, dacă nu sunt cumpătaţi în favoarea Domnului, se vor poticni fără doar şi poate. Dar cel care se îmbracă cu umilinţa poate rămâne fără teamă în grija Tatălui.

19.După Rusalii, Petru a devenit un om cu totul diferit. În primul rând, spiritul sfânt, care s-a coborât peste el, ca şi peste ceilalţi, a făcut mai mult decât să-i ungă pentru slujire. Focul care a coborât peste ei şi vuietul unui vânt puternic simbolizează puterea de a duce o viaţă dreaptă şi puterea de a-l servi pe Dumnezeu. Dar, deşi Petru a fost binecuvântat atunci cu ajutorul spiritului sfinţeniei, a trebuit încă să se păzească, pentru a-şi depăşi impulsurile sale naturale şi, putem fi siguri că deseori a trebuit să ţină sub supunere vechea voinţă a cărnii.

Cuprins

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-4.Ce l-a împiedicat pe Petru în serviciul său adus Domnului? A încercat Isus să frângă voinţa lui Petru? Care este scopul disciplinei creştine?

5-8.Care a fost ultimul avertisment al lui Isus pentru discipolii săi? Ce i-a spus aparte lui Petru, şi de ce i s-a adresat ca Simon? Care a fost răspunsul lui Petru şi profeţia lui Isus ?

9-12.De ce purta Petru o sabie? La care suferinţe se face referire în 1 Petru 1:5? Ce miracol a înfăptuit acolo Învăţătorul?

13-15.Când şi de ce au fost cuprinşi apoi discipolii de frică? Explicaţi în detaliu acţiunile lui Petru.

16,17.Comparaţi atitudinea lui Petru cu cea a lui Iuda. Descrieţi straniul complex de curaj şi laşitate pe care Petru l-a arătat. Este acesta neobişnuit?

18,19. Ce mare lecţie ar trebui să învăţăm din experienţa lui Petru? Ce efect a avut aceasta asupra lui Petru în persoană?

Întrebări interesante

Întrebare: În articolul despre „Libertate pentru prizonieri" din Turnul de Veghere din 15 noiembrie, la paragraful 22, se subliniază că nu s-a făcut nimic cu ţapul ispăşitor „până la încheierea jertfirii ţapului Domnului". Dar, în celelalte paragrafe ale acestui articol se creează impresia că acest ţap anti-model este acum în sălbăticie, fiind condus acolo de clasa clericilor. Având în vedere acestea, ar trebui să înțelegem că ţapul Domnului a fost acum jertfit? Dacă nu, cum se poate afla ţapul ispăşitor în sălbăticie?

Răspuns: Este imposibil ca o ilustraţie să reflecte fiecare detaliu al realităţii. Vedem faptele în împlinirea profeţiei şi, aplicându-le la profeţie, le interpretăm. Ţapul ispăşitor simbolizează acea clasă a celor consacraţi, justificaţi, născuţi din spirit, care nu se dăruiesc însă de bunăvoie şi cu bucurie ca jertfe Marelui preot pentru a fi sacrificaţi de el ca membri ai corpului Domnului. Ei sunt mai preocupaţi de a face pe placul instituţiilor lumeşti, compuse din oamenii importanţi în creştinătate. Ca indivizi, rămân în închisoarea acestor sisteme ecleziastice şi vor rămâne prizonieri, pentru că nu respectă poruncile Domnului, care i-ar elibera. Una dintre porunci este: „Ieşiţi din ea, poporul meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei!" –Apoc.18:4

Cine sunt paznicii care îi ţin acolo pe prizonieri? În mod clar, aceştia par să fie clericii. Sistemele ecleziastice se află într-o stare de sălbăticie, căci au fost izgonite de Domnul acolo unde nu se află adevăr. Cine este atunci omul pregătit care îi rătăceşte pe cei consacraţi în sălbăticie? Nimeni nu se potriveşte mai bine acestei descrieri decât clericii, iar ei devin paznicii închisorii. Rezultă din acestea că sacrificarea ţapului Domnului este încheiată? Prin aceasta înţelegem: Este fiecare dintre cei ce trebuie să fie corpul lui Cristos jertfit complet înainte ca faptele legate de prizonieri să se petreacă? S-a făcut a doua prezentare a sângelui în faţa scaunului milei din ceruri, așa cum o arată tipul? Tipurile şi prefigurările nu pot fi dovezi absolute ale unei doctrine.

Această ilustrare pare să se contopească cu alta. Există versete care indică clar că, în timpul marelui necaz, atunci când ţapul ispăşitor va fi pregătit, spălat fiind în sângele Mielului, unii din clasa templului vor rămâne vii şi vor asista la marele necaz, înainte să treacă la glorie (Zaharia 14:1-3) Acestea fiind adevărate, ţapul ispăşitor trebuie să se afle în sălbăticie în timpul în care unii dintre membrii corpului sunt încă în viaţă. Singurul mod sigur de a interpreta această

Cuprins

profeţie este de a corela faptele pe măsură ce se petrec. Ştim că prizonierii sunt cei consacraţi şi născuţi din spirit care rămân în sistemele ecleziastice. Ştim că aceste sisteme se află în condiţii de sălbăticie. Pare, în acelaşi timp sigur, că unii dintre cei unşi sunt încă pe pământ. Trebuie deci să conchidem că ilustrarea nu arată întotdeauna încheierea unui lucru, înainte ca altă parte a ei să fie împlinită.

Întrebare: În ce fel va fi silită clasa „captivilor" să îşi împlinească consacrarea, astfel încât să fie născuţi în planul spiritual?

Răspuns: Diavolul îşi adună acum forţele pentru Armaghedon. Aşa se arată în scriptură: „Dar vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp!" (Apoc.12:12) Satan ştie că timpul lui este limitat. Nu neapărat că timpul existenţei sale este scurt, cât timpul în care îşi poate aduna forţele pentru marea bătălie. Este, cu siguranţă, suficient de încrezut cât să creadă că poate câştiga lupta. Această adunare a forţelor înseamnă sau include, în mod evident, întoarcerea minţilor oamenilor de la Dumnezeu. Scripturile arată că prizonierii îşi doresc dreptatea şi nu simpatizează cu organizaţia Diavolului, dar le este teamă să evadeze din ea.

Acum, pe măsură ce ziua luptei finale se apropie, captivii vor fi forţaţi să lupte de o parte sau de alta. Aceşti prizonieri se vor trezi şi îşi vor da seama că au fost adormiţi şi orbiţi şi puşi în închisoare pentru că au îngăduit să fie influenţaţi de Dalila cea împotrivitoare, aşa cum Dalila din vechime a cauzat indirect orbirea lui Samson. Cei consacraţi, care sunt acum prizonieri, vor fi batjocoriţi de cei care se opun Domnului şi apariţia acestor condiţii îi va face pe captivi să lupte de partea Domnului. Făcând aceasta îşi vor atrage, ca şi Samson, furia gloatelor Diavolului asupra capetelor lor, iar carnea le va fi nimicită; dar vor face, asta mai degrabă decât să se supună sistemului Diavolului. Procedând astfel, ei îşi vor împlini sacrificiul, fiind împinşi către el de condiţiile existente.

Întrebare: Putem trage, bazându-ne pe Scriptură şi la modul general, concluzia că aceia care pretind că se află în adevăr în prezent, dar nu se alătură cu bucurie şi zel muncii de martor, fac parte din clasa marii mulţimi?

Răspuns: În legătură cu aceasta, luaţi în considerare afirmaţia din 2 Petru 1:4-11. Apostolul se adresează acolo clasei celor născuţi din spirit. Nu le spune acestora „să-şi dezvolte caracterul" ci spune exact ce trebuie fiecare să facă pentru a-şi asigura chemarea şi alegerea. Prin acelea, spune că dacă dorim să fim în mod sigur chemaţi şi aleşi, trebuie să facem ceva în virtutea părţii noastre de legământ. Apoi continuă prin a le spune celor consacraţi ce trebuie să facă pentru a fi primiţi în împărăţia Domnului. Apoi adaugă clar că aceia care vor face acele lucruri vor avea o intrare îmbelşugată în împărăţia eternă a Domnului şi Salvatorului nostru Isus Cristos.

Singura concluzie adecvată pe care o putem trage din spusele apostolului este că reciproca afirmaţiei lui trebuie să fie adevărată. Prin aceasta se înţelege că aceia care nu reuşesc sau refuză să-şi împlinească partea lor de legământ, nu vor intra în împărăţie. Mai precis, legat de acestea, Petru spune: „Pentru că cine nu are acestea este orb, îşi închide ochii la lumină şi a dat uitării curăţirea de păcatele sale de odinioară." – 2 Petru 1:19

Cuvintele de aici ale apostolului sunt în armonie deplină cu cuvintele profetice care descriu clasa marii mulţimi, după cum urmează: „Cei ce şedeau în întuneric şi umbra morţii, trăiau legaţi în ticăloşie şi în fiare, pentru că se răzvrătiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că nesocotiseră sfatul Celui Prea Înalt. El le-a smerit inima prin suferinţă: au căzut, şi nimeni nu i-a ajutat. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, şi El i-a izbăvit din necazurile lor. I-a scos din întuneric şi din umbra morţii, şi le-a rupt legăturile." – Psalmul 107:10-14.

Pare clar, deci, că aceia care au ocazia de a participa la slujirea Domnului, dar refuză sau nu îi pot îndeplini poruncile, dacă vor fi aduşi la viaţă în vreun fel, vor aparţine clasei marii mulţimi. Oricine iubeşte într-adevăr pe Domnul se va supune poruncilor lui. Aşa a spus Isus. Poruncile în acest moment sunt atât de clare şi lipsite de echivoc, încât oricine este conştient

Cuprins

trebuie să le cunoască. Trebuie mărturisit că Iehova este Dumnezeu. Stindardul Domnului trebuie ridicat. Vestea bună a împărăţiei trebuie mărturisită în faţa naţiunilor.

Domnul promite să îi păstreze doar pe cei care îl iubesc şi îi sunt credincioşi (Psalmul 31:23). Dumnezeu le-ar putea da, în mila sa, viaţă, dar nu ca biruitori, celor care nu participă activ în serviciul său, atunci când se iveşte prilejul, ci stau cu mâinile încrucişate şi sunt liniştiți sau îşi plâng soarta, sau așteaptă pur şi simplu să părăsească pământul şi să ajungă în ceruri. Doar acelor biruitori credincioşi, iubitori şi plini de zel, li se va da „o intrare îmbelşugată” în împărăţie şi vor face parte din familia regală. Pentru a răspunde explicit la această întrebare: având în vedere că mulţi dintre cei aflaţi în adevăr în prezent eşuează sau refuză să participe la serviciu, sunt şanse mici ca aceştia să facă parte din turma cea mică, dacă nu se trezesc din letargie şi nu devin activi şi zeloşi.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Martie 1927** **Nr. 6**

Lucrarea Elisei

„Cum este El, aşa Suntem şi noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii" - 1 Ioan 4:17

Numele Elisei înseamnă „Dumnezeu este salvarea mea". Elisei a fost uns pentru a-i lua locul lui Ilie. Ilie a simbolizat o lucrare a adunării pentru un anumit timp, iar acea lucrare consta în depunerea unei mărturii despre numele lui Iehova, ca singurul Dumnezeu adevărat şi restabilirea pentru cei consacraţi a tuturor adevărurilor fundamentale, care fuseseră luate de la ei, precum şi readucerea unor persoane la credinţa apostolilor. Concluzia care se poate trage din cuvintele profetului Maleahi este că, dacă taţii nu ar fi întorşi către fii şi fiii către taţi, atunci Dumnezeu avea să lovească pământul cu un blestem sau, în alte cuvinte, avea să urmeze un timp de mare necaz.

2. Cuvintele lui Isus din capitolul douăzeci şi patru al cărţii Matei arată că după război, foamete, ciumă, cutremure şi alte dovezi ale prezenţei sale şi a sfârşitului acestui sistem de lucruri, avea să urmeze o perioadă de depunere de mărturie a veştii bune despre împărăţie, că atunci când această lucrare avea să fie sfârşită va urma manifestarea mâniei lui Iehova şi un timp de necaz pe pământ aşa cum nu a mai fost niciodată şi nici nu va mai fi, şi că acesta va fi ultimul necaz. (Matei 24:21,22) Având în vedere că Elisei a fost uns să facă o lucrare anume, pare cert că Elisei îi simbolizează pe unşii lui Dumnezeu, care fac o lucrare în numele Domnului ca martori ai săi şi o fac în timpuri periculoase şi că în timp ce fac această lucrare, acești unși apreciază pe deplin faptul că Domnul Dumnezeu este scutul și salvarea lor și, aşadar, nu trebuie să se teamă.

3. Ilie a fost curajos pe parcursul serviciului său. El a arătat că este neînfricat, atunci când i-a făcut regelui acea propunere cu privire la preoții lui Baal, iar apoi i-a ucis plin de curaj pe toți acei profeți. Mai târziu, când Izabela a început să-l caute pentru a-l ucide, el a început să se teamă și a fugit. Mai apoi, Ilie și-a recâștigat curajul și și-a reînceput lucrarea, iar, după aceea, el și Elisei au umblat împreună până când el a fost luat la Domnul. Nu este nimic în toată viața și serviciul lui Elisei care să arate că el s-ar fi temut vreodată. Se pare că Elisei simbolizează o lucrare a celor unși care este făcută fără teamă.

4. Apostolul spune, în textul citat mai sus, că cei în care este făcută perfectă iubirea lui Dumnezeu nu au nici o teamă. De ce s-ar teme cineva? Răspunsul este: deoarece dorește să fie cruțat de batjocuri, reproșuri și înjurii. Aşadar, egoismul este cauza fricii. Iubirea perfectă este expresia completă a altruismului. Aşadar, cel care este perfect în iubire nu se va teme de nimic. Nu se va teme de nimic, deoarece realizează că Dumnezeu este salvarea sa. Numele lui Elisei înseamnă tocmai acest lucru. Apoi, spune apostolul, în ziua judecății Domnului clasa care va fi perfectă în iubire în acel moment trebuie să aibă curajul de a depune mărturie despre numele Domnului, iar acest curaj înseamnă a depune mărturie fără a ezita și fără frică.

5. Evenimentele și circumstanțele din viața lui Elisei și experiențele pe care le-a trăit el par să demonstreze că pe parcursul unei anumite perioade din viața adunării, și anume în timpul judecății Domnului asupra adunării și a națiunilor, trebuie să fie depusă o mărturie în numele Domnului, iar acest lucru trebuie să se facă fără teamă. Credem că Scripturile arată că această lucrare a fost

Cuprins

prefigurată de Elisei. Pare, aşadar clar, că atât Ilie, cât şi Elisei ,reprezintă lucrarea adunării şi nu anumiţi indivizi din adunare.

Martorul lui Dumnezeu

6. După ungerea sa, Elisei s-a ridicat şi s-a dus după Ilie şi a început să-i slujească. Ilie şi-a continuat lucrarea şi nu se mai spune de aici nimic altceva despre Elisei, până la data când Ilie a continuat să depună mărturie, prin acţiunile sale, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat. Uciderea preoţilor lui Baal pare să fi avut un efect nesemnificativ, dacă nu chiar inexistent, asupra conducătorilor Israelului. Ei au continuat în idolatria lor. Mai târziu, regele Israelului s-a îmbolnăvit şi a trimis nişte mesageri să-i întrebe pe preoţii Diavolului dacă urma să se vindece sau nu. (2 Regi 1:2-16) Dumnezeu l-a îndrumat atunci pe Ilie să facă încă o demonstraţie prin care conducătorii să înţeleagă că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat. El a împlinit aceasta făcând să cadă foc din ceruri peste mesagerii conducătorilor.

7. Conducătorii pământului erau peste măsură de bolnavi în ultima parte a anului 1917 şi la începutul anului 1918. Marele război atinsese un punct culminant, iar ei se întrebau dacă lumea avea să-şi revină complet sau nu după acea catastrofă. Aproximativ la acea dată, unsul Domnului, clasa Ilie, a publicat volumul şapte al Studiilor din Scripturi şi l-a distribuit la scară largă printre popoarele creştinătăţii. Acest eveniment a fost imediat urmat de distribuirea în număr mare a tractelor intitulate ,,Căderea Babilonului" şi ,,Ştiri ale Împărăţiei".

8. Mesajul de adevăr conţinut în aceste publicaţii a fost, fără îndoială, cel mai dureros şi mai arzător atac lansat vreodată asupra sistemelor ecleziastice şi a aliaţilor lor, pe parcursul celei de-a doua prezenţe a Domnului. Naţiunilor li s-a spus prin acel mesaj că împărăţiile pământului aveau să se destrame în totalitate, fără să-şi mai revină vreodată şi că împărăţia cerurilor este aproape. Mesajul publicat preamărea numele lui Iehova Dumnezeu. Simbolicul Ilie a menţinut adevărata semnificaţie a numelui său, ,,Iehova este Dumnezeul meu", spunându-le oamenilor că dumnezeul acestei lumi este Diavolul şi că sfârşitul său a venit. În 24 februarie 1918 e.n. s-a ţinut prima conferinţă publică pe subiectul ,,Lumea s-a sfârşit – *Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată*". A doua zi a început arestarea celor din poporul Domnului.

Ilie este luat

9. Următoarea relatare scripturală, care îi arată pe Ilie şi pe Elisei împreună, spune: ,,Şi Ilie a plecat cu Elisei din Ghilgal, pe când l-a luat Domnul pe Ilie la ceruri într-o vijelie." Apoi ,cei doi, reprezentând amândoi aceeaşi clasă, au călătorit de la Ghilgal la râul Iordan. Elisei a refuzat să se separe de Ilie. El ştia că Ilie urma să fie luat de Domnul în scurtă vreme. (2 Regi 2:5) ,,După ce au ajuns la Iordan împreună, Ilie şi-a luat mantia de profet, a făcut-o sul şi a lovit apele, iar ele s-au despărţit treptat, într-o parte şi în alta, şi amândoi au trecut pe pământ uscat." – 2 Regi 2:8

Mantia

10. Mantia pe care o purta Ilie este definită ca un veşmânt sau o robă de profet. Un veşmânt simbolizează un mod de identificare sau de distincţie, în timp ce o robă este mai degrabă un simbol al aprobării. Aşadar, mantia lui Ilie părea să spună: ,,Omul acesta care poartă mantia este identificat ca un martor aprobat al lui Iehova." Într-adevăr, Ilie tocmai asta era. Fiind un martor adevărat al lui Iehova, el a folosit mesajul de adevăr pentru a depune mărturie, iar prin acest mesaj el a fost identificat ca martorul aprobat al lui Dumnezeu. Aşadar, mantia a simbolizat în mod potrivit faptul

că Ilie, martorul aprobat al lui Dumnezeu, a folosit mesajul de adevăr pentru a împlini lucrarea pe care i-o încredinţase Dumnezeu.

11. Ilie şi-a făcut sul mantia şi a lovit cu ea apele Iordanului. Apele simbolizează oameni, iar un flux sau o cantitate de apă atât de mare, precum Iordanul, trebuia să simbolizeze o mare mulţime de oameni. Iordan înseamnă „judecat". Lovirea apelor urma, aşadar, să spună că venise timpul să le fie transmis un mesaj popoarelor creştinătăţii, un mesaj care trebuia să constituie un avertisment de judecată al lor. Simbolic, deci, mantia trebuie să reprezinte mesajul lui Dumnezeu, scris în cărţi şi tracte şi pregătit cu scopul de a le fi transmis popoarelor, iar aceste publicaţii, care proclamau pentru Iehova faptul că judecata este iminentă, le-au fost date oamenilor. Volumul şapte, tractul „Căderea Babilonului" şi numerele din „Ştiri ale Împărăţiei" au conţinut tocmai un astfel de mesaj, iar distribuirea lor a continuat până când s-a sfârşit lucrarea Ilie. Lovirea creştinătăţii cu mesajul de adevăr a înteţit focul, aprins deja, împotriva unşilor Domnului. Elementele conducătoare se aprinseseră de furie.

Carul de foc

12. După ce Ilie şi Elisei au traversat Iordanul, ei au umblat împreună o scurtă perioadă de timp. „Pe când mergeau ei şi vorbeau în timp ce mergeau, iată că un car de foc şi nişte cai de foc i-au despărţit pe cei doi. Şi Ilie a urcat la cer într-o vijelie. Elisei a văzut toate acestea şi a strigat: „Părinte, părinte, carul de război al lui Israel şi călăreţii săi!" Şi nu l-a mai văzut. Atunci şi-a apucat veşmintele şi le-a rupt în două bucăţi." – 2 Regi 2:11,12

13. Luarea la ceruri a lui Ilie a marcat sfârşitul lucrării specifice pe care o făcuse el şi a marcat şi sfârşitul lucrării simbolice Ilie, din timpul celei de-a doua prezenţe a Domnului. Ceea ce i-a separat pe Ilie şi pe Elisei a fost un car de foc, iar o vijelie l-a luat pe Ilie. Nu este nimic care să indice că ar fi fost vreo neînţelegere între Ilie şi Elisei. Dimpotrivă, ei erau perfect de acord şi lucrau împreună în armonie şi se iubeau unul pe celălalt cu devoţiune.

14. Aşadar, în acest moment, cei doi bărbaţi trebuie să simbolizeze aceeaşi clasă de unşi ai lui Dumnezeu, însă acum s-a tras linia de diviziune dintre lucrările celor doi. Carul este un mijloc folosit pentru a transporta obiecte şi substanţe. Acesta simbolizează, astfel, în mod cât se poate de potrivit, vehiculul sau organizaţia folosită de Domnul pentru a face să fie circulat mesajul de adevăr. Societatea pare să corespundă foarte bine acestui simbol. Această organizaţie a fost folosită pe parcursul perioadei de seceriş pentru a le transmite oamenilor mesajul de adevăr. Un car de foc trebuia să indice unele împrejurări distrugătoare din cadrul vehiculului sau organizaţiei. Caii simbolizează doctrine. Vijeliile simbolizează mari necazuri. Atunci, în ce fel corespund faptele acestor simboluri profetice?

Evenimentele

15. În primăvara anului 1918 cei credincioşi din cadrul Societăţii se implicau cu mult zel în lucrarea de distribuire a literaturii sub formă de tracte şi cărţi, aşa cum s-a arătat mai sus. Doctrinele şi adevărurile conţinute în acestea au constituit o scuză pentru un necaz arzător care a apărut în rândurile Societăţii. În timp ce se desfăşura acest necaz arzător, pentru alianţa nesfântă – marile afaceri, marii politicieni şi marii predicatori – s-a ivit o ocazie de acţiona. Pe atunci erau mulţi Iuda în rândurile Societăţii, aşa cum a prezis Domnul că avea să se întâmple, iar despre aceştia el a mai spus şi că aveau să-i urască şi să-i trădeze pe fraţii lor. – Matei 24:10

16. În timp ce acest foc învăluia carul, separându-i pe fraţi, asupra celor ce făceau lucrarea Ilie s-a abătut un alt mare necaz, sub forma unei acuzaţii criminale, prin care a fost întreruptă subit

lucrarea Societății. Aceasta a marcat sfârșitul lucrării Ilie. Atunci și acolo a fost luat Ilie de Domnul. Aceasta nu înseamnă că oamenii ca indivizi au fost luați, ci, având în vedere faptul că Ilie era tipul unei lucrări, a marcat sfârșitul lucrării pe care trebuia s-o facă Ilie.

17. Scripturile afirmă că Ilie a fost luat la ceruri de o vijelie. Cerurile simbolizează ceea ce este înălțat și impunător. Noi știm că el nu a fost dus ca om în prezența lui Iehova, căci Isus a declarat mai târziu: „Nici un om nu a urcat la ceruri.” (Ioan 3:13) Ilie a fost un tip. El a fost luat de o vijelie și nu s-a mai știut nimic de el după aceea. În mod simbolic, aceasta înseamnă că lucrarea Ilie a fost terminată la o dată anume și că acest lucru i-a fost raportat lui Iehova în ceruri. Acea dată anume a fost în timpul întâmplărilor arzătoare din 1918, așa cum dovedesc în mod clar Scripturile și evenimentele.

18. Atunci când Elisei a văzut că Ilie era luat la ceruri, el a strigat: „Părinte, părinte, carul de război al lui Israel și călăreții săi.” Atunci când unșii consacrați ai Domnului, care îl iubesc pe Domnul și cauza sa mai mult decât își iubesc propria viață, au văzut necazul din 1918 care a dus la întreruperea lucrării și la încarcerarea multora dintre frați, o mare parte dintre ei au strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, au căzut oare la pământ Societatea și adevărurile pe care le-a predat ea?” Erau într-un impas. Acest impas a fost indicat de faptul că Elisei și-a luat hainele și le-a rupt în două bucăți. Elisei nu l-a mai văzut apoi pe Ilie.

Luarea mantiei

19. Elisei a luat apoi mantia lui Ilie care căzuse de la el, s-a întors și s-a așezat pe marginea râului. Faptul că a stat acolo indică o perioadă de inactivitate. Deoarece lucrarea de depunere de mărturie despre adevăr a fost întreruptă brusc în 1918, a fost nevoie de un anumit timp pentru a identifica clasa care urma să continue lucrarea. Ilie nu mai era, însă lucrarea Domnului nu era terminată încă. Toate eforturile unșilor Domnului de a întoarce inimile oamenilor din creștinătate la credința strămoșilor lor încetaseră. Evenimentele istoriei arată aceasta în mod clar. Acea parte a lucrării îi fusese încredințată lui Ilie, precum restaurarea adevărurilor fundamentale, iar aceste lucruri fuseseră terminate, astfel că corespondentul simbolic al lui Ilie își terminase lucrarea.

20. Lucrarea de depunere de mărturie despre numele lui Iehova și cu privire la împărăția sa trebuia totuși să continue. Ce urma să se facă acum? Faptul că Elisei a stat lângă râul Iordan un anumit timp reprezintă perioada de timp dintre primăvara anului 1918 și toamna anului 1919. Aceasta a fost o perioadă de inactivitate, confuzie și nesiguranță. Ce aveau să facă în continuare membrii adunării de pe pământ?

21. Deoarece Ilie și-a terminat lucrarea de restabilire, însă nu a terminat lucrarea de depunere de mărturie și fiindcă Elisei a fost uns în locul lui Ilie, rezultă că lucrarea lui Elisei trebuia să fie, în principal, aceea de a depune mărturie despre numele lui Iehova și de a proclama ziua răzbunării sale și de a înălța stindardul său pentru ca oamenii să poată vedea ziua salvării și binecuvântările iminente. Dacă trebuia să se facă această lucrare, cine avea să o facă?

Cererea lui Elisei

22. Evenimentele petrecute după 1918 par să corespundă imaginii lui Elisei. Spiritul lui Elisei avea să identifice clasa care trebuia să facă lucrarea. „De îndată ce au trecut, Ilie i-a zis lui Elisei: Cere ce să fac pentru tine, înainte de a fi luat de lângă tine? Atunci Elisei a spus: „Să vină, te rog, peste mine două părți din spiritul tău”. El a zis: „Greu lucru ai cerut. Dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine, așa ți se va întâmpla, dar, dacă nu mă vei vedea, nu se va întâmpla așa.” (2 Regi 2:9,10). Oricine avea să manifeste acel spirit, urma să se identifice ca fiind clasa Elisei.

Cuprins

23. După necazurile grele din 1918 a fost un timp destul de dificil pentru unii dintre cei consacrați să își dea seama cine era de partea Domnului și avea favoarea sa. Cam în acea perioadă s-au format mai multe grupuri compuse din bărbați și femei care pretindeau a fi consacrați și în armonie cu prezentul adevăr. Unele dintre aceste grupuri pretindeau că sunt turma mică în mod exclusiv și spuneau că alții compuneau marea mulțime și toți aveau idei vagi cu privire la ce era de făcut. Însă Domnul a arătat în scurt timp cine trebuia să depună mărturia. Păstrând în minte faptul că mantia lui Ilie era un veșmânt de profet și că îl identifica astfel ca fiind un martor aprobat pentru Domnul, observăm că Elisei „a luat mantia lui Ilie care a căzut de la el” și a folosit-o.

24. Perioada de inactivitate a adunării s-a sfârșit în 1919. Din întâi până în opt septembrie a acelui an, a avut loc un congres a celor consacrați la Cedar Point, Ohio. Frații nu se mai bucuraseră niciodată până atunci de o companie atât de plăcută. Atunci și acolo s-a văzut că mai era încă o lucrare de făcut în numele Domnului. Au fost anunțate noi planuri pe baza cărora să se facă această lucrare, iar frații au lucrat împreună armonios sub forma Societății începând de atunci și au reînnoit predicarea în numele Domnului.

O parte dublă

25. Cererea pe care i-a făcut-o Elisei lui Ilie a fost ca, atunci când Ilie avea să fie luat, Elisei să poată primi o parte dublă din spiritul lui Ilie. Acesta a răspuns la cerere: „Greu lucru ai cerut. Dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine, aşa ţi se va întâmpla, dar, dacă nu mă vei vedea, nu se va întâmpla aşa”. Cu alte cuvinte, „dacă vei discerne faptul că Domnul a făcut o lucrare anume până la o anumită dată și că aceasta a fost întreruptă, însă că Domnul mai are și o altă lucrare de făcut, lucrare reprezentată de Ilie și mai apoi de Elisei, atunci vei putea primi o parte dublă din spiritul meu.” Cuvântul „dublă” folosit aici nu înseamnă o copie, ci înseamnă *de două ori mai mult.* Spiritul lui Ilie a fost spiritul de iubire pentru Dumnezeu și o devoțiune neegoistă pentru cauza sa. Era de așteptat atunci ca lucrarea Elisei să fie marcată de un entuziasm și un zel și o devoțiune iubitoare pentru cauza Domnului de două ori mai mari și că aceasta urma să fie făcută fără teamă.

Evenimentele

26. La congresul menționat mai sus, din 1919, poporul Domnului a început să vadă diferența dintre Ilie și Elisei și faptul că amândoi au reprezentat o lucrare care trebuia să fie făcută de aceiași clasă de oameni. În septembrie 1922 s-a ținut un alt congres în același loc. Pe parcursul perioadei dintre aceste două congrese, poporul consacrat al Domnului a progresat cu lucrarea organizației, pregătindu-se pentru o lucrare și mai mare. Numai din 1922 a început să existe o reală mișcare organizată de a face lucrarea în mod sistematic.

27. În 1922, organizația a început să proclame în mod sistematic Regele și împărăția sa. Poporul lui Dumnezeu a văzut distincția dintre lucrarea lui Ilie și lucrarea lui Elisei și au manifestat o parte de două ori mai mare din spiritul pe care îl manifestaseră înainte. Toți cei cu adevărat consacrați, care fuseseră la adevăr de ceva timp, pot descrie devoțiunea zeloasă pentru Domnul manifestată de cei care au văzut diferența dintre lucrarea Elisei și lucrarea Ilie.

28. Pe parcursul ultimilor cinci ani, pe pământ s-a depus o mărturie imensă. Domnul le-a dat supușilor săi privilegiul de a construi și instala facilități de tipărire și fabricare de cărți, reviste și tracte în număr de milioane și să le dea oamenilor în schimbul unui preț mic. Mai mult, din 1922 a început să se folosească radioul, iar pe parcursul ultimelor luni, Societatea a folosit mai multe stații radio pentru a proclama mesajul de adevăr peste tot. Mulți oameni au fost informați cu privire la Iehova Dumnezeu și Regele său și împărăția sa. Începând din 1922, Domnul și-a turnat spiritul peste

întreaga adunare, așa cum a arătat profetul Ioel că avea să se întâmple. (Ioel 2:28,29). Lucrarea de organizare a Societăţii a fost perfecționată mai mult ca niciodată. Începând de atunci, lucrarea de depunere de mărturie a avansat în mod grandios, fiind motivată de o devoțiune neegoistă față de Domnul, iar raportul anual pentru 1926 arată că lucrarea din acel an a depășit tot ce s-a mai făcut vreodată în domeniul predicării despre Dumnezeu, Regele său și împărăția sa.

Domnul la templul său

29. Dovada scripturală este că Domnul a venit la templul său în 1918. Atunci, în timpul examinării celor consacrați, el a adus clasa templului sub roba sa de dreptate și le-a dat veșmintele salvării. Cât de potrivit este numele Elisei („Dumnezeu este salvarea mea”) pentru clasa templului! Domnul își încredințează toate bunurile sale, adică interesele împărăției, în mâinile clasei templului sau simbolicului Elisei. Membrii clasei Elisei, fiind în templul Domnului și având mințile complet luminate, au crescut în ceea ce privește spiritul Domnului și au intrat în bucuria Domnului, iar apreciind faptul că „bucuria Domnului este puterea lor”, ei continuă lucrarea fără teamă.

30. Niciodată, încă de la sfârșitul lucrării Ilie, nu a avut loc vreo încercare din partea lui Elisei de a întoarce creștinătatea la credința lui Isus și a apostolilor. Creștinătatea este alungată pentru totdeauna. Creștinătatea l-a renegat pe Domnul și împărăția sa, adoptând înlocuitorul Diavolului pentru împărăția Domnului. Lucrarea clasei Elisei este aceea de a mărturisi că Iehova este Dumnezeu, că Isus Cristos este Regele său întronat, că împărăția cerurilor este aproape și că Domnul și-a început domnia, iar ei trebuie să înalțe stindardul pentru popoare și să ducă mesajul la captivii care sunt ținuți în sclavie de către sistemele ecleziastice.

De ce să nu se teamă

31. Experiențele prin care a trecut Elisei arată că el era absolut neînfricat. Simbolicul Elisei trebuie să arate același spirit. Ilie a fost neînfricat în cea mai mare parte a timpului, însă atunci când a fost amenințat de o femeie, el a fugit, deoarece aceasta avea sprijinul regelui. Adunarea a trecut printr-o experiență asemănătoare în timpul războiului mondial. Atunci când o întreagă armată, cu care și cai, a fost trimisă de către dușman și l-a înconjurat pe Elisei în timpul nopții, el nu a simțit nici o frică. Ca o dovadă a curajului său și încrederii sale în Domnul, el i-a spus slujitorului său: „Nu te teme, căci cei ce sunt cu noi sunt mai mulți decât cei ce sunt cu ei.” – 2 Regi 6:16

32. Însă trebuie să ne amintim că ,atât Ilie, cât și Elisei, au fost tipuri. Ei au reprezentat o lucrare care trebuie să fie făcută în anumite condiții. Acum, deoarece Domnul a venit la templul său, el vine să-i judece mai întâi pe cei din casa sa și doar apoi pe cei din națiuni. Noi ne aflăm, așadar, în ziua judecății Domnului, așa cum indică apostolul în textul din 1 Ioan 4:17. Acum adunarea, clasa simbolică Elisei, așa cum sugerează și numele – „Dumnezeu este salvarea mea” –spune într-adevăr: „Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră?” Romani 8:31

33. Iubindu-l pe Domnul mai mult decât își iubește propria viață, clasa Elisei nu se teme de ceea ce i-ar putea face omul sau Diavolul. Ca și clasă, ei revendică promisiunile pe care li le face Domnul, când spune: „Iubiţi, deci, pe Domnul, toţi cei iubiţi de El. Căci Domnul păzeşte pe cei credincioşi, şi pedepseşte aspru pe cei mândri.” (Ps. 31:23) Ei sunt așa cum spune apostolul: „Voi sunteți în ziua judecății, deci să proclamați cu curaj adevărul. În iubire nu este teamă, căci iubirea perfectă alungă teama.” Clasa Elisei apreciază faptul că au privilegiul de a fi martori însărcinați și aprobați pentru Dumnezeu pe pământ și că aceasta este principala lor responsabilitate, iar atunci când această lucrare se va sfârși, atunci va veni și sfârșitul.

Cuprins

Încurajare

34. Lumina completă a adevărului divin strălucește peste Piatra Perfectă pusă în Sion. (Zaharia 3:9). Din când în când celor unși, care sunt clasa templului, li se dau străluciri de lumină reflectate de la templu și li se permite să vadă și să înțeleagă promisiunile prețioase care i se aplică ,în mod precis, bisericii din această perioadă. Printre aceste promisiuni sunt și următoarele: „Mă bucur în Domnul, şi sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, şi ca o mireasă, împodobită cu sculele ei.” – Isaia 61:10

35. Aceștia realizează că au mărturia Domnului că el este salvarea lor și că el le-a dat veșmintele salvării și i-a înveșmântat cu robele dreptății. Ei sunt cei cărora li se adresează Domnul când spune: „Voi sunteți martorii mei, spune Domnul, că eu sunt Dumnezeu”. (Isaia 43:10,12) Ei aud poruncile lui Iehova și le ascultă cu bucurie.

36. Dumnezeu îi spune acum clasei Elisei: „ Treceţi, treceţi pe porţi! Pregătiţi o cale poporului! Croiţi, croiţi drum, daţi pietrele la o parte! Ridicaţi un steag peste popoare! (Isaia 62:10) Ascultând de această poruncă, clasa Elisei depune toate eforturile în serviciul împărăției. Prin îndurarea Domnului, ei strâng pietrele care i-au făcut să se poticnească pe mulți creștini, întărind drumul și arătându-le oamenilor calea pe care să se întoarcă la Domnul. Ei înalță stindardul Domnului pentru ca oamenii să poată vedea cum să vină la împărăția sa și să primească binecuvântările sale.

37. În același timp în care această lucrare este în curs de împlinire, clasa Elisei apreciază faptul că Diavolul a fost alungat din ceruri și va ieși la război împotriva rămășiței seminței ei care ascultă poruncile lui Dumnezeu și care are mărturia despre Isus Cristos. (Apoc.12:17) Ei știu că Diavolul caută orice ocazie ca să-i distrugă, cu toate instrumentele sale, dar totuși ei nu se tem. Aceasta este datorită faptului că ei știu că Iehova este salvarea lor. El le spune în prezent: „Voi pune cuvintele mele în gura ta şi te voi acoperi cu umbra mâinii mele, ca să întind cerurile, să pun temelia pământului şi să spun Sionului: "Tu eşti poporul meu!".” – Isaia 51:16

38. Dumnezeu a întemeiat cerurile, alungându-l pe Satan și punându-l pe Regele său pe tron. El pune temeliile noului guvern pământesc. El le poruncește celor din poporul său să depună mărturie despre acestea și, în timp ce fac ei aceasta, el îi ocrotește și îi protejează de orice rău. Aceştia sunt cei care constituie rămășița Domnului și cărora el spune: „ În ziua aceea, Domnul oştirilor va fi o cunună strălucitoare şi o podoabă măreaţă pentru rămăşiţa poporului, sau: un duh de dreptate pentru cel ce şade pe scaunul de judecată, şi o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaş înapoi până la porţile lui.” – Isaia 28:5,6

39. „Ziua cea mare și înspăimântătoare a Domnului” se apropie cu pași repezi. Organizația pământească a lui Satan este pe cale de a cădea. Forțele se unesc pentru marea bătălie finală. Atunci când se va fi predicat la toate națiunile ca mărturie, atunci va veni ziua care va fi marcată cu un timp de necaz așa cum nu a mai fost vreodată și nici nu va mai fi. (Matei 24:21,22). Însă, în acel mare și teribil atac al dușmanului, rămășița poporului lui Dumnezeu, clasa Elisei, nu va fi distrusă, ci, prin intermediul lui Cristos, va triumfa. (Zaharia 14:1-3) Toți cei consacrați de pe pământ, inclusiv captivii din temnițe, sunt o parte din organizația lui Dumnezeu, simbolizată de Ierusalim și numită uneori Sion.

40. Clasa Elisei, având privilegiul de a fi martori pentru Domnul, sunt picioarele celui care aduce mesajul de pace și salvare celor care au în inimă dorința de a primi binecuvântările Domnului. Profetul Isaia a avut o viziune a acestora ca fiind picioarele lui și a exclamat plin de bucurie: „Ce frumoase sunt pe munţi picioarele celui ce aduce vestea bună, ale celui ce vesteşte pacea, ale celui ce aduce veşti bune despre ceva mai bun, ale celui ce vesteşte salvarea, ale celui ce spune Sionului: "Dumnezeul tău a devenit rege!” – Isaia 52:7

Cuprins

Împotrivitori

41. Din Scripturi reiese clar că, în timpul când se efectuează lucrarea Elisei, vor fi și unii care vor pretinde a fi consacrați pentru Domnul, dar care se vor opune lucrării Elisei. Aceştia au umblat cu clasa Elisei, însă nu au reuşit să discearnă când a fost luat Ilie şi nu au putut să vadă lucrarea Elisei și le permit minților lor să fie întoarse împotriva a ceea ce face Domnul și împotriva fraților Domnului, care sunt implicați în lucrarea Elisei.. Dumnezeu spune, prin profetul său: „Ascultaţi cuvântul lui Iehova, voi, care tremuraţi la cuvântul său: "Ascultaţi Cuvântul Domnului, voi, care vă temeţi de Cuvântul Lui. Iată ce zic fraţii voştri, care vă urăsc şi vă izgonesc din pricina Numelui Meu: „Să-Şi arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!” - Dar ei vor rămâne de ruşine!" – Isaia 66:5

42. Faptele ne arată clar că, încă de la începutul lucrării Elisei au existat anumite persoane, care au pretins că sunt în adevărul prezent, care s-au opus lucrării; și aceştia nu au primit privilegiu de a vedea și a se bucura de lumina care vine de la templu, deoarece nu au înțeles deosebirea dintre lucrarea Ilie și lucrarea Elisei. Drept urmare, ei nu au primit o parte dublă din spiritul Domnului, așa cum arată profeția.

43. Apoi profetul adaugă – „Un glas de vuiet se aude din oraş, un glas se aude din templu! Este glasul lui Iehova, care le plăteşte duşmanilor săi după merit.” (Isaia 66:6) Vocea umană, bine pregătită, redă cel mai frumos și armonios sunet pe care l-a auzit vreodată urechea umană. Nici un instrument nu poate imita perfect o voce umană desăvârșită. De cealaltă parte, o voce neantrenată și spartă este un simplu zgomot, și reprezintă dizarmonia. Despre una dintre aceasta spune profetul că vine din cetate, de la aceia care pretind că sunt organizația lui Dumnezeu, o voce zgomotoasă, un sunet discordant ,care nu este în armonie cu lucrarea Domnului.

44. Apoi vine din templu o voce a Domnului. Aceasta este frumoasă, căci este în perfectă armonie cu Domnul. Acesta este mesajul proclamat de clasa Elisei. Vocea este un simbol al mesajului adevărului. Cei care îl proclamă, așa cum arată Isaia 52:7, sunt picioarele Cristosului, implicați astfel în lucrarea Elisei. Ei sunt numiți și „străjerii”, și despre ei profetul spune: „ Iată, glasul străjerilor tăi răsună; ei înalţă glasul, şi strigă toţi de veselie; căci văd cu ochii lor cum Se întoarce Domnul în Sion.” (Isaia 52:8). Aceştia sunt cei cărora Domnul le-a încredințat toate bunurile sale. Aceştia sunt străjerii lui, păzind și apărând interesele împărăției – reprezentate de bunurile lui. Ei văd cu ochii marile adevăruri ale planului Domnului, pe care el îl împlinește.

45. Inimile lor sunt umplute de bucurie și își înalță glasurile împreună și cu veselie. Ei izbucnesc în bucurie și cântec laolaltă. Ei văd că Domnul este în templul său; că Diavolul a fost alungat din ceruri; că Regele a intrat în acțiune; că i-a acoperit cu mantia dreptății pe cei pe care i-a găsit credincioși și le-a oferit veșmintele salvării; că a turnat spiritul lui asupra poporului său, indiferent de locul sau rangul lor anterior în corp; că Piatra de Căpătâi a fost așezată în Sionul gata de terminare și că pe acea piatră se revarsă strălucitor lumina deplină și întreagă a adevărului care, din când în când, este reflectată din templu pe fețele credincioșilor. Ei nu se mai gândesc la sine, ci sunt deplin devotați Domnului, și, deci, nu mai au nici o teamă. Hrana și băutura lor este să cunoască și să împlinească voința Domnului; și, prin grația sa, păzesc poruncile sale și poruncile le bucură inima. Aceasta este condiţia clasei Elisei, care împlineşte lucrarea Elisei.

Supunere

46. Supunerea îi este mai plăcută Domnului decât jertfa. Fiecare ar trebui să facă un sacrificiu pentru a fi născut din spiritul Domnului. Acum, pentru a fi plăcute Domnului, ca noi creaturi, trebuie

să se supună. Isus a spus: ,,Dacă mă iubiți, respectați poruncile mele, și veți rămâne în dragostea mea și a Tatălui meu.” Poruncile date clasei Elisei sunt atât de clare și de convingătoare, încât nu încape nici o îndoială cu privire la ce este de făcut. O mărturie pentru Iehova trebuie vestită tuturor națiunilor, mărturia că el este Dumnezeu; oamenilor trebuie să li se spună că împărăția lui este aproape; ziua răzbunării Dumnezeului nostru trebuie vestită; steagul Domnului trebuie înălțat înaintea oamenilor; și clasei Elisei îi este poruncită împlinirea acestei lucrări. Dar cum va fi ea realizată?

47. Poate fi făcută această muncă cu mâinile în sân? Sau adresându-ne câtorva, ocazional, de la tribună? Pot fi respectate aceste porunci menținând o expresie tristă și prelungă și spunând: ,,Vreau să scap de această lume și să merg acasă și să mă odihnesc?” De ce le-a îngăduit oare Dumnezeu servilor săi să construiască tipografii și de ce i-a adunat pe cei consacrați lui pentru a tipări cărți care conțin mesajul de mai sus? Sunt acestea menite să fie lăsate la o parte și să nu fie folosite? Toți vor răspunde: Nu; trebuie să ajungă în mâinile oamenilor, ca mărturie.

48. Dar cine le va purta către mâinile oamenilor? Doar surorile? Răspunsul este că clasa Elisei va face această muncă, fie că este compusă din femei sau bărbați, pelerini sau vânzători ambulanți de cărți, lucrători în birouri sau truditori în fabrici. Nimănui dintre cei care sunt, într-adevăr, din clasa Elisei, nu i se va cere să plece; ci va găsi încântare în a-și obține mantia, mesajul adevărului, și a se grăbi pentru a o folosi în orice mod cu putință pentru a despărți apele; adică a vesti oamenilor mesajul adevărului.

49. Radioul răzbate acum prin zidurile închisorilor și atrage atenția prizonierilor. Apoi urmează mica armată a Domnului, formată din clasa Elisei, care poartă mesajul în forma lui scrisă. Fie ca fiecare dintre cei care cred că sunt consacrați lui Dumnezeu să se întrebe: Mă supun oare Domnului? Îl iubesc eu oare și îmi dovedesc dragostea respectându-i poruncile? Aceia care îi respectă poruncile sunt plini de bucurie, iar puterea lor stă în bucuria Domnului.

Întrebări de studiu

1,2.Ce semnifică numele Elisei? În ce a constat lucrarea Ilie? Ce se așteaptă să împiedice lovirea pământului cu un blestem? Când trebuia să fie sfârșită lucrarea Elisei? Cine constituie această clasă?

3-5.S-a temut Ilie vreodată? S-a temut Elisei vreodată? Ce l-ar putea face pe un creștin să se teamă? Ce îi face pe membrii clasei Elisei să fie curajoși?

6-9.Ce s-a petrecut între rege și Ilie după ungerea lui Elisei? Cum s-a împlinit acest lucru? Descrieți luarea lui Ilie la Domnul.

10,11.Ce reprezenta mantia lui Ilie? Ce a semnificat faptul că el a lovit apele Iordanului?

12-18.Ce semnificație are carul de foc și vijelia? Ce a spus Elisei atunci când a fost luat Ilie? Aplicați ilustrația.

19-21.Ce a ilustrat faptul că Elisei a stat puțin timp pe malul Iordanului? Ce urma să facă acum Elisei?

22-28.Ce i-a cerut Elisei lui Ilie și ce i-a răspuns acesta? Când a început să se împlinească acest lucru și cum? Ce a identificat clar clasa Elisei?

29,30.Ce trebuia să facă Domnul la venirea sa la templu? Ce s-a întâmplat cu clasa Elisei de atunci? Cum diferă lucrarea Elisei de cea făcută de Ilie?

31-33.....

34-36.Cum se împlinește în prezent Isaia 61:10? Ce poruncă i se dă acum clasei Elisei și cum este ea împlinită?

37-40.Îi paşte în prezent vreun pericol pe cei care împlinesc poruncile lui Dumnezeu? Cum a întemeiat Dumnezeu acum cerurile şi a pus temeliile pământului nou? De ce a fost amânată atât de mult lovirea pământului? Cine împlinește acum Isaia 52:7 și cum?

41,42.Ar fi trebuit să se aștepte clasa Elisei la împotrivire din partea unora care au umblat alături de ea? De ce s-ar împotrivi aceștia lucrării Domnului în prezent? Care sunt evenimentele întâmplate?

43-45.Ce este ,,vocea zgomotoasă din cetate" şi ,,vocea din templu" (Isaia 66:6)?De ce își înalță acum glasurile cu o mare bucurie cei din clasa templului?

46-49.Ce cere Domnul de la poporul său? Ce li se cere lor în prezent să facă? Cine o va face și cum? A fost Elisei îndemnat să ia mantia lui Ilie? Va avea clasa Ilie nevoie să fie împinsă de la spate sau îndemnată? Cum străpunge Domnul în prezent zidurile închisorii și ce se așteaptă să facem noi în legătură cu aceasta?

Petru şi învierea Domnului

8 mai – Ioan 20:1-10; 21:1-23 .

„Binecuvântat să fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, căci potrivit marii sale îndurări ne-a născut din nou la o speranţă vie, prin învierea lui Isus Cristos din morţi – 1 Petru 1:3.

1. Nu există nici o însemnare în Evanghelii care să spună ce s-a petrecut cu Petru după ce a ieşit din curtea marelui preot, plângând amar din cauza decăderii sale. Dar din întreg anturajul sfâşiat de durere care aştepta cu nesiguranţă trecerea sabatului, şi, în cazul femeilor, cu o nerăbdare născută din dorinţa de a face ceva pentru trupului lui Isus, Petru trebuie să fi suferit cel mai mult. Păcatul său împotriva graţiei divine, de a-şi fi renegat iubitul său Învăţător şi prieten şi amintirea ultimei priviri pe care i-a aruncat-o Domnul, care a auzit cu siguranţă cuvintele cu care se dezicea de el, l-au împovărat cu siguranţă.

2. În timpul acelei zile de sabat, mica adunare se va fi întâlnit probabil ca să se aline unul pe altul. Dar indiferent de ce credeau, cu siguranţă nu se aşteptau ca Isus să fie ridicat din morţi; pentru că evenimentele de a doua zi i-au surprins pe toţi. Petru avea să fie alinat de amintirea cuvintelor Învăţătorului său: „Dar eu am făcut implorări pentru tine ca să nu-ţi slăbească credinţa. Iar tu, când te vei întoarce, întăreşte-i pe fraţii tăi!" (Luca 22:32), cuvinte care arată că, deşi Isus ştia că Petru îl va renega, nu îşi va părăsi niciodată discipolul care a greşit. Petru, prin încrederea sa în sine, şi-a pus în primejdie credinţa.

3. Nu ştim câţi dintre ceilalţi discipoli ştiau de căderea lui Petru; este aproape sigur însă că Ioan a auzit dezminţirile lui Petru sau ştia de ele, pentru că Petru a fost lăsat să intre în palatul marelui preot cu ajutorul lui Ioan. Ioan, care era cunoscut, a vorbit cu fecioara care se ocupa de uşă şi a rugat-o să-l lase pe Petru înăuntru. Probabil că ceilalţi discipoli nu ştiau de căderea lui Petru decât atunci când s-a terminat totul şi poate chiar de la Petru; pentru că Ioan, care îl iubea, cu greu ar fi putut să le spună celorlalţi despre cumplita rătăcire a lui Petru. Dragostea ascunde păcatele şi defectele celorlalţi şi nu le scoate la iveală.

4. În prima zi a săptămânii, dis-de-dimineaţă, femeile credincioase se aflau la mormânt, în timp ce discipolii se întâlneau, probabil, în camera lor de sfat. Femeile, spre marea lor uimire, au

Cuprins

găsit mormântul gol, iar cel ce stătea de strajă fugise; în locul lui, păreau să stea doi bărbaţi cu veşminte strălucitoare. Aceştia le-au spus femeilor că Domnul a înviat şi să meargă să spună aceasta discipolilor. Femeile le-au spus, dar discipolii au considerat povestirile femeilor niște amăgiri ale închipuirii. Credeau că femeile sunt doar tulburate.

5. Maria Magdalena era una dintre femeile care au sosit devreme la mormânt. A fugit să îi vestească pe Petru şi Ioan, care probabil nu erau cu ceilalţi şi amândoi au fugit apoi către mormânt. Ioan a ajuns înaintea lui Petru, dar a ezitat la intrare. Petru, prinzându-l din urmă, a intrat în mormânt, unde au descoperit că ceea ce li s-a spus era adevărat; trupul Învăţătorului dispăruse!

6. Apoi au plecat, dar Maria a rămas la mormânt şi Isus i s-a arătat. Apoi, s-a arătat femeilor, pe când soseau. Dar nu s-a arătat discipolilor. Petru trebuie să se fi simţit mângâiat atunci când îngerii le-au spus „Duceţi-vă şi spuneţi-le discipolilor săi şi lui Petru: "El merge înaintea voastră în Galileea. Acolo îl veţi vedea, aşa cum v-a spus"" (Marcu 16:7). Ştia că Învăţătorul său nu l-a respins. Mai târziu, în acea zi, Domnul i-a apărut lui Petru. S-a petrecut după drumul spre Emaus şi înainte să se întâlnească cu restul grupului (vezi 1 Corinteni 15:5). Nu se relatează ce i s-a spus lui Petru. Probabil că a fost doar o apariţie scurtă, menită să-i întărească credinţa şi să-l asigure că Învăţătorul său se îngrijeşte de el.

7. Atunci când Isus s-a întâlnit cu toţi apostolii, nu s-a menţionat nimic despre rătăcirea lui Petru. La a doua întâlnire a lui Isus cu discipolii, acesta i-a îndrumat să meargă către Galileea. Să-l aştepte acolo ar fi fost neplăcut pentru Petru şi nu suporta să nu facă nimic; iar pescuitul de-o noapte nu putea schimba nimic pentru Învăţătorul lor – căci el nu avea să vină noaptea. Aşa că Petru a spus: „Merg la pescuit”, şi ceilalţi au încuviinţat să meargă cu el. Petru era încă liderul, cel mai puternic în rândul lor. S-au trudit toată noaptea, dar nu au prins nimic.

8. Dimineaţa, pe când se apropiau de ţărm, un străin a strigat: „Copii, aveţi nişte carne?” Cu siguranţă, le-a părut destul de ciudat. S-ar fi putut aştepta ca un străin să îi întrebe dacă au peşte de vânzare, mai degrabă decât mâncare. Dar, răspunzându-i, i-au strigat „Nu”. Atunci el i-a rugat să îşi arunce năvoadele de partea dreaptă a bărcii, ca şi cum ar fi văzut peştii mişcându-se de pe uscat. Ei l-au ascultat şi curând nu au putut scoate năvoadele din cauza mulţimii de peşti. Ioan şi-a dat seama de asemănarea dintre acest moment şi acela în care Isus i-a chemat, pe el, pe Petru şi Ioan şi Andrei să devină „pescari de oameni”, Iată-i deci din nou pe lac, ca şi cum ar fi avut nevoie de o a doua chemare pentru a li se alătura Domnului.

9. Atunci când au ajuns la mal, l-au aflat pe Domnul care deja aprinsese un foc şi pregătea mâncare pentru ei; şi şi-au dat seama încă o dată că marele Dătător, Păstorul turmei, avea grijă de ei. Apoi Domnul, părând să-l ia pe Petru deoparte, i s-a adresat pe vechiul său nume, Simon, ca atunci când i-a spus că Satan dorea să îl aibă. A spus „Simon, fiul lui Iona, mă iubeşti mai mult decât pe aceştia?” (cuvintele Domnului au fost interpretate ca şi cum ar fi vrut să spună „Mă iubeşti mai mult decât aceste unelte de pescuit?” Dar această interpretare nu poate fi corectă, căci Petru s-a întors la barcă în noaptea aceea doar ca să îşi ocupe timpul, nu pentru că s-ar fi depărtat de la chemarea Învăţătorului său.)

10. În siguranţa sa de sine, Petru i-a jurat Domnului că, şi dacă toţi oamenii îl vor părăsi, el nu o va face. Acum a venit timpul ca Domnul să-l reabiliteze pe Petru. Petru şi-a jurat dragostea şi a spus că Domnul o cunoaşte. Apoi, Domnul a spus: „Paşte mieii mei.” Poate că acel lucru care l-a împiedicat pe Petru să primească cu umilinţă tot ce Învăţătorul său avea pentru el era lipsa lui de grijă pentru cei chemaţi la Domnul. Dar din nou, Domnul pune întrebarea lui Petru, iar acesta îşi declară din nou dragostea şi devoţiunea. De data aceasta, Domnul a zis: „Paşte oiţele mele”, ca şi cum ar exista o creştere a serviciului lui Petru. Spre surprinderea şi durerea lui Petru, Domnul a întrebat a treia oară: „Simon, fiul lui Iona, mă iubeşti?” Aceasta l-a îndurerat pe Petru, pentru că părea să arate neîncredere. Din nou şi-a jurat dragostea, şi Isus a răspuns din nou „Paşte oile mele”. De trei ori l-a negat Petru pe Domnul. Şi de trei ori Domnul l-a întrebat pe Petru de dragostea sa, ca

şi cum Petru ar fi trebuit să se îndoiască de sinceritatea sa. A fost un proces dureros, dar şi-a împlinit scopul. Atenţia lui Petru trebuia îndepărtată de la sine însuşi, pentru a putea deveni cel care poartă de grijă turmei, aşa cum Învăţătorul a fost pentru toţi şi, cu precădere pentru el.

11. Domnul a arătat apoi că Petru va sluji timp îndelungat, căci a zis: „Dar, când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile şi altul te va încinge şi te va duce unde nu vrei." (Ioan 21:18) şi că promisiunea din jurământul său va fi împlinită. Astfel, Petru a fost reinstaurat în locul său de servire şi i s-a dat sporita binecuvântare de avea grijă în mod special de oile Învăţătorului său.

12. Acest studiu, în timp ce ilustrează cu fineţe dragostea lui Isus şi grija cu care îi veghează pe ai săi, ne arată şi că acţiunile celor responsabili şi care au cunoştinţă nu pot trece neobservate. Petru ar fi putut crede, pentru că Domnul s-a întâlnit cu discipolii, el însuşi fiind prezent, cu două ocazii şi nu a pomenit despre episodul renegării, că nu se va spune nimic despre asta. Dar nu putea fi aşa, nici pentru binele lui Petru, nici al lucrării. Petru nu ar fi putut să fie niciodată mângâiat pe deplin dacă nu ar fi existat un act de restaurare, iar adunarea pe care avea să o servească s-ar fi îndoit mereu dacă Domnul l-ar fi primit pe Petru înapoi; pentru că ar fi fost imposibil ca rătăcirea lui să rămână un secret.

13. Trebuie totuşi să observăm că, în afară de întrebarea repetată de două ori, care a făcut să *pară* că Isus se îndoia întrucâtva de sinceritatea lui Petru, nu a existat altă pedeapsă. Regretul amar al lui Petru însuşi era suficient. „Căci întristarea după voinţa lui Dumnezeu aduce o căinţă care duce la salvare şi de care nu aveţi de ce să vă pară rău, dar întristarea în felul lumii aduce moarte." (2 Corinteni 7:10). În parte, de aceea i-a spus Domnul lui Petru că va muri credincios, pentru a-l asigura pe Petru că nu va mai face niciodată o asemenea greşeală.

14. Dar Petru a rămas neschimbat în sine. Pe când Isus vorbea cu el, s-a întors, şi, văzându-l pe prietenul său Ioan, a spus: „Doamne, şi cu el ce va fi?" (sau „Ce se va întâmpla cu acest om?"). Petru nu a vorbit tocmai cu blândeţe despre iubitul său prieten Ioan. Isus l-a mustrat cu blândeţe, spunându-i : „Dacă vreau ca el să rămână până vin eu, ce te priveşte pe tine? Tu continuă să mă urmezi!" – v. 22.

15, Dar, deşi repeziciunea, curiozitatea şi impulsivitatea aveau să rămână cu Petru toate zilele lui, aveau să fie supuse de noua sa minte. Fără îndoială, acest episod nu doar că i-a redat lui Petru vechiul său statut între discipoli, dar l-a întors cu totul către Domnul. Petru a fost convertit şi şi-a folosit îndemânările sale naturale în serviciul Domnului şi turmei sale. El este cel care le scrie credincioşilor şi le aminteşte de Păstorul din frunte şi îi îndeamnă pe bătrâni să aibă grijă de oi: „ Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câştig mârşav, ci cu lepădare de sine." - 1 Petru 5:2

16. Influenţa pe care Ioan, cel mai cuminte şi tăcut, a avut-o asupra lui Petru în acest moment nu poate decât să ne surprindă. Pare foarte probabil să fi trăit împreună; pentru că Ioan avea o casă în Ierusalim. Atunci când Isus era pe moarte şi Ioan era lângă stâlpul de tortură, Isus i-a spus: „Iată-ţi mama!", şi din ceasul acela Ioan a luat-o la el acasă" – Ioan 19:26,27.

17. Aceşti doi apostoli erau foarte diferiţi; dar este evident că se iubeau unul pe altul cu sinceritate; şi Ioan trebuie să fi suferit când l-a auzit pe Petru negând că îl cunoaşte pe Învăţătorul său şi şi-a văzut prietenul iubit prăbuşindu-se atât de adânc. Nu se pune problema ca Ioan să nu îl fi iertat pe Petru pentru că l-a renegat pe Domnul. Ioan era suficient de înţelept cât să ştie că Petru nu a căzut în dizgraţie în inima lui, ci că doar partea de suprafaţă, natura umană stângace a acestui om, a biruit pentru o clipă atunci.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-3.Care dintre discipoli a suferit în mod evident mai mult între moartea şi învierea lui Isus? Se aşteptau discipolii ca Isus să învie a treia zi? Ştiau că Petru l-a renegat pe învăţătorul său şi l-au mustrat pentru aceasta?

4,5.Când şi de ce au mers femeile la mormânt? Ce au văzut şi auzit acolo? Au crezut ceilalţi discipoli povestea lor? Ce au făcut Petru şi Ioan?

6-8.Ce a spus Isus Mariei când i s-a arătat? Când a spus Petru: „Mă duc să pescuiesc”? Povestiţi ce s-a întâmplat în dimineaţa următoare.

9-12.Ce întrebare i-a pus Isus de trei ori lui Petru şi de ce? Cum l-a mângâiat apoi Isus pe Petru?

13-16.Ce lecţii deosebite învăţăm din acest studiu? Ce a spus Petru când Isus i-a răspuns mustrător: „Ce te priveşte pe tine?” A învăţat Petru lecţiile necesare pentru experienţele sale?

17. Care a fost celălalt apostol deosebit şi cum se priveau unul pe celălalt, el şi Petru?

Petru în ziua de Rusalii

15 mai – Faptele Apostolilor 2 .

„Căiţi-vă şi fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor voastre şi veţi primi darul spiritului sfânt.” – Faptele Apostolilor 2:38

1. Cele patruzeci de zile dintre învierea şi înălţarea lui Isus au fost zile de aşteptare încordată şi uimire pentru apostoli. Domnul nu a apărut în faţa lor de prea multe dăţi; dar fiecare din aceste dăţi era o ocazie specială şi, împreună, au servit pentru a-i convinge pe discipoli că Învăţătorul lor este viu. Luca spunea că dovezile erau de netăgăduit, iar convingerea discipolilor absolută. Se pare că era necesar să fie încredinţaţi de acest fapt; nu puteau să meargă în faţa lumii să mărturisească învierea doar prin dovezi spirituale. Dacă discipolii ar fi crezut în nemurirea sufletului, apariţia Învăţătorului lor nu le-ar fi părut foarte neobişnuită; şi, cum nu ar fi fost nevoie de dovezi infailibile ale învierii, nu ar fi vorbit despre asta. Apariţia lui Isus ar fi fost considerată asemănătoare cu a îngerilor, precum des apăreau în Israel.

2. Pentru scopul lui Dumnezeu s-a hotărât ca Isus să se întoarcă în ceruri, pentru a-şi continua serviciul, doar după ce patruzeci de zile au trecut de la învierea sa. În cea de-a patruzecea zi şi-a purtat discipolii din Ierusalim tocmai până în Betania. Apoi, le-a spus să rămână în Ierusalim până ce vor primi spiritul sfânt, care era darul Tatălui său pentru ei. Le-a încredinţat misiunea şi, la sfârşit, binecuvântându-i, s-a urcat la cer; şi un nor s-a coborât şi l-a primit şi l-a dus departe de privirile lor. Norul, în sine, era o apariţie neobişnuită, căci era vreme frumoasă, de primăvară.

3. Nu avem nici un motiv să credem că discipolii credeau că Isus şi-a luat trupul său de carne în ceruri. În fiecare ocazie, a apărut într-o formă diferită. În nici una dintre referirile apostolilor la Isus nu există vreun indiciu că Domnul şi-a fi putut duce trupul de carne în ceruri. Doctrina învierii trupului, fie al lui Isus sau a oricui altcuiva, este o doctrină demonică, menită să inducă în eroare oamenii despre scopul lui Dumnezeu. Putem presupune că discipolii s-au întâlnit zilnic de atunci; şi că în fiecare zi s-ar fi dezvăluit o nouă etapă a adevărului, aducând folos fiecărei zile. Se pare că atât femeile care erau cu Isus cât şi alţi 500 de oameni care credeau şi îl iubeau cu ardoare s-au întâlnit cu el – 1 Corinteni 15:6.

4. Discipolii ar fi vorbit despre lucrurile pe care le cunoşteau din Scripturi, căci din acestea trebuiau să înveţe; au luat în seamă împuţinarea lor din cauza rătăcirii lui Iuda. Au văzut pasaje,

Cuprins

precum Psalmul 109:8, pe care au decis să îl aplice în situaţia de faţă; şi, deşi nu au fost însărcinaţi să acţioneze şi nici nu înţelegeau ce avea să fie spiritul pentru ei, au decis să aleagă pe altcineva în locul lui Iuda. Asta au şi făcut, trăgând la sorţi între doi care le-au părut că întrunesc în egală măsură condiţiile necesare; şi nimic din scripturi nu arată că Domnul le-ar fi dezaprobat acţiunea. Aceştia, de atunci înainte, au devenit „Cei doisprezece”

5. La a cincizecea zi după înviere şi la zece zile după înălţare, s-au adunat laolaltă foarte devreme în camera de sfat; căci era sărbătoarea Rusaliilor. Fără îndoială, credeau că va fi o zi specială. Trebuie să îşi fi dat seama că Domnul, prin serviciul şi moartea sa, împlinea unele simboluri, iar învierea sa corespundea zilei în care marele preot aducea ca jertfă primele fructe ale recoltei – Levitic 23:11.

6. Luca spune că toţi s-au întâlnit cu un gând, fapt care arată ca aveau un scop şi o înţelegere comună. Probabil că s-au rugat ca binecuvântările, precum cele pe care Domnul le-ar fi putut avea pentru ei, să fie primite de inimi bune. Dintr-o dată s-a auzit un zgomot ca vâjâitul unui vânt puternic şi au văzut limbi de foc pe fiecare dintre ei. Ştiau că acesta este lucrul pe care l-au aşteptat. Curând, discipolii au început să simtă impulsul spiritului sfânt; voiau să vorbească şi s-au găsit vorbind în limbi necunoscute lor.

7. Vestea despre aceasta s-a răspândit curând în străinătate. Probabil unii dintre cei 120 prezenţi au mers în oraş să le spună prietenilor. O mare mulţime de oameni au venit împreună, căci se sărbătorea în acea zi ospăţul Rusaliilor, oraşul a fost umplut de evrei, venind din locuri îndepărtate, atât de îndepărtate dinspre răsărit precum Elamul şi atât de depărtate spre apus precum Libia, din Africa, şi din toate ţările din jur. Erau uimiţi; căci fiecare dintre acei oameni, despre care se ştia că sunt galileeni needucaţi, vorbeau în limba ţărilor din care veneau. Mulţi au întrebat: „Ce înseamnă aceasta?”Alţii au spus ,în derâdere: „Sunt plini de vin” – Faptele Apostolilor 2:12, 13.

8. Probabil că remarca din urmă l-a stârnit pe Petru. Chemându-i pe discipoli să-i stea alături, s-a ridicat în picioare înaintea oamenilor şi a zis: „Bărbaţi din Iudeea şi toţi locuitorii Ierusalimului [adică cei ce s-au oprit în Ierusalim pentru sărbătoare], să ştiţi lucrul acesta şi să vă plecaţi urechea la cuvintele mele. Oamenii aceştia nu sunt beţi, cum credeţi voi, căci este ceasul al treilea din zi.” (Faptele Apostolilor 2:14,15) A declarat că faptele pe care le vedeau erau împlinirea profeţiei lui Ioel; căci Ioel a profeţit că Dumnezeu va turna din spiritul său peste orice fel de carne, când fiii şi fiicele şi chiar slujnicele şi servitorii lor vor profeţi” – Ioel 2:28.29.

9. Nimeni nu putea înţelege cum avea să se împlinească această profeţie înainte de a fi pe cale să se împlinească, căci profeţiile nu pot fi înţelese înainte, nici nu sunt date ca oamenii să cunoască în detaliu evenimente din viitor. Dar toţi evreii ştiau că în zilele din vechime Domnul şi-a turnat din spiritul sfânt peste Israel, ca în înzestrarea deosebită a lui Beţaleel pentru buna sa lucrare a cortului sau atunci când Samson a fost înzestrat cu forţă extraordinară sau atunci când au scris profeţii. Nu se putea ca Ioel să spună că spiritul sfânt va fi turnat peste toţi cei din Israel, fie că se îngrijeau sau nu de legământul lui Israel sau le era indiferent. Trebuia să se aşeze pe cei care voiau să fie în armonie cu Dumnezeu sau doreau aceasta. Căci dacă atunci când binecuvântarea aceasta ar fi venit şi s-ar fi aflat în Israel oameni care nu ar fi primit-o, aceştia şi-ar fi dat astfel seama că nu întrunesc condiţiile sufleteşti şi şi-ar fi schimbat îndată calea.

10. Trebuie să consemnăm că Petru nu a declarat imediat că această lucrare era dovada serviciului lui Isus din Nazaret. Dacă ar fi procedat aşa, minţile mulţimii ar fi fost abătute spre furie. A ales drumul mai bun, arătându-le că o profeţie care aştepta să fie împlinită, s-a împlinit sub ochii lor.

11. Sosirea spiritului sfânt a fost pecetea lui Dumnezeu peste apostoli. Prin aceasta, ei au fost unşi în slujba lor de preoţi. Prin ea, au fost născuţi ca membri ai noii creaţii. Prin ea, au primit ascuţime sporită a minţii şi aceasta a fost ,,garanţia” viitoarei lor moşteniri. După ce au primit-o, erau oameni schimbaţi. Nu aveau doar spiritul adevărului, adică dorinţa omenească de a dezvălui

adevărul. Ci era începutul unei noi vieţi; era o vădită adăugire la vieţile lor, încât nu mai erau simpli oameni, ci puteau să trăiască în Dumnezeu în spirit.

12. Focul simboliza puterea purificatoare şi dovada acceptării sacrificiului; reprezenta, de asemenea, prezenţa lui Dumnezeu, ca atunci când Dumnezeu l-a chemat pe Moise pe muntele Sinai pentru a-i arăta ce să facă cu poporul său, întregul munte fiind atunci în flăcări (Exod 19:18). Vâjâitul vântului puternic, auzit în cameră, simboliza puterea.

13. Petru a explicat apoi de ce profeţia lui Ioel putea fi acum împlinită. El a arătat că celălalte scripturi au fost împlinite prin viaţa , moartea şi învierea lui Isus din Nazaret, despre care a spus că este Cel despre care vorbea David, care va muri, dar nu va rămâne mort. (Psalmul 16:10). A declarat că el şi ceilalţi care au stat cu el au fost martorii învierii lui Isus şi că acest spirit sfânt era dovada că lucrarea lui Isus fusese încheiată şi că munca salvării începuse.

14. Apoi i-a îndemnat să se căiască şi să îl primească pe Isus ca pe Trimisul lui Dumnezeu şi le-a spus că şi ei vor primi darul sfântului spirit: „Căci promisiunea este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe, oricâţi va chema la el Iehova, Dumnezeul nostru.” (Faptele Apostolilor 2:39). I-a grăbit să se salveze în acest fel din acea generaţie degenerată. Aproape 3000 de persoane au intrat în rândurile adunării în acea zi. Spiritul sfânt nu putea fi dat până ce preţul răscumpărării avea să fie plătit şi ispăşirea păcatelor avea să înceapă – vezi Galateni 3:14.

15. Acea zi a Rusaliilor a fost numită „cea mai mare zi din istoria adunării”. Într-adevăr, se poate spune că adunarea s-a născut în acea zi. Discipolii lui Isus au devenit atunci, prin binecuvântarea comună care i-a acoperit, un singur trup, au fost aduşi la o singură viaţă comună. (1 Corinteni 12:12,13). Dar le este fără doar şi poate clar tuturor Studenţilor în Biblie bine instruiţi că cele întâmplate de Rusalii nu au fost împlinirea completă a profeţiei lui Ioel. Ca multe alte profeţii, despre care s-a spus la prima venire că vor fi împlinite prin fapte, profeţia lui Ioel a fost atunci împlinită doar la scară mică. Ioel a legat această profeţie de „marea zi a lui Iehova”, ca şi cum ziua când acea profeţie se va împlini se apropie inevitabil.

16. Distrugerea Ierusalimului şi a statului evreiesc nu erau departe atunci când spiritul a venit de Rusalii; de aceea, îndemnul lui Petru: „Salvaţi-vă din această generaţie strâmbă!” (Faptele Apostolilor 2:40). Ioan îi îndemnase deja pe oameni să fugă din calea mâniei ce va urma. (Matei 3:7). Distrugerea Ierusalimului este un exemplu tipic pentru ce se va petrece atunci când marea zi a Domnului va veni peste creştinătate şi ce se va petrece la a doua venire. Acel moment a sosit; deci a sosit timpul marii împliniri a profeţiei lui Ioel.

17. În aceste ultime zile, poporul lui Dumnezeu a fost martor la mai mult decât o zi de gesturi şi acţiuni divine şi, pentru cei care păzesc şi urmează calea Domnului, este clar că spiritul său a fost turnat din nou peste o mulţime de oameni care urmează cu credinţă adevărul lui Isus. Despre această etapă a lucrării Domnului s-a scris pe deplin în coloanele acestei publicaţii. Din nou, timpul binecuvântării a sosit pentru cei credincioşi din Israel şi din nou este nevoie de serviciu urgent pentru Dumnezeul lui Israel. Toţi aceştia vor fi părtaşi cu Isus la marea lucrare de vestire a numelui şi scopurilor lui Iehova.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-3. Cât timp s-a scurs între învierea lui Isus şi înălţarea sa? De ce le-a apărut discipolilor în acest răstimp? Descrieţi înălţarea. Au crezut discipolii că îşi va înălţa trupul de carne la ceruri?

4. Ce scripturi au început atunci să fie înţelese de discipoli? Ce au crezut că este de cuviinţă să facă pentru a umple golul din rândurile lor?

5-9. Ce s-a întâmplat într-a cincizecea zi? Câţi discipoli erau de faţă? Ce a crezut populaţia despre întâmplări şi ce explicaţie le-a dat Petru?

11-14. În ce a constat tactul arătat de Petru la începutul discursului? Ce a însemnat pentru adunare venirea spiritului sfânt? Ce simbolizează focul şi vântul puternic?

15-17. Care este semnificaţia cuvintelor lui Petru: „Salvaţi-vă din această generaţie strâmbă?" Ce a însemnat distrugerea Ierusalimului? S-a petrecut o împlinire mai deplină a profeţiei lui Ioel decât cea din ziua Rusaliilor? Explicaţi pe deplin.

Întrebări interesante

Întrebare: În Evrei 8:1 apostolul spune: „Avem un astfel de mare preot." Din ce ordin este acest Mare Preot? A fost Isus un Mare Preot al ordinului lui Melchisedec atunci când Pavel a consemnat acestea în Evrei?

Răspuns: Răspunsul precis pentru această întrebare este : Da. Un preot este cel care oficiază sau împlineşte în numele altuia, ca reprezentant principal. Preotul Dumnezeului Preaînalt este servul său. Atunci când apostolul Pavel a scris acest text, Isus era înaltul Mare Preot din ordinul lui Melchisedec.

Aaron era un israelit din seminţia lui Levi. A fost uns pentru a servi ca preot (Exod 40:13). A slujit sub conducerea lui Dumnezeu ca serv al lui Iehova în slujba de preot. Munca pe care a făcut-o Aaron ca preot sau serv al Domnului a anticipat o muncă mult mai măreaţă pe care un alt Preot avea să o facă pentru şi în numele lui Iehova. Preotul care va face acea muncă a fost şi este iubitul său Fiu.

Isus era un Preot al lui Dumnezeu. A fost trimis pe pământ ca Ambasador, ca Serv şi ca Preot al lui Iehova. El nu era din ordinul lui Aaron. Nu s-a născut din seminţia lui Levi, din care provenea preoţia lui Aaron. Originile lui umane erau din tribul lui Iuda. A început, deci, această mare lucrare în numele lui Iehova şi pentru Iehova ca preot sau serv. Aaron nu era deci „un fel de Isus", ci doar a prevestit o lucrare pe care Isus avea să o facă şi a făcut-o.

Aaron şi urmaşii lui în slujire au fost născuţi în preoţie, pentru că acesta era aranjamentul lui Dumnezeu pentru Israel şi preoţie. Dacă Isus s-ar fi născut în preoţia lui Aaron, atunci ar fi trebuit să se nască în seminţia lui Levi. În legătură cu acest punct, apostolul spune: „Dacă, deci, desăvârşirea ar fi fost cu putinţă prin preoţia Leviţilor, căci sub preoţia aceasta a primit poporul Legea-ce nevoie mai era să se ridice un alt preot „după rânduiala lui Melhisedec" şi nu după rânduiala lui Aaron? Pentru că, odată schimbată preoţia, trebuia numaidecât să aibă loc şi o schimbare a Legii. În adevăr, Acela despre care Sunt zise aceste lucruri, face parte dintr-o altă seminţie, din care nimeni n-a slujit altarului. Căci este vădit că Domnul nostru a ieşit din Iuda, seminţie, despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoţie. Lucrul acesta se face şi mai luminos când vedem ridicându-se, după asemănarea lui Melhisedec, un alt preot, pus nu prin legea unei porunci pământeşti, ci prin puterea unei vieţi neperitoare. Fiindcă iată ce se mărturiseşte despre El: „Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec" - Evrei 7:11-17

Preoţii din ordinul lui Melchisedec erau „fără tată şi mamă". Adică, preotul se afla în oficiu, dar nu se năștea în acel oficiu dintr-o mamă şi un tată, precum Aaron. El „nu avea genealogie", ceea ce înseamnă că nimeni nu l-a precedat sau i s-a succedat în oficiu. El era „fără început al zilelor şi sfârşit al vieţii" Aceasta înseamnă că nu se cunoaşte timpul începuturilor Cuvântului, care se va numi apoi Isus; şi că va rămâne preot pentru totdeauna. Melchisedec era făcut asemenea Fiului lui Dumnezeu. Şi prin preoţia lui fără pereche, va rămâne preot pentru totdeauna. (Evrei 7:3). Nimic de acest fel nu se poate spune despre preoţia lui Aaron.

Cuprins

Concluzia trebuie să fie că Melchisedec era servul şi reprezentantul lui Iehova Dumnezeu şi, în această calitate, reprezenta sau simboliza Logosul, de asemenea pe Isus, de asemenea pe Cristosul Isus; şi că Domnul Isus împlineşte slujba de reprezentant al lui Iehova şi, deci, este agentul activ al lui Iehova pentru totdeauna. Aaron pur şi simplu a anticipat o parte din lucrarea pe care Preotul din ordinul lui Melchisedec o va îndeplini, de învăţătură şi sacrificiu. Munca lui Aaron era imperfectă şi, deci, era nevoie de un alt fel de preoţie. Această altă preoție este cea regală, a ordinului lui Melchisedec, al cărei Domn este Isus Cristos.

Întrebare: În Evrei 8:3,4 citim: „Căci orice mare preot este numit ca să ofere atât daruri, cât şi jertfe. De aceea era necesar ca şi el să aibă ceva de oferit." Oferă Isus, ca Preot al lui Melchisedec, jertfe? Şi dacă da, ce fel de jertfe, din moment ce Melchisedec nu este descris nicăieri drept un preot care oficiază jertfe?

Răspuns: Da; Isus Cristos a oferit şi oferă jertfe ca preot al Ordinului lui Melchisedec. Întrebarea greşeşte pe temeiul că nicăieri în Biblie nu se arată că Melchisedec ar fi oferit jertfe. Melchisedec reprezenta un tip al preoţiei. Isus este tipul opus. Ca Preot, s-a oferit pe sine însuşi ca jertfă de răscumpărare şi îi oferă pe membrii corpului său care vor participa la jertfa păcatului. Observaţi acum argumentul adus de Pavel într-al şaptelea capitol din Evrei. El a tras o linie de distincţie clară între preoţia ordinului lui Levi şi cea a ordinului lui Melchisedec. A afirmat şi că era necesar să se schimbe preoţia şi că Domnul este Preotul din ordinul lui Melchisedec şi că vine din seminţia lui Iuda; şi apoi adaugă:

"De aceea şi poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei. Şi tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: Sfânt, nevinovat, fără pată, despărţit de păcătoşi, şi înălţat mai presus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalţi mari preoţi, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, şi apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine însuş. În adevăr, Legea pune mari preoţi pe nişte oameni supuşi slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârşit pentru veşnicie." - Evrei 7:25-28,

Afirmaţia certă şi fără echivoc a apostolului este că Domnul nostru nu a trebuit să ofere jertfă zilnică, dar a oferit o jertfă unică, pe el însuşi, ceea ce include trupul său.

Fără nici o umbră de îndoială, membrii corpului lui Cristos, cât timp îşi duc încă viaţa pământească, sunt consacraţi ordinului preoţesc. Ei nu sunt din preoţia lui Levi, ci a lui Melchisedec. Cu privire la aceasta, Petru spune: „Voi însă Sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam Sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;" (1 Petru 2:9).

Întrucât cei unşi, fiind membri ai preoţimii regale, au fost unşi de către Capul ei, de Isus Cristos, putem conchide că Isus ţine de preoţimea regală, de ordinul lui Melchisedec, fiind agentul activ şi Reprezentantul Principal al lui Iehova Dumnezeu. El nu trebuie să aştepte până la mia de ani pentru a putea îndeplini datoriile acestei preoţii. Isus a fost uns la Iordan; şi, din momentul numirii sale, a devenit Capul preoţimii regale, după cum o menţionează apostolul Petru. Şi-a îndeplinit, deci, datoriile ca atare. Simpla apartenenţă a cuiva la linia regală nu înseamnă că nu trebuie să servească. Isus Cristos a fost Fiul lui Dumnezeu când s-a aflat pe pământ. În acelaşi timp, era un Serv al lui Dumnezeu. A fost şi Ambasadorul lui Dumnezeu. A fost şi Preotul lui Dumnezeu, şi va continua să împlinească acest oficiu pentru totdeauna.

Aceia care împlineau oficiul preoţiei lui Aaron s-au născut în ea. Dumnezeu îi unge pe preoţii lui Melchisedec, iar iubitul său Fiu este Capul lor. Preoţia lui Aaron a servit în perioada Legământului Legii şi a fost premergătoarea lucrării de jertfă ce avea să fie împlinită de Isus. Preoţia lui Aaron a încetat atunci când Isus şi-a început lucrarea de jertfă. Preotul din ordinul lui Aaron

oferea tauri şi capre. Preotul ordinului lui Melchisedec s-a oferit pe sine însuşi şi pe membrii corpului său.

Totuşi, aceasta nu înseamnă că preoţia încetează odată cu lucrarea de jertfă. Dimpotrivă, Dumnezeu spune: „Tu eşti preot al ordinului lui Melchisedec pentru totdeauna." Cristos va fi pentru totdeauna Întâiul Lucrător al lui Iehova, care va împlini lucrarea sa.; iar membrii corpului său vor fi împreună cu el; iată deci de ce sunt numiţi „ai preoţiei regale". Preoţia lui Melchisedec este o preoţie regală pentru că, după tip, Melchisedec a fost rege şi preot totodată. O preoţie regală înseamnă o preoţie domnitoare, lucrând ca servi sau oficianţi. Astfel, clasa regală ocupă poziția de oficiant, şi îl va servi pe Iehova în toate veacurile ce vor veni.

Întrebare: În Evrei 9:27, ni se spune că „oamenilor le este rânduit (de Cristos) să moară o singură dată", iar în Psalmul 79:11 ni se spune că clasa prizonierilor este cea „.rânduită să moară". Le este, deci, rânduit să moară, asemenea, ambelor clase; şi unde, când şi cum a primit marea mulțime această rânduială?

Răspuns: Fiecare dintre cei pe care Domnul Dumnezeu îi face drepți şi îi naște din spiritul său sunt meniţi să moară. Cel făcut drept trebuie să moară; adică, dreptul său de a trăi ca om trebuie să înceteze în momentul în care este adus la natura divină. Ca o fiinţă nouă, trebuie să moară pentru a fi născut cu un corp nou şi glorios. Nimeni nu este chemat în clasa marii mulțimi. Toți sunt chemaţi în speranţa unică a chemării lor. Unii dintre cei născuţi din spirit şi numiţi (unşi) îşi pierd numirea pentru că au neglijat împlinirea termenilor legământului pe care l-au încheiat cu Iehova. Ei sunt într-atât de orbiţi, încât cred că Dumnezeu vrea să îi aducă în ceruri, şi că trebuie să "„şi dezvolte caracterul" pentru a putea fi aduşi. Ei ignoră în întregime datoriile cu care au fost însărcinaţi de termenii legământului lor prin sacrificiu. Apostolul îi înfățișează ca fiind orbi – 2 Petru 1:9.

Fiindu-le rânduit să moară atunci când se nasc din spirit, judecata lor soseşte după aceea. Judecata în particular se va aplica atunci când Domnul va sosi în templul său (1 Petru 4:17) În acel moment, omul care este menit să moară nu este un membru al clasei marii mulțimi, ci este chemat la natura divină. Va ajunge în cele din urmă în clasa marii mulțimi din cauza lipsei de credinţă şi devoţiune pentru Domnul. Cu toate acestea, acest fapt nu schimbă rânduiala de la început a morţii; el trebuie să moară ca om pentru a fi născut ca fiinţă spirituală. Aceia din clasa marii mulțimi vor fi născuţi ca fiinţe spirituale.

Întrebarea: În studiul nostru din Turnul De Veghere din 15 octombrie 1926, pagina 311, paragraful 34, se pune întrebarea: „Sunt spitalele parte a organizaţiei Diavolului?"

Răspuns: Când ne referim la organizaţia Diavolului, se înţelege că se referă la factorii care conduc această lume. Uneori, se vorbeşte despre „pământ" ca fiind partea vizibilă a organizaţiei Diavolului. Această organizaţie este alcătuită din elementele politice, economice şi religioase. Oamenii de rând se supun puterii lor conducătoare şi fac, deci, parte din lume. Creştinii se află în lume, dar nu fac parte din ea.

Nu trebuie deci să conchidem că oricare organizaţie a oamenilor face parte din organizaţia Diavolului. Oamenii organizează anumite lucruri pentru protecţia şi sprijinul lor. Ei nu o fac pentru Diavol, ci în ciuda Diavolului. Spitalele fac mult bine uşurând suferinţele celor bolnavi şi suferinzi. Asemenea instituţii sunt, totuşi, folosite uneori pentru scopuri politice, pentru că sunt controlate de oameni din politică, oameni care ar apela la orice pentru a-şi atinge scopul. Dar, vorbind în sens strict, răspunsul nostru este unul negativ: Spitalele nu fac parte din organizaţia Diavolului.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Aprilie 1927** **Nr. 7**

Sărbătoarea de eliberare

„Voi sunteţi aceia, care aţi rămas necontenit cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăţia, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie” – Luca 22:28,29.

Iehova a făcut de repetate ori cunoscut prin intermediul Cuvântului său faptul că își găsește plăcerea în loialitate și că o răsplătește. Fiul său preaiubit, Isus Cristos, enunță aceeași regulă discipolilor săi în acest text. Pe parcursul perioadei de trei ani și jumătate, cei unsprezece credincioși au fost neîncetat cu el în încercările sale. Ei au stat loiali alături de el atunci când marea influență religioasă din Palestina era împotriva lui. Au crezut că el era Mesia și l-au iubit. El i-a iubit mai mult decât ar fi putut ei să-l iubească pe el în acel moment, deoarece el era perfect.

2. Isus era pe cale de a pleca și de acea le-a spus discipolilor binecuvântatele cuvinte de laudă și promisiune de mai sus. Cuvintele li se aplică tuturor celorlalți care au fost incluși în corpul său de către ungerea făcută de Tatăl. În esență, el le-a spus: „Ați fost cu mine în timpul încercărilor mele. Mi-ați fost loiali și credincioși. Tatăl meu a făcut un legământ cu mine pentru a-mi da împărăția. El face aceasta datorită bunătății sale nemeritate și fiindcă eu găsesc plăcere în a face voința sa. Vă invit acum să fiți și voi morți cu mine și să vă vărsați sângele vieții împreună cu mine, iar apoi să fiți cu mine în împărăția mea.”

3. Discipolii nu au înțeles la acea dată întreaga semnificație a cuvintelor Învățătorului lor. La Rusalii ei au început să înțeleagă și au văzut apoi mai clar scopul cinei de amintire. Privilegiul de a fi părtași la moartea Domnului le apare tot mai minunat sfinților pe măsură ce se îndreaptă spre sfârșitul călătoriei lor pământești.

4. Cu inimi arzătoare, poporul adevărat și bine instruit al Domnului, așteaptă cu nerăbdare acest an pentru a celebra comemorarea morții Salvatorului nostru. Dorința lor de a celebra acest eveniment nu este fiindcă ar fi constrânși la asta (decât dacă iubirea pentru Cristos îi constrânge), ci fiindcă Învățătorul lor le-a dat o poruncă binevoitoare și deoarece toate lucrurile legate de acest eveniment l-au făcut drag inimilor lor. Pentru ca toți cei de pe pământ care se străduiesc să respecte poruncile lui Dumnezeu să poată lua parte la el ca popor unit al lui Dumnezeu, Turnul de Veghere se folosește din nou de această ocazie pentru a anunța că data potrivită pentru a celebra comemorarea anul acesta este vineri, 15 aprilie, după ora 6 seara.

Comemorarea este prefigurată

5. Comemorarea morții Domnului nostru a fost prefigurată de comemorarea sacrificării mielului de Paște și masacrul din acea noapte care a avut loc în Egipt. Pentru ca însemnătatea acestei ocazii să le fie reamintită regulat oamenilor, Iehova a făcut ca în timpul cinei de Paște copiii să pună această întrebare: „Ce înseamnă acest serviciu pentru voi?” Cel care prezida această cină a fost instruit să-i fie credincios lui Dumnezeu și fidel evenimentelor istorice și să

Cuprins

răspundă: „ Este jertfa de Paşte pentru Iehova, care a trecut pe deasupra caselor fiilor lui Israel în Egipt, când i-a lovit pe egipteni, dar a scăpat casele noastre.” – Exodul 12:26,27.

6. Pare potrivit, aşadar, în vederea viitoarei celebrări, să trecem în revistă pe scurt lucrurile care au dus la comemorarea Domnului şi care derivă din ea. Fiecare fiu consacrat al Domnului ar putea să întrebe: „Ce înseamnă acest serviciu pentru voi?” Nu înseamnă că această întrebare dă dovadă de ignoranţă, ci o reevaluare a binecuvântărilor Domnului pentru noi şi a tuturor privilegiilor noastre pline de onoare este sănătoasă pentru toţi cei ce sunt într-o relaţie de legământ cu Iehova. Fără îndoială că atunci când a instituit o comemorare a morţii, atât a mielului de Paşte cât şi a corespondentului său simbolic, Domnul avea ca scop sănătatea spirituală şi ocrotirea poporului său.

7. Iehova este acuzat de multă vreme de a fi un Dumnezeu lăudăros şi egocentrist, dar nu este aşa. Prin intermediul comemorării, el nu încearcă să atragă atenţia asupra sa pentru a fi lăudat sau glorificat sau pentru orice alt motiv egoist. Iehova este personificarea altruismului perfect. Nu s-ar putea ca iubirea pură şi egoismul să locuiască în el în acelaşi timp. El a fost şi va fi pentru totdeauna mai presus de orice egoism şi egocentrism. Timp de peste şaizeci de secole până acum, iubirea sa s-a exprimat prin îndurare şi bunătate nemeritată faţă de o rasă ingrată, fără ca ei să o ştie şi fără ca ei să caute să-l cunoască pe Dătătorul tuturor lucrurilor bune de care se bucură şi să-i mulţumească.

8. Totuşi, Iehova nu le poate fi neloial intereselor creaturilor sale, chiar şi dacă propriul său nume este implicat. Deşi nu caută faimă, totuşi „el nu se poate nega pe sine”. De la nici o persoană nu s-ar putea aştepta, pe bună dreptate, să facă astfel. În loc să se întoarcă de la cei care îl ignoră şi să-şi îndepărteze pentru totdeauna atenţia de la ei, „ El îşi pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri şi pe pământ.” (Psalmul 113:6) şi face chiar concesia de a-şi aduce în atenţie propriul nume, pentru ca cei dispuşi spre dreptate şi spre a fi învăţaţi, să poată fi binecuvântaţi prin el. El lasă să fie cunoscut că este Dumnezeu şi că creaturile sale pot fi salvate de capcanele şi cursele înşelătorului dumnezeu prefăcut,Satan.

9. Să observăm un astfel de exemplu consemnat în Scripturi: Satan a organizat prima dintre puterile sale mondiale stăpânitoare, Egiptul. Egiptenii aveau mulţi zei falşi şi se închinau la idoli. Factorilor conducători ai Egiptului li se atrăsese atenţia mai înainte asupra Dumnezeului viu şi adevărat de către martorul său credincios, Iosif. Neatribuindu-şi nici un merit pentru interpretarea viselor faraonului, Iosif a spus: „Nu este meritul meu! Dumnezeu îi va vesti bunăstare faraonului... Adevăratul Dumnezeu i-a spus faraonului ce va face.” (Geneza 41:16,25) În cursul timpului, Dumnezeu a împlinit visul faraonului şi interpretarea acestuia. Astfel el a depus o mărturie despre faptul că egiptenii nu i se închinau lui, ci îi serveau lui Satan, care era dumnezeul invizibil al Egiptului. Şi totuşi Iehova este suprem şi ar fi putut să controleze acţiunile Egiptului, în ciuda existenţei lui Satan.

10. Fără îndoială că faraonul sau faraonii din timpul lui Iosif l-au respectat pe Dumnezeul său. Imediat după moartea lui Iosif, Satan i-a făcut pe egipteni să uite cum Dumnezeul lui Iosif le salvase cândva naţiunea de la ruină. S-a ridicat un faraon care nu îl cunoştea şi a refuzat să-l recunoască pe Dumnezeul evreilor. Imitându-l pe Satan, care era adevărata putere din spatele tronului Egiptului, faraonul i-a asuprit îngrozitor pe evrei cu muncă grea şi sclavie şi legi discriminatoare, încercând astfel să-i slăbească sau chiar să-i distrugă. Dacă şi-ar fi amintit cu recunoştinţă binele pe care i-l făcuse Iehova Egiptului în timpul administraţiei lui Iosif, lucrurile ar fi putut sta mai bine pentru iudei.

11. Însă iată că şi evreii înşişi, majoritatea lor cel puţin, îl uitaseră pe Domnul şi se dedicaseră servirii fie dumnezeilor din Ur, fie celor caldeeni, fie celor ai egiptenilor. Doar o rămăşiţă dintre evrei, cum ar fi părinţii lui Moise, i-au rămas credincioşi Dumnezeului lui Avraam. Satan, răzvrătitul împotriva lui Dumnezeu, era încântat, în timp ce poporul ales al lui Dumnezeu suferea. Era în joc reputaţia lui Iehova de Dumnezeu mai puternic decât zeii Egiptului.

Cuprins

Era în joc numele său, atât printre națiunile păgâne cât și în mijlocul poporului său ales. Dădea dovadă de egoism și de o încercare de a fi glorificat faptul de a interveni și a depune o mărturie tangibilă despre numele său sau ar fi fost spre binele națiunii sale alese?

O imagine

12. Aici avem o imagine generală a stării omenirii pe parcursul erei creștine și, mai ales, din prezent. Faraonul, servul Diavolului, împreună cu slujitorii săi cu inimi nemiloase, îl simbolizează pe Satan, stăpânitorul invizibil al acestei lumi, împreună cu cohortele sale de îngeri răi. Egiptenii îi reprezintă pe oamenii din lume, popoarele organizate sub forme de guvernământ, regatele acestei lumi. Ele îi arată adversitate poporului lui Dumnezeu. Evreii persecutați reprezintă poporul lui Dumnezeu, prezent sau în perspectivă.

13. Câțiva din acest popor îi sunt credincioși lui Iehova Dumnezeu, însă sute de mii dintre ei sunt legați de idolii confesiunilor religioase ale acestei lumi și complet ignoranți față de numele lui Dumnezeu. Ei sunt într-o condiție de sclavi, suferind în închisorile ecleziastice și fiindu-le amărâte viețile de către poverile grele pe care paznicii clerici ai închisorii le aruncă asupra lor pentru a construi și susține marea structură a acțiunilor religiei. Din 1918, gemetele și plângerile lor au ajuns până la Dumnezeu. El nu este indiferent la situația lor grea.

14. În Egipt, Iehova l-a salvat și l-a întărit în mod miraculos pe Moise. Acesta, dorind să servească drept un tip al lui Cristos, a fost dispus să sufere alături de poporul lui Dumnezeu, suferință care a prefigurat suferințele lui Cristos. Dumnezeu i-a răsplătit credința, folosindu-l pentru a salva Israelul. Logic, salvarea trebuie să fie identificată cu adevăratul Salvator, pentru ca toți cei care au fost părtași la salvare sau care au fost martori la ea, să știe cui i se datora ea. Deoarece Salvatorul avea să-și dezvăluie identitatea, numele său „Iehova” a fost revelat ,așa cum se cuvenea , martorului său ales, Moise.

15. Moise a fost instruit să anunțe mai întâi numele lui Dumnezeu poporului său, iar împrejurările i-ar fi permis să își facă el însuși un nume în mijlocul poporului ales. „ Spune-le: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „În ziua când am ales pe Israel, Mi-am ridicat mâna spre sămânţa casei lui Iacov, şi M-am arătat lor în ţara Egiptului; Mi-am ridicat mâna spre ei, şi am zis: „Eu Sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” (Ezechiel 20:5) Prin intermediul lui Moise, Dumnezeu le-a dat trei semne preliminare evreilor, pentru a-i convinge că el era Dumnezeu.

16. Apoi Iehova l-a trimis pe Moise pentru a-i proclama numele în curțile conducătorilor Egiptului. Atunci când servul său a cerut eliberarea Israelului în numele lui Dumnezeu, faraonul a replicat cu îngâmfare: „Cine este Iehova ca să ascult de glasul lui?” (Exodul 5:2). A devenit clar atunci că problema era mai degrabă numele lui Iehova, decât eliberarea evreilor. Nimeni nu avea de câștigat de pe urma acestei ignorări a numelui demn al lui Iehova. Pentru a-și restabili numele și a-i acorda gloria cuvenită, era nevoie ca Iehova să facă o demonstrație a puterii sale. Această demonstrație avea să fie dureroasă pentru cei împotrivitori și, în același timp, o binecuvântare și o bucurie pentru cei cărora nu le era rușine să fie asociați cu numele lui Dumnezeu.

17. Au urmat mai multe plăgi. Ridicând fiecare dintre plăgi după tratatele cu faraonul, Dumnezeu își făcea un nume în ceea ce privește supremația sa, cât și în ceea ce privește puterea sa de pedepsire. Însă, deoarece venise timpul salvării, a fost clar că Iehova nu ar fi putut continua să trimită la nesfârșit plăgi și apoi să le ridice. Trebuia să vină o plagă finală, care să obțină rezultatul dorit. Așadar, Dumnezeu l-a anunțat pe Moise și, prin Moise, pe evrei și pe cei de la curtea egiptenilor, că a zecea și ultima plagă urma să îi ucidă pe toți primii născuți dintre oameni și animale ai egiptenilor. Israeliții puteau să scape numai ascultând de poruncile lui Iehova.

Paștele

Cuprins

18. Dumnezeu a decretat că luna salvării trebuia să fie începutul anului eveiesc. În a zecea zi a acestei luni, fiecare familie evreiască a fost instruită să ia în casă un miel de parte bărbătească, în vârstă de un an şi fără pată. În seara care a marcat începutul celei de-a paisprezecea zi, acest miel trebuia să fie sacrificat. Urma să se depună o mărturie, atât Domnului, cât şi egiptenilor, stropind stâlpii şi tocul uşilor cu sânge de miel. Apoi, izraeliţii trebuiau să se retragă în casele lor şi să nu iasă afară întreaga noapte. Mielul trebuia să fie rumenit în foc şi nu trebuia să îi fie rupt nici un os.

19. Ca anticipare a venirii salvării, israeliţii trebuiau să meargă la masă cu totul pregătiţi pentru deplasarea lor spre libertate, chiar fără să fie anunţaţi dinainte. Ei trebuiau să vină încinşi, gata îmbrăcaţi şi echipaţi cu tot ce aveau nevoie. Mielul trebuia să fie servit cu ierburi amare, ceea ce indica servitudinea lor amestecată cu suferinţă. Toţi cei de parte bărbătească, ce erau părtaşi la cina de Paşte, trebuiau să poarte semnul legământului lui Dumnezeu cu Avraam, adică circumcizia. Nu trebuia să mai fie lăsată nici o parte din miel până dimineaţa. Trebuia, fie să fie consumat în totalitate, fie să fie mistuite rămăşiţele în foc.

20. Israeliţii, care îşi manifestau credinţa prin faptul că au ascultat poruncile lui Iehova în totalitate, au reuşit să scape şi să îşi salveze iubiţii noi-născuţi. Îngerul pe care l-a împuternicit Dumnezeu să transmită plaga a văzut sângele de pe uşorii uşilor lor şi a trecut pe lângă acele case fără să le facă nimic. Această masă era numită, în mod foarte potrivit Paştele (sau cruţarea). Era, întra-adevăr, un ospăţ al salvării şi aceasta este semnificaţia pe care o dă comentatorul biblic Gesenius cuvântului ebraic *pesach*, care înseamnă paşte. Primii născuţi au fost cruţaţi şi salvaţi datorită ascultării arătate în ceea ce priveşte mielul pascal şi sângele său.

21. Aceste acţiuni ale israeliţilor nu au fost făcute într-un colţ, ci, fără îndoială că toţi egiptenii au ştiut de ele. Ei nu au dat atenţia cuvenită la acestea, refuzând să-şi ia şi ei precauţii similare împotriva plăgii asupra întâilor lor născuţi. Au suferit consecinţe dezastruoase în acea zi epocală, la miezul nopţii. „Căci nu a fost casă care să nu aibă un mort”. (Exodul 12:30). Această drastică acţiune a lui Iehova a fost eficientă; teama de Domnul i-a cuprins pe toţi egiptenii. Nu a dus la convertirea lor, însă i-a făcut să îi alunge pe israeliţi din mijlocul lor.

Tip şi corespondent simbolic

22. Toate aceste întâmplări din vechime sunt prefigurări ale unor evenimente mult mai importante. (Evrei 10:1) Dumnezeu, care este mereu propriul său interpret, ni le explică. El l-a inspirat pe Moise să se refere la el însuşi ca la un simbol sau tip, în Deuteronomul 18:15, iar mai târziu l-a folosit pe apostolul Petru ca să identifice pentru noi corespondentul simbolic al acestui tip. (Faptele 3:22,23). Dumnezeu l-a considerat pe Moise un instrument acceptabil, pe care să-l folosească în serviciul său, deoarece, prin credinţă, Moise a refuzat să fie numit fiul ficei lui faraon, a abandonat Egiptul şi s-a întors apoi cu o misiune de la Dumnezeu. (Evrei 11:24-29). Credinţa sa i-a fost socotită ca dreptate. Această dreptate l-a făcut pe Moise potrivit pentru a-l simboliza pe Isus, care a fost „sfânt, nevinovat, nepătat, separat de păcătoşi”.

23. Moise i s-a împotrivit faraonului şi a acţionat pentru eliberarea poporului lui Dumnezeu. În acelaşi fel, Isus, ca „Mihail”, „cel asemenea lui Dumnezeu”, a început să acţioneze împotriva lui Satan în 1914 şi l-a alungat din poziţia sa cerească, iar acum luptă împotriva lui, spre binele poporului lui Dumnezeu şi spre binele tuturor celor pentru care a murit. Fratele lui Moise, Aaron, a servit ca purtător de cuvânt, pentru a se adresa conducătorilor Egiptului. În acelaşi fel, fraţii spirituali ai lui Isus Cristos, rămăşiţa care este pe pământ, fac cu curaj o lucrare de predicare ,atât puterilor mondiale, cât şi tuturor egiptenilor simbolici, înainte ca asupra acestora să se abată un dezastru asemănător morţii întâilor născuţi.

24. Întâii născuţi ai Egiptului erau „cea mai mare putere a lor”. Ei erau generaţia care avea să moştenească funcţia şi responsabilităţile părinţilor lor, precum şi cei de la care se aştepta să

Cuprins

continue ceea ce începuseră părinții lor. Ei își găsesc corespondentul simbolic în cele trei elemente conducătoare ale ,,prezentei lumi rele", și anume ,,păstorii și conducătorii turmei", care pretind că sunt responsabili cu civilizația și păstrarea ei. Așadar, moartea primilor născuți reprezintă moartea acestor persoane onorabile de pe pământ, mai ales moartea lor față de pozițiile de influență și titlurile onorifice pe care și le-au atribuit. Această plagă îi va lovi în iminenta bătălie a Armaghedonului.

25. Întâii născuți ai Israelului au fost cruțați datorită mielului jertfit. Prin virtutea salvării lor de către Iehova, ei au fost cumpărați de el. El a devenit apoi stăpân peste toții întâii născuți dintre israeliți. Aceasta ilustrează modul în care clasa împărăției, care este întâiul născut al Sionului, este sfântă și dedicată lui Iehova ca proprietate a sa. Ei sunt ,,primele roade dintre creaturile sale".

26. Ioan Botezătorul a fost primul care a identificat corespondentul simbolic al mielului de Paște, atunci când a spus despre Isus: ,,Iată Mielul lui Dumnezeu care ia păcatul lumii". Isus a murit ca răscumpărare pentru oamenii care sunt asupriți de cel asemenea faraonului, Satan. Ca simbol, deși Moise era un tip al lui Isus, totuși el nu a murit atunci, ci mielul de Paște, și el un tip al lui Isus, a murit în locul lui. Mielul a fost ucis în Egipt, simbolizând modul în care avea să moară Isus pe pământ.

27. În legătură cu aceasta trebuie să se spună că Paștele a fost primul aspect al legământului pe care l-a făcut Iehova cu Israelul, în mod formal, cu aproximativ nouăzeci de zile mai târziu. Observați cum confirmă Scripturile acest lucru. De exemplu, după ce enunță diverse legi și îndrumări privitoare la Paște: ,,Și Iehova i-a mai zis lui Moise: Scrie-ţi aceste cuvinte, căci pe baza acestor cuvinte închei un legământ cu tine şi cu Israel".` (Exodul 34:27). Legământul a fost încheiat, deci, la instituirea Paștelui în Egipt și a fost marcat de sângele mielului pascal, (Ieremia 31:32) și a fost confirmat la muntele Sinai, când Moise a acționat ca mediator între Iehova și Israel. Domnul i-a transmis atunci legea scrisă lui Moise, în mijlocul unor teribile manifestări naturale.

Comemorarea este instituită

28. Isus, datorită nașterii ca om, a fost ,,născut din femeie", și deoarece acea femeie era evreică, el a fost ,,născut sub lege". Celebrarea unei comemorări a jertfirii mielului de Paște le-a fost poruncită izraeliților, ca parte a legământului lor cu Domnul. Recunoscându-și obligația de a respecta această parte a legii, Isus i-a luat cu el pe discipolii săi într-o cameră de sus din Ierusalim, căci în acel oraș poruncise Iehova să se țină comemorarea Paștelui. – Deuteronomul 16:6

29. Era seara și ,deci, începutul celei de-a paisprezecea zi a lunii Abib sau Nisan, prima lună din calendarul ebraic. În timp ce erau ei strânși în jurul mesei, Isus le-a zis: ,,Mult am dorit să mănânc acest Paște cu voi înainte de a suferi". El își dorea în mod special acest lucru, deoarece avea să sufere în curând până la moarte. El nu avea să mai fie în carne, ca evreu, până la următorul Paște, ci avea să urce la Tatăl său ceresc. Astfel, el a spus: ,,fiindcă vă spun: Nu-l voi mai mânca până nu se va împlini în împărăția lui Dumnezeu." – Luca 22:15,16

30. Pe parcursul celor trei ani și jumătate ai serviciului său, Isus a proclamat ,,Împărăția cerurilor este aproape", iar acum el știa că nu peste multe ore, Cel ce era Rege și, în același timp, singurul reprezentant de pe pământ al împărăției lui Dumnezeu, avea să fie ucis, ca împlinire a morții mielului pascal. Odată cu acel eveniment, importanța comemorării obișnuite avea să se stingă. De aceea, după ce au fost respectate cerințele legii și după ce s-au conformat legii de a mânca mielul, ,,Isus a luat pâinea, a binecuvântat-o, a rupt-o și le-a dat-o discipolilor și a spus: Luați și mâncați. Acesta este corpul meu. Apoi a luat paharul și a adus mulțumiri, li l-a dat și a zis: Beți cu toții din el, căci acesta este sângele meu al noului legământ, care este vărsat pentru mulți, ca să spele păcatele." – Matei 26:26-28

Cuprins

31. Până în acea seară, mielul de Paște reprezentase carnea Domnului, dar din acea seară înainte, Isus a decretat că pâinea nedospită reprezenta corpul său. Acestea sunt cuvintele sale: „Aceasta (pâine) este (reprezintă) corpul meu”. Faptul că pâinea era nedospită, reprezintă același lucru, ca și faptul că mielul era „fără pată”, și anume lipsa păcatului și justificarea inerentă a lui Isus. În mod asemănător, sângele mielului de Paște prefigurase sângele lui Isus, însă, după moartea lui Isus paharul de vin trebuia să reprezinte sângele vărsat al iubitului nostru Răscumpărător. De aceea vedem ce explică el: „Acesta (vin) este (reprezintă) sângele meu al noului legământ.” Prin această afirmație, Isus a creat o legătură între sângele său și noul legământ, așa cum sângele mielului pascal era legat de legământul legii.

32. Cu mult timp în urmă, Iehova a promis că urma să facă un nou legământ cu casa Israelului, prin care să ia cu adevărat păcatele lor și să nu și le mai amintească. (Ieremia 31:31-34). Faptul că trebuia să fie un nou legământ, indică faptul că legământul legii mozaice urma să se învechească și să expire și că urma să își găsească succesorul într-un legământ nou și îmbunătățit. (Evrei 8:7-13.)Veniseră zilele în care trebuia să fie încheiat noul legământ. Porunca lui Isus cu privire la paharul cu vin arată că noul legământ a fost încheiat atunci când a fost vărsat sângele său pe Golgota.

33. Instituirea comemorării morții lui Isus a fost de fapt primul aspect al noului legământ. Totuși, aceasta nu înseamnă că discipolii săi, care celebrează comemorarea sunt sub noul legământ. Apostolul Pavel îi numește pe creștini „să fim slujitori ai unui legământ nou”. (2 Corinteni 3:6) Ei sunt slujitorii acestuia, dar nu în sensul că ar fi supuși noului legământ ,ci în sensul că servesc în legătură cu acesta și că vor fi asociați cu Isus în împărăție pentru a administra acel testament.

Trei legăminte

34. Scripturile menționează trei mari legăminte legate de restabilirea omenirii, și anume: (1) Promisiunea necondiționată a lui Dumnezeu făcută lui Avraam, care este considerată un legământ cu o singură parte, fiindcă numai Dumnezeu s-a angajat să facă ceva, încheind astfel un legământ unilateral; (2) primul legământ al legii, făcut de Iehova pe de o parte și de Moise de cealaltă ce mediator pentru națiunea Israel și (3) noul legământ al legii, având-l pe Dumnezeu pe de o parte și cu Isus Cristos de cealaltă ca reprezentant legal al Israelului și, prin intermediul Israelului, al întregii lumi sau omeniri. Există o relație strânsă între aceste trei legăminte, iar comemorarea le leagă pe unul de celălalt mai complet decât o face orice alt eveniment consemnat în Scripturi.

35. „Sămânța” primei promisiuni necondiționate făcută lui Avraam a fost simbolizată de Isaac și împlinită în Isus Cristos. Vechiul legământ al legii nu a dat viață nimănui, deoarece nimeni nu a reușit să respecte termenii legii. Totuși, legământul legii a servit ca îndrumător , pentru a conduce Israelul la Cristos. (Galateni 3:24). Un îndrumător este o persoană care instruiește. Legea a servit ,așadar, ca un instructor în Israel, care îi învăța despre scopurile lui Dumnezeu de a le da viață oamenilor prin intermediul noului legământ și că sângele care avea să pecetluiască acel legământ trebuia să fie sângele celui care avea să fie Răscumpărătorul și apoi Mediatorul și Dătătorul de viață. Legea i-a demonstrat Israelului că era nevoie stringentă de un Salvator și un Mediator, care să-i poată salva pe deplin.

36. Sângele vărsat la începutul legământului legii a fost sângele mielului pascal. Acel miel l-a reprezentat pe Moise și a fost sacrificat în locul lui Moise. Moise a fost o prefigurare a lui Cristos. „Domnul, Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un profet ca mine - de el să ascultaţi! Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un profet ca tine, voi pune cuvintele mele în gura lui şi el le va spune tot ce-i voi porunci.” – Deuteronomul 18:15,18.

37. Deoarece Legea era o prefigurare a unor lucruri mai bune care aveau să vină (Evrei 10:1), mielul pascal, sacrificat în noaptea de Paște, simboliza Mielul lui Dumnezeu care ia păcatul

Cuprins

lumii. (Ioan 1:29). Poporul Israelului nu avea nici un drept la viață din cauza păcatului, iar legământul legii a promis că avea să le ia păcatul și să le dea viață în condițiile pe care le prevedea. Dar ei nu au putut întruni acele cerințe. Noul legământ le promitea viață tuturor celor care îi acceptau și respectau termenii, iar Mediatorul său poate să-i ajute pe toți cei ce vor să respecte condițiile legământului să o facă. Rezultă, prin urmare, că oamenii trebuie să obțină viața pe baza termenilor noului legământ.

38. Atunci când a fost Isus sculat din morți și a urcat la ceruri, Iehova nu a considerat că era nevoie să inaugureze chiar atunci noul legământ. El i-a spus Fiului său să stea la dreapta sa și să aștepte. Nu însemna că Isus nu era atunci suficient de corespunzător pentru serviciu și nici că sângele jertfei sale umane nu era suficient de valoroasă pentru a fi baza acelui legământ, ci aceasta era din cauză că Iehova avea alte scopuri mărețe în vedere. Aceste scopuri prevedeau și alți ”slujitori ai unui legământ nou”, căci la muntele Sinai Moise, în calitatea sa de mediator al legământului legii, nu l-a prefigurat numai pe Isus, ci și pe alți membri ai corpului lui Cristos.

39. Atunci când a apărut Isus în prezența lui Dumnezeu, acești membri ai corpului lui Cristos încă trebuiau să fie luați din lume, justificați prin credința în sângele lui Cristos, chemați, născuți prin voința Tatălui, unși cu spiritul său, aduși în conformitate cu imaginea iubitului său Fiu, dovediți fideli până la moarte și sculați în glorie din morți, spre a fi uniți cu Capul lor glorificat. Mai mult,cum legământul legii a fost încheiat în Egipt, însă a fost inaugurat la muntele Sinai, tot așa și noul legământ, încheiat prin jertfa Mielului lui Dumnezeu de pe pământ, trebuie să fie inaugurat pe munte, împărăția lui Dumnezeu, în ceruri.

„În amintirea mea”

40. După distribuirea emblemelor comemorării, Isus le-a spus discipolilor săi: „Să faceți aceasta în amintirea mea”. (1 Corinteni 11:24). Prin aceste cuvinte el nu a voit să le spună discipolilor să îl păstreze în minte, excluzându-l astfel pe Tatăl ceresc sau ignorându-l în vreun fel. Tot ce se poate să fi vrut el să spună a fost faptul că toți urmașii săi să celebreze astfel, nu în amintirea mielului de Paște jertfit în Egipt, ci în amintirea adevăratului Miel al lui Dumnezeu, care ia păcatul lumii. Ei trebuiau să se concentreze pe realitate, care era împlinirea, și nu pe prefigurarea ei din vechime. Cu alte cuvinte, în loc să vestească jertfirea mielului pascal, „să vestiți moartea Domnului până când sosește el”.

41. Cu siguranță că Salvatorul nu a dorit să atragă toată atenția asupra lui și să o îndepărteze astfel de la lăudarea Tatălui său ceresc. El știa că chiar și Paștele din vechime era „Paștele lui Iehova” și că cei ce îl sărbătoreau nu trebuiau să se gândească atât la mielul pascal, cât la Iehova ca mare Salvator. În același fel, la comemorare, creștinii nu trebuie să se gândească în primul rând la Isus, Mielul lui Dumnezeu, ci la Iehova, preaiubitul Autor al planului de salvare și generosul Dătător al acelui „dar de nespus” prin care ne este dăruită salvarea. Cele mai mari laude ar trebui să îi fie adresate „Celui Veșnic”, „de la care vin toate lucrurile și noi pentru el”. A fost, deci, extrem de potrivit faptul că înainte de a împărți emblemele corpului și sângelui său, Isus i-a adus mulțumiri Tatălui ceresc, precum și faptul că la sfârșitul ritualului, el și discipolii săi au cântat un imn.

42. Acest imn de încheiere a fost fără îndoială intonarea psalmilor 115-118. Se obișnuia ca evreii să cânte psalmii 113-118 la cina Paștelui, psalmii 113 și 114 cântându-se la începutul cinei. Această serie de psalmi erau numiți „Hallel”, care înseamnă laudă, și acest lucru este cât se poate de potrivit, deoarece începe cu cuvintele ”Lăudați-l pe Iehova”, și pe tot parcursul lui vorbește despre lăudarea lui Iehova, deoarece el este bun și pentru că îndurarea sa ține pentru totdeauna”. Comemorarea trebuie, prin urmare, să-i atragă pe oameni mai aproape de Iehova Dumnezeu și să le mărească aprecierea față de el. Astfel, Isus nu se glorifica pe sine ca martir pentru cauza lui

Cuprins

Dumnezeu, ci îl glorifica pe Tatăl său, Iehova, pentru faptul că se îngrijise să se facă comemorare a morții sale.

43. Semnificația pe care i-a atribuit-o Isus comemorării are o importanță primordială. Dacă el ar fi explicat în detaliu semnificația ei, ar fi avut multe lucruri de spus apostolilor. Însă ei nu puteau să le înțeleagă atunci deoarece încă nu primiseră luminarea și aprecierea spiritului sfânt. El a lăsat ca apostolul Pavel, în 1 Corinteni 10:16, 17 să ne atragă atenția asupra înțelesului mai profund al cuvintelor sale. Tocmai în lumina acestora i-a avertizat apostolul Pavel pe membrii adunării că unii s-ar putea să mănânce pâinea și să bea paharul Domnului fără să fie demni de aceasta și să se facă vinovați astfel: „fiecare să se examineze cu atenţie dacă într-adevăr corespunde, şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar.” – 1 Corinteni 11:28-31.

44. Domnul are un pahar și o masă și la fel are și Diavolul. (1 Corinteni 10:21). Creștinii nu pot să ia parte la amândouă. Ei trebuie să se păstreze vigilenți, pentru a „discerne corpul Domnului”. Comemorarea atrage atenția asupra acestui corp. Pâinea nedospită reprezintă nu numai corpul carnal al lui Isus, ci și corpul său spiritual, la care au privilegiul de a fi membri cei 144000 de oameni chemați, aleși și credincioși. Mâncând carnea lui Cristos într-un sens figurativ, ei primesc justificarea prin credință, ceea ce duce la acceptarea lor pentru jertfirea și părtășia la corpul lui Cristos. Ca părtași la corpul lui Cristos, ei au privilegiul de a fi frânți odată cu el, așa cum a fost frântă și pâinea.

45. Vinul comemorativ simbolizează sângele lui Isus, care a avut valoarea unei vieți umane perfecte. Însă acesta mai simbolizează și sângele vărsat din corpul său pământesc, cu alte cuvinte moartea de sacrificiu, împreună cu grelele suferințe care au însoțit-o. Băutul sângelui era pedepsit cu moartea printre evrei, potrivit legii clare a lui Dumnezeu. (Leviticul 17:10). Băutul paharului comemorativ simboliza faptul că cei ce îl beau erau alăturați lui Cristos în moarte, printr-un legământ de jertfă. Numai cei care „suferă (frângerea) împreună cu el ,vor domni alături de el”. Numai cei care sunt și care rămân „morți cu el vor trăi cu el”.

46. A trăi cu el înseamnă obținerea vieții în același plan de existență ca și el, adică nemurirea. Sub aranjamentul noului legământ, omenirea va avea privilegiul de a mânca carnea lui Isus Cristos și a obține astfel justificarea la sfârșitul Epocii Milenare. Însă Isus a făcut o distincție între puținii săi discipoli și restul lumii, spunând: „Dacă nu mâncați din carnea Fiului omului și nu beți din sângele lui, nu veți avea viață în voi”, adică nemurirea.

Cine se poate împărtăși

47. Cei care discern corpul Domnului și se discern pe sine ca făcând parte cu credință din acel corp se pot împărtăși în mod adecvat la comemorarea Domnului. Așa cum nici un bărbat necircumcis, fie că era evreu sau om al națiunilor, nu se putea împărtăși din Paște, tot așa nici o persoană neconsacrată nu se poate împărtăși din emblemele corpului Domnului nostru. Iehova a restrâns celebrarea comemorării Paștelui la orașul Ierusalim. În armonie cu această imagine simbolică, el limitează celebrarea morții Domnului la cei care locuiesc în organizația sa, pe care o simboliza Ierusalimul. Numai cei care locuiesc ca membri în corpul său pot să urmeze aceste instrucțiuni ale sale: „Cel care mănâncă din carnea mea și bea din sângele meu locuiește în mine și eu sunt în el.” – Ioan 6:56

48. Este un privilegiu rar, deci, a bea cupa Domnului, un privilegiu încredințat numai erei creștine. Foarte curând, „toți” discipolii credincioși își vor fi băut partea din aceasta. Apostolul Pavel o numește, în mod foarte potrivit, „paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm”. Nu putem să mulțumim noi pentru ea așa cum a făcut și Isus? Putem! Așa cum vinul însemna moarte pentru strugurii zdrobiți, dar încântare plină de bucurie celui ce îl bea (Judecători 9:13), tot așa și paharul comemorativ simbolizează un elixir al morții, însoțit de o plinătate a bucuriei eterne. Este

Cuprins

bucurie chiar și în elixirul morții, deoarece bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu este mai bună decât viața. – Psalmul 63:3

49. Paharul nu reprezintă anumite experiențe, deși faptul de a bea paharul va duce la unele experiențe. Acesta simbolizează voința lui Dumnezeu cu privire la membrii Cristosului. Ascultarea de acea voință, după cum se ilustrează prin consumarea din pahar, duce la moartea umană, însă și la bucurii eterne. Tocmai în acest sens s-a referit Isus la pahar, atunci când a zis: ,,Nu voi mai bea din rodul vinului, până când va veni împărăția lui Dumnezeu".

50. Iar acum împărăția lui Dumnezeu a venit! Domnul Isus a venit la împărăția sa. În 1914, Iehova Dumnezeu i-a dat-o lui de drept și a trimis toiagul puterii sale din Sion, zicând: ,,Domnește în mijlocul dușmanilor tăi". Ca Reprezentant Principal și Preot al Dumnezeului Preaînalt, el a început să restabilească numele Tatălui său, pe care îl iubește și îl onorează, fiind plin de bucurie datorită faptului că are privilegiul de a face aceste lucruri. Astfel, Domnul a băut vinul bucuriei în împărăția lui Dumnezeu. În același timp, sfinții credincioși care mai sunt pe pământ au privilegiul de a gusta dinainte din vinul bucuriilor împărăției Domnului.

51. După ce a venit la templul său în 1918, Domnul a întreprins o purificare a preoților simbolici, ,,fiii lui Levi", cizelați pentru a străluci cu ,,prezentul adevăr" și care reflectă glorios lumina adevărului până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. El i-a acoperit pe aceștia cu ,,roba dreptății" de la Iehova. Când realizează acest lucru, cei unși se bucură mult în Iehova, iar sufletele lor jubilează în Dumnezeul lor. Regele întronat în Sion le dă acestora ,,mărturia lui Isus Cristos", spunând: ,,Bine ai făcut, serv bun și credincios: ai fost credincios peste puține lucruri, te voi numi peste multe lucruri. Intră în bucuria Stăpânului tău." La intrarea lor în prezența Tatălui îi așteaptă plinătatea bucuriei și plăcerilor pentru totdeauna. Atunci ei vor intra, în sensul complet, în împărăția pentru care a încheiat Isus un legământ cu ei. – Luca 22:29, *Diaglott*

52. Deși nu se gândesc numai la suferințele îngrozitoare ale iubitului nostru Cap și Răscumpărător Isus și nici nu simpatizează cu aceasta, totuși discipolii lui Isus pot să se împărtășească acum din emblemele comemorative cu bucuria împărăției în inimile lor. Este un ospăț al salvării. Căci ,deși îndreaptă atenția spre moartea Domnului nostru de acum nouăsprezece secole și ne amintește de legământul nostru de a suferi și a fi morți alături de el, el mai îndreaptă atenția și spre viitoarea salvare pe care discipolii vigilenți o văd apropiindu-se, salvare pe parcursul acestei nopți întunecate prin moartea lui Cristos și salvare din propria lor stare moartă, prin prima înviere triumfală.

53. Atât timp cât suntem în carne, murind împreună cu Domnul Isus, putem noi oare să trecem cu vederea suferințele sale? Este privilegiul nostru să ,,vestim moartea Domnului până când sosește el". Deoarece Domnul Isus nu a venit încă în sensul complet, adică împreună cu toți sfinții săi glorificați și deoarece încă murim împreună cu el și că salvarea noastră și a omenirii de către Iehova nu a avut încă loc în măsură completă, împrejurările fac ca celebrarea comemorării Domnului să fie încă potrivită.

Bucuria Domnului

54. Când spiritul sfânt a venit și a luminat mințile discipolilor credincioși, iar ei au învățat adevărata semnificație a comemorării pe care a instituit-o Domnul și pe care le-a cerut să o țină, inimile lor trebuie să fi tresărit de bucurie. Ei speraseră înainte să poată fi o parte a acestei împărății pământești. Au văzut apoi că erau membri ai casei lui Dumnezeu, casă veșnică din ceruri și nefăcută de mâini omenești, au mai descoperit și că aveau să-l vadă pe Isus în toată gloria și frumusețea sa și că prin el îi vor fi prezentați Tatălui veșnic și îi vor putea vedea frumusețea și sălășuitul în templul său. (Psalmi 27:4); că atunci vor experimenta plinătatea bucuriei și a desfătărilor pentru totdeauna. În timp ce contemplau binecuvântările care aveau să

Cuprins

vină, ei urmau să-şi amintească cuvintele Învăţătorului lor: „Dar vă spun că de acum înainte nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viţei până în ziua în care îl voi bea nou cu voi în împărăţia Tatălui meu.” – Matei 26:29

55. Credem că învierea sfinţilor, care au mers până la capăt cu credinţă, a avut loc deja; că Domnul venit şi-a luat marea sa putere şi a început să domnească; că a venit la templul său în 1918; că acolo a început să-i aprobe chiar şi pe unii de pe pământ şi că atunci când i-a găsit pe aceştia zeloşi şi credincioşi, le-a spus: „Aţi fost credincioşi în puţine lucruri; vă voi numi peste multe lucruri; intraţi (acum) în bucuria Stăpânului vostru”. – Matei 25:21

56. Sfinţii de pe pământ văd că scopul lui Dumnezeu nu este numai acela de a-i duce în ceruri. Ei văd că a fi membri ai împărăţiei înseamnă că vor fi o parte a marelui Mediator al noului legământ; că pe baza termenilor acestui legământ, măreaţa promisiune pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui Avraam va fi împlinită; şi că ei, fiind o parte a Seminţei promise, pot binecuvânta oamenii şi pot participa la salvarea creaţiei de moarte şi disperare şi să aibă privilegiul de a-i ajuta pe cei ascultători să se întoarcă la viaţă şi fericire şi să fie în completă armonie cu Dumnezeu.

57. Aprecierea necesară a acestor mari adevăruri le bucură în prezent inima creştinilor. Ei văd că sfinţii se apropie acum cu rapiditate de „întrunirea şi adunarea generală a întâilor născuţi”; şi ştiu că împărăţia este aici şi că inaugurarea noului legământ este pe cale să aibă loc. Ştiind că sunt pe cale de a lua parte la împărăţie, ei intră în serviciul Domnului cu devotament şi zel. Ei îl servesc pe Dumnezeu în mod acceptabil, cu reverenţă şi teamă sfântă, ceea ce înseamnă că îşi găsesc plăcerea în serviciu şi că serviciul le aduce bucurie. Ei apreciază faptul că bucuria Domnului este tăria lor.

58. Paharul nu a simbolizat numai sângele Domnului nostru, ci el este şi un simbol al bucuriei şi împlinirii. Faptul de a bea paharul cu membrii corpului său în împărăţie, trebuie să fie un timp de bucurie. Cu siguranţă că acei sfinţi, care au fost înviaţi şi care sunt pentru totdeauna cu Domnul, se împărtăşesc din acel pahar de bucurie împreună cu el. Cu siguranţă că cei care au fost schimbaţi de la înviere au intrat deja în acea bucurie. Ei sunt binecuvântaţi. (Apoc.14:13) Deoarece Domnul şi-a luat puterea sa şi domneşte şi a venit la templu, cu siguranţă că acum este timpul când sfinţii de pe pământ aud mesajul psalmistului: „ Sfinţii să se bucure în glorie”. (Psalmi 149:5) Aşadar, tragem concluzia că cei din clasa templului, care sunt încă pe pământ, au intrat într-o anumită măsură în bucuria Domnului, căci acest lucru este simbolizat de paharul băut, şi apreciază faptul că bucuria Domnului este tăria lor.

Autoexaminare

59. Membrii adunării nu trebuie să se supună examinării unul pe celălalt şi să judece ei dacă au să treacă în ceruri sau nu. (Iacov 4:11,12) Totuşi, este cât se poate de potrivit ca fiecare creştin să se autoexamineze. Şi aceasta mai ales acum, când comemorarea este aproape. Ei trebuie să se străduiască să înţeleagă de ce se împărtăşesc la comemorare şi să vadă dacă au sau nu o stare a inimii adecvată pentru a se putea împărtăşi. Sfântul Pavel spune: „ Fiecare să se cerceteze, deci, pe sine însuşi, şi aşa să mănânce din pâinea aceasta şi să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă şi bea, îşi mănâncă şi bea osînda lui însuşi, dacă nu deosebeşte trupul Domnului.” - 1 Corinteni 11:28,29

60. De ce vă împărtăşiţi atunci? ar putea întreba cineva. Creştinii credincioşi vor răspunde: Deoarece recunosc faptul că Isus Cristos este Capul Seminţei promise; şi că Sămânţa promisă constituie Mediatorul noului legământ şi familia regală din ceruri; că noul legământ este pecetluit de sângele lui Cristos; că sângele este vărsat de Isus care şi-a dat viaţa pentru omenire şi că adunării i se permite să aibă părtăşie la moartea sa şi, dacă e credincioasă până la moarte, să ia parte la învierea sa şi la administrarea noului legământ; că Isus mi-a cerut să celebrez această comemorare în memoria morţii sale şi mă bucur să fac acest lucru, deoarece apreciez valoarea

Cuprins

morții sale, atât pentru mine, cât și pentru întreaga lume; că apreciez măreața invitație de a participa cu el la moartea sa, pentru a putea lua parte la împărăția sa, iar dorința mea este să fiu făcut potrivit morții sale, dacă pot în vreun fel să obțin o înviere ca a sa. – Filipeni 3:1-11

61. Fiind de acord, în armonie cu termenii legământului nostru, să fim morți odată cu Domnul nostru Isus, și bând parțial, chiar și acum ,din rodul viței cu el în împărăție, să ne străduim să fim și de acum încolo demni de a mânca pâinea și a bea paharul, la venirea comemorării. Mai ales acum, sfinții apreciază din ce în ce mai mult privilegiul lor de a mânca și bea astfel. Acoperiți în siguranță de Mâna Atotputernică, ei privesc pământul și văd mii și mii de lagăre ale dușmanului, care refuză să le deschidă ,,casa captivilor săi". (Isaia 14:17). Ei văd ,,marea mulțime" de prizonieri, legați cu lanțuri, în întuneric, prost hrăniți și îmbrăcați, din punct de vedere spiritual, plângând și gemând.

62. Cu siguranță că acești prizonieri nu beau din paharul dătător de bucurii împreună cu Domnul. Ei sunt legați strâns de paharul și masa diavolilor, unde toate sunt pline de murdării și lături de bețivi, așa că nu se găsește nici un loc curat. (Isaia 28:8). Ei discern foarte puțin, dacă nu chiar deloc, corpul Domnului, și se ridică o întrebare cu privire la posibilitatea lor de a bea și a mânca în mod demn la masa Domnului. Cât de nefericită este situația lor! În timp ce ne comparăm viața noastră plină de bucurie și privilegiile cu viața lor, să nu uităm că înțelegerea și cunoștința noastră mai mare ne atrag și mai multă responsabilitate. Să ne examinăm cu atenție, potrivit Scripturilor, pentru a vedea dacă suntem ,,sfinți pentru Domnul" și ,astfel, demni prin Isus Cristos. Să fim deci de partea Domnului fără rezerve.

63. Regele uns este aici. Iehova l-a adus și l-a prezentat națiunilor. Încercarea a început! Pentru mulți, el este o ,,piatră de poticnire" – inclusiv pentru unii locuitori ai Ierusalimului! (Isaia 8:14,15). Organizația Diavolului de pe pământ, inclusiv păstorii și conducătorii turmei și toți îngrijitorii lor, l-au respins pe Unsul Domnului. Ei se ospătează la masa Diavolului și beau cu sete din paharul lui. Diavolul, asemenea unui balaur monstruos care devorează, poartă război împotriva tuturor celor care resping masa sa și preferă să asculte de poruncile lui Dumnezeu.

64. Piatra cu șapte ochi este pusă înaintea lui Iosua, clasa preoțească a servului, care este încă pe pământ. (Zaharia 3:9), iar Domnul a pornit linia de judecată de acolo. El cântărește dreptatea și facerea de bine a sfinților săi, potrivit cu ceea ce arată Cuvântul că este drept să se facă. El cântărește dreptatea în amănunțime ,pentru a vedea cât de reală este ea. Nimeni să nu adoarmă în acest timp critic. Fie ca toți cei bolnavi să meargă de îndată la Domnul pentru a fi vindecați.

65. Să nu ne temem când venim la această comemorare, tot așa cum israeliții nu trebuiau să se teamă atunci când și-au părăsit casele, în mod aparent neglijent, pentru a celebra sărbătoarea în Ierusalim. (Exodul 34:24) Să îi fim devotați Domnului și plini de iubire pentru el, căci în acest fel iubirea va alunga chinurile cauzate de teamă și astfel ne vom reaminti de moartea Domnului nostru într-un mod demn, chiar dacă organizația Diavolului roiește în jurul nostru ca albinele. După cum spune cântecul Hallel (Psalmi 118:12-15): ,,Vocea exultării și salvării (va fi) în corturile celor drepți".

Întrebări de studiu

1-3. Ce principiu este enunțat în textul nostru și cui i se adresează aceste cuvinte? Când au fost ele înțelese pentru prima oară?

4-8. De ce se bucură creștinii când trebuie să sărbătorească comemorarea? Cum a fost prefigurată moartea Domnului nostru? Cum le-a fost impregnată în minte israeliților semnificația acestei imagini simbolice? A fost Paștele instituit spre gloria lui Dumnezeu sau pentru alt motiv?

9-13. Când și de ce i-a demonstrat Iehova lumii că el este Dumnezeu? I-au servit majoritatea membrilor poporului său ales lui Dumnezeu în Egipt? Cum a fost prefigurată situația omenirii de pe parcursul erei creștine?

14-16. De ce i-a revelat Iehova lui Moise numele său? De ce i-a dat el mărturia celor trei semne? Care a fost problema ridicată atunci când a fost Moise trimis la faraon?

17-21. De ce a îndepărtat Dumnezeu cele nouă plăgi una după alta? Care a fost cea de-a zecea plagă și cum am scăpat israeliții de efectele ei? Cum au fost ei instruiți să mănânce în noaptea Paștelui? Explicați semnificația acestor îndrumări. De ce îl numim ,,ospățul eliberării"? Ce li s-a întâmplat egiptenilor în acea noapte?

22-25. Pe cine a prefigurat Moise? De ce l-a onorat acest lucru? Pe cine a reprezentat Aaron, în asocierea sa cu Moise? Pe cine prefigurau întâii născuți ai Egiptului? Pe cine prefigurau întâii născuți ai Israelului?

26,27. Când a fost identificat pentru prima oară corespondentul simbolic al mielului de Paște? Când a fost făcut legământul legii? Când a fost el confirmat?

28-30. Cum a fost Isus ,,născut sub lege"? Ținea el în mod regulat Paștele? Știa el că jertfirea mielului de Paște prefigura propria sa moarte? Când, cum și de ce a instituit el comemorarea?

31-33. Explicați relația dintre mielul de paște și pâinea și vinul comemorative. Ce vroia Isus să spună prin cuvintele: ,,Acesta (vinul) este sângele meu, al noului legământ"? În ce sens sunt creștinii: "slujitori ai noului legământ "?

34-39. Enumerați cele trei mari legăminte. Explicați diferențele dintre ele și scopul fiecăruia. Arătați contrastul dintre vechiul legământ al legii și noul legământ. De ce nu a fost noul legământ inaugurat atunci când a fost Isus sculat din morți și s-a înălțat la ceruri?

40-42. De ce a spus Isus: ,,Să faceți aceasta în amintirea mea" atunci când a instituit comemorarea? Pe cine trebuie să avem noi în minte, în primul rând, atunci când luăm parte la comemorare? Cum a îndreptat Isus atenția, în mod evident, asupra lui Iehova la sfârșitul cinei de amintire?

43-44. De ce a lăsat Isus ca apostolul Pavel să explice semnificația mai profundă a comemorării? Ce înseamnă expresia ,,nu discern corpul Domnului"? Cum ,,mâncăm (noi) carnea sa"? Cum suntem noi ,,frânți" odată cu el?

45-49. Ce semnifică faptul de a bea paharul? Îi va ,,mânca carnea" vreodată omenirea și îi va ,,bea (ea) sângele"? De ce a spus Isus că avea să bea paharul împreună cu discipolii săi în împărăție?

50-53. Având în vedere că Domnul și-a început acum domnia, de ce este potrivit să continuăm să ținem comemorarea?

54-58. Ce bucurie au primit discipolii de Rusalii? Ce bucurie și mai mare avem noi astăzi?

59-62.Ce judecată ar trebui să facem noi acum? Ce înseamnă a mânca și a bea în mod ,,nedemn"? Rezumați motivele pentru care luăm parte la comemorare. Beau în prezent toți creștinii din paharul dătător de bucurii al Domnului? Ce responsabilitate au în prezent cei ce o fac?

63-65.Prin ce încercare trece în prezent adunarea? Ce judecată face acum Domnul și cum? Ar trebui să ne temem? Care ar trebui să fie atitudinea celor credincioși?

Petru îl vindecă pe olog

2 mai – Fapte 3:1 – 4:31

,,Şi în nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer nici un alt nume care să fi fost dat printre oameni, prin care putem fi salvaţi." – Fapte 4:12.

Cuprins

Vărsarea spiritului sfânt la Rusalii a trezit adunarea la viaţă şi activitate, pentru că atunci aproape 3000 de persoane l-au acceptat pe Isus ca Mesagerul lui Dumnezeu către poporul său. Crezând în el, au fost botezaţi, iar acceptarea lui Isus şi a mesajului său a însemnat consacrarea în faţa lui Dumnezeu – pentru că învăţătura lui Cristos nu era doar pentru credinţă, ci şi pentru a atrage discipoli. Aceasta a însemnat că trebuiau făcute aranjamente grabnice pentru instruirea lor despre învăţătură şi serviciul pentru Cristos. Această bruscă creştere a schimbat vieţile apostolilor şi a celor apropiaţi lor; au fost aruncaţi brusc într-o activitate neobosită.

2. De bună seamă, munca lui Isus rodea în acele clipe. Într-o clipă de întristare, pe când se afla în Ghetsimani, i-a părut chiar şi lui că lucrarea sa este zădărnicită, căci părea să fi împlinit atât de puţin şi nici măcar proprii lui discipoli nu înţelegeau. (vezi Psalmul 116:11). Dar, dincolo de rezultatele imediate din Palestina, veştile despre munca sa au fost duse în străinătate de fluxul constant de vizitatori care soseau pentru sărbătorile Rusaliilor, Paştilor sau Templului.

3. Aceştia aveau să povestească la întoarcerea lor despre minunatul învăţător, care a trezit ţara-mamă cu miracolele şi învăţăturile sale şi cum conducătorii Israelului i s-au opus. Mulţi au crezut că Dumnezeu şi-a vizitat din nou poporul; şi, fiind aflaţi oamenii aceştia în Ierusalim şi ştiind că Isus a fost răstignit de Paşti cu şapte săptămâni înainte, aveau în faţa ochilor o dovadă a puterii lui Dumnezeu, putere despre care apostolii spuneau că a lucrat prin Isus şi o dovadă a învierii sale din morţi.

4. Darul spiritului sfânt din ziua Rusaliilor a fost aranjat deliberat de Dumnezeu într-un moment în care Ierusalimul era vizitat de evrei din toate locurile unde se răspândiseră. Nu a fost doar predica lui Petru cea care i-a convertit pe aceşti oameni, nici darul în sine al spiritului sfânt, ci rezultatul combinat al acestora şi al lucrării lui Isus. În timp ce majoritatea celor 3000 care s-au alăturat de Rusalii erau din Ierusalim, mulţi dintre aceştia erau vizitatori, eliberaţi de prejudecăţile locale şi au ajutat la demascarea acestora. Adunarea, mărită acum, a celor care credeau în Isus, se întâlnea des pentru închinare, pentru tovărăşie, pentru rugăciune şi pentru instruire; iar apostolii îi păstoreau, îi hrăneau, îi învăţau şi li se ofereau prin serviciul lor (Fapte 2:42). În acest timp, Petru şi Ioan erau cei doi conducători ai apostolilor şi ai bisericii. A fost o tovărăşie fericită în slujire şi, pentru că se iubeau şi se respectau atât de mult, s-au apropiat foarte mult unul de celălalt.

5. Apostolii au continuat să meargă la templu pentru închinare şi rugăciune; pentru că încă nu înţeleseseră că aceasta nu mai era casa Tatălui, încă de când Isus a spus conducătorilor lui Israel: „ Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23:38). Le-a spus discipolilor săi că va sosi curând timpul când nu va rămâne piatră pe piatră din templu, dar nu vor fi înţeles importanţa cuvintelor lui; şi pentru că nu le-a spus explicit să nu mai meargă la templu, au continuat să se închine la templu, pentru că le făcea plăcere, dar nu aveau nici o obligaţie în acest sens. Probabil că au crezut că ar trebui folosit ca o casă de rugăciune pentru toate naţiunile. Dacă au greşit urmând această cale, nu au fost totuşi mustraţi de Domnul. Dumnezeu avea să arate că liderii poporului nu doresc să găzduiască adevărul în templu sau în curţile lui.

6. Într-o după-amiază, Petru şi Ioan au mers să se roage la templu. La poartă, un olog ştiut de toţi cerea de pomană. Probabil că îl ştiau din vedere, căci stătea acolo zi de zi, de mulţi ani. Privirile lui şi ale apostolilor s-au întâlnit. Petru, mişcat de spiritul sfânt, l-a rugat pe om să se uite la el şi la Ioan. Apoi, vorbind în numele Domnului, Petru a zis: „Argint şi aur n-am, dar ce am îţi dau: În numele lui Isus Cristos Nazarineanul, umblă!” (Fapte 3:6). Cu speranţă încrezătoare şi pentru a ajuta omul, i-a întins mâna. Omul a primit, de îndată, putere în picioarele şi gleznele sale şi, sărind în picioare, a mers cu ei la templu, „mergând, săltând şi lăudându-l pe Dumnezeu.” A fost prima lucrare înfăptuită în numele lui Isus. Domnul a onorat credinţa servului său şi astfel Petru a început să îşi folosească puterea de a dezlega pe cei legaţi – Matei 16:19.

Cuprins

7. Acest miracol a fost unul important. Probabil că şi Isus l-a văzut pe acest om şi a trecut pe lângă el de câteva ori; dar, urmărind voința divină, Isus nu l-a vindecat, pentru ca acest miracol să poată fi înfăptuit de apostol. O mare mulţime de oameni a fost atrasă de acest eveniment şi toți aceia l-au văzut pe om ţinându-se recunoscător după Petru şi Ioan. Pe măsură ce s-au adunat, Petru le-a vorbit, dându-le, în avântul momentului, una dintre cele mai copleşitoare şi directe mărturii din Scriptură, vestindu-le că promisiunile lui Dumnezeu însemnau că vor veni „timpuri de răsplată", atunci când nu doar un olog dintre mulţi va avea şansa să îşi recapete puterile, ci când întreaga omenire va fi purtată sub grija divină, şi va fi însănătoşită de toate handicapurile ei: mentale, morale şi fizice, până când va fi din nou după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

8. Mărturia lui Petru este prima din Biblie despre acest plan al lui Dumnezeu. Bine ar fi fost, de dragul adevărului, ca aceia care pretind că sunt succesorii lui Petru să o urmeze. El nu putea vedea atunci că va trece mult până la sosirea acestor vremuri de răsplată. A văzut că Israelul lui Dumnezeu va fi mijlocul de binecuvântare al lumii, pentru „toate familiile pământului", după cum spune promisiunea făcută lui Avraam, dar nu a văzut că propriul său popor, al Israelului pământesc, nu poate fi acel mijloc. Mai târziu, a aflat că Israelul lui Dumnezeu era un popor deosebit, o naţiune spirituală, adunată în mare parte dintre neamuri, cu un număr restrâns de evrei în mijlocul ei.

9. Petru şi-a îndemnat ascultătorii să se căiască, să se întoarcă către Cristos, pentru ca binecuvântările Domnului să se reverse asupra Israelului, aducându-le „timpuri de înviorare de la însuşi Iehova", care aveau să preceadă timpurile de restabilire a tuturor lucrurilor despre care vorbesc profeţii, care vor duce la împlinirea tuturor bunelor scopuri ale lui Dumnezeu (Fapte 3:19-21). În timp ce Petru vorbea mulţimii, conducătorilor li s-a spus despre miracol şi despre mulţimea care îl asculta pe Petru, vorbindu-le despre Isus. Aceştia erau furioşi că poporul primea învăţătură şi alţii decât ei se amestecau; şi s-au amăgit amarnic atunci când au crezut că ţintuindu-l pe stâlp pe Isus din Nazaret au rezolvat acea problemă o dată pentru totdeauna.

10. Conducătorii din acea vreme erau Saducheii, care nu credeau nici în înviere, nici în altceva ,decât în oportunităţile lor lumeşti. Erau deci cu atât mai furioşi din cauza proclamării învierii lui Isus şi de faptele demonstrate de spiritul sfânt, în care, de asemenea, nu credeau. Şi-au trimis oamenii să-i închidă pe discipoli pentru o noapte. Dar, deşi aceşti oameni erau la putere, ei au fost neputincioşi în faţa lucrării Domnului. I-au luat pe apostoli, dar 5000 de persoane s-au alăturat adunării în acea zi – Fapte 4:4.

11. Dimineaţa următoare, cei doi apostoli au fost duşi înaintea sfatului. Acolo, cu pompa şi ceremoniile menite să-i copleşească pe cei care apăreau înaintea lor, i-au întrebat pe apostoli prin ce putere şi în numele cui au făcut acel miracol, o întrebare, desigur, prostească; pentru că, prin lipsa lor de perspectivă, au deschis o cale pentru mărturisire, de care Petru a profitat din plin. Miracolul era chiar acolo şi dovada în faţa ochilor lor, căci l-au adus şi pe ologul vindecat, ca şi cum ar fi putut servi ca un martor împotriva apostolilor.

12.Vorbind ca şi cum i-ar fi înştiinţat oficial, Petru a spus că, dacă aceste întrebări se refereau la fapta bună făcută pentru acel om neputincios, răspunsul său este că miracolul s-a împlinit prin puterea şi în numele lui Isus din Nazaret „pe care l-aţi ucis". A continuat, spunându-le că Isus din Nazaret era Piatra de care au vorbit profeţii şi că, respingându-l, au împlinit spusele Scripturii, dar că Dumnezeu l-a făcut capul unghiului. Curajul şi siguranţa cu care vorbeau Petru şi Ioan, oameni fără carte, era pentru ei un miracol la fel de mare ca vindecarea ologului. – vezi Matei 21:42.

13. Sfatul le-a poruncit apoi să iasă din sală, şi membrii acestuia s-au sfătuit între ei. Se confruntau cu fapte pe care nu le puteau nega sau explica, decât dacă ar fi admis că Isus era Cristosul. Tot ce puteau face era să încerce să îi intimideze pe aceşti oameni; şi le-au poruncit să nu mai vorbească vreodată în numele lui Cristos. Petru şi Ioan i-au rugat să judece ei înşişi dacă

Cuprins

era drept să asculte mai mult de ei decât de Dumnezeu. Conducătorii i-au mai amenințat și i-au lăsat apoi să plece.

14. Întorcându-se la ai lor, discipolii s-au bucurat cu toții împreună; căci au văzut că Scripturile se împlineau; și s-au rugat pentru mai multă îndrăzneală de a vorbi în numele lui Isus și să se facă semne și minuni în numele său; căci locul în care se aflau era scuturat de același vânt puternic precum la Rusalii. Aceste lucruri au avut un efect covârșitor asupra adunării; și toți erau ca o singură inimă și ca un singur suflet – Fapte 4:32.

15. A trecut mult timp de atunci. Discipolii lui Isus trăiesc acum în zilele pe care Petru le vedea în depărtare. Timpul instituirii împărăției a sosit. Poate părea ciudat, dar observăm că aceleași împrejurări predomină acum, ca și atunci. Marile sisteme religioase au exact aceeași atitudine față de adevărul celei de-a doua veniri a Domnului, pe care au avut-o și conducătorii Israelului față de prima. Sunt nepregătiți pentru întoarcerea Domnului și nu cred în ea mai mult decât credeau Fariseii și Saducheii în prima venire.

16. Reprezentații lui Isus nu mai pot face acum miracole precum făceau Petru și Ioan; dar îi învață pe oameni adevărul și saducheii de azi, prelații și asociații lor, care nu acceptă revelația divină, dimpreună cu fariseii, care nu acceptă, ci pervertesc adevărul, sunt furioși din această cauză. Ei știu că dacă oamenii vor afla adevărul, zilele lor sunt numărate și, sub pretextul păstrării păcii, încearcă să suprime aflarea adevărului. A venit din nou timpul ca servii Domnului să ia poziție pentru Învățătorul lor. Petru a fost cel care i-a învățat pe discipoli să se supună puterilor pământești – magistraților și autorităților; dar nu era nimeni mai îndrăzneț ca Petru în a se opune stăpânirii și autorității care i-ar împiedica să-și servească Învățătorul. – 1 Petru 2:13.

18. Chiar dacă discipolii din ziua de azi nu pot înfăptui miracole pentru a atrage atenția asupra adevărului, pot totuși să predice și să lupte pentru el și pot arăta dovezi ale uniunii lor cu Isus. Este privilegiul lor mult prețuit să depună mărturie pentru Învățătorul lor despre scopul întoarcerii sale: și anume, să pregătească „timpurile de răsplată". Ei mărturisesc, de asemenea, credincioșilor de toate confesiunile, că clericii au respins Piatra pe care a așezat-o Dumnezeu și pe care a făcut-o capul unghiului. Respingerea mărturiei întoarcerii Domnului nostru și faptul că au acceptat Liga Națiunilor drept versiunea umană a împărăției sale, a făcut să fie respinși în cele din urmă de Dumnezeu, așa cum conducătorii Israelului au fost respinși în acele zile de împlinire la scară mică ale primei veniri – Matei 21:43.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1-4. Când a început munca lui Isus să dea roade vizibile? De ce a ales Iehova ziua Rusaliilor ca momentul vărsării spiritului său sfânt?

5-7. Cine erau liderii de seamă ai adunării timpurii? De ce au mers Petru și Ioan să se roage în templul lui Irod? Ce mare miracol a împlinit acolo Petru?

8-11. Ce a spus Petru mulțimii care se adunase? A priceput el oare înțelesul deplin al propriilor sale cuvinte? Cum au privit conducătorii acest miracol și mesaj? Ce efect au avut acestea asupra oamenilor?

12-15. Ce s-a întâmplat cu cei doi apostoli în dimineața următoare? Cum a răspuns Petru acuzațiilor aduse de conducători? Care a fost deznodământul?

16-18.Ce fel de condiții similare există în ziua de azi? Au servii Domnului de acum privilegii la fel de mari mărturisind pentru el pe cât aveau apostolii împlinind miracole în numele lui?

Cuprins

Petru neabătut de persecuţie

29 mai – Fapte 5:17-42.

„Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni.” – Fapte 5:29

1. Petru a continuat să fie figura centrală a adunării. Poziţia sa a fost confirmată de pedeapsa divină ce s-a abătut fulgerător asupra lui Anania şi soţiei sale, Safira. Comunitatea de credincioşi în continuă creştere, dându-şi seama de despărţirea lor de obştea lor, în parte din cauza faptului că oamenii îl urau pe Isus atât de mult, încât îi urau pe toţi cei care credeau în el, şi în parte datorită avântului dat de spiritul sfânt, care i-a făcut să caute binecuvântările cereşti ,mai degrabă decât cele pământeşti, discipolii s-au retras în Domnul şi între ei înşişi.

2. Astfel, discipolii au ajuns la ideea că trebuie să formeze o comunitate separată, şi au început să lucreze la aceasta. Cei bogaţi şi-au vândut averile şi banii au fost puşi într-un fond comun, pentru serviciul tuturor. Între cei care şi-au vândut averile se aflau şi Anania şi Safira. Anania s-a înfăţişat înaintea lui Petru şi a apostolilor şi şi-a lăsat darul, spunând că este întregul câştig al vânzării. Petru, cu agerimea insuflată de spirit, a văzut amăgirea şi l-a supus la întrebări pe Anania. Nu l-a întrebat dacă a adus doar o parte, căci aceasta era o problemă pur personală; dar l-a întrebat pe Anania de ce i-a îngăduit lui Satan să-i umple inima cu minciuni faţă de fraţii săi. Petru a spus apoi: „Ai căutat să-i înşeli nu pe oameni, ci pe Dumnezeu.” (Fapte 5:4) Anania, ca lovit de fulger, a căzut şi şi-a dat ultima suflare.

3. La aproape trei ore după aceasta, soţia lui a venit în rândurile adunării, neştiind nimic despre ce s-a întâmplat şi a fost chemată de Petru. „Spune-mi”, a zis el, „cu cât aţi vândut voi doi terenul?” Iar ea a răspuns: „Da, cu atât” Petru i-a spus atunci: „De ce v-aţi înţeles amândoi să puneţi la încercare spiritul lui Iehova? Iată că picioarele celor care l-au îngropat pe soţul tău sunt la uşă şi te vor duce şi pe tine.” Şi Safira a căzut moartă în faţa celor adunaţi.

4. Acest eveniment a stârnit o mare teamă în întreaga adunare şi la toţi cei care au auzit aceste lucruri. (Fapte 5:8-11) A fost prima necinste din adunarea Domnului. Există unele păcate din rândul poporului său de care Dumnezeu ia cunoştinţă imediat. Această pedeapsă fulgerătoare este paralelă cu nimicirea spionilor de la începutul peregrinărilor lui Israel şi cu uciderea cu pietre a lui Acan, la începutul războaielor lui Israel.

5. Această lecţie aspră ,de la începutul vieţii adunării, a fost menită pentru a arăta că Domnul le priveşte fiecare mişcare. Dar a avut, de asemenea, şi un alt scop. Luca spune că frica i-a cuprins pe toţi cei care au auzit acesta. Astfel, în cazul în care cineva ar fi vrut să se alăture comunităţii, atras de ce ar putea primi la distribuirea averilor, acesta era un avertisment dat tuturor, care arăta că, în ceea ce priveşte datul şi primitul, această mişcare era una curată; căci exista un ochi nevăzut care o veghea. Dumnezeu voia ca toţi oamenii să ştie că poporul său era chemat la o viaţă sfântă.

6. Petru nu a avut nici un dubiu în privinţa modului în care să acţioneze cu acest prilej. Şi-a folosit autoritatea dată de Domnul, atunci când acesta a rostit: „Tot ce vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, iar tot ce vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” (Matei 16:19) Dumnezeu i-a confirmat acţiunea. În lucrarea lor, apostolii au făcut multe miracole prin oraş şi s-au întâlnit regulat pe veranda lui Solomon, în templu. Acolo, aveau ocazia de a vorbi cu oamenii, pentru că aceasta era un loc comun al celor care veneau să se închine. Adunarea de credincioşi, atât bărbaţi, cât şi femei, creştea încontinuu; şi oamenii îi măreau pe apostoli. Dar nici unul dintre conducători sau din anturajul acestora nu a îndrăznit să se alăture apostolilor – Ioan 12:42.

Cuprins

6. Oamenii îşi aduceau bolnavii în străzi pe paturile lor; şi se vindecau chiar şi dacă doar umbra lui Petru cădea peste ei, atunci când trecea. Domnul şi-a împlinit cuvântul său: „Foarte adevărat vă spun: Cine manifestă credinţă în mine va face şi el lucrările pe care le fac eu. Şi va face lucrări mai mari decât acestea, pentru că eu mă duc la Tatăl.” (Ioan 14:12). Scopul Domnului era servit; iar oamenii dădeau atenţie adevărului datorită acestor miracole. Toată Iudeea era mişcată de lucrurile acestea, iar cei bolnavi sau cu suflete necurate din satele şi oraşele din jurul Ierusalimului erau aduşi acolo şi nimeni nu se întorcea nevindecat; acestea erau binecuvântările lui Dumnezeu date poporului său Israel, pentru a atrage atenţia asupra bunătăţii sale.

7. Marele Preot şi cei care erau cu el, toţi dintre ei saduchei, care nu credeau în nimic altceva decât în privilegiile puterii şi bogăţiei pe care le primeau din slujbele lor, au început să se agite. Erau plini de ceea ce se amăgeau că ar fi indignare virtuoasă; oamenii primeau binecuvântări şi erau învăţaţi, iar ei, conducătorii, erau ignoraţi. Au arestat apostolii şi i-au închis, fără îndoială pentru tulburarea păcii. Dar îngerul Domnului a vizitat închisoarea în noaptea aceea; şi apostolii au fost conduşi afară pe lângă gărzile inconştiente şi au fost instruiţi să meargă devreme la templu şi spună poporului „toate cuvintele despre viaţa aceasta” (Fapte 5:20), ceea ce apostolii au şi făcut.

8. În aceeaşi dimineaţă, după scăparea miraculoasă din închisoare din noaptea anterioară, conducătorii s-au întrunit. Întregul consiliu al Sanhedrinului a fost convocat cu această ocazie. Au trimis după prizonieri, dar paznicii au intrat într-o închisoare goală. Curtea nu pare să se fi îndoit de cuvântul comandanţilor, care au raportat că gărzile nu au observat nimic pe parcursul nopţii; dar au început să se întrebe unii pe alţii cum se va termina aceasta. În timp ce vorbeau între ei, li s-a spus că apostolii erau în curţile templului, învăţând poporul. Au trimis după ei, dar au avut grijă să nu se folosească violenţa, căci se temeau de popor – Fapte 5:26.

9. Sanhedrinul trebuie să îşi fi dat seama de poziţia slabă în care se găsea, pentru că atunci când apostolii au apărut înaintea lor, marele preot le-a vorbit ca şi cum Sanhedrinul ar fi avut o plângere împotriva apostolilor, nu ca şi cum ei, cei ce se îngrijesc de liniştea şi pacea oraşului aveau o acuzaţie de făcut sau un verdict de dat. Acesta a spus: „Nu v-am poruncit oare clar să nu mai predaţi în numele lui?” Şi, ca şi cum nu s-ar mai fi putut abţine, a adăugat „Iată că aţi umplut Ierusalimul cu învăţătura voastră şi sunteţi hotărâţi să aduceţi asupra noastră sângele acestui om” – Fapte 5:28.

10. Conducătorii se temeau pentru vieţile, dar şi pentru averile lor. Cuvintele lor s-au întors împotriva lor. Nu trecuse mult de când conducătorii, ca şi poporul, s-au plâns lui Pilat atunci când acel om slab părea gata să-l elibereze pe Isus „Sângele lui să cadă asupra noastră şi asupra copiilor noştri.” (Matei 27:25). Acum se temeau că va cădea asupra lor; se temeau de ce vor face romanii; şi poate că erau bântuiţi,în sinea lor, de teama răzbunării lui Dumnezeu ce va cădea asupra lor.

11. Petru a răspuns într-un mod care i-a dezarmat pe dată de argumentul lor principal. Replica sa ar putea fi considerată, în mod normal, inteligentă. Fără îndoială, era condus de spiritul sfânt; pentru că Isus le-a spus discipolilor săi şi tuturor imitatorilor săi credincioşi, prin intermediul lor, că ori de câte ori se vor găsi în faţa conducătorilor ordinii rele din prezent, nu ar trebui să se gândească înainte la ce să spună, căci li se va spune ce să răspundă.

12 Cine le-a dat acestor oameni fără carte abilitatea şi curajul acesta, această încredere şi putere? Petru a spus „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, decât de oameni.” (Fapte 5:29). Nici unul dintre cei de faţă nu putea obiecta la aceasta; căci liderii înşişi erau cei care se agitau cel mai mult pentru drepturile religiei evreieşti împotriva agresiunii romane. Tocmai fervoarea lor religioasă a cauzat romanilor principala grijă legată de guvernarea evreilor.

13. Petru a lovit imediat în inima problemei. Dacă ar fi pus la îndoială că apostolii vorbeau în numele lui Isus, aceştia ar fi aflat că era mai mult decât atât la mijloc. Conducătorii l-au ucis pe Isus din Nazaret şi i-au adus înjosirea de a-l ţinui pe stâlpul de tortură, considerându-l deci

Cuprins

blestemat după legea lor. Petru nu i-a acuzat pe romani de moartea lui Isus, ci pe cei care se aflau acum înaintea lui; pentru că Pilat nu ar fi făcut acest lucru dacă aceşti oameni nu ar fi cerut sângele lui Isus.

14. Apoi Petru a arătat că Domnul, ai cărui servi şi închinători erau, şi-a arătat binecuvântarea faţă de Acela pe care l-au tratat drept blestemat; pentru că Dumnezeu l-a sculat din morţi. Mai mult, Dumnezeu l-a făcut Salvatorul şi Reprezentantul Principal, care să dea Israelului atât căinţă, cât şi iertare a păcatelor şi, a adăugat Petru: ,,Noi suntem martori ai acestor lucruri." Dar şi Dumnezeu însuşi este martor; pentru că le-a dat tuturor celor care se supun Cuvântului lui Isus acelaşi spirit sfânt, o dovadă clară că Dumnezeu îşi binecuvântează poporul – Fapte 5:29-32.

15. Această mărturie îndrăzneaţă era prea mult pentru aceşti oameni; au fost ,,loviţi în inimă", iar consiliul a uneltit la uciderea apostolilor. Acesta este întotdeauna efectul spiritului sfânt asupra minţilor corupte. Dacă adevărul nu este primit cu curăţenie sufletească de cei care îl află, are un efect distrugător; cei care îl primesc astfel sunt reduşi la o condiţie de răutate. Dacă Domnul nu ar fi avut grijă de apostoli, aceşti conducători înnebuniţi i-ar fi ucis de îndată ce puteau, gândindu-se doar la siguranţa proprie, căci, în acel moment, se temeau de popor.

16. Apoi, unul dintre ei, Gamaliel, învăţătorul lui Saul din Tars, i-a îndemnat la chibzuinţă. Putea vedea că există o putere în spatele acestora, care ar fi putut fi a lui Dumnezeu; dacă era puterea lui Dumnezeu, s-ar fi pus într-o poziţie îngrozitoare; dar, dacă, pe de cealaltă parte, nu era puterea lui, mişcarea urma să moară ,aşa cum au făcut-o şi altele. I-au primit sfatul, căci era cel mai sigur pentru ei; dar nu s-au schimbat în spirit. Sfatul lui Gamaliel este deseori citat ca fiind înţelept. Cu toate acestea, venea dintr-un punct de vedere egoist; l-a salvat pe el şi pe confraţii săi de la greutăţi şi primejdie. Dar era pur şi simplu înțelepciune umană, de aceeaşi factură ca şi proverbul lumesc: ,,Când eşti în cumpănă, nu face nimic."

17. Oamenii sunt, în general, într-o poziţie mai sigură dacă, atunci când sunt nesiguri de acţiunile lor viitoare, îşi iau timp de gândire. Dar a aştepta ca problema să evolueze poate fi, cu siguranţă, o atitudine dăunătoare. A fost, în acest caz, căci era clar că Dumnezeu era cu aceşti oameni şi conducătorii ar fi trebuit să se poarte în consecinţă. Gamaliel trebuia să meargă înainte cu lumina pe care Dumnezeu a dat-o poporului său şi să pledeze pentru mişcare, nu pentru pasivitate. El însuşi a aşteptat prea mult; căci nici măcar conversaţia despre credinţa că Isus este Cristosul, pe care a avut-o cu Saul din Tars, cel mai strălucit ucenic al său, nu l-a adus pe calea Adevărului.

18. Dovezile aduse în faţa consiliului erau suficiente să-l facă pe Gamaliel să se întrebe dacă el şi tovarăşii lui procedau corect; dar întârzierea le-a făcut minţile să se întoarcă în beznă şi, astfel, au pierdut. Nu există nici un motiv să credem că oricare dintre membrii Sanhedrinului a beneficiat spiritual de pe urma sfatului care le-a fost dat. Fără nici o îndoială, Domnul a profitat de sfatul lui Gamaliel; căci dacă aceştia şi-ar fi urmat impulsul, aceşti oameni s-ar fi găsit luptând împotriva lui Dumnezeu, pentru o cauză care era urgentă pentru Dumnezeu şi ar fi fost ,cu siguranţă, îndepărtaţi din calea lui, pentru că sosise timpul să se predice vestea bună a împărăţiei lui.

19. Fanatismul religios este cel mai rău dintre toate felurile şi cel mai dificil de depăşit. Nu ducem lipsă de semnale că liderii religioşi ai acestor zile, pretins liberale şi luminate, vor căuta să le facă, dacă este posibil, ceea ce voiau să le facă saducheii apostolilor ,celor care le spun oamenilor adevărul despre cum Dumnezeu îl va ridica la putere pe pământ pe Isus. Este adevărat şi că imitatorii lui Isus nu se schimbă; şi că va sosi timpul să dea o mărturie fățișă şi Domnul va avea pe oamenii săi gata să-l servească.

Cuprins

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-3. Care era figura centrală a adunării timpurii? De ce au instituit discipolii aranjamente pentru o adunare? Care a fost păcatul lui Anania şi al Safirei şi ce pedeapsă s-a abătut asupra lor?

4,5. Care era scopul acestei pedepse divine aspre asupra lor şi ce efect a avut asupra adunării?

6-8. Ce alte miracole a înfăptuit Petru şi cum era mărturia sa privită de popor? Ce au făcut conducătorii în privinţa ei şi cum le-a răsturnat Domnul planurile, înspre lauda sa?

9-14. Ce măsuri a luat Sanhedrinul a doua zi şi cum i-a dezarmat Petru?

15-19. Ce se înțelege prin faptul că „au fost loviţi în inimă”? Cine era Gamaliel? Ce i-a sfătuit şi de ce? S-a schimbat de atunci atitudinea clerului şi a conducătorilor faţă de lucrarea Domnului?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Aprilie 1927** **Nr. 8**

Creaţiunea cea nouă

„Astfel, dacă cineva este unit cu Cristos, este o creaţie nouă; lucrurile vechi au trecut şi iată: au venit în existenţă lucruri noi!”- 1 Corinteni 5:17.

1.După ce l-a creat Dumnezeu pe om după chipul său, el s-a „odihnit” de toată lucrarea sa pe care o făcuse. (Geneza 2:2). Desigur, trebuie să se înțeleagă că acest lucru înseamnă că el s-a odihnit de toată lucrarea sa de până atunci, în măsura în care acea lucrare este legată de lucrurile create pe pământ sau care au legătură cu pământul. Omul a fost încoronarea creației pământești a lui Dumnezeu și a fost perfect. – Deuteronom 32:4

2. Nu este necesar să tragem concluzia că Dumnezeu a știut dinainte și a predestinat ca omul să păcătuiască. Potrivit modului în care raționează mintea omenească, dacă Dumnezeu ar fi știut dinainte și l-ar fi predestinat pe om să păcătuiască, atunci omul nu era o persoană liberă să urmeze orice cale dorea. Dumnezeu ne invită, prin intermediul Cuvântului său, să ne judecăm cu el și înțelegem că judecata sau raționamentul folosit, trebuie să fie unul de care omul este capabil. Sub spectrul gândirii umane reies următoarele concluzii:

3. Atotputernicul Dumnezeu are puterea de a ști dinainte și de a predestina orice este legat de oameni. Faptul că el ar fi putut să știe ce cale de acțiune avea să aleagă omul duce și la concluzia că Dumnezeu are puterea de a se abține de la cunoștința a ceea ce ar putea face omul în anumite circumstanțe și că, prin urmare, în loc să știe dinainte sau să predestineze că omul avea să acționeze într-un anumit fel, Dumnezeu și-a făcut planul în alternativă pentru a putea acționa în oricare dintre cazurile care aveau să aibă loc. Aceasta înseamnă că Dumnezeu i-a zis, în esență, omului: „Poți să ai și să faci toate aceste lucruri; pe anumite alte lucruri nu trebuie să le ai și nu trebuie să le faci; dacă o să urmezi una dintre căi, vei fi în armonie cu mine și vei trăi; dacă o vei urma pe cealaltă vei muri”. Omul era liber să aleagă orice ar fi dorit.

4. Omul a ales calea cea rea din proprie inițiativă. Consecvent cu legea sa, Dumnezeu l-a pedepsit cu moartea. Dacă omul ar fi ales calea cea dreaptă și ar fi făcut ceea ce-i era plăcut lui Dumnezeu, el ar fi umplut pământul cu o rasă perfectă de oameni fericiți, totul spre gloria lui Dumnezeu. În acest caz nu ar fi fost necesar ca Domnul să furnizeze mântuirea și să urmeze planul răscumpărării. După ce au ales calea cea rea, Adam și urmașii lui ar fi trebuit să piară dacă Dumnezeu nu ar fi făcut ceva pentru om. Așadar, planul lui Dumnezeu trebuie să fi fost că, în cazul în care omul avea să o ia pe calea greșită, să se poată lucra la restabilirea lui.

5. Omul a urmat calea rea, iar aranjamentul lui Dumnezeu pentru restabilirea lui este prin intermediul unei noi creații. Acest lucru se arată în promisiunea pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui Avraam: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. „Sămânța” trebuie să fie adusă în existență mai întâi, iar apoi vine binecuvântarea. Noua creație a rămas timp de multe secole „un mister ascuns”, până la venirea timpului fixat al lui Dumnezeu pentru a li-l revela sfinților săi. (Coloseni 1:26). Chiar și astăzi, numai cei care au spiritul Domnului pot să înțeleagă și să aprecieze acest mister al lui Dumnezeu.

Începutul

Cuprins

6. Logosul a trăit și a avut dreptul la viață în planul spiritual. El a fost începutul creației lui Dumnezeu. După aceea, el a devenit agentul activ al lui Iehova în crearea tuturor celorlalte lucruri. Logosul nu a murit. Viața înseamnă existență și dreptul de a exista în armonie cu voința lui Iehova. Viața și dreptul la viață al Logosului au fost transferate din plan spiritual în plan uman. Prin puterea lui Iehova, el a fost conceput și născut ca om. (Matei 1:18) Unul dintre scopurile pentru care s-a născut el și a fost adus în lume era de a depune mărturie despre adevărul lui Dumnezeu. – Ioan 18:37

7. Faptul că Logosul, ca entitate, nu a murit în timpul transferului de la o natură spirituală la cea umană este dovedit chiar de mărturia lui Isus: „Eu eram dinainte ca Avraam să fie”. (Ioan 8:58). Acest cuvinte denotă o existență continuă. A muri înseamnă a ieși din existență și a pierde dreptul de a exista. Astfel, atunci când Isus a zis „eu eram înainte ca Avraam să fie”, el spunea de fapt că el existase și avusese dreptul de a exista de la începutul creației și până în acel moment.

8. Atunci când Isus era un bărbat în vârstă de treizeci de ani, el s-a dus la Ioan și a fost botezat. Prin aceasta, el a arătat că accepta să facă voința Tatălui său, așa cum se scrisese mai înainte despre el în Carte. (Psalmi 40:8; Luca 3:21-23). A fost voința lui Dumnezeu ca omul perfect Isus să devină o jertfă pentru a putea fi plătit prețul de răscumpărare pentru restabilirea lui Adam și a urmașilor săi. Isus și-a dat viața ca om, precum și dreptul la viață ca om, însă a păstrat puterea de a le lua din nou și a le folosi în armonie cu voința divină. Acest lucru este dovedit de cuvintele: „ Am autoritate să-l dau şi am autoritate să-l primesc din nou.” – Ioan 10:18.

9. La data consacrării sale, Isus a fost născut și uns cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu, ca și creatură în planul divin. Acela a fost începutul noii creații a lui Dumnezeu. În același timp s-a pus și temelia lumii noi. (Apoc.13:8) Înainte de acel timp, scopul şi planul lui Dumnezeu era deja ca noua sa creație să fie compusă din mai mulți membri, care să-l aibă pe Isus Cristos drept Cap. Aceasta nu înseamnă că el i-a predestinat pe aceia care aveau să compună noua creație, ci că el a predestinat *clasa* compusă din acei membri: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui.” – Efeseni 1:4-6

O realitate

10. Afirmația apostolului arată clar că: „orice om care este în Cristos este o creatură nouă”. El nu a spus că este socotit o creatură nouă, cu o existență care i s-a atribuit, ci el spune, în termeni clari și concișI, că noua creatură este un lucru real. Scripturile nu spun că noua creatură este numai un lucru aflat în gestație, un fel de fetus, care ajunge în cele din urmă să se nască. Nu spune că ar fi un embrion care se dezvoltă și se naște sub forma în care se naște o creatură umană. Dacă o creatură este în curs de dezvoltare prenatală, aceasta nu poate avea nici o responsabilitate în timpul acelei perioade.

11. Așa-zisul sistem ortodox de religie îi învață pe oameni că noii creaturi i se dă sămânța lui Dumnezeu sau sămânța nemuririi și că această sămânță străbate creatura umană. Dacă această doctrină ar fi adevărată, atunci ar fi imposibil ca noua creatură să moară vreodată, deoarece ceea ce este nemuritor nu poate muri. Dacă o persoană născută astfel ar deveni rea, consecința ar fi răutate nesfârșită, iar de aici provine teoria chinului veșnic.

12. Alții i-au învățat pe oameni că „omul interior’ este noua creatură, căruia i se dă„ o sămânță nepieritoare”. Acest lucru este ca și cum am spune că omul are un suflet în interiorul său, care este separat și distinct de el însuși. Aceste doctrine sunt ambele greșite și nescripturale. Gândul că concepția, gestația, creșterea și nașterea ar ilustra dezvoltarea noii creaturi, nu este deloc în armonie cu învățăturile scripturale referitoare la noua creație. Scripturile arată că, din

Cuprins

momentul când este născută și unsă noua făptură, aceasta este o creatură nouă şi că responsabilitatea sa începe din acel moment.

Este prefigurată noua creație

13. Israelul carnal a fost ales ca popor al lui Dumnezeu. Acest popor a prefigurat, de fapt și de drept noua creație, care este și ea poporul lui Dumnezeu, ales pentru un anumit scop. Israelul carnal a fost o imagine figurativă vie, furnizată de Iehova, şi ea a prefigurat adevărata entitate, care este adevăratul popor al lui Dumnezeu, noua creație sau Israelul spiritual. Iacob, al cărui nume a fost schimbat în Israel, a fost începutul izraeliților carnali. Sămânța lui Iacob a fost născută pentru favorizarea lor în conformitate cu prevederile legământului legii. Noua creație este Israelul spiritual, conceput şi născut sub termenii unui legământ făcut pe baza unei jertfe.

14. Moise a fost un mediator între Dumnezeu și Israel. El a fost purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu pentru izraeliți. Prin el, Dumnezeu i-a spus Israelului: „ Şi acum, dacă veţi asculta cu atenţie de glasul meu şi dacă veţi respecta legământul meu, veţi deveni proprietatea mea specială dintre toate popoarele, fiindcă tot pământul este al meu. Veţi fi o împărăţie de preoţi şi o naţiune sfântă pentru mine. Acestea sunt cuvintele pe care să le spui fiilor lui Israel". Moise s-a dus, deci, şi i-a chemat pe bătrânii poporului şi a prezentat înaintea lor toate aceste cuvinte pe care i le poruncise Domnul. Apoi tot poporul a răspuns într-un glas şi a zis: „Suntem gata să facem tot ce a spus Domnul". Imediat, Moise s-a întors, aducându-i Domnului cuvintele poporului. – Exodul 19:5-8.

15. Izraeliții au acceptat să facă toate lucrurile pe care li le spusese Domnul prin Moise. Ei s-au angajat astfel, prin termenii acelui legământ, să asculte de Dumnezeu. Legământul legii servea ca învățător, pentru a-i păzi și a-i conduce pe cei ascultători din Israelul carnal, până la timpul fixat al lui Dumnezeu când trebuia să înceapă noua creație, cu Isus Cristos drept Cap. Națiunea ,ca întreg, nu a reușit să fie ascultătoare și nu a respectat termenii legământului, astfel că a pierdut tot ce prevedea acel legământ.

16. Totuși, o mică rămășiță a continuat în credință și unii ,asemenea celor ce trăiau la prima venire, l-au acceptat pe Isus Cristos și au devenit o parte a noii creații. (Romani 11:5). Apostolul Petru le spune acestora și tuturor celorlalți care au venit la Cristos: „Voi însă Sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam Sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu eraţi un popor, dar acum Sunteţi poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaseraţi îndurare, dar acum aţi căpătat îndurare." (1 Petru 2:9,10) Astfel, se arată că Israelul carnal a prefigurat Israelul spiritual și că cel din urmă nu era cândva un popor, dar a devenit acum poporul lui Dumnezeu, în conformitate cu scopurile sale.

Cum s-a format

17. Noua creație, menționată ca Israelul spiritual, a început şi este completată în termenii unui legământ. Isus, Capul ei, a făcut un legământ cu Iehova la Iordan spre a face voința Tatălui său. Acel legământ includea ca Isus să se jertfească pe sine ca om. Toți oamenii care mai târziu au devenit o parte a noii creații trebuie să facă şi ei acest lucru printr-un legământ de jertfă. (Psalmi 50:5). Înainte ca un evreu sau oricine altcineva să poată adera la a fi membru al noii creații, era necesar ca Isus să moară ca om și să fie înviat la o natură divină, iar apoi să ia valoarea acelei vieți omenești perfecte și să i-o prezinte lui Iehova ca preț de răscumpărare pentru omenire.

18. Alegerea membrilor noii creații a început prin intermediul lui Cristos și datează, așadar, de la Rusalii, când discipolii au fost născuți din spiritul sfânt. Totuși, partea lor din legământul de jertfă fusese împlinită înainte de acea dată, şi anume atunci când l-au acceptat pe

Cuprins

Isus ca Mesia și au devenit continuatorii săi. Partea lui Dumnezeu din legământul cu ei a fost împlinită atunci când ei au fost justificați, născuți și unși cu spiritul sfânt, adică de Rusalii. Atunci și acolo ei au devenit creaturi noi sau membri ai noii creații.

19. Noua creație este un grup ales sau selectat dintre oameni, format din persoane care sunt apoi adoptate în familia lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Noua creație completă este Cristosul complet. Cristos înseamnă unsul lui Dumnezeu. Este Cristosul lui Dumnezeu sau unsul lui Dumnezeu. Cristos este agentul activ al lui Iehova Dumnezeu, folosit și care urmează să fie folosit pentru totdeauna, în cadrul scopurilor sale bune. Modul lui Dumnezeu de a alege și a forma noua creație este important. Cuvântul său ne spune în ce măsură îi alege el și dezvoltă pe membrii ei.

20. Deoarece întreaga rasă umană este născută în păcat și nici un păcătos nu se poate apropia de Dumnezeu, ce poate face un păcătos pentru a fi în armonie cu Dumnezeu? Cel mai esențial este ca omul să realizeze că este păcătos, că are nevoie de ajutor și că nu este capabil să se ajute singur. Trebuie să aibă în mintea sa o dorință de dreptate. El învață că s-a născut păcătos și asta din cauza păcatului părintelui rasei umane, Adam. El află că Iehova este Dumnezeu și că Isus este Fiul preaiubit al lui Dumnezeu. Vrea să afle mai multe despre Isus și să ajungă să fie în armonie cu el, deoarece știe că Fiul preaiubit este în armonie cu Tatăl său.

21. Isus le spune oamenilor de acest fel: „Nimeni nu poate veni la mine dacă nu îl atrage la mine Tatăl care m-a trimis.” (Ioan 6:44). Cum îl atrage Dumnezeu pe un păcătos la Isus? Prin cunoștința pe care păcătosul o poate obține despre Isus și despre relația sa cu Iehova. Mulți creștini își amintesc experiențe din viața lor dinainte de a deveni creștini, când pare că mâna Domnului trebuie să le fi supravegheat activitățile în vreun fel. Nu este ilogic ca Dumnezeu, văzând că o persoană are o dorință sinceră de dreptate, să aibă grijă ca în viața persoanei respective circumstanțele să fie de așa natură încât să-l atragă la Domnul Isus; și astfel să vină la Isus.

22. Dovada acestui fapt se găsește în experiențele pe care le-a trăit Corneliu. El nu știa nimic despre planul de salvare prin Isus Cristos, însă avea credință în Iehova și un respect profund pentru el. Simțea o dorință sinceră și dreaptă de a fi în armonie cu Dumnezeu. La timpul său fixat, Dumnezeu l-a trimis pe Petru la el să-i vorbească despre planul lui Dumnezeu de salvare, prin intermediul lui Isus Cristos. (Faptele 10:1-48). Dumnezeu a răsplătit credința lui Corneliu și dorința sa de dreptate. Datorită dorinței drepte din inima lui, Dumnezeu a creat împrejurările necesare pentru ca el să vină la adevăr. Ceea ce l-a caracterizat pe Corneliu trebuie să-i caracterizeze, într-o anumită măsură, și pe cei care vor să vină la Domnul.

23. Pentru a veni la Domnul, cele mai importante cerințe sunt o inimă sinceră și credință în Dumnezeu. (Evrei 11:6). Un om care crede că Dumnezeu există și că este răsplătitorul celor care îl caută cu sârguință, este favorizat prin acea cunoștință și prin împrejurările care sunt țesute în jurul lui și care îl atrag la Isus. Atunci când află că Isus Cristos a furnizat prin moartea și învierea sa marele preț de răscumpărare pentru om, el află că singura cale de a se întoarce la Dumnezeu și la viață, este prin Isus Cristos. (Ioan 14:6). Isus le spune, în esență, acestora: „Dacă vreți să veniți la Dumnezeu și să urmați calea pe care merg eu, trebuie să vă renegați pe voi înșivă, să vă luați stâlpul de tortură și să mă urmați.” (Matei 16:24). Renegarea de sine, în accepțiunea Scripturilor, este consacrarea. Aceasta semnifică un accept necondiționat de a face voința lui Iehova Dumnezeu.

Credință

24. Credința înseamnă a avea cunoștință despre Dumnezeu și despre planul și promisiunile sale, iar apoi a ne baza plini de încredere pe el. Progresând până la acest punct în cunoștință și în credința că Isus este Răscumpărătorul oamenilor și bizuindu-se cu încredere pe acest lucru, o

Cuprins

astfel de persoană manifestă credință. Ea exercită acea credință făcând o consacrare prin care acceptă să facă voința lui Dumnezeu. Aceasta este partea omului din legământ. El se pune de bunăvoie în mâinile Domnului. Sângele lui Isus vărsat pentru oameni și credința lor în valoarea acelei jertfe este baza în care acționează Dumnezeu în ceea ce-i privește.

25. Dumnezeu îl justifică apoi pe omul care se consacrează astfel. Justificarea înseamnă a fi făcut drept în ochii lui Dumnezeu. Este actul judiciar al lui Dumnezeu, prin care el determină dacă persoana care a exercitat credință în jertfa de răscumpărare, consacrându-se, este drept și în pace cu El. Cele trei lucruri care influențează justificarea sunt acestea: Mai întâi, prin *credință* sunteți voi justificați (Romani 5:1); în al doilea rând, prin *sângele* lui Cristos sunteți justificați (Romani 5:9) și în al treilea rând, „*Dumnezeu* este cel care justifică". – Romani 8:33.

26. Omul care se consacrează, a acceptat să împlinească voința lui Dumnezeu. Este voința lui Dumnezeu ca el să fie inclus în familia divină, ca membru al noii creații a lui Dumnezeu. Pentru acest scop, Dumnezeu îl justifică pentru ca omul să poată fi o jertfă acceptabilă ca membru al Preaiubitului său. Ce sacrifică omul? Dreptul său de a trăi ca ființă umană. Având în vedere că s-a născut păcătos, de unde are el dreptul de a trăi ca ființă umană? Atunci când Dumnezeu îl justifică, aceasta îi dă dreptul de a trăi ca ființă umană, deoarece toți cei ce sunt drepți în ochii lui Dumnezeu au dreptul la viață. Justificarea omului constituie chemarea sau înalta chemare, numită și chemarea cerească. Recunoașterea faptului că Dumnezeu poate justifica pe cineva, constituie în sine chemarea lui Dumnezeu. (Romani 8:30). Membrii noii creații sunt chemați la aceeași speranță, speranța unei vieți în ceruri. – Efeseni 4:4; 1 Petru 1:4

27. Nașterea noii creaturi este următorul pas. „El, potrivit voinţei sale, ne-a adus în existenţă prin cuvântul adevărului, ca să fim primele roade dintre creaturile sale." (Iacov 1:18). Dumnezeu, exercitându-și voința prin Cuvântul său de Adevăr, îi dă celui chemat promisiunile sale prețioase, prin care Domnul proclamă că, dacă cel chemat îi este credincios părții sale de legământ, el va fi în cele din urmă un părtaș la natura divină. (2 Petru 1:4-11). Cel chemat este, așadar, născut la o speranță de viață în planul divin, rezervată în ceruri pentru cei care sunt salvați prin puterea lui Dumnezeu. (1 Petru 1:1-4). Prin urmare, cel chemat este inclus în Cristos prin spiritul lui Iehova. Fiind acum adoptat în familia lui Dumnezeu, cel chemat i se poate adresa lui Iehova ca Tată, deoarece Dumnezeu l-a născut ca și creatură nouă. – Romani 8:15

Ungerea

28. A unge înseamnă a desemna pe cineva într-o funcție cu autoritate, pentru a lucra și a acționa în numele și sub îndrumarea celui care conferă autoritatea. Isus Cristos a fost uns de spiritul sfânt al lui Iehova pentru a fi Capul noii creații (Coloseni 1:18, 19; Ioan 1:32). Toți cei adoptați în Cristos primesc ungerea spiritului sfânt prin Cap, adică prin Isus Cristos. Aceasta a fost înfățișată precum ceremonia tipică de ungere a unui mare preot. (Psalmul 133:1-3). Dumnezeu este cel care face ungerea și îl unge pe cel chemat prin Cap, Isus Cristos (1 Ioan 2:20). Astfel, născută și unsă de Dumnezeu, creatura este acum nouă. El este acum în Isus Cristos și, este, din acel motiv, parte a noii creații.

29. În ce constă noua creație? O creatură posedă o minte, o voință, o inimă și un organism. Noua creatură este alcătuită din ele, iar toate acestea sunt devotate Domnului. Pe când făcea parte din creația adamică, spiritul sfânt al lui Dumnezeu nu lucra în mintea sa. Dar, fiind o creatură nouă, puterea invizibilă a lui Dumnezeu lucrează acum în mintea sa și o transformă pentru a fi în armonie cu voința lui Dumnezeu.

30. Adam a fost făcut din elementele pământului, fără să-și exercite voința. Această nouă creatură va fi făcută din material pământesc înzestrat cu voință, în mâinile lui Dumnezeu, iar prin exercitarea puterii sale de voință, creatura este condusă către o deplină și completă predare a sinelui și consimte să împlinească voința lui Dumnezeu. La crearea lui Adam, trupul a fost mai

Cuprins

întâi format din elementele pământului, şi apoi Dumnezeu i-a suflat în nări „suflarea vieții”, rezultând o ființă vie, care se poate mișca și poate simți. Mintea este transformată, pe măsură ce spiritul lui Dumnezeu acționează asupra ei.

31. Dar, în timp ce acest proces de transformare are loc, mintea trebuie să aibă un corp în care să funcționeze. Dumnezeu și toată creația sa spirituală trebuie să aibă corpuri. Nici o creatură nu poate exista fără un organism. Corpul omului păcătos este dominat de dorințele cărnii. Noua creatură, născută din nou acum, trebuie să aibă un corp sau un organism potrivit mediului său de viață. Dumnezeu socotește corpul de carne al celui consacrat drept corpul noii creaturi și îl consideră drept. „Deci, dacă spiritul celui ce l-a sculat pe Isus din morţi locuieşte în voi, cel ce l-a sculat pe Cristos Isus din morţi va da viaţă şi corpurilor voastre muritoare, prin spiritul său care locuieşte în voi.” – Romani 8:11.

32. Textul citat anterior nu afirmă, nici nu înseamnă că noua creatură este născută sau concepută asemenea unei creaturi animale și apoi evoluează până când fetusul dă semne de viață, ci vrea să spună că acela care devine o nouă creatură în Cristos, datorită sălășluirii spiritului sfânt, este stimulat în activitatea sa de servire a Domnului și a gloriei Domnului. Acest text este singurul din Scripturi care spune despre organismul noii creaturi că este trezit la viață şi nu precum un embrion de animal, în care se aprinde scânteia vieţii. Noua creatură trebuie să fie servul lui Dumnezeu şi corpul creaturii trebuie folosit pentru gloria lui Dumnezeu și va fi folosit după măsura în care posedă spiritul Domnului.

33. Cel ce face acum parte din noua creație a lui Cristos, trebuie să-și arate tot zelul, pentru a se asigura de chemarea și alegerea sa. (2 Petru 1:10). Trebuie să dovedească sârguință în împlinirea părții sale a legământului. Corpul de carne, fiind o parte a noii creaturi, trebuie să-l servească pe Dumnezeu. A se asigura de chemarea și alegerea sa, înseamnă a le face sigure, certe, neîndoielnice; iar aceasta se poate obține prin împlinirea cu bucurie a voinței lui Dumnezeu, în armonie cu condițiile legământului său. Deci, a-l servi pe Domnul cu mintea, voința, inima și trupul este esențial pentru bunăstarea noii creaturi. Nimeni nu poate crește după asemănarea Capului, Isus Cristos, în nici un alt mod. Tocmai *ființa* celui consacrat este noua creatură din noua creație, iar corpul lui este o parte din aceasta. „Nu știați că trupurile voastre sunt mădularele lui Cristos?” (1 Corinteni 6:15). Din acest motiv, apostolul interzice unei persoane consacrate să se căsătorească cu una neconsacrată. Relația plăcută lui Dumnezeu trebuie să fie între cei care sunt în Cristos.

Jertfa și răstignirea

34. Omul justificat devine o parte a jertfei Domnului nostru. Isus Cristos oferă o astfel de parte a jertfei sale. Corpul omenesc sau corpul de carne este organismul noii creaturi, cât ea se află încă în carne. Noua creatură trebuie să se poarte după voința Domnului; deci, corpul uman justificat trebuie folosit așa cum prevede Domnul. Cel chemat și consacrat nu se jertfește, ci preotul face jertfa; dar noua creatură trebuie să păstreze de bunăvoie jertfa prezentată Marelui Preot, Cristos. Dragostea lui pentru Domnul îl face să procedeze astfel: „Legați cu funii (animalul pentru) jertfa, chiar până la coarnele altarului” – Psalmul 118:27.

35.În armonie cu aceasta, apostolul Pavel le spune, în esență, următoarele celor născuți din spirit și unși : „Frații mei, din mila Domnului v-a fost dat cel mai mare privilegiu pe care îl poate avea o creatură, și acela este privilegiul de a fi o parte a noii creații a lui Dumnezeu. Corpurile voastre sunt sfinte, căci Dumnezeu le consideră astfel; și sunt acceptabile pentru Domnul Dumnezeu, pentru că v-a făcut drepți. Serviciul vostru acceptabil este să aveți grijă ca trupurile voastre să fie prezentate Marelui Preot și folosite pentru gloria Domnului”. (Romani 12:1). Din motivul precizat aici, fiecare consacrat este obligat de legământul său să-și folosească facultățile (sau abilitățile) cu care este înzestrat organismul său pentru serviciul Domnului, după cum

Cuprins

îngăduie circumstanțele. A se opune serviciului Domnului înseamnă ,de fapt, a se opune propriilor interese ale noii creaturi.

36. Mintea este acea facultate a creaturii care caută faptele, le cântărește și ajunge la o concluzie bazată pe ele. Voința este acea facultate care, cunoscând faptele, determină dacă să facem sau nu un anumit lucru. Inima este acea facultate a creaturii în care rezidă afecțiunea și de unde emană motivul pentru a înfăptui un gest. Tendința sau înclinarea naturală a cărnii este spre rău. Dar carnea, considerată acum dreaptă datorită justificării, trebuie să fie adusă la supunere deplină față de voința care este în armonie cu Dumnezeu.

37. Voința noii creaturi trebuie să fie întotdeauna în armonie cu Dumnezeu, deoarece creatura a fost de acord să împlinească ,fără rezerve, voința Domnului. Mintea noii creaturi caută prin Cuvântul lui Dumnezeu și, astfel, încuviințează voința lui Dumnezeu. Creatura adamică (care nu a fost reînnoită) își folosește mintea și voința pentru satisfacerea dorințelor egoiste și a cărnii sale. Această tendință rea și mod de a acționa este numit ,,omul vechi", pentru că aceasta era și tendința lui Adam. ,,Omul nou" este o nouă creatură în Cristos, cu mintea, voința, inima și organismul devotate Domnului. Astfel, crește în statură, progresează până la starea de om matur, a deplinătății unui om în Isus Cristos – Efeseni 4:13.

38. Pentru a ajunge la această finalitate mult-dorită, apostolul spune: ,,Dacă l-aţi ascultat şi dacă, potrivit adevărului care este în Isus, aţi fost învăţaţi cu privire la felul vostru de viaţă din trecut, să vă dezbrăcaţi de *omul cel vechi,* care se strică după poftele înşelătoare; şi să vă înnoiţi [să fiți făcuți din nou] în spiritul [puterea invizibilă, nevăzută] minţii voastre [a intelectului], şi să vă îmbrăcaţi în *omul cel nou,* făcut după chipul lui Dumnezeu, în adevărată sfințenie și dreptate." – Efeseni 4:21-24.

39. Membrii noii creații nu sunt creaturi ,,duale". Corpul de carne, ca fiind organismul creaturii acum înnoite, poate duce la oarecare confuzie, mai ales dacă cuvintele apostolului sunt înțelese greșit. Apostolul spune: ,,chiar dacă omul nostru exterior se degradează, omul lăuntric se înnoieşte din zi în zi". (2 Corinteni 4:16. ,,Omul din exterior", omul dinafară, reprezintă ceea ce poate fi văzut de toți, aparența. ,,Omul lăuntric" reprezintă lucrurile spre care caută Dumnezeu; adică mintea, voința și inima devotate lui, în armonie cu condițiile legământului. Omul privește și judecă după aparența exterioară, dar Dumnezeu vede inima, mintea și intențiile unui om, și îl judecă după acestea. (Evrei 4:12). Ceea ce dorește apostolul să spună aici este că ,,omul exterior", pe care celelalte creaturi de pe pământ îl pot vedea, este pieritor; dar, în schimb, dacă este folosit în armonie cu condițiile legământului său, ,,omul lăuntric", mai precis mintea, voința și inima crește din zi în zi, tot mai mult după asemănarea Domnului.

40. În scrisoarea lui către adunarea colosenilor, apostolul Pavel face o distincție clară între omul vechi și cel nou. În mărturia lui, spune: ,,Omorâţi deci mădularele corpului vostru, care sunt pe pământ." (Coloseni 3:5). Prin ,,omorâți" se înțelege a mortifica, a considera mort. Apostolul spune, deci, în esență, că: ,,Dacă ești o creatură nouă în Cristos, atunci gândește-te la lucrurile de sus, la cele cerești și îndreaptă-ți afecțiunea către acestea și nu către lucrurile pământești. Ești mort ca om, dar ca nouă creatură, viața ta este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu."

41. ,,De aceea, omorâţi mădularele voastre care Sunt pe pământ: curvia, necurăţia, patima, pofta rea, şi lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor eraţi şi voi odinioară, când trăiaţi în aceste păcate. Dar acum lăsaţi-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmăşie, de răutate, de clevetire, de vorbele ruşinoase, care v-ar putea ieşi din gură. " – Coloseni 3:3, 5-9.

42. Apoi apostolul arată cursul de acțiune al ,,omului nou" și spune că acesta este înnoit de cunoașterea Domnului: ,,Şi v-aţi îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut . . . Astfel, deci, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi prea iubiţi, îmbrăcaţi-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiţi-vă unii pe alţii, şi, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe

Cuprins

altul. Cum v-a iertat Hristos, aşa iertaţi-vă şi voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu dragostea, care este legătura desăvârşirii. Pacea lui Hristos, la care aţi fost chemaţi, ca să alcătuiţi un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, şi fiţi recunoscători." – Coloseni 3:10, 12-15.

Transformarea

43. Noua creatură trebuie să facă progrese. Mintea ei este câmpul de luptă. Mintea este cea care este transformată. Noua creatură caută adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, vede acel lucru și ajunge la o concluzie despre ce este voința lui Dumnezeu. Din acest motiv, este necesar ca noua creatură să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, nu doar ocazional, ci constant. Pe măsură ce mintea îi este reînnoită, are o viziune mai clară despre voința lui Dumnezeu cu privire la el și își exercită propria voință, în armonie cu voința lui Dumnezeu și pentru a-i face plăcere Domnului. Acesta este argumentul apostolului din Romani 12:2: „Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită."

44. Atunci când Moise se afla pe munte, a primit asupra feței sale gloria reflectată a lui Dumnezeu. Moise l-a prefigurat atunci pe Cristos. Izraeliții după carne nu au putut privi chipul lui Moise, deoarece nu aveau spiritul Domnului, în părtășia căruia a intrat Moise. De aceea, atunci când le-a vorbit oficial izraeliților, Moise și-a acoperit fața cu un văl. Chiar și acum, când evreii citesc legea, există un văl care le acoperă, atât ochii, cât și inima; adică nu se bucură de o viziune și de o înțelegere a textului, căci nu au spiritul Domnului. Inimile sau fețele lor nu sunt îndreptate către Domnul Dumnezeu, ci către sine. Dar toți cei care vor primi spiritul Domnului, în calitate de noi creaturi, au libertatea de a privi cu fețele descoperite; adică au viziune asupra lucrurilor ce țin de spiritul Domnului.

45. În armonie cu afirmația precedentă, apostolul spune: „Și nu facem ca Moise, care îşi punea o maramă peste faţă, pentru ca fiii lui Israel să nu-şi pironească ochii asupra sfârşitului a ceea ce era trecător. Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citeşte Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată. Căci Domnul este Duhul; şi unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, şi Suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului." – 2 Corinteni 3:13-18.

46. Atunci când creștinul privește chipul lui Cristos, este, după cum se arată în Cuvântul lui Dumnezeu, ca și cum ar privi într-o oglindă. Acolo, el nu vede reflectat sinele său egoist, ci pe Cristos, pentru că, fiind o nouă creatură, are spiritul lui Cristos și inima lui este dreaptă. Dragostea lui fiind îndreptată către Domnul, pe când îl privește pe acesta, transformarea lui trece de la un grad de asemănare cu Domnul la un grad și mai înalt. Altfel spus, noua creatură are o imagine, o viziune mentală a lui Cristos și, având spiritul lui Cristos, și inima sa îndreptată către Domnul, îl vede pe Cristos ca și cum ar privi într-o oglindă; și, prin aceasta, este preschimbat treptat în asemănarea cu Domnul.

47. Această schimbare constă în creșterea noii creaturi tot mai mult spre asemănarea cu Domnul Isus Cristos, adică aceasta devine tot mai altruist devotată lui Dumnezeu și serviciului pe care Dumnezeu i l-a încredințat. Noua creatură dă atenție, lipsită de egoism, intereselor împărăției ce i-au fost încredințate. El vede tot mai clar că Domnul i-a dat spiritul sfânt, pentru a reprezenta interesele Domnului. Această transformare continuă, pe măsură ce noua creatură folosește facultățile cu care a fost înzestrată pentru a servi cu abnegație scopul Domnului. Pe măsură ce face aceasta, „omul exterior" continuă să fie degradat și *va fi* distrus la momentul potrivit; și, în timp ce se petrece aceasta, „omul lăuntric" crește tot mai mult în asemănarea cu Domnul și, la

Cuprins

înviere, noua creatură va fi îmbrăcată cu un corp nou și glorios, potrivit noului său mediu ceresc. Această afirmație este în deplină concordanță cu argumentul apostolului din 2 Corinteni 5:1-4.

48. Este vădit, deci, din aceste Scripturi, că acela care este în Cristos a devenit acum o creatură nouă, pe umerii căreia stă o mare responsabilitate de a împlini condițiile legământului pe care l-a acceptat atunci când a fost născut. Fiecăruia dintre cei născuți și unși în acest fel, Domnul i-a încredințat lucrarea serviciului împăcării. Pentru a-și îndeplini obligațiile, fiecare dintre ei trebuie să participe la serviciul Domnului, în măsura în care li se oferă ocazia. Nu pot face toți același lucru, dar de la fiecare se așteaptă să își îndeplinească „serviciul său acceptabil", în armonie cu ce Scripturile afirmă că este acceptabil. Pare clar acum că este voința Domnului ca toți cei din noua creație să fie martorii săi, mărturisind că el este Dumnezeu, și să vestească oamenilor că Iehova și-a întronat Regele, că împărăția cerurilor este aici și că salvarea este aproape!

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-5. Cum și după ce s-a odihnit Dumnezeu, așa cum este menționat în Geneza 2:2? Știa Dumnezeu dinainte că omul va păcătui? S-au făcut oare aranjamente pentru restabilirea omului în caz că va păcătui, și dacă da, care?

6-9. De unde știm că Isus a avut o existență pre-umană? A fost această existență întreruptă atunci când a fost transferat pe planul uman al existenței? A fost întreruptă prin răstignire? Când a început noua creație? În ce sens „ne-a ales în el, înainte de întemeierea lumii?" .

10-12. Este creștinul o creatură nouă „recunoscută"? Este acum oare o nouă creatură în stare embrionară? Este corect să afirmăm că în „omul lăuntric" este sau posedă o sămânță de neputrezire?

13-16. Cum a fost prefigurată noua creație? În ce fel era legat Israelul carnal de Dumnezeu, ca popor al lui? Au fost ei ascultători? Cum și pentru cine a fost Legământul Legii un învățător?

17-19. Sub ce legământ a fost întocmită noua creație și care sunt termenii lui? Au intrat apostolii sub un astfel de legământ înainte de Rusalii? Sub ce alte nume din Scriptură este cunoscută noua creație?

20-23. Cum poate un păcătos să se apropie de Dumnezeu, care condamnă păcatul? Cum ne-a atras Tatăl? Oferiți o ilustrație biblică a acestui subiect. Ce calități de bază trebuie să aibă cel atras?

24-26.Ce este credința și cum se manifestă ea? Ce este justificarea și cum este obținută? Care este scopul ei? Cum și la ce suntem chemați?

27,28. Definiți nașterea și ungerea noii creaturi.

29-33. În ce constă (din ce se compune) noua creatură? Cum se compară începuturile ei cu crearea lui Adam? Ce corp are ea acum? Explicați cuvântul „a însufleți, a da viață" în sensul cu care este folosit în Romani 8:11. Cum poate noua creatură să se asigure de chemarea și alegerea ei?

34,35. Este omenirea noastră justificată o parte din jertfa lui Isus Cristos? Ne sacrificăm noi înșine? Cum „purtăm jertfa legată, până la coarnele altarului"?

36,37. Definiți mintea, voința și inima.

38-42. Ce sunt „omul vechi" și „omul nou" din Efeseni 4:21-24? Dar „omul exterior" și „omul lăuntric" din 2 Corinteni 4:16? Explicați, legat de acestea, pasajul din Coloseni 3:5-15.

43-47. În ce fel este „transformată" noua creatură? Explicați pasajul 2 Corinteni 3:13-19. În ce constă schimbarea de la glorie la glorie?

48. Treceți în revistă principalele puncte ale acestui studiu și arătați ce dorește Domnul de la fiecare membru al noii creații?

Cuprins

Petru le predică neamurilor

5 iunie – Fapte, capitolele 10 şi 11.

„Căci nu este nici o deosebire între iudeu şi grec, fiindcă peste toţi este acelaş Domn, care este bogat faţă de toţi cei ce-l cheamă.” – Romani 10:12.

1. Deşi Isus i-a încredinţat cheile împărăţiei cerului, Petru nu pare să fi ştiut cum şi când vor trebui folosite. Probabil că după Rusalii şi-a dat seama că prima folosire a cheilor a fost privilegiul său de a declara că fiecare din Israel care îl va accepta pe Isus va primi spiritul sfânt, aşa cum l-au primit apostolii; dar nu pare să fi realizat că avea să facă o lucrare, asemenea deschiderii unei uşi, prin care neamurile vor putea întra şi ele în Împărăţie.

2. Se pare că Petru călătorea în jurul Iudeii şi Samariei şi, din când în când, vizita Galileea, ţinutul său de baştină, unde se găseau mulţi discipoli. O călătorie lungă de serviciu de vizitare s-a încheiat la Iope, pe coastă; şi Petru a stat acolo pentru o vreme, locuind în casa unui tăbăcar numit Simon. Nu se ştie dacă Simon era un frate în credinţă, dar, probabil că Petru căuta găzduire la fraţi, de fiecare dată când era posibil. În timpul şederii sale aici, a sosit timpul îndelung prevestitei intrări a neamurilor în favoarea lui Dumnezeu, până atunci accesibilă exclusiv Israelului.

3. Cu mult timp în urmă, în zilele de început ale istoriei lui Israel ca popor ales, Moise a arătat că neamurile vor intra, în cele din urmă, în favoarea lui Iehova împreună cu Israel, poporul lui Dumnezeu; căci atunci când vorbea despre binecuvântările îmbelşugate ce se vor revărsa asupra lui Israel, spunea: „Bucuraţi-vă naţiuni cu poporul său.” (Deuteronom 32:43). Iar Avraam, tatăl celor credincioşi, a fost ales să binecuvânteze familiile pământului, atât neamuri cât şi evrei; ale celor ne-evrei şi ale celor aleşi.

4. Fără îndoială că apostolii, amintindu-şi de cuvintele Domnului, s-au întrebat între ei ce naţiune va avea favoarea lui Dumnezeu atunci când Israel va cădea în dizgraţie şi cine va da roadele sale lui Dumnezeu. (Matei 21:43). Dar abia după ce au trecut mulţi ani, Petru şi ceilalţi dintre cei doisprezece au înţeles în cele din urmă. Apoi, au aflat că nu va fi nici una dintre naţiunile pământului, ci un popor nou, ales din rândul tuturor naţiunilor, un popor sfânt, un popor pus deoparte pentru Dumnezeu, în credinţa lui Isus Cristos.

5. Pe când Petru se afla în Iope, în jurul anului 36 e.n., ajutându-i pe fraţi şi aşteptând, probabil, o îndrumare cu privire la ce trebuia să facă, un soldat roman din Cezareea, Corneliu, a avut o viziune. Era un om bun, care se ruga de ceva vreme, evident, pentru a primi călăuzire înspre a împlini voinţa lui Dumnezeu şi nu doar ca închinare sau pentru a cere grija şi ocrotirea lui Dumnezeu. Unii cred că este centurionul menţionat în Biblie, al cărui servitor bolnav a fost vindecat de Isus (Luca 7:2-10). Fie că este aşa sau nu, este evident că era înclinat spre poporul lui Dumnezeu; nu îi dispreţuia pe evrei şi i-a învăţat pe cei din casa sa rugăciunile sale.

6. Nu se spune cât timp s-a rugat Corneliu, dar nici una dintre rugăciunile sale nu a fost în zadar. Îngerul care i-a apărut în viziune i-a spus că „ rugăciunile sale au fost amintite înaintea lui Dumnezeu.” (vezi Faptele 10:31). Aceasta înseamnă că sosise timpul ca Dumnezeu să răspundă; acestea au fost păstrate până la timpul potrivit, când Dumnezeu le va avea în faţa sa, pentru a le lua la cunoştinţă. Acest fapt simplu este că a sosit timpul ca adevărul să le fie adus neamurilor.

7. Toate lucrările lui Dumnezeu sunt făcute în ordine. Domnul l-a trimis pe Fiul său în lume „la împlinirea timpului” (Galateni 4:4); iar Isus a murit exact la timp. Tot astfel, intrarea neamurilor în favoarea lui Dumnezeu a fost stabilită după programul lui Dumnezeu. Cronologia Bibliei arată că promisiunea făcută lui Avraam, ca toate naţiunile pământului să fie binecuvântate prin el, a fost făcută exact la jumătatea intervalului de timp dintre căderea omului şi timpul când Dumnezeu l-a trimis pe Petru la Corneliu pentru a deschide neamurilor împărăţia cerurilor.

8. Dar binecuvântările împărăţiei sunt doar pentru cei care le caută, precum Corneliu; iar adevărata împlinire a promisiunilor vine o dată cu întoarcerea lui Isus, când *va aduce*

Cuprins

binecuvântările lui Dumnezeu pentru toată omenirea. În timpul primei perioade (de 2081) de ani, de la căderea lui Adam la Avraam, drumul către Dumnezeu a fost deschis celor care îl căutau şi a fost găsit de Abel şi puţini alţii; dar în timpul celei de-a doua perioade (de 2081 de ani), de la Avraam la Corneliu, Dumnezeu şi-a limitat favorurile la familia celor aleşi. Apoi drumul a fost deschis din nou celor care îl caută pe Dumnezeu, dar a fost un drum foarte strâmt şi puţini l-au găsit. Acum a sosit peste lume timpul ca Dumnezeu să facă să-l cunoască toţi oamenii si responsabilitatea salvării lor să depindă de ei – 1 Timotei 2:4.

9. Pe la trei după-amiaza, Corneliu a avut o viziune. Probabil că îşi însuşise acea oră ca oră de rugăciune, care era şi programul evreilor. I s-a spus să trimită după un anume Simon Petru, la Iope, care locuia la Simon tăbăcarul, a cărei casă era lângă mare. Cum Corneliu era un om în slujba unei instituţii, obişnuit atât să facă lucrurile la timp, cât şi să se îngrijească să fie făcute la timp şi în ordine, nu a pregetat să îndeplinească instrucţiunea îngerului. Chemând doi slujitori de-ai săi şi o ordonanţă de-a lui, le-a povestit amănunţit de viziune şi i-a trimis pe dată la Iope.

10. A doua zi, pe când servitorii lui Corneliu se apropiau de Iope, Petru s-a dus să se roage pe acoperiş. Fiindu-i foame, s-a dus să ceară să se pregătească mâncare; întorcându-se, pe când pregăteau hrana, a căzut într-o transă. Într-o viziune, cerurile se deschideau şi i se oferea hrană. A văzut o pânză mare coborâtă din cer, în care se aflau tot felul de vietăţi. A auzit o voce spunând: „Ridică-te, Petru, înjunghie şi mănâncă!”Dar obiceiurile de evreu conştiincios ale lui Petru erau puternice. Petru a zis: „Nicidecum, Doamne, pentru că niciodată n-am mâncat ceva pângărit şi necurat!” Porunca a fost repetată, cu adăugirea: „Să nu mai numeşti pângărite lucrurile pe care le-a curăţit Dumnezeu!” (Fapte 10:13-15). Petru încă ezita. Şi, cum era încă încet de cuget, şi-a pierdut şansa. Pânza a fost înălţată înapoi în cer.

11. Petru era foarte nedumerit în sinea lui. Tocmai atunci au sosit la uşă oamenii pe care îi trimisese Corneliu seara trecută şi au întrebat de Petru. Spiritul i-a spus lui Petru, care încă se gândea la viziune, să meargă cu oamenii, fără să se îndoiască de nimic. A mers la ei şi i-a întrebat motivul pentru care este chemat. În timpul după-amiezii a aranjat ca doi sau trei dintre fraţii de acolo să îl însoţească. În următoarea dimineaţă au plecat spre Cezareea.

12. Sosind la Cezareea, i-au găsit pe Corneliu, prietenii săi şi cei de-ai casei aşteptându-l pe Petru; Corneliu a fost activ în dorinţa de a-şi ajuta prietenii şi casa sa. Petru i-a vorbit pe dată, întâi despre dificultăţile pe care le-ar fi avut ca evreu dacă se însoţea cu unul dintre neamuri, dar că Dumnezeu l-a învăţat să nu mai numească nimic necurat. După ce a auzit cum i-a vorbit îngerul lui Corneliu şi că Corneliu nu ştia nimic înainte despre faptul că Petru se afla în Iope sau, probabil, nici măcar de persoana lui, Petru a spus că înţelege acum că Dumnezeu nu este părtinitor faţă de nici o naţiune.

13. Petru s-a adresat apoi micului grup. El era conştient că ştiau despre Isus din Nazaret, care mergea din loc în loc predicând, vindecându-i pe cei bolnavi şi învăţând poporul. Le-a spus că apostolii sunt martorii tuturor faptelor lui Isus şi despre ce i-au făcut evreii – cum l-au atârnat pe stâlp. Le-a spus cum Isus a fost înviat din morţi şi că s-a *arătat* apostolilor, martorilor săi aleşi, care au mâncat şi băut cu el după înviere. A spus că Isus le-a poruncit să vorbească poporului şi să mărturisească că el era cel ales de Dumnezeu să judece vii şi morţii. A adăugat că toţi profeţii au mărturisit despre Isus şi că prin acest Om toţi cei care cred vor primi iertarea păcatelor – Fapte 10:42,43.

14. De îndată ce a ajuns Petru la acest punct al discursului, a fost întrerupt de aceiaşi manifestare a spiritului sfânt asupra micii adunări, precum s-a petrecut cu apostolii de Rusalii. Aceşti soldaţi romani şi ceilalţi au început să vorbească în limbi şi să-l preamărească pe Dumnezeu, spre marea uimire a evreilor prezenţi; căci nu se aşteptau deloc la turnarea spiritului peste oamenii dintre neamuri. Apoi, dându-şi seama că botezul era doar recunoaşterea exterioară a credinţei, Petru a spus: „Poate cineva să interzică apa ca să nu fie botezaţi aceştia care au primit

Cuprins

spiritul sfânt la fel ca noi?" Cei asupra cărora a fost turnat spiritul sfânt au fost atunci botezaţi în numele lui Isus Cristos – Fapte 10:45-48.

15. Există patru puncte esenţiale care trebuie observate aici: (1) Această venire a spiritului sfânt nu a fost rezultatul discursului lui Petru; (2) nu a fost nevoie să se aştepte o mărturisire cum că aceşti oameni s-au dăruit lui Dumnezeu; (3) au fost botezaţi *după* ce au primit spiritul sfânt, arătând clar că botezul „nu este uşa bisericii"; (4) faptul că au fost totuşi botezaţi, deşi erau pătrunşi de spirit, înseamnă că botezul era considerat important pentru toţi urmaşii lui Isus Cristos.

16. Vestea despre acest eveniment a ajuns până la Ierusalim, iar cei din Ierusalim „au auzit că şi oamenii naţiunilor primiseră cuvântul lui Dumnezeu." (Fapte 11:1). De îndată ce Petru s-a întors acolo, acei discipoli care pledau pentru circumcizie au discutat în contradictoriu cu el, pentru că a mâncat cu oameni necircumcişi, dintre neamuri. Faptul că Dumnezeu a făcut ceva pentru oamenii naţiunilor nu însemna nimic pentru aceşti contestatari. Petru le-a povestit încă o dată, cu blândeţe, lucrurile, dând amănunte despre fiecare lucru în parte; şi apoi i-a întrebat, ca mustrare: „Cine eram eu ca să-l împiedic pe Dumnezeu?" (Fapte 11:17). Aceasta, de fapt, era ceea ce *ei* făceau. Apoi au tăcut şi l-au preamărit pe Dumnezeu şi au încuviinţat că Dumnezeu le-a dat şi oamenilor naţiunilor prilejul de a se căi pentru viaţa lor.

17. Această întâmplare a deschis ochii fraţilor din Ierusalim pentru lucrarea Domnului. Au auzit şi că fraţii care au fost împrăştiaţi în alte ţări de persecuţia care a pornit odată cu moartea lui Ştefan le spuneau celor care doreau să asculte adevărul despre moartea lui Isus şi că un număr dintre fraţii greci s-au adunat în Antiohia. Cu adevărată grijă păstorească, apostolii l-au trimis pe Barnaba, unul dintre întâii discipoli, în Antiohia. Acesta a fost un om bun şi plin de spiritul sfânt.

18. Mult mai mulţi au început să creadă şi Barnaba a văzut că are nevoie de ajutor; şi, împrietenindu-se cu Pavel în Ierusalim, a mers la Cilicia să-l caute. Găsindu-l, s-au întors împreună, şi în Antiohia au adunat prima adunare care îi includea pe cei din neamuri. Acestea erau zilele măreţe ale adunării, zile de bucurii, dar şi zile de neodihnă; căci nevoile adunării în creştere îi ţineau pe toţi în mişcare. Bobul de grâu care a căzut în pământ la moartea lui Isus începea acum să rodească în rândul naţiunilor – Ioan 12:24.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1,2. Şi-a dat Petru seama de însemnătatea „cheilor împărăţiei cerurilor" care i-au fost încredinţate? Care erau aceste chei? Cum şi-a ocupat Petru timpul după înălţarea lui Isus?

3,4. Se aşteptau evreii ca neamurile să intre în cele din urmă în favoarea divină? Cum vedeau discipolii această chestiune?

5-8. Cine era Corneliu şi ce viziune a avut el? De ce abia atunci au fost rugăciunile sale amintite înaintea lui Dumnezeu?

9-14. Ce viziune a avut Petru pe când se afla în Iope? Povestiţi cele ce au urmat. 15-18. Cum a fost întrerupt discursul lui Petru din Cezareea şi ce a făcut şi a zis?

Care sunt cele patru puncte esenţiale din această lecţie care trebuie reţinute cu precădere? Ce efect a avut convertirea lui Corneliu asupra fraţilor din Ierusalim?

Petru salvat din închisoare

12 iunie – Fapte 12:1-17

„Multe sunt necazurile celui drept, dar Iehova îl scapă din toate." – Psalmul 34:19

Cuprins

1. Chiar când adunarea din Antiohia câştiga o oarecare influenţă, datorită creşterii numărului de adepţi şi importanţei unora dintre membrii săi şi pe când vestea bună se răspândea în străinătate până în Cipru şi Cilicia în Asia, s-a abătut peste adunare ceea ce părea un necaz teribil. Regele Irod, nepotul lui Irod cel Mare, a plănuit să facă rău adunării. I-a închis pe unii dintre fraţi; şi a trimis la moarte, probabil prin decapitare, pe Iacov, fratele lui Ioan. A văzut că aceste acţiuni le dădeau satisfacţie evreilor şi, pentru a-şi atrage bunăvoinţa lor, a ordonat să fie arestat Petru, cu intenţia de a-l ucide. Dar pentru că Paştele se apropia, l-a ţinut pe Petru în închisoare până ce treceau sărbătorile.

2. Fiindcă evreii din zilele lui Isus nu doreau să aibă pe stâlpul de tortură victimele răutăţilor lor, pe când se sfinţeau la cina de Paşti şi în timpul Sabatului, Irod s-a considerat, fără îndoială, un om prea religios ca să omoare pe cineva de Paşti. Este posibil ca dorinţa sa de a contraria adunarea, prin luarea fără scrupule a liderilor ei, să fi fost o tactică de provocare; dacă această comunitate care respecta legea s-ar fi agitat, ar fi avut o scuză pentru represalii.

3. Probabil că arestarea şi uciderea lui Iacov s-au făcut brusc. Poate că adunarea credea că Domnul îl va elibera în chip miraculos pe Iacov. Dar când au aflat că nu a fost aşa şi că şi Petru a fost luat, au devenit alarmaţi şi stârniţi să acţioneze. Totuşi, nu au cauzat agitaţie în oraş, nici nu au făcut apel la conducători, ci au început să se roage. Domnul nu le-a răspuns îndată, asa că au stăruit în rugăciune întreaga săptămână.

4. În timpul nopţii, când se schimbau ultimii străjeri, în ajunul zilei când Irod voia să îl ucidă pe Petru, îngerul Domnului a vizitat închisoarea. Petru era bine păzit; legat cu două lanţuri de doi soldaţi ce-i stăteau alături, iar uşile erau păzite de străjeri. Conducătorii şi-au amintit, cu siguranţă, că în urmă cu câţiva ani înainte, întreaga adunare a apostolilor fusese scoasă în mod misterios din închisoarea templului, în care erau închişi peste noapte.

5. Închisoarea s-a luminat de prezenţa îngerului (vezi Matei 28:3). Lovindu-l în coastă pe Petru, ca să îl dezmeticească, îngerul i-a întins o mână de ajutor, grăbindu-l să se ridice. Atunci când s-a sculat, lanţurile au căzut de pe mâinile sale. I s-a spus să-şi lege sandalele, să îşi tragă pe el veşmintele şi să urmeze îngerul. Nu s-au grăbit fără rost, dar timpul nu trebuia pierdut, pentru ca Petru să-şi poată purta de grijă curând. Ieşirea lor i-a părut lui Petru o viziune, neştiind dacă ceea ce se petrecea era adevărat. Au trecut peste două rânduri de paznici şi, când s-au apropiat de poarta mare de fier care ducea în oraş, aceasta s-a deschis de la sine, ca şi cum alt înger ar fi fost portarul lor.

6. Îngerul l-a purtat pe Petru cale de o stradă şi, fără să dea vreo îndrumare, a plecat îndată. Lucrarea îngerului se încheiase. Petru era liber, acum trebuia să-şi poarte de grijă. Lăsat acolo, Petru „şi-a venit în fire”. Fiind acum pe deplin treaz, şi-a dat seama că cele petrecute nu au fost un vis sau o viziune. S-a oprit ca să se gândească la ce va face şi a decis să meargă către casa lui Ioan Marcu, tânărul discipol, care în ultima vreme îi era atât de apropiat ca ajutor în munca Domnului.

7. Ciocănind la poartă, a fost auzit de o fată tânără pe nume Roda, al cărei nume a intrat în Biblie datorită acestei întâmplări. Auzind vocea cunoscută a lui Petru, cerând să fie lăsat să intre, dar prea copleşită ca să deschidă uşa, a fugit să vestească adunarea, ai cărei membri stăruiau, rugându-se pentru eliberarea lui Petru, chiar şi în toiul nopţii, că Petru era la uşă. Nu le venea să creadă, aşa cum nici apostolilor nu le venea să creadă când femeile i-au vestit că Isus înviase şi li s-a arătat. Probabil că au continuat să se roage, dar Petru, cu lipsa lui caracteristică de ezitare, şi căruia nu îi era frică să atragă atenţia asupra lui, s-a făcut auzit ciocănind tare.

8. Atunci când l-au primit, ar fi vrut să se bucure cu el, dar Petru, ridicându-şi mâna, a cerut tăcere. Le-a spus despre cum a fost salvat şi i-a instruit să le spună despre acestea lui Iacov şi fraţilor, iar apoi a plecat într-un alt loc. Astfel, atât de pe tăcute, se termină consemnarea despre serviciul lui Petru. Nu ştim în ce „alt loc” a mers; dar suntem siguri că a fost mereu ocupat cu

Cuprins

slujirea iubitului său Învăţător şi a lui Dumnezeu, tatăl lui Isus (Fapte 15:7), şi că s-a aflat în Antiohia pe când se afla şi Pavel; căci Pavel consemnează o neînţelegere pe care au avut-o cu privire la teama lui Petru de a mânca alături de neamuri. Spiritul sfânt nu a fost folosit pentru a-i consemna mişcările următoare, pentru că sosise timpul ca o altă misiune, mai măreaţă, să fie consemnată: aducerea veştii bune la oamenii naţiunilor.

9. În curtea lui Irod s-a stârnit o mare agitaţie atunci când s-a descoperit că prizonierul atât de bine păzit lipsea. Nimeni nu putea să răspundă, iar singura concluzie pe care Irod şi comandanţii săi au putut-o trage era că paznicii erau înțeleși cu Petru, pentru a-i reda libertatea. Irod a poruncit ca toţi aceia să fie uciși. Nu li s-a făcut nici o nedreptate acestor oameni din cauza miracolului împlinit pentru Petru şi adunare. Dacă i-am judeca pe aceşti oameni folosind celelalte dovezi consemnate, putem vedea că ar fi fost mai mult decât bucuroşi să îl ucidă pe Petru.

10. Dumnezeu nu l-a lăsat pe Irod să scape nepedepsit. La puţin timp după aceea, Irod a mers în Cezareea şi a sosit la el o delegaţie din Tir, căci erau ameninţări de război şi se căuta împăcarea. Irod a fost lăudat mai mult decât ar fi meritat, iar el a îngăduit să fie linguşit, ca şi când ar fi fost mai mult decât un om. În Fapte 12:23 se spune cum îngerul lui Dumnezeu l-a lovit şi a murit în agonie şi chinuri cumplite: a fost mâncat de viermi. Îngerul l-a lovit şi pe Petru în coastă, dar nu l-a rănit. Prigonitorul său, în schimb, a fost lovit şi a murit. Felul în care i-a atins a fost foarte diferit în aceste două situaţii.

11. Această lecţie ne poartă către cea de-a doua etapă a lucrării adunării timpurii. Cuvântul a fost predicat în Ierusalim; apoi în Samaria şi în regiunile din jur; apoi cei din neamuri au fost binecuvântaţi cu spiritul sfânt; şi astfel s-a pus temelia adunării. Adunarea din Ierusalim trebuia să reziste o vreme şi fără ajutorul lui Petru şi Iacov. Din cauza acestor evenimente, adunarea avea să observe o schimbare în felul în care Domnul se îngrijea de ea. (1 Corinteni 12:5). Atât izbăvirea miraculoasă a lui Petru de sub puterea lui Irod, cât şi moartea jalnică a acestuia, aveau să îi facă pe creştini să se asigure că Dumnezeu se îngrijeşte de ei. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut ceva când Petru a fost luat, aceştia s-ar fi îndoit că este cu ei.

12. Dar trebuie să amintim căci, cu cât adunarea se îndepărta mai mult de zilele începuturilor ei, cu atât mai puţine erau acele manifestări vădite ale grijii lui Dumnezeu. Darurile miracolelor aveau scopul de a educa adunarea la începutul ei. Acestea nu erau menite să continue; căci, cu asemenea manifestări, oamenii nu puteau urma o adevărată viaţă de credinţă. Aceste lucruri fățișe erau pentru copilăria ei; iar, pe măsură ce a crescut, ea a început să se bazeze pe lucrurile lăuntrice: credinţa, speranţa şi dragostea. – 1 Corinteni 13:13.

13. În aceste acte providenţiale se găseşte o lecţie pentru poporul lui Dumnezeu. Acestea ne arată că multe dintre testele de credinţă cu care este încercat discipolul sunt menite mai degrabă să-i încurajeze credinţa în Dumnezeu, decât să-l înveţe o anumită lecţie. Nu putem trage concluzia că viaţa lui Iacov ar fi putut fi cruţată dacă adunarea ar fi fost mai trează în rugăciune. Într-adevăr, dacă toate lucrurile legate de planul lui Dumnezeu ar fi putut fi controlate de rugăciuni, atunci adunarea ar fi fost stăpâna destinului şi binecuvântărilor ei. Atunci, adunarea ar fi putut cu uşurinţă să se roage pentru lucruri care ar fi dăunat intereselor ei şi,deci, în neconcordanţă cu voinţa divină; căci nu putea cunoaşte planurile mai mari, pe care doar Dumnezeu le cunoaşte.

14. Felul diferit în care Domnul se îngrijeşte de servii săi este menit să le arate că trebuie să analizeze cu atenţie circumstanţele. Creştinii sunt predispuşi să creadă că atunci când lucrurile merg bine, într-o anumită privinţă, Domnul le dă un semn că încuviinţează demersul lor. Ar trebui să înţeleagă că anumite circumstanţe favorabile nu denotă favoarea Domnului, nici că dificultăţile arată faptul că Domnul le condamnă.

15. Viaţa discipolului este una de credinţă, care trebuie trăită ca a unui trimis. Vedem bine că Isus nu se ruga Tatălui său, întrebându-l dacă să meargă undeva sau nu, aşteptând apoi un

Cuprins

semn; nici apostolul Pavel nu lucra astfel. Creştinul îşi închină drumul său Domnului şi, de cele mai multe ori, îşi va găsi mulţumirea în efectul propriilor decizii asupra vieţii lui.

16. În această privinţă, marele duşman i-a înşelat deseori pe oamenii lui Dumnezeu. I-a ispitit să creadă că Dumnezeu nu veghează în mod special peste ai săi, iar, uneori, această atitudine a cauzat mari întristări, pentru că unele evenimente din viaţa creştinilor nu păreau să le dea o lecţie anume. Creştinul trebuie să vegheze, să înţeleagă repede; dar nu trebuie să îi ceară Tatălui său din ceruri să îi explice toată lucrarea lui divină, lucruri pe care le implică deseori încercarea de a găsi o învăţătură imediată.

17. Textul de aur spune: „Multe sunt necazurile celui drept, dar Iehova îl scapă din toate." Creştinul, la ananghie, vrea de obicei să înţeleagă acest text în sensul că Iehova îl va scoate teafăr din necazuri. Dacă ar fi fost aşa, atunci promisiunea lui nu a fost respectată în cazul lui Iacov. Atunci, în ce fel putem înţelege acest text? Cu siguranţă, nu prin aplicarea la circumstanţe exterioare; altminteri, de ce să fie salvat Petru, iar Iacov nu?

18. Alte versete ne arată că oamenii Domnului sunt oi pentru înjunghiat (Romani 8:36) şi că Domnul i-a arătat lui Petru că viaţa lui va fi sfârşită violent. De fapt, aceste promisiuni se aplică omului ideal şi sunt văzute în „servul" de la sfârşitul veacurilor, în ultimele zile pe pământ ale adunării unite; dar chiar şi aşa, promisiunea se aplică pentru acele lucruri rele pe care Satan şi agenţii săi le aduc uneori asupra oamenilor Domnului. Din acestea Domnul îi izbăveşte pe oameni. Nici un rău nu îi va birui – Psalmul 91:10.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1-3.Ce aparentă năpastă care s-a abătut asupra adunării din Ierusalim este consemnată în lecţia de azi? Ce a provocat-o? Ce se aşteptau discipolii ca să urmeze?

4-8. Ce s-a întâmplat cu Petru în închisoare în acea noapte? I-a dat îngerul vreo îndrumare după eliberarea sa? Ce a făcut Petru după aceea? Ce ştim de lucrarea sa după acest eveniment?

9,10. Ce s-a petrecut în dimineaţa următoare? Cum l-a pedepsit Dumnezeu pe Irod?

11-15. De ce putem spune că această lecţie ne poartă către a doua etapă a lucrării adunării timpurii? Ce scop au avut darurile spiritului şi de ce au încetat? Ce învăţătură ar trebui să dobândim din aceasta?

16-18. Cum au fost induşi în eroare creştinii cu privire la încercările lor personale? Cum este deseori aplicat greşit textul nostru de aur? Explicaţi adevăratul lui înţeles.

Întrebări interesante

Întrebare: TURNUL DE VEGHERE din 1 noiembrie 1926, pagina 326, paragraful 23, spune: „Iosua, marele preot, este o reprezentare a Cristosului glorificat, a Regelui uns." Întrebarea este: Este Iosua o reprezentare doar a Domnului Isus sau a lui şi a membrilor corpului său aflaţi de cealaltă parte a vălului, adică întregul Cristos?

Răspuns: Putem spune despre Iosua, marele preot, că îl reprezintă pe Isus Cristos şi pe toţi membrii corpului său în glorie. Pentru că glorificarea tuturor membrilor nu a avut încă loc, ideea pe care o exprimăm în TURNUL DE VEGHERE este că Iosua îl reprezenta pe Isus Cristos în glorie, şi doar pe el. Pavel vorbeşte despre Isus ca despre „Marele Preot pe care îl mărturisim" (Evrei 3:1). El este Marele Preot de seamă şi Servul, slujind în rangul de Reprezentant Principal al lui Iehova. El este Marele Preot din ordinul lui Melchisedec şi „preot pentru totdeauna". El este

Cuprins

modelul perfect. El este pus înaintea membrilor corpului, în special a celor aprobaţi, când acesta va sosi în templul său.

Întrebare: Poate iubi un creştin în mod desăvârşit, având în vedere că Biblia spune: „Iubirea perfectă alungă teama”? Şi cum rămâne cu temerea lui Isus de la sfârşitul serviciului său, precum este scris: „A fost ascultat pentru teama lui sfântă”?

Răspuns: Apostolul Ioan (1 Ioan 4:17,18), adresându-se urmaşilor consacraţi ai lui Isus, spune: „Cum este El, aşa Suntem şi noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în dragoste.” Este vădit că apostolul vrea să spună aici că acela a cărui dragoste este perfectă, nu trebuie să se teamă nici de oameni, nici de Diavol. Teama este urmarea egoismului. Cel care este devotat în mod absolut Domnului nu se va teme de nici unul din lucrurile pe care oamenii sau alţi potrivnici le-ar putea face împotriva lui. „Căci dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră?” – Romani 8:31.

Există totuşi şi o teamă bună. Frica de Iehova este începutul înţelepciunii. (Psalmul 111:10). Fiecare fiinţă ar trebui să se teamă să stârnească nemulţumirea Creatorului. Domnul Isus s-a supus la a împlini voinţa Tatălui său, prin îndeplinirea legământului, ceea ce însemna moartea sa ca om. Dacă ar fi atras nemulţumirea lui Iehova în orice fel, dacă nu şi-ar fi împlinit perfect fiecare parte a înţelegerii, ar fi pierit. De aceasta se temea. Se temea să îşi supere Tatăl. Dar scripturile ne arată că după ce s-a rugat, Iehova a trimis un înger la el să îl mângâie şi ,după aceea, a mers spre stâlpul de tortură fără nici o teamă.

Urmaşii lui Cristos sunt povăţuiţi să se teamă de Dumnezeu (1 Petru 2:17). Creştinii sunt, de asemenea, îndemnaţi să gândească precum Domnul Isus şi să lucreze la salvarea lor, cu teamă şi tremur (Filipeni 2:5,12). Cineva ,într-adevăr devotat Domnului, se teme să îl supere pe Iehova şi îşi împlineşte legământul cu multă atenţie; dar, fiind devotat Domnului şi ştiind că este de partea sa, nu are de ce să se teamă de ce i-ar putea face oamenii sau organizaţia duşmanului.

Întrebare: În Apocalipsa12:11 stă scris: Şi ei l-au învins datorită sângelui Mielului şi datorită cuvântului mărturiei lor şi nu şi-au iubit sufletul nici chiar în faţa morţii.” Ce vrea să se spună prin cuvintele “Nu şi-au iubit sufletul nici chiar în faţa morţii”?

Răspuns: Cuvintele acestea se referă la aceia care sunt într-adevăr devotaţi Domnului. Ei sunt unii şi aceiaşi cu clasa descrisă în Psalmul 110:3 drept cei dornici („cei ce se oferă de bunăvoie”). Ei se bucură să îl urmeze pe Domnul oriunde i-ar conduce. Ei nu ţin la existenţa lor pământească, fiind nerăbdători să îşi îndeplinească legământul de jertfă făcut cu el. Ei ştiu că trebuie să moară; dar, atât timp cât Domnul îi călăuzeşte, iar ei calcă pe urmele Învăţătorului, nu au nici o ocazie de a-şi părăsi existenţa pământească, dar sunt nerăbdători să se ofere şi să fie folosiți la împlinirea voinţei lui Iehova.

Întrebare: Ar trebui unul dintre cei consacraţi să aparţină vreunei organizaţii a acestei lumi şi să sprijine ceea ce întreprinde aceasta?

Răspuns: Întrebarea e mai degrabă ambiguă. Dacă se cere un răspuns categoric, acesta este: nu! Organizarea acestei lumi constă în organizaţii înfiinţate de factorii conducători ai lumii, adică elemente politice, comerciale şi religioase laolaltă. Un adevărat creştin nu ar trebui să facă parte din ele, nici să le sprijine. Există alte organizaţii, totuşi, care sunt numite uneori „ale lumii”, dar nu sunt de fapt. De pildă, poate exista o organizaţie de sprijin reciproc, în care persoanele sunt de acord să plătească la anumite termene sau lunar, nişte sume care merg într-un fond comun, pentru a sprijini familiile în cazul în care un membru al asociaţiei suferă un accident sau moare. Aceasta este ceea se numeşte, în termeni profani, o companie de asigurări mutuală. Nu este o organizaţie „a lumii” într-un sens rău, dar o organizaţie pentru sprijinul şi într-ajutorarea oamenilor.

Cuprins

Un creştin poate întreţine o familie care depinde de el şi ai cărei membri nu sunt consacraţi. Obligaţia lui este să îi protejeze cât de bine poate. Nu ar fi deplasat, deci, pentru el, să fie membru al unui asemenea aranjament. Orice organizaţie de acest tip ar avea aceleaşi reguli. Ne-am putea întreba atunci dacă ar fi bine să intrăm în Y.M.C.A. sau Y.W.C.A. (Organizaţia Tinerilor/Tinerelor Creştini) pentru a ne bucura de beneficiile ei. Răspunsul ar fi „nu", pentru că aceste organizaţii defilează sub un nume fals. Pretind să fie organizaţii creştine, alcătuite în numele lui Cristos, dar, de fapt sunt organizate pentru scopuri egoiste şi înşelătoare; şi nici un creştin nu ar trebui să aibă legături cu o asociaţie care foloseşte subterfugii.

Întrebare: Este adecvat ca o adunare să aleagă un bătrân care nu poate sau nu doreşte să ţină discursuri despre articolele din TURNUL DE VEGHERE tovarăşilor săi; şi ce ar trebui făcut în privinţa unei adunări unde majoritatea bătrânilor nu încearcă să înveţe grupa despre adevărul din prezent, aşa cum este prezentat în TURNUL DE VEGHERE?

Răspuns: Putem răspunde la această întrebare, înţelegând corect de ce Domnul permite să se facă o anumită lucrare în numele său. Acesta este timpul sfârşitului lumii, dovedit de războiul mondial, foamete, epidemii, etc. Acum este timpul împlinirii poruncii Domnului de a predica naţiunilor vestea bună, ca martori (Matei 24:14). Acum este timpul deosebit când cei cu adevărat consacraţi trebuie să dea mărturie că Iehova este Dumnezeu (Isaia 43:10,12). Acum este timpul când Iehova şi-a pus cuvântul în gurile oamenilor şi le porunceşte să mărturisească despre acesta (Isaia 51:16) .Acum este timpul în care adunarea primeşte porunca anume de a ridica stindardul lui Dumnezeu pentru oameni şi de a-i călăuzi spre împărăţie.

Cei cu adevărat consacraţi cred că însuşi Domnul Isus este prezent şi conduce această lucrare şi că o face prin intermediul Societăţii, adică prin cei cu adevărat consacraţi şi devotaţi lui, care lucrează în armonie împreună. Aceştia cred şi că Domnul foloseşte TURNUL DE VEGHERE ca un mijloc de comunicare a adevărurilor sale către oameni. În consecinţă logică, fiecare adunare va dori să studieze TURNUL DE VEGHERE în armonie cu Domnul şi munca sa, aşa cum este stabilit în Scripturi.

Dacă servii ,care au fost aleşi ca bătrâni ai unei adunări, refuză să înveţe clasa despre adevărurile publicate în TURNUL DE VEGHERE şi să îi ajute să le înţeleagă, atunci adunarea ar trebui să solicite cu respect demisia bătrânilor. Apoi, să aleagă pe cei care vor lucra în armonie cu ei. Oricine se ia prea în serios şi care crede că este chemat anume să conducă adunarea comunităţii sale, nu este tocmai vrednic de a deveni bătrân. Un bătrân este un serv al grupei sau adunării şi se cuvine să facă orice poate ajuta sau mângâia comunitatea şi să-i conducă în armonie cu lucrarea din prezent a Domnului.

Întrebare: Ar trebui o adunare să îşi trimită bătrânii săptămânal şi la alte comunităţi ,printr-o înţelegere comună?

Răspuns: Nu pare calea potrivită de acţiune ca o adunare să se înțeleagă cu alte adunări să-şi trimită bătrânii să le servească din când în când. Bătrânii sunt aleşi ca să servească adunările care i-au ales, iar autoritatea lor se limitează la acea adunare, din acest punct de vedere; dar nici o adunare nu are autoritatea de a-şi trimite bătrânii să servească la alte adunări. Dacă, totuşi, o adunare invită un frate membru al altei adunări să vină şi să le servească; dacă nu are îndatoriri de îndeplinit care ar contraveni intereselor grupei-mamă, acesta poate răspunde chemării. Dar nici unei adunări nu ar trebui să i se ceară să primească serviciile unui frate ,doar pentru că a fost trimis de altă adunare. Ar fi bine să ascultăm recomandarea apostolului din 1 Tesaloniceni 4:11. Fiecare adunare este o putere de guvernare autonomă; iar autoritatea ei este limitată la ea însăşi.

Întrebare: În Matei 21:49 se spune: „Piatra pe care au respins-o zidarii, a devenit piatra din capul unghiului; de la Iehova a venit lucrul acesta şi este minunat în ochii noştri." La care zidari şi la care clădire se referă textul?

Răspuns: Domnul însuşi a citat aceste cuvinte din Psalmul 118:22 ,23. Domnul Isus, ca Rege uns al lui Dumnezeu, este Stânca, iar cei născuţi din spirit sfânt şi unşi sunt meniţi să fie

Cuprins

pietre vii ,zidite în acea casă (1 Petru 2:5) Aceştia sunt numiţi în Scripturi şi ca ,,aceia care lucrează împreună cu Dumnezeu". Deci, aceştia sunt zidarii, cei care susţin că sunt consacraţi Domnului şi devotaţi în împlinirea voinţei sfinte a lui Dumnezeu. A sosit timpul să fie aşternută în Sion Piatra care îl va desăvârşi, atunci când Domnul va veni la templul său. Unii dintre zidari l-au respins, iar unii au fost găsiţi credincioşi înaintea Domnului. O explicaţie mai pe larg despre acest subiect a apărut în TURNUL DE VEGHERE din 15 octombrie şi 1 noiembrie 1926.

Serviciul eficient

Oricare dintre cei cu adevărat devotaţi Domnului îşi dau seama că acum a sosit timpul când trebuie să depună mărturie despre Numele lui Iehova şi despre Regele şi împărăţia sa. (Isaia 43:10,12; Matei 24:14). Această lucrare este a Domnului, iar el va face să fie împlinită. Binecuvântat este acela care are prilejul de a participa la ea. Desigur, toţi cei consacraţi doresc să împlinească această lucrare în cel mai eficient mod cu putinţă. Din acest motiv, facem următoarele sugestii:

De ceva vreme, funcţionează practica duminicală de a trimite bătrânii din diferite adunări în ,,pelerinaj" local, pentru a sluji altor adunări. Fratele trimis astfel călătoreşte deseori şase până la zece ore, serveşte grupa respectivă sau publicul vreme de o oră şi apoi se întoarce acasă. Există o cheltuială semnificativă legată de acest demers, precum şi timpul ocupat doar de călătorie, Deci, se pare că se pierde mult timp, energie şi resurse financiare care ar putea fi folosite cu avantaje mai mari. Munca Domnului a înaintat până la punctul în care mărturia trebuie depusă în cel mai eficient mod şi cu cea mai mare răspândire posibilă. Deci, ar fi mai bine ca bătrânii să îşi servească adunările din locul de proveniență şi să evite să călătorească pe distanţe lungi, doar pentru a servi o altă grupă sau adunare, pentru un timp aşa scurt, precum este o oră.

Domnul a adus în serviciu radioul, evident cu scopul de a le depune mărturie oamenilor. Prin acest mijloc putem ajunge la mulţi care sunt prizonieri ai sistemului, la care ar fi imposibil să ajungem altfel. Ar părea indicat, deci, ca fiecare adunare, în loc să cheltuiască sume mari de bani pentru săli, anunţuri în reviste, fluturaşi, să îşi servească mai bine scopul păstrându-şi banii şi fâcând un aranjament de difuzare a mesajului adevărului la un post de radio.

Este posibil ca fiecare adunare sau măcar fiecare circumscripție, să aranjeze cu un post de radio să folosească de la o jumătate de oră la două ore pe săptămână, pentru un preţ rezonabil, pentru a difuza mesajul adevărului. Acesta va ajunge la mai mulţi oameni decât reuşesc anunţurile în revistele locale. Sugerăm deci ca fiecare adunare să numească un comitet pentru a vedea ce aranjamente pentru difuzare radio pot fi făcute în comunităţile respective. Oficiile regionale vor fi bucuroase să discute cu adunările, iar informaţiile obţinute vor fi trimise la oficii îndată, pentru a oferi sfaturi cu privire la aranjamentele de difuzare.

Sugerăm ca bătrânii tuturor adunărilor, care sunt capabili să vorbească unui public, să îşi dedice timp pentru a pregăti cu grijă cuvântări adecvate publicului. Fiecare dintre aceste cuvântări va trebui să aibă cam 2500 de cuvinte, citirea lor necesitând cam 20-25 de minute. Adevărul va trebui să fie spus clar, în cuvinte simple şi într-o manieră plină de compasiune, pentru a înveseli inimile celor care doresc să îl audă. Bătrânul care pregăteşte astfel cuvântările va trebui să păstreze o copie asupra lui, pentru a o putea folosi oricând este necesar, şi să trimită două copii la departamentul pentru misionari. Aceste predici, fiind la îndemână, vor fi disponibile şi celorlalţi fraţi, în cazul în care nu au avut timp să-şi pregătească un discurs. S-ar putea aranja să se trimită copii tuturor staţiilor de radio, pentru a le fi la îndemână, oricând este nevoie. Acesta ar fi un serviciu important pentru fiecare bătrân şi l-ar face mult mai folositor.

Cuprins

Un alt serviciu al bătrânilor pentru adunările locale ar putea fi îndeplinit astfel: adunarea locală trebui slujită corespunzător, dar, atunci când sunt mai mulţi bătrâni decât este necesar pentru aceasta, aceia care nu sunt implicaţi în activităţile locale, ar putea să organizeze mici grupuri care să meargă într-un oraş apropiat şi să meargă cu acestea o parte din zi, invitând oamenii la o întrunire într-un loc stabilit, menţionând întotdeauna şi un program radio unde ascultătorii pot auzi adevărul.

Congresele locale irosesc deseori mult timp şi energie. S-a sugerat ca aranjamentele pentru acestea să fie făcute doar după consultarea cu departamentul pentru misionari. Aceste congrese ar trebui aranjate sistematic, astfel încât fraţii care se întrunesc să poată folosi o parte din timp pentru a-i vesti pe oameni, făcând astfel o lucrare de depunere de mărturie mai eficientă în comunitatea respectivă.

Rapoartele primite de la vizitele locale are fraţilor misionari, care slujesc în calitate de bătrâni altor adunări, arată clar că schimbările de mai sus trebuie să fie făcute, şi că bătrânii fiecărei comunităţi trebuie să încerce să lucreze mai eficient în comunităţile respective şi să îşi dedice timpul liber pregătirii de cuvântări radiofonice, aşa cum s-a sugerat anterior. Probabil că unii dintre fraţi nu apreciază pe deplin radioul. Domnul ne-a binecuvântat în chip atât de minunat cu acesta în ultimele luni, încât TURNUL DE VEGHERE se simte constrâns să facă apel la fraţii de pretutindeni să folosească fiecare prilej posibil pentru a răspândi mesajul împărăţiei prin radio. Este radioul Domnului; este eterul Domnului; şi este timpul ca Domnul să folosească aceste lucruri pentru a le vorbi oamenilor despre Rege şi împărăţia sa.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Mai 1927** **Nr. 9**

Serviciul noii creaţiuni

„Așadar, fraţi sfinţi, părtași la chemarea cerească, luaţi aminte la apostolul și marele preot pe care îl mărturisim, Isus Cristos.” – Romani 3:1.

Un ministru este o persoană învestită cu putere și autoritatea de a reprezenta o putere sau autoritate mai înaltă și care îndeplinește îndatoririle funcției sale și face un anumit serviciu. El este reprezentantul unui guvern sau al unei puteri. Este un ambasador care face un serviciu în capacitatea sa oficială. Autoritatea sa este limitată prin misiunea pe care o primește de la cel care l-a numit. Minister înseamnă actul de a servi în armonie cu puterea sau autoritatea delegată; este împlinirea îndatoririlor sau funcțiilor de serviciu ca ministru. Ministerul noii creații înseamnă, așadar, actul de a servi în armonie cu puterea și autoritatea delegată acesteia de marele Iehova Dumnezeu.

2. Simplul fapt că Iehova a folosit atât de mult timp și putere pentru alegerea și dezvoltarea noii creații este o dovadă a faptului că el are unele însărcinări importante pe care trebuie să i le încredințeze acestei creații. Nu ar fi rezonabil să credem că Dumnezeu a petrecut peste nouăsprezece secole alegând și dezvoltând noua creație numai pentru a duce anumite creaturi în cer, ca acestea să îi cânte laude pentru totdeauna. Este adevărat că noua creație se va bucura pentru totdeauna în lăudarea Domnului Iehova, însă este evident și că Dumnezeu are un serviciu important pe care trebuie să-l aducă membrii acesteia, în timp ce sunt pe pământ în curs de dezvoltare și după ce ajung la casa lor de glorie.

3. În timpul celei mai mari părți a Epocii Veștii Bune, oamenii au fost făcuți să creadă că Dumnezeu încearcă cu disperare să-i ducă pe unii în ceruri și că a depus toate eforturile în lucrul cu aceștia, pentru a-i face acceptabili pentru a ajunge în ceruri și a fi cruțați de soarta chinului veșnic. Chiar și în acești ultimi ani, când creștinii au aflat că doctrina chinului veșnic este la fel de falsă ca și autorul său Diavolul, mulți dintre cei consacrați au privit chemarea cerească dintr-o perspectivă foarte îngustă și egoistă. Ei au sperat să scape de necazurile și vaiurile lumii și să ajungă apoi într-un loc sigur din ceruri, iar acolo să se scalde pentru totdeauna în lumina locuinței lui Dumnezeu. Nu s-au gândit la împlinirea însărcinării date unșilor Domnului.

4. Doar după ce ajungem să avem o imagine mai clară a planului divin, putem să apreciem faptul că membrii noii creații se bucură de o relație binecuvântată și minunată cu Dumnezeu și că aceștia au privilegiul de a aduce un serviciu sacru în numele lui, ca ambasadori ai săi. De fapt, în timp ce sunt pe pământ, membrii noii creații au multe lucruri de făcut în serviciu și vor avea mult mai multe după ce vor ajunge în curțile cerești. Numai cei care servesc plini de bucurie, în timpul cât se află pe pământ, vor avea ocazia de a servi în domeniul ceresc. Doar celor care îi sunt devotați Domnului cu credință și în mod neegoist li se dau promisiunile prețioase și mărețe prin care pot fi făcuți părtași la natura divină, primind o intrare îmbelșugată în împărăție.

Cel mai mare Ambasador

5. Faptul că apostolul Pavel îi îndeamnă pe membrii adunării să ia aminte la Isus Cristos este de maximă importanță. Logosul credincios s-a născut în lume ca omul Isus, pentru a fi Salvatorul

Cuprins

omenirii. El a fost trimis de Iehova pentru a-l reprezenta. A devenit astfel apostolul lui Dumnezeu, încredințându-i-se serviciul Cuvântului său. Mărturia sa a fost aceasta: „Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr”. (Ioan 18:37) El a predicat faptul că Cuvântul Tatălui este adevărul. – Ioan 17:17

6. Mai departe, Isus a afirmat că a fost trimis pe pământ de un Tată ceresc. (Ioan 6:57) El nu a venit cu un scop egoist. „Căci am coborât din ceruri nu pentru a face propria mea voință, ci pentru a face voința Celui care m-a trimis”. (Ioan 6:38). El nu a venit nici pentru a-și preamări propriul nume: „Am venit în numele Tatălui meu”. (Ioan 5:43). „Nu pot să fac nimic prin puterea mea: judec după cum aud și judecata mea este dreaptă, fiindcă nu caut să fac voința mea, ci voința Tatălui care m-a trimis.” – Ioan 5:30

7. Ca apostol special, Isus a fost trimis de Dumnezeu pentru a-l reprezenta pe Iehova în calitate de Ambasador al său. În timpul cât a fost pe pământ, el a servit sub îndrumarea și supravegherea lui Iehova. El și-a dedicat timpul predicării despre adevăr. A preamărit numele lui Iehova Dumnezeu și le-a spus oamenilor care au vrut să-l asculte despre aranjamentul iubitor pe care l-a făcut Dumnezeu pentru salvarea lor. El le-a spus și cum Iehova s-a îngrijit ca omenirea decăzută să fie împăcată cu el. Le-a dat îndrumări precise discipolilor săi, iar apoi i-a trimis să facă o lucrare asemănătoare în numele său și în numele Tatălui. După ce și-a terminat lucrarea pe pământ, el a spus: „Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, şi au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit, şi au crezut că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17:8) Acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le analizăm.

Membrii

8. Adresându-se celor care au fost născuți și unși de spiritul sfânt și care sunt ,astfel, părtași la chemarea cerească, apostolul spune: „luați aminte la Apostolul și Marele Preot pe care îl mărturisim, Isus Cristos”. Aceasta înseamnă că membrii corpului lui Cristos, în timpul cât sunt pe pământ, trebuie să dea atenţie lucrurilor pe care le-a făcut Isus și să facă la fel. Membrii noii creații sunt chemați să calce pe urmele sale. - 1 Petru 2:21.

9.S-a plâns Isus în timpul cât a stat pe pământ și a spus el că voia să se termine cât mai repede necazurile și suferinţele, pentru a se putea întoarce acasă și a se odihni? El nu numai că nu a spus așa ceva, ci modul său de a acţiona arată că el nici măcar nu s-a gândit la așa ceva. El a spus: „Trebuie să împlinesc lucrarea Celui care m-a trimis”. (Ioan 9:4). El a venit pentru a-și împlini serviciul și a făcut acest lucru cu multă sârguinţă. Tatăl l-a trimis și l-a învestit cu autoritate ca Ambasador al său. pentru a salva lumea și a o reconcilia cu Iehova. După învierea sa și când li s-a înfăţișat discipolilor săi credincioși, el le-a spus: „Pacea să fie cu voi; așa cum Tatăl m-a trimis pe mine, tot așa vă trimit și eu pe voi”. - Ioan 20:21.

10. Isus a fost Ambasador al lui Dumnezeu pe pământ timp de trei ani și jumătate, în care le-a vorbit oamenilor care voiau să-l asculte despre vestea bună a lui Dumnezeu și despre planul său de a salva lumea. Acum, membrii noii creaţii fuseseră și ei însărcinaţi în același fel și trimiși ca ambasadori ai lui Dumnezeu și ai lui Isus Cristos , investiţi cu puterea și autoritatea de a predica despre aceste lucruri. Nu este nimic în însărcinarea care li s-a dat care să indice că ei s-au străduit să își dezvolte un caracter plăcut, pios și virtuos, pentru a fi pregătiţi să meargă în ceruri. Este adevărat că creștinii trebuie să fie plăcuți, pioși și virtuoși și fericiţi, însă cel ce meditează numai asupra faptului de a-și dezvolta caracterul se concentrează asupra propriei persoane și nu asupra Celui care l-a însărcinat să acţioneze. Domnul Isus a făcut o lucrare anume. Acum, membrii corpului trebuie să facă o lucrare asemănătoare.

11. Însărcinarea nu prevede, în nici un fel, că noua creaţie va trebuie să le facă pe plac unor persoane, care înainte erau conducătorii sau învăţătorii lor. A face acest lucru înseamnă să-și îndepărteze minţile de la Domnul. Ei nu trebuie nici să caute să fie recomandaţi de alţii. Un

Cuprins

adevărat ambasador al lui Dumnezeu îl reprezintă pe Cel care l-a trimis şi nu pe propria persoană. El îl preamărește pe Domnul și nu pe altcineva. Cu siguranţă că la acest lucru s-a gândit și apostolul Pavel când a discutat despre această chestiune: „Începem din nou să ne recomandăm singuri? Sau avem oare nevoie, ca unii, de scrisori de recomandare pentru voi sau de la voi?" (2 Corinteni 3:1). Apostolul recunoaște că obligaţia sa era faţă de Domnul și că recomandarea sa vine de la Domnul, iar aprobarea tot de la El trebuie să o primească. Apostolul nu era concentrat pe faptul de a purta o haină lungă, a avea o înfățișare pioasă, a sta la amvon și a se ruga pentru a fi văzut de oameni, pentru ca ei să îl laude apoi. Apostolul era sincer cu el însuși și direct, deschis și onest înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. El şi-a recunoscut imperfecţiunea şi faptul că trebuia să asculte de Dumnezeu şi că depindea de el. „ Nu că noi prin noi înşine Suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a şi făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viaţa." - 2 Corinteni 3:5,6

13. Ideea transmisă aici nu este aceea că membrii noii creaţii nu încheie Noul Legământ, ci că ei sunt ambasadori sau servi ai spiritului, sub acel legământ. Ce este spiritul acelui Nou Legământ? Este reconcilierea rasei umane cu Iehova. Membrii noii creaţii sunt făcuţi ambasadori pentru acea lucrare. Este o lucrare preliminară de predicare ce trebuie să fie făcută, iar apoi urmează o altă lucrare de învăţare, care trebuie să urmeze.

14. Apoi, apostolul compară serviciul legământului încheiat la muntele Sinai, cu cel al Noului Legământ. Legea legământului de la Sinai a fost scrisă pe piatră, iar cel ce servea ca mediator nu a putut fi privit în faţă de izraeliţi din cauza strălucirii feţei sale. De aceea, Moise a purtat un văl pe faţă în timpul serviciului. Acel Legământ al Legii era un serviciu al morţii, căci izraeliţii nu l-au putut respecta. Serviciul Noului Legământ este pentru viaţă, căci acesta le va aduce viaţă celor ascultători, datorită meritului lui Cristos şi serviciului perfect al Domnului Isus Cristos. Cei care servesc în spiritul Noului Legământ au privilegiul de a vedea faţa gloriei Domnului şi, pe măsură ce progresează cu credinţă astfel, ajung să se asemene tot mai mult cu Domnul. - 2 Corinteni 3:6-18.

15. Dar trebuie să tragem concluzia că cei care sunt născuți de spiritul sfânt și care nu își împlinesc de bunăvoie și cu bucurie însărcinarea sau serviciul care le-a fost încredințat, nu pot crește în asemănarea Domnului. Creștinii continuă să crească în asemănarea sa numai luând aminte la ceea ce a făcut Marele Preot Isus Cristos, și privind cu ochii lor gloria sa și îngrijindu-se cu bucurie de îndatoririle și obligațiile lor. Faptul că acest lucru este legat de serviciul care i-a fost încredințat noii creații, este dovedit de afirmațiile apostolului.

16. Continuând, Pavel spune: „Iată de ce, fiindcă avem acest serviciu după îndurarea care ne-a fost arătată, noi nu renunţăm". (2 Corinteni 4:1). Altfel spus: Deoarece ni s-a încredințat această însărcinare și fiindcă nu ne bazăm pe noi înșine, ci pe Domnul și realizând că am primit îndurare de la Domnul, noi nu renunțăm. „ Căci noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi Suntem robii voştri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric" ne-a luminat inimile, ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos." – 2 Corinteni 4:5,6.

Vase de lut

17. Vorbind despre același subiect, Pavel spune: „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi." (2 Corinteni 4:7). Vorbind despre lucrarea noii creații, cartea „Studii din Scripturi", pagina 71, paragraful 1 spune:

18. După cum s-a arătat deja, lucrarea din prezent a acestor „noi creaturi" are două părți. Nașterea lor din spirit îi face preoți, însă numai mințile lor sunt născute astfel, trupurile lor fiind

Cuprins

pământești, ca de lut; și astfel, spune apostolul, noi avem această comoară (noua natură) în vase de lut, pentru ca gloria să fie a lui Dumnezeu și nu a noastră. (2 Corinteni 4:7). Mintea sau voința nou născută sunt singurele lucruri care reprezintă în prezent noua natură și ceea ce va fi până la prima înviere. Acelei noi voințe, dezvoltată în caracter, i se va da un trup potrivit, etc.

19. Dacă afirmația de mai sus este interpretarea corectă a cuvintelor apostolului, atunci noua creatură nu este decât ceva din interiorul altui lucru numit vas. Nu este aceasta tocmai problema în care s-a împotmolit creștinătatea, predând doctrina conform căreia omul are un suflet în el și că acest suflet este nemuritor și nu poate muri? Fiecare creatură trebuie să aibă un fel de minte, însă mintea nu este creatura în sine. Apostolul spune cât se poate de clar: „Oricine este în Cristos *este* o creatură nouă?" și nu numai mintea sa este născută din nou. Noua creatură este compusă dintr-o minte, o voință și o inimă, împreună cu trupul sau organismul uman, care îi sunt devotate toate Domnului și constituie noua creatură în Cristos.

20. Această creatură care încă se află pe pământ are ceva de făcut. Trebuie să păstrăm în minte faptul că apostolul Pavel, la 2 Corinteni 4:7, vorbește despre serviciul noii creații. A spune că el vorbea despre o nouă creatură din interiorul vasului pământesc este cu totul diferit de ceea ce a susținut el în realitate. Ideea transmisă de el este aceea că Dumnezeu i-a încredințat noii creații un serviciu, că acesta constituie o însărcinare de a face anumite lucruri și că această *însărcinare* este o comoară minunată, un lucru valoros și într-adevăr cel mai important lucru pe care l-ar putea face creatura. Domnul le-a încredințat acest lucru valoros și, anume, serviciul Noului Legământ al noii creații. Însărcinarea aduce cu ea interesele împărăției Domnului. În această ilustrare, acest lucru valoros este reprezentat de bunurile sau talanții membrilor corpului Cristosului.

21. Noua creatură, care se află încă pe pământ, are un organism pământesc; prin urmare, această comoară, acest serviciu de reconciliere, i se dă cât este în acest vas pământesc, pentru ca excelența puterii să fie a lui Dumnezeu și nu a oamenilor. Aceasta este însărcinarea despre care a vorbit profetul Isaia în capitolul 61:1,2. Atunci când apostolul spune că această comoară sau însărcinare este deținută sau păstrată în vasele pământești, el spune și motivul, și anume: „pentru ca măreția puterii să fie a lui Dumnezeu și nu a noastră". El nu voia ca cineva să creadă că el își proclama propriul său mesaj de salvare, spunând: Acesta vine de la mine; uitați cât de minunat sunt pentru că vă spun cum puteți salvați! Dimpotrivă, el preamărea numele lui Iehova și le spunea oamenilor că acest minunat mijloc de a-i aduce viață rasei umane vine de la Dumnezeu.

22. Profitând de slăbiciunea oamenilor, Satan a indus în mintea lor de repetate ori ideea că ei, în calitate de ambasadori, sunt minunat de înțelepți și trebuie să fie onorați și lăudați ,fiindcă ei le spun tuturor cum pot fi salvați. Aceștia vor ca gloria să o primească ei și nu Domnul și de aceea cad. Acest pasaj din Biblie a fost înțeles în mod greșit, cu bună știință. Pare destul de evident că apostolul spune aici că cel ce este în Cristos este o creatură nouă, că această creatură nouă este compusă din minte, voință, inimă și trup, că acea comoară sau lucru valoros pe care îl are noua creatură este însărcinarea sau serviciul dat ei de către Domnul, că cel ce ține la această însărcinare este o creatură pământească slabă sau un vas de lut și că Domnul Dumnezeu a decretat ca nici un om să nu se laude, ci ca toți să poată vedea că măreția puterii este de la Iehova.

23. Apostolul Pavel, ca și ceilalți servi în carne, a fost slab și a devenit ținta atacurilor Diavolului. Însă el, ca și alți servi credincioși, a continuat lucrarea. „ Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să se arate în trupul nostru.... De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru dinăuntru se înnoieşte din zi în zi. " – 2 Corinteni 4:10,16

24. Nu este decât o singură creatură. Omul exterior este ceea ce văd ceilalți, omul interior este ceea ce vede Dumnezeu și ambele compun creatura. În timp ce creatura își dă viața, trupul său moare în serviciu zi de zi; însă mintea sa este transformată și ea devine tot mai mult asemenea Domnului.

Cuprins

25. Continuându-și ideea, apostolul Pavel spune: „ Şi El a murit pentru toţi, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei.”. (2 Corinteni 5:15). Cel adus acum la Cristos este o creatură nouă, iar la el totul a devenit parte din și pentru ceea ce este nou. El nu mai este o parte a organizației Diavolului şi nu o mai servește, ci ,deoarece a devenit o creatură nouă, este acum un ambasador al lui Cristos. În calitate de astfel de ambasador, lui i se încredințează serviciul de reconciliere.

26. Ca dovadă că aceasta voia să spună apostolul, el continuă: Şi toate lucrurile acestea Sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, şi ne-a încredinţat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neţinându-le în socoteală păcatele lor, şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, deci, Suntem trimeşi împuterniciţi ai lui Hristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!” – 2 Corinteni 5:18-20.

27. În aceste ultime versete se spune că toate lucrurile vin de la Iehova; el ne-a reconciliat sau împăcat cu el însuși, prin Isus Cristos și, fiindcă suntem în Cristos, el ne-a încredințat serviciul reconcilierii. De asemenea, se mai spune că Dumnezeu împacă lumea cu el prin Cristos, și fiindcă suntem în Cristos ca și noi creaturi, suntem ambasadori pentru Cristos, capul noii creații, iar în această calitate avem un serviciu de împlinit.

Îndatoriri prezente

28. Atunci ce scop are alegerea creaturilor și faptul de a-i ține pe unii dintre membri pe pământ o vreme? Este aceasta numai pentru ca ei să devină tot mai asemănători cu Domnul Isus? Acesta este unul dintre scopuri, desigur; însă aceasta are loc ca și consecință a faptului că ei fac altceva. Pentru a ajunge la acest rezultat ei trebuie să facă ce a făcut și Isus când era pe pământ. Cerurile sunt locuința supremă și veșnică a celor credincioși, însă nimeni nu poate fi încoronat cu onoare și glorie fără să își alerge mai întâi cursa potrivit legii. Aceasta înseamnă că trebuie să alerge în ea potrivit regulilor de acțiune pe care le-a dat Domnul. (2 Timotei 2:5). Legile sau regulile de acțiune ce guvernează noua creație cer ca activitatea din serviciu să fie făcută pe pământ. Acestora le este încredințat serviciul reconcilierii. Ei au fost însărcinați să facă o anumită lucrare și trebuie să servească în acea calitate și să facă acest lucru cu bucurie.

29. Israelul carnal, cândva poporul reprezentativ al lui Dumnezeu, a fost alungat. Membrii noii creații, poporul simbolic al lui Dumnezeu, sunt acum preoția regală și au devenit, în fapt, poporul lui Dumnezeu. De ce i-a chemat Domnul din întuneric și i-a făcut poporul său? „ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;”. (1 Petru 2:9). Ei nu trebuie să se laude pe ei înșiși și nici pe alți oameni. Aceasta a fost una dintre lecțiile grele pe care au trebuit să le învețe cei consacrați.

30. Toți membrii noii creații, fiind în Cristos, sunt în armata sa, sub comanda sa și trebuie să lucreze împreună cu el în serviciul reconcilierii. Iată ce mai spune apostolul Pavel despre acest subiect: „ Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceţi aşa ca să nu fi primit în zădar harul lui Dumnezeu. Căci El zice: „La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.” Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată.” – 2 Corinteni 6:1-3

31. Apostolul subliniază apoi necesitatea ca acești ambasadori să se curețe de orice necurăție a minții și a cărnii și să se devoteze în întregime Domnului și cauzei sale. El spune că datoria membrilor noii creații este de a fi cu totul separați de orice lucruri care îi aparțin organizației dușmanului, Diavolul și să-i servească Domnului având același scop. „Voi sunteți slujitorii celui pe care îl serviți”, și fiindcă Domnul i-a numit pe aceștia ambasadori, ei trebuie să-i servească cu bucurie pentru a-i putea fi plăcuți.

Cuprins

32. Mai mult, se va observa că versetul doi din acest pasaj (2 Corinteni, capitolul 6) este un citat din profeția lui Isaia 49:8, care arată că însărcinarea și porunca pe care o dă Dumnezeu prin intermediul profetului i se aplică și noii creații, atâta timp cât membrii acesteia sunt pe pământ. Porunca este scrisă aici: „Aşa vorbeşte mai departe Domnul: „La vremea îndurării Te voi asculta, şi în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi şi Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici ţara, şi să împarţi moştenirile pustiite; să spui prinşilor de război: „Ieşiţi!” şi celor ce Sunt în întuneric: „Arătaţi-vă.” Ei vor paşte pe drumuri şi vor găsi locuri de păşune pe toate coastele.” – Isaia 49:8,9

33. Această profeție arată că Domnul a ales noua creație pentru a face o anumită lucrare pe pământ și, printre altele, membrii acesteia trebuie să proclame mesajul privitor la instituirea guvernării pământului și să le ducă mesajul de mângâiere prizonierilor și să le spună să iasă din întuneric și să se arate. El a furnizat radioul, presele de tipărit și alte mijloace pentru cei care sunt ambasadorii săi, pentru ca ei să poată face lucrarea sa.

Extinderea serviciului

34. După ce apare Domnul la templul său, numărul de servi scade, însă magnitudinea lucrării creşte. Înainte de venirea sa la templul său, toate interesele împărăției, reprezentate în ilustrație de „bunurile sale”, le-au fost încredințate tuturor servilor săi în mod colectiv, iar importanța intereselor împărăției, care le sunt încredințate fiecăruia dintre ei în parte, sunt reprezentate de „talanți”. Toți „talanții” adunați reprezintă toate bunurile, toate interesele împărăției. Măsura spiritului Domnului, pe care îl au fiecare dintre aceștia, determină cantitatea de „talanți” care le-a fost încredințată sau mărimea importanței intereselor împărăției.

35. Atunci când Domnul își efectuează examinarea servilor săi, el găsește o clasă credincioasă și una necredincioasă. El poruncește ca toți „talanții”, toate interesele împărăției să fie luate de la cei necredincioşi și să le fie date celor credincioşi. După aceea, servilor credincioşi li se încredințează toate bunurile Domnului. Pentru a putea rămâne în acea clasă, ei trebuie să continue în credință. Cei ce devin necredincioşi cad și încetează să mai facă parte din ea. Această clasă constituie „servul credincios și înțelept”. – Matei 24:45

36. Aceştia, pentru a se dovedi credincioşi, trebuie să continue să-și împlinească loial responsabilitățile care le-au fost atribuite, în virtutea însărcinării sau serviciului lor. Ei trebuie să-i servească Domnului, iar a-l servi pe Domnul nu înseamnă a medita, în mod inactiv, asupra faptului de a părăsi pământul și a merge într-un loc de odihnă. Serviciul înseamnă *a munci.* Noua creație este lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, creată pentru lucrări bune, lucrări care trebuie duse la îndeplinire. (Efeseni 2:10). Aceştia sunt ocupați cu o lucrare bună și trebuie să se perfecționeze, în timp ce o continuă credincios. (Evrei 13:21). „Căci noi Suntem lucrarea Lui, şi am fost zidiţi în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” – Efeseni 2:10

37. Iehova Dumnezeu este marele Lucrător. Însărcinarea pe care le-o dă el lucrătorilor sau servilor săi cere ca ei să îi aducă laude, declarând că el este Dumnezeu și că ziua când el își va justifica sfântul nume este aproape. (Isaia 61:1,2). De aceea, el le spune: „Voi sunteți martorii mei că eu sunt Dumnezeu”. (Isaia 43:10,12) Numai cei care fac parte din noua creație și care se încred din toată inima în Domnul vor face această lucrare. Ei vor găsi o reală plăcere în ea. Aceștia sunt servii sau ambasadorii lui Dumnezeu și sunt „înțelepți”, deoarece ei au ales calea Domnului, însă trebuie să continue cu credință până la sfârşit.

38. Acești servi sunt atacați și constrânși de dușman și de agenții săi, însă ei merg mai departe, datorită tăriei pe care o primesc de la Domnul. Sunt hotărâți să progreseze în tăria Domnului. Profetul lui Dumnezeu le pune în guri aceste cuvinte: „ Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să ştiu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezeşte, în

Cuprins

fiecare dimineaţă, El Îmi trezeşte urechea, să ascult cum ascultă nişte ucenici.... Dar Domnul Dumnezeu M-a ajutat; de aceea nu M-am ruşinat, de aceea Mi-am făcut faţa ca o cremene, ştiind că nu voi fi dat de ruşine.”. (Isaia 50:4,7) Fără îndoială că această profeție i s-a aplicat și lui Isus, cât timp a fost pe pământ, iar acum li se aplică membrilor corpului său.

39. Acești membri ai noii creații sunt acum înălțați și onorați, datorită favorii pe care le-o acordă Domnul, fiindcă sunt martorii săi. Ei realizează că au primit de la el o însărcinare de a face lucrarea sa. Dețin această comoară, adică serviciul, în vase de lut și știind că puterea lor vine de la Domnul, onorarea lor nu îi face să-și piardă concentrarea. Ei știu că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și că picioarele lor sunt într-un loc sigur, atâta timp cât urmează îndrumările lui și merg pe calea pe care a păşit Cristos. Psalmistul le-a spus: „ Căile lui Dumnezeu Sunt desăvârşite, Cuvântul Domnului este încercat: El este un scut pentru toţi cei ce aleargă la El. Căci cine este Dumnezeu, în afară de Domnul, şi cine este o stâncă, în afară de Dumnezeul nostru? Dumnezeu mă încinge cu putere, şi mă povăţuieşte pe calea cea dreaptă. El îmi face picioarele ca ale cerboaicelor, şi mă aşează pe înălţimile mele” – Psalmi 18:30-33

40. Cerboaicele sunt creaturi puternice și cu un bun echilibru. Ele se urcă până în părțile cele mai înalte și mai aspre ale vârfurilor munților și privesc prăpăstiile cu calm și liniște, fără să se sperie în vreun fel. Acest lucru ilustrează minunat modul în care creștinii credincioși și adevărați sunt onorați astăzi de Domnul. Ei văd că sunt onorați și înălțați de Domnul, prin faptul că el îi face martori ai săi, însă acest lucru nu îi face să se îngâmfe, căci ei nu se încred în oameni, ci în Dumnezeu. Ei privesc elementele pământești aflate în conflict, din pozițiile lor înălțate și se pregătesc pentru strângerea forțelor Diavolului pentru marea bătălie a Armaghedonului. Sunt calmi, încrezători și liniștiți, iar picioarele lor sunt sigure și echilibrate, la fel ca picioarele cerboaicelor. Ei știu că tot ce li s-a încredințat se află într-un vas slab și pământesc, dar știu și că puterea lor vine de la Domnul și că se află sub scutul și protecția lui Iehova Dumnezeu.

41. Acești servi credincioși trebuie să meargă acum și să le spună popoarelor și națiunilor pământului vestea bună că Regele a venit și că împărăția a fost întemeiată. (Matei 24:14). Făcând astfel, ei sunt motivați de iubire și nu se tem. (1 Ioan 4:17) Dumnezeu le vorbește prin intermediul profetului său și le oferă toată mângâierea și grija: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Îşi găseşte plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.... Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, şi Te voi lua de mână, Te voi păzi şi Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoţi din temniţă pe cei legaţi, şi din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.” – Isaia 42:1,6,7.

Viziunea viitorului

42. Dumnezeu i-a chemat pe membrii noii creații, pentru ca ei să poată obține gloria lui Isus Cristos, Capul acestei creații. (2 Tesaloniceni 2:14). Obținerea gloriei în viitor depinde de zelul și credința cu care își vor duce la îndeplinire însărcinările și obligațiile din prezent. Isus le spune acestora: „Fiți credincioși până la moarte și eu vă voi da coroana vieții”. (Apoc.2:10. „Celui care învinge îi voi da voie să se aşeze cu mine pe tronul meu, aşa cum şi eu am învins şi m-am aşezat cu Tatăl meu pe tronul său.” (Apoc. 3:21). Noua creație este „sămânța promisiunii”, despre care i-a vorbit Dumnezeu lui Avraam cu multe secole înainte. (Geneza 12:3; Galateni 3:16, 27-29). Acea „sămânță” sau creație nouă este mijlocul pe care îl va folosi Domnul pentru a aduce popoarele pământului înapoi la el, pentru ca oamenii să se poată bucura de binecuvântările pe care le-a rezervat el pentru cei care îl ascultă.

43. Acum a sosit sfârșitul lumii și de îndată ce se va sfârși depunerea de mărturie despre aceste lucruri, Dumnezeu va distruge organizația Diavolului într-un necaz aşa cum nu a mai fost niciodată și nici nu va mai fi. Aceea va fi o demonstrație a puterii lui Dumnezeu care îi va face

Cuprins

pentru totdeauna un nume în fața oamenilor. Iehova l-a pus acum pe Regele său pe tron și le poruncește tuturor conducătorilor și popoarelor pământului să îi dea ascultare. Mesajul despre acest eveniment trebuie să fie transmis de către martorii lui Iehova, care sunt membri ai noii creații. Iehova îi spune Fiului său preaiubit: „Cere-Mi, şi-Ţi voi da neamurile de moştenire, şi marginile pământului în stăpânire!" (Psalmi 2:8). Membrii noii creații vor fi părtași la acea moștenire. „ Însuş Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că Suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă Suntem copii, Suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El." – Romani 8:16,17

44. Pe parcursul domniei lui Cristos va începe și va progresa lucrarea de regenerare și restabilire a rasei umane. Atunci, popoarele pământului vor avea ocazia de a primi beneficiile jertfei de răscumpărare pe baza Noului Legământ. Toate națiunile vor fi reprezentate sub cele douăsprezece seminţii ale Israelului. Isus le-a vorbit urmaşilor săi credincioşi şi i-a asigurat cu privire la ceea ce avea să constituie lucrarea lor, pe parcursul acelei regenerări. El a spus: „ Isus le-a răspuns: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al măririi Sale, la înoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-aţi urmat, veţi şedea şi voi pe douăsprezece scaune de domnie, şi veţi judeca pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel." – Matei 19:28.

45. Pentru a rezuma, vedem că oricine este în Cristos este o creatură nouă; că lui Cristos, Capul și corpul, i-a fost încredințat serviciul reconcilierii; că Dumnezeu este cel ce oferă această însărcinare sau acordă această autoritate; că el îi alege pe membrii corpului dintre oamenii păcătoși; că aceștia, după ce sunt justificați, născuți și unși în Cristos, sunt făcuți să stea cu el în ceruri, împlinind responsabilitățile ambasadorilor noii creații, încă aflată pe pământ; și că, după ce lucrarea lor ia sfârșit aici, ea va continua în mia de ani și nu se va termina nici când va fi sfârșită și acolo; noua creație va face parte pentru totdeauna din preoțimea regală, simbolizată de Melchisedec și va fi agentul activ al lui Iehova, pentru împlinirea scopurilor sale, în timpurile care vor veni.

46. Apostolul spune cu privire la acestea: „ El ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi în Hristos Isus." (Efeseni 2:6,7). Noi avem acum privilegiul de a lua aminte la Isus Cristos, Apostolul lui Dumnezeu și Marele Preot, pe care îl vestim și suntem binecuvântați dacă ne dăm toată silința și călcăm cu bucurie pe urmele sale.

Întrebări de studiu

1-4.Ce se înțelege din termenii scripturali „ministru" și „minister"? De ce alege Dumnezeu o nouă creație? Ce înțelegere greșită a apărut aici?

5-8. De ce a avut Isus o perioadă de serviciu înainte de moartea sa pe cruce? Necesita răscumpărarea împlinirea unui astfel de serviciu? Ce alți servi mai are Iehova pe pământ și în ce constă serviciul acestora?

9-11. Se străduia Isus să părăsească pământul și să ajungă în ceruri când era în carne? Trebuie creștinii să se străduiască, în primul rând, să crească în virtute cât timp sunt pe pământ? Cum au fost întoarse mințile multor creștini de la Domnul și spre ei înșiși?

12-14. Citiți 2 Corinteni 3:5-18 și explicați ideea exprimată aici. Cum poate un creștin să crească în asemănarea Domnului?

15,16. Arătați legătura dintre afirmațiile de mai sus ale apostolului și cele care urmează în capitolul următor, mai ales în versetele 1,5,6.

17-20. Cum a fost interpretat în trecut textul din 2 Corinteni 4:7? În ce constă noua creatură? După ce am recapitulat întreaga idee de mai sus a apostolului, ce vedem acum că este „comoara în vase de lut"?

Cuprins

21-24. Cu ce scop ne dă Dumnezeu această ,,comoară” în timpul cât încă suntem în vase pământești? Cum i-a făcut Diavolul pe mulți să treacă cu vederea această chestiune importantă? Rezumați pe scurt ideea de mai sus a apostolului și arătați cum i s-a conformat el însuși acesteia.

25-27. Explicați 2 Corinteni 5:15, 18-20.

28-31. Cu ce scop și-a făcut Dumnezeu reprezentanți pe pământ și la ce se așteaptă el de la fiecare dintre ei?

32,33. Ce spune Isaia în pasajul din 49:8,9 și de ce citează apostolul Pavel în 2 Corinteni 6:2 din această profeție?

34-37. Ce distincție trebuie făcută în ilustrația ,,talanților”, între aceștia și ,,bunuri”? Cine constituie ,,servul credincios și înțelept” (Matei 24:25) și de ce? De ce spune apostolul că suntem creați ,,pentru lucrări bune”?

38-41.Citiți și aplicați Isaia 50:4,7. Cum sunt onorați și înălțați, în mod special, membrii noii creații? De ce se spune că picioarele lor sunt ca ,,picioarele cerboaicelor”? (Psalmi 18:33) .

42-46. De ce depinde gloria noastră viitoare? Ce va include acea glorie? Rezumați pe scurt principalele idei analizate în acest articol.

Petru predică despre buna cetăţenie

(Lecția despre moderaţie)

19 iunie – 1 Petru 2:11-17; 4:5

,,Iubirea nu face rău aproapelui.” – Romani 13:10

Această lecţie se află pe lista comitetului Şcolii de Duminică drept una de instruire despre buna cetăţenie, cu o referire specială la problema stăpânirii de sine. Pasajul din Scriptură ales pentru studiu este din prima epistolă a lui Petru, în care scrie despre comportamentul personal al creştinului şi relaţia sa cu autorităţile, cu puterile pământeşti. Acest pasaj este interpretat de unii ca şi cum Petru i-ar instrui pe discipoli cum să fie buni cetăţeni, care să aibă grijă de binele comunităţii în care trăiesc. Trebuie, totuşi, să spunem că pasajul nu susţine această interpretare. Petru le-a scris celor numiţi străini şi pelerini (locuitori temporari) (1 Petru 2:11), termeni care îi reprezintă pe adevăraţii urmaşi ai lui Isus. Aceşti locuitori străini sunt aceia care călătoresc prin această lume rea (Galateni 1:4), deşi nu fac parte din ea, şi care, departe de a fi cetăţenii acestei lumi, sunt străini de ea şi de politicile ei; exact aşa cum, de cealaltă parte, oamenii lumii sunt îndepărtaţi şi străini de legămintele lui Dumnezeu – vezi Efeseni 2:12.

2. Ne este făcut clar din cuvintele Învăţătorului că urmaşii lui Isus sunt chemaţi să stea deoparte de lume, atunci când, în ultima sa rugăciune, spune despre ei: ,,Ei nu fac parte din lume, aşa cum nici eu nu fac parte din lume.” (Ioan 17:16). Nu se pune problema păzirii creştinilor de obiceiurile păcătoase ale naturii umane, ci mai degrabă a relaţiei lor cu organizarea lumii. Nu putem crede că Isus se referă doar la faptul că discipolii săi, stând deoparte de lume, trebuie să condamne mijloacele ei; aceasta se înţelege de la sine. Nu poate spune nici că discipolii nu ar trebui să iubească pe oamenii lumii, pentru că, dacă nu ar face aceasta, nu ar fi urmaşii lui, Cel care şi-a dat viaţa pentru toţi oamenii. Lucrurile se clarifică atunci când vedem că lumea, în sine, se opune lui Dumnezeu şi dreptăţii şi că organizarea ei se află sub controlul lui Satan, ,,dumnezeul acestei lumi”. (2 Corinteni 4:4). Fiecare discipol al lui Isus este chemat să se separe de ea.

Cuprins

3. În această privinţă, concepţia comună, ca şi despre aproape fiecare etapă a lucrării de învăţătură a lui Isus, fie de doctrină sau de practică, diferă mult de adevăratul mesaj pe care intenţiona să îl transmită Domnul. În zilele lui Isus şi pe când apostolii proclamau mesajul său şi chemau să-i fie discipoli pe toţi cei care aveau urechi de auzit, lumea era vădit păgână; iar diferenţele dintre viaţa şi perspectiva creştinului şi ale vecinului său păgân erau mai uşor de observat şi de menţinut, deşi aceasta aducea suferinţă discipolului.

4. În ziua de azi, situaţia este foarte diferită, pentru că, neîngrijindu-se să urmărească îndeaproape învăţăturile lui Isus şi ale apostolilor şi din cauza relei îngrijiri a clasei clerului, diferenţele dintre imitatorii lui Cristos şi lume sunt eliminate sau greu perceptibile. Deci, doar lăsând la o parte învăţăturile creştinătăţii şi întorcându-ne direct la cele ale Învăţătorului, putem discerne acum adevărul.

5. Pur şi simplu, astăzi, o mare parte a lumii păgâne este acceptată ca parte din creştinătate. Creştinătatea a devenit, într-adevăr, o formă acceptată de amăgire de sine, pentru că nici o aşa-zisă ţară creştină nu îşi va conduce activitatea decât după principii laice. În această privinţă, fiecare ţară este la fel de păgână ca Imperiul Roman din zilele lui Cristos. Nici o ţară „creştină" nu va ţine cont de voinţa lui Dumnezeu, când îşi va calcula politicile sau va lua în considerare învăţăturile lui Isus Cristos în relaţia cu cetăţenii săi sau în relaţia cu alte ţări, fie că se pretind creştine sau nu.

6. Religia în formă organizată, reprezentată de diferitele biserici, a căzut pradă ideii de a considera unele ţări „civilizate" drept naţiuni creştine. Atitudinea acestor biserici faţă de obştea acelor ţări este de a-i considera creştini chiar şi pe cei care acordă puţină sau nici un fel de atenţie clerului sau religiei, dar ignoranţi şi care trebuie educaţi; la fel şi pe cei care, deşi cunosc idealurile creştine, nu trăiesc la înălţimea lor. Astfel, a apărut concepţia comună din ziua de azi despre obligaţiile creştinului faţă de aproapele său, faţă de comunitatea în care locuieşte şi de ţara în care trăieşte şi, anume, că ar trebui să încerce pe toate căile să fie un sprijin social pentru aproapele său, să servească intereselor ţării sale şi, în general, să încerce să facă lumea un loc mai bun. Acest mod de comportare este numit „creştinism practic", şi în ziua de azi este considerat principalul obiectiv al creştinului. Dar studiul din ziua de azi nu ne învaţă aceasta.

7. Mesajul educativ al lui Petru din lecţia de azi poate fi, într-o anumită măsură, ilustrat de declaraţia lui Moise către regele Edomului, atunci când a cerut monarhului permisiunea să treacă prin ţara Edomului. I-a spus regelui că poporul lui Israel va avea grijă să îşi amintească că sunt doar trecători, care rămân pentru o vreme, purtându-se ca nişte călători care respectă obiceiurile popoarelor şi legile ţării care le-a îngăduit libertatea de a o străbate. În aceeaşi manieră, lumea este Edomul pentru urmaşul lui Cristos. Creştinul, în timpul ce-i este dat să trăiască, trebuie să trăiască în pace cu vecinii săi.

8. Întrebarea pe care o ridică titlul articolului nostru este: „Ar trebui creştinul să adere la politicile ţării străine, la legile şi spiritul său şi să încerce să le reformeze sau să le schimbe în bine sau ar trebui să îşi continue drumul separat?" Maxima lecţiei noastre spune: „Iubirea nu face rău aproapelui". Dar a încerca să trăieşti o viaţă onorabilă şi să-i fi de ajutor la nevoie vecinului tău, este un lucru foarte diferit de a te conforma, a recunoaşte organizarea lumii, a intra în rândurile ei şi a încerca să o pui la punct. Adevăratul urmaş al lui Cristos nu se poate conforma niciodată lucrurilor acestei lumi (adică a organizării oamenilor sub diferite forme de conducere), odată ce realizează că lumea, oricare ar fi aranjamentele ei, se opune de fapt voinţei lui Dumnezeu.

9. Îndrumându-l pe creştin, Petru îl îndeamnă să se înfrâneze de la toate dorinţele carnale. El spune că acestea se războiesc cu sufletul. Acestea au un efect distrugător asupra vieţii unui discipol; căci, oricare formă ar lua aceste pofte sau dorinţe, dacă se lasă în voia lor, creştinul slăbeşte în călătoria sa de locuitor străin. El este din această cauză mai puţin apt să reziste tentaţiilor care vin din lumea străină în care locuieşte, mai puţin capabil să reziste asediilor lui

Cuprins

Satan, marele conducător al ţării prin care trece. Petru dorea ca discipolii să vadă că este bine să se comporte cuviincios în rândul neamurilor; dorea să aibă un nume bun şi o bună reputaţie.

10. Petru ştia din experienţă că, totuşi, oricât de multă grijă ar avea discipolul de comportamentul şi felul său de viaţă, va fi considerat un răufăcător de ne-creştinii în mijlocul cărora va trebui să trăiască. Acest lucru a fost de multe ori evident în zilele de început ale adunării, căci în zilele de după Rusalii, când apostolii au început să predice, conducătorii iudaismului i-au considerat periculoşi pentru interesele poporului şi ale naţiunii lor.

11. În această privinţă au fost trataţi ca Învăţătorul lor iubit. Conducătorii evreilor aveau opinia fermă că Isus trebuie considerat un răufăcător, pentru că învăţăturile lui le subminau autoritatea faţă de popor. Şi atunci când, în consiliu, căutând să-l piardă, marele preot, spunând mai mult decât înţelegea, a spus că ,,trebuia" ca Isus să moară; interesele lor naţionale erau puse în primejdie, pentru că agitaţia cauzată de ei împotriva lui îi putea compromite în ochii romanilor – Ioan 11:49-51

12. Evreii din Tesalonic au spus despre Pavel şi însoţitorii săi: ,,Oamenii aceştia care au răscolit lumea au venit şi aici" (Fapte 17:6), iar stăpânii femeii posedate de demoni din Filippi, victima lăcomiei lor, au declarat că Pavel şi însoţitorii săi erau agitatori împotriva puterii romane; şi, fără judecată, guvernatorii i-au prigonit şi i-au trimis la închisoare. (Fapte 16:23). Cu toate acestea, Petru îi îndeamnă pe creştini să trăiască astfel încât, chiar dacă oamenii cu minţi rele vor vorbi despre ei ca despre nişte răufăcători, defăimătorii ,,să îl glorifice pe Dumnezeu în ziua cercetării sale." (1 Petru 2:12). Fără îndoială, Petru se referea la cuvintele lui Isus: ,,Tot aşa să strălucească şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri." (Matei 5:16).

13. Ne întrebăm: Ce este această zi a cercetării ,când oamenii îi vor mulţumi lui Dumnezeu pentru mărturia dreptăţii şi adevărului, date de vieţile adevăraţilor discipoli? Sunt două prilejuri în Noul Testament, în care se vorbeşte despre vizita făcută de Dumnezeu neamurilor şi ambele sunt asociate cu Petru. Prima a fost la încheierea consiliului apostolic ţinut în Ierusalim, când Iacov a zis: "Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Şi-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele." (Fapte 15:14). Cealaltă se regăseşte în pasajul dinaintea noastră.

14. Prima referinţă se făcea la chemarea neamurilor la părtăşia lui Isus Cristos, care i-a adus pe evrei şi pe neamuri la acelaşi nivel înaintea lui Dumnezeu : ,, şi, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuşi un singur om nou, făcând astfel pace;" (Efeseni 2:15). Al doilea text se referă la timpul celei de-a doua veniri a lui Cristos, când creştinătatea se va afla în condiţii similare celor în care se găsea Ierusalimul, căci Ierusalimul a pierit pentru că nu ştia despre momentul când urma să fie cercetat.– Luca 19:44.

15. A sosit acum momentul ca Dumnezeu să inspecteze naţiunile care au făcut parte din creştinătate. Chiar şi la prima venire a lui Isus, au existat unii oameni credincioşi Domnului care şi-au dat seama că Dumnezeu şi-a vizitat poporul şi s-au încredinţat deci grijii lui (Luca 1:78), astfel încât mulţi şi-au dat seama acum că Dumnezeu a vizitat din nou neamurile şi, fără îndoială, şi mai mulţi sunt pe cale să-i între în grijă, ajutaţi de vieţile consecvente şi credincioasa mărturie a adevăratului popor al lui Dumnezeu.

16. Prima vizită a lui Dumnezeu s-a făcut cu scopul de a-şi aduna ,,turma cea mica", căreia Isus i-a spus: ,,Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăţia." A doua vizită va aduna la Dumnezeu acea mare mulţime ,despre care Scripturile arată că va veni la Dumnezeu în vremurile de suferinţă care însoţesc acele zile ale vizitei sale.

17. Cuvintele lui Petru: ,,Cinstiţi pe toţi oamenii, iubiţi pe fraţi." (1 Petru 2:17) spun discipolului că nu trebuie să îşi limiteze grija, gândurile şi respectul doar la fraţii săi în credinţă. El trebuie să fie, în această privință, un imitator al Învăţătorului său, care, la rândul său, a urmat

Cuprins

exemplul lui Dumnezeu, care este generos cu toţi, atât cu cei drepţi cât şi cu cei nedrepţi – Matei 5:45.

18. Discipolul trebuie să se teamă cu respect de Dumnezeu, amintindu-şi că se află sub autoritate; şi, deşi Dumnezeu este Tatăl lui ceresc, discipolul lui Cristos nu îşi poate îngădui libertăţi din acest motiv. Trebuie să se supună şi autorităţii organizate, fie a regilor, guvernatorilor sau magistraţilor; dar, în această supunere, trebuie să îşi aducă mereu aminte că este consacrat lui Dumnezeu. Petru, care se afla sub o asemenea supunere, a ţinut piept el însuşi autorităţilor din Ierusalim când le-au poruncit apostolilor ,,să nu mai vorbească de acum înainte în numele acelui om". Petru le-a întors porunca, spunându-le: „Judecaţi voi înşivă dacă este drept în ochii lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu." – Fapte 4:8-19.

19. Recapitulând, putem spune că discipolii trebuie să se ferească atât de căile păcătoase ale lumii, cât şi de lume însăşi; trebuie să recunoască şi să îşi dea seama că acela care este un prieten al acestei lumi este duşmanul lui Dumnezeu, pentru că această lume se sprijină pe cei păcătoşi, dumnezeul sau liderul ei fiind Satan, despre care Pavel vorbeşte ca fiind ,,dumnezeul acestei lumi" – Iacov 4:4; 1 Ioan 5:19; 2 Corinteni 4:4.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1,2. Cui sunt adresate cuvintele adevărate ale studiului de azi? În ce sens un creştin adevărat ,,nu face parte din lume"?

3-6. De ce a fost dificil să se discearnă adevărul punctului anterior? Cum a fost folosit în mod abuziv cuvântul ,,creştin" de către organizaţiile religioase? La ce se referă bisericile când vorbesc despre ,,creştinism practic"? Este această idee întemeiată pe Scriptură?

7-9. În ce fel este instruirea pe care o face Petru în lecţia de azi paralelă cu o întâmplare din Vechiul Testament? Ar trebui creştinii să încerce să schimbe căile lumii? Explicaţi lucrarea lui Petru în acest sens.

13-16. Ce semnifică ,,ziua cercetării" de care vorbea Petru? Care două vizite sunt menţionate în Noul Testament şi la ce se referă ele?

17-19. Ce alte îndrumări principale se regăsesc în lecţia de azi si cum ar trebui înţelese aceste îndrumări?

Recapitulare: Viaţa şi scrisorile lui Petru

26 iunie – 1 Petru 5:1-11 .

,,Veniţi după mine şi vă voi face pescari de oameni." – Matei 4:19.

Îl întâlnim prima dată pe Petru atunci când a fost adus de fratele său, Andrei, în ziua când Isus, venind din pustiul unde a fost ispitit, a sosit acolo unde se afla Ioan cu discipolii săi, zi care a fost prima din serviciul lui Isus. Isus a văzut în Petru lucrurile care aveau să îl facă unul dintre cei mai folositori slujitori ai muncii pe care Isus a venit să o facă pe pământ.

2. De îndată, Isus i-a dat lui Petru un nume nou. I-a zis: ,,Te vei numi Chifa" (Ioan 1:42), adică ,,o piatră", ceea ce se traduce Petru (vezi Matei 16:18). Simon însemna: ,,Cel care ascultă şi se supune", dar Simon era prea predispus să-şi piardă cumpătul, aşa că a fost necesar un proces de întărire, de călire, pentru a-l face bun pentru serviciul Învăţătorului său. Acest tânăr pescar cu inimă bună l-a iubit pe Isus din primul moment; iar Isus, care era pe deplin om, l-a iubit cu

Cuprins

dragostea celui care vede oamenii buni şi vrea să-i ajute. Isus a văzut în Petru ceea ce Petru își dorea să simtă în sinea lui, dar ceilalţi nu au putut desluşi.

3. Abia după destul timp, atunci când Isus i-a chemat pe Petru, Andrei , Iacov şi Ioan de la ocupaţiile lor, pentru a i se alătura în lucrarea lui, le-a spus: „Veniţi după mine şi vă voi face pescari de oameni.” (Marcu 1:17). Circumstanţele chemării au dezvăluit câteva din trăsăturile lui Petru. Acestea s-au dovedit prin promptitudinea cu care a răspuns la solicitarea lui Isus de a-i folosi barca, încrederea sa în sine, impulsivitatea lui, modestia lui şi entuziasmul cu care a răspuns invitaţiei lui Isus de a-l urma.

4. Petru nu a arătat niciodată ambiţii de lider. Cu toate acestea, un om ca el, plin de energie şi cu o minte mereu activă, avea aproape sigur să devină unul. Deşi aceste ambiţii nu au fost manifestate nici de o parte dintre ceilalţi apostoli, aceştia nu au manifestat nici activitate. Ei au fost aleşi pentru calităţile lor. Petru avea o fire pragmatică, dar nu a căutat niciodată ranguri sau putere. Dacă era foarte curios, nu era doar pentru că voia să afle lucruri. Era mereu gata să înveţe; şi, deşi nu era un mare gânditor, dorea mereu să coreleze lucrurile.

5. Petru a fost unul dintre cei special aleşi pentru a-l asista pe Isus cu prilejuri speciale. La începutul serviciului lui Isus, aceştia trei (Petru, Iacov şi Ioan) au văzut învierea fetei lui Iair. Se pare că acest lucru era necesar pentru a le statornici definitiv credinţa. Foarte multe dintre lucrurile relatate în Biblie gravitează în jurul unor spuse sau fapte ale lui Petru sau de o întrebare pe care a pus-o. Cu alte cuvinte, mare parte din învăţăturile din evanghelii sunt date de Isus către biserică prin Petru. Studiile din ultimul trimestru au atins doar câteva dintre faptele mai importante consemnate.

6. După cum am arătat şi înainte în această publicaţie, Domnul s-a folosit de viaţa şi zelul lui Petru pentru a scoate la iveală lucrurile necesare bisericii. Dragostea lui Petru pentru Învăţătorul lui era constantă, deşi încrederea mare în sine i-ar fi putut primejdui sinceritatea. Era gata să îl apere pe Domnul său în momente primejdioase, după cum vedem atunci când a atacat mulţimea care l-a luat pe Isus din Ghetsimani. Dorinţa sa sinceră de a fi cu Domnul s-a arătat în încrederea grabnică cu care a sărit în marea agitată de furtună atunci când Isus li s-a arătat mergând pe apă. Nu era o credinţă calculată; ci doar o încredere vie, iubitoare, o încredere neclintită şi nădejde în Învăţătorul său.

7. Propunerea lui Petru de a construi trei corturi, pe când se aflau pe Muntele Transfigurării, este percepută, de obicei, de dorinţa sa de a continua să se bucure de o asemenea fericire. Dar era, mai probabil, încântarea de a-l vedea pe Învăţătorul lui încununat cu o asemenea glorie, glorie care ar fi vrut să continue. Nu există nici o dovadă în nici una dintre consemnări că Petru ar fi dorit lucruri doar pentru el.

8. Nu este atunci deloc surprinzător să vedem că Petru este primul care dă marea mărturie că Isus este Cristosul (Matei 16:16). El a văzut aceasta prin dragostea lui. Se zice că dragostea este oarbă; dar este adevărat şi că adevărata dragoste creştină vede ager şi pătrunzător şi, deşi declaraţia că Isus este Fiul lui Dumnezeu cel viu a fost făcută prin spiritul sfânt, Petru a făcut-o pentru că era cel mai ager dintre apostoli. Nu este nici un motiv să credem că Petru a fost ales să proclame acest adevăr pentru că a fost ales să devină conducătorul bisericii; ci, dimpotrivă, a fost ales să conducă adunarea pentru că era cel mai ager la învăţătură – şi a fost binecuvântat pe măsură.

9. Se pare, prin urmare, cu atât mai mare surpriză și durere și păcat că un astfel de om precum Petru, care a fost atât de aproape de Domnul, care îl iubea cu atâta căldură şi fermitate, a dat greş atât de amarnic în vreme de încercare. Există două mari eşecuri în vieţile apostolilor: dezicerea de Isus de către Petru şi trădarea lui Iuda. Dar cât de diferite sunt motivațiile de la originea lor! Una a fost calculată, josnică şi răuvoitoare, cu gândul la bani şi câştig. Iuda ar fi devenit un mare proprietar de pământ cu preţul vieţii Învăţătorului său. Contrastul dintre cei doi

Cuprins

devine vădit dacă încercăm să ni-l imaginăm pe Petru vânzându-şi Învăţătorul pe bani. Petru nu ar fi putut face aceasta.

10. Care este atunci cauza tristului eşec al lui Petru? Răspunsul se află în încrederea lui în sine. Atât de încrezător era, încât era gata să pună la cale treburile Învăţătorului său. Petru era ager, dar impulsiv, lipsindu-i stăpânirea. El i-a spus lui Isus că nu trebuie să se sacrifice; din propria iniţiativă le-a spus vameşilor că Învăţătorul său va plăti tribut; i-a spus Învăţătorului său că Muntele Transfigurării era cel mai bun loc pentru el. Toate acestea însemnau fie că Petru va trebui să treacă prin foarte multe lecţii, fie doar prin una decisivă, care să-i astâmpere încrederea în sine.

11. Putem spune că atunci când Petru a dat greş, a fost adus într-un loc al marilor ispitiri; dar este şi mai corect să spunem că a ajuns acolo datorită propriei sale acţiuni. Domnul nu l-a făcut să vină la palatul marelui preot. Ce i-a făcut pe el şi pe ceilalţi să fugă atunci când Isus era în primejdie? Răspunsul trebuie să fie teama de a fi vătămat sau de a-şi pierde viaţa. Atunci, ce l-a făcut să nege că este discipolul acestui om? Îi era teamă că i se va face rău. Nu ne putem închipui că îi era ruşine de Isus, deşi poate că îi era pe moment ruşine că era socotit religios.

12. Căderea lui Petru a venit din cauza încrederii în sine. Superbul exemplu de dragoste şi stăpânire pe care Isus l-a arătat după ce Petru a păcătuit împotriva lui, îi atrage la Isus pe toţi cei care cunosc această pildă. Isus ştia cât de adânc a căzut Petru, ştia că a negat că are ceva de-a face cu el şi chiar şi că l-ar cunoaşte. Atunci când Isus a trecut pe lângă locul unde se afla Petru, a privit către el; şi, când privirile lor s-au întâlnit, Petru nu a văzut reproş, ci grijă prevenitoare; şi asta l-a făcut să-şi dea seama că, după toate acestea, Isus încă era Prietenul său.

13. Petru s-a retras în noapte, probabil cam în acelaşi moment în care a făcut-o şi Iuda, aflând că planul său a dat greş; dar unul s-a retras pentru a lăsa să curgă amarul unei inimi frânte, pe când celălalt a plecat să-şi curme remuşcările în bezna veşnică. Sufletul lui Petru era rănit, şi putem spune că prima vindecare a lui Isus după înviere a fost a sufletului lui Petru. Deşi Petru nu a fost readus la locul său decât după una sau două săptămâni, atunci când Isus l-a întâlnit pe Petru în dimineaţa învierii sale, l-a încredinţat grabnic pe discipolul rătăcit de dragostea sa. Şi Petru a înţeles; nu a arătat neîncredere atunci când s-a întâlnit cu ceilalţi discipoli, curând după aceea.

14. Se pare că Isus a întârziat la întâlnirea cu discipolii săi din Galileea. Probabil, în primul rând pentru a-l testa pe Petru. Iar Petru, încă impulsiv, a zis: „Mă duc să pescuiesc.” Nu era nici un motiv pentru a merge la pescuit, în afară ca Petru să aibă ceva de făcut; găsea foarte greu să nu facă nimic. Domnul a aranjat ca discipolii să nu prindă nimic în noaptea aceea, ca şi cum i-ar fi arătat lui Petru că se cuvenea să aştepte, şi dacă ceilalţi ar fi vrut să facă altceva, să-i îndemne la răbdare; pentru că dacă ar fi reuşit, ar fi fost tentaţi să se întoarcă la vechile lor ocupaţii; deşi Petru, întărit de experienţa sa, poate că nu ar fi fost atât de tentat.

15. Dar pescarii nu au prins nimic, prin aceasta Domnul arătându-le că supunerea este mai bună decât a-ţi umple timpul cu ceva. Apoi Domnul l-a luat pe Petru deoparte şi, părând să se îndoiască de sinceritatea lui Petru, i-a adus câteva clipe de mâhnire. Domnul a vrut ca Petru să vadă că nici măcar propriul lui cuvânt dat Învăţătorului nu poate fi sigur. Petru a jurat că *el* va rămâne credincios, chiar şi când ceilalţi se vor poticni. Trebuia deci să înveţe să nu se încreadă în sine pentru a-şi păstra cuvântul dat. Petru a învăţat prin aceasta o lecţie pe care nu avea să o uite niciodată. Era schimbat. – Matei 26:33; Luca 22:32.

16. După înălţarea lui Isus, Petru şi-a asumat rolul unui păstor al micii turme de discipoli. După câteva zile, a preluat conducerea adunării; a stat în mijlocul lor şi le-a spus că este evident că locul lui Iuda trebuie umplut; un gest de lider. Au ales pe unul dintre discipolii care au stat cu Domnul de la început, şi de atunci s-a numărat între cei doisprezece.

17. Într-a cincizecea zi, pe când se întâlniseră laolaltă dis-de-dimineaţă, spiritul sfânt a coborât asupra lor, dar nu ca și asupra lui Isus la râul Iordan, în chip de porumbel, ci sub forma unor limbi de foc pe capetele fiecăruia şi cu vâjâitul unui vânt puternic. Această manifestare şi

Cuprins

abilitatea instantanee a apostolilor de a vorbi în alte limbi au cauzat rumoare în Ierusalim; şi o mulţime mare s-a adunat. Petru le-a vorbit oamenilor, arătând că aceste lucruri împlineau profeţii, şi erau o dovadă că Dumnezeu îşi vizitase din nou poporul. Le-a spus că această promisiune va fi făcută tuturor celor care îl primesc pe Isus; şi în acea zi 3000 de oameni au început să creadă.

18. Curând după aceasta, Petru şi Ioan au făcut un miracol demn de luat în seamă; un om neputincios, olog în toţi cei 40 de ani ai vieţii sale, a fost vindecat în cel mai frecventat loc din oraş – templul. Agitaţia cauzată de aceasta i-a adus lui Petru încă un public vast. Profitând de oportunitate, le-a spus oamenilor despre ce-au făcut ţintuindu-l pe Isus din Nazaret, şi i-a chemat cu îndrăzneală să se pocăiască. Le-a spus că miracolul era un semn al timpurilor de răsplată prevestite de Dumnezeu, dar că acestea vor veni doar când poporul lui Israel este pregătit. Convinşi de acest miracol şi văzând că Petru şi însoţitorii săi era oameni simpli şi cinstiţi, oamenii i-au crezut; şi încă 3000 au îngroşat rândurile bisericii în ziua aceea. – Fapte 2:41.

19. Conducătorii nu puteau suporta această situaţie; pentru că nu voiau ca poporul să fie vindecat sau să primească învăţătură. I-au arestat pe Petru şi pe Ioan şi astfel a început persecutarea adunării. În loc să le oprească lucrarea, acţiunile conducătorilor le-au dat apostolilor impulsul de care aveau nevoie. Acum apostolii vedeau privilegiul lor de a suferi alături de Isus, semn pentru ei că Dumnezeu le accepta serviciul; i-au mulţumit lui Dumnezeu şi s-au încurajat.

20. Poziţia lui Petru în cadrul adunării a fost confirmată de pedepsirea dureroasă a lui Anania şi a Safirei, soţia sa. Ambii şi-au pierdut vieţile pentru că au plănuit împreună să înşele adunarea. Petru, călăuzit de spiritul sfânt, a considerat necesar să avertizeze adunarea despre consecinţele ipocriziei. Petru a continuat să fie figura principală a adunării şi porţiunea de început a cărţii Faptelor Apostolilor este, în mare parte, o consemnare a faptelor sale.

21. După trei ani şi jumătate în care Petru încă nu ştia că neamurilor le va fi îngăduit să se bucure de privilegiile adunării, a fost trezit la lumina acestui fapt şi a devenit unealta primirii lor. Fiind rugat, după ce avusese o viziune, să însoţească nişte oameni, s-a găsit în mijlocul unor oameni ai naţiunilor care aşteptau o binecuvântare de la Dumnezeu. Pe când le vorbea, spiritul sfânt s-a coborât asupra lor, precum se coborâse asupra micului grup din ziua Rusaliilor. Astfel, Petru a fost folosit pentru a deschide împărăţia pentru credincioşii dintre naţiuni şi din Israel, totodată – Fapte 11:15.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Când este menţionat Petru pentru prima oară în noul Testament? Ce a văzut Isus în Petru şi ce nume i-a dat Învăţătorul?

3-5. Când a spus Isus „Vă voi face pescari de oameni”? Cum s-au arătat unele dintre trăsăturile lui Petru la vremea acestei chemări? Cum este Petru onorat în mod special în Evanghelii?

6-8. Cum s-a manifestat în mod constant şi uneori impulsiv, marea dragoste a lui Petru pentru Isus?

9-12. Care au fost cele două mari eşecuri din vieţile apostolilor, şi în ce privinţe diferă acestea în mod fundamental? Care a fost cauza eşecului lui Petru?

13-15. Care a fost prima vindecare a lui Isus după înviere? Când şi de ce a spus Petru „Mă duc să pescuiesc”? Ce lecţie a primit acesta prin evenimentele ce au urmat?

16-19. Cum s-a manifestat conducerea bisericii de către Petru după înălţare? Ce s-a petrecut la cincizeci de zile după aceasta? Ce mare miracol au înfăptuit Petru şi Ioan şi cu ce urmări?

20-21. Cum a fost confirmată, în chip tragic, poziţia lui Petru în cadrul bisericii? Ce privilegiu deosebit i-a fost acordat în jurul anului 36 d.Chr?

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Mai 1927** **Nr. 10**

ÎNVIEREA

"Fericit şi sfânt este cel ce are parte de prima înviere. Asupra lor moartea a doua nu are autoritate, ci ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi vor domni ca regi cu el în cei o mie de ani." Apocalipsa20:6.

1. A ÎNVIA înseamnă a „fi adus din nou la viaţă". Este opusul total al morţii, pentru că înseamnă revenirea din moarte. Folosirea articolului hotărât în relaţie cu învierea sugerează învierea de căpătâi, acea înviere de cea mai mare importanţă. Sintagma „prima înviere", folosită în textul de mai sus, simbolizează faptul că este prima, atât cronologic, cât şi ca importanţă. Putem deduce, deci, că există o înviere ulterioară, întrucâtva mai puţin importantă, legată de prima.

ADEVĂRUL

2. Este adevărat că morţii pot fi aduşi din nou la viaţă? Satan, duşmanul, spune că nu. Clerul bisericilor spune că nu. Dumnezeu spune că este adevărat. Desigur, există mulţi care sunt rezervaţi, dar va veni timpul când fiecare va trebui să creadă că este adevărat sau nu. Este nevoie de dovezi, iar Dumnezeu a oferit, prin Cuvântul său, dovezi satisfăcătoare şi abundente.

3. Este clar că o creatură nu poate învia dacă nu moare mai întâi. Dacă nu există moarte, atunci învierea nu ar fi doar inutilă, ci şi imposibilă. O creatură nemuritoare nu poate muri. Nemurirea înseamnă nesupunerea la legile morţii. În acest moment, clerul pune mare accent pe ideea că toţi oamenii sunt suflete nemuritoare sau că fiecare are un suflet nemuritor. Prin această teorie, neagă existenţa unei învieri a celor morţi. Concluziile lor se sprijină doar pe ceea ce a spus Satan Diavolul - Geneza 3:4.

4. Pentru o lungă perioadă de timp, oamenii au privit cu respect spre cler, ca spre cei care vorbesc cu autoritate în chestiuni religioase. Astfel, oamenii au fost convinşi să creadă că fiecare om este sau are un suflet nemuritor. Asemenea credinţe reduc la nimic doctrina învierii morţilor. Grosul omenirii crede în aceste doctrine false, pentru că nu îl cunoaşte pe Dumnezeu şi nici Cuvântul său.

5. Este deci privilegiul, da, datoria fericită a fiecărui adevărat creştin să mărturisească cu credinţă în numele lui Dumnezeu şi să spună oamenilor adevărul. Pentru a le spune adevărul, trebuie să cunoască adevărul. Acesta este momentul aflării lui şi niciodată n-a fost mai necesar să fie spus adevărul. Fiecare dintre cei care au spiritul Învăţătorului trebuie să se folosească acum de fiecare prilej pentru a face cunoscut celorlalţi adevărul despre planul lui Dumnezeu.

6. Legea lui Dumnezeu este voinţa lui, exprimată sau nu. El i-a făcut cunoscută voinţa sa lui Adam, când a spus: „Căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri." Atunci când omul a încălcat legea, Dumnezeu a pronunţat condamnarea la moarte pentru el. Satan a spus: „În mod sigur nu veţi muri." Este totuna cu a spune: „Nu există moarte." Pentru mult timp, clerul a spus

Cuprins

acelaşi lucru. Isus spune că Satan este un mincinos, că este tatăl tuturor minciunilor. Adoptând minciuna lui Satan şi negând adevărul lui Dumnezeu, clerul şi-a ocupat locul între fiii lui Satan. Ei vor împlini dorinţa tatălui lor, aşa cum a spus şi Isus – Ioan 8:44.

7. Satan, tatăl lor, a dorit întotdeauna să nege învierea morţilor, cu scopul de a-i îndepărta pe oameni de la Iehova. El continuă să se folosească de uneltele şi agenţii lui vizibili, urmărind acelaşi scop. Dumnezeu i-a învăţat pe evrei, prin profeţii săi sfinţi, că morţii vor fi aduşi de pe pământul duşmanilor şi aşezaţi la vechea lor moşie. Aceste profeţii conţineau referinţe la învierea morţilor. (Ieremia 31:15-17; Ezechiel 16:53-55) Totuşi, puţini evrei credeau în această înviere. – Luca 20:27; Fapte 23:8.

8. Isus a depus o mărturie convingătoare despre adevărul învierii din morţi. Mărturia lui a constat, atât în cuvinte, cât şi în fapte. L-a chemat pe Lazăr din mormânt, dar nu l-a re*înviat* pe Lazăr. L-a trezit pe Lazăr din somnul morţii, ceea ce simbolizează felul în care, în calitatea sa de mare Reprezentant Principal al lui Iehova, îi va chema din mormintele lor pe toţi morţii, la ceasul potrivit. Mai târziu Lazăr a murit şi chiar şi el va participa la înviere, în ceasul lui Dumnezeu. Isus i-a spus Martei: „Eu sunt învierea şi viaţa." (Ioan 11: 25). Prin aceasta, a vrut să spună că Dumnezeu a stabilit moartea drept condiţie a învierii şi că Isus Cristos este unealta sau mijlocul ales, prin care va împlini Dumnezeu această mare lucrare. Isus a adăugat că va sosi un timp când toţi vor fi treziţi la moarte din mormintele lor –Ioan 5:28,29.

9. Pe când era ţintuit pe stâlpul de tortură, Isus a murit. Acest lucru nu a fost o înscenare, ci o moarte reală. Chiar sufletul lui a murit (Isaia 53:10). Dacă Isus s-ar fi născut nemuritor sau ar fi avut un suflet nemuritor, nu ar fi putut muri. A fost făcut un om, un muritor, tocmai pentru a putea muri şi, prin moartea sa, să plătească preţul răscumpărării pentru rasa umană. (Ioan 1:14; Evrei 2:9). Şi-a dat viaţa, fiind condamnat la moarte, drept răscumpărare pentru oameni, pentru ca oamenii să poată trăi. (Matei 20:28; Ioan 10:10). Sufletul lui Isus a ajuns în hades, care este mormântul comun al omenirii. Dumnezeu a vestit dinainte aceasta, făcându-l pe profet să scrie despre Isus: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuinţa morţilor, nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea. Îmi vei arăta cărarea vieţii; înaintea Feţei Tale Sunt bucurii nespuse, şi desfătări veşnice în dreapta Ta." (Psalmul 16:10,11). „ despre învierea lui Hristos a proorocit şi a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuinţa morţilor, şi trupul lui nu va vedea putrezirea." (Fapte 2:31)

10. Înainte de moartea lui Isus, Dumnezeu i-a promis că îi va da viaţă înnăscută, sau nemurire, ca o recompensă pentru credinţa sa. Isus a rămas credincios şi fidel chiar şi în cele mai grele încercări; iar Dumnezeu, fidel promisiunii sale, l-a ridicat din morţi, până pe cea mai înaltă poziţie din tărâmul lui divin. Despre moartea şi învierea lui la nemurire, Isus a spus: „Cel viu. Am fost mort, şi iată că Sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor." Apoc.1:18.

11. Afirmaţia anterioară a lui Isus este dovada concluzivă că Isus era muritor şi că nu a avut nemurirea dintru început; că a murit ca un muritor şi că Dumnezeu l-a înviat din morţi şi i-a dat viaţa înnăscută, adică nemurirea; că este viu pentru totdeauna şi că moartea nu va mai avea niciodată putere asupra lui. El este conducătorul clasei care se bucură de binecuvântările primei învieri, aşa cum este menţionat în textul ce însoţeşte titlul şi va trăi veşnic. Aceia care răspândesc doctrinele despre nemurirea tuturor sufletelor neagă, deci, moartea lui Isus şi învierea sa şi, deci, neagă învierea tuturor morţilor – 1 Corinteni 15:14-23.

12. Atunci când Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morţi, a dovedit cu prisosinţă adevărul că fiecare persoană care crede în acest adevăr este pe deplin îndreptăţit în credinţa sa. Desigur, Satan a încercat să distrugă acest mare adevăr şi să îl şteargă din minţile oamenilor. I-a făcut pe clericii evrei să nege învierea. L-a făcut chiar şi pe Saul din Tars, orb pentru o vreme, la adevărata semnificaţie a

Cuprins

învierii. Totuşi, când Saul a aflat adevărul şi înţelegerea i-a fost luminată, iar Dumnezeu i-a schimbat numele în Pavel, a devenit cel mai zelos martor al învierii lui Isus Cristos, în numele lui Dumnezeu.

13. Pavel a spus despre înviere: „ V-am învăţat înainte de toate, aşa cum am primit şi eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat şi a înviat a treia zi, după Scripturi; şi că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de fraţi deodată, dintre care cei mai mulţi Sunt încă în viaţă, iar unii au adormit. În cele din urmă s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toţi, ca unei stîrpituri, mi s-a arătat şi mie. Căci eu Sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu Sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu." - 1 Corinteni 15:3-9

14. Nici o parte a planului divin nu este la fel de importantă ca învierea morţilor. Este evident că acesta este motivul pentru care Satan încearcă atât de disperat să-i păstreze pe oameni neştiutori despre înviere. Desigur, sacrificiul răscumpărător este axul central în jurul căruia se învârte întregul plan de salvare, dar, dacă nu ar exista învierea, sacrificiul făcut pentru răscumpărare nu ar avea nici o valoare pentru cei care au murit. Adevărul învierii lui Isus Cristos ar trebui să-i facă să tacă pe aceia care neagă învierea. Satan a fost, totuşi, mereu în stare să îşi împingă martorii mincinoşi în faţă, iar aceştia au pretins că îl reprezintă pe Domnul, negând în acelaşi timp învierea morţilor. La fel se petrecea şi în zilele apostolilor, la fel se petrece şi în ziua de azi.

15. Acum, când aceşti, aşa-zişi, predicatori faimoşi ai lumii neagă învierea, este de datoria fiecărui creştin să atragă atenţia asupra acestui adevăr. Învierea lui Isus este o garanţie completă că morţii vor fi readuşi la viaţă. În acest sens, apostolul aduce următorul argument: „Iar dacă se propovăduieşte că Hristos a înviat din morţi, cum zic unii dintre voi, că nu este o înviere a morţilor? Dacă nu este o înviere a morţilor, nici Hristos n-a înviat. Şi dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zădarnică, şi zădarnică este şi credinţa voastră. Ba încă noi Suntem descoperiţi şi ca martori mincinoşi ai lui Dumnezeu; fiindcă, am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morţii nu înviază. Căci, dacă nu înviază morţii, nici Hristos n-a înviat. Şi dacă n-a înviat Hristos, credinţa voastră este zădarnică, voi Sunteţi încă în păcatele voastre, şi prin urmare şi cei ce au adormit în Hristos, Sunt pierduţi. Dacă numai pentru viaţa aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci Suntem cei mai nenorociţi dintre toţi oamenii!" - 1 Corinteni 15:12-19.

16. Învierea lui Isus Cristos a fost, în sine, dovada substanţială şi completă pe care oamenii să îşi întemeieze credinţa în doctrina învierii. Apostolul declară că Dumnezeu a numit o zi în care toţi oamenii vor avea ocazia de a afla şi de a se supune adevărului şi de a obţine viaţa, adevăr de care Dumnezeu ne-a încredinţat prin învierea lui Isus Cristos din morţi. (Fapte 17:31). În acea zi, atât cei drepţi, cât şi cei nedrepţi, vor fi treziţi din moarte (Fapte 24:15). Corelat cu aceasta, Isus a spus că toţi cei din mormintele lor vor auzi glasul său şi vor veni la el – ca parte a unei învieri instantanee, şi o altă clasă va asista la o judecată care le va da şansa de a învia pe deplin şi a primi viaţă veşnică.

ORDINEA ÎNVIERII

17. Nimeni nu a fost înviat când Isus se afla pe pământ. Isus a afirmat că, în acel timp, nimeni nu s-a înălţat la ceruri (Ioan 3:13). Mai târziu, apostolul Pavel, ca martor al lui Dumnezeu, a adeverit aceasta: „Dar acum, Hristos a înviat din morţi, pîrga celor adormiţi." (1 Corinteni 15:20). Aceasta dovedeşte că Cristos este învierea (Ioan 11:25), adică începutul învierii şi că, în afara lui, nu poate exista înviere, căci acesta este planul lui Dumnezeu. Apoi, apostolul a scris despre faptul că învierea lui Isus este o garanţie că toţi vor avea o şansă la viaţă: „ Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin

Cuprins

om a venit şi învierea morţilor. Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa, toţi vor învia în Hristos" (1 Corinteni 15:21-23).

18. Cristos înseamnă „Unsul lui Dumnezeu". Cristosul este compus din Isus, Capul şi membrii trupului său, care sunt adunarea (Coloseni 1:18, 24; Efeseni 1:22, 23). Aceste versete dovedesc că Cristos este începutul învierii, că învierea sa le precede pe toate celelalte şi este prima, atât ca importanţă, cât şi cronologic. Este evident, deci, că toţi cei care vor avea parte de prima înviere trebuie să facă parte din Cristos, să fie în Cristos. A fi în uniune cu Cristos înseamnă a fi născut în natura divină şi uns de spiritul lui Iehova şi, prin aceasta, adoptat în trupul lui Cristos.

19. Scripturile ne arată, în mod explicit, condiţiile care trebuie îndeplinite de aceia care vor participa la prima înviere. A pretinde că eşti creştin nu va fi suficient. Trebuie să te consacrezi deplin; consacrarea trebuie acceptată, urmată de dovedirea dreptăţii de către Iehova; acela făcut drept trebuie să fie acceptat de Iehova ca parte a jertfei lui Isus Cristos, apoi născut în natura divină, să primească chemarea cerească, şi, din acel moment, să intre datorită încercării sau testului său. El trebuie să fie botezat în moartea lui Cristos, prin sacrificarea dreptului său de a trăi ca fiinţă umană, drept care rezultă din dovedirea dreptăţii sale. El trebuie să moară cu Cristos, ca să poată trăi cu el. Doar cei care sunt botezaţi în moartea lui Cristos pot lua parte la prima înviere.

20. Din partea lui Iehova a legământului, creştinul este considerat mort ,ca om, de îndată ce se naşte din spiritul sfânt. Acela născut în acest chip trebuie să-şi împlinească contractul sau legământul prin moarte şi trebuie să fie, într-adevăr, botezat în moartea lui Isus Cristos. O asemenea mărturie dă apostolul: „Nu ştiţi că toţi cîţi am fost botezaţi în Isus Hristos, am fost botezaţi în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El şi printr-o înviere asemănătoare cu a Lui." - Romani 6:3-5.

21. Creştinul întră, la momentul consacrării sale, într-un legământ cu Iehova. Acesta se numeşte legământ de jertfă şi trebuie împlinit în mod desăvârşit. Importanţa împlinirii acestui legământ este subliniată de apostol, când spune: „ Ba încă, şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos, şi să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credinţa în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credinţă. Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui, şi să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morţi." - Filipeni 3:8-11

22. Apostolul este hotărât că nimic nu ar trebui să stea în calea împlinirii depline a părţii sale de legământ, pentru a putea lua parte la învierea din morţi. În acest sens, el lasă deoparte toate celelalte lucruri şi se avântă pentru a-şi putea câştiga recompensa. El nu este dispus să rişte, fiind activ doar pentru o vreme şi apoi, odihnindu-se, şi bizuindu-se pe ce a făcut până atunci, ci şi-a dat seama că trebuie să continue cu credinţă până la moarte. Există ispita de a te simţi obosit servindu-l pe Domnul şi de a crede că ai făcut destul; dar trebuie să ne amintim că secerişul creştinului va sosi la momentul potrivit, dacă nu slăbeşte eforturile de împlinire a legământului său. (Galateni 6:9). Fidelitatea noii fiinţe trebuie să continue până la moarte, dacă doreşte să primească coroana vieţii, adică să fie parte a primei învieri . Apoc.2:10.

23. „Fericit şi sfânt este cel care are parte de prima înviere." (Apoc.20:6) Aceasta înseamnă că acela este devotat în întregime Domnului, iar starea lui de fericire izvorăşte din devotament; dar această stare trebuie să se prelungească până la sfârşitul călătoriei sale pământeşti, dacă doreşte să aibă parte de prima înviere. Devoţiunea deplină sau întreagă pentru Domnul nu poate începe după ce

Cuprins

ajungem în planul ceresc; aceasta trebuie să existe la creştin încă de pe pământ. Doar cei care o au pot fi răsplătiţi cu viaţa veşnică.

24. Din moment ce Cristos înseamnă „Unsul”, şi se compune din Capul, Isus Cristos şi numeroşii membri ai trupului său, este vădit că prima înviere, care a început când Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morţi, se va termina doar când fiecare membru al corpului lui Cristos va fi glorificat şi făcut nemuritor. Iar desăvârşirea învierii lui Cristos trebuie să aibă loc înaintea învierii tuturor celorlalţi, după cum se arată în Scripturi. Desigur că Dumnezeu şi-ar putea arăta puterea, înviind martorii credincioşi, precum cei descrişi de Pavel în Evrei, capitolul 11, înainte de desăvârşirea Cristosului; dar nu aceasta pare să fie ordinea pe care o scot în evidenţă Scripturile. Nu pare să existe nici un motiv ca drepţii din vechime să fie înviaţi înainte ca ultimul membru al corpului lui Cristos să fie purtat din pământ în ceruri.

TIMPUL ÎNVIERII

25. Alegerea şi naşterea din spirit a celor din corpul lui Cristos a început în ziua Rusaliilor. Apoi, pe măsură ce fiecare creştin îşi încheia drumul, cu credinţă deplină, mergea în mormânt să aştepte timpul ales de Domnul pentru învierea sa. Despre aceasta se scrie: „Deacum mă aşteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2 Timotei 4:8). „Ziua aceea”, termenul folosit în text, înseamnă timpul când Domnul îi va învia pe acei drepţi care au adormit în Isus Cristos, aşteptându-i apariţia.

26. Atunci când apostolul le scria filipenilor, el nu îşi împlinise misiunea, dar se străduia cu zel să îşi desăvârşească legământul. Lucrul de căpătâi, înaintea tuturor celorlalte, era câştigarea răsplăţii nemuririi. Pentru a face aceasta, spune că a uitat de lucrurile pe care le-a lăsat în urmă şi, privind către lucrurile care îl aşteaptă înainte, îşi croieşte drum pentru împlinirea acestui unic scop. Apostolul iubea pe toţi fraţii şi dorea ca toţi cei născuţi din spirit sfânt să câştige aceeaşi răsplată ca şi el; deci, a scris aceste cuvinte pentru a-i încuraja să aducă înaintea lui Dumnezeu serviciul lor bun de împlinire a legământului.” Romani 12:1.

27. Atunci când Pavel îi scria lui Timotei, munca sa era aproape terminată. Era mulţumit că a fost credincios. Avea mărturia Domnului că a fost drept şi şi-a împlinit legământul. Era gata să plece. Marea lui dorinţă, aşa cum s-a exprimat el, era să fie părtaş la învierea Cristosului. Ştia atunci că trebuia să moară şi să aştepte „ziua aceea” când Domnul îl va chema din moarte şi îi va da coroana dreptăţii. Acea coroană avea să fie viaţa în cel mai înalt plan. Atunci avea să fie victorios şi să se îmbrace cu nemurirea. Atunci avea să biruie asupra morţii şi mormântului, pentru că moartea nu va mai avea putere asupra lui.

28. Atunci, aşa cum le-a scris corintenilor, Pavel va putea spune: „O, moarte, unde îţi este ghimpele? O, mormânt, unde îţi este victoria?” Domnul a luminat mintea apostolului şi i-a dezvăluit că, la timpul acela, va triumfa asupra morţii şi mormântului; şi că acel timp va sosi în viitor, când nu doar triumful apostolului, ci şi a altor drepţi care au dormit în moarte, care vor fi treziţi şi li se va da şi lor coroana vieţii; adică tuturor celor drepţi care „au iubit manifestarea sa”.

29. Apostolul nu spune, în nici un caz, că tuturor celor care vor aştepta a doua venire a Domnului sau toţi care îşi vor dori să vină, vor primi coroana vieţii, având parte de prima înviere, ci doar cei care „au iubit manifestarea sa”; adică, aceia care s-au bucurat de venirea Regelui care a luat asupra sa puterea şi domnia. Rezultă, deci, că toţi aceştia, care iubesc manifestarea vizibilă a prezenţei Domnului, îşi vor dovedi dragostea prin respectarea poruncilor lui. Răspunsul pe care dorim să-l găsim acum în Scripturi este referitor la timpul învierii drepţilor adormiţi.

Cuprins

DEZLEGĂRILE PARALELE

30. Timp de mulţi ani, Studenţii în Biblie au crezut că învierea apostolilor şi a altor drepţi care au dormit în Isus a avut loc în primăvara lui 1878. Argumentele principale pentru această concluzie au fost şi sunt dezlegările paralele. Următorul citat este relevant în acest sens:

31. Pentru a afla data la care Domnul a început să îşi exercite puterea, ar trebui să descoperim momentul în care sfinţii săi adormiţi au fost treziţi la viaţă şi glorie. Şi, pentru a face aceasta, trebuie să recurgem la paralelismul dezlegărilor din timpurile Vechiului şi Noului Testament. Privind la tip, observăm că în primăvara lui 33 e.n., la trei ani după începerea secerişului evreilor (29 e.n.), Domnul nostru şi-a asumat, în mod tipic, puterea şi şi-a exercitat autoritatea regală (vezi Matei 21:5-15). În mod evident, singurul obiectiv al acelei acţiuni a fost să marcheze în timp un punct de paralelism prin acest seceriş, atunci când, de fapt, va lua în primire rangul regal, puterea, etc. vizând primăvara lui 1878, la trei ani şi jumătate de la a doua sa venire, la începutul secerişului, în toamna lui 1874. Anul 1878 fiind astfel indicat drept anul când Domnul a început să-şi ia asupra sa marea sa putere, suntem îndreptăţiţi să tragem concluzia că atunci a început întemeierea împărăţiei sale, primul pas fiind salvarea corpului său, a adunării, dintre care primii vor fi membrii adormiţi.

32. Şi, din moment ce învierea adunării trebuia să aibă loc cândva, în timpul acestui „sfârşit" sau „perioadă de recoltă, de seceriş" (Apoc.11:18), credem că deducţia noastră este foarte întemeiată şi în perfectă armonie cu planul Domnului, să considerăm că în primăvara lui 1878, toţi apostolii şi alţi „biruitori" din vremea veştii bune, care au dormit în Isus, au fost înviaţi ca fiinţe spirituale, precum Domnul şi Învăţătorul lor." – Vol. III, pg. 233, 234

33. Esenţialul argumentaţiei din paragrafele mai sus citate este că, la trei ani şi jumătate după ce Domnul şi-a început serviciul, el a început să-şi exercite autoritatea regală; că a doua prezenţă a lui a început în 1874 şi că, la trei ani şi jumătate după aceasta, adică în 1878, *şi-a asumat puterea şi a început să domnească ca Rege; şi deci* îi va învia atunci pe membrii credincioşi ai corpului său care erau morţi.

34. Ar fi benefică, în acest moment, o reexaminare a paralelismelor. Ceea ce se dezvăluie despre naţiunea lui Israel este, de fapt, o ilustraţie şi prevesteşte alte lucruri reale, cu privire la adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor." (1 Corinteni 10:11). Din acest verset înţelegem că evenimentele legate de Israel seamănă sau le anticipează pe cele care se vor petrece în viitor, legate de creştini. (Evrei 10:1). Dacă există o asemănare vizibilă între fapte, este rezonabil să credem că va exista şi o asemănare între momentele când se petrec aceste evenimente.

35. În acest sens, profetul lui Dumnezeu a scris că Domnul îi va lepăda pe evrei pentru o vreme şi apoi îi va primi din nou în graţia sa. Profetul adaugă apoi: „Mai întâi, le voi plăti îndoit pentru nelegiuirea şi pentru păcatul lor." Cuvântul „îndoit" folosit aici înseamnă dublare sau repetiţie şi susţine puternic ideea că se referă la timp, la un timp dublu. Este destul de clar că evenimentele petrecute cu Israelul pământesc anticipează alte evenimente mai importante, care se vor petrece mai târziu, şi că există o paralelă temporală; dar este cu totul şi cu totul o altă problemă dacă aceste evenimente au vreo influenţă asupra învierii sfinţilor adormiţi.

36. Israel a început să existe, ca popor organizat, o dată cu moartea lui Iacov, adică în anul1813 î.Chr. Isus, ca Reprezentant Principal al lui Iehova, a pronunţat decretul de pustiire a Israelului în primăvara lui 33 e.n., când a spus: „Iată că vi se lasă casa pustie" (Matei, 23:38).

Cuprins

Aplicarea acelui decret divin a început în acea zi şi a continuat vreme de 40 de ani şi s-a terminat în primăvara lui 73 e.n. Mulţi istorici au căzut de acord asupra acestei date.

37. În a cincisprezecea zi a lunii lui Nisan (adică aprilie), în anul 73 e.n., în prima zi a sărbătorii Paştilor, în aceeaşi zi în care, după tradiţie, Dumnezeul lui Israel şi-a condus poporul afară din robia egipteană către liberate, ultimul bastion al libertăţii lui Israel s-a năruit, iar Israel s-a întors în robie – Cornil's - *Istoria poporului lui Israel.*

38. De la organizarea ca naţiune până la pronunţarea decretului de pustiire au trecut 1845 de ani, iar perioada de aplicare a acestuia a durat încă 40 de ani. Drept urmare, timpul „îndoit" de care vorbeşte profetul trebuie să înceapă să fie numărat din ziua în care Isus a proclamat decretul de pustiire, adică din 33 d.Chr. Desigur, cei 1845 de ani se încheie în 1878 e.n. dată care ar trebui să marcheze ceva privitor la Israel, iar momentul de peste 40 de ani, adică 1918, va trebui să marcheze timpul manifestării a ceva important. În mod natural, vom căuta faptele istorice care pot fi interpretate ca o împlinire a acestor profeţii. Care sunt deci faptele istorice care sprijină aceste date?

39. Congresul de la Berlin s-a ţinut în iunie 1878, moment în care a intrat în vigoare o prevedere cu privire la stabilirea drepturilor civile şi religioase ale evreilor în Palestina. Aranjamentele pentru acest congres s-au făcut cu ceva vreme înainte, în acelaşi an. Pare sigur, deci, că Dumnezeu a început să arate nişte semne ale reintrării în graţie a Israelului. Patruzeci de ani mai târziu, în primăvara lui 1918, un comitet evreiesc s-a stabilit în Palestina, cu aprobarea Imperiului Britanic şi a altor naţiuni fruntaşe. Ce arată aceste lucruri? Clar, împlinirea profeţiei rostite de Ieremia, că Dumnezeu îi va pedepsi pe evrei pentru o perioadă de timp egală cu cea în care i-a protejat.

40. Pare imposibil să găsim în aceste evenimente paralele ceva care să sugereze învierea drepţilor adormiţi în 1878. Singurul mod în care putem interpreta profeţia, după câte ştim, este să aplicăm evenimente cunoscute cuvintelor profeţiei. Evenimentele din 1878 se leagă doar de începutul graţierii evreilor, şi nu par să aibă vreo legătură cu adunarea.

41. Referindu-ne din nou la citatul din Volumul III: concluzia de acolo, şi anume că evenimentele paralelele susţin învierea sfinţilor, rezultă din presupunerea că Domnul şi-a preluat puterea şi şi-a început domnia în 1878, şi deci îşi va reînvia sfinţii în aproximativ acelaşi timp. Dar nu există nimic care să indice că Isus Cristos şi-a luat puterea şi şi-a început domnia în 1878. Nu putea face asta în mod deplin înainte de sfârşitul Timpurilor Naţiunilor, iar acesta nu s-a împlinit decât în 1914.

42. Pe când Isus se afla pe pământ, Satan era „dumnezeul acestei lumi". Satan avea şi acces la ceruri, pentru că era conducătorul nevăzut al pământului, şi, implicit al cerurilor de deasupra lui, şi va continua să ocupe această poziţie până la timpul potrivit ales de Dumnezeu când Isus va prelua puterea şi va lua măsuri împotriva lui. Dumnezeu face totul la timpul potrivit. Timpul Naţiunilor a început în 607 î.e.n. şi avea să continue vreme de 2520 de ani, deci să se termine în 1914, iar Isus avea să aştepte până atunci. În această privinţă, versetele vorbesc clar: „ El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, şi aşteaptă de acum ca vrăjmaşii Lui să-I fie făcuţi aşternut al picioarelor Lui." (Evrei 10:12, 13). La fel sugerează şi Psalmul 110:1.

43. O parte a acelei „perioade de aşteptare" va fi dedicată de către Domnul lucrării de pregătire. Satan a avut permisiunea lui Dumnezeu până la sfârşitul Timpului Naţiunilor. Dar, când timpul a expirat, a sosit momentul ca Iehova să acţioneze împotriva lui, în numele său, prin Isus Cristos, pentru a căpăta stăpânire şi a-l izgoni pe Diavol din ceruri. Profeţia susţine clar că Dumnezeu îl va face pe duşman scăunel pentru picioarele sale şi, din moment ce profetul spune că pământul este scăunelul lui Iehova, trebuie să tragem concluzia că Dumnezeu îl va izgoni pe Satan

Cuprins

pe pământ. Profeţia spune apoi că atunci când timpul cuvenit, ales de Dumnezeu, va sosi, îl va trimite înainte pe Fiul său iubit pentru a-l izgoni pe duşman, spunându-i: „Du-te să stăpâneşti în mijlocul duşmanilor tăi.” – Psalmul 110:2.

44. În ce calitate a împlinit Isus această lucrare? În calitatea de mare Preot sau Reprezentant Principal al lui Iehova Dumnezeu, Preot al cărui predecesor a fost Melchisedec. Dumnezeu era cel ce făcea izgonirea, exercitându-şi puterea asupra lui Satan, prin Fiul său iubit, prin marele său Preot. Cum toate lucrurile sunt de la Iehova şi prin Domnul Isus Cristos, Reprezentantul său Principal, este corect să afirmăm că a fost lupta lui Dumnezeu împotriva Diavolului, prin Isus Cristos. Aceasta se corelează cu spusele din Apocalipsa11:17: „Îţi mulţumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care eşti şi care erai şi care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, şi ai început să împărăţeşti.”

45. Dumnezeu a găsit de cuviință să fie consemnată o profeţie prin care urmaşii lui Cristos au putut determina timpul când va începe acţiunea împotriva Diavolului, iar împlinirea acestei profeţii arată că a avut loc în 1914. Este scris în Scripturi, cu referire la acest moment, că „naţiunile erau mâniate.” Timpul Naţiunilor s-a încheiat în 1914, iar naţiunile erau mâniate pe atunci, iar acela era timpul potrivit al lui Dumnezeu pentru luarea stăpânirii şi izgonirea lui Satan. Văzând atunci că Scripturile dovedesc în mod concluziv că Isus nu şi-a asumat marea sa putere şi nici nu şi-a început domnia în 1878, ci în 1914, deducem că învierea drepţilor adormiţi nu a avut loc în 1878.

46. Făcând din nou referire la Apoc.20:6, se afirmă că aceia binecuvântaţi, care vor avea parte de prima înviere, vor fi făcuţi preoţi în Dumnezeu şi Cristos. Dacă ar fi fost înviaţi înainte de 1914, atunci ar fi devenit parte din marea preoţime a lui Melchisedec înainte de 1914; dar dovezile arată că Isus Cristos, în calitatea de Cap al preoţimii, şi-a început acţiunea împotriva lui Satan după sfârşitul Timpului Naţiunilor, deci, în 1914. Deci, nu pare corespunzător ca aceşti sfinți să fi fost înviaţi pentru preoţie înainte de timpul când Domnul va începe să-şi exercite funcţia preoţească împotriva duşmanului.

47. Textul spune şi că: „Ei vor *domni cu el* o mie de ani.” Este clar, deci, că domnia lui Isus Cristos nu a început înainte de 1914; şi e greu să credem că sfinții ar fi fost înviaţi la rang regal înainte de timpul când Domnul Isus a început să acționeze împotriva duşmanului, după cum prevesteşte profeţia, care a început să se împlinească în 1914.

COPIII SIONULUI

48. Sion înseamnă organizaţia lui Dumnezeu. Sionul dă naştere împărăţiei. Sionul dă naştere şi membrilor familiei regale. Ierusalimul sau Sionul de mai sus este mama întregii clase a împărăţiei (Galateni 4:26). Înseamnă în mod necesar aceasta că drepţii adormiţi vor fi înviaţi simultan cu venirea lui Isus la domnie? Nu neapărat. Dovezile ne fac să înclinăm spre concluzia că întâi îşi va prelua puterea, şi abia apoi va urma învierea sfinților săi adormiţi. Cuvintele lui Iehova, prin profetul său, sunt: “Înainte de a începe să aibă dureri de naştere a născut. Înainte de a-i veni durerile a dat naştere unui copil de sex bărbătesc. Cine a mai auzit aşa ceva? Cine a mai văzut asemenea lucruri? Va fi adusă în existenţă o ţară în durerile naşterii într-o singură zi? Se va naşte o naţiune dintr-o dată? Căci Sionul abia a avut durerile naşterii, că şi-a şi născut fiii.” – Isaia 66:7, 8.

49. Femeia despre care se vorbeşte este Sionul, organizaţia lui Dumnezeu. Copilul este naţiunea sau guvernul care va conduce lumea în dreptate. Naţiunea sau guvernul stă pe umerii lui Isus Cristos. “Şi domnia princiară va fi pe umerii lui.” (Isaia 9:6) Atunci când Isus a înviat din morţi, toată puterea din ceruri şi pământ a fost investită în el. Naşterea naţiunii sau a împărăţiei înseamnă deci sosirea timpului lui Dumnezeu ca Isus să fie Rege. Trebuie să facem o distincţie între guvern, reprezentat de copilul de sex bărbătesc, şi membrii individuali ai Cristosului.

Cuprins

50. Aceasta nu înseamnă neapărat că drepţii adormiţi vor fi înviaţi când se va institui guvernul, căci puterea de guvernare se reazemă pe umerii lui Isus Cristos, şi el ar putea domni indiferent dacă membrii corpului său sunt sau nu cu el. Este un privilegiu pentru oricare dintre membri corpului său să domnească împreună cu Capul, dar nu o necesitate. Versetele citate mai sus par să indice următoarea ordine: Naşterea copilului de sex bărbătesc, care este guvernul; apoi urmează o perioadă de dureri ale naşterii, apoi naşterea copiilor Sionului. Această ordine este exact inversul naşterii naturale, pentru că în naşterea naturală durerea precede naşterea. De aceea, profetul se întreabă: "Cine a mai auzit aşa ceva? Se va naşte o naţiune dintr-o dată?" Exact aceasta s-a întâmplat. Naşterea naţiunii a fost instantanee, în timp ce naşterea Cristosului se întinde pe o perioadă de timp.

51. Atunci când a sosit 1914, iar Timpul Naţiunilor s-a încheiat a venit timpul ca Iehova sa acţioneze, şi-a trimis înainte pe Fiul său iubit; iar aceasta a marcat începutul naţiunii. Naţiunea s-a născut fără durere şi înaintea chinurilor facerii. După naţiune, s-a născut Cristosul care se va război cu Satan şi îl va izgoni din ceruri. Acesta a fost începutul frământării sau chinurilor facerii. Această luptă trebuie să se fi petrecut după 1914 sau în jurul acestui an. Scriptura nu arată cât de mult a durat. Dar scripturile arată că lupta s-a încheiat şi Satan a fost izgonit din ceruri înainte ca Sion să-şi nască copiii.

52. În Revelaţia 12:5 se spune: "Ea a dat naştere unui fiu, un copil de sex bărbătesc, care va păstori toate naţiunile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost luat la Dumnezeu şi la tronul său." Aceasta este o descriere a naşterii împărăţiei, şi nu a membrilor corpului. Sintagma "luat la tronul" lui Dumnezeu ar sugera ideea că autoritatea de a conduce provine de la tronul lui Iehova, pentru că a sosit momentul ca Iehova să acţioneze, aşa cum o indică Revelaţia 11:17.

53. Apoi, relatarea continuă: "Şi în cer a izbucnit un război: Mihael şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul, iar balaurul şi îngerii lui au luptat şi ei." (Revelaţia 12:7) În această luptă dintre Cristos, pe de-o parte, şi Diavol, de cealaltă parte, Satan a fost aruncat pe pământ. Se spune că îngerii au luptat de partea lui Mihael. Dar cine erau îngerii menţionaţi? Sunt aceştia copii Sionului şi parte din corpul lui Cristos? Se pare că răspunsul este negativ, pentru că naşterea copiilor Sionului a survenit după ce îngerii au participat la luptă. Lupta a avut loc, iar apoi Sionul a dat naştere copiilor. Cuvântul redat aici ca "înger" înseamnă mesager. Astfel, dacă drepţii adormiţi în moarte ar fi fost înviaţi, ar fi fost *parte* din Cristos, nu *mesagerii* lui Cristos.

54. În timpul când Isus a fost pe nedrept arestat de agenţii lui Satan, adică de cler, mesagerii vizibili de pe pământ ai Diavolului, Petru a vrut să lupte cu ei, dar Isus i-a spus: "Sau crezi că nu pot să-l rog pe Tatăl meu să-mi pună imediat la dispoziţie peste douăsprezece legiuni de îngeri?" (Matei 26:53) Cuvântul "imediat" înseamnă "acum". Aşa că vorbele lui Isus însemnau: "Petru, dacă îl rog pe Tatăl meu, el îmi va da acum peste douăsprezece legiuni de îngeri să lupte în numele meu." Această afirmaţie fiind valabilă chiar şi înainte de moartea şi învierea Domnului, este perfect logic ca aceiaşi îngeri sacri să lupte cu el în marea bătălie când va sosi timpul.

55. S-ar părea, deci, că Isus Cristos s-a războit cu Diavolul, iar îngerii sfinţi daţi lui au fost cu el în acea luptă; şi, când lupta s-a încheiat, Sionul şi-a adus pe lume copiii. Aceasta ar sugera că învierea celor drepţi a avut loc cândva după 1914. Cu siguranţă, scripturile ne îndrumă ferm spre a deduce că naşterea copiilor Sionului, adică învierea drepţilor adormiţi, nu va avea loc înainte ca Satan să fie izgonit din ceruri.

56. Există un număr semnificativ de alte versete care ar trebui luate în considerare în această privinţă; şi, cum spaţiul unei singure ediţii a TURNULUI DE VEGHE nu este suficient pentru a discuta toate aceste texte, subiectul nostru va continua să fie abordat în ediţia următoare.

(Va urma)

Cuprins

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-5. Ce înseamnă cuvintele „înviere” şi „prima înviere? Cum a negat clerul învierea celor morţi? Care este privilegiul şi datoria noastră?

6-11. Cum şi de ce l-a contrazis Satan pe Dumnezeu în Eden, şi care au fost urmările? Ce a spus Isus despre înviere? Moare sufletul? Citaţi şi explicaţi din Apoc.1:18.

12-16.....

17-20. Cum şi de ce s-a îngrijit Dumnezeu de credinţa noastră în înviere? Care este argumentul apostolului din 1 Corinteni 15:12-18? Va învia toată lumea?

21-24. Ce hotărâre şi-a exprimat Pavel în Filipeni 3:8-11, şi ce lecţie ar trebui să învăţăm din aceasta? Explicaţi textul: „Fericit şi sfânt este cel care are parte de prima înviere”. Când începe şi când se termină prima înviere?

25-29. S-a aşteptat Pavel să ia parte la prima înviere după moartea sa? Ştia de dinainte de moarte că va fi triumfător? Cine a mai zis că va câştiga coroana vieţii? Ce înseamnă „să-i iubească manifestarea?”

30-33. De ce au presupus studenţii în Biblie că învierea drepţilor va avea loc în 1878?

34-39. În ce fel sunt paralele epoca Vechiului şi a Noului Testament?, şi când a început şi s-a terminat fiecare parte a timpului „îndoit”? Când a fost pustiit Israelul, şi cât timp a durat aplicarea decretului? Care sunt datele paralele şi faptele istorice din epoca noastră?

40-42. Există vreo dovadă în faptele paralele care să ateste învierea cuiva în 1878? Este acesta momentul când Domnul nostru şi-a preluat puterea şi şi-a început domnia? Dacă nu, de ce?

43-44. Ce a făcut Isus în timpul lungii sale aşteptări a împărăţiei şi ce a făcut la încheierea ei?

45-47. Când şi-a început Isus acţiunea ca Preot din ordinul lui Melchisedec şi cum ştim asta? Puteţi da vreun motiv pentru care drepţii adormiţi ar trebui să fie înviaţi cu câţiva ani înainte de începerea exercitării rangului lor regal şi preoţesc?

48-51. Ce este Sionul? A născut Sionul împărăţia sau naţiunea şi pe copiii săi în acelaşi timp? Cine este copilul de sex bărbătesc şi când avea să se nască el? Când aveau să înceapă chinurile facerii? Cine sunt copiii Sionului şi când vor fi aduşi ei?

52-56. Când avea să se împlinească profeţia din Apocalipsa12:5-7? Cum era copilul de sex bărbătesc „luat la Dumnezeu şi tronul lui”? Cine sunt „îngerii” lui Mihail şi „îngerii” balaurului? Dovediți-vă răspunsul cu texte din Scriptură. La ce concluzie rezonabilă putem ajunge în privinţa timpului învierii drepţilor adormiţi, bazându-ne pe Scriptură?

Saul este ales rege

3 iulie – 1 Samuel 9-11.

„Şi ce altceva cere Iehova de la tine, decât să practici dreptatea, să iubeşti bunătatea şi să umbli modest cu Dumnezeul tău?” – Mica 6:8

1.Despre Saul, primul rege al Israelului, se poate spune că este cel mai grăitor exemplu din Vechiul Testament de om care are mari prilejuri, dar nu reuşeşte să profite de ele. Au existat, desigur, mulţi alţi oameni în poziţii înalte în Israel, care nu doar că nu au reuşit să se ridice la înălţimea ocaziilor, dar care erau căzuţi şi uneori chiar şi-au condus poporul spre nepăsare sau chiar răzvrătire faţă de legământul lor cu Dumnezeu; de pildă, Ieroboam, fiul lui Nebat, care a primit renumele permanent de „omul care a făcut Israelul să păcătuiască” – 1 Împăraţi 14:16.

Cuprins

2.Dar amintirea lui Saul nu este cea a unui om care a condus poporul lui Dumnezeu către rătăcire; şi, în acea privinţă, nu a fost un conducător rău. Eşecurile sale erau mai degrabă personale, şi nu există în Biblie alte consemnări atât de jalnice despre cazuri de oportunităţi ratate. Saul îi reprezintă pe aceia care, din cauza intereselor egoiste, sunt găsiţi nevrednici şi înlăturaţi din poziţia lor de autoritate. Acest studiu, într-adevăr, nu îşi propune să studieze contextul istoric din timpul lui Saul, ci mai degrabă pe Saul însuşi – pentru a găsi sprijin în consemnarea privilegiilor sale, serviciului bun şi greşelilor sale – din care să învăţăm cum să facem o cale dreaptă pentru picioarele noastre.

3.Circumstanţele întronării lui Saul ca rege al Israelului sunt următoarele: Atunci când Saul a apărut în rândul lor, izraeliţii se aflau aproape de cel mai mare declin al trăirii lor naţionale. Teribila corupere a preoţimii de către fiii lui Eli, prin care a venit nimicirea de la Şilo, astfel încât Israelul nu mai avea nici tabernacol, nici preoţime, nici centru pentru seminţii, împreună cu asuprirea extremă din partea filistenilor, care a mers până la distrugerea fierăriilor locale, astfel încât era greu să găseşti un fierar care să făurească un brăzdar pentru plug, a adus oamenii în pragul disperării.

4.Atunci Domnul li l-a dat pe Samuel şi le-a vorbit prin el. Sufletele lor s-au deşteptat; şi Samuel, căutând mereu binele poporului, ca acesta să ştie şi să împlinească voinţa Domnului, a devenit de un asemenea sprijin pentru ei, încât sub călăuzirea şi serviciul lui au devenit puternici şi au aruncat, pentru o vreme, lanţurile cu care îi strângeau atât de tare filistenii. Nu doar că Samuel le-a trezit conştiinţa naţională, dar a introdus un sistem de educaţie şi a întemeiat un sistem judiciar.

5.Israel a devenit conştient de sine ca popor; şi, dându-şi seama de posibilităţile lor, au vrut mai mult decât aveau. Doreau să fie ca vecinii lor – moabiţii, amoniţii, edomiţii şi filistenii. Aşa că au spus că vor un conducător care să îi ajute să lupte în bătăliile lor. Au uitat de Dumnezeu. Această cerere l-a surprins şi îndurerat pe Samuel. A muncit să construiască o structură şi şi-a împlinit scopul; iar acum, în ciuda ajutorului pe care li l-a adus şi stabilităţii pe care le-a dat-o, ei tot nu erau mulţumiţi; doreau să se folosească de munca sa ca de un punct de sprijin, pentru un demers din care credeau că vor beneficia mai mult. Îşi simţeau puterea şi voiau să o dezvolte.

6.Dumnezeu l-a mângâiat pe Samuel, spunându-i că poporul nu îl respingea pe el, nici munca sa, ci de fapt îl respingeau pe Dumnezeu ca Rege al lor (1 Samuel 8:7). I-a spus lui Samuel că le va da ce îşi doreau şi să se aştepte ca Dumnezeu să îl îndrume în alegerea noului rege. Saul a fost alegerea lui Dumnezeu, nu pentru că era omul cel mai bun pentru slujbă, ci pentru că Dumnezeu dorea să împlinească dorinţa poporului. Era un om modest şi avea în el ceea ce trebuie pentru a deveni un bun slujitor al poporului. Nu părea să fie îndrăzneţ, ci mai degrabă timid; atunci când a sosit momentul de a fi ales în mod deschis şi înfăţişat înaintea poporului, s-a ascuns.

7.Până atunci, se pare că Saul lucra pe pământul tatălui său şi era mulţumit. Fără nici un fel de educaţie legată de guvernare şi lipsit total de experienţă, a fost astfel pus într-o poziţie de mare răspundere, care cerea calităţi ale judecăţii care încă nu se dezvoltaseră la el. Eşecul lui ar putea fi explicat, în cele din urmă, de lipsa experienţei care să-l călăuzească şi această vină minoră ar putea fi asociată greşelilor sale. Dar nu acesta este răspunsul, pentru că ar exclude intervenţia lui Dumnezeu.

8.Se spune că Dumnezeu i-a dat lui Saul o altă inimă. Aceasta nu înseamnă, cum sugerează evangheliştii, că a fost vindecat atunci de o boală de inimă; dar că Dumnezeu i-a dat o minte şi o inimă pentru lucruri mult mai mari decât cele care-l preocupau până atunci. Oile , caprele şi măgarii de care avea grijă nu erau astfel de lucruri; iar micile interese locale ale gospodăriei sale au fost înlocuite de interesele unei naţiuni. În alte cuvinte, mintea lui nu mai era a unui fermier, ci devenise a unui conducător, astfel încât să îşi poată îndeplini lucrarea de a se îngriji de interesele poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ar fi poruncit să fie făcut rege un om care nu avea abilităţile necesare pentru a îndeplini datoriile acestei funcţii şi apoi să-l considere vinovat pentru eşec.

9.Această situaţie este, într-o anumită măsura, comparabilă cu cea a creştinilor. Prin natura lor, ei sunt conduşi de pasiunile naturale ale vieţii; fie că sunt săraci cu duhul sau că reuşesc să se înfrâneze într-o anumită măsură, ei sunt incapabili să îşi controleze şi să-şi guverneze spiritul de la sine putere. Nici un om nu poate birui de unul singur pornirile cărnii. Dar Dumnezeu îşi toarnă spiritul sfânt peste toţi cei acceptaţi în Cristos, iar necesitatea de a merge pe calea stabilită de voinţa lui Dumnezeu devine imperativă. Precum Saul, mintea lor se schimbă, ei se transformă; iar, pentru a-i face capabili să împlinească voinţa Domnului, Dumnezeu le dă spiritul sfânt, cu toată puterea sa de a conduce sufletul propriu şi de a depăşi orice obstacol lăuntric sau dinafară.

10.Saul nu era acceptat de toată lumea din Israel, căci unii spuneau: „Cum ne-ar putea salva acest om?" Vedeau în el doar pe cel care până atunci nu primise altă instruire decât cea de la ferma tatălui său, şi nu găseau nici un motiv să creadă că i-ar putea călăuzi ca naţiune. Aceşti cârtitori, ca şi cei de atunci şi până acum, nu îşi pot da seama că asemenea numiri sunt făcute de Dumnezeu; iar dacă Dumnezeu alege un om pentru a lucra în slujba poporului său, Dumnezeu îi va da, atât timp cât omul acela doreşte să lucreze pentru Dumnezeu, abilitatea de a-şi îndeplini sarcinile. Oamenii aceştia văd doar latura umană şi nu iau în considerare acțiunea lui Dumnezeu – vezi Romani 12:3; Efeseni 4:7.

11.Mărinimia lui, atât faţă de contestatari, cât şi de cei care îi aduceau daruri oportuniste, şi care nu recunoşteau astfel că era unsul Domnului, este lăudabilă. Noul rege tăcea; era ca un om rămas fără grai. (1 Samuel 10:27). Sunt puţine lucruri mai greu de suportat decât defăimările, dar defăimarea este, cu siguranţă, foarte periculoasă pentru cei care o practică, căci răneşte spiritul şi desfigurează chipul.

12.Au venit mai târziu timpuri când Saul a dovedit că este vrednic şi a justificat hotărârea lui Dumnezeu de a-l face rege. Trebuie, totuşi, să dobândim de aici o învăţătură importantă, şi anume că faptul că Dumnezeu l-a uns pe Saul rege al Israelului nu înseamnă că Dumnezeu l-ar fi dat poporului dacă aceştia nu voiau. Dumnezeu le-a dat un rege pe placul *lor*; cu toate acestea, trebuie să înţelegem că Saul ar fi putut să împlinească voia lui Dumnezeu, dacă ar fi cooperat pe deplin cu Iehova.

13.Gestul de a se ascunde al lui Saul, pe când se aruncau sorţii, prin care Dumnezeu avea să arate poporului cine va fi rege, care îl absolvea astfel pe Samuel de orice urmă de părtinire, ne dă informaţii suplimentare despre acest om. Statura lui neobişnuită îl făcea să iasă în evidenţă, mai ales în compania altora, şi-l făcea oarecum ruşinos. Dar poate că acest om era mai puţin modest decât pare la o primă vedere; cu siguranţă efectul gestului său a creat o scenă mult mai impresionantă şi mai glorificatoare, fiind scos în mod dramatic din ascunzătoarea sa sub ochii mulţimii în aşteptare, faţă de cazul în care ar fi fost pur şi simplu chemat din rândurile unde se afla familia sa. Ar fi fost mai modest din partea lui să nu se ascundă, şi astfel să presupună că va fi ales, dar să aştepte până când sorţii l-ar fi chemat. Se poate spune că acesta este primul dintr-o serie de gesturi voite care i-au distrus în cele din urmă viaţa.

14.Pe când Saul era adus înaintea poporului, judecătorul Samuel a spus: „Îl vedeţi pe cel pe care l-a ales Iehova? Nu este nici unul ca el în tot poporul!" (1 Samuel 10:24). Cu siguranţă că Samuel nu voia să spună că nu se găseşte un om atât de vrednic ca Saul în tot poporul, ci că nimeni nu se apropia atât de mult de idealul pe care şi-l propunea poporul; iar oamenii au strigat, aclamându-l „Trăiască regele!" De atunci încolo Samuel, care a fost de mare folos oferind oamenilor locuri unde se puteau educa în toată ţara, şi a restabilit legea prin cooperarea activă pe tot întinsul ei, a scris şi o constituţie a regatului, pe care Regele Saul a acceptat-o. Samuel, acum un făuritor de regi, este unul dintre cei mai remarcabili oameni pe care i-a dat acest popor însemnat.

Cuprins

15.Există, în aceste consemnări simple ale trecutului, în afară de lecţiile care pot fi înţelese la nivel personal, de fiecare urmaş al lui Cristos sau pentru adunările sacre, ceva de o natură profetică; pentru că aceste evenimente au caracter de ilustrare sau prefigurare. Saul reprezintă marea clasă care în zilele „creştinismului" a fost ridicată înspre slujire, dar care şi-a întrebuinţat greşit privilegiile.

16.Clasa clerului a început lucrarea sa în comunitate cu toate oportunităţile de a-l servi pe Dumnezeu şi pe fraţii lor, dar s-au transformat în falşi servi. Prin voinţa lor coruptă, urmând calea prefigurată de Saul, au devenit pervertitori ai poporului, oameni care îşi caută binele personal mai degrabă decât binele poporului şi onorarea lui Dumnezeu; iar oamenii care i-au sprijinit au devenit ca Israel, care doreau un rege pe care să-l poată vedea mai mult decât să se gândească la Iehova, Regele lor cel nevăzut. Este mai uşor pentru un om fără agerime de spirit să creadă în ce oferă religia organizată, mai degrabă decât să trăiască într-o comunitate de fraţi aşa cum s-au dorit să fie adunările în numele lui Dumnezeu – mici, neînsemnate, ascunse lumii. Bisericile şi-au dorit să fie precum naţiunile şi au câştigat un loc înalt în mijlocul lor; dar numai spre răul lor. Au urcat, poate, în ochii oamenilor, dar au pierdut favoarea lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-4.Cum diferă cazul lui Saul de al altor conducători nevrednici ai Israelului? În ce stare se afla Israelul când Saul a devenit rege? Ce făcuse Samuel pentru popor până atunci?

5-7. De ce voiau oamenii un rege? Cum a privit Samuel cererea lor şi ce i-a spus Domnul? Cine era Saul şi de ce a îngăduit Domnul să fie ales?

8,9. În ce fel i-a dat Dumnezeu lui Saul o altă inimă? Cum aste acest lucru asemănător cu experienţa creştinului?

10-12.De ce s-au opus unii oameni alegerii lui Saul şi cum s-a ocupat acesta de contestatari? A împlinit deci Saul scopurile pe care i le-a încredinţat Dumnezeu?

13,14 A arătat umilinţă gestul lui Saul de a se ascunde la aruncarea sorţilor? Cum l-a socotit Samuel pe noul rege şi cum a cooperat cu el? p. 13, 14.

15,16. Ce instituţie pare să se regăsească în exemplul lui Saul? Aplicaţi corespondenţa.

Discursul de adio al lui Samuel

10 iulie – 1 Samuel 12

„Fiindcă bunătatea ta iubitoare este în faţa ochilor mei şi umblu în adevărul tău." – Psalmul 26:3

1. Deşi această lecţie se numeşte discursul de adio al lui Samuel, pentru că se bazează pe ultimul său apel către întreg Israelul, serviciul lui faţă de poporul său nu ajunsese la capăt. Cuvintele sale intenţionau să reamintească despre cinstea lui Iehova, şi, într-o anumită măsură, erau o justificare personală referitoare la dorinţa poporului de a avea un rege, care le-a fost împlinită, şi schimbările de ordine socială atrase de aceasta.

2.Indiferent de câtă nedreptate pot suferi din partea altora, servii lui Dumnezeu sunt rareori îndemnaţi să se răzbune. În privinţa restabilirii reputaţiei din cauza judecăţilor greşite, face bine dacă urmează cuvintele psalmistului, menite pentru altă ocazie : „Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, şi El va lucra, El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, şi dreptul

Cuprins

tău ca soarele la amiază." (Psalmul 37:5,6). Dar, uneori, este la mijloc onorarea lui Dumnezeu, iar atunci devine necesar să vorbim. O asemenea ocazie a apărut atunci în Israel. Un eveniment neaşteptat le-a confirmat calea pe care poporul a ales-o cerând un rege.

3.După ce a fost desemnat Saul, ca regele ales de Dumnezeu pentru Israel, acesta s-a întors la ferma tatălui său şi şi-a continuat munca în gospodărie. Un mic grup de însoţitori, „ale căror inimi Dumnezeu le-a atins" l-au escortat până la casa lui şi, cu toate acestea, au început să ajungă la el daruri de recunoaştere de la popor. Dar, în afară de acestea, nu au existat schimbări imediate în viaţa lui Saul. Poporul nu a făcut nici o mişcare, cum ar fi să-i dea un palat sau o reşedinţă de guvernare, iar Saul, din câte se pare, aştepta nişte îndrumări de la Samuel sau o altă indicaţie că domnia lui ar trebui să înceapă.

4.Această stare pare să indice că dorinţa de a avea un rege a fost, mai degrabă, un apel popular spontan ,decât o mişcare politică organizată din partea unei facţiuni sau grupări. (1 Samuel 10:26). Trebuie menţionat, spre lauda lui Saul, că el era mulţumit cu situaţia, continuându-şi munca umilă la fermă, în ciuda popularităţii sale. El avea dovezile chemării sale la tron, căci Samuel i-a spus în particular despre alegere; sorţii l-au desemnat, iar oamenii l-au aclamat, strigând „Trăiască regele!"-1 Samuel 10:24.

5.Saul a fost adus, în cele din urmă, în faţa oamenilor în rol efectiv de rege, de un gest laş şi ofensator al regelui amoniţilor, care a umilit nişte izraeliţi. El lucra cu plugul pe când vestea a ajuns la el. În mod firesc, el s-a mâniat, iar spiritul lui Dumnezeu a venit asupra lui (1 Samuel 11:6). Acţionând cu promptitudine, şi-a trimis solii pe tot întinsul Israelului şi a adunat o armată mare, iar amoniţii au fost învinşi şi pedepsiţi.

6.Această acţiune fermă şi încununată de succes l-a făcut pe Saul în ochii poporului demn de sprijinul lor, pentru că şi-a dovedit atât priceperea, cât şi energia sa, iar oamenii jubilau de bucuria a ceea ce vedeau a fi o dovadă a favorii lui Dumnezeu şi a faptului că li se confirmase astfel alegerea. Prietenii lui spuneau acum: „Cine zicea: „Saul să domnească peste noi? "Daţi încoace pe oamenii aceia, ca să-i omorâm." Dar Saul, în mărinimia sa, şi ca un adevărat rege care are grijă de supuşii săi, fiind încă nepătat de răutatea care avea să îl cuprindă mai târziu, a spus: „Nimeni nu va fi omorât în ziua aceasta, căci astăzi Domnul a dat o izbăvire lui Israel." (1 Samuel 11:12,13)

7.Sub oblăduirea lui Samuel, oamenii s-au adunat la Ghilgal, care a devenit locul de întrunire al ţării, după distrugerea lui Șilo. Au mers să reînnoiască împărăţia în faţa Domnului. Au fost recunoscuţi formal şi l-au acceptat pe Saul ca rege înaintea lui Iehova şi, oferind jertfe, s-au bucurat mult împreună. (1 Samuel 11:12-15). Acela a fost momentul când Samuel a profitat de ocazie pentru a se adresa poporului. Ştia că rămânea ceva de zis, iar problema solicitării unui rege nu putea fi considerată stabilită până când poporul nu avea o perspectivă corectă asupra subiectului.

8.Dumnezeu le-a dat un rege, iar oamenii l-au acceptat pe Saul ca rege al lor; dar Samuel ştia că nu au făcut aceasta cu inimi drepte şi că, dacă nu exista o infirmare a greşelii pe care au făcut-o înaintea Domnului, poporul ar fi putut fi condus spre rătăcire, spre abaterea de la el. Le-a amintit oamenilor că a ascultat de vocea poporului şi că le-a dat un rege. A vorbit despre el şi despre cum a mers în fruntea lor din copilărie până în ziua aceea. Acum era bătrân şi cărunt, iar fiii lui crescuseră sub privirile oamenilor. A chemat pe oricine să mărturisească împotriva lui înaintea Domnului şi a „unsului său", adică a regelui. A declarat că mâinile sale nu erau murdare de mită sau asuprire şi i-a chemat pe aceia care au un motiv de plângere să vorbească, iar oamenii, într-un glas, au recunoscut că nu avea o asemenea vină.

9.S-a obiectat că fiii lui Samuel ar fi fost la fel de corupţi precum cei ai lui Eli. Dar, luând în vedere apelul lui Samuel şi felul în care mulţimea l-a apărat, obiecţia nu poate fi susţinută. Nu există nici o dovadă că, în acel moment, el ar fi ştiut de purtarea fiilor săi: probabil că erau doar la

Cuprins

începutul făgaşului lor spre nelegiuire. Faptele care i-au fost aduse ulterior la cunoştinţă l-au făcut să accepte mai uşor, probabil, ideea de împărăţie, care i-ar exclude în mod automat pe fiii săi din funcţii.

10.Samuel l-a chemat pe Domnul ca martor împotriva poporului, declarând că şi regele era martor (1 Samuel 12:5). Cuvintele lui sunt unice. Samuel nu l-a chemat pe Domnul ca martor pentru sine, ci ca martor împotriva poporului. Cuvintele sale arată că „oamenii lui Belial", care au vorbit împotriva lui Saul, erau preocupați să-l denigreze pe Samuel, iar Samuel a profitat de acest prilej pentru a-şi justifica lucrarea drept curată înaintea Domnului. Apoi, reamintindu-le tot ce a făcut Domnul pentru părinţii lor în trecut, a recapitulat toate momentele importante ale istoriei lor, începând cu strămutarea de către Domnul a lui Iacov în Egipt; cum i-a izbăvit; cum ei l-au trădat şi au venerat alţi zei; şi cum, atunci când aveau necazuri şi se rugau lui, Domnul i-a salvat mereu.

11.Revenind la zilele lor, Samuel a spus că atunci când Nahaş, regele amoniţilor, a prădat Israelul, oamenii au insistat să aibă un rege care să îi conducă împotriva duşmanilor lor. Aceste cuvinte indică faptul că, înainte de incidentul care i-a înfuriat pe Saul şi întregul Israel, o acţiune a amoniţilor i-a făcut pe oameni să vină la Samuel; şi că Samuel i-a adus la ascultare, spunându-le că Dumnezeu era Regele lor. Atunci au refuzat făţiş să îi accepte părerea, şi au spus: „Nu, ci un rege să domnească peste noi!" – 1 Samuel 12:12.

12.Astfel, poporul nu l-a respins pe Iehova indirect, dorind o altă formă de guvernare, ci direct şi, pentru un popor ales precum Israelul, a fost un mare păcat înaintea Dumnezeului lor. Dar, având în vedere că domnia lui Saul a fost acum dovedită, un asemenea argument nu a întrunit încuviinţarea tuturor. Cu toate acestea, era necesar ca oamenii să înţeleagă şi să li se arate clar păcatul lor. Samuel a spus: „Nu este astăzi secerişul grâului? Eu voi striga către Iehova ca să dea tunete şi ploaie. Şi veţi şti şi veţi vedea ce mare este răul pe care l-aţi făcut în ochii lui Iehova când aţi cerut un rege pentru voi." – 1 Samuel 12:17.

13.Pentru că în Palestina nu ploua, de obicei, la vremea secerişului, răspunsul ceresc la cererea sa ar fi fost cea mai evidentă dovadă că Dumnezeu le vorbea oamenilor prin Samuel. Nu era o problemă de judecată divină; nu era nici o victimă de adus înainte sau vreun ţap ispăşitor, pe care să fie aruncată vina. Răspunsul a venit repede. O furtună puternică s-a iscat, iar oamenii au primit o dovadă cât se poate de concretă că Domnul încă vorbea lui Samuel şi care avea să îi facă să îşi reamintească ziua aceea. Această dovadă certă le-a dovedit că păcătuiseră şi ei i-au spus lui Samuel: „Roagă-te lui Iehova, Dumnezeul tău, pentru servii tăi, fiindcă nu vrem să murim."(1 Samuel 12:19). Într-atât de înfricoşaţi erau, încât au început să vorbească despre Iehova ca despre Dumnezeul *lui Samuel.* Au recunoscut nu doar greşeala lor de a cere un rege, ci şi celelalte păcate ale lor.

14.Atunci Samuel a mângâiat pe Israel. A spus „Căci, de dragul numelui său cel mare, Iehova nu-şi va părăsi poporul, fiindcă Iehova a hotărât să facă din voi poporul său. În ce mă priveşte, departe de mine gândul să păcătuiesc împotriva lui Iehova, încetând să mă rog pentru voi. Trebuie să vă învăţ calea cea bună şi dreaptă." (1 Samuel 12:22,23). Ultimele sale cuvinte au fost „Numai temeţi-vă de Iehova şi slujiţi-i cu credință, din toată inima voastră, căci vedeţi ce lucruri mari a făcut pentru voi!"(versetul 24). I-a avertizat, de asemenea, că dacă vor continua cu neascultarea, vor pieri „atât voi, cât şi regele vostru". Este semnificativ că Samuel vorbeşte în mai multe rânduri despre Saul ca despre „regele *vostru*" – 1 Samuel 12:25; 8:18. Vezi şi Deuteronom 28:36.

Secretul serviciului încununat de succes

Cuprins

15.Serviciul lui Samuel pentru Israel a fost de un altruism considerabil. Ideea călăuzitoare a vieţii sale a fost servirea lui Dumnezeu şi a poporului său, cu o ardoare pe care numai dragostea faţă de ei şi o dorinţă de a-l onora pe Dumnezeu o putea insufla. Nici un serv public nu are o viaţă mai curată decât Samuel şi puţini au reuşit atât de mult în cea ce priveşte ridicarea poporului din condiţia sa jalnică, până la un stat bine organizat, faptă care a necesitat o muncă practică neîncetată. Marele secret al serviciului de succes a fost devotamentul neegoist pentru Dumnezeu. Atunci când există, sub orice formă, o dorinţă de a servi, dar numai pentru a căpăta recunoaştere prin oportunităţile pe care le oferă Domnul, nenorocirile sunt aproape, iar roadele astfel agonisite sunt risipite în scurt timp.

16.Studenţii în Biblie pot vedea în munca lui Samuel ceva similar cu ceea ce a fost întreprins în zilele timpurii – de la 1878 până la 1918, probabil – ale *adunării* Domnului. Munca lui Samuel apare drept un efort în favoarea legământului lor cu Iehova, şi se poate spune că şi-a pus mereu această muncă înainte, ca o lucrare pentru Domnul şi i-a devotat toată energia sa. Nu ne putem îndoi că dorinţa poporului de a avea un rege l-a surprins, aşa cum probabil l-a surprins şi faptul că Iehova le-a ascultat cererea.

17.Pentru Studenții în Biblie, care cunosc istoria lucrării secerișului, asemănările dintre munca lui Samuel şi cea din primele zile ale veștii bune, consemnate în Scripturi, continuă. Atunci tot poporul Domnului a crezut că Iehova încearcă doar să îi educe în binecuvântările şi favorurile adevărului său, ale legământului său, legământ al milei în care Isus i-a inclus pe discipolii săi, şi că slujirea împărăţiei era doar pe plan secund. Literatura publicată în acele zile timpurii era în principal pentru instruirea poporului Domnului, aşa cum arată al Şaselea Volum al STUDIILOR ÎN SCRIPTURI. S-a crezut că această lucrare este permanentă şi finală; dar Domnul a dezvăluit că este doar o etapă intermediară, care pregăteşte o lucrare mult mai măreaţă, în numele întemeierii împărăţiei sale.

18.Corespondenţele imediate se opresc aici; cererea unui Rege şi a unei schimbări a ordinii la acest final de eră nu a venit de la poporul lui Dumnezeu. Ei au aşteptat până când a venit timpul ca el să-şi trimită Regele să domnească în Sion. Dar Samuel, ca serv credincios al Domnului, fără să-şi urmărească interesul personal, ci supunându-se în fiecare mişcare voinţei divine, a devenit unealta cu care Domnul a întemeiat împărăţia, aşa cum sunt astăzi servii Domnului, „rămăşiţa”.

19.Unii dintre aceia care au avut şansa de a fi părtaşi la această împărăţie şi-au pierdut privilegiile şi au devenit precum aceia care au cârtit împotriva lui Saul, în loc să continue ca servi credincioşi ai Domnului. Cârtitorii din vechime au ignorat faptul că Domnul, prin profetul său, l-a dat pe Saul poporului, nici nu au dat ascultare faptului că într-un mod la fel de direct, prin aruncarea sorţilor, i-a informat pe oameni de aceasta, pe lângă mesajul profetului. Dovezi la fel de clare sunt ignorate şi de cârtitorii de azi.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1,2. Care a fost principalul scop al ultimului discurs public al lui Samuel către întreg Israelul? A fost justificarea sa personală îndreptăţită?

3-6. Ce a făcut Saul imediat după ce a fost ales rege? Ce l-a adus în cele din urmă pe Saul în rolul activ de rege?

7-10. Unde, când şi în ce împrejurări a ţinut Samuel acest apel de rămas-bun? Era posibil ca Samuel să fi ştiut în acel moment de corupţia fiilor săi?

Cuprins

11-13. L-a chemat Samuel pe Domnul ca martor pentru sine însuşi? Ce mari evenimente au readus în atenţia oamenilor şi mare păcat a aruncat asupra lor? Ce semn a invocat, şi de ce? Care au fost urmările?

14,15. Cum a mângâiat apoi Samuel Israelul? Care a fost principala coordonată a vieţii sale remarcabile?

16-19. Ce lucrare poate fi ilustrată de munca lui Samuel în Israel? Observaţi corespondenţele specifice şi arătaţi unde se opresc acestea. Cine poate fi simbolizat de cei care au cârtit împotriva lui Saul?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Iunie 1927** **Nr. 11**

PRIMA ÎNVIERE

---- 1 iunie 1927 ----

"Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi." – 1 Corinteni 15:51, 52

1.În acest text, apostolul discută despre prima înviere. În Apocalipsa 20:6, aceasta este numită ,,prima înviere" deoarece este învierea Cristosului, atât a Capului, cât şi a membrilor corpului său. Nimeni în afară de el nu va primi nemurirea şi nu va fi imun la a doua moarte. Această înviere este deci prima, în sensul că are cea mai mare importanţă şi este prima în ordine cronologică.

2.Nimeni nu poate avea parte de această primă înviere în afară de Isus Cristos şi membrii corpului său. Deci, oricine altcineva este exclus, nu este luat în considerare. Este evident că clasa marii mulţimi nu va avea parte de ea, căci nu e o parte a Cristosului. Apostolul inspirat stabileşte că învierea este limitată la Cristos, atunci când spune: ,,Ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire" (1 Corinteni 15:54). Se face referire deci la acea clasă de creştini care perseverează răbdători în a face binele, căutând gloria, onoarea şi nemurirea şi care sunt credincioşi chiar până la moarte – Romani 2:7; Apoc. 2:10.

3.Nu toţi membrii Cristosului vor fi înviaţi în acelaşi timp. Această concluzie este validată de cuvintele apostolului, atunci când spune: ,,Iată! Vă spun o taină: Nu toţi vom adormi în moarte, dar toţi vom fi schimbaţi." Această frază indică două diviziuni separate ale aceleiaşi clase; adică, o parte a celor care vor participa la prima înviere vor fi treziţi din somnul morţii, iar cealaltă parte a celor care vor participa la prima înviere, nu vor adormi în moarte, ci vor fi schimbaţi pe dată, de la natura umană la cea divină.

4.În textul nostru, apostolul stabileşte că aceia care au adormit în moarte vor fi treziţi întâi, după care urmează schimbarea celor care sunt pe pământ în momentul prezenţei Domnului. În aceeaşi epistolă, el a arătat că învierea drepţilor adormiţi nu va avea loc înainte de venirea Domnului. Cuvântul ,,venire" este folosit aici în sensul de ,,la sau în timpul prezenţei lui". În acest context, vom lua în considerare câteva texte legate de a doua venire a Domnului, care ar putea să pună în lumină informaţii despre timpul învierii.

VENIREA SA

5.Prezenţa Domnului a fost dificil de explicat şi înţeles clar. Mulţi au lucrat cu impresia că Domnul Isus trebuie să fie în formă corporală în imediata vecinătate a pământului pentru a fi prezent. O asemenea concluzie este neîntemeiată. Distanţa nu este un impediment pentru Domnul. Ar putea

Cuprins

să fie în constelaţia Pleiadelor şi în acelaşi timp să conducă lucrarea de pe pământ la fel de bine ca şi cum s-ar afla chiar pe suprafaţa lui.

6.Înţelegem, deci, că prezenţa Domnul a început să se manifeste în jurul anului 1874, că şi-a preluat marea putere şi şi-a început domnia în 1914 şi că a venit la templul său în 1918. Unii oameni, cuprinşi de confuzie, se întreabă: „Dacă Domnul a venit pe pământ în 1874, a plecat înapoi şi a revenit în 1914 şi la fel în 1918, şi apoi se va întoarce din nou în ceruri, şi va reveni pe pământ doar la răsturnarea finală a organizaţiei lui Satan?” Sigur că nu. Nu ar fi necesar să procedeze aşa.

7.Versetele din Scriptură arată următoarea idee, şi anume că după ce Isus Cristos şi-a împlinit jertfa, a urcat în ceruri, unde a stat la dreapta lui Iehova şi de atunci înainte a aşteptat până în momentul când duşmanul avea să fie făcut aşternut picioarelor sale (Evrei 10:12, 13; Psalmul 110:1). De la momentul învierii sale, lumea îi aparţinea Domnului Isus Cristos, dar mai era mult până când, în viitor, avea să o ia în stăpânire. Trebuia să aştepte până la timpul potrivit ales de Dumnezeu, iar acel timp potrivit se găseşte la sfârşitul Timpului Naţiunilor sau la „sfârşitul lumii”.

8.Dar, înainte de aceasta, voinţa lui Dumnezeu este ca Isus Cristos să facă o lucrare de pregătire. Această lucrare include strângerea celor drepţi de pe pământ ,care au făcut un legământ cu Iehova prin jertfă şi întoarcerea lor la adevărurile fundamentale care le-au fost atâta timp ascunse. Aceasta marchează începutul timpurilor de restabilire (Psalmul 50:5; Matei 17:11). Scripturile arată că prezenţa Domnului a început în jurul lui 1874. Atunci a început Domnul să îşi concentreze atenţia pe pregătirea celor drepţi şi întoarcerea lor la adevăr şi pregătirea pentru alungarea Diavolului. Pe când face această lucrare, Domnul Isus se află încă la dreapta lui Iehova Dumnezeu şi, simultan, este prezent pe pământ, conducând lucrarea adunării, aşa cum am arătat mai sus.

9.Imediat după 1874, cei cu adevărat consacraţi, născuţi şi unşi, au putut discerne prezenţa Domnului. Cuvântul tradus drept „venire”, din grecescul *parousia*, înseamnă de fapt prezenţă. Înseamnă că, de atunci înainte, îşi va îndrepta atenţia asupra lucrurilor care aparţin adunării şi împărăţiei sale, iar aceste lucruri îi implică pe cei drepţi de pe pământ.

10.Întrebarea pe care i-au pus-o lui Isus discipolii, cu privire la aceasta, era: „Spune-ne: Când vor avea loc aceste lucruri şi care va fi semnul prezenţei tale şi al încheierii acestui sistem?” (Matei 24:3) Sfârşitul lumii, adică încheierea sistemului de lucruri, a venit în 1914. Isus era prezent în acel moment, pentru că a fost prezent încă din 1874. Cei unşi i-au putut discerne prezenţa cu câţiva ani înainte de 1914, dar, începând cu 1914, lucrurile au început să fie perceptibile şi pentru alţii decât cei aleşi. Războiul Mondial şi împrejurările acestuia i-au ajutat pe toţi cei care au citit Scripturile şi erau credincioşi să poată vedea prezenţa Domnului. Acelui moment îi corespunde cuvântul grecesc *epiphania*, corect tradus în Scripturi ca „manifestare”. Astfel, de la 1914 încoace, alte clase de oameni, care nu i-au perceput sau nu i-au putut percepe prezenţa, au putut după aceea să înţeleagă prezenţa lui.

11.Altfel spus, Isus a fost prezent încă din 1874, dar nu a fost perceput decât de cei cu o minte luminată de spirit. Mai târziu, adică în 1914, prezenţa lui a început să se facă cunoscută, să se manifeste prin evenimentele istorice tuturor celor care au dat atenţie profeţiilor, dar nu şi denigratorilor sau necredincioşilor. Atunci, manifestările exterioare ale prezenţei sale au continuat să crească, să progreseze şi vor continua în acest fel până la dezvăluirea completă (grec. *Apokalupsis*), când toţi îl vor vedea. Această dezvăluire sau revelaţie completă a prezenţei sale va avea loc în timpurile marelui necaz.

12.Titlul cărţii „Apocalipsa” este tradus din grecescul *apokalupsis*, care înseamnă „a dezvălui”; iar această dezvăluire a Domnului în faţa întregii omeniri va avea loc în timpurile marelui necaz, aşa cum este scris: „Iată că El vine pe nori. Şi orice ochi Îl va vedea; şi cei ce L-au străpuns. Şi toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.” Apoc.1:7.

Cuprins

13. În timpul prezenţei (*parousia*) lui şi în timpul unei manifestări (*epiphania*) mai vaste a acestuia, un număr mai mare de oameni va discerne prezenţa Domnului; şi în timpul *parousiei* şi *epiphaniei* lui, organizaţia Diavolului va fi distrusă, în timpurile marelui necaz, precum se arată clar în cuvintele apostolului: „Şi atunci se va arăta acel Nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale."(2 Tesal.2:8). Nu există trei faze ale prezenţei Domnului, aşa cum greşit afirmă unii; ci prezenţa Domnului, care începe la un anumit moment, continuă să se facă cunoscută şi altor clase şi oameni, până ce toţi vor şti despre ea; şi aceşti trei paşi progresivi sunt *parousia, epiphania* şi *apokalupsis*. Nu este necesar ca Domnul să se afle literalmente aproape de pământ în timpul oricărei dintre aceste manifestări.

14.Examinând alte versete în această privinţă, ni se arată că învierea celor drepţi, adormiţi în moarte, trebuie să aibă loc în timpul prezenţei Domnului şi după ce Domnul preia puterea, deci în timpul manifestării [*epiphania*] lui mai vaste. Această perioadă mai târzie a început o dată cu Războiul Mondial din 1914. Rezultă că 1914 marchează începutul perioadei pe care apostolul Pavel o numeşte ,,ziua aceea". Dar nu marchează, totuşi, *sfârşitul* acelei zile. Apostolul Pavel spune: ,, De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în ,,ziua aceea" Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui." (2 Timotei 4:8) Deşi ,,ziua aceea" a început în 1914, nu înseamnă neapărat că învierea celor drepţi, adormiţi în moarte, a avut loc la începutul sau chiar în timpul lui 1914.

PRIMII ÎN ORDINE

15.Scripturile ne vorbesc, fără echivoc, despre ordinea învierii. Aşteptând prezenţa Domnului, unii dintre cei drepţi sunt adormiți în Isus Cristos, iar alţii sunt vii pe pământ. Cei adormiţi sau morţi trebuie să fie înviaţi întâi şi apoi cei vii vor fi schimbaţi instantaneu în asemănarea Domnului. Cuvintele apostolului confirmă în mod clar că aceasta este ordinea învierii, atunci când scrie: ,,Fiindcă, iată ce vă spuneam prin cuvântul lui Iehova: noi, cei vii, care vom rămâne până la prezenţa Domnului nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit în moarte; pentru că însuşi Domnul va coborî din cer cu un strigăt poruncitor, cu glas de arhanghel şi cu trompeta lui Dumnezeu, iar cei morţi în unitate cu Cristos se vor scula primii. Apoi, noi, cei vii, care vom rămâne vom fi luaţi împreună cu ei în nori ca să-l întâmpinăm pe Domnul în văzduh şi, astfel, vom fi întotdeauna cu Domnul." – 1 Tesaloniceni 4:15-17.

16.În textul de mai sus, cuvântul ,,a coborî" nu înseamnă neapărat că Isus Cristos se va da jos, la propriu, din cer pe pământ. Aşa cum arată lexicografii, cuvântul este folosit deseori la figurat; şi se pare că aşa se petrece şi aici. Astfel, poate fi corect înţeles în accepţiunea că, în acest moment anume, Domnul îşi direcţionează acţiunile către lucrurile de pe pământ, care este sub ceruri, în acelaşi timp, el putând rămâne în ceruri. Aceste versete spun că va veni ,,cu strigăt", care, având în vedere greutatea autorităţii, înseamnă ,,cu poruncă", aşa cum este dată de mareşalul unei armate. Trebuie să interpretăm, deci, aceasta, ca fiind porunca marelui General al lui Iehova Dumnezeu, care comandă oştirile lui Iehova.

17.Scriptura arată că Isus trebuia să rămână la dreapta lui Iehova, fără să acţioneze împotriva organizaţiei lui Satan, până la un moment anume. Abia atunci va urma porunca lui Iehova. Aceste date ne asigură că Domnul Isus Cristos nu va veni cu ,,strigătul", comanda, porunca menţionată de apostolul Pavel, decât la momentul când va fi trimis, de la sfârşitul perioadei de aşteptare (Psalmul 110:1,2). Sfârşitul acestei perioade de aşteptare este 1914, anul ,,sfârşitului lumii".

18.Este logic şi că această comandă militară a lucrurilor de pe pământ să fie dată la sfârşitul luptei dintre Cristos şi Diavol, după ce Diavolul este izgonit din ceruri. Apocalipsa scrie cu privire la

Cuprins

această luptă: „Şi am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru, şi stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pîrîşul fraţilor noştri, care zi şi noaptea îi pîra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” (Apoc.12:10) Versetul pare deci să stabilească timpul când strigătul sau porunca este dată de Domnul. Vocea sau porunca arhanghelului arată deci că este comanda celui care are acum autoritate absolută.

19.Cuvintele folosite de Pavel, şi anume „strigăt”, „arhanghel”, „trompeta lui Dumnezeu” arată că comanda îi este dată celui care are autoritate absolută, şi care acţionează ca Reprezentant Principal al lui Iehova Dumnezeu; şi, deci, textul situează timpul începerii autorităţii lui active în 1914, la sfârşitul lumii. Apostolul spune că este nevoie întâi de acest strigăt poruncitor şi abia apoi morţii vor învia. Rezultă deci că învierea drepţilor adormiţi a avut loc cândva după 1914.

20.Această mărturie a celui inspirat spune că mai târziu „cei care vor rămâne”, adică aceia rămaşi vii după învierea drepţilor adormiţi, vor fi luaţi împreună cu cei care au fost înviaţi înainte şi care sunt cu Domnul. Cuvintele „luaţi împreună” dovedesc că un număr de drepţi dintre „cei care vor rămâne” vor fi schimbaţi în acelaşi timp. Dar care este timpul acesta?

21.Versiunea din DIAGLOTT a acestui text afirmă că „cei care vor rămâne” vor „fi purtaţi de nori”. Norii simbolizează necazul, şi, din moment ce alte versete arată că unii dintre cei rămaşi, vor vedea cel puţin începutul Armaghedonului cât sunt încă în viaţă, aceasta ar sugera că finalizarea primei învieri va avea loc în timpul bătăliei Armaghedonului sau a marelui necaz. Acela va fi timpul când Domnul, în gloria sa, va conduce oştirile lui Iehova în asaltul final împotriva organizaţiei Diavolului. În acest mare necaz, reprezentat de „nori”, cei rămaşi vor fi purtaţi de nori pentru a-l întâlni pe Domnul şi astfel vor fi cu el pentru totdeauna.

22.Versiunea lui Rotherham a acestui text sprijină concluziile anterioare. Aceasta spune: „Căci Domnul însuşi, cu un cuvânt poruncitor, cu glasul unui mesager-şef, şi cu trompeta lui Dumnezeu va coborî din ceruri, - iar cei morţi în Cristos vor învia întâi, apoi noi, cei rămaşi vii, vom fi luaţi împreună cu ei şi purtaţi de nori pentru a-l întâlni pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi întotdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4:16, 17) Acest strigăt, poruncă sau trâmbiţare va urma, în mod evident, după victoria lui Cristos asupra Diavolului, când Diavolul va fi izgonit pe pământ.

23.Fără nici un dubiu, există o perioadă de timp între evenimente, respectiv învierea drepţilor adormiţi şi schimbarea celor rămaşi. Acea perioadă de timp începe atunci când strigătul poruncitor a venit de la Domnul din ceruri şi se termină cu Armaghedonul. Trebuie să păstrăm în gând, totuşi, că în acea perioadă de timp, adică de la învierea drepţilor până la finalizarea primei învieri, toţi cei care vor muri credincioşi vor fi schimbaţi din muritori în nemuritori „pe dată”, şi nu vor adormi în moarte. Acesta este misterul sau secretul despre care apostolul spune în 1 Corinteni 15:51,52 : „Iată! Vă spun o taină: Nu toţi vom adormi în moarte, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, în timpul ultimei trompete.”

24.Care ar putea fi scopul pe care îl urmăreşte Domnul prin trezirea drepţilor adormiţi şi, la o vreme după aceasta, prin schimbarea celor rămaşi? Este vădit că scopul este ca, în timpul dintre trezirea drepţilor adormiţi şi schimbarea celor rămaşi, Domnul să facă să fie depusă o mărturie temeinică a numelui său în faţa naţiunilor pământului, iar această mărturie va fi dată de cei rămaşi. Această lucrare sau mărturie este lucrarea Elisei a adunării.

TEMPLUL SĂU

25.Cei unşi şi credincioşi sunt templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 3:16; 17:2; 2 Corinteni 6:16; Efeseni 2:18-23; 1 Petru 2:5). Aceasta îi include atât pe cei drepţi adormiţi, cât şi pe cei

Cuprins

credincioşi care vor fi apoi schimbaţi pe dată. Isus le-a spus discipolilor săi, cu puţin înainte să fie luat la ceruri: „Şi, dacă mă duc să vă pregătesc un loc, vin din nou şi vă voi primi acasă la mine, pentru ca acolo unde sunt eu, să fiţi şi voi.” – Ioan 14:3

26.Isus s-a dus în ceruri pentru a pregăti un loc pentru cei drepţi ai săi. Pare deci logic ca Domnul *să fi terminat aceste pregătiri* înainte de venirea lui după aceia care vor alcătui clasa templului. Drepţii adormiţi fac parte din clasa templului. Cu siguranţă, pregătirile promise includ îndepărtarea Diavolului din ceruri, din moment ce Isus îşi va începe domnia prin luarea în stăpânire a cerurilor şi alungarea Diavolului. Având în vedere limbajul folosit de Învăţător şi discipolii săi, este greu de crezut că i-ar fi trezit pe drepţii adormiţi înainte *să fi încheiat lucrarea de pregătire*.

27.Dacă acel raţionament este corect, atunci învierea drepţilor adormiţi nu ar avea loc înainte ca Diavolul să fie aruncat din ceruri. Prin profetul său, Dumnezeu a declarat că Fiul său iubit va face o lucrare de pregătire şi că, apoi, va veni pe neaşteptate la templul său. (Maleahi 3:1). Dacă această lucrare de pregătire despre care se vorbeşte include izgonirea lui Satan din ceruri, atunci este convenabil să tragem concluzia că pasul ce precede întemeierea templului lui Dumnezeu este învierea drepţilor adormiţi.

28.TURNUL DE VEGHERE din 1 august 1926 oferă dovezi scripturale care arată că Domnul a venit la templul său în 1918. Totuşi, acest adevăr nu a fost cunoscut de cei drepţi de pe pământ decât la ceva timp după. Având acum în vedere că templul Domnului este făcut din cei drepţi, incluzându-i pe cei care dormeau şi pe cei care nu dormeau, şi că Isus a venit la templul său în 1918, nu ar însemna oare că venirea sa la templu la acea dată ar aproxima momentul trezirii drepţilor adormiţi? Domnul vine la templul său înainte să fi dată marea mărturie pentru Iehova. Rezultă, deci, că templul lui Dumnezeu a fost alcătuit în 1918, iar aceasta marchează timpul învierii drepţilor adormiţi. Stă scris: „Căci Iehova va zidi în mod sigur Sionul; se va arăta în gloria sa.” – Psalmul 102:16.

29.Zidirea Sionului simbolizează, fără îndoială, venirea Domnului la templul său. Aceasta marchează timpul glorioasei sale manifestări. În legătură cu aceasta, să luăm în seamă cuvintele apostolului: „...în timp ce aşteptăm fericita speranţă şi manifestarea glorioasă a marelui Dumnezeu şi a Salvatorului nostru, Cristos Isus” (Tit 2:13). Deşi, nici Iehova şi nici Isus nu sunt pe pământ, apostolul spune că aştepta manifestarea lor glorioasă. Cuvântul „manifestare” de aici este grecescul *epiphania*, care înseamnă glorioasa strălucire sau manifestare a prezenţei Domnului. Fericita speranţă a apostolului este că va avea parte de prima înviere, aşa cum o şi spune. (Filipeni 3:11). În afirmaţia sa din epistola către Tit pare să fi stabilit timpul când acea speranţă se va împlini; adică, la glorioasa manifestare a Domnului, care va avea loc când Domnul vine la templul său, în 1918. – Psalmul 50:2.

CU SCOPUL JUDECĂŢII

30.Autoritatea scripturală dovedeşte în mod concluziv că Domnul vine la templul său cu scopul judecăţii. (Maleahi 3:1-3; Matei 25:19, 21). Judecata aceasta trebuie să înceapă cu casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17). Acest timp, „timpul ca morţii să fie judecaţi” va veni după ce „naţiunile s-au mâniat” (Apoc.11:18) Cu acest gând în minte, apostolul Pavel scria: „ [el va veni] să-i judece şi pe cei vii, şi pe cei morţi, prin manifestarea sa.” (2 Timotei 4:1). Cuvântul redat aici ca „manifestarea” nu înseamnă venire, ci înseamnă că, atunci când Domnul este prezent şi la timpul strălucirii sau manifestării sale mai clare, judecata lui va începe.

31.Mai întâi, trebuie înviaţi cei drepţi care au adormit în moarte. Învierea lor constituie judecata lor finală, pentru că înseamnă primirea răsplăţii dorite de apostol, după cum spune şi el.

Cuprins

Este timpul realizării speranţei fericite despre care vorbeşte apostolul Pavel, pentru că marchează timpul trecerii la veşnicie a celor adormiţi. Venirea Domnului la templul său în 1918, cu scopul de a judeca şi judecarea mai întâi a drepţilor ar fi un argument puternic şi convingător că învierea drepţilor adormiţi a avut loc în jur de 1918.

CEL BINECUVÂNTAT

32.Un alt text care vorbeşte despre timpul învierii spune: „Şi am auzit un glas din cer, care zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morţii, care mor în Domnul!" -„Da" zice Duhul „ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează!"" (Apoc.14:13) Acest verset spune „fericiţi sunt cei care mor". Cum este posibil ca cineva deja mort să moară?

33.Pentru ne a ajuta să răspundem la întrebare, vom lua ca exemplu un serv, pe care îl vom numi „Credinciosul". Atunci când Credinciosul a aflat despre planul de salvare al lui Dumnezeu prin Cristos, s-a consacrat pe deplin pentru a face voinţa lui Dumnezeu. Atunci, Dumnezeu l-a făcut drept, dându-i Credinciosului dreptul de a trăi ca om. Dumnezeu l-a făcut drept pentru a-l face acceptabil şi l-a acceptat ca parte a jertfei Fiului său iubit. În acelaşi timp, Iehova l-a născut în natura divină. Din acel moment, Credinciosul care a fost făcut drept avea dreptul de a trăi ca om; dar, când a fost acceptat ca parte a jertfei lui Isus şi născut în natura divină, acest drept a încetat. Despre aceasta stă scris: „Căci voi aţi murit, şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu." – Coloseni 3:3.

34.Credinciosul este acum o fiinţă nouă, dar trebuie să treacă, de fapt, prin moarte pentru a avea parte de prima înviere. Atunci, schimbarea imediată va fi reprezentată de moartea omenescului şi trăirea imediată a divinului. Ca fiinţă nouă, Credinciosul este în Cristos şi, dacă rămâne supus şi loial până la moarte, va muri în Cristos. Toţi creştinii credincioşi care au murit între Rusaliile anului 33 d.Chr. şi începutul învierii, în prezenţa Domnului, au trebuit să adoarmă în moarte. Dar Scripturile, în Apoc.14:13, spun că va veni un timp când drepţii care au murit în Domnul vor fi fericiţi, vor fi binecuvântaţi. Când se va împlini acel timp arată tocmai cuvintele „fericiţi sunt morţii care mor de acum încolo în Domnul." Motivul pentru care sunt numiţi „fericiţi" este pentru că nu vor dormi în moarte, ci îşi vor primi schimbarea instantaneu, „într-o clipeală de ochi."

35.Toţi cei credincioşi vor lucra în acel timp şi vor continua să lucreze până la timpul glorioasei lor preschimbări. Acea schimbare fiind instantanee, nu îi va opri din lucrarea lor; dar munca lor nu va mai fi atât de grea. Căci în trupul de carne, adevăraţii servi drepţi care servesc în numele Domnului trudesc şi obosesc, până la istovire. Dar când sunt preschimbaţi în fiinţe glorioase, nu vor mai cunoaşte oboseala sau istovirea. Muncind, găsesc bucurie veşnică şi statornică în lucrarea lor.

36.Ce lucruri marchează începerea acelui timp binecuvântat? Acel timp nu va începe până ce drepţii nu vor fi înviaţi şi, din moment ce dovezile arată că Domnul a venit la templul său în 1918 şi că învierea drepţilor a avut loc aproximativ în acelaşi timp, rezultă că din acel moment şi după, cei care mor în Domnul vor fi binecuvântaţi, pentru că au fost schimbaţi instantaneu din muritori în nemuritori.

37.Atunci când Domnul a venit la templul său şi i-a găsit pe credincioşi, le-a spus: „Aţi fost credincioşi peste puţine lucruri. Vă voi numi peste multe lucruri. Intraţi în bucuria stăpânului vostru!" (Matei 25:21). Aceşti credincioşi vor primi dovada că ei sunt cei salvaţi, fapt reprezentat simbolic de oferirea de veşminte albe şi a mantiei dreptăţii; şi aceasta le va aduce mare bucurie. – Isaia 61:10.

Cuprins

38.În consecinţă, atunci când Domnul a venit la templul său în 1918, aceia pe care i-a aprobat în acel moment şi care au continuat în credinţă până la moarte au primit coroana vieţii; şi, din moment ce aceasta reprezintă schimbarea lor imediată de la muritor la nemuritor, s-ar putea aplica spusele Scripturii: „Fericiţi sunt morţii care mor de acum înainte în unitate cu Domnul!” (Apoc.14:13) Din acel moment înainte, drepţii credincioşi primesc pe dată răsplata lor glorioasă. În context ni se oferă şi o descriere a celor care aparţin acestei clase binecuvântate, atunci când Domnul soseşte la templu şi care continuă astfel după aceea:

39.Cititm: „Ei cântă un fel de cântare nouă înaintea tronului şi înaintea celor patru creaturi vii şi a bătrânilor. Nimeni nu putea să înveţe această cântare decât cei o sută patruzeci şi patru de mii care au fost cumpăraţi de pe pământ. Ei sunt cei care nu s-au pângărit cu femei, [simbolizând că nu au nici un fel de relaţie cu sistemele religioase sau cultele şi organizaţiile de acest fel] ci sunt virgini [adică puri, pentru că sunt totalmente devotaţi Domnului]. Ei îl urmează neîncetat pe Miel oriunde merge [adică îi ascultă şi înţeleg poruncile şi li se supun cu bucurie] şi au fost cumpăraţi dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu şi pentru Miel, [adică au fost aprobaţi când Domnul a venit la templul său, şi au fost îmbrăcaţi cu mantia dreptăţii, şi sunt consideraţi o parte din primele roade ale învierii, şi, dacă sunt credincioşi până la capăt, îşi vor primi cu siguranţă răsplata glorioasă. Ei nu caută încuviinţarea altora, ci doar a Domnului] Iar în gura lor nu s-a găsit minciună. Ei sunt fără pată.” –Apoc.14:3-5

MESAJUL

40.Un înger este un mesager. Membrii credincioşi ai rămăşiţei, aprobaţi atunci când Domnul a venit la templul său, au devenit mesagerii lui Dumnezeu, pentru că sunt ai Servului şi unei clase atât de credincioase i se încredinţează toate bunurile Domnului şi interesele împărăţiei. (Matei 24:46, 47). Aceştia constituie „picioarele” marelui Serv sau Mesager al Domnului, iar ei proclamă acest mesaj într-un glas.

41.Cuvintele revelatoare continuă: „Şi am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veşnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi ori cărui norod.” (Apoc. 14:6) Ţineţi minte că această clasă proclamă un mesaj „din mijlocul cerului”. Corelaţi aceasta cu faptul că după 1918, mai exact, la începutul lui 1923, mesajul despre împărăţia Domnului a început să fie difuzat în mod regulat la radio. Acest mesaj era emis, în mod evident. prin aer, numit şi cer.

42.Care era şi este acel mesaj? Evident, eterna veste bună pentru oamenii de pe pământ, despre Dumnezeu şi împărăţia sa, mesaj care trebuie să ajungă la toate naţiunile pământului. (Matei 24:14) Acest mesaj este indicat de versetul şapte: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-i glorie, pentru că a sosit ora judecăţii sale! Închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele de ape!” –Apoc. 14:7.

43.Glasul neînfricat este puternic. O voce umană bine lucrată, este cel mai armonios sunet de pe pământ. Aceasta este un indiciu că mesajul dat de mesageri, începând cu acel timp, va fi un mesaj dulce, armonios. Din momentul sosirii Domnului la templu şi de la luminarea minţilor celor credincioşi cu cunoaşterea acestui adevăr, ei s-au unit într-un imens mesaj armonios, care proclamă adevărul. Ei nu au chemat pe nimeni să glorifice omul sau altă fiinţă, ci pe Iehova Dumnezeu, Creatorul cerurilor şi al pământului, de la care vine fiecare lucru bun şi desăvârşit. Aceştia au făcut exact cum este descris aici, în cartea Apocalipsei.

44.Probabil că aceia numiţi „îngeri” sau Servi sau Mesageri (în Apoc. 14:6) sunt clasa templului care se află în această lume. Observaţi că mesajul adus este o „veste bună eternă”, sau

Cuprins

veşti bune pentru locuitorii pământului şi pentru fiecare naţiune, limbă şi popor. Aceasta corespunde întocmai poruncii Domnului Isus din Matei 24:14, care spune: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” Studenţii în Biblie au căzut, în general, de acord că aplicarea versetului citat înainte nu a început decât după Războiul Mondial, care s-a încheiat în 1918. Deci, acest mesaj trebuie să fi fost transmis de clasa templului.

45.Cei drepţi ,adormiţi în moarte, care au fost mai întâi înviaţi, împreună cu cei rămaşi pe pământ, aduşi sub mantia dreptăţii, au constituit clasa templului. Drepţii înviaţi au, fără doar şi poate, ceva de făcut dincolo de lumea aceasta. Ceea ce ne preocupă mai mult este însă ce are de făcut clasa templului din lumea aceasta. Este clar că trebuie să depună o mărturie deosebită; iar aceea este să vestească fiecărei naţiuni, limbi sau popor de pe pământ vestea bună că Iehova şi-a întronat Regele şi că timpul salvării şi al împărăţiei este aproape. Această clasă trebuie să-i îndemne acum pe oameni să îl onoreze pe Iehova Dumnezeu şi să îi dea glorie, pentru că timpul judecăţii naţiunilor este gata să sosească. Întreaga clasă a templului se va putea vedea şi se va putea bucura de acest minunat timp în care trăim, şi vor ridica privirea către cer, şi se vor veseli şi vor cânta.

46.Aceeaşi clasă este descrisă şi de profetul Isaia, într-al 52-lea capitol, versetele 7 şi 8. Aici, profetul vorbeşte despre ea ca despre „picioarele lui”, arătând că ele fac parte din Serv, deci parte din clasa templului şi că aduc vestea bună şi predică pacea şi salvarea, şi că îşi ridică glasurile împreună, în cântec. Fără îndoială că „glasul” de aici simbolizează mesajul din Apocalipsa14, adică mesajul împărăţiei.

47.Profetul continuă să încurajeze mai mult această clasă să izbucnească de bucurie şi să cânte împreună şi să-i cheme chiar şi pe cei din sisteme precum Babilonul, spre a auzi mesajul şi a-l transmite fraţilor lor. Apoi, profetul (Isaia 52:10) arată cum Domnul se va dezvălui tuturor naţiunilor şi că toţi oamenii din toate colţurile pământului vor vedea salvarea lui Dumnezeu. Contextul ne arată că, înainte ca acesta să aibă loc, clasa templului trebuie totuşi să dea mărturia, în timp ce drepţii din cealaltă lume îşi vor împlini sarcinile încredinţate. Ce combinaţie binecuvântată şi minunată şi ce relaţie frumoasă! Cei din această lume având veşmintele izbăvirii, stând sub mantia dreptăţii, lucrează împreună cu fraţii lor înviaţi, ştiind că sfârşitul lor individual nu este decât o trecere imediată de la pământ în ceruri. Aceasta este glorioasa preschimbare după chipul Domnului nostru şi prezenţa noastră eternă lângă el pentru totdeauna.

48.Priviţi cât de minunat confirmă faptele istorice împlinirea profeţiei, încă din 1922! Din acel an, mai mult de 27 de milioane de volume care poartă mesajul împărăţiei lui Dumnezeu au ajuns în mâinile oamenilor. În plus faţă de aceasta, mesajul, sub formă de foi volante, tracte, proclamaţii etc. numărate cu milioanele, a fost distribuit pe tot întinsul globului. Radioul a purtat mesajul împărăţiei în Olanda, Spania şi alte părţi ale Europei; mai bine de o duzină de staţii radio din Statele Unite şi Canada transmit acum în mod regulat mesajul împărăţiei lui Dumnezeu. În Australia, se construiesc două staţii pentru răspândirea adevărului, în timp ce alte metode sunt utilizate pentru a vorbi despre schimbările fericite. Niciodată nu s-au bucurat atât de mult cei drepţi de pe pământ. Aceştia ştiu acum că moartea este o schimbare binecuvântată pentru ei, dacă sunt credincioşi până la capăt. De aceea, nu se tem nici de om nici de Diavol, ci sunt încântaţi să îl reprezinte pe Domnul. Sunt multe de făcut, şi binecuvântaţi sunt cei care iau parte la acestea.

CONCLUZII

49.Care este deci imaginea întreagă redată, când punem cap la cap toate aceste versete? Prezenţa Domnului a început în 1874. El s-a aflat acolo, la dreapta lui Iehova, şi totuşi, în armonie cu

Cuprins

voinţa lui Dumnezeu, a început o lucrare specială prin şi în numele drepţilor săi de pe pământ, care a constat în adunarea lor şi restabilirea adevărului pentru ei, şi facerea de pregătiri pentru răsturnarea domniei lui Satan, şi primirea în Cristos a drepţilor. Prezenţa lui a continuat în mod neîntrerupt. În 1914, a devenit clar pentru o mai mare clasă de oameni că Domnul s-a ridicat la putere şi l-a izgonit pe Satan; iar aceste evenimente au fost scoase în evidenţă prin fapte istorice perceptibile de toţi spectatorii. Acest an a marcat începutul „manifestării" sale, *epiphania* prezenţei sale.

50.Prezenţa sa continuă în mod neîntrerupt; în 1918 a avut loc învierea drepţilor adormiţi, iar Domnul îşi construieşte templul. Acolo începe judecata celor drepţi. Dovezile prezenţei sale devin tot mai pregnante şi un număr crescând de oameni începe să o discearnă, în timp ce drepţii săi de pe pământ încep o predicare la scară mondială a mesajului împărăţiei, iar această proclamare trebuie să continue până când prezenţa sa este ştiută de toţi. Dezvăluirea completă a prezenţei Domnului este *apokalupsis*-ul său. Poate că aceia cu minţile corupte nu aud sau înţeleg acum, dar prezenţa lui va fi cunoscută pe deplin chiar şi lor, în timpul marelui necaz. „Atunci îl vor vedea pe Fiul omului venind într-un nor cu putere şi cu mare glorie" (Luca 21:27). Atunci organizaţia Diavolului va fi demascată în văzul tuturor şi va fi distrusă de strălucirea prezenţei lui. – 2 Tesaloniceni 2:8

51.Nimeni să nu încetinească acum! Faceţi ca bucuria lui să fie îmbelşugată. Probabil că Învăţătorul a adresat în mod particular clasei credincioase din acest moment, următoarele cuvinte: „Dar, când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie!" (Luca 21:28) Învierea drepţilor adormiţi a avut loc în 1918. Cei rămaşi sunt acoperiţi de mantia dreptăţii şi veşmintele salvării. Cei care continuă să fie credincioşi până la capăt vor face parte, în cele din urmă, din rămăşiţă. Înainte de schimbarea lor, şi înainte de bătălia Armaghedonului, naţiunile pământului trebuie să primească mărturia. Fie ca fiecare dintre cei care îl iubesc pe Domnul să lase toate celelalte lucruri în plan secund şi să stăruiască în luptă, şi să cânte cu bucurie acel cântec dulce şi binecuvântat dat de Domnul spre a fi înţeles şi cântat doar de cei izbăviţi de pe pământ şi aduşi în templul său sfânt! –Apoc.14:3.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-3. Care este prima înviere şi de ce este numită aşa? Va avea parte marea mulţime de ea? Vor fi înviaţi toţi membrii corpului lui Cristos în acelaşi timp? Citaţi un verset în sprijinul răspunsului vostru.

4-6. Când avea să aibă loc învierea Cristosului? În ce constă a doua prezenţă a Domnului? Când a început? Când şi-a început domnia Isus Cristos? Când a venit la templul său? Indică acestea trei veniri?

7.8. Din ce moment aparţine lumea Domnului nostru? Când avea să intre în posesia ei? Ce avea să facă între timp?

9-13. Explicaţi *parousia, epiphania* şi *apokalupsis-ul* Domnului. Când va fi distrusă organizaţia Diavolului?

14-19. Când a început „ziua aceea" din 2 Timotei 4:8? Explicaţi ce simbolizează „strigătul", „vocea arhanghelului" şi „trâmbiţa lui Dumnezeu"? Când se vor petrece acestea?

20-22. Cine vor fi cei „luaţi împreună" pentru a-l întâlni şi când? Când se va finaliza prima înviere? Care sunt versiunile din Diaglott şi Rotherham ale pasajului din 1 Tesaloniceni 4:16, 17 şi în ce privinţă diferă ele de versiunea comună?

23,24. Va exista un interval de timp între trezirea sfinţilor adormiţi şi glorificarea membrilor rămăşiţei şi dacă da, de ce?

Cuprins

25,26. Cine face parte din clasa templului? Ce simbolizează afirmaţia „Mă duc să vă pregătesc un loc” şi când se va încheia acea lucrare de pregătire?

27-29. Este întemeiat să credem că drepţii adormiţi vor fi treziţi înainte de alungarea Diavolului din ceruri? Având în vedere aceasta, ce forţă se adaugă venirii Domnului la templul său în 1918 şi la Psalmul 102:16?

30-31.De ce vine Domnul la templul său? Unde avea să înceapă judecata şi cum? Când erau „mâniate” naţiunile şi ce avea să se întâmple după aceasta? (Apoc.11:18) Explicaţi semnificaţiile din 2 Timotei 4:1 în relaţie cu aceasta.

32-37. Citiţi Apoc.14:13 şi explicaţi de ce se spune că morţii vor muri? De ce li se spune „fericiţi”? Încetează lucrarea lor atunci când mor? Care sunt semnele începutului acestui timp binecuvântat?

38,39. Explicaţi Revelaţia 14:3, 4 .

40-47. Cine este „îngerul” din Apoc.14:6? Explicaţi acest verset şi contextul lui. Cum este acest text în acord cu Isaia 52:7, 8, 10.

48-51. Care sunt datele istorice în corelaţie? Rezumaţi adevărurile biblice prezentate în această lecţie. Avându-le în vedere, care ar trebui să fie atitudinea noastră din prezent ca membri ai „rămăşiţei”?

Samuel îl unge pe David

17 iulie – 1 Samuel 16:1-3

“Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea; ci fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie.”. – 1 Timotei 4:12

Am precizat deja că, atunci când Samuel şi-a luat rămas bun de la Israel, lucrarea sa nu se încheiase încă. A împlinit sarcina ce-i fusese încredinţată; oamenii fuseseră aşezaţi într-un asemenea mod încât se puteau bucura de binecuvântările lui Dumnezeu în ţara promisă lor, iar noul sistem judiciar le întărise legăturile naţionale, care se potriveau cu nevoile lor. Niciodată, de la intrarea lor în Canaan, poporul lui Israel nu a fost atât de bine pus la punct.

2.Acum, că Israel a cerut şi a primit un rege, Samuel nu mai era răspunzător de bunăstarea populaţiei. Dar era încă servul lui Iehova şi, ca reprezentat al lui Dumnezeu, i-a revenit nefericita sarcină de a-i aduce regelui Saul mesajul final al lui Dumnezeu, de respingere de pe tronul Israelului. Saul în persoană, nu avea să fie detronat de nici o acţiune directă din partea lui Dumnezeu, dar casa sa a fost stinsă; fiul său nu avea să conducă după el. De asemenea, era însărcinarea lui Samuel să ungă un alt rege în locul lui Saul.

3.Este evident că Saul nu şi-a putut păstra pentru mult timp echilibrul. Curând după începerea domniei sale, filistenii s-au năpustit din nou asupra Israelului, asuprindu-i; într-adevăr, presiunea pe care o făceau aceştia nu a fost niciodată îndepărtată deplin, încă din zilele lui Samson. Saul a luat măsuri pentru a opune rezistenţă filistenilor şi, încurajat de o expediţie plină de succes a lui Ionatan, fiul său, a poruncit ca tot Israelul să se adune la Ghilgal, unde Samuel avea să îi întâlnească. Între timp, filistenii s-au adunat în număr copleşitor, cu călăreţi şi care de luptă, iar oamenii lui Saul au început să se teamă şi să îl părăsească. Chiar şi Samuel părea să-şi întârzie sosirea. Poate că Samuel îl testa pe Saul, alegând să nu apară devreme în ziua stabilită.

Cuprins

4.În loc să îl aştepte pe preot, Saul, care ştia că nu are autoritatea de a oferi jertfe, şi-a luat libertatea de a o face. A dat dovadă de nerăbdare şi lipsă de credinţă în Dumnezeu. Acţiunea sa a fost un păcat în sine şi l-a arătat drept trufaş înaintea lui Dumnezeu. Samuel a fost foarte atins de aceasta, şi a spus: „Samuel i-a zis lui Saul: „Ai lucrat ca un nebun şi n-ai păzit porunca pe care ţi-o dăduse Domnul, Dumnezeul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui. Domnul Şi-a ales un om după inima Lui, şi Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său, pentru că n-ai păzit ce-ţi poruncise Domnul." – 1 Samuel 13:13,14.

5.Printr-un gest curajos din partea lui Ionatan şi a slujitorului care îi purta armele, stimulat de credinţa în Dumnezeu, armata filistenilor a fost pusă pe fugă. Saul a avut privilegiul de a-şi conduce oamenii în urmărirea care a urmat după confuzia şi fuga filistenilor; dar nu a fost victoria sa, ci ziua de glorie a lui Ionatan.

6.Atunci când Saul a fost uns peste împărăţie , Dumnezeu i-a încredinţat o sarcină importantă, una de mult aşteptată. Urmărind scopul său de a-i lovi pe amaleciţi, aşa cum a spus atunci când acel popor a încercat să îi oprească pe izraeliţi în călătoria lor spre Canaan (vezi Exod 12:8-14), lui Saul i s-a poruncit să facă aceasta. (1 Samuel 15:2,3) Povestea despre purtarea lui ipocrită în acest caz este atât de bine cunoscută, încât a devenit un exemplu de ipocrizie strigătoare la cer. Poruncindu-i-se să nimicească, Saul a ales nesupunerea, purtându-se ca şi cum ar fi avut dreptul să judece cum ar trebui să fie îndeplinită porunca lui Dumnezeu. Cu toate acesta, a pretins faţă de Samuel, pe care Dumnezeu l-a trimis să întrebe dacă porunca a fost îndeplinită, că a făcut totul aşa cum i s-a cerut. A spus în mod explicit că a împlinit porunca. Samuel a zis: „Atunci ce înseamnă behăitul acesta de turmă care ajunge la urechile mele şi mugetul de cireadă pe care-l aud?" (1 Samuel 15:14). Atunci Saul a început să-şi găsească scuze, iar necinstea lui a ieşit la iveală.

7.Este posibil să concepem că Saul s-ar fi putut reabilita din poziţia în care a fost adus de îngâmfarea sa, oferind jertfele de la Ghilgal, dacă ar fi fost credincios în însărcinarea sa de a-i distruge pe amaleciţi – sfaturile şi aducerile-aminte ale lui Samuel par să indice aceasta – dar încăpăţânarea de la Ghilgal se transformase deja în ipocrizie permanentă. Samuel i-a arătat atunci lui Saul că împărăţia va fi luată de la el. Totuşi, acest lucru a fost păstrat ascuns faţă de popor, căci aveau nevoie de un conducător; iar cel pe care îl avea în vedere Dumnezeu nu era încă gata pentru această slujbă, nici poporul nu înţelegea încă răzvrătirea lui Saul. Astfel, Saul s-a pus în poziţia oribilă de a fi acceptat de popor ca un conducător numit de Dumnezeu, în timp ce ştia că Dumnezeu l-a proscris. Totuşi, fiind regele uns de Dumnezeu, mai putea primi încă ajutor de la acesta, până la sosirea timpului când funcţia avea să îi fie retrasă.

8.Dumnezeu i-a spus lui Samuel să meargă la Betleem, în casa lui Isai, din seminţia lui Iuda, dintre fiii căruia Dumnezeu va alege un împărat; dar, din cauza încăpăţânării lui Saul, chiar şi Samuel se temea să meargă la Betleem cu această misiune. Dar Dumnezeu îl însărcinase. Lui Samuel i s-a spus să meargă să aducă jertfă şi să îl cheme pe Isai şi pe fiii săi. Isai a adus pe şapte dintre fiii săi înaintea lui Samuel, fără îndoială şapte tineri falnici. Samuel a fost atât de impresionat de cel mai vârstnic dintre ei, atunci când i-a sosit înainte, încât a crezut că acesta va fi sigur cel pe care Domnul l-a trimis să-l ungă.

9.Dar Domnul l-a oprit pe Samuel şi i-a arătat că nici unul dintre aceştia nu era cel ales de el. Fiind întrebat, Isai a răspuns că mezinul său, încă un băiat, era pe câmp îngrijindu-se de oi. Când a fost adus înaintea profetului, Iehova a spus că acesta este cel la care l-a trimis pe Samuel în Betleem; iar peste capul lui David, băiatul păstor, a fost turnat uleiul pentru ungere, ceea ce însemna că într-o bună zi avea să devină rege în Israel.

10.Samuel a comparat, fără doar şi poate, această experienţă cu prima, atunci când l-a uns pe Saul. Saul era cu mai mult de un cap mai înalt decât Samuel şi a trebuit să se încline ca să poată fi

Cuprins

uns; iar acum Samuel trebuia să se aplece ca să ungă un băieţandru roşcovan. Dumnezeu, cu toate acestea, a mângâiat inima bătrânului său serv; căci Samuel l-a iubit pe Saul şi s-a ţinut de el, aproape pledând pentru Saul în faţa lui Dumnezeu (1 Samuel 16:1). Totuşi, se va vedea că Samuel s-a îmbunat faţă de băiatul David şi i-a fost mai uşor să se împace cu voinţa lui Dumnezeu.

11.Poate că principala lecţie a acestei întâmplări se găseşte în cuvintele lui Samuel atunci când i s-a înfăţişat Eliab, fiul cel mai mare al lui Isai. Atunci când Samuel, văzând că Eliab era un tânăr bine făcut şi înzestrat, a rostit: „Cu siguranţă, înaintea lui Iehova este unsul său." I s-a răspuns: „Nu te uita la înfăţişarea lui şi la înălţimea staturii lui, fiindcă l-am respins. Căci Dumnezeu nu vede aşa cum vede omul. Omul vede ce izbeşte ochiul, însă Iehova vede inima." (1 Samuel 16:7). Se pare că în Samuel încă exista prejudecata care domnea în minţile oamenilor atunci când Saul a fost ales împărat; şi anume, că un împărat trebuie să arate, prin înfăţişarea lui, ca un conducător al oamenilor. Dacă Samuel ar fi fost lăsat să decidă singur, l-ar fi uns cu bucurie pe Eliab.

12.Nu este uşor nici pentru servii Domnului, fie şi credincioşi, aşa cum era Samuel, să nu judece după aparenţe; servii lui Dumnezeu au nevoie de spiritul sfânt pentru a discerne adevăratele valori. Necazul adus de mândria lui Saul, acum alungat înapoi la casa sa, ne dă lecţia că Dumnezeu găseşte cel mai de folos supunerea inimii. Mai târziu s-a arătat că, în inima lui, Eliab era un om invidios şi îngust în cuget, în nici un caz unul căruia Dumnezeu i-ar fi putut încredinţa binele poporului său; în schimb, a fost demonstrat din plin că băiatul David era pururi dornic să împlinească voinţa lui Iehova. E greu să ne închipuim doi oameni care ar putea da un exemplu mai bun de inimi diferite decât primi doi împăraţi ai Israelului, deşi erau asemănători în unele aspecte ale temperamentului; căci, cu anumite prilejuri, se dovedeau mai nestăviliţi decât un şuvoi umflat pe văile munţilor.

13.Ne-am putea închipui că băiatul David ar fi fost tentat să devină mândru din toate motivele; dar, după ungerea lui, a rămas la fel de săritor, bucuros să se îngrijească de oile tatălui său. Chiar din cele mai timpurii zile, David a ţinut mereu minte că regele Israelului era uns de Dumnezeu şi că Iehova era adevăratul Rege. Nu există nici o dovadă că de copil s-ar fi gândit ce va face pentru el însuşi când va deveni rege; dar sunt multe lucruri care arată ce s-a gândit că va face pentru gloria lui Dumnezeu când va deveni rege, precum în zilele tinereţii, petrecute în câmpiile Efratei. – Psalmul 132:6.

14.Atunci când Samuel i-a spus lui Saul că Dumnezeu l-a îndepărtat de la domnie, profetul i-a zis şi că Dumnezeu şi-a ales un om pe placul său. Saul, omul zelos, a devenit egoist. Viaţa lui David a dovedit că era un om cu o voinţă şi ţeluri puternice, dar că a folosit mereu acea voinţă pentru binele poporului şi gloria Dumnezeului lui Israel. Ca tânăr, Saul a arătat puţine semne de orgoliu, dar s-a lăsat copleşit de poziţia sa. Băiatul David se supusese deja spiritului virtuţii, asa cum o arată modestia tinereţii lui.

15.Nu există nici un semn că Dumnezeu avea nevoie să schimbe firea băiatului David; mintea sa tânără era deja pe făgaşul cel bun. În această privinţă, era precum Samuel, cel care l-a uns; iar inima lui Samuel trebuie să fi fost câştigată de băieţandru, atunci când şi-a amintit cum mama sa l-a dăruit lui Dumnezeu în copilărie. Cei doi au învăţat să se îndrăgească unul pe altul; iar Samuel a aflat mângâiere pentru pierderea lui Saul, cel pe care l-a ridicat şi l-a iubit în zilele de început, pe când Saul era sincer.

16.Conducătorul ales de Dumnezeu acum era din seminţia lui Iuda. Aceasta s-a petrecut după binecuvântarea patriarhului Iacov asupra fiilor săi, pentru că a spus că viitorul conducător al seminţiilor va ieşi din Iuda (Geneza 49:10), chiar dacă acest privilegiu trebuia să fi revenit, din câte se pare, lui Iosif, căci el avea dreptul din naştere. (1 Cronici 5:1). Cu toate acestea, fiul lui Iosif, Efraim, şi-a pierdut dreptul din cauza trufiei şi lipsei de credinţă. (vezi Psalmul 78:9, 68, 69).

Cuprins

Dumnezeu a încercat şi seminţia lui Beniamin; şi ea a eşuat, pentru că l-a sprijinit pe Saul pe drumul său greşit. Se eliberase deci drumul pentru încredinţarea conducerii lui Iuda, fără nici un fel de părtinire din partea lui Dumnezeu.

17.Această poveste, împreună cu personajele ei, are o semnificaţie simbolică importantă. Ungerea lui David, cu mulţi ani înainte să poată fi împărat, reprezintă pregătirile lui Dumnezeu din prezent, când i-ar putea conduce pe toţi cei care văd poziţia nefericită în care au fost aduşi de servii necredincioşi, de clasa clerului, care, precum Saul, au abuzat de privilegiile lor. Ei sunt acum izgoniţi, iar Dumnezeu a ales alţii pentru a împlini lucrarea ce le-a fost încredinţată.

18.Timpul când împărăţia cerurilor trebuia să fie întemeiată prin autoritate a sosit la încheierea epocii naţiunilor, în 1914 e.n. Cu patruzeci de ani înainte de acea dată, Dumnezeu a început să răspândească lumina adevărului şi s-a aflat cineva care, precum David, a început să îl servească prin ea pe Domnul. O adunare a fost pregătită pentru momentul în care vor fi chemaţi să îi fie servi, când Dumnezeu îi va scoate la iveală ca unealta sa aleasă. Pentru această lucrare măreaţă şi glorioasă, Iehova îi va alege pe cei care nu-şi servesc lor înşişi, ci celor care se gândesc la binele lor şi al poporului său.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1,2. Ce a făcut Samuel pentru Israel ,înainte şi după ungerea lui Saul? Ce două sarcini triste i-au fost încredinţate?

3,4. De ce a adunat Saul întregul Israel la Ghilgal? Ce păcat al mândriei a săvârşit acolo şi cum l-a mustrat Samuel?

5-7. Cine a fost eroul bătăliei cu filistenii cu acest prilej? Ce poruncă divină i-a fost dată lui Saul şi cum a arătat Saul nesupunere faţă de aceasta? Ce mesaj final i-a dat Samuel acestuia?

8-12. Ce misiune i-a fost încredinţată apoi lui Samuel şi care au fost întâmplările legate de aceasta? Ce mare lecţie putem învăţa din ele?

13-15. Care erau asemănările şi deosebirile dintre primii doi împăraţi ai Israelului?

16-18. Din ce seminţii se trăgeau Saul, respectiv David? Care era profeţia antică a lui Iacov despre aceasta? Ce se ilustrează în mod fidel prin îndepărtarea lui Saul şi ungerea lui David, cu ani înainte de intrarea lui în funcţie?

David şi Goliat

24 iulie – 1 Samuel 17.

„Iehova este lumina şi salvarea mea. De cine mă voi teme? Iehova este fortăreaţa vieţii mele. De cine să-mi fie frică?" – Psalmul 27:1

Se poate ca povestea grăitoare a uriaşului Goliat şi a tânărului David şi cum l-a ucis David pe îngâmfatul uriaş, să fi fost scrisă pentru tineri. Cu siguranţă i-a însufleţit pe mulţi dintre aceştia la fapte care păreau peste puterile lor, încrezându-se în ajutorul lui Dumnezeu şi a făcut să tresalte inimile multora, nu doar ale tinerilor. Dar povestea nu a fost scrisă pentru a-i însufleţi pe tineri, nici măcar pentru a ne oferi o consemnare istorică a unui eveniment neobişnuit. Ea face parte din acele scrieri sacre menite să îi instruiască spiritual pe servii lui Dumnezeu – Romani 15:4

Cuprins

2.Evenimentul a avut un mare efect asupra vieţii lui David; într-adevăr, acesta a marcat un punct de cotitură în viaţa sa. Prin intermediu lui, a trecut de la adolescenţă la maturitate, de la un păstor la un curtean. L-a purtat din păşunile Betleemului către un loc de frunte în ochii poporului.

3.Filistenii, care în acea vreme continuau să lovească Israelul, par să fi cruţat Betleemul în raidurile lor. În general, urmau o rută mai nordică sau rămâneau de partea vestică a culmii de dealuri care străbate ţara de la nord la sud. Ei erau duşmanii ereditari ai Israelului; şi s-au năpustit asupra poporului ales chiar şi în zilele mai îndepărtate, când Diavolul a încercat să-i chinuie pe discipolii lui Isus şi să le curme pacea.

4.Cam în aceeaşi vreme când David a fost uns, un uriaş, evident din rândul stirpei care, din când în când, „producea" asemenea monstruozităţi, creştea în rândul filistenilor din Gat. Era Goliat din Gat. Filistenii au invadat Israelul, iar Saul şi-a strâns armata. Dar, în loc ca una dintre armate să iniţieze atacul – probabil niciuna dintre ele nu se simţea suficient de puternică încât să preia ofensiva – filistenii l-au trimis înainte pe acest Goliat, drept campionul lor împotriva oricărui campion al Israelului, cu înţelegerea deschisă că, în cazul în care campionul Israelului ar fi câştigat în lupta unu la unu, filistenii să fie sclavii izraeliţilor; iar dacă filistenii ar fi câştigat, atunci Israelul s-ar fi supus dominaţiei filistenilor.

5.Filistenii au făcut o sugestie inteligentă; pentru că, dacă ar fi luptat într-o bătălie obişnuită, cu alţi soldaţi de-a stânga şi de-a dreapta sa, uriaşul nu ar fi fost nimic mai mult decât un soldat neobişnuit de mare; ba chiar mărimea lui l-ar fi împiedicat să aducă avantaje deosebite armatei sale. De partea Israelului, doar Saul avea o înălţime comparabilă cu a lui Goliat. Dar Saul nu era genul de om care să se implice într-o asemenea luptă. Deşi era cu mult mai înalt decât oricare om din armata sa, nu a făcut nici o mişcare, iar râsul sfidător al lui Goliat s-a auzit timp de patruzeci de zile.

6.Trei dintre fiii lui Isai, cei mai în vârstă, au plecat la război, După ce au fost plecaţi vreme de câteva săptămâni, David a fost trimis cu merinde la ei şi să vadă cum se descurcă. Atunci când şi-a terminat treaba, David a privit la marşul de dimineaţă al armatelor care ieşeau din tranşee ca să se înfrunte. L-a văzut pe campionul filistenilor înaintând şi glasul său puternic şi sfidător. Interesul său a fost aţâţat, şi nu numai; pentru firea sa perseverentă, întreaga poveste părea stranie şi a început să întrebe cum de nimeni nu răspunde la provocarea acestui inamic de zile în şir.

7.Fratele său mai mare, Eliab, a cărui înfăţişare l-a impresionat pe Samuel, l-a auzit pe David şi i-a spus mezinului să nu mai încerce să atragă atenţia oamenilor asupra sa. Însă David, conştient că a fost uns să devină rege, nu a dat atenţie ponegririlor de la fratele său. Continua să vorbească în sus şi-n jos, iar frica din inimile izraeliţilor îl surprindea, văzând că nu îl iau pe Dumnezeu în calcul. Saul a auzit de tânărul David şi a trimis după el. David a spus că nu se temea şi i-a povestit lui Saul cum, atunci când un leu şi un urs au încercat să atace tabăra tatălui său, l-a ajutat să-i ucidă pe amândoi şi să salveze oile; şi a declarat că Iehova, care l-a ajutat atunci, îl va ajuta cu siguranţă în bătălie.

8.David era gata de luptă, iar Saul a zis: „Du-te şi Domnul să fie cu tine." L-a îmbrăcat pe David cu armura sa, i-a pus un coif de aramă pe cap şi i-a dat cămaşa sa de zale. David, încins cu sabia lui Saul şi armura lui, a încercat să meargă, dar a zis: „Nu pot să merg îmbrăcat cu lucrurile acestea, căci nu sunt obişnuit cu ele." (1 Samuel 17:37-39). Problema nu era că sabia nu era destul de ascuţită sau că armura nu oferea suficientă protecţie, ci că îi limitau mişcările şi îl stânjeneau; putea lupta mai bine liber.

9.Astfel, luând asupra lui doar toiagul său de păstor şi praştia sa, David a mers să îl înfrunte pe uriaşul filistenilor. Filisteanul era dispreţuitor şi l-a batjocorit cu glas tare pe adversarul său. David i-a răspuns lui Goliat că a venit „în numele Dumnezeului oştirilor lui Israel, pe care l-ai

Cuprins

sfidat" şi că, prin moartea uriaşului, întreaga suflare va şti că există un Dumnezeu în Israel – 1 Samuel 17:45, 46.

10.David şi-a pus o piatră în praştie, s-a avântat înainte, iar uriaşul a fost lovit de piatră drept în frunte. Am putea spune chiar că „aşa ceva nu i-a mai trecut prin cap înainte". A căzut cu faţa în ţărână, fără suflare. Apoi David l-a decapitat pe uriaş cu propria lui sabie. Filistenii, văzându-şi campionul ucis, au fugit, iar Israel a obţinut o mare victorie în acea zi.

11.În acţiunea lui David a existat mai mult decât curaj; aceasta nu a fost gestul pripit al unuia care nu înţelege primejdia pe care o înfruntă sau care este orbit de impulsivitate. Tânărul vedea clar situaţia. David a văzut în uriaş pe cel care îl sfida pe Dumnezeul cel viu. Pentru el, era la mijloc onoarea lui Iehova, atunci când Israelul a îngăduit ca acest uriaş să îi sfideze vreme de 40 de zile. Se întreba de ce trebuia să fie aşa şi de ce nimeni din Israel nu îndrăznea să se ofere ca unealtă a lui Iehova. Ştia că el este cel uns să fie rege, şi, deşi nu o percepea în mod evident, cunoaşterea acestor lucruri i-a afectat comportamentul şi a crezut că Dumnezeu îl va folosi.

12.Fără îndoială că uciderea leului şi a ursului a avut un efect important asupra minţii lui David. Dacă Dumnezeu l-a ajutat să salveze oile tatălui său, care, aşa cum vedea el, pentru că erau ale tatălui său, erau în grija lui Iehova, Dumnezeu urma să îl ajute şi să distrugă acest monstru care sfida oştirile Dumnezeului celui viu. Credinţa se dezvoltă prin fapte de credinţă, aşa cum o fac şi celelalte calităţi ale minţii şi sufletului care întregesc viaţa matură a unui serv al lui Dumnezeu. Dacă David s-ar fi temut când se afla pe păşuni, este puţin probabil să fi avut credinţa care l-a făcut să îl înfrunte pe uriaş. Cu alte cuvinte, credinţa şi încrederea lui de acum nu erau doar un dar deosebit de la Dumnezeu.

13.Am spus deja că vizita lui David pe câmpul de luptă i-a schimbat cursul vieţii. Dar nu a făcut-o imediat; pentru că era la fel de dornic să se întoarcă acasă după acest eveniment emoţionant – o zi în care, prin mâna sa, Israel a repurtat o mare victorie, iar el a primit uralele poporului – la fel de săritor să aibă din nou grijă de oile tatălui său, ca și în urmă cu câţiva ani, când fusese uns de profetul Samuel ca viitor rege al Israelului.

14.Nu ar fi fost pe placul lui Dumnezeu ca băiatului, şi apoi tânărului David, unsul său, să i se acorde vreun tratament special. Probabil că dacă această luptă nu ar fi avut un asemenea impact asupra vieţilor oamenilor, nici măcar nu ar fi fost consemnată; ar fi fost inclusă doar în amintirile personale ale lui David, ca un lucru care i s-a întâmplat, precum uciderea leului şi a ursului, care ar fi fost scoasă la lumină numai accidental. David considera aceste lucruri victorii ale Domnului.

15.Este bine să înțelegem ideea că lucrurile făcute pentru Domnul nu sunt niciodată neînsemnate şi sunt la fel de mari ca şi foloasele aduse. Servul Domnului ar trebui să folosească pentru munca sa în numele Domnului uneltele simple pe care le foloseşte de obicei; nu ar trebui să încerce să îi imite pe alţii și nici să facă alte lucruri decât cele obişnuite pentru o viaţă de credinţă.

16.Goliat este, în general, reprezentat ca un simbol al puterii păcatului, iar victoria lui David asupra lui, ca a unuia care biruie acea mare putere. Despre acest gigant din Gat se spune uneori că l-ar fi reprezentat pe Diavol şi se pretinde că episodul ilustrează cum creştinii sunt chemați să-l ucidă pe Diavol. Această interpretare dă dovadă de o lipsă de cunoştinţă biblică, atât despre marele spirit al răului, cât şi despre menirea creştinilor. Diavolul nu va fi distrus decât la sfârşitul domniei lui Cristos şi, atunci, prin lucrarea lui Dumnezeu –Apoc.20:10.

17.Acest episod ilustrează nu conflictul dintre virtute şi păcat; ci mai degrabă dintre adevăr şi o creştere nefirească a păcatului. Greşeala sau păcatul există sub forma ignoranţei, care este forma lor indirectă; şi sub forma directă a încercării de denaturare a adevărului. Percepţiei generale a creştinilor îi scapă deseori faptul că sistemul cleric de religie organizată este un duşman foarte hotărât al adevărului.

Cuprins

18.În această serie de relatări ilustrative, întemeierea împărăţiei lui Israel sub Saul şi David simbolizează actuala întemeiere a împărăţiei cerurilor sub conducerea Domnului Isus. Filistenii, care au ocupat teritorii în ţara Canaanului şi au fost inamicii pereni ai Israelului în acele ţinuturi, corespund clasei clerului din ziua de azi, care ocupă poziţii la care nu au nici un drept în mijlocul creştinilor. Goliat reprezintă progresul anormal al păcatului, al neadevărului sau a doctrinelor pe care clasa clerului o trimit înainte drept campionul lor împotriva celora care păstrează legământul cu Dumnezeu, şi care, în aceste timpuri, reprezintă adevărul.

19.Dar, într-o manieră neaşteptată, şi dintr-un ungher neîncuviinţat de unii, Iehova a zidit o adunare unsă, pentru a-i restabili numele. La timpul lui Dumnezeu, la vremea întoarcerii Domnului, Dumnezeu a făcut pe câţiva servi credincioşi să înţeleagă, atât vestea întoarcerii sale, cât şi scopul ei şi, anume, de a aduce timpurile de răsplată. Cunoaşterea acestui fapt i-a adus pe mulţi în legământ cu Dumnezeu, şi corespunde foarte bine cu ungerea tânărului David pentru a restaura binecuvântările instituite prin legământ asupra Israelului. Pentru această comunitate în perpetuă creştere, a sosit la momentul potrivit şi vestea că Dumnezeu are o lucrare urgentă pentru ei; aveau să participe la întemeierea împărăţiei sale pe pământ. De aceea, aceştia nu se tem de uriaşul neadevărului care îi hărţuieşte.

20.Această mică adunare va merge să înfrunte monstrul, fără alte arme decât simplitatea adevărului şi credinţa în Iehova. Asemenea lui David, ei declară că a venit momentul când Dumnezeul cel viu va distruge plăgile păcatului care au crescut monstruos şi i-au ţinut pe oameni în teamă şi lanţuri, şi când li se va opune. Luând pietricica adevărului şi punând-o în praştia lor – munca de servire, pe care Domnul a aranjat-o în acest scop anume – merg să înfrunte uriaşul necredinţei. Mesajul lor, şi anume că Iehova este Dumnezeul cel viu şi că îşi întemeiază acum împărăţia, este mijlocul prin care acest monstru va fi ucis, iar duşmanii adevărului puşi pe fugă.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1,2. De ce este consemnată povestea lui David şi Goliat? Ce efect a avut această întâmplare asupra vieţii lui David?

3-6. Care au fost circumstanţele în care s-a petrecut? Cine era Goliat, şi cum şi de ce a fost scos la luptă? De ce nu a fost provocat de Saul sau oamenii lui?

7-10. Ce l-a adus pe David pe câmpul de luptă, şi cum a privit el remarcile fraţilor săi? Povestiţi întâlnirea sa cu regele Saul şi cum a fost în cele din urmă pregătit pentru lupta cu uriaşul şi deznodământul ei?

11-15. Ce l-a făcut pe David atât de curajos în ciuda unor asemenea dezavantaje? Cum a privit el victoria, şi ce a făcut după triumful său? Ce lecţie putem învăţa din atitudinea sa?

16-20. Cum a fost interpretat incidentul de mulţi creştini? Ce este ilustrat, de fapt, prin acesta? Descrieţi contextul din seria de relatări ilustrative de faţă, şi aplicaţi-i învăţămintele în detaliu.

David şi Ionatan

31 iulie – 1 Samuel 18:1-4; 9:1-7; 29:1-42; 23:15-18; 2 Samuel 1:17-27.

„Există un prieten mai apropiat decât un frate.” – Proverbe 18:24

Studiul nostru de azi este despre David şi Ionatan şi minunata lor prietenie. Povestea iubirii reciproce pe care şi-o poartă nu este doar una dintre cele mai frumoase din Vechiul Testament, ci este una dintre comorile omenirii. Ionatan a fost numit cel mai nobil personaj din Vechiul Testament. Acesta este un mare compliment, dar nu este tocmai drept faţă de alţi oameni drepţi, consemnaţi în scrierile sacre; căci lui Ionatan, în ciuda belşugului său de dragoste, nu i se poate acorda un loc în rândul oamenilor cu o credinţă exemplară.

2.În consemnările, relativ succinte, despre Ionatan nu se menţionează nimic despre relaţia sa cu semenii săi, cu atât mai puţin cu David, care să păteze sau să necinstească nobleţea şi onestitatea sa. Dar o asemenea istorie personală nu poate fi comparată cu a celor care, în ciuda vicisitudinilor unei vieţi vijelioase, precum a lui Iacov, Moise sau David, prin credinţa şi supunerea faţă de Dumnezeu, sunt daţi drept exemple adunării creştine. Cu toate acestea, prietenia dintre Ionatan şi David a fost de o frumuseţe unică, nepătată de nimic, iar legământul dintre ei a fost o legătură plină de afecţiune care a durat până la capătul vieţii lor.

3.Atunci când David l-a ucis pe uriaşul Goliat, Abner, căpetenia armatei lui Saul, l-a dus pe David la regele Saul; şi David, răspunzând la întrebările lui Saul, a vorbit despre el însuşi. Pe când Ionatan l-a auzit pe tânăr vorbind cu tatăl său şi l-a privit pe tânărul iscusit şi curajos, credincios Dumnezeului său, regelui său şi tatălui său, a văzut în el un suflet apropiat şi şi-a dăruit inima lui David sau, după cum spun frumoasele cuvinte ale Scripturii: „Sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David şi Ionatan a început să-l iubească la fel ca pe sufletul lui.” – 1 Samuel 18:1.

4.Ionatan a căutat să consolideze prietenia lor; şi, fiind cu mult mai în vârstă decât David, era normal ca el să facă primul pas. Ni se istoriseşte ce s-a întâmplat când Ionatan l-a luat deoparte pe David, dar nu şi întreaga lor conversaţie de atunci. Dar Ionatan s-a dezbrăcat de mantia pe care o purta şi i-a dat-o lui David, ca şi veşmintele sale, şi chiar sabia şi arcul său, şi cingătoarea sa. A fost o acţiune neobişnuită, care poate fi înţeleasă doar simbolic; căci David nu era nevoiaş. Prin aceasta, Ionatan a vrut să arate că înţelegea bine că din cauza tatălui său, Domnul a îndepărtat împărăţia de la el şi că el, Ionatan, nu va putea niciodată să stea pe tronul lui Israel.

5.De asemenea, înseamnă că Ionatan a văzut în David pe cel care va avea tronul; şi nu doar că nu s-a opus şi nu a arătat nici o purtare rea către David, ci i-a dat de bunăvoie şi cu bucurie lui David ceea ce s-ar fi aşteptat să i se cuvină. Înseamnă şi că Ionatan a văzut meritele lui David şi că a încuviinţat cu bucurie alegerea lui Dumnezeu. A fost o mare renunţare, deşi nu este singulară. David a văzut, probabil, mâna lui Dumnezeu în acest gest, iar fapta lui Ionatan a aprins un foc al iubirii în inima sa.

6.Dar Saul era lovit de o mare gelozie faţă de David, gelozie care nu rareori însoţeşte trufia. Deşi Samuel încă nu îi spusese că David avea să fie rege, fiind conştient că a fost respins, nu a fost greu în acele circumstanţe ca Saul să vadă în David pe alesul Domnului pentru a-i lua locul. Marele curaj al lui David, serviciul adus Israelului, loialitatea pentru regele său şi pentru Iehova ,au fost date uitării de Saul atunci când a auzit femeile din popor cântând, slăvind izbânzile lui David mai mult decât pe ale sale. O fire mai generoasă s-ar fi bucurat de ceea ce făcea Dumnezeu pentru Israel.

7.O slăbiciune a lui Saul, în parte mentală, cu siguranţă generată de gelozia şi trufia sa, l-a adus în cele din urmă pe David la casa şi curtea regelui. S-a crezut că muzica lui David va calma dispoziţia sălbatică a lui Saul, iar, cum David era cunoscut drept un excelent cântăreţ la harpă, a fost chemat. Dar tot ce a făcut David nu a reuşit decât să sporească invidia lui Saul împotriva lui.

8.Ionantan, de cealaltă parte, l-a îndrăgit şi mai mult pe David. Ionatan a discutat în contradictoriu cu tatăl său şi i-a arătat că David îi era un supus credincios şi, pentru moment, l-a împăcat pe Saul. Dar nereuşind să se izbăvească de invidia sa, a izbucnit din nou şi a încercat să îl ucidă pe David, aruncând către el cu suliţa sa. Dar David, mereu vigilent, s-a ferit.

Cuprins

9.Ionatan a văzut primejdia care îl păştea pe David şi l-a prevenit; dar îşi iubea tatăl şi nu îi era uşor să vadă în acţiunile nesocotite ale tatălui său mai mult decât acte de nebunie temporară.. Dar David, care vedea mai limpede, a înţeles intenţia puternic înrădăcinată în Saul de a-l ucide şi că ar fi fost nesăbuit din partea lui să continue să se afle în prezenţa lui. Apoi, s-au pus de acord asupra unui plan de a descoperi adevăratul scop al lui Saul. David trebuia să nu participe la un ospăţ fixat, fără să ceară învoirea regelui. Saul i-a observat lipsa şi a întrebat despre absenţa lui David, iar Ionatan a spus că David a cerut de la el permisiunea de a lipsi. Atunci Saul l-a acuzat pe Ionatan că ar conspira cu David împotriva lui şi, în furia sa, a aruncat cu lancea spre propriul său fiu. Înfuriat la culme, Ionatan a plecat de la masă, plin de durere pentru David şi plin de ruşine faţă de tatăl său. – 1 Samuel 20:24.

10.Temându-se că nu se vor mai putea întâlni, cei doi s-au gândit la o metodă care l-ar putea absolvi pe David de consecinţe. Cu toate acestea, au găsit un loc sigur de întâlnire şi şi-au reînnoit legământul de prietenie, iar cuvintele de despărţire ale acestor doi prieteni, aşa cum au fost ele consemnate, ating adânc inima. Deşi iubirea lor era reciprocă, era probabil mai mare din partea lui Ionatan, căci era cu cel puţin şaptesprezece ani mai bătrân şi experienţa lui despre meritul şi virtutea oamenilor l-a atras către tânărul ager şi cu suflet cald. Despărţirea lor a fost încărcată de emoţii, fiecare a dat frâu liber lacrimilor, dar tânărul a plâns mai mult – vezi 1 Samuel 20.

11.Cei doi prieteni s-au reîntâlnit. Cu tatăl său vânându-l pe David, Ionatan a profitat de o ocazie pentru a merge la David, în pădure. I-a întărit lui David încrederea în Dumnezeu şi şi-a dezvăluit gândurile , spunând: „Tu vei fi împărat peste Israel, iar eu voi fi al doilea după tine.” (1 Samuel 23:16-18). Nu ştim dacă egoismul l-a făcut să vorbească astfel pe Ionantan; probabil că îi părea natural, având în vedere prietenia lor. Dar nu era tocmai lucrul cel mai drept de făcut, pentru că un împărat are dreptul să aleagă pe cine va avea lângă el. Şi, dacă Ionatan ar fi trăit, David, la urcarea pe tron, nu ar fi putut să facă altceva decât să-i dea lui Ionatan un loc la dreapta sa, aşa cum a cerut; cu toate acestea, faptul că Ionatan era fiul primului lor rege l-a fi stânjenit pe David înaintea poporului. Poate că Ionatan intuia ceva prin cererea sa.

12.Cu siguranţă că David nu găsea foarte plăcut să ştie că Ionatan îşi ajuta, aparent, tatăl să îl prindă în cursă. De cealaltă parte, atunci când David a mers la filisteni, duşmanii juraţi ai Israelului, atât să ofere, cât şi să obţină ajutor, i-a fost greu lui Ionatan să înţeleagă de ce a luat o asemenea decizie. Chiar şi cele mai strânse legături de prietenie sunt uneori întinse la maximum; coarda poate fi întinsă de ceva ce nu este explicat şi nici nu poate fi explicat bine. Dar prietenia bazată pe dragoste, respect şi admiraţie va supravieţui.

13.În aceştia doi nu se regăseau simple efuziuni, ci o afecţiune puternică; prietenia lor era precum cea despre care vorbeşte Solomon atunci când spune: „există un prieten mai apropiat decât un frate.” Nici măcar legăturile de sânge nu pot uni suflete atât de strâns precum o prietenie adevărată, bazată pe merit şi afecţiune. Dar există ceva ce se ridică chiar şi deasupra acestei legături; este legătura dată de noua viaţă în Cristos, bazată pe dragostea amândurora pentru Capul noii creaţii şi pe devoţiunea pentru Dumnezeu.

14.Urmărind simbolismul acestor relatări, putem observa o corespondenţă între evoluţia relaţiei lui Ionatan cu tatăl său şi spusele despre „marea mulţime, pe care nimeni nu putea să o numere”, despre care scriitorul Apocalipsei spune că a venit din necazul cel mare, şi care „şi-au spălat robele şi le-au albit în sângele Mielului” –Apoc.7:9, 14.

15.Multe pasaje arată că, la sfârşitul veacurilor, care se apropie de noi, un număr mare de creştini vor descoperi că s-au lăsat induşi în eroare de marile sisteme religioase, şi au neglijat mesajul trimis de Dumnezeu, care i-a avertizat să fugă din calea mâniei ce va coborî asupra „Babilonului”. Vor vedea că se pot salva, devenind imitatori ai lui Isus, prin legământul pe care l-au

Cuprins

făcut cu Dumnezeu, mărturisind deschis că sunt adevăraţi închinători, dar doar în fuga lor de acele sisteme. Împrejurările fugii lor le vor face drumul atât de greu, încât îi va face să sufere mult din cauza semenilor lor, pe când părăsesc „cetatea” blestemată.

16.Această similaritate trebuie observată în atitudinea lui Ionatan faţă de tatăl său şi în atitudinea pe care marea mulţime o adoptă faţă de conducătorii sistemelor religioase, care sunt bine reprezentate prin Saul. Ionatan a murit pe muntele Ghilboa, cu tatăl său, care a fost separat de Dumnezeu. În aparenţă, au împărtăşit acelaşi sfârşit. Dar, prin sfârşitul lor, marea mulţime va fi salvată. Din această cauză, există o diferenţă vitală. Aspectul unde comparaţia este aplicabilă este că Ionatan a rămas lângă acela despre care ştia că a ieşit din favoarea divină; iar această „mare mulţime” se ţine şi ea de cei pe care Dumnezeu i-a părăsit în mod clar.

17.Tatăl şi fiul au murit împreună în teribila bătălie de la Ghilboa, unde Israel a căzut în dizgraţie. Pare aproape nedrept să aruncăm vina asupra lui Ionatan pentru că a rămas atâta timp alături de tatăl său, chiar până la capătul vieţii sale. Dar decizia sa de a rămâne cu el şi lipsa unei atitudini mai ferme împotriva intenţiilor tatălui său faţă de David, este cel puţin contestabilă.

18.Fidelitatea lui Ionatan faţă de legământul cu David este incontestabilă; dar se ridică întrebarea: A fost el atât de credincios aranjamentului lui Dumnezeu pe cât ar fi trebuit să fie? Ştia că tatăl său era împotriva lui Dumnezeu; ştia că tatăl său s-a purtat revoltător şi că i-a adus lui David mari prejudicii; dar, dincolo de îmbunarea de la început a tatălui său, nu există nici o consemnare că ar fi făcut ceva să îşi aducă tatăl pe calea cea bună sau ca să îl ajute pe David. – 1 Samuel 19:4.

19.Aceasta este exact calea pe care o adoptă mulţi creştini care văd acum că marile sisteme religioase nu au binecuvântarea lui Dumnezeu, ci sunt tot mai respinse de către el. Ştiu adevărul şi, anume, mesajul propovăduit atât de deschis şi care vorbeşte despre sfârşitul veacului şi întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu; şi văd că revarsă o lumină asupra Scripturilor sacre pe care „ortodoxia” eşuează cu desăvârşire să o reverse. Dar preferă să stea în umbra dogmelor. Se agaţă de vechile sisteme şi arată că vor continua să o facă; şi vor fi liberi doar când acestea sunt pe cale să fie distruse.

20.Aşa-zisa fidelitate faţă de sisteme (religia organizată) va aduce mii de oameni buni către tăişul vremurilor de suferinţă şi către părerea de rău pentru prilejurile irosite, aşa cum fidelitatea faţă de tatăl său i-a adus lui Ionatan un sfârşit jalnic şi solitar pe muntele Ghilboa. Fidelitatea faţă de sisteme va zdrobi speranţele celor care se agaţă de ele şi aceştia îşi vor vedea munca de o viaţă redusă la nimic.

21.Din cauza ataşamentului faţă de tatăl său păcătos şi, în afară de prima admonestare, a abţinerii de la orice încercare de a opri acţiunea egoistă a tatălui său împotriva lui David, unsul lui Iehova – căci Ionatan ştia că David este acela – există motive să ne îndoim că Ionatan este „cel mai nobil personaj din Vechiul Testament”. Poate că nu se cuvine să îl judecăm pe Ionatan, dar fiecare Student în Biblie trebuie să se simtă avertizat în privinţa necesităţii de a rămâne neabătut în demersul pe care Iehova l-a arătat ca fiind voinţa sa.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-3.Cine a fost numit cel mai nobil personaj din Vechiul Testament şi este oare această titulatură corect acordată? Cât timp a rezistat legătura dintre David şi Ionatan? Când şi cum a început?

4,5. Cum a fost pecetluită prietenia şi ce simbolizează gesturile lui Ionatan în această privinţă?

6-9. Ce l-a adus pe David în casa lui Saul? De ce era Saul invidios pe David şi cum şi-a manifestat invidia? Ce credea Ionatan despre faptele tatălui său şi cum s-au hotărât el şi David să-l pună la încercare?

Cuprins

10,11. Cu câţi ani era mai bătrân Ionatan decât David? Ce rugăminte sau sugestie i-a făcut Ionatan lui David şi în ce privinţă nu era la locul ei?

12,13. Cum a fost prietenia lor greu pusă la încercare? Ce legătură ar fi putut fi mai puternică decât cea care îi unea pe David şi Ionatan?

14-21. Ce lecţii tipice se regăsesc în această povestire? Ce s-a întâmplat cu fiecare dintre cele 3 personaje prezentate aici? Ce i se poate imputa lui Ionatan şi ce simbolizează cazul lui?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Iunie 1927** **Nr. 12**

Trup de înviere

"Este semănat trup firesc, şi înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este şi un trup duhovnicesc." – 1 Corinteni 15:44.

Martorul inspirat al lui Dumnezeu stabileşte că învierea lui Isus Cristos din morţi, prin puterea lui Iehova, este asigurarea sau garanţia că toţi oamenii vor avea o şansă de a fi judecaţi. (Fapte 17:31). Această declaraţie implică, desigur, că toţi morţii sunt readuşi din starea de moarte cu scopul de a-l judeca pe fiecare în privinţa şansei lui la viaţă. Sprijinind această afirmaţie, Isus a spus: „Nu vă miraţi de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui, şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată." – Ioan 5:28, 29.

2. Nu există nici o doctrină mai clar şi mai hotărât stabilită de Scripturi decât cea a învierii morţilor. În rândul creştinilor şi al pretinşilor creştini s-a exprimat o varietate de opinii cu privire la ce înviere şi cu ce corp vor fi aduşi oamenii la viaţă. Dacă veţi întreba un aşa-zis cleric „.ortodox" despre aceasta, veţi primi un răspuns precum: „La venirea morţii, sufletul, care este nemuritor, părăseşte trupul şi se întoarce la Dumnezeu, iar trupul este înmormântat. Atunci când va suna trâmbiţa învierii, sufletul este adus înapoi şi acelaşi trup pe care l-a avut înainte sufletul este înviat, şi trupul şi sufletul vor fi unite din nou." Această teorie este atât de neconcordantă cu Scripturile încât abia dacă merită luată în considerare.; dar mulţi cred în ea, indiferent de cât de ilogică şi nescripturală este.

3. Apostolul Pavel, discutând despre înviere, spunea, între altele: „Dar Dumnezeu îi dă un corp aşa cum a vrut el, iar fiecărei seminţe îi dă propriul ei corp." (1 Corinteni 15:38). Se ridică imediat întrebarea: „ Ce a vrut apostolul să spună prin „*îi* dă", ce sau cine este acela căruia i se dă un trup? În mai multe pasaje din literatura Studenţilor în Biblie, vizavi de chestiunea învierii, s-a considerat că acel ceva este sufletul sau fiinţa, în timp ce în alte lucrări s-a afirmat că „îi" se referă la noua creatură. (Volumul 2, pg. 133) Următoarele citate vorbesc despre chestiunea în cauză:

4. „*Sufletul*, adică fiinţa (conştientă) înzestrată cu simţire este cea pe care Dumnezeu plănuieşte să o *restabilească* prin puterea învierii; şi, prin înviere, va da fiecărei persoane (fiecărui suflet sau fiinţe conştiente) un corp precum infinita sa înţelepciune a binevoit să ofere; celor din clasa reînnoirii le va da corpuri umane, dar nu precum cele pierdute prin moarte" (1 Corinteni 15: 37, 38) – Volumul 5, pg. 344.

5. El (apostolul) a predicat o înviere, o trezire a sufletului sau a fiinţei conştiente din inconştienţă, din moarte; dar a negat învierea corpului. - Volumul 5, pg. 349.

6. Descriind diferenţele dintre condiţia (starea) din prezent şi cea viitoare, apostolul spune: „Acesta este semănat corp fizic, este sculat (din morţi) în neputrezire". Subiectul, „ceea ce este

Cuprins

semnănat", este noua creatură, a cărei existență a început în momentul consacrării și nașterii din spirit; noua creatură care s-a dezvoltat, potrivit voinței divine, noua creatură despre care se spune că a trăit în carne, ca într-un cort, pe când aștepta noul său corp. „Acesta" a fost semnănat în putrezire, într-un corp fizic, degradabil; „acesta" a coborât prin moarte; și totuși, „acesta" nu este reprezentat ca fiind mort, ci doar adormit, pe când cortul său pământesc este mistuit. „Acesta" este unul și același cu noua creatură, care va fi îmbrăcată cu casa cerească, corpul spiritual, în timpul primei învieri – Volumul 6, pg. 726, 727.

7. Atunci când Domnul ne arată că am greșit în interpretarea Cuvântului său și ne dezvăluie aceasta, dându-ne o înțelegere mai clară, trebuie să corectăm grabnic greșeala și să ne bucurăm de noua înțelegere. Nu este loc aici pentru a fi cusurgiu sau a căuta greșeli în ceea ce a fost scris. După o examinare atentă a paragrafelor de mai sus, este clar că s-a exprimat o idee greșită.

8. Conform cu definiția scripturală a sufletului (din Geneza 2:7), nici un suflet nu poate exista fără un corp. Corpul de carne a fost plămădit mai întâi din pământ, din elemente pământești, iar apoi a fost suflată în el suflarea vieții; și o ființă vie (sau un „suflet viu"), capabilă de mișcare și simțire, a început să existe. Sufletul, ca și toate celelalte suflete omenești, se compunea dintr-o voință, o minte, o inimă și un organism. Un suflet nu poate exista fără un organism, așa cum nu poate exista fără suflarea vieții. Cum această afirmație este adevărată, rezultă că atunci când un om moare, tocmai sufletul lui moare; deci nu există nici un suflet pentru care să fie înviat corpul. Atunci când sufletul sau ființa este înviat, acel suflet sau ființă trebuie, în mod necesar, să fie alcătuită din voință, minte, inimă și corp, cu suflarea vieții făcând organele să funcționeze; și, deci, nu putem spune, cu nici un prilej, că sufletul sau ființa sau creatura este adusă la viață și că i se dă un corp. Nu ar fi, deci, conform cu Scriptura, să afirmăm că „acesta" a intrat în moarte, și că, totuși, acesta nu este reprezentat ca fiind mort, ci adormit, pe când „cortul" (corpul, sălașul) său pământesc este nimicit prin putrezire.

9. Esența citatelor precedente este, mai simplu, următoarea: că „acesta", sufletul, ființa sau noua creatură există undeva, și că, atunci când învierea are loc, „acesta" este adus de acolo și i se dă un trup după placul lui Dumnezeu. Este adevărat că se afirmă că „acesta" este adormit, dar, în orice caz, afirmația implică și existența „acestuia"; singura diferență dintre acea afirmație și concluzia la care a ajuns ortodoxia fiind că cei din urmă spun că sufletul există undeva, viu și conștient, și va fi adus spre a se reuni cu corpul, pe când prima afirmație denotă că sufletul, noua creatură, ființa sau „acesta" este adormit și va fi trezit și i se va da un corp. Din punct de vedere al filozofiei învierii, ce diferență este dacă noua creatură sau ființa este vie undeva, dar fără un corp sau adormită undeva, dar fără un corp? În ambele afirmații se susține, până la urmă, că sufletul și corpul sunt separate și vor fi reunite la înviere.

10. Pare, deci, că am înțeles greșit acest text. Știm cu siguranță că cei morți sunt morți, inconștienți și complet în afara existenței, până la timpul stabilit al lui Dumnezeu pentru trezirea lor, în cadrul învierii. Vorbim despre moarte ca „somn" datorită scopului lui Dumnezeu de a-i trezi pe cei morți. Știm, de asemenea, din Scripturi că noua creatură trebuie să treacă prin moarte pentru a participa la înviere. Unii dintre aceștia adorm în moarte, adică rămân în afara existenței pentru o perioadă lungă de timp, iar natura celorlalți, care vor fi pe pământ, va fi schimbată instantaneu din umană în spirituală – 1 Corinteni 15:53; Filipeni 3:10, 11.

11. Am căzut în capcana aceleiași erori când am spus despre noua creatură că doar mintea ei este născută și că această nouă creatură (sau „comoară") locuiește în corpul de carne, care este numit simbolic „vas de lut". Ar fi imposibil ca doar mintea, singură, să fie o creatură. Concluzia că am avea o nouă creatură care sălășluiește într-un vas de lut este bazată pe o înțelegere greșită a

Cuprins

cuvintelor apostolului, care scrie: „Comoara aceasta o purtăm în nişte vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi.” – 2 Corinteni 4:7.

12. Contextul ne arată că apostolul nu se referea la noua creatură prin „comoară”, ci la serviciul sau misiunea încredințată lui și altora cu o „credință de același preț” ca a lui, misiunea de a predica adevărul; și spune că acest serviciu sau însărcinare este o mare comoară, și că este ținută sau păstrată într-un vas imperfect sau pământean, de lut. Altfel spus, Domnul le-a încredințat creaturilor imperfecte, pământene, o mare comoară, sarcina sau funcția de a fi „servi ai reconcilierii”, ai împăcării, proclamând mesajul salvării prin ei.

O REGULĂ SIGURĂ

13. Eroarea menționată anterior şi erori similare cu ea se petrec în general atunci când luăm o afirmaţie izolată şi ignorăm contextul Scripturii. Când cineva care ştie să formuleze o argumentare ce susţine o anumită chestiune, a scris un argument bazat pe un aspect anume, atunci modul corect de a analiza argumentarea este următorul: Determinaţi (1) care este principala chestiune abordată sau de stabilit; (2) care sunt dovezile aduse în sprijinul acesteia; şi (3) Care este concluzia la care s-a ajuns, bazată pe acele dovezi.

14. Apostolul Pavel era capabil de a formula o argumentare logică. În plus, ca fapt de o importanţă mult mai mare, era un instrument în mâna Domnului şi, deci, înzestrat cu adevăr şi dreptate absolută. Putem să fim absolut siguri că argumentele apostolului, aduse în sprijinul chestiunii abordate sunt coerente, atât în sine, cât şi corelate cu oricare altă parte a planului divin. A scoate un paragraf sau o propoziţie din contextul său şi a încerca să-i determinăm adevăratul înţeles în afara contextului, nu este întotdeauna posibil şi duce, deseori, la grave erori. În privinţa problemei în cauză, ar trebui să dăm deplină credibilitate şi autoritate fiecărei afirmaţii a apostolului.

15. Dacă privim în ansamblu întregul capitol, 1 Corinteni 15, care este chestiunea de importanţă capitală care trebuie abordată sau stabilită? Este aceasta: A fost oare Cristos înviat din morţi? Satan, acţionând prin agenţii săi, a încercat să distrugă toate dovezile privitoare la învierea lui. Preoţii şi clericii lui au mituit martorii ca să mintă despre învierea lui Isus Cristos. (Matei 27:63-65; 28:11-15) Bineînţeles că Satan se folosea de toate mijloacele posibile pentru a zădărnici credinţa oamenilor în învierea lui Cristos. Şi a reuşit cu mulţi. Se ştie destul de clar că unii dintre creştinii adunării din Corint şovăiau în credinţa lor în învierea lui Cristos. Iată concluzia la care se ajunge, în cuvintele apostolului: „Dacă Isus nu a fost sculat din morţi, credinţa voastră este zadarnică, şi voi sunteţi încă în păcatele voastre.” Sarcina grea a argumentării apostolului este să arate că nu putea exista o înviere a urmaşilor lui Cristos ,fără ca aceştia să fie înviaţi ca parte a Cristosului.

16. Nu este neobişnuit ca în Scripturi să se facă referinţă la Cristos(ul), fie în mod colectiv, fie personal. În memorabila sa rugăciune din noaptea de dinainte de răstignirea sa, Isus s-a rugat în numele discipolilor lui, care i-au fost credincioşi, şi în numele altora care se aflau într-o relaţie la fel de strânsă cu el; iar rugăciunea lui către Iehova cerea ca toţi aceştia să fie făcuţi unul (Ioan 17:21.) Profetul îl înfăţişează pe Isus vorbind despre membrii corpului său aflaţi de partea aceasta a vălului, şi care sunt nesăbuiţi şi imperfecţi, ca fiind parte a lui (Psalmul 69:5). Faptul că la asta se gândea apostolul este dovedit de cuvintele sale, atunci când se referă la toţi ca un singur trup, adică Cristosul - 1 Corinteni 10:17; Efeseni 4:4, 25.

17. O examinare a întregului capitol (1 Corinteni 15) dezvăluie aceste puncte de reper, şi anume: (1) Că învierea lui Cristos este chestiunea de importanţă capitală care este abordată; (2) că învierea lui include şi pe membrii corpului, dimpreună cu Capul, şi că toţi aceştia sunt unul; şi (3) că „acesta", menţionat în versetul 44, nu este sufletul, fiinţa, noua creatură, ego-ul, caracterul, entitatea

Cuprins

sau identitatea, ci termenul ,,acesta" din acest context desemnează Cristosul, unsul Domnului. Cuvintele apostolului arată coerenţa şi validitatea acestei concluzii. Ar fi profitabil să considerăm că principalul punct al argumentării a fost deja stabilit în acest capitol al lecţiei noastre; şi, în acest sens, să împărţim textul din 1 Corinteni 15 în mai multe fragmente pe parcursul acestei lecţii, în care argumentaţia apostolului Pavel să fie parafrazată cu un limbaj accesibil oamenilor simpli.

ARGUMENTUL

18. În versetele 1-11, esenţa argumentului este următoarea: ,,Fraţii mei [creştini], îngăduiţi-mi să vă aduc în atenţie vestea bună în care, dacă veţi sta neclintiţi, veţi obţine prin ea salvarea, sunteţi cu adevărat credincioşi. V-am adus adevărurile de căpătâi pe care le-am învăţat, şi anume: că Cristos a murit pentru păcatele noastre, că a fost îngropat, şi că a fost sculat din morţi a treia zi, aşa cum s-a profeţit în Scripturi; şi după ce a înviat, s-a arătat lui Petru, şi apoi tuturor celor doisprezece. După aceea, s-a arătat la mai mult de cinci sute de fraţi odată. Pe urmă, i s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. Toţi aceştia sunt martorii învierii sale. Şi, ultimul dintre aceştia, mi s-a arătat şi mie. Căci, pentru că am persecutat adunarea lui Dumnezeu, eu nu sunt vrednic să fiu un apostol; dar sunt apostol, şi sunt ce sunt din bunătatea lui Dumnezeu, şi deci sunt un martor credibil. Iată deci, o sumedenie de fapte care dovedesc învierea lui Christos. Asta cred şi predic."

19. În versetele 19-20, argumentul este, în esenţă, următorul: ,,Toţi aceşti martori au mărturisit învierea lui Cristos. Atunci, cum de zic unii dintre voi că nu există o înviere a morţilor? Dacă Cristos nu a fost sculat din morţi, predicarea noastră este zadarnică, şi suntem martori mincinoşi înaintea lui Dumnezeu, iar voi sunteţi încă păcătoşi, şi toţi fraţii voştri care au murit în Cristos au pierit. Deci, vedeţi bine că învierea tuturor acestor creştini depinde de adevărul învierii lui Cristos. Aceşti creştini sunt parte din Cristos, datorită trupului său; iar dacă Cristos nu este sculat din morţi, ei au dispărut pentru totdeauna şi nu este nici o speranţă pentru ei. Dacă asta ar fi adevărat, atunci am fi cei mai de plâns dintre toţi oamenii. Dar, fraţii mei, adevărul este că Cristos a fost sculat din morţi şi este primul rod al celor care au adormit în moarte"

20. Versetele 21, 22 continuă argumentul: ,,Trebuie să ştiti că moartea a venit asupra tuturor din cauza faptei greşite, din cauza păcatului unui singur om, şi anume Adam; şi acum, tot printr-un singur om (Cristos) va veni şi învierea. Dacă Cristos nu a fost sculat din morţi, atunci nimeni nu ar putea fi vreodată sculat din morţi."

21. În versetele 23-28, esenţa argumentului este că: ,,Ordinea învierii este următoarea: Cristos este primul, atât ca timp, cât şi ca rang; apoi toţi cei care devin ai lui Cristos în timpul prezenţei sale, când vine să judece vii şi morţii (2 Timotei 4:1) Toţi cei care devin ai lui Cristos în timpul prezenţei sale vor trăi. (Fapte 3:21). Domnia lui Cristos va duce la nimicirea tuturor celor răi (care păcătuiesc cu voia) şi însăşi moartea va fi nimicită; şi apoi Cristos va da înapoi în mâinile lui Iehova omenirea restabilită. O asemenea lucrare minunată nu ar fi posibilă decât dacă Cristos a fost sculat din morţi."

22. Versetele 29-34 spun, în esenţă, că: ,,Fraţii mei, sunt creştin. Am fost botezat în moartea lui Cristos ca să pot avea parte de învierea lui. Dacă nu există înviere, de ce s-ar mai boteza oricare dintre noi în Cristos? De ce ne expunem persecuţiei duşmanului în fiecare zi şi ne riscăm vieţile în serviciul Domnului, dacă nu există înviere din morţi? Dacă Cristos nu învie, atunci nu există speranţă, şi am putea la fel de bine să mâncăm şi să bem şi să ne veselim şi să uităm de toate. Dar nu vă lăsaţi înşelaţi. Aţi dat ascultare argumentelor false şi iraţionale ale unor oameni ce se opun învierii, argumente care v-au adormit. Aţi stat într-o tovărăşie proastă şi acest anturaj v-a corupt moravurile. Vorbesc aceasta pentru a vă trezi la dreptate, la virtute, pentru a auzi de la mine despre învierea lui Cristos".

Cuprins

23. În versetele 35-38, se argumentează, în esenţă, că: „V-am arătat, deci, că Cristos a înviat din morţi şi că învierea tuturor celorlalţi depinde de această faptă măreaţă. Dar duşmanii vor pune întrebări iscoditoare; unii dintre cei ce se opun învierii vor zice: Cum pot morţii învia? Cu ce trup vor veni? Acestea sunt întrebări nesăbuite. Vă voi oferi o pildă: atunci când semeni o sămânţă, nu răsare niciun trup, niciun rod din ea, dacă nu moare mai întâi. Dacă semeni grâu, bobul de grâu moare şi din el iese corpul plantei. Dacă semeni altă grână, sămânţa moare şi un alt trup răsare. Dar corpul sau bobul, sămânţa pe care ai pus-o în pământ nu mai iese. Dumnezeu ne-a dat un trup, şi va da un trup pentru fiecare sămânţă după felul său. Dacă este grâu, va fi adus un trup de felul grâului, şi dacă este altă sămânţă, un trup potrivit ei."

24. În versetele 39-41, argumentul este că: „Ca să vă exemplific în continuare, nu toată carnea este de un fel. Există carnea oamenilor, a animalelor domestice, a păsărilor şi a peştilor, toţi cu carne diferită. Dacă priviţi deasupra voastră, veţi vedea corpurile cereşti; şi dacă priviţi în jurul vostru, veţi vedea corpuri pământeşti. Gloria lor este diferită. La fel va fi şi la înviere: unele corpuri vor fi cereşti, altele pământeşti, şi gloria lor va fi diferită.

25. În versetele 42-44, argumentul este că: „Dar acum vă scriu cu privire la învierea lui Cristos, care este contestată de adversarii noştri. Lucrul cel mai important este învierea sa, căci fără ea, celelalte învieri nu ar fi posibile. Chiar în această epistolă v-am mai arătat că, deşi Cristosul este alcătuit din mulţi membri, ei formează un singur trup; Cristosul este unul. Printr-un singur spirit, noi toţi suntem botezaţi într-un singur corp. [„Voi toţi sunteţi corpul lui Cristos şi fiecare în parte mădulare" - 1 Corinteni 12:12-27] Corpul lui Cristos, constând în particular în mădulare, în membri de pe acest pământ, este un corp muritor. Este un corp al umilinţei. Este slab şi dispreţuit în ochii oamenilor. Isus Cristos, Capul Cristosului, a mers în moarte dispreţuit de oameni, şi toţi membrii trebuie să urmeze acelaşi traseu.

26. Deci, vă spun cu privire la înviere: „*Acesta* [Cristosul] este semănat în putrezire; *acesta* [Cristosul] este înviat în neputrezire; *acesta* este semănat în umilinţă şi dispreţ; acesta este înviat în glorie; *acesta* este semănat în slăbiciune; *acesta* este înviat în putere; *acesta* este semănat corp fizic *acesta* este înviat corp spiritual. În înviere, este un corp spiritual de glorie şi onoare. Cristos înseamnă Unsul lui Dumnezeu. Ungerea are loc pe pământ. Atunci când este uns, corpul este fizic sau uman. Este sădit în moarte, iar apoi Dumnezeu îl învie din moarte şi îi dă un corp după placul lui."

27. În versetele 45-50, argumentul este că: „Ştiţi ce este scris în Scripturi, că Adam, primul om, care avea să dea viaţă rasei umane, a fost făcut un suflet viu. Acel suflet sau fiinţă sau creatură a fost întocmită din pământ, din ţărână, în care s-a suflat apoi suflarea vieţii. Acel suflet a dat greş din cauza păcatului. Noul Adam, Cristosul, va fi un spirit dătător de viaţă atunci când va fi desăvârşit prin înviere, şi va da viaţă omenirii.; şi nu există sub cer un mijloc prin care omenirea să poată căpăta viaţă, altul decât prin Isus Cristos. (Ioan 10:10) Nu ceea ce este spiritual a fost făcut întâi; ci corpul, fizicul a fost făcut întâi şi apoi a urmat spiritul. Cristos trebuie să moară ca un corp, ca un corp fizic, pentru a fi sculat din moarte ca un corp spiritual, pentru că acesta este planul lui Dumnezeu. Cei care sunt acum devotaţi Domnului şi în Cristos sunt, totuşi, oameni. Natura noastră este fizică, pământească, şi corpul nostru este fizic, şi suntem membri ai corpului lui Cristos, şi suntem în umilinţă. Trebuie să coborâm în moarte, în imaginea lui Isus Cristos şi, precum a făcut şi el prin moartea sa, vom purta imaginea celor cereşti la înviere."

28. Dar să presupunem că cineva din acea vreme, ascultând pledoaria lui Pavel, ar fi zis: „Dar Pavel, pot să pun o întrebare? Ai spus că „acest" este semănat în putrezire, şi că „acesta" înseamnă Cristos. A avut oare Isus Cristos un corp putrezitor? Nu este scris oare despre el că trupul lui nu va cunoaşte putrezirea?" (Psalmul 16:9, 10). La aceasta, apostolul ar răspunde astfel:

Cuprins

29. „Într-adevăr, este scris despre Isus Cristos că trupul său (concret) nu a văzut putrezirea. Acel corp ar fi putrezit, pentru că era un corp fizic, dacă nu ar fi fost miracolul pe care l-a împlinit Iehova Tatăl nostru, care, în bunul său fel şi pentru bunul său scop a conservat acel corp. Dar fiecare membru al corpului lui Cristos, care este adunarea Domnului, este imperfect: şi, deci, trebuie să coboare în moarte ca un corp putrezitor şi, la înviere, Dumnezeu va ridica Cristosul neputrezitor, nepieritor. După cum v-am spus, sămânţa pe care o sădiţi acum este corpul care va veni, dar Dumnezeu va da acelei seminţe un corp potrivit. Cristos este sămânţa promisiunii, pe care Dumnezeu i-a făgăduit-o lui Avraam (Galateni 3:16) Această sămânţă este semănată trup fizic. Dar îi face plăcere lui Dumnezeu să-i dea acelei seminţe un trup spiritual. Vă asigur, fraţii mei, că sângele şi carnea nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu, nici nu poate fi în împărăţia lui Dumnezeu un trup putrezitor."

30. În versetele 51-55, argumentul este că: „Acum vă voi dezvălui un mister şi un secret cu privire la înviere. Membrii credincioşi ai trupului lui Cristos, care mor înainte de a doua venire a lui, aşa cum a promis, vor fi afară din existenţă până la venirea Domnului; şi în ziua aceea el îi va scula din morţi. Dar unii dintre membri nu vor adormi în moarte, ci vor fi schimbaţi pe dată, de la un trup fizic la unul spiritual. Această schimbare va avea loc într-o clipire de ochi, pentru că toţi trebuie schimbaţi de la fizici la spirituali, pentru a fi parte a Cristosului. Corpul acelora care încă mai sunt pe pământ, care este putrezitor, trebuie să se îmbrace cu neputrezire; muritorii trebuie să se îmbrace cu nemurire. Când această schimbare, de la putrezitor la neputrezitor are loc, şi când muritorul devine Cristosul nemuritor, atunci se vor împlini spusele profetului lui Dumnezeu: „Moartea a fost înghiţită de biruinţă." Atunci, vom putea spune: „O moarte, unde îţi este ghimpele? O, moarte, unde îţi este biruinţa?" Cei care vor face parte din gloriosul corp al lui Cristos nu vor mai fi supuşi niciodată puterii morţii.

CORPUL NEMURITOR

31. Se crede că aceia care au urmat cu grijă aceste considerente pot ajunge la concluzia inevitabilă că „acesta" se referă la Cristos. Nimeni din afara Cristosului nu va fi neputrezitor, nepieritor. Căci doar Cristosului i s-a făcut promisiunea că asupra lui moartea a doua nu va avea putere. (Apoc.20:6) Nimeni din afara Cristosului nu va primi niciodată nemurire. Aceştia sunt cei care ,cât se află pe pământ ,caută nemurirea. (Romani 2:7). Membrii Cristosului, cât timp se află pe pământ, sunt, din voia lui Dumnezeu şi a promisiunilor lui preţioase, născuţi spre o moştenire nepieritoare, rezervată lor în ceruri, care este natura divină (Iacov 1:18; 1 Petru 1:1-3; 2 Petru 1:3, 4). Nimeni altcineva nu este născut în această moştenire neputrezitoare, care înseamnă nemurire. Nimeni altcineva nu va avea vreodată o şansă de a fi nemuritor.

32. Este deci uşor de observat că apostolul, când foloseşte cuvântul „acesta", despre care spune că a fost semănat în putrezire şi sculat (din morţi) în neputrezire, nu se referă la sufletele sau fiinţele, sau caracterele sau entităţile individual, ci *la Cristos ca întreg*. Dacă apostolul, atunci când spune că Dumnezeu dă „acestuia" un corp după placul său, şi dacă prin „acesta" s-ar înţelege „fiecare individ", ar rezulta că unii dintre aceştia ar primi trupuri muritoare, iar alţii trupuri nemuritoare; drept urmare, afirmaţia apostolului ar fi în mod evident inconsecventă; pentru că, în consecinţă (şi în cadrul aceluiaşi argument), el spune că *„acesta"* trebuie să se îmbrace cu nemurire. Chiar acesta este ciotul de care s-a împiedicat creştinătatea. Ei pretind că la înviere fiecare dintre noi va primi un corp nemuritor, şi folosesc această afirmaţie a apostolului Pavel ca punct autoritar. Dar nu asta a spus apostolul, sub nici o formă.

33. Bineînțeles, în timpul învierii generale, fiecare individ din rasa umană va fi sculat din moarte cu un trup uman, fizic. Cu mult înainte ca apostolul Pavel să scrie, Iov credea și vorbea despre înviere – „Și deși, după ce mi-au ros pielea, viermii îmi vor roade acest trup, în carnea mea îl voi privi pe Dumnezeu” (Iov 19:26) Desigur că apostolului îi era familiar acest pasaj, la fel ca și creștinilor din Corint. Și alți profeți au învățat oamenii despre învierea morților, și că Dumnezeu le va deschide mormintele și îi va face să iasă din ele. – Ezechiel 37:12; Ieremia 31:15-17; Isaia 35:10.

34. Apostolul și frații săi aveau să înțeleagă că aceste profeții despre înviere se referă la omenire, înfățișându-se cu trupuri umane, fizice. Corintenii nu puneau la îndoială această chestiune. Apostolul le vorbea despre învierea Cristosului, și asta era ceea ce ei nu înțelegeau. Le vorbea despre o schimbare de la ființa umană la ființa spirituală. Dacă întrebarea pusă apostolului: „Cu ce trup se vor scula morții?”, s-ar fi aplicat la învierea generală a omenirii, atunci apostolul nu ar fi răspuns: „Om irațional!”, ci, dimpotrivă, ar fi răspuns: „Știi bine învățăturile profeților. Un om este mort și în mormânt. A coborât în moarte ca ființă umană și va fi trezit din moarte ca ființă umană.” Aceasta este o dovadă în plus că apostolul nu vorbea despre învierea generală, ci despre învierea Cristosului, și arăta că învierea generală depinde în mod absolut de învierea Cristosului.

35. Apostolul și ceilalți știau că învierea generală se va face într-un trup cunoscut omului; dar apostolul nu știa ce fel de corp va da Dumnezeu Cristosului. Fratele său Ioan a zis: „Iubiţii mei fraţi, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar ce vom fi nu s-a dezvăluit încă. Dar ştim că, atunci când va fi dezvăluit el, vom fi ca el, pentru că îl vom vedea aşa cum este. Apostolul Pavel, fiind și el un martor inspirat al lui Dumnezeu, știa și el aceleași lucruri pe care le-a menționat Ioan. Deci, răspunsul său la întrebarea despre învierea Cristosului a fost: „Dumnezeu îi va da (*acestuia,* Cristosului) un corp după placul său”; și va fi un corp glorios.

MISTERUL

36. Cristosul, marele mister al lui Dumnezeu, a fost ascuns de toți vreme de multe epoci și generații. Acest mister i-a fost dezvăluit întâi lui Isus Cristos, după ce a fost uns la Iordan. A început să fie dezvăluit și făcut cunoscut continuatorilor lui Isus Cristos după Rusalii. La timpul fixat al lui Dumnezeu, Pavel a devenit un apostol al lui Isus Cristos, și misterul i-a fost dezvăluit și lui. El a scris apoi că aceia care vor moșteni tărâmurile gloriei trebuie să fie ai lui Cristos, din Cristos. A declarat că adevărata adunare, cât timp se află pe pământ, reprezintă corpul lui Cristos în carne, și că acest corp va suferi defăimare, persecuție și umilire din cauza dușmanului, precum a suferit și Capul.

37. Ca membru al corpului lui Cristos, Pavel a scris: „Acum mă bucur în suferinţele mele pentru voi şi, la rândul meu, întregesc în carnea mea ce lipseşte din necazurile lui Cristos, spre folosul corpului său, care este adunarea. Eu am devenit slujitor al acestei adunări, potrivit administrării pe care mi-a dat-o Dumnezeu în folosul vostru, ca să predic temeinic cuvântul lui Dumnezeu, secretul sacru care a fost ţinut ascuns sistemelor şi generaţiilor trecute. Acum însă le-a fost dezvăluit sfinţilor săi, cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscută bogăţia gloriei acestui secret sacru printre naţiuni. Acesta este Cristos în unitate cu voi, speranţa gloriei sale.“ – Coloseni 1:24-27.

38. Despre acest mister sau glorioasă înviere a Cristosului scria deci apostolul corintenilor. Știa că dacă acești creștini aveau să se îndepărteze de acest mare adevăr, al învierii Cristosului, ei nu vor putea să facă niciodată parte din gloriosul său trup. Deci, argumentația sa urmărea să le arate că Cristos a murit și a înviat din morți conform cu planul lui Iehova, și că Cristosul este alcătuit din mulți membri, dar are un singur trup; că trupul trebuie să sufere precum a suferit și Capul; că „acesta”, Cristosul, trebuie să moară în dezonoare și slăbiciune și umilință, și că Dumnezeu îi va

Cuprins

ridica pe „acesta” la onoare, putere, glorie și nemurire. Argumentul său este clar, coerent și convingător, și aduce bucurie în inima creștinului.

39. Cei din clasa templului, care se află acum pe pământ, pot aprecia promisiunea lui Dumnezeu făcută prin Isus: „Fii credincios până la moarte și-ţi voi da coroana vieții”. Aceia care vor îndura cele suferite de Cap și vor coborî în moarte cu el, credincioși până la capăt vor primi, prin înviere,marea onoare a vieții pe planul divin și vor fi pentru totdeauna membrii gloriosului trup al Cristosului.

40. Este ușor să vedem în ce dificultate ne poziționăm dacă afirmăm că apostolul se referă (în capitolul „1 Corinteni 15”) la suflet, la noua creatură, caracter, ființă sau entitate, atunci când vorbește despre „acesta”. A afirma că, atunci când un creștin moare, caracterul lui există undeva și că acela va fi înviat, nu are nici un sens. Caracterul este omul sau creatura. Nici un om nu *are* un caracter, separat și distinct de el. Dacă este om, *este* un caracter. Dacă omul moare, caracterul moare. Omul este un suflet, și atunci când omul moare, sufletul este mort. Omul este o creatură; când creatura moare, este moartă cu desăvârșire, fie că este o creatură nouă sau veche. Argumentul apostolului era că noua creatură, un membru al Cristosului, rămâne moartă până la momentul învierii, în timpul celei de-a doua prezențe a Domnului. Creatura nu se află nicăieri când este moartă; este în afara existenței și, la timpul potrivit, va fi trezită din moarte, fiind adusă din nou la existență.

41. Dacă un om moare fără să îl fi cunoscut vreodată pe Cristos, șansa lui de a i se face cunoscut adevărul este în timpul domniei lui Crisos. Omul va fi atunci trezit din moarte și i se va da cunoștință despre adevăr și o șansă să trăiască. Dar, în mod sigur, nu este nici o îndoială despre ce fel de trup va primi când va ieși din mormânt, la înviere. El nu va putea avea un alt fel de corp decât cel omenesc. Este la fel de clar că nu poate avea un corp identic cu cel cu care a intrat în mormânt, dar cu siguranță va primi un crop la înviere sau recreere. Despre această chestiune apostolul nu a vorbit foarte mult, exceptând faptul că a menționat că în timpul domniei lui Cristos, toți vor fi scoși din morminte. Aceasta nu se va petrece, totuși, cu membrii Cristosului. Ei se vor înfățișa ca ființe spirituale, dar nici un om din această lume nu știe, nici nu a știut vreodată ce fel de trup vor avea.

42. În 1 Corinteni 15 apostolul nu discuta, în mod separat, de membrii individuali ai corpului Cristosului, ci vorbea despre Cristos în ansamblu. Dar, în Apoc.3:12 li se promite acestor indivizi că aceia dintre ei care sunt învingători vor fi parte din templul lui Dumnezeu. Nu este posibil, totuși, ca cineva să facă parte din templu dacă nu este membru al Cristosului. Atunci când vorbim despre Cristos, dacă nu luăm în considerare membrii individuali, separați, și Cristosul este considerat unul, Cap și corp, atunci este clar ce înseamnă „acesta” din 1 Corinteni 15. „Acesta (Cristosul)” intră în mormânt ca o ființă umană, cu un organism uman și iese cu un organism divin.

43. Confuziile privind această chestiune, ca și multe altele, au fost create de ideea că fiecare creștin „trebuie să-și construiască un caracter plăcut” atunci când devine o nouă ființă; și, de acolo pornește raționamentul greșit cum că fiecare nouă ființă, creatură, există în interiorul organismului uman; și, când moartea survine, corpul moare, dar acea nouă creatură continuă să trăiască undeva, și va fi înviată și i se va da un corp după placul lui Dumnezeu. Confuzia apare inevitabil atunci când plecăm de la premisele greșite. Atunci când înțelegem corect noua creatură și înțelegem corect noțiunea de caracter, devine ușor să ne dăm sema la ce s-a referit apostolul când a vorbit despre „acesta” – adică a făcut referire la Cristos, la sămânța promisiunii, care constituie „secretul lui Dumnezeu.”.

44. Nimeni nu va fi înviat ca membru al corpului lui Cristos dacă, cât timp este în carne, nu evoluează spre a se asemăna cu Cristos. Dar această asemănare nu este o asemănare „în caracter”, așa cum greșit se crede, din cauza concepției eronate conform căreia caracterul este ceva separat și diferit de om în sine. Asemănarea cu Domnul despre care se vorbește în Scriptură constă în

Cuprins

devoțiunea neclintită, dezinteresată și absolută a creaturii față de Iehova Dumnezeu; și în refuzul de a se alia, fie din simpatie sau din alte motive, oricărei părți din organizația Diavolului.

45. Domnul Iehova a dezvoltat și desăvârșește acum noua creație, care este Cristosul. Această nouă creație se opune organizației lui Satan, fiind distinctă și separată de ea. Atunci când, născut și uns de spiritul sfânt și apoi supus judecății, cineva își dovedește dragostea pentru Domnul, Iehova va fi credincios, împlinindu-și partea lui de legământ; și, procedând astfel, creștinul poate fi încredințat că va avea parte de „prima înviere". El devine astfel parte din „acesta", din Cristos, încă de când se află în trupul carnal, în carne; și, dacă rămâne credincios până la moarte, devine o parte din „acesta", care este înviat în nemurire.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-6. Ce asigurare dă Isus Cristos? Ce spune clerul despre învierea din morți? Cum au interpretat, de regulă, Studenții în Biblie versetele 1 Corinteni 15:38, 42-44?

7-10. Dacă interpretarea precedentă pare să fie greșită, care ar trebui să fie atitudinea adevăraților creștini față de cele enunțate în ea? Ce este sufletul și poate el exista în afara trupului? Rezumați viziunea noastră asupra „acestuia" din 1 Corinteni 15, și evidențiați neconcordanțele din pasaj.

11-14. Ce eroare similară a căpătat teren, privind versetul 2 Corinteni 4:7? Explicați pasajul. Ce a condus la aceste erori și cum pot fi acestea evitate când studiem aceste texte, ca și alte texte?

15-17. Care este principala chestiune abordată de apostol în 1 Corinteni 15 și de ce? Cum privea el Cristosul, aici și în celelalte scrieri ale sale? Citați alte versete, corelându-le. Care sunt cele 3 puncte de reper pe care le susține în capitolul acesta?

18-21. Parafrazați 1 Corinteni 15:1-28 inclusiv.

22-24. Parafrazați versetele 29-41, citând întrebările încuietoare la care răspunde apostolul, și explicând exemplele lui ilustrative legate de ele.

25-29. Care este cheia argumentului apostolului din acest capitol? Ce menționează el în sprijinul acesteia și cum elimină posibilele obiecții legate de caracterul putrezitor al corpului Cristosului?

30-32. Ce „secret"sau „mister" dezvăluie aici apostolul, și care este motivul acestui gest? Când va fi moartea „înghițită de victorie". Cine este și va fi pururi deasupra puterii „celei de-a doua morți" și se va bucura de o moștenire „neputrezitoare"? Care este acum concluzia evidentă despre „acesta" din 1 Corinteni 15:38, 42-44.

33-35. Cu ce fel de trup se aștepta să fie înviat Iov? Ce alți profeți au vorbit despre învierea omenirii? A fost nevoie ca apostolul să le explice corintenilor natura învierii generale? Care era lucrul care îi tulbura și cum a răspuns Pavel frământării lor?

36-38. Care este „secretul lui Dumnezeu" și cui a fost destăinuit mai întâi? Citiți și explicați Coloseni 1:24-27 și arătați cum influențează argumentul din 1 Corinteni 15.

39,40. Ce dificultăți rezultă din greșita interpretare a termenului „acesta" din acest capitol? Moare oare noua creatură?

41-43. Se vorbește despre învierea noilor creaturi ca indivizi în 1 Corinteni 15? Se fac referiri la indivizi în Apoc.3:12? Cum putem evita confuzia în studiul anumitor Scripturi?

44,45. Ce înseamnă a crește, a te dezvolta în asemănarea Domnului nostru? Cum poate fi sigur un creștin că va face parte din clasa „acestuia", acum și la prima înviere?

Cuprins

David îl cruţă pe Saul

---- 7 august – 1 Samuel 26 ----

"Nu te lăsa învins de rău, ci învinge răul prin bine." – Romani 12:21

1.Absenţa lui David de la ospăţul dat de Saul în prima zi a lunii, la care am făcut referire în ultimul nostru studiu (1 Samuel 20:24), a adus o rupere totală într-o relaţie tensionată care se manifesta de ceva vreme. Nu era sigur pentru David să se întoarcă la curtea lui Saul; aşa că luând cu el câţiva tineri care au ales să-l însoţească, David a plecat spre sud, în ţinutul seminţiei sale. Nu a făcut nici o pregătire, pentru că firii sale nu-i stătea în natură să fugă.

2.David a apelat la Abimelec din Nob, unde se afla cortul lui Moise, iar Abimelec servea ca preot. Acolo, sub presiune şi spunând că are treburi urgente în numele regelui, a obţinut pâinea de prezentare care era înfăţişată înaintea Domnului; de asemenea, cu consimţământul preotului, a luat sabia lui Goliat, care era păstrată acolo. A spus despre ea: „Nu este alta ca ea! Dă-mi-o!" (1 Samuel 21:1, 6, 9). Apoi a mers în ţara filistenilor, şi, de teama lui Saul, s-a alăturat lui Achiş, regele din Gat. Fără îndoială că apariţia sabiei lui Goliat, în oraşul lui, i-a făcut pe oamenii din Gat să se teamă de trădare din partea lui David; şi, văzând că viaţa îi era în primejdie, David a scăpat de acolo, simulând nebunia. – 1 Samuel 21:13.

3.Scripturile nu aduc nici un comentariu critic faţă de drumul de până acum al lui David. Nu poate fi lăudat, dar trebuie să admitem că David învăţa lecţii grele la şcoala experienţei. Lipsa de condamnare a faptelor sale în Scriptură ar trebui să-i facă pe Studenţii în Biblie să ezite să îl judece; şi trebuie notat că Isus s-a referit la fapta lui David de a lua pâinea de prezentare, când a stabilit autoritatea nevoii înainte de tradiţie şi ceremonie – Luca 6:3, 4.

4.După ce a scăpat din Gat, David a locuit în peştera lui Adulam, şi acolo îl vizitau toţi fraţii săi şi cei din casa tatălui său. În mod evident, Eliab şi-a pierdut gelozia, şi toţi doreau să îl ajute pe fratele lor, pentru că şi-au dat seama că regele Saul se purta cu asprime cu el. S-au adunat la el „toţi bărbaţii aflaţi în nevoie, toţi cei care aveau datorii la creditori şi toţi cei cu sufletul plin de amărăciune (. . .) iar el a devenit căpetenia lor. Şi erau cu el în jur de patru sute de bărbaţi." (1 Samuel 22:2) Neavând încredere în Saul, David i-a dus pe tatăl şi pe mama sa în ţara Moabului, căutând să obţină protecţia regelui din Moab; iar părinţii săi au trăit pentru câţiva ani în ţinutul lui Rut, ai cărei copii erau – Rut 4:21, 22.

5.Saul era îngrijorat în privinţa lui David şi a tovarăşilor lui puternici, asupra cărora, ca rege, nu avea nici un control; şi, în consiliul pe care l-a ţinut în Ghibea s-a plâns amarnic tuturor din jurul lui despre David, acuzându-i că îl favorizează mai mult pe fiul lui Isai decât pe el, că toţi au conspirat împotriva lui (1 Samuel 22:7, 8) Se afla acolo şi un anume Doeg, un edomit stăpân peste servitorii personali ai lui Saul, care, vrând să obţină favoruri, i-a spus lui Saul că Abimelec i-a dat nişte hrană lui David, şi l-a întrebat pe Domnul pentru el, şi i-a dat sabia lui Goliat filisteanul (căci Doeg fusese de faţă). Această informaţie nu l-a ajutat cu nimic pe Saul. A fost o simplă încercare de a se pune bine cu stăpânul său.

6.Regele, dorind să-şi verse furia şi spiritul rău pe cineva, a trimis după Abimelec şi toată preoţimea care servea la tabernacolul din Nob. L-a acuzat pe preot de conspiraţie în favoarea „fiului lui Isai" (căci nu dorea să-i rostească numele lui David). Abimelec a negat acuzaţia, şi a spus: „Dar care dintre toţi slujitorii tăi este ca David - fidel, ginere al regelui, şef al gărzii tale personale şi

Cuprins

onorat în casa ta?" (1 Samuel 22:14) I-a spus lui Saul că înţelesese că David împlinea însărcinările regelui, şi l-a ajutat în consecinţă. Dar regele, înnebunit de invidie şi patimă, le-a poruncit celor din jurul lui să ucidă toţi preoţii. Nici un israelit nu s-ar fi supus teribilei porunci, asa că a apelat la edomit, şi a ucis în acea zi optzeci şi cinci de persoane care „purtau efod de in". Mai mult decât atât, „A trecut prin ascuţişul sabiei chiar şi Nobul, oraşul preoţilor, a tăiat cu ascuţişul sabiei bărbat şi femeie, copil şi sugar, taur, măgar şi oaie." (1 Samuel 22:18, 19) Doar unul dintre ei, Abiatar, a scăpat, şi a fugit la David.

7.David intra acum în cea mai dureroasă parte a vieţii sale tumultoase. Saul a început să îl vâneze, după cum spunea David, „ca pe o potârniche în munţi"; şi, cu toate acestea, mâna lui David se întărea, căci au continuat să i se alăture oameni, până ce s-au strâns aproape şase sute (1 Samuel 23:13). Saul făcea încercări disperate de a-l captura pe el şi pe oamenii săi, dar nu a reuşit niciodată, căci străjile lui David erau agere, iar oamenii lui erau în continuă mişcare, iar în sălbăticia Zifului erau multe peşteri în munţi unde se puteau ascunde.

8.Pe când David se afla acolo, Ionatan, care era evident cu tatăl său în vânătoarea după David, s-a întâlnit în secret în pădure cu David şi „i-a întărit încrederea în Dumnezeu", (1 Samuel 23:16) Cu o anumită ocazie, Saul a înconjurat muntele pe care se aflau David şi oamenii săi. Era cel mai îngust loc în care fusese încolţit David, dar Iehova l-a scăpat, căci a sosit un mesaj grabnic la Saul, cum că filistenii atacau Israelul. Saul s-a retras iute, iar David a scăpat şi a coborât către sud înspre locurile greu accesibile din En-Ghedi, de la Marea Moartă.

9.Saul s-a întors din nou să îl urmărească pe David, alegând 3000 de bărbaţi. Înainte să ajungă la stâncile unde presupunea că se ascunde David, s-a retras singur într-o peşteră. Dar David şi oamenii săi se aflau în acea peşteră, şi au crezut că sosise şansa dată de Dumnezeu lui David de a-şi ucide duşmanul. Ceea ce a făcut David a fost să se apropie de Saul pe la spate, cu paşi silenţioşi ca ai unei pantere, şi, în beznă, a tăiat poala mantiei lui Saul. Saul a ieşit din peşteră, fără să ştie cât de aproape a fost de moarte. Atunci când a ajuns la o oarecare distanţă, David l-a chemat, plecându-se până la pământ. A vorbit stăruitor către rege, arătându-i că aceia care spuneau că îi caută răul minţeau.

10.Ţinând poala mantiei lui Saul în mână, David i-a arătat dovada că l-ar fi putut ucide. Apoi l-a chemat pe Iehova să judece între ei, şi să-l răzbune în faţa lui Saul; dar a zis: „Mâna mea nu se va ridica asupra ta". L-a chemat pe Dumnezeu să-i judece şi să îl izbăvească din mâna lui Saul. Saul ştia că David nu putea fi duşmanul său, şi, mişcat temporar de emoţie, a plâns mult. A recunoscut că David trebuia să fie rege după el, a cerut să încheie un legământ ca David să nu îi rănească familia sau să îi defăimeze numele în casa tatălui său. David i-a jurat acestea lui Saul, iar Saul s-a întors acasă – 1 Samuel 24:20-22.

11.Dacă Saul ar fi respectat legământul din acel moment, viaţa lui de după ar fi fost foarte diferită; dar această emoţie, deşi părea să-l fi mişcat adânc, era doar un lucru de moment. Nu a trecut mult timp până când nebunia şi invidia l-au stăpânit din nou. Luând din nou 3000 de oameni cu el, a mers ca şi cum ar fi fost război civil. Oamenii lui David, mereu de veghe, l-au anunţat de aceasta; iar el a văzut că Saul făcea încă o încercare decisivă de a-l prinde.

12.Saul şi-a aşezat cortul; iar David, împreună cu hititul Abimelec şi Abişai, nepotul lui David, priveau de la înălţime spre tabăra lui Saul. David a spus: „Cine va merge cu mine în tabăra lui Saul." Abişai, mereu gata de fapte îndrăzneţe şi de curaj, a răspuns: „Voi coborî cu tine." (1 Samuel 26:6). În timpul nopţii, aceşti doi oameni curajoşi au trecut de avanposturile armatei lui Saul, şi şi-au croit drum către cercul interior, unde dormea Saul, cu Abner, căpitanul oştirilor sale, şi ceilalţi ofiţeri în jurul lui.

13.Abişai i-a şoptit lui David că Dumnezeu i-a dat pe duşmani în mâinile sale. L-a rugat pe David să-l lase să lovească, spunând că „nu îl va lovi a doua oară”. David a răspuns: „Nu-l omorî! Căci cine şi-a întins mâna împotriva unsului lui Iehova şi a rămas nevinovat?” (1 Samuel 26:9-11) Dar David i-a poruncit lui Abişai să ia suliţa lui Saul, care era înfiptă în pământ ca să arate că regele era acolo, şi urciorul lui cu apă, şi s-au întors. Scriptura spune că Domnul a făcut să cadă un somn greu peste oamenii lui Saul.

14.În următoarea dimineaţă, David stătea pe deal privind valea unde se afla armata lui Saul, şi a strigat la oameni şi la Abner, căpitanul oştirii. Abner a răspuns cu dispreţ: „Cine eşti tu să strigi la rege?” Iar David i-a răspuns lui Abner: „Nu eşti tu bărbat? Cine este ca tine în Israel? Atunci de ce n-ai vegheat asupra domnului tău, regele? Nu este bine ce-ai făcut. Viu este Iehova că meritaţi moartea, fiindcă n-aţi vegheat asupra domnului vostru, asupra unsului lui Iehova! Şi acum, vezi unde este suliţa regelui şi urciorul cu apă de la capul lui.” (1 Samuel 26:14-16) Iar atunci când David le-a ridicat spre văzul lor, ei au văzut că David era cel care se aflase acolo, şi că viaţa regelui a fost în mâna sa; şi nu ca înainte, când Saul se afla într-o peşteră, în mijlocul duşmanilor săi, ci în inima taberei lor, unde stătea regele.

15.David i-a vorbit cu fermitate regelui Saul, dând vina pentru multe din cele petrecute pe cei invidioşi faţă de el, şi chemând blestemul lui Iehova să se abată peste cei care l-au ţinut departe de moştenirea lui Iehova, şi care i-au spus: „Du-te şi slujeşte altor zei” (Versetul 19) Saul şi-a recunoscut din nou greşeala, şi a spus: „Fii binecuvântat, fiul meu David! Nu numai că vei acţiona, dar vei şi ieşi învingător.” – 1 Samuel 26:25.

16.Cu toate acestea, David nu avea încredere în Saul. Acesta şi-a văzut de drum, iar Saul s-a întors la locul său. A fost ultima dată când s-au întâlnit. S-ar părea că David ar fi trebuit să-l creadă pe Saul şi să-şi risipească oamenii. Poate că nu l-a consultat pe Iehova, ca în alte ocazii, pentru că următorul cuvânt scris despre el este unul de teamă: „Într-o zi voi pieri de mâna lui Saul.” (1 Samuel 27:1) Teama l-a condus spre unul dintre cei mai riscanţi paşi ai vieţii sale pline de aventuri – s-a întors din nou la filisteni, aliindu-se cu unul dintre stăpânii lor.

17.Saul se îndrepta spre dezastrul final de pe muntele Ghilboa. Fiindcă s-a întors cu faţa de la Dumnezeu, mergând, în rătăcirea sa, la vrăjitoarea din Endor pentru călăuzire, Dumnezeu l-a lăsat să piară; şi putem spune că Dumnezeu nu a intenţionat ca David să vină cu întăriri la Saul, căci dacă ar fi făcut aşa, probabil că forţa lui armată şi conducerea lui ar fi întors sorţii în lupta cu filistenii de la Ghilboa. Ar fi corect, probabil, să spunem că Dumnezeu i-a lăsat pe amândoi în pace; dar că inima lui David era dreaptă în Domnul, deşi pentru un moment şi-a pierdut credinţa, şi chiar a făcut greşeala de a li se alătura filistenilor. Domnul l-a ferit să intre în rândurile duşmanilor lui Israel, şi l-a salvat de la lipsa de loialitate a propriilor oameni, care, întristaţi de o înfrângere de moment, erau gata să îl distrugă. Dumnezeu l-a scos pe David din toate necazurile sale. – 1 Samuel 30:6.

18.Deşi se pot spune multe despre nedreptatea la care a fost supus David din cauza hotărârii neabătute a lui Saul de a-l ucide, şi astfel de a-l împiedica să devină rege al Israelului, deşi ştia că era dispus să îl ucidă pe cel uns de Domnul, sunt alte lucruri în relatare care atrag atenţia, educând oamenii lui Dumnezeu. Unul dintre cele mai importante este percepţia corectă a lui David asupra sfinţeniei celor unşi de Dumnezeu. Era evident pentru întreg Israelul, şi chiar şi pentru cele două persoane implicate, că Saul mergea pe un drum totalmente greşit şi că era pervertit în atitudinea sa faţă de Dumnezeul lui Israel, al cărui reprezentant era; şi, deci, că nu era potrivit să fie rege şi păstor peste poporul lui Dumnezeu. Dar David nu a lăsat ca judecata sa personală să se amestece în aranjamentul lui Dumnezeu; nu îi era cuvenit lui să încerce să îl schimbe sau chiar să intervină.

19. Iată deci o lecţie importantă pentru poporul lui Dumnezeu din prezent. Nu trebuie să îngăduim ca judecăţile personale despre cât de adecvate sunt lucrurile legate de lucrarea Domnului,

Cuprins

cum ar fi cât de potrivit este unul sau altul pentru funcţiile în care sunt aşezaţi de Domnul, să se amestece în aranjamentele Domnului; iar cel care va încerca să intervină, se va aduce cu siguranţă în faţa judecăţii Domnului. Dumnezeu a încredinţat problemele locale din fiecare adunare poporului său, dar problemele şi direcţia generală pe care trebuie să o urmeze lucrarea sunt numai grija lui.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-3. Ce a cauzat ruptura dintre Saul şi David? Ce a spus şi ce a făcut David la Nob? Cum s-a referit Isus la acest incident? Unde a mers apoi David şi ce i s-a întâmplat acolo?

4-6. Ce însoţitori au mers cu David după ce a scăpat din Gat? Care a fost următoarea faptă 7-10. nechibzuită a lui Saul şi ce a cauzat-o?

7-10.Unde au mers David şi tovarăşii săi după aceea şi cine l-a vizitat atunci? Povestiţi cum i-a cruţat David viaţa lui Saul în peşteră. Ce efect a avut gestul asupra lui Saul?

11-15. Cu ce altă ocazie i-a mai cruţat David viaţa lui Saul? Relataţi incidentul în detaliu.

16,17. Ce pas riscant a făcut David apoi şi de ce? Ce s-a petrecut la Ghilboa?

18,19. Ce lecţii desprindem din această relatare?

David aduce chivotul în Ierusalim

"Ne vom sătura cu bunătatea casei tale, locul sfânt al templului tău." – Psalmul 65:4

1.Din momentul în care l-a ucis pe Goliat, pe când avea șaptesprezece ani, până când a împlinit treizeci de ani, David a suferit experiențe dureroase din cauza geloziei pe care i-o purta regele Saul. Aceste incidente, despre care am vorbit în studiul nostru precedent – în care David, deși a trebuit să fugă ca să-și salveze viața, i-a dovedit în două rânduri lui Saul că nu era dușmanul său, așa cum credea Saul – s-au petrecut cu doi sau trei ani înainte de moartea lui Saul.

2.Dar chiar dacă această perioadă a fost cea mai grea din viața lui David, a fost și cea mai profitabilă pentru el. Atunci, și prin multele și variatele sale experiențe, David a învățat despre grija pe care i-o poartă Dumnezeu, și atunci și-a cultivat firea mărinimoasă care l-a făcut potrivit să fie conducătorul și cel ce poartă de grijă Israelului, poporul lui Dumnezeu. Căci în mijlocul acestor oameni, despre care se spune că fiecare avea o durere (sau doleanță), David a învățat despre condițiile generale în care trăia poporul și ce era necesar pentru a le îmbunătăți starea; precum Isus, care se bucură de toată puterea de judecată, căci el este Fiul omului, ceea ce înseamnă că a avut o experiență concretă în rândul oamenilor. Tocmai din aceste experiențe, David a învățat cum să abordeze oamenii aspri, și cum să-și păstreze spiritul treaz pentru orice prilej.

3.Pe când Saul îl urmărea pe David, filistenii își strângeau oștirile pentru un atac asupra Israelului. Probabil că dacă Saul nu ar fi fost atât de nerăbdător să-i curme viața lui David, ar fi fost mai bine pregătit pentru lupta crâncenă care avea să se petreacă. Ziua bătăliei a fost una tristă pentru Israel. Israelul a pierdut dezastruos în fața filistenilor, și atât Saul, cât și Ionatan au fost uciși – doar Ionatan în bătălie. Căci Saul, rănit mai întâi de arcași, a încercat apoi să-și curme viața, și a fost ucis de un amalecit rătăcit (1 Samuel 31:3, 2 Samuel 1:10, 21:12). A fost o zi de năpastă pentru Israel, și nimeni nu a suferit în spirit mai mult decât David. Plângerea sa povestește Israelului despre pierderea și jalea sa.

Cuprins

4.David ajunsese la treizeci de ani atunci când Saul a fost ucis. Auzind despre nenorocirea de pe muntele Ghilboa, și știind că era uns ca să devină rege, a căutat îndrumarea lui Dumnezeu, după cum obișnuia. Prin intermediul preotului Abiatar, a întrebat dacă ar trebui să meargă către oamenii lui Iuda, și unde să meargă. A fost îndrumat către Hebron, unde s-a prezentat fraților săi și a fost acceptat de ei drept rege.; dar alianța sa cu filistenii l-a făcut suspect în ochii întregului Israel. Deși Iuda l-a acceptat, Abner, care își urmărea doar propriul interes și nu îl iubea pe David, a împiedicat seminţiile din nord să îl primească pe David; și, vreme de cinci ani, Abner a condus aceste seminţii, perioadă de tulburări neîncetate între Iuda și ele. Apoi Abner a făcut ca Ișboșet, fiul lui Saul, să fie înscăunat ca rege, și doar după șapte ani demersul lui a dat greș.

5.Abner a venit apoi la David, a admis că David este unsul lui Dumnezeu, și a vrut să facă o târguială cu David. *El* era cel care avea să aducă seminţiile din nord sub supunerea lui David. Dar Abner trebuia să se bucure de un statut aparte, căci poporul nu era al lui, ca să se poată târgui cu el. David a fost, în bunăvoința sa, respectuos față de Abner, și i-a oferit un rang în armată, pe care nu a apucat să-l dețină, căci Ioab, invidiindu-l, l-a ucis.

6.Toate seminţiile s-a adunat în jurul lui David, la Hebron, pentru a-l recunoaşte drept rege, mărturisind că el este unsul lui Iehova. David, călăuzit de adevărata înțelepciune, s-a mutat la Ierusalim; căci această mutare era o concesie făcută seminţiilor din nord şi lui Beniamin, cât și fiindcă Ierusalimul era un centru de guvernare mai bun decât Hebronul. Două planuri l-au preocupat întotdeauna pe David: Primul, să întemeieze un regat care să îl onoreze pe Iehova, ca mare Rege al Israelului; și al doilea, strâns legat de primul, să ridice un templu potrivit pentru slăvirea măreţului Nume al lui Iehova. Fără îndoială că Dumnezeu îi călăuzea mintea lui David, pentru a prefigura prin faptele sale ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu pentru a-i împlini voia, atunci când va veni timpul întemeierii adevăratei împărății, și astfel cei din zilele din urmă vor ști că a împlinit profețiile desăvârșind fiecare viziune.

7.Tabernacolul lui Moise se afla la Nob, în mijlocul seminției lui Beniamin, nu departe de Ierusalim; dar arca, principala componentă a tabernacolului, fără de care nu se putea oficia nici un înalt serviciu preoțesc, prin urmare, nu se putea celebra nici o zi de ispășire pentru Israel, se afla în Chiriat-Iarim încă din zilele când filistenii au adus-o înapoi. Probabil că au trecut mai bine de optzeci de ani de când arca s-a aflat ultima dată în tabernacolul său, în cortul ce-i serva drept acoperământ. Nu știm încă de ce David nu a încercat să readucă arca sub tabernacol; probabil nu era suficient spațiu pe Muntele Sion pentru schelele tabernacolului.

8.Atunci când și-a pregătit locul pentru arcă, a făcut mari pregătiri pentru strămutarea ei. Tot atunci s-a petrecut și întâmplarea tragică a morții lui Uzia, pentru că, împotriva poruncii divine, și-a întins mâna ca să echilibreze arca. Nemulțumirea divină trebuia să fie arătată, iar acesta era unul dintre prilejurile în care condamnarea trebuie manifestată. Arca a fost dusă grabnic în casa lui Obed-Edom, până când voința divină avea să fie înțeleasă (2 Samuel 6:6-10) Trei luni mai târziu (cu aproximație), a fost purtată cu mare bucurie pe înălțimile Sionului către locul său de lângă tron, și acolo a rămas până în zilele lui Solomon, când și-a găsit ultimul loc de odihnă.

9.Fără îndoială că atotcuprinzătoarea grijă a lui Dumnezeu l-a îndrumat pe David. De asemenea, el a fost mânat de spiritul sfânt (2 Petru 1:21), căci este numărat între acei oameni sfinți din vechime prin care spiritul a vorbit despe cele ce au să fie. Acest lucru este dovedit din plin de faptul că scrierile sale nu au fost hrană doar pentru poporul lui Dumnezeu în toate veacurile de după el (înțelese mai ales de cei care au răspuns la înalta chemare a lui Dumnezeu prin Isus Cristos – Filipeni 3:14), ci au fost deosebit de instructive și pentru cei care țin de clasa ,,servilor" în zilele din urmă – Isaia 43:10.

10.Regatul lui Israel sub domnia lui David este felul în care Dumnezeu ilustrează și prefigurează întemeierea împărăției cerurilor pe pământ, și lucrarea ce va fi împlinită în vremea acelei întemeieri, atunci când Fiul uns al lui Dumnezeu va fi ridicat pe tronul gloriei lui Dumnezeu. Scripturile îl arată în numeroase chipuri pe Cel ce trebuia să vină, Salvatorul uns de Dumnezeu; și cel ce trebuia să fie marele Profet, Preot și Rege. A fost prefigurat prin Moise, ca mare Profet și Învățător al poporului lui Dumnezeu (Deuteronom 18:15), prin David ca Regele lui Dumnezeu ce domnește (Psalmul 72:2, 11) și prin Aaron ca Preot al lui Dumnezeu, ce va face jertfa rodnică pentru întreaga omenire – Evrei 10:14.

11.Drept urmare, marele Mesia va fi, față de Dumnezeu și poporul său, un Profet, Preot și Rege. Preotul îi va învăța pe oameni și le va da beneficiul serviciilor sale ; iar Regele va apăra legile dreptății, dar îi va ajuta pe deplin pe cei care vin la Dumnezeu prin el (Evrei 7:25) Și, ca mare Profet al lui Dumnezeu, îi va învăța cu limpezime pe oameni adevărurile mântuirii, ca în rândul lor să nu mai fie neștiutori, precum în zilele de azi, despre salvarea pe care le-o oferă Dumnezeu.

12.Cu David în Sion, și arca la locul stabilit acolo pentru ea, aceste trei ranguri ale lui Cristos au fost aproape de a fi prefigurate cât mai exact cu putință. Regele David era un adevărat profet, așa cum o arată Psalmii. Nu putea fi, teoretic, un preot, dar a putut să îmbrace, și chiar a îmbrăcat un efod atunci când a adus arca în Sion (2 Samuel 6:14); și a arătat că are inima unui adevărat preot prin faptele sale de slujire a poporului ca rege. (2 Samuel 24:17). Felul în care și-a organizat regatul este și el ilustrativ. Ierusalimul și Sionul nu au fost alese drept centre de guvernare decât când sosise, într-adevăr, timpul întemeierii regatului.

13.Sionul, ce avea să devină apoi atât de important pentru Israel și pentru scopul lui Dumnezeu, nu este menționat în Scriptură înainte ca David să apară în fața lui, și să-l desemneze ca sediu al puterii în regatul reprezentativ al lui Dumnezeu. Până atunci, începând cu zilele lui Iosua (adică cu 500 de ani înainte), a fost stăpânit de iebusiți, care au dominat, deci, cetatea Ierusalimului. David nu putea face nici un sacrificiu pe Muntele Sion, deși arca a fost așezată acolo, căci nu putea și nu trebuia să ridice un altar; dar arca era un simbol al puterii, iar prezența ei simboliza venirea la putere a împărăției lui Dumnezeu.

14.Sionul, asemănându-se cu organizația lui Dumnezeu, ca loc al puterii de pe pământ pe care organizația îl va folosi pentru a îndeplini ultimul scop al lui Dumnezeu, n-a fost cunoscut de popor înainte ca regatul să fie adus la putere. Începând cu acel moment, a devenit casa lor, și locul de guvernare, de unde toate adevărurile pe care Dumnezeul le are pentru poporul său li se fac cunoscute. Simbolic, dar și în realitate, străinii (canaaniții) au ocupat locul care era casa arcei lui Dumnezeu și centrul adevărului și guvernării sale.

15.Strămutarea arcei la Sion a fost un prilej de laudă. Se pare, pe bună dreptate, că Psalmul 24 a fost scris cu această ocazie, și intonat atunci pentru prima dată. ,,Porțile” și ,,ușile trainice” din Psalm pot lesne reprezenta ușile și porțile guvernării lui Dumnezeu, care au fost zăvorâte de potrivnicii lui de la începutul răzvrătirii lui Satan și păcatului lui Adam împotriva Creatorului său.

16.Chiar acum a venit momentul ca aceste lucruri, simbolizate de ridicarea lui David pe tronul Israelului și așezarea arcei la locul cuvenit de pe Muntele Sion să fie împlinite prin instituirea pe pământ a adevărului lui Dumnezeu și a domniei dreptății. Satan își adună forțele pentru bătălie, iar oamenii, atât cei la putere acum pe pământ, care luptă ca să-și păstreze privilegiile și beneficiile pe care le dobândesc prin asuprirea semenilor lor, cât și cei care sunt acum sub jugul aranjamentelor răului, dar care nu vor, totuși, să fie conduși de adevăr sau să fie siliți să-i slujească lui Dumnezeu, se opun venirii împărăției.

17.Studentul în Biblie care vede lucrarea lui Dumnezeu va intona cu mare bucurie cântecul întâmpinării arcei. El știe că acele porți închise și uși zăvorâte trebuie să se deschidă în fața marșului

Cuprins

triumfal al adevărului, care este puterea lui Dumnezeu de a-şi împlini scopurile. Iehova, reprezentat prin Fiul său, care este numit Cuvântul lui Dumnezeu (Apoc.19:13), îşi conduce armatele către biruirea răului. Regele gloriei vine în lăcaşul său.

18.După cum o arată evenimentele de mai târziu, Muntele Sion nu a fost lăcaşul final al arcei. Mai târziu, a fost mutată pe Muntele Moria, ceva mai departe, dar totuşi încă în Ierusalim. La fel şi munca pe care o face acum Iehova este doar calea către un final. Vom ajunge la acesta doar când ultima bătălie va fi dusă, iar templul lui Dumnezeu va fi ridicat şi arca aşezată în el. Între timp, servii Domnului, reprezentaţi de David, întăriţi de gândul că Dumnezeu este cu ei, stăruie în desăvârşirea lucrării la care i-a chemat Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-3.Care a fost, probabil, cea mai grea şi totuşi cea mai profitabilă perioadă din viaţa lui David? În ce fel a fost pedepsit Saul pentru că a dorit să-i curme viaţa lui David?

4,5. Cum a acţionat David după ce a auzit despre moartea regelui Saul? L-a acceptat oare întregul Israel ca succesor al lui Saul? Cine erau Iş-boşet şi Abner şi ce s-a întâmplat cu ei şi cu planul lor?

6-8. Când şi unde l-au recunoscut toate seminţiile pe David? Ce mişcare înţeleaptă a făcut el apoi? Ce două idei au fost mereu prezente în mintea lui? Când a fost mutată arca şi unde?

13,14. Cum a fost David călăuzit în faptele sale? Pe cine a prefigurat David şi cum? Când a început să fie important Muntele Sion? S-au făcut acolo sacrificii? Aplicaţi ilustraţia simbolică în detaliu.

15-18. Care sunt ,,porţile" şi ,,uşile trainice" menţionate în Psalmul 24? Ce face acum Dumnezeu pe pământ şi care sunt principalii lui oponenţi? Cine sunt martorii săi? Ce se simbolizează prin strămutarea finală a arcei de pe Muntele Sion pe Muntele Moria?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Iulie 1927** **Nr. 13**

Biruitorii

„Celui care învinge îi voi da voie să se aşeze cu mine pe tronul meu, aşa cum şi eu am învins şi m-am aşezat cu Tatăl meu pe tronul său.” Apocalipsa 3:21.

Acest text este inclus în revelația pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Isus Cristos pentru a arăta servitorilor lui ce se va întâmpla în curând. Din acest motiv, învingătorii sunt limitați la clasa servului uns. Toţi cei care sunt născuți și unși de spiritul sfânt, devin membrii ai clasei servului. Dar dacă rămân membri ai acestei clase este cu totul şi cu totul alt lucru. Scripturile ne arată că mulți nu rămân în acea clasă, din cauza neloialității. Aceia care sunt învingători trebuie să-și termine cursul vieții pământești servindu-l cu credință pe Dumnezeu.

2. Un învingător este cineva care se implică într-un conflict sau concurs, își învinge adversarul și capătă victoria. Acea victorie trebuie să fie completă, totală. Nu există nici o autoritate scripturală pe baza căreia să ne putem face speranțe că ne vom furișa pe ușa dosnică a împărăției cerurilor. Nici o bătălie nu poate fi purtată, nici o victorie nu poate fi repurtată de cineva leneş, temător sau indiferent. Nu există „promisiuni prețioase și peste măsură de mărețe” pentru cei inactivi sau care fac compromisuri. Dimpotrivă, este scris: „De aceea, cu atât mai mult, fraţilor, faceţi tot posibilul să vă asiguraţi chemarea şi alegerea, căci, făcând neîncetat aceste lucruri, nu veţi eşua niciodată. De fapt, aşa vi se va da din belşug intrarea în împărăția veşnică a Domnului şi Salvatorului nostru Isus Cristos.” (2 Petru 1:10, 11) Aceia pe care Domnul îi primește în prezența sa sfântă, ca membrii ai clasei miresei, trebuie să fi obținut o victorie clară; și va veni timpul când toți vor ști cine sunt aceștia.

CEEA CE VOR TREBUI SĂ ÎNVINGĂ

3. Clasa Servului lui Iehova este compusă din Isus Cristos, Capul, şi adunarea sa, care sunt membrii corpului său. Bătălia învingătorilor trebuie purtată încă de când membrii Cristosului sunt încă pe pământ și în curs de dezvoltare. Pentru ca să putem determina ce vor învinge, trebuie să ne gândim prin ce a trecut Cristos şi a biruit. Despre el, este scris că „a fost ispitit[pus la încercare] în toate privințele, ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15) Deși era perfect și fără pată sau vină şi nu avea nici un păcat, dușmanul l-a trecut pe Isus printr-o mare încercare sau luptă, iar Isus a câștigat victoria. Textul de mai sus dovedește că membrii corpului trebuie să intre, la rândul lor, într-o luptă similară. Lupta învingătorilor (dintre membrii corpului) trebuie să se ducă împotriva aceluiași dușman și pe aceleași aspecte generale pe care le-a înfruntat și Isus. Văzând că membrii corpului său sunt păcătoși înnăscuți, este clar că niciunul dintre ei nu ar putea învinge prin forțe proprii, ci va trebui să obțină biruința cu puterea primită prin Cap, Isus Cristos.

4.Multora dintre cei care s-au consacrat spre a împlini voința Domnului li s-a indus ideea că prin„dezvoltarea unui caracter” plăcut Domnului ar putea câștiga împărăția ca învingători. Cât de nefondată pe Scripturi este o asemenea concluzie? Aceasta a fost unul dintre vicleşugurile subtile cu care dușmanul i-a prins în mreje pe cei consacrați. Caracterul generalmente acceptat

Cuprins

cere moralitate, castitate, virtute și onestitate în relațiile cu semenii. Dacă un om este moral, cast și onest se poate spune pe bună dreptate că are un caracter bun, o fire bună, pentru că omul *este* o fire. Poate fi, în mod necesar, fie o fire bună, fie una rea. Trebuie să admitem, cu siguranță, că Isus a avut un caracter bun. Era perfect, sfânt, fără să facă rău sau să păcătuiască. Era, deci, bun. Dar, în pofida perfecțiunii sale, a fost supus la un test, și Scripturile arată că membrii corpului său vor fi supuși unui test asemănător cu cel pe care l-a trecut Isus, și pe care trebuie să-l treacă și ei, căci de aceasta este condiționată șederea lângă el pe tronul său.

5.Împotriva a ce a luptat Isus? Ce a trebuit să învingă el? Atunci când era pe cale să plece de pe pământ, și-a adunat discipolii și i-a sfătuit și instruit pe cei unsprezece credincioși. Le-a spus că vor fi izgoniți din sinagogi și că vor fi persecutați, și vor suferi mult. Le-a spus că dacă în timpul suferinței își vor păstra credința, spiritul sfânt îi va alina; și, în sprijinul lor, le-a spus: „V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace prin mine. În lume veţi avea necazuri, dar curaj! Eu am învins lumea.” (Ioan 16:33). Este sigur, deci, că lumea este cea cu care Isus a trebuit să se lupte și să o biruie, rezultând că și membrii corpului lui Cristos trebuie, în același fel, să lupte și să învingă lumea, pentru a intra în împărăție.

CE ESTE LUMEA?

6. A existat dintotdeauna o concepție eronată generalizată cu privire la ce constituie „lumea”. Mulți au crezut că lucrurile care sunt dezgustător de rele și imorale în ochii oamenilor sunt lucrurile lumești. Alții au crezut că distracțiile nevinovate sunt lucrurile lumii. Dar, de când Domnul a venit la templul său, este mai clar care lucruri constituie lumea. În concordanță cu promisiunile sale, au existat străluciri care au luminat mințile celor din clasa templului (Apoc.11:19) Prin cei unși, s-a clarificat acum că „prezenta lume rea” este organizația Diavolului. Aceasta este una dintre „minunile care s-au văzut pe cer.” –Apoc.12:3.

7. Când Isus dădea ultimele sale instrucțiuni, s-a referit la Satan ca la „regele acestei lumi”. Acest lucru însemna că Satan era conducătorul principal al acestei lumi. Apostolul Pavel a scris despre Satan că este „dumnezeul acestei lumi” (2 Corinteni 4:4) Fiind regele sau dumnezeul sau conducătorul acestei lumi, rezultă că lumea trebuie să fie organizația lui Satan. Există o parte vizibilă și una invizibilă (sau nevăzută) a lumii. Partea invizibilă este numită simbolic „ceruri”, iar cea vizibilă „pământ”. Deși este adevărat că Satan a fost izgonit acum din ceruri, unde a avut acces timp îndelungat, dar este încă invizibil pentru ochii omenești; iar partea invizibilă a organizației sale este alcătuită din el și demonii care lucrează cu el, de asemenea invizibili. Partea vizibilă a organizației sale este desemnată de termenul simbolic „fiara”, datorită sălbăticiei și cruzimii sale.

8.Atunci când Dumnezeu a pronunțat sentința asupra lui Lucifer și omului, a spus: „Voi pune dușmănie între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. El îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). Din moment ce sămânța femeii, adică urmașii ei, vor zdrobi capul șarpelui, care reprezintă pe Diavol şi puterea lui organizată, rezultă că sămânța femeii este unealta lui Dumnezeu; și, deci, femeia reprezintă organizația lui Dumnezeu, numită uneori Sion. Dumnezeu este Tatăl sau Dătătorul de viață, și Sionul este mama, care dă naștere guvernului și indivizilor care compun guvernul dreptății.

9.Scripturile evidențiază concluzia că dușmanul, Satan, a încercat să contracareze fiecare parte a planului divin, prin imitație falsă. A făcut aceasta pentru a-l ridiculiza pe Iehova și a întoarce de la el mințile oamenilor. Satan are și el o „sămânță”, al cărei tată este. Trebuie, deci, să existe și o mamă a ei și, din moment ce mama sămânței dreptății este simbolizată printr-o femeie, ne așteptăm ca tot o femeie să simbolizeze mama sistemului rău al lui Satan. Pe aceasta o și găsim în Scripturi, fiind numită „Babilonul cel mare sau mama prostituatelor”. (Apoc.17:5) Tocmai această organizație rea și diavolească, simbolizată de femeia desfrânată sau marea cetate,

Cuprins

este cea care a domnit pentru multă vreme peste națiunile și regatele pământului. ,,Femeia pe care ai văzut-o reprezintă cetatea cea mare, care are stăpânire peste regii pământului" –Apoc.17:18.

10.Cetatea Ierusalimului este folosită ca simbol al organizației lui Dumnezeu. Se afirmă cu tărie că Ierusalim este mama tuturor celor din sămânța promisiunii. Această mamă este numită și Sion, și este cea care dă naștere împărăției care va conduce națiunile pământului, simbolizată de un copil de sex bărbătesc. Babilon, opusul ei, marea cetate ticăloasă, acea ,,mamă a prostituatelor și lucrurilor dezgustătoare", organizația Diavolului, dă naștere guvernului rău, atât vizibil cât și invizibil, care domnește peste regatele pământului.

11.Așa cum termenul Sion este folosit pentru a reprezenta atât organizația în ansamblu, cât și membrii corpului lui Cristos, în mod individual, tot astfel numele Babilon reprezintă organizația Diavolului, în ansamblu, şi pe membrii familiei oficiale a acelei organizații rele. Și, aşa cum scopul principal al membrilor Sionului este să-l glorifice și să-l venereze pe Dumnezeu, tot astfel scopul Babilonului și al membrilor săi este să îl venereze și să îl glorifice pe Diavol. Din acest motiv, câte o religie anume are o importanță de căpătâi în fiecare stat din lume. Omul este astfel făcut încât, prin firea lui, trebuie să venereze ceva, și, atunci când nu îl cunoaște pe Dumnezeu și nu îl venerează, Diavolul se îngrijește ca el, Diavolul, să fie cel care primește serviciul și închinarea omului.

12.,,Fiara", care este o parte vizibilă a organizației Diavolului și este numită simbolic în scripturi ,,pământul", este compusă din elementele comerciale, politice și religioase, care constituie factorii decizionali și de putere sau instrumentul puterii prin care oamenii sunt conduși. Este oare adevărat că toți bărbații și femeile de pe pământ, care nu sunt membri ai organizației lui Dumnezeu, sunt automat membri ai organizației Diavolului? Nu; pentru că, în general, oamenii nu sunt conștienți de existența organizației lui Satan și i se supun pentru că nu au nimic mai bun de făcut. Aceştia sunt cei care au ,,semnul fiarei" pe mână, ceea ce înseamnă că sprijină cu forța lor (fizică) organizația rea a lui Satan. Apoi, există și cei care au semnul fiarei pe *frunte*¸ ceea ce înseamnă că sprijină cu gândul, mental, sistemul rău al lui Satan care controlează omenirea.

13.Există milioane de oameni care, din cauza fricii sau constrângerii, sunt sub supunerea organizației Diavolului, dar despre care nu se poate tocmai spune că fac parte de bunăvoie din aceasta. Există acum, pe pământ, și persoane membre ale organizației lui Dumnezeu, care au copiii care nu au fost consacrați Domnului; totuși, acești copiii nu simpatizează de regulă cu sistemele rele ale lumii controlate de Diavol. Sunt oare acești copiii parte a organizației Diavolului? Nu sunt, pentru că nu fac parte din sistemul oficial, dar, se află, totuși, sub influența acestui sistem care conduce națiunile pământului.

14.Organizația Diavolului este, deci, acel corp oficial, atât vizibil cât și invizibil, care își exercită puterea asupra omenirii, împreună cu acele creaturi vizibile și invizibile care îi sprijină pe cei care își exercită puterea de conducere. Și, atunci când Isus a spus ,,am învins lumea", trebuie să înțelegem prin afirmația lui că a obținut victoria deplină asupra lui Satan și a organizației sale, și asupra influenței pe care o poartă de la și prin acea organizație rea. Cuvintele sale de îmbărbătare pentru discipolii săi și, prin intermediul lor, pentru toți urmaşii lui, sprijină puternic concluzia că toți cei care doresc să câștige împărăția lui Dumnezeu, trebuie, prin Cristos, să învingă pe Diavolul și organizația sa și fiecare parte a ei.

ÎNCERCAREA

15.La scurt timp după ungerea lui Isus, a început încercarea sau proba sa. A mers în munți și, timp de 40 de zile, s-a adâncit în studierea planului divin. Având un organism perfect și având mintea luminată de spiritul sfânt, a fost nevoie doar de un răgaz scurt ca el să obțină o înțelegere clară a Scripturilor. Fără îndoială că a observat repede ilustrațiile făcute de Dumnezeu prin Israel, care prefigurau ceea ce el, Isus, trebuia să facă în realitate. Dumnezeu l-a trimis pe Fiul său iubit

Cuprins

pe pământ pentru a împlini o lucrare deosebită în numele lui Iehova. Fundația împărăției lui Dumnezeu avea să fie așternută atunci.

16.Înainte de acea epocă, Dumnezeu și-a trimis servitorii săi, profeții, să fie martorii săi pe pământ; și aceștia au prevestit venirea lui Mesia. Satan i-a acuzat pe nedrept, i-a prigonit și a făcut să fie condamnați la moarte. Acum, a sosit ,,sămânța promisă", Cel ce avea să fie Regele împărăției lui Dumnezeu. Satan cunoștea acestea și obiectivul lui era să-l distrugă pe Isus. După tipicul său, a recurs întâi la subtilitate, lingușeală, prefăcătorie și înșelătorie, în încercarea de a-l face pe Isus să se autodistrugă. Dar, eșuând în acest demers, a recurs la crimă.

17.Care era deci adevăratul aspect? Satan și organizația sa împotriva lui Dumnezeu și a organizației lui. Era o manifestare de dușmănie a lui Satan și a seminței sale, împotriva lui Iehova și a seminței promise. Cel care era Capul organizației venise acum ca să își înceapă lucrarea pe pământ. Dumnezeu nu putea să accepte nici o creatură sau lucru care nu îi era în întregime loial. Isus a spus: ,,Iată că am venit să înfăptuiesc voința ta". El trebuia acum să dovedească pe deplin adevărul spuselor sale, iar modul prin care Dumnezeu a dorit ca Isus să dovedească acesta a fost să fie supus unei încercări cruciale. Dacă Isus ar fi trecut încercarea și ar fi obținut victoria, ar fi dovedit că este perfect. Pentru a trece această încercare, trebuia să sufere; și este scris că a învățat ascultarea (supunerea) din lucrurile pe care le-a suferit și, prin aceasta, a fost făcut perfect." – Evrei 5:8, 9.

18.Isus nu a fost „făcut perfect" ca om, ci și-a dovedit devotamentul perfect, complet și loial față de Dumnezeu. Satan știa că dacă ar putea să-l facă pe Isus să arate cel mai mic semn de neloialitate față de Dumnezeu, Isus s-ar fi dovedit astfel nedemn și nepotrivit să împlinească scopul lui Dumnezeu și s-ar îndrepta singur către pieire. Satan știa despre promisiunea lui Dumnezeu de a trimite un Rege pentru cei credincioşi ,pe umerii căruia se va sprijini împărăția. Lupta se ducea, deci, între lumea rea guvernată de Satan, dumnezeul ei, și Iehova și împărăția sa a dreptății. De când Isus a fost uns ca Rege, toată puterea lui Satan era îndreptată către el, ca să-l distrugă.

19. Momentul oportun pentru această încercare a fost când Isus își încheiase lungul său post și era înfometat, având multă nevoie de mâncare. Satan l-a abordat pe Isus și, cu cuvinte lingușitoare, i-a zis: ,,Ești Fiul lui Dumnezeu, dar flâmânzești de mult și ai nevoie de pâine. Aici nu este nimic de mâncat. Dar, desigur, cu puterile pe care le ai ,ca Fiul al lui Dumnezeu, ai putea preface aceste pietre în pâine. Fă-o și astâmpără-ți foamea." La suprafață, această sugestie nu pare atât de rea; dar era o sugestie vicleană și ticăloasă, pe care, dacă ar fi urmat-o, Isus ar fi fost nimicit, căci nu ar fi fost voia Domnului să săvârșească acea faptă.

20. Isus a zis: ,,Nu pot face nimic prin voința mea, căci am venit să împlinesc voința Tatălui meu." Dacă ar fi dat curs oricărei alte acțiuni, aceasta s-ar fi dovedit a-i fi fatală. Acesta pare să fie felul prin care Dumnezeu dovedește tuturor ce înseamnă a-i împlini voința. A fi loial înseamnă a urmări cursul trasat de legea lui Dumnezeu. A nu fi loial înseamnă a urma oricare alt curs în afară de cel pe care l-a hotărât Iehova, indiferent de cât de lipsit de vină ar părea. În loc ca Isus să dea curs acestei sugestii, aparent neînsemnate, i-a spus lui Satan: „Este scris că omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt al lui Dumnezeu." (Luca 4:4) Linguşeala lumii, care a încercat să-l ademenească să încalce legea lui Dumnezeu, prin trufie, a dat greș.

21. Apoi Satan a încercat o altă strategie. Din nou, a apelat la prefăcătorie și amăgire. Miza era dacă Satan va continua să domnească pentru totdeauna sau dacă Dumnezeu va avea o împărăție a dreptății pe pământ? Știind aceasta, Satan i-a cerut dintr-o dată lui Isus să își închipuie toate regatele lumii. Acestea nu includ doar națiunile, ci și partea invizibilă a lumii. Apoi i-a spus, în principiu, lui Isus: ,,Știi că sunt Dumnezeul acestei lumi și că toate aceste regate sunt ale mele. Dumnezeu te-a trimis ca să fii Rege, dar, pentru a le stăpâni, trebuie mai întâi să mă izgonești pe mine. De ce să ne luptăm. Voi abdica acum și îți voi preda toate regatele lumii, dar îți cer doar un lucru în schimb, și acela este să te închini mie".

Cuprins

22. Ce ar fi făcut o fire slabă în condiții ca acestea? Ar fi gândit cam în felul următor: ,,Scopul meu final este să fiu Rege și să am putere peste toate regatele din lume; de ce să mă lupt cu Satan, când el este dornic să renunțe acum în favoarea mea? Voi face pace cu el și astfel voi urma calea minimei rezistențe. Voi prelua acum domnia peste regate și le voi schimba. Sigur că s-ar putea considera că Satan este îndreptățit să primească ceva; așa că mă voi închina în parte la el, dar mă voi închina și la Dumnezeu.” Dar Isus nu cunoștea compromisul. A răspuns cu vehemență asediului dușmanului: „Înapoia mea, Satan! Căci este scris: "Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai lui să îi serveşti"” – Luca 4:8.

23. Atunci, Satan l-a atacat din alt unghi. În principiu, i-a spus că: ,,Nu ai nici o oștire și nici un fel de companie. Vezi bine că acești farisei, oameni de stat și bogați, au mare putere. Cu aceștia alături, ai putea repede să atragi poporul de partea ta. Dar, dacă toți oamenii s-ar ridica și ar cere deodată să fii Rege, fariseii și politicienii și marii oameni de afaceri ar intra curând în rândul lor. Acum, pentru a-i convinge că ești Fiul lui Dumnezeu, trebuie să faci ceva ieșit din comun. Urcă-te pe parapetul templului și sări de acolo în vale; și, când vor vedea că ești teafăr, vor ști că eşti dumnezeu, și nu om. Știi că este scris în Cuvântul lui Iehova că îngerii te vor purta, ca (nici măcar) să nu îți izbești piciorul de o piatră.”

24. Acest argument din partea Diavolului era unul plauzibil, iar un om nerăbdător să parvină ar fi căzut îndată în plasa lui. Dacă Isus ar fi cedat acestei tentații, ar fi murit. Drept răspuns, i-a zis Diavolului: ,,S-a spus: Să nu îl pui la încercare (sau, să nu îl ispitești) pe Domnul Dumnezeul tău”.(Luca 4:12), Din nou, Diavolul a dat greș și Isus a câștigat.

25. După aceea, Diavolul a plecat ca să se gândească la alte strategii. I-a adunat pe clerici,pe politicieni și pe cei foarte bogați și le-a strecurat în minți credința că omul Isus se va ridica la putere și îi va priva pe acești pământeni puternici de toată puterea și influența lor, dacă nu acționează cumva ca să scape de el. Diavolul și agenții săi vizibili au complotat pentru a-l face pe Isus să spună sau să facă ceva potrivnic legii lui Dumnezeu. Aceasta ar fi dovedit neloialitatea lui și ar fi dus la moartea sa. – Luca 6:7.

26. Atunci când Diavolul și agenții săi doresc să profite de cineva care se străduiește să facă bine, obișnuiesc să-l invite să mănânce împreună sau să se bucure de ospitalitatea lor. Planul lor se bazează evident pe faptul că un om obișnuit va fi atât de copleșit când cineva influent și puternic îl onorează cu o asemenea invitație, încât se va simți dator să-i întoarcă cumva favoarea gazdei. Nu de puține ori unii farisei au organizat o cină la care l-au invitat pe Isus, invitându-i să fie de față și pe unii agenți ai lui Satan (Luca 7:36; 11:37-54). Cu prilejul unor asemenea cine, aveau să fie prezenți magistrați, politicieni, farisei și alți agenți ai Diavolului și ai organizației sale, toți pândind să-l prindă pe Isus cu ceva ce ar putea zice sau face, ca s-o poată folosi împotriva lui și să-l distrugă. Satan știa că orice îl va atrage pe Isus înspre infidelitate va duce la pieirea lui.

27. Prin asemenea prilejuri, Isus era pus la încercare, dar nu se înclina în fața acestor instrumente ale lumii, nici nu le zâmbea sau îi lingușea, ci le spunea adevărul curat, că erau unelte ale Diavolului, chiar și când împărțea mâncarea cu ei. Îi făcea să înțeleagă că știe motivele ascunse în spatele falsei lor ospitalități. Isus suferea în mâinile lor, dar rămânea întotdeauna loial Tatălui său. Diavolul avea grijă ca măcar unul dintre acești cunoscători ai legii să fie de față, ca să-l prindă pe Isus pe picior greșit cu cuvintele sale (Luca 10:25) De fiecare dată, scopul era să se găsească un prilej pentru condamnarea și moartea lui Isus. (Matei 12:10; Marcu 3:2; Luca 11:54) Ioan 8:6). Timp de trei ani și jumătate, Isus a suferit de mâna Diavolului și a organizației sale, dar niciodată nu spus o iotă, nu a crâcnit.

28.Isus a fost mereu loial lui Dumnezeu și, deci, și-a dovedit perfecțiunea fiind pus sub încercare. De aceea, le-a putut spune, în esență, discipolilor săi: ,,Lumea vă va urî, căci v-am ales din mijlocul ei. Dacă ați fi ai lumii, lumea v-ar iubi; dar acum, în loc de aceasta, lumea va căuta să vă piardă, să vă distrugă. În această lume veți avea parte de necazuri și suferință, căci servul

Cuprins

trebuie să sufere pe cât a suferit și Învățătorul. Totuși, nu vă pierdeți curajul; căci eu am învins lumea. Fiți veseli. Puteți învinge. Voi fi cu voi." Isus a învins lumea, care este organizația Diavolului, pentru că a urmat litera și spiritul legii lui Dumnezeu și nu s-a abătut de la ea nici măcar pentru o clipă. A fost ispitit și a suferit, dar a câștigat. Ispitele și suferințele pe care le vor îndura urmaşii săi trebuie să fie asemenea alor sale; iar cei ce vor învinge, asemenea lui, vor avea parte de promisiunea acceptării în împărăția sa și vor sta cu el pe tronul său.

O VIZIUNE GREȘITĂ

29. A fost întotdeauna dificil pentru creștini să înțeleagă cu adevărat ce înseamnă a învinge. Marea dificultate a fost cauzată de strategiile subtile și frauduloase ale lui Satan Diavolul. El a profitat de dorințele egoiste și ambițiile oamenilor, pentru a ajunge la ei. Mulți oameni, când deveneau creștini, judecau astfel: ,,Acum sunt un creștin și trebuie să îmi dezvolt caracterul, iar asta înseamnă să înving lumea, carnea și Diavolul; și, când voi fi făcut aceasta, Dumnezeu mă va primi în împărăția sa." Parcursul și acțiunile lor au dovedit că mulți nu au înțeles și evaluat corect de înseamnă ,,lumea". Unii au crezut, în mod greșit, că a învinge lumea înseamnă a rezista tentațiilor, faptelor rele, cât și diferitelor distracții cu care oamenii se îndeletnicesc pentru a se amuza și a se destine, precum fotbalul, dansul, alte sporturi și activități. Ei credeau că ,,a ceda cărnii" înseamnă a se complăcea într-un comportament imoral sau rușinos. Cât despre Diavol, trăgeau concluzia că Satan este aproape, îndemnându-i pe cât mai mulți cu putință să fure și să facă alte nelegiuiri.

30. Urmând această linie de gândire, mulți ar putea conchide că rezistând lumii, cărnii și Diavolului, precum am definit mai sus, vor fi pregătiți pentru împărăție. Raționând pe această traiectorie, își spun în sinea lor: ,,Acum trebuie să am grijă să apar în prezența altora în haine care să arate că sunt creștin. Trebuie să zâmbesc cald tuturor și să am înfățișarea exterioară a unui creștin. Nu trebuie să spun niciodată cuvinte aspre celorlalți. Trebuie să am grijă să dau mâna elegant. Nu trebuie să privesc niciodată către ceva ce pare a fi distractiv, mai ales dacă mă văd și alții; dacă aș fi surprins privind un meci de fotbal, vecinii mei m-ar vedea într-o lumină proastă și imaginea mea, caracterul meu, ar avea de suferit. Trebuie să merg foarte liniștit și să am grijă să merg regulat la biserică.

31. Dacă mi se cere să vorbesc în faţa adunării, trebuie să port o haină lungă şi o cravată neagră, și să am o expresie foarte solemnă; iar când urc la amvon trebuie să-mi arăt devoțiunea, plecându-mi capul în prezența celorlalți, ca și cum m-aș ruga în tăcere; și când sunt chemat să mă rog cu voce tare, trebuie să rostesc fiecare cuvânt cu multă evlavie; trebuie mereu să-mi asum o poziție de mare demnitate. De fapt, trebuie să ajung cu dezvoltarea caracterului meu, încât oricine se va uita la mine să spună: ‚Iată un sfânt! Ce om minunat!' Dacă sunt invitat să cinez cu cei bogați și influenți, trebuie să am mare grijă să fac cum fac ei, să mă adresez lor întotdeauna cu titlurile lor onorifice și să evit să vorbesc despre numele Domnului meu, ca să nu-i ofensez și să par ridicol în prezența lor. Desigur că sunt un om vertical, moral și onest; și când îmi voi aduce caracterul în acest înalt punct al dezvoltării lui, când alții pot vedea ce fire minunată am, voi fi gata pentru ceruri. Dacă continui astfel, până când voi muri, oamenii care se vor aduna la înmormântarea mea vor spune: ‚Aici odihnește un om de mare caracter și un adevărat sfânt!".

32. Câți dintre cei care pretind a fi creștini nu au căzut oare chiar în această capcană a lui Satan și au devenit atât de preocupați de propria lor ,,dezvoltare a caracterului", încât au uitat cu totul de nevoia de a te încrede în Domnul! Mulți s-au auto-convins că, pentru că își declară credința în Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu și își dezvoltă un așa-zis ,,caracter", învinge de fapt, prin aceasta, lumea, carnea și pe Diavol; când, de fapt, în același timp devin parte și sprijinitori ai organizației Diavolului. Satan a atras mințile a milioane de oameni pe făgașul ,,dezvoltării caracterului" și, prin aceasta, i-a făcut orbi la nevoia de a fi onești și loiali lui Dumnezeu și a se

Cuprins

încrede în meritul lui Cristos, ca singur mijloc de salvare. Tocmai această amăgire a lui Satan a devenit elementul principal în dezvoltarea mişcărilor eclesiastice a bisericilor. A transformat bărbații în lași, care îl neagă pe Dumnezeu și cad cu totul în capcana Diavolului.

SLĂBICIUNEA CĂRNII

33. Fiecare dintre urmașii lui Adam este slab. Toți s-au născut păcătoși. Dumnezeu le-a dat evreilor o ocazie de a învăța că sunt imperfecți din natura lor, și că un om nu poate fi salvat doar prin propriile sale eforturi. Lecția dată evreilor a fost menită în folosul creștinilor. Legea a fost un profesor, iar toți cei care vor deveni creștini ar trebui să profite de lecțiile pe care le-a predat profesorul. Dacă un evreu ar fi respectat legea, aceasta ar fi dovedit că are un caracter perfect, că este un om perfect. Aceasta era, totuși, ceva imposibil; iar Dumnezeu le-a arătat evreilor sinceri că perfecțiunea poate fi atinsă doar prin Cristos.

34. Atunci când cineva devine o nouă creatură în Cristos, păstrează încă un organism sau un trup de carne. Acest organism este, prin natura lui, slab. Creștinul trebuie să lupte împotriva acestei slăbiciuni moștenite. Apostolul Pavel enumeră acestea ca lucrări ale cărnii, și avertizează că aceia care practică asemenea lucruri nu vor moșteni niciodată împărăția lui Dumnezeu (Galateni 5:19-21). El spune noi creaturi : „Căci, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri negreșit." (Romani 8:13). Creștinul trebuie să reziste acestor slăbiciuni inerente ale cărnii cu toată puterea sa. De aceea, apostolul spune: „De aceea, omorâţi mădularele voastre care Sunt pe pământ: curvia, necurăţia, patima, pofta rea, şi lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor eraţi şi voi odinioară, când trăiaţi în aceste păcate. Dar acum lăsaţi-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmăşie, de răutate, de clevetire, de vorbele ruşinoase, care v-ar putea ieşi din gură. Nu vă minţiţi unii pe alţii, întrucît v-aţi desbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui" – Coloseni 3:5-9.

35. Noua creatură trebuie să lupte constant cu slăbiciunile moștenite prin carne şi să aibă grijă să nu cedeze ,din proprie voință, pornirilor greșite. Trebuie să se străduiască să fie cast, virtuos, curat în gând, cuvânt și faptă. Cu cât se apropie mai mult de conduita perfectă, cu atât este mai bun ca om și, deci, are un caracter mai bun. Dar Diavolul îi păcălește pe mulți, convingându-i că dacă își vor dezvolta un așa-zis „caracter", acesta le va da dreptul la un loc în împărăția lui Dumnezeu. Cei care sunt amăgiți în acest fel cad, pentru că nu s-au sprijinit pe Domnul. Alții, crezând aceasta, devin descurajați, pentru că nu sunt capabili să facă totul perfect. Fiecare creștin știe sau, cel puțin, ar trebui să știe că nu poate nici măcar să *gândească* perfect și, deci, sigur că nu poate vorbi sau nu se poate purta perfect. Adevăratul creștin încearcă întotdeauna să facă totul cât de bine poate și, chiar și când își observă multele greșeli, nu își pierde curajul, datorită numeroaselor promisiuni ce i se fac în Cuvântul Domnului.

36. Apostolul scoate în evidență ce a făcut Dumnezeu pentru creștin, prin Cristos, şi spune apoi: „Copilaşii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu comiteţi vreun păcat. Şi totuşi, dacă cineva comite un păcat, avem un ajutor la Tatăl: pe Isus Cristos, cel drept." (1 Ioan 2:1) Altfel spus, spune creștinului să lupte împotriva slăbiciunilor înnăscute ale cărnii, dar, dacă din cauza acestora dă greș, ar trebui să își amintească de sprijinul pe care îl are în Isus Cristos și ,dacă își mărturisește greșeala și își cere iertare, poate nădăjdui cu încredere că va fi iertat. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire." (1 Ioan 1:9).. Domnul a prevăzut ca valoarea jertfei lui Cristos să compenseze toate greșelile fără de voie ale noii creaturi. Dumnezeu judecă, deci, nu după înfățișarea exterioară, ci după devoțiunea sinceră din inima noii creaturi.

37. Dacă prin lupta împotriva slăbiciunilor înnăscute ale cărnii se dezvoltă caracterul și, dacă această dezvoltare înseamnă a învinge și garantează intrarea în împărăție, atunci nimeni din rasa lui Adam nu ar putea face parte din clasa împărăției. Știm că Dumnezeu nici măcar nu ia în

Cuprins

seamă ceea ce este imperfect. Știm și că omul nu se poate dezvolta până la perfecțiune în carne. Acestea argumente ar trebui să ne convingă că ,,a învinge" înseamnă ceva mai mult decât simpla luptă împotriva slăbiciunii moștenite (de la Adam).

38. Există un singur lucru în care un creștin poate atinge perfecțiunea, chiar și cât este încă în carne, iar acesta este deplina loialitate și credință față de Dumnezeu. Aceasta este perfecțiunea care se cere tuturor celor care vor fi în împărăţie. Pentru a ajunge la această perfecțiune, creștinii trebuie să învingă lumea. Promisiunile prețioase sunt doar pentru învingători. În limbaj simplu, apostolul spune că: „ Dacă răbdăm, vom şi împărţi împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, şi El Se va lepăda de noi. (2 Timotei 2:12). Isus nu a suferit niciodată din cauza slăbiciunii cărnii. Faptul că suferim din cauza slăbiciunilor cărnii nu înseamnă nimic, din perspectiva Scripturilor. ,,A îndura cu Isus" înseamnă a suferi din aceeași cauză și din vina aceluiași dușman, ca și el. A suferit datorită devotamentului său absolut pentru Dumnezeu și suferința lui a fost indusă de lume și de dumnezeul ei, ce se opune lui Iehova.

39. Să ne imaginăm acum un om care este bine educat și cizelat în vorbe și fapte; conduita sa este ireproșabilă pentru oameni; vorbește cu blândețe tuturor; este grijuliu și respectuos; mărturisește că este creștin; participă în mod regulat la serviciile religioase; când este chemat să se roage ia o postură foarte pioasă și vorbește cu grație; nu ar participa și nici nu ar lua în seamă nici o așa-zisă ,,distracție lumească"; este onest și vrednic de încredere în rândul semenilor săi; este moral și cast și are o reputație bună. Ar fi oare comportamentul său o dovadă că este un urmaş al lui Cristos? Nicidecum! ,,Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Dumnezeu se uită la inimă." (1 Samuel 16:7) Motivul este care contează la Dumnezeu. Poate că un asemenea om, urmând traseul delimitat, se folosește de religia și pietatea lui în avantajul său, ca să dobândească vreun folos personal. Poate face acest lucru pentru a-și încânta privirea (sau ,,pentru dorința ochilor"), adică pentru a putea acționa într-un cerc de oameni de care se bucură și pe care îl privește cu admirație. Poate face aceasta pentru mândria lui. Dacă este așa, motivul este lumesc și, deci, diavolesc. – 1 Ioan 2:15-17.

40. Să zicem că un pretins creștin spune: ,,Mă voi alătura lojei masonice sau unei organizații de acest fel, pentru că, procedând astfel, pot dobândi beneficii personale de care nu m-aș putea bucura altfel. Îmi va da niște avantaje în afaceri sau pentru statutul meu social." Ar fi greșit un asemenea gest? Da, căci ar însemna să cădem pradă ,,dorinței trupului", cel puțin în mod indirect, aprobând și sprijinind lumea și, ar însemna, deci, infidelitate față de Dumnezeu în acea măsură.

41. Altul ar putea zice: ,,Aș dori să fiu asociat cu biserica prezbiteriană, deoarece totul pare atât de încântător la suprafață. Muzica este măreață și înălțătoare, iar predicatorul folosește fraze pe măsură, și întregul mediu este plăcut." Un creștin care ar proceda astfel ar cădea pradă ispitelor lumești descrise ca ,,dorința ochiului".

42. Un altul ar putea zice: ,,Sunt creștin și mă aștept să fiu în împărăția lui Dumnezeu, dar văd acum că există o mișcare de reformare care vrea să facă lumea mai bună; deci, mă voi alătura ei pentru a face parte din această reformă pentru stabilirea dreptății; iar oamenii mă vor lua în seamă și vor spune: ,,Iată un creștin adevărat și un caracter nobil!" Un asemenea curs de acțiune ar însemna căderea în ispita ,,lăudărosiei vieții", adică etalarea ostentativă a stilului de viață, a mijloacelor. Iehova are timpul lui propriu pentru reformare și calea lui de a reforma și ne-a informat despre asta. Oricine urmează un curs contrar căii Domnului este învins de lume.

CUM SĂ ÎNVINGEM

43. Pentru că Isus a fost ispitit în toate privințele, aşa cum suntem şi noi, putem deduce că există doar un mod prin care creștinul poate învinge și ,anume, modul în care Isus a învins. El a învins această lume ascultând cu strictețe Cuvântul lui Dumnezeu. Împotriva fiecărei săbii a

Cuprins

ispitei a folosit teaca șlefuită a adevărului. Singura lui armă a fost: „Este scris” în Cuvântul lui Dumnezeu. A refuzat să urmeze o cale contrară lui. Vreme de secole, Diavolul și organizația lui l-au batjocorit pe Dumnezeu. O dată cu venirea lui Isus, aceste batjocuri au căzut asupra lui, datorită zelului și devotamentului pentru Tatăl său (Psalmul 69:8,9). Creștinul trebuie să calce pe urmele lui Isus. Zelul și loialitatea sa ca martor al Domnului îi va aduce batjocura organizației Diavolului. Dacă este delicat și se mândrește cu vorbirea și înfățișarea sa, pentru a se bucura de lauda oamenilor, cade sub povara tentațiilor lumești și, deci, nu învinge.

44. Îmbunătățirea sau dezvoltarea caracterului, înseamnă a deveni un om mai bun, progresând mental, moral și psihic. Fiecare om sincer ar trebui să se străduiască să se îmbunătățească astfel, fie că este creștin sau nu. A învăța, totuși, că prin aceasta, creștinul poate fi un „învingător”, înseamnă a propovădui o amăgire și o capcană a Diavolului. Cel care este mulțumit, chiar încântat de propriul său caracter, dovedește egoism și nu caută către Domnul, de unde îi vine puterea. Acest comportament dă naștere mândriei de sine și el devine o pradă ușoară pentru dușman. Nu este scris nicăieri în Scripturi că putem fi învingători doar prin dezvoltarea caracterului. Dimpotrivă, este scris : „Pentru că tot ce s-a născut din Dumnezeu învinge lumea. Şi iată victoria care a învins lumea: credinţa noastră.” – 1 Ioan 5:4.

45. Credința înseamnă a cunoaște voința lui Dumnezeu, așa cum este ea exprimată în Cuvântul său şi a te sprijini cu încredere pe aceasta. Loialitatea înseamnă a respecta cu credință poruncile lui Dumnezeu, așa cum sunt scrise. Nimeni nu poate fi credincios dacă nu este îndemnat spre aceasta de dragostea sa. Dragostea lui Isus pentru Tatăl săi l-a făcut să-i fie loial în cele mai vitrege condiții. Indiferent de cât de mult a suferit, a rămas loial, fidel și credincios. Acesta este motivul pentru care a fost desăvârșit și făcut Autorul salvării eterne și Capul organizației principale a lui Dumnezeu. Doar după ce și-a dovedit în acest chip loialitatea, Dumnezeu l-a înălțat pe locul său de pe tron.

46. Isus le spune adepților săi : „Celui care învinge îi voi da voie să se aşeze cu mine pe tronul meu, aşa cum şi eu am învins şi m-am aşezat cu Tatăl meu pe tronul său.” Această declarație a Domnului este dovada concluzivă că doar cei care vor învinge lumea, așa cum a învins-o Isus, vor avea loc în împărăție. El nu a învins prin dezvoltarea caracterului, ci printr-un devotament neclintit și neabătut față de Iehova. El nu avea slăbiciunile pe care membrii corpului le au prin carnea lor, dar le este sprijin și compensează slăbiciunile lor și greșelile fără de voie. Membrii corpului stau, deci, pe picior de egalitate cu el, datorită meritului jertfei sale, și trebuie să lupte în aceeași bătălie și să câștige aceeași biruință.

RECAPITULARE

47. Chestiunea este acum trasată clar: Lumea este organizația Diavolului și, în cadrul acesteia, sunt mulți care pretind că sunt creștini, mulți dintre care s-au consacrat, fără îndoială, pentru a împlini voința lui Dumnezeu. Organizația lui Dumnezeu este Sionul, al cărei Cap este Isus Cristos. Voința lui Dumnezeu arată fiecăruia dintre cei consacrați ce să facă atunci când voința lor va fi pusă la încercare, pentru a afla dacă sunt loiali lui Dumnezeu sau vor încheia compromisul cu Diavolul și organizația lui. Învingătorul este acela care refuză în mod absolut să simpatizeze sau să sprijine, în orice fel, oricare parte a organizației Diavolului. Trebuie să fie un martor credincios și sincer al lui Dumnezeu. Acestora Dumnezeu, prin apostolul său, le-a zis: „Voi proveniţi de la Dumnezeu, copilaşilor, şi i-aţi învins pe oamenii aceştia, pentru că cine este în unitate cu voi este mai mare decât cine este în unitate cu lumea.” Prin aceasta se dovedește că biruința nu se obține prin dezvoltarea caracterului, ci pentru că Dumnezeu este pentru poporul său, și, prin Isus Cristos le dă victoria sa celor credincioși, care îi rămân loiali și fideli până la capăt.

Cuprins

48. Toți cei care sunt în voința Domnului vor găsi plăcere în a-i respecta poruncile. Poruncile lui includ şi a fi un martor credincios al numelui lui Iehova. Putem încuviința cu toții toate acestea și să ne înălțăm împreună vocile în cântec, care simbolizează o proclamare armonioasă a numelui și împărăției lui Dumnezeu (Isaia 52:8). Toți aceștia îl vor iubi pe Dumnezeu și vor avea curaj să vestească mesajul împărăției sale în această zi a judecății. (1 Ioan 4:17, 18). Nu poate exista credință şi loialitate adevărată fără dragoste. Deci, cel care se devotează fără egoism lui Dumnezeu nu-și va prețui viața, ci se va bucura să împlinească voința lui Dumnezeu și va rămâne loial, credincios și sincer și va deveni învingător prin Cristos.

49. Marele apogeu al epocii creştine a fost atins. Domnul a venit la putere și și-a început domnia. A venit la templul său și termină templul lui Dumnezeu. Încercarea a început. Se pune acum întrebarea: cine va trece testul și va rămâne prin proba de foc? (Maleahi 3:1-3). Cine va sta în locul sfânt al Domnului și va fi numărat prin Cristos între învingători? „Cel care are mâinile nevinovate [adică își folosește toate abilitățile pentru gloria lui Dumnezeu] şi inima curată [adică este devotat în mod altruist lui Dumnezeu], care nu se poartă nedemn cu sufletul Meu şi nici nu jură strâmb[adică a făcut un legământ cu Domnul și îl respectă cu zel]. El va primi binecuvântare de la Iehova şi dreptate de la Dumnezeul salvării lui.” – Psalmul 24:4, 5.

50. Cei care sunt sinceri, loiali și credincioși Domnului și care sunt mânați de dragoste pentru a fi astfel, vor învinge. Acestora Domnul le-a zis: „Pe cel care învinge, îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu. El nu va mai ieşi din acesta şi voi scrie pe el numele Dumnezeului meu, numele cetăţii Dumnezeului meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul meu, şi numele meu nou.” Apoc.3:12.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-3.Care este diferența, dacă există vreuna, dintre clasa unsă și învingători? A trebuit Isus să învingă ceva? Dacă da, ce?

4,5.Ce au crezut mulți în mod greșit că înseamnă „a învinge”? Cum este definit, în general, caracterul? Cum ar trebui folosit acest termen? Dacă Isus avea un caracter perfect, împotriva a ce a trebuit să lupte?

6,7.Ce au crezut mulți, în mod greșit” că înseamnă „lumea”? Care este definiția corectă? Ce reprezintă în mod simbolic „cerurile” și „pământul”

8-10.Ce constituie „sămânța femeii” care va strivi capul şarpelui? Ce simbolizează femeia? Le-a imitat fals diavolul pe amândouă? Explicați în întregime.

11,12.Explicați sensul dublu al termenilor „Sion” și „Babilon”. Ce simbolizează „fiara” din Scripturi și ce include ea? Ce înseamnă a avea semnul fiarei pe *mână* şi *în frunte*?

13.Cine sunt, mai exact, cei incluși în organizația Diavolului?

14-17.Ce a vrut Isus să spună prin cuvintele: „Eu am învins lumea”? De ce era nevoie ca Isus să fie pus la încercare?

18-24.Cum a fost făcut Isus perfect? Când, de ce și cum l-a ispitit Satan pe Isus? Arătați cum propunerile Diavolului aveau să constituie o reală încercare pentru Cel perfect și cum le-a întâmpinat.

25-28.După ce a eșuat în aceste tentative împotriva lui Isus, ce a făcut mai apoi Satan? Cum și de ce au fost ospitalieri cu Isus unii farisei și cum a vorbit cu ei în asemenea prilejuri? De ce a spus că lumea îi va urî pe urmaşii săi?

29-32.Explicați în detaliu cum gândesc unii despre chestiunea învingerii lumii, cărnii și Diavolului? De ce a dorit Satan să se pună accentul pe „dezvoltarea caracterului”?

33-36.Ce mare lecție îi învață legea mozaică pe creștini? Ce spun Scripturile despre lupta împotriva slăbiciunilor înnăscute? Ar trebui sau nu să ne străduim să le depășim și să trăim vieți

Cuprins

cât mai aproape de perfecțiune posibil? Dar ne va îndreptăți aceasta la un loc în împărăție? Dacă nu, de ce nu trebuie să fim descurajați?

37-42.Poate creștinul, cât este încă în carne, să fie perfect în vreun aspect? Dacă da, în care? Ce l-a făcut pe Isus să sufere și ce înseamnă „a îndura cu el”? Poate o persoană să fie religioasă, pioasă, amabilă, onestă și morală, dar să fie, în acelaşi timp, mânată de motive greșite? Explicați. Oferiți trei ilustrații specifice ale tentațiilor subtile de a ceda „dorinței cărnii”, „dorinței ochiului” și „lăudăroșiei vieții”.

43,44.Care este singurul mod în care putem învinge lumea? Ar trebui oare să nu ne străduim să ne dezvoltăm sau să îmbunătățim caracterul? De ce amăgire trebuie să ne păzim în legătură cu aceasta?

45,46.Definiți credința și loialitatea și arătați cât de perfect au fost exemplificate prin Isus. Stau membrii corpului său pe picior de egalitate cu Capul? și dacă da, de ce?

47-50.Recapitulați principalele puncte ale acestei lecții, arătând ce includ termeni precum „lume”, „Sion” și „învingători”. De ce se pot încredința acum martorii lui Dumnezeu? Cine sunt cei care vor sta alături de Domnul ca învingători?

PROMISIUNEA FĂCUTĂ DE DUMNEZEU LUI DAVID

“Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate” Evrei 1:8

Domnia lui David, care, ca rege al Israelului, era un om pe placul lui Dumnezeu, poate fi numită „epoca de aur” a împărăţiei lui Israel. Este adevărat că templul, trăsătura distinctivă a Ierusalimului a fost construit în zilele fiului său, Solomon și, când nu existau tulburările războinice tipice perioadei lui David, se făceau mai multe celebrări, ospețe și se afișa gloria regală. Dar David era atât de fidel lui Iehova și atât de potrivit idealului de împărăţie a Israelului ca împărăţie a lui Iehova, încât, sub el, Israelul era mai puternic și mai unificat decât în orice altă perioadă a vieții sale ca națiune.

2. Ceea ce l-a deosebit pe David și l-a făcut puternic era receptivitatea lui la faptul că domnea fiind uns de Dumnezeu. Nu a pretins dreptul de a conduce, deci nu era egoist cu privilegiile și drepturile poporului lui Dumnezeu, peste care a fost, pentru o vreme, un simplu oblăduitor. Nu pare să fi avut sau să fi pretins autoritatea absolută pe care monarhii orientali o pretindeau de obicei; dar, recunoscând că Iehova a adunat oameni care îi erau credincioși, domnia lui a fost mai degrabă o monarhie constituțională, decât una absolută. Dar el este cel căruia i-a fost încredințată forma de guvernare, și el este cel care a avut ideea ca Ierusalimul să devină centrul administrativ și spiritual al Israelului.

3. Este evident că spiritul lui Dumnezeu îl călăuzea; și că Dumnezeu intenționa ca Ierusalimul să fie locul unde va locui numele său; fapt atestat de multe scripturi, precum: „Dar acum voi alege Ierusalimul pentru ca numele meu să fie acolo şi-l voi alege pe David ca să fie peste poporul meu, Israel.” (2 Cronici 6:6). „Numai că nu voi smulge toată împărăţia. O seminţie o voi da fiului tău, de dragul slujitorului meu David şi de dragul Ierusalimului, pe care l-am ales” (1 Regi 11:13).

4. Dorința inimii lui David era de a aduce laolaltă altarul pentru jertfa arsă, altarul de aur și chivotul, despărţite încă din zilele dezastrului de la Șilo și să le pună într-un templu, o clădire trainică, vrednică de a găzdui aceste trei cele mai sfinte lucruri. A început, deci, să adune materiale de mare preț pentru a-și împlini scopul. Profetul Natan l-a încurajat. Dar Natan vorbea doar din inima lui; căci Iehova l-a trimis mai târziu pe Natan să-i explice lui David că, deși dorința lui nu era condamnabilă, David a fost totuși un războinic și a vărsat mult sânge în bătăliile

Cuprins

lui şi, deci, Dumnezeu nu ar fi acceptat clădirea unui asemenea templu de către David. Acel templu al păcii nu putea fi construit de un om al războiului.

5. Dar, pentru că inima lui David era dreaptă, Dumnezeu a îngăduit ca David să strângă materialele şi să le păstreze pentru timpul când fiul său, aşa cum a spus Dumnezeu, va trebui să construiască templul. Şi Dumnezeu i-a dat lui David planurile templului, aşa cum i-a dat şi lui Moise planul tabernacolului. Dumnezeu i-a mai dat lui David şi o răsplată neaşteptată. David nu putea construi o casă pentru Dumnezeu, dar Dumnezeu i-a promis că îi va construi lui David o casă, spunând: „Voi fi cu tine oriunde vei merge, îi voi nimici dinaintea ta pe toţi duşmanii tăi şi îţi voi face un nume ca numele celor mari de pe pământ . . . Îi voi umili pe toţi duşmanii tăi. Şi îţi spun: "Iehova îţi va construi şi o casă". . . Voi ridica sămânţa ta după tine, care va fi unul dintre fiii tăi, şi-i voi întări domnia. El îmi va construi o casă, iar eu îi voi întări tronul pe vecie." 1 Cronici 17:8-14.

6. Dorința lui David de a construi un templu pentru chivot însemna mai mult decât simpla lui găzduire, aşa cum se poate vedea din cuvintele lui Iehova către el, atunci când a zis: „Căci din ziua în care l-am scos pe Israel şi până în ziua aceasta n-am locuit într-o casă, ci am mers din cort în cort, dintr-un tabernacol în altul." (1 Cronici 17:5). Această expresie asociază chivotul cu Iehova. Chivotul legământului dintre Iehova şi Israel l-a reprezentat mereu pe Iehova. De aceea, atunci când stâlpul de nor sau foc dispărea de deasupra tabernacolului, însemnând că chivotul trebuia mutat în alt loc, Moise i-a învățat pe israeliți să cânte: „Ridică-te, o, Iehova! Să se împrăştie duşmanii tăi şi să fugă dinaintea ta cei ce te urăsc cu înverşunare!" (Numeri 10:35). Chivotul era, deci, simbolul prezenței lui Iehova de partea Israelului.

7. Dumnezeu a continuat să îi vorbească lui David prin profet, și a întrebat: „În tot timpul cât am umblat prin Israel, am spus eu un cuvânt vreunuia dintre judecătorii lui Israel, cărora le-am poruncit să-mi păstorească poporul, da, am spus eu: De ce nu mi-aţi construit o casă de cedru?" (1 Cronici 17:6) Dumnezeu nu a apelat la nici unul din ei să construiască o structură mai permanentă pentru găzduirea chivotului , mai permanentă decât cea pe care el însuşi l-a instruit pe Moise să o construiască. Dar propunerea lui David a venit de la o inimă atât de loială şi credincioasă, încât a fost acceptabilă pentru Iehova.

8. Apoi Dumnezeu, după cum am spus mai sus, i-a spus iubitului său serv că el (adică David) nu-I poate construi o casă, dar fiul lui ar putea. Iehova a spus: „Şi iată ce se va întâmpla când ţi se vor împlini zilele ca *să te duci lângă strămoşii tăi* [observați în trecere că Iehova nu a spus: „Când vei merge în ceruri], voi ridica sămânţa ta după tine, care va fi unul dintre fiii tăi, şi-i voi întări domnia. El îmi va construi o casă, iar eu îi voi întări tronul pe vecie– 1 Cronici 17:11, 12.

9. Aceste cuvinte corespund Psalmului 132, care povestește cum David, un tânăr care avea grijă de oile tatălui său, pe câmpurile ținutului Efrata, se hotărâse ca, atunci când va ajunge rege, să găsească un loc pentru Iehova, pentru atotputernicul Dumnezeu al lui Iacov, și să poată spune: „Scoală-te , o, Iehova şi vino la locul tău de odihnă, tu şi chivotul măreţiei tale!" (Psalmul 132:4-8). David a văzut în viziunea sa dușmanii lui Dumnezeu supuși, iar chivotul nu mai mergea în bătălie în fruntea oamenilor, ci se odihnea în clădirea care, după gândul lui David, ar fi fost potrivită pentru ea. I-a văzut pe sfinți strigând de bucurie și pe preoți îmbrăcați cu dreptate.

10. Toate aceste lucruri simbolizează evenimente cerești importante. Ele arată că Iehova, Suveranul, care conduce toate lucrurile după voința sa, cu nimeni care să-i poată opri mâna, nu se va odihni până ce Sionul său va fi aşezat și puterile răului vor fi supuse. Doar atunci şi nu mai înainte, gloria lui Dumnezeu se va manifesta pe deplin, iar el se va stabili în locul său de putere permanent. Pentru scopul său înțelept, Iehova a îngăduit ca răul să aibă, în aparență, putere asupra lui. Chiar și îngerii au fost puși la încercare și doar când puterile răului vor fi biruite pe deplin, îngerii vor ști în întregime aceasta. Atunci cerurile și pământul vor fi una și nu vor mai fi niciodată tulburate de puterile răului, exceptând sfârșitul domniei milenare a lui Cristos, când

Cuprins

Diavolul va fi eliberat pentru o scurtă perioadă de timp din temnița sa, unde a stat legat o mie de ani.

11. Promisiunea lui Dumnezeu pentru David (1 Cronici 17:11, 12) a fost al doilea prilej cu care Iehova a încheiat un legământ personal cu un om. Primul a fost legământul cu Avraam, care făgăduia că în Avraam vor fi binecuvântate toate semințiile pământului și cu care era asociată moștenirea pământului Palestinei. Este adevărat și că Dumnezeu a făcut promisiuni personale și lui Isaac și Iacov, dar prin acestea îi includea mai degrabă în legământul cu Avraam, decât să încheie un nou legământ cu ei.

12. Un rege a fost ales acum din ramura familiei patriarhului Avraam, ceea ce semnifică și că prin binecuvântarea lui (Avraam) va exista puterea de a impune scopul lui Dumnezeu; o asigurare că nici un dușman nu-l va putea abate de la împlinirea scopului. Căci există dușmani ai lui Dumnezeu, atât pe pământ, cât și în ceruri, precum și oameni care ar face orice posibil pentru a-l împiedica pe Dumnezeu să facă bine și a-i împiedica pe oameni să primească binele de la Dumnezeu sau să știe despre bunele sale intenții.

13. Favorul divin pentru David, în care i-a făgăduit lui și urmașilor lui tronul Israelului, tron care reprezintă figurativ tronul împărăției lui Dumnezeu, a fost, totuși, un mare pas înainte în împlinirea scopului divin. Despre acesta Isaia vorbește ca despre „dovezile fidele de bunătate iubitoare față de David” (Isaia 55:3), dovezi sigure și fidele pentru că Dumnezeu a făcut legământul sub jurământ (vezi Psalmul 89:35) Singurul alt legământ făcut cu o persoană a fost cu Isus, la care Isus s-a referit când i-a introdus sub incidența acestuia pe apostolii săi. – vezi Luca 22:29.

14. Aceste două legăminte stau pe aceeași treaptă. Precum cel cu Avraam l-a ales pe acesta din mulțimea crescândă a oamenilor de pe pământ, pentru ca prin familia lui să vină sămânța femeii care va zdrobi capul șarpelui, și astfel să aducă speranța de mântuire (vezi Geneza 3:15); așa și legământul de atunci cu David i-a ales familia, prin Solomon, drept cei prin care Salvatorul Israelului va veni. Amândouă legămintele sunt similare în sensul că nu se limitează la un individ, așa cum a arătat mai târziu Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. Avraam nu putea ști că sămânța ce va descinde din el se va dovedi să fie precum a văzut-o Pavel, așa cum a revelat-o spiritul lui Dumnezeu.

15. Îi era clar lui Pavel că, atunci când Isus a inclus adunarea în legământul său, chiar în „noaptea în care a fost trădat”, Cristosul Scripturii se alcătuia din Isus și mulți alții pe care Dumnezeu va putea alege să-i cheme. A văzut că Dumnezeu le-a dat acestora același spirit și aceeași ungere. Deci, i-a devenit clar că Dumnezeu avea un Israel spiritual, pe care îl va aduna din rândul națiunilor, ca un „popor pentru numele său”. Astfel, a proclamat unirea, identitatea celor „în Cristos”, ca având una și aceeași speranță, credință, unul și același botez, Dumnezeu și Tată (Efeseni 4:5,6). Astfel, a spus: „Mai mult, dacă sunteţi ai lui Cristos, sunteţi într-adevăr sămânţa lui Avraam, moştenitori potrivit promisiunii.” – Galateni 3:29.

16. Celor care împart cu Isus speranța lui Avraam, și care sunt părtași la devenirea „seminței promise” li se face promisiunea de a deveni sămânța lui David și ,deci, aceștia au speranța de a deveni moștenitori dimpreună cu el (Romani 8:17). Acestora li se dau „dovezile fidele de bunătate iubitoare” ale lui David, câștigate de învierea la o viață spirituală și înălțarea lângă Isus pe tronul gloriei sale.

17. Aceasta nu înseamnă că Isus sau ei vor avea o coroană pământească – ceea ce nu ar avea nici o valoare pentru cei ridicați la o natură după asemănarea divinității – ci înseamnă că puterea împărăției lui Dumnezeu, reprezentată de David, va fi a lor și Dumnezeu garantează că tot răul, toate forțele care li se opun, începând cu Satan și amăgirea sa și continuând cu oamenii și ființele spirituale malefice, va fi distrus pentru totdeauna; că aceia care iubesc dreptatea și împlinesc voința lui Dumnezeu se pot bucura de el și de binecuvântările lui pentru totdeauna – adunarea în ceruri, omenirea pe pământ.

Cuprins

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-3. Ce perioadă poate fi numită „epoca de aur” a regatului israelit și de ce? De unde venea puterea lui David?

4,5. Ce obiectiv a dorit David să împlinească și de ce nu i-a fost îngăduit să o facă? Cum l-a răsplătit, totuși, Dumnezeu?

6-8. Ce reprezenta chivotul legământului și ce i-a spus Dumnezeu lui David despre el? Ce legământ a făcut Iehova cu David?

9,10. Citiți și explicați pasajul din Psalmul 132:4-8 în această privință.

11-14. Ce alte legăminte personale a încheiat Dumnezeu cu omul imperfect? Cum se leagă aceste legăminte?

15-17.Ce mare adevăr a fost revelat pentru prima oară prin apostolul Pavel? Cui îi sunt date „dovezile de bunătate iubitoare” și ce implică aceasta?

Natan îl conduce pe David la căință

„O, Dumnezeule, tu nu vei dispreţui o inimă frântă şi zdrobită!” – Psalmul 51:17

Este evident din consemnările despre viața lui David că acesta a greșit și că a făcut-o intenționat uneori; de pildă, când l-a înșelat pe Ahimelec, spunând că împlinea însărcinarea regelui, când de fapt fugea din slujba lui Saul. În unele momente pare să fi căutat cu mare grijă voința lui Dumnezeu, dar în altele a acționat după propria voință. Era foarte grijuliu în chestiunile care păreau să aibă legături imediate cu onoarea lui Iehova; dar când aceasta nu părea să fie la mijloc, David mergea pe drumul său propriu și pare să fi fost condus de propriile dorințe, de bunul său plac. Dreptatea sa nu trebuie pusă la îndoială, căci nu era un tâlhar. Într-adevăr, a purtat de grijă poporului când regele nu era suficient de dispus sau capabil să-și facă datoria, ca atunci când a protejat oamenii din ținuturile sudice de atacurile amaleciților care rătăceau setoși de sânge. – 1 Samuel 25:14-16.

2. David a fost condamnat pe față pentru că și-a luat prea multe soții, căci era un om cu dorințe carnale neobișnuit de puternice, cărora le ceda fără cumpăt. Adevărurile biblice nu îngăduie însă o asemenea concluzie, căci trebuie notat că Biblia nu îl condamnă. Totuși, lipsa condamnării nu înseamnă încuviințarea lui Dumnezeu. Fără îndoială că multele căsătorii ale lui David, deși obișnuite în acele vremuri, i-au pricinuit potențiale necazuri. În zilele bătrâneții sale, când s-ar fi putut bucura de pace în sânul familiei, acesta a fost mijlocul prin care Iehova l-a pedepsit pe drept. Cele câteva familii ale lui i-au adus multe necazuri.

3. Este deci adecvat să considerăm că David, dându-și seama că Dumnezeu l-a chemat la tronul Israelului, s-a amăgit că ar fi o politică bună să aibă o familie mare, pentru ca tronul să rămână sigur de partea casei sale. A fost mereu o procedură comună în rândul regilor să încerce astfel să asigure familiilor lor tronul. Dacă David a gândit așa, ar fi un nou caz în care omul încearcă să îl ajute pe Dumnezeu cu planurile sale – ca atunci când Avraam s-a căsătorit cu Agar pentru a căpăta urmașii promiși de Dumnezeu și pe care Sara părea că nu îi poate oferi, și apoi s-a căsătorit cu Ketura pentru a avea un număr mare de copii care să împlinească promisiunea lui Dumnezeu despre o sămânță numeroasă. David, ca și Avraam, ar fi făcut mai bine să lase acestea în seama lui Dumnezeu; și, totuși, Dumnezeu a preluat frâiele și a făcut aceste lucruri să aibă o finalitate bună.

Cuprins

4. Dar, în această privință, David nu a încălcat nici o poruncă divină. Legea mozaică nu avea nici o poruncă împotriva poligamiei; de fapt, permitea poligamia (vezi Deuteronom 21:15); deși spunând „să nu dorești soția semenului tău" indică voința lui Dumnezeu în asemenea privințe, așa cum a fost mai întâi arătat, în mod clar, deși nu definit în mod special. (Geneza 2:24, Matei 19:5). Cu toate acestea, trebuie să fi fost evident că David nu putea să-și ia un număr atât de mare de soții fără să depășească într-o anumită măsură acele bariere care conservă puritatea unui bărbat. Discipolul lui Cristos trebuie să trăiască după pilda Învățătorului său și să caute cele spirituale; și să nu contravină scopurilor originale ale lui Dumnezeu în ceea ce privește căsătoria.

5. Istorisirea noastră va vorbi cu precădere despre păcatul major din viața lui David, care a aruncat cea mai mare pată pe o viață altminteri destul de curată. David era un om „pe placul lui Dumnezeu", dar nu se poate spune aceasta despre relațiile lui personale cu familia, ci despre conduita sa ca rege al poporului lui Dumnezeu; căci era pentru acesta un adevărat păstor și era gata să-și dea viața pentru oile sale. Niciodată acest lucru nu a fost mai clar evidențiat ca atunci când, după un alt păcat de trufie al său, o plagă a fost trimisă asupra poporului, iar inima îl mustra pe David când vedea îngerul care semăna pustiire asupra poporului său ca pedeapsă pentru păcatul său. Atunci David a exclamat: „Iată că eu am păcătuit şi eu am făcut ce este rău, dar aceste oi ce-au făcut? Te rog, să vină mâna ta asupra mea şi asupra casei tatălui meu." (2 Samuel 24:17). Era dornic ca, mai degrabă, să fie el nimicit și împărăția să fie luată de la casa sa, decât să mai sufere oamenii.

6. După ce David și-a stabilit guvernul pe Muntele Sion și chivotul a fost dus acolo, a intrat într-o serie de războaie împotriva popoarelor vecine care ocupau pământul pe care Dumnezeu l-a dat, prin făgăduință, lui Avraam (Geneza 15:18) și care, fără excepție, s-au dovedit a fi dușmani ai Israelului. David, știindu-se regele uns al lui Dumnezeu pe tronul lui Dumnezeu, nu putea face altceva decât să-și urmeze scopul de a împlini până la capăt legământul avraamic.

7. Iosua a biruit șapte națiuni pe când conducea Israelul (Deuteronom 7:1), dar i-a fost poruncit să distrugă acele șapte popoare degenerate. David avea un obiectiv dificil; ținta lui era să distrugă opoziția națiunilor învecinate, astfel încât Israelul să poată locui în siguranță și libertate peste toată țara promisă. Tot în acest timp, David a căzut în păcatul care i-a pătat cel mai tare viața.

8. David obișnuia să își conducă armata în războaie (1 Samuel 8:20), dar, dintr-un motiv neexplicat, nu a mers cu armata sa împotriva lui Ammon. În acest timp, pe când se odihnea pe acoperișul său în răcoarea zile, a văzut o femeie (Batșeba) spălându-se. Ea era frumoasă, iar dorințele lui au fost stârnite. După investigații, a aflat că era soția unuia dintre ofițerii săi, un hitit care lupta pentru Israel și totuși David a trimis după ea. Se pare că Batșeba s-a dat de bunăvoie regelui. Mai târziu, fiind însărcinată, i-a dat de veste lui David; iar el a început o serie de subterfugii, de pretexte. A trimis după soțul ei plecat în război, ca și cum i-ar fi cerut veşti despre succesul său. Apoi l-a trimis pe soț acasă, unde a trimis mâncare pentru un ospăț. Dar Urie, un adevărat soldat, nu voia să meargă acasă; ci a dormit cu servitorii regelui. Apoi David, dându-i, în aparență, un avans, l-a făcut să mănânce și să bea prea mult; dar totuși, Urie nu dorea să se întoarcă la casa lui.

9. David l-a trimis apoi la război, la Ioab, cerându-i lui Ioab să-l pună pe Urie într-o poziţie care să ducă aproape sigur la moartea lui. Acest plan a fost împlinit meticulos. Urie a fost ucis; și David s-a căsătorit pe cât de repede posibil cu soția lui Urie. Acest lucru „a fost rău în ochii lui Iehova." (2 Samuel 11:27). David a păcătuit amarnic și i-a implicat pe mai mulți în păcatul său. Natan, profetul Domnului, a fost trimis la David. A pus problema în fața regelui, fără să dea nume; și regele a fost peste măsură de mâniat de ceea ce părea a fi un caz de cruntă injustiție din partea unui supus. Căci pentru răul pe care l-a făcut în Israel, acel om, a spus David, trebuia să fie cu siguranță condamnat la moarte. Natan, cu niște cuvinte care au devenit un exemplu de curaj pentru toată lumea, a spus: „Tu ești omul acela!" – 2 Samuel 12:7.

Cuprins

10. Apoi, vorbind prin servul său profet, Iehova i-a spus lui David despre multele lucruri pe care le-a făcut pentru el. Dumnezeu i-a dat multe onoruri şi nu era nici un lucru de la care Dumnezeu să-l reţină pe David. Dar David a înşelat încrederea lui Dumnezeu şi a făcut ceva ce ar fi pătat numele lui Iehova, Dumnezeul Israelului (2 Samuel 12:14). David şi-a corupt astfel moralitatea prin acţiunile sale înşelătoare şi plănuite atent; căci altfel ar fi văzut greşeala sa şi ar fi mărturisit-o fără să fie nevoie de această măsură fermă a lui Iehova. Acum, regretul nu mai este de ajuns, trebuie să aibă loc pedepsirea, severă, pe măsura păcatului regelui împotriva lui Iehova.

11. David trebuia să sufere două pedepse: pentru că a distrus unitatea unei familii, luând soţia unui bărbat şi cauzându-i moartea, de acum înainte problemele nu aveau să lipsească din familia lui David. Cealaltă pedeapsă a fost imediată: fiul născut din David şi Batşeba nu avea să trăiască. Aceasta a fost o mare lovitură pentru David; era probabil prima moarte din familia sa; dar a arătat în faţa întregului Israel dezaprobarea lui Dumnezeu, pe care, altminteri, David a căutat cu multă sinceritate să-l onoreze în faţa întregului popor.

12. Deşi l-a mustrat pe David şi l-a condamnat, Iehova nu a uitat totuşi strădaniile lui de a-l onora; dar, prin această încălcare, David a abuzat de privilegiile şi încrederea lui şi a dezonorat mult numele lui Iehova. Stăruinţa lui pentru viaţa copilului nu a fost auzită. Copilul a murit. Atunci s-a manifestat cea mai puternică suferinţă din viaţa lui David. Pe când copilul era încă în viaţă, David nu dorea să mănânce, dar când, prin moartea sa, a văzut că Iehova nu a dorit să-i asculte rugăciunea, s-a ridicat şi şi-a reînceput viaţa obişnuită. Ştia ce înseamnă moartea. A spus: „Eu mă voi duce la el, dar el nu se va mai întoarce la mine.” (2 Samuel 12:33). Acea mică viaţă nouă, în sine, nu putea însemna chiar atât de mult pentru David, încât să îi cauzeze atâta suferinţă prin trecerea ei în nefiinţă, ci presupunem mai degrabă că a suferit atât, pentru că ştia ce însemna moartea lui. Moartea a fost un semn special al căderii din favorul lui Dumnezeu. Copilul, dacă ar fi trăit, ar fi fost moştenitor al tronului.

13. David trebuia de acum înainte să trăiască în condiţii schimbate; trecutul nu putea fi schimbat. Dumnezeu i-a iertat nestăvilirea, dar lecţia pe care a învăţat-o şi pe care toţi oamenii trebuie să o înveţe este că există nişte lucruri atât de rele în ochii lui Dumnezeu, încât nu pot fi anulate. Păcatul este iertat, dar Dumnezeu nu priveşte viaţa păcătosului ca şi cum păcatul nu ar fi fost comis.

14. Dar David nu a pierdut, totuşi, favoarea lui Iehova. Un alt fiu i s-a născut din Batşeba, iar Natan i-a spus despre iubirea lui Iehova despre acest copil. Copilul era Solomon, care va avea tronul Israelului după David. Astfel, Dumnezeu şi-a arătat faţă de David acceptarea sa şi acceptarea mamei. (2 Samuel 12:24, 25). Dacă am fi întrebaţi de ce copilul ultimei soţii a lui David a fost acceptat drept moştenitor în locul unor alţi copii născuţi înaintea lui, răspunsul este că Batşeba era singura femeie pe care David a luat-o, efectiv, în căsătorie după ce a devenit rege al întregului Israel. Solomon era astfel moştenitorul legitim al tronului.

15. Începutul Psalmului 51 leagă acest psalm de păcatul lui David; şi, deşi aceste note conexe nu fac parte din scrierile sacre, pare să existe un motiv pentru care ideea tradiţională care corelează psalmul cu păcatul este corectă. Psalmul nu este un cântec triumfător al învingătorului,; ci mai degrabă lamentaţia discipolului care a aflat că a fost orbit de sine, urmându-şi propria cale. A sugera că în acest psalm David vorbeşte pentru cei din marea mulţime care „îşi vor spăla robele în sângele Mielului” nu afectează principiile interpretării, căci aci David, prin experienţele sale, pare să reprezinte întreaga adunare.

16. Mai mult decât oricare, Psalmul vorbeşte despre trezirea la realitate şi suferinţa care îi paşte apoi pe cei care au primit multe privilegii de la Dumnezeu, dar nu le-au folosit corect. S-au sacrificat pentru Dumnezeu, aşa cum credem că şi David a făcut-o la vremea lui s-au sacrificat pentru cea mai mare parte a anului, dar apoi au adus păcatul în casa lor. Ei vor afla, precum David, că jertfele care îi plac lui Dumnezeu nu sunt ofrandele arse pe care un om le-ar da din

Cuprins

avutul lui, nici închinarea ce așteaptă răsplată, ci jertfele unei „inimi frânte și zdrobite” – Psalmul 51:17.

17. Textul de aur al acestei lecții este un mesaj de mare îndurare. Satan îi ispitește pe cei care au păcătuit să creadă că au comis un păcat de moarte; dar Dumnezeu ne încredințează că, dacă există adevărată căință și supunere în spirit, atunci aceștia vor fi acceptați cu siguranță lângă el.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1. În ce privințe a fost credincios David și în care a fost nesupus?

2-4. De ce nu îl condamnă Biblia pe David pentru că avea mai multe soții? Ce a gândit probabil David în această privință și a acționat el înțelept?

5-7. În ce sens era David un om pe placul lui Dumnezeu? Care era scopul întrării în aceste războaie agresive?

8-10. Cine era Urie și ce mare păcat a comis David împotriva lui? Cum a fost mustrat regele de profetul Natan?

11-14.Ce două pedepse trebuia să sufere apoi David și de ce l-a întristat atât de tare moartea copilului nou-născut al Batșebei? Ce lecție putem învăța din aceste fapte? Cum l-a binecuvântat mai târziu Dumnezeu pe David și de ce? De ce era Solomon moștenitorul legitim al tronului?

15-17. Care pare să fie semnificația Psalmului 51 și a cui situație pare să o anticipeze? Ce sugestie mângâietoare conține psalmul?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Iulie 1927** **Nr. 14**

Cercetări din partea lui Dumnezeu

”Să aveţi o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceiace vă vorbesc de rău ca pe nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.” – 1 Petru 2:12

În acest text, apostolul li se adresa fraților săi. Aceștia îi includ pe toți cei ce fac parte din clasa unsă. El îi identifică, adresându-li-se cu apelativul „preaiubiților” și „aleși potrivit cunoștinței lui Dumnezeu”. El dă aici unele sfaturi importante referitoare la modul potrivit de acțiune pentru creștinii care așteaptă acel timp de cercetare din partea lui Dumnezeu, timp de o importanță specială.

2. Ce se transmite prin expresia scripturală „ziua cercetării”? În general, termenul „ cercetare” reprezintă actul de a verifica sau inspecta un lucru sau o persoană. În ceea ce privește sensul din Scripturi, este destul de obișnuit să se vorbească despre„cercetări” pentru a exprima noțiunea de acte de judecată. Aceasta este o perspectivă prea restrânsă a acestei idei și a fost, evident, indusă de clericalism. Același sistem este, fără îndoială, responsabil și pentru includerea acestei concepții și în legea țărilor creștinătății.

3. Spre exemplu, un om este lovit de fulger și moare. Juriul și prezidiul său află evenimentele și dau verdictul că omul a murit datorită unei „cercetări sau pedepse de la Dumnezeu” (judecată a lui Dumnezeu). Alt exemplu: O firmă de transport preia o proprietate personală pentru a o transporta, devenind astfel responsabilă legal pentru orice neglijență la transportare și livrare. Dacă în cursul transportării, bunul este distrus de o furtună, iar firma de transport este dată în judecată, avocatul de apărare al firmei susține că aceasta nu este responsabilă pentru distrugere, deoarece aceasta a fost o consecință a unei „acțiuni” (sau intervenții divine) a lui Dumnezeu. Tot la fel, când inundația cauzată de curând de revărsarea râului Mississippi a făcut multe pierderi materiale și a cauzat o mulțime de morți, vina pentru această tragedie a fost pusă pe Iehova Dumnezeu, deși aceasta a fost cauzată de elementele naturale dezechilibrate. Nu există nici un motiv scriptural pentru care să credem că Iehova a cauzat inundația.

4. Studenții în Biblie au înțeles cuvintele de mai sus ale apostolului referitoare la ziua cercetării lui Dumnezeu, ca referindu-se la domnia milenară a lui Cristos și că în timpul domniei sale cei care i-au vorbit de rău pe creștini și i-au numit răufăcători îl vor glorifica atunci pe Dumnezeu din cauza conduitei onorabile a creștinilor. Totuși, Scripturile nu susțin această concepție. Trebuie să înțelegem contextul unui pasaj pentru a discerne în mod corect semnificația și a învăța lecțiile pe care vrea Dumnezeu să le desprindem din el.

5. Scripturile arată că, cu anumite ocazii, Iehova și-a cercetat sau vizitat poporul și pe dușmanii săi și că el o va mai face. El își cercetează poporul cu scopul de a-l judeca, pedepsi, salva sau binecuvânta. Îi cercetează pe dușmani cu scopul de a-i pedepsi și distruge. Cei pe care îi cercetează Dumnezeu sau asupra cărora își îndreaptă el atenția, au o mai mare responsabilitate din cauza acestei cercetări. Această responsabilitate este proporțională cu cunoștința deținută.

Cuprins

Cercetare și salvare

6. Credinciosul Iosif l-a servit pe Dumnezeu în Egipt ca un martor adevărat. El i-a adus pe bătrânul său tată și pe frații săi în țară și s-a îngrijit de ei. Timp de mulți ani după aceea, Iosif le-a servit fraților săi și i-a mângâiat. A venit apoi timpul plecării sale pe „tărâmul dușmanului" (a morții) și Iosif a spus: „Eu am să mor! Dar Dumnezeu vă va cerceta şi vă va face să vă suiţi din ţara aceasta în ţara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov.". (Geneza 50:24) Aceea a fost o profeție pronunțată de Iosif, în care el prezicea că Dumnezeu avea să-și cerceteze poporul la timpul său stabilit.

7. Conducătorul rău al Egiptului a asuprit îngrozitor izraeliții. Dumnezeu l-a chemat pe Moise pentru a merge la acel popor și a le transmite un mesaj. „ Du-te, strânge pe bătrânii lui Israel şi spune-le: „Mi s-a arătat Domnul, Dumnezeul părinţilor voştri, Dumnezeul lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov. El a zis: „V-am văzut şi am văzut ce vi se face în Egipt," (Exodul 3:16) Aceasta a fost o vizită de inspecție. Dumnezeu a auzit plânsetul celor asupriți și și-a vizitat poporul, iar apoi avea să îi mai cerceteze pentru a-i salva și pentru aceasta avea să-l folosească pe Moise. Când israeliții au fost oprimați de dușmanii lor, Dumnezeu și-a pus mâna peste ei și i-a salvat, ducându-i în siguranță. Aceasta a fost o vizită de cercetare a lui Dumnezeu.

Pedepse

8. Iehova a dus Israelul să locuiască în țara promisă. L-a pus pe David pe tron și a făcut cu el un legământ prin profetul Natan. (2 Samuel capitolul 7). Dumnezeu a făcut ca unul dintre profeții săi din Israel să scrie despre acest legământ: „Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea, şi legământul Meu îi va fi neclintit. Îi voi face veşnică sămânţa, şi scaunul lui de domnie ca zilele cerurilor. Dacă fiii lui vor părăsi Legea Mea, şi nu vor umbla după poruncile Mele, dacă vor călca orânduirile Mele, şi nu vor păzi poruncile Mele, atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiaua, şi nelegiuirile cu lovituri" – Psalmi 89:28-32.

9. Izraeliții și-au abandonat legământul și nu au umblat pe calea dreptății. La timpul său stabilit, Dumnezeu i-a cercetat și le-a aplicat o pedeapsă teribilă. Nedreptățile și nelegiuirile poporului au devenit atât de flagrante, încât Dumnezeu i-a cercetat și a dat un decret împotriva lor, permițând ca israeliții, și mai ales regele lor, să fie capturați și duși ca sclavi în Babilon. – Ezechiel 21:24-27; Ieremia 52:1-12

Pentru a binecuvânta

10. Israelul nu a mai avut niciodată un rege după aceea. Israelul a suferit mult timp înainte de a veni vremea pentru a se naște Ioan Botezătorul, predecesorul lui Isus, Salvatorul lumii. Atunci, Zaharia a profețit și a zis: „ Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeul lui Israel, fiindcă şi-a îndreptat atenţia spre poporul său (*l-a* vizitat) şi i-a adus eliberarea". (Luca 1:68) Aceasta a fost o cercetare pentru binecuvântare din partea lui Iehova.

11. Apoi a venit Isus din Nazaret , Unsul lui Dumnezeu. Despre el scriseseră profeții. Cei devotați din Israel așteptaseră venirea sa. Isus predica despre împărăția cerurilor. A fost la Capernaum, unde o văduvă își pierduse singurul fiu în moarte. În timp ce oamenii îl duceau pe mort afară, Isus l-a văzut și a observat-o și pe mama acestuia plângând. A simțit compasiune pentru ea și l-a înviat pe băiat. „ Toţi au fost cuprinşi de frică, slăveau pe Dumnezeu, şi ziceau: „Un mare prooroc s-a ridicat între noi; şi Dumnezeu a cercetat pe poporul Său." - Luca 7:16

12. Sfinții profeți au scris despre venirea lui Mesia, care fusese prefigurat de Moise. Iehova dăduse prin intermediul lui Moise Legea Legământului cu Israelul și decretase că aceasta trebuia

Cuprins

să fie un ,,învățător" care să-i conducă pe izraeliți pe calea cea bună, până la venirea lui Mesia. Această favoare le-a atras și unele responsabilități evreilor. Națiunea nu a reușit să respecte Legea Legământului și mulți din ea s-au îndepărtat de lege. Apoi a venit Ioan Botezătorul, care i-a avertizat pe evrei să se căiască și să fie botezați și să se întoarcă la Dumnezeu, spre a fi în armonie cu el. Responsabilitatea lor a crescut și mai mult când au auzit acest avertisment. Ioan a fost predecesorul lui Mesia, iar atunci când și-a început Isus serviciul , Ioan a atras atenția spre el și le-a spus celor care îl ascultau: ,, A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el şi a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! El este Acela despre care ziceam: „După mine vine un om, care este înaintea mea, căci era înainte de mine. Eu nu-L cunoşteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă: ca El să fie făcut cunoscut lui Israel." – Ioan 1:29-31

13. Venirea lui Isus Cristos a fost o cercetare spre bine din partea lui Dumnezeu asupra Israelului. Mulți dintre oamenii de rând l-au ascultat cu bucurie pe Isus și, fără îndoială, că întreaga națiune s-ar fi întors la el și l-ar fi acceptat ca Mesia, dacă nu ar fi fost influența negativă a clerului de la acea vreme. Clericii cunoșteau foarte bine textele din Scripturi care vorbeau despre venirea lui Mesia. Erau informați asupra faptului că Isus era Mesia. Chiar el le-a spus că fusese trimis de Iehova. Cunoștința lor însemna că ei aveau o și mai mare responsabilitate și chiar tot poporul avea o anumită responsabilitate datorită cunoștinței pe care o primiseră privitor la Isus ca Unsul lui Dumnezeu.

14. Fiindcă poporul a fost indus în eroare de cler, oamenii nu au apreciat timpul cercetării lor. Isus a venit la ei pentru a le aduce binecuvântări și fericire, dar conducătorii lor nu au vrut să fie așa. Doar puțini dintre izraeliți l-au acceptat pe Isus și acestora el le-a dat ocazia de a deveni fii ai lui Dumnezeu. Timp de trei ani și jumătate el i-a învățat pe oameni. Apoi a intrat în cetate și li s-a oferit ca rege al lor. A fost respins. Isus a plâns, fiindcă oamenii nu au apreciat favoarea care li se acordase, favoarea de a fi cercetaţi de Dumnezeu.

15. ,, Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele Sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, când vrăjmaşii tăi te vor înconjura cu şanţuri, te vor împresura, şi te vor strânge din toate părţile: te vor face una cu pământul, pe tine şi pe copiii tăi din mijlocul tău; şi nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.". (Luca 19:42-44) Cu acea ocazie, Isus a profețit cercetarea Ierusalimului de către Dumnezeu și distrugerea sa completă. Numai câțiva ani au trecut până să se împlinească acea profeție. Dumnezeu a pustiit orașul.

Dumnezeu își îndreaptă atenția asupra neamurilor

16. Timp de trei ani și jumătate după răstignirea lui Isus Cristos, posibilitatea de a deveni membri ai poporului ales al lui Dumnezeu le-a fost acordată numai evreilor. Numai prin eforturilor lor, cei din neamuri nu ar fi putut niciodată să vină la Dumnezeu și să fie părtași la marea salvare. Însă puțini evrei au apreciat cercetarea pe care le-a făcut-o Dumnezeu, astfel că El și-a îndreptat apoi atenția spre cei din națiuni. Exercitându-și bunătatea iubitoare, Dumnezeu li s-a făcut cunoscut celor din neamuri și s-a îngrijit ca și oamenii națiunilor să poată fi părtași la acea mare salvare prin Isus Cristos.

17. Acest lucru este descris foarte frumos în Scripturi. În Cezareea era o mică garnizoană de soldaţi romani. Conducătorul lor era un neevreu pe nume Corneliu. Faptul că, din întâmplare, acest om făcea parte din organizaţia Diavolului nu l-a împiedicat să primească favoarea lui Dumnezeu. Desigur că armata Romei era o parte a organizaţiei Diavolului. Corneliu, deşi era ofiţer în acea armată, era un om bun. El se temea de Dumnezeu şi se ruga des la Iehova. Nu era aspru, ci blând şi generos şi obişnuia să îi ajute mult pe săraci. Nu se folosea de putere în serviciul său, pentru a-i asupri pe alţii, ci făcea binele, în ciuda funcţiei sale publice. El a fost, fără îndoială, un om bun şi merituos.

Cuprins

18. Corneliu nu îl cunoştea pe Dumnezeu, deoarece calea pentru ca oamenii neamurilor să vină la Dumnezeu nu fusese deschisă încă. El nu înțelegea scopul lui Dumnezeu cu privire la Guvernul său Teocratic și la salvarea și răscumpărarea oamenilor credincioși, însă credea în existența lui Dumnezeu și că Iehova avea o cale prin care urma să îl binecuvânteze pe el și pe cei care iubeau dreptatea, așa că se ruga. În timp ce se ruga el astfel, Dumnezeu i-a trimis un înger. Corneliu s-a înfricoșat când a văzut îngerul și a strigat: „Ce este, Doamne?" Îngerul i-a zis: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu şi El şi-a adus aminte de ele."

19. Aceasta a fost o cercetare din partea lui Dumnezeu asupra unui neevreu. La îndemnul mesagerului lui Dumnezeu, Corneliu a trimis la Iope după apostolul Petru. În același timp, Dumnezeu a făcut ca Petru să aibă o viziune, prin care l-a îndrumat spre Corneliu. Atunci când s-au întâlnit cei doi, Petru a spus: „Într-adevăr văd că Dumnezeu nu este părtinitor". (Fap. 10:34). Petru i-a povestit apoi lui Corneliu despre mărețul scop al lui Dumnezeu cu privire la Împărăția sa și la răscumpărarea omenirii cu sângele lui Isus Cristos. Această cercetare a lui Dumnezeu asupra lui Corneliu i-a adus acestuia o binecuvântare minunată. El a auzit mesajul și a fost uns chiar acolo și atunci cu spiritul lui Iehova.

20. Petru a urcat la Ierusalim și le-a povestit celorlalți cum și-a îndreptat Dumnezeu atenția spre Corneliu. Printre evrei au fost unii care nu au fost de acord cu faptul că Petru mersese la un om din neamuri. Însă atunci când au auzit ce se întâmplase și motivul pentru care alesese Petru să meargă la Corneliu, evreii au spus: „Dumnezeu le-a dat și neamurilor pocăinţa , ca să aibă viaţa." Cu o altă ocazie, când mai mulți creștini erau strânși laolaltă și unii dintre ei spuneau că numai persoanele circumcise puteau fi salvate, având astfel o dispută puternică, doi martori, Pavel și Barnaba, le-au spus ce făcuse Dumnezeu prin intermediul lor printre cei din națiuni. Apoi apostolul Iacov, captând atenția celorlalți, a spus: „ Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Şi-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele." - (Fap. 15:14)

21.De atunci încoace, cei din neamuri au început să fie aduși la Dumnezeu și să primească favoarea lui, datorită faptului că el și-a îndreptat atenția asupra lor. După aceea, Dumnezeu nu a mai făcut nici o diferență între evrei și neevrei, sclavi sau liberi, ci toți care veneau la el, mărturisindu-l pe Isus Cristos și consacrându-se spre a face voința lui Dumnezeu la fel ca Isus, erau primiți de el, indiferent de naționalitatea lor. Această consecință bună a „cercetării" neamurilor trebuie să continue, „până va intra numărul complet al oamenilor națiunilor". (Rom. 11:25) Acest timp marchează completarea clasei unse.

Responsabilitatea neamurilor

21. Perioada de timp care trece de la începerea serviciului lui Isus Cristos pe pământ și până la completarea Cristosului este numită în mod potrivit ziua jertfei ispășirii. În acea perioadă, foarte puțini evrei l-au acceptat pe Cristos ca Salvator sau au pretins că o fac. Dintre neamuri a venit o mulțime mare de oameni care au început să proclame numele lui Cristos. S-au ridicat sistemele organizate ale religiei, care pretind că poartă numele lui Cristos și cu gurile lor declară că sunt urmaşi ai Unsului lui Dumnezeu. În toate aceste sisteme au fost şi încă mai sunt unii care cred în Isus Cristos şi care au acceptat să facă voinţa lui Dumnezeu. Sunt mult mai mulţi care pretind numai că poartă numele lui Cristos. Totuşi, fiecare dintre ei are o responsabilitate faţă de Dumnezeu din cauza cunoştinţei sale şi profesării credinţei sale. Ziua judecăţii trebuie să vină, zi în care fiecare dintre sisteme trebuie să dea socoteală pentru acţiunile lor, iar aceasta în măsura cunoştinţei pe care au avut-o. De asemenea, şi creştinii, ca indivizi ,trebuie să dea socoteală, fiecare în parte.

Cuprins

Timpul cercetării

23. Când va veni acel timp de judecată? Dacă apostolul Petru, când a spus „Pentru ca ei să-l glorifice pe Dumnezeu în ziua cercetării sale", nu s-a referit la domnia milenară a lui Cristos, la ce timp s-a referit el atunci? Isus a arătat că timpul în care i-a cercetat Dumnezeu pe evrei, pentru a le face bine, a fost în timpul serviciului său, iar ,apoi, asupra lor s-a abătut o judecată şi o pedeapsă la nivel de naţiune. Aceasta ne ajută să descoperim care este perioada de cercetare menţionată de apostolul Petru. În 1914, Isus şi-a luat puterea şi a început să domnească, iar în 1918 a venit la templul său. Acolo, Dumnezeu a început să îşi îndrepte atenţia asupra Israelului, adică asupra celor care pretindeau a fi poporul său. Deoarece toate lucrurile sunt de la Tatăl şi toate lucrurile sunt prin Fiul, despre aceste cercetări se poate spune că sunt ale lui *Dumnezeu*, deşi Isus este agentul activ.

24.Cercetarea lui Iehova Dumnezeu, care a avut loc atunci când a venit Isus Cristos la templul său, a avut scopul de a judeca și binecuvânta. În jurul anului 1918 e.n., în timpul chinurilor primului război mondial, asupra poporului lui Iehova s-au abătut multe încercări grele. Întâmplările care au avut loc apoi au fost foarte dureroase, așa cum au fost și în zilele reconstruirii orașului Ierusalim de către guvernatorul Neemia și frații săi, în ciuda opoziției violente a dușmanilor religioși, atunci când s-a rugat Neemia: „Adu-ți aminte de mine, o, doamne, în bunăvoință". Tot așa s-au rugat și servii credincioși ai Domnului în timpul perioadei de grele încercări din perioada menţionată mai sus.

25. Profetul lui Dumnezeu a scris această rugăciune despre poporul Domnului: „ Adu-Ţi aminte de mine, Doamne, în bunăvoinţa Ta pentru poporul Tău! Adu-Ţi aminte de mine, şi dă-i ajutorul Tău" (Ps. 106:4) Când profeţea Ieremia despre Israelul carnal, a fost rostită o profeţie asemenea unei rugăciuni pentru Israelul spiritual, rugăciune care se aplică mai ales în acest timp de necazuri din 1918: „Tu ştii tot, Doamne! Adu-ţi aminte de mine, nu mă uita, răzbună-mă pe prigonitorii mei! Nu mă lua, după îndelunga Ta răbdare. Gândeşte-Te că sufăr ocara din pricina Ta!" – Ier. 15:15

26. Când şi-a cercetat Dumnezeu poporul în acea perioadă, el a furnizat mantia dreptăţii, pentru ca Mirele să o poată folosi pentru clasa miresei de pe pământ, iar cei aprobaţi au fost aduşi sub acea mantie şi li s-au dat veşmintele salvării. Ei au intrat în bucuria Domnului şi şi-au dat seama că bucuria Domnului este tăria lor. (Isaia 61:10). Perioada de cercetare şi de binecuvântare a clasei templului a continuat şi va continua până când toţi vor fi făcuţi potriviţi pentru a fi folosiţi de Stăpânul lor în glorie. Această judecată, începută acolo cu casa lui Dumnezeu, trebuia să se extindă la toţi cei ce nu foloseau numele Domnului în adevăr şi sinceritate. - 1 Petru 4:17.

27. Prin cercetările lui Iehova nu înțelegem că el trebuie să își părăsească tronul său din ceruri și să vină pe pământ, ci înseamnă că el își exercită puterea asupra lucrurilor de pe pământ, prin intermediul reprezentantului său de drept. Cuvintele apostolului Petru (1 Petru 2:12) sunt în prezent extrem de importante pentru cei unși. Acum este timpul când cel mai important lucru pentru poporul lui Dumnezeu este să aibă o conduită sinceră printre popoarele și naţiunile pământului.

28. La ce se referă apostolul când spune: „Vorbirea voastră să fie sinceră printre naţiuni"? Aceasta înseamnă că cel ce este uns de Domnul trebuie să urmeze o conduită sinceră şi fidelă în mijlocul naţiunilor şi popoarelor pământului. El trebuie să manifeste spiritul virtuţii şi al adevăratei omenii, statornicii şi hotărâri în lucrurile Domnului. Înseamnă că creştinii, care au luat poziţie de partea lui Iehova, trebuie să aibă un mod de a acţiona care să arate că îl iubesc pe Dumnezeu şi îi sunt cu totul devotaţi lui. Înseamnă a refuza orice compromis de orice fel cu Diavolul sau oricare dintre sistemele lui. Înseamnă a fi buni şi altruişti, dar totuşi fermi pentru Dumnezeu şi cauza sa.

Cuprins

29. Experienţele personale ne dau multe ocazii de a învăţa lecţii valoroase. Odată învăţate, aceste lecţii îl califică pe cel care le are în minte să îi instruiască pe alţii în ceea ce priveşte modul corect de a acţiona. Petru a învăţat din propria experienţă care era modul potrivit de a vorbi şi a acţiona. Experienţele sale l-au calificat pentru a le da sfaturi fraţilor săi. „Şi şi-au dat seama că fuseseră cu Isus”. (Faptele 4:13) S-a explicat de repetate ori că acest verset înseamnă că toţi cei cu care venim în contact trebuie să vadă din caracterul plăcut al spiritului nostru şi din răbdarea noastră, atunci când suntem provocaţi la mânie, că am fost într-adevăr cu Isus şi am învăţat de la el. Modul greşit în care a fost înţeles acest pasaj i-a făcut pe mulţi oameni să fie „laşi” şi i-a făcut să pară că şi-ar cere scuze de la alţii pentru faptul că sunt creştini. Aceasta i-a făcut pe mulţi creştini să se clatine în prezenţa celor care i se împotrivesc Domnului.

30. Nu trebuie să înțelegem că Isus ar fi fost mereu abătut, indolent și excesiv de blând, având mereu grijă să nu spună ceva care ar putea zgâria urechile împotrivitorilor adevărului. Deoarece mulți au înțeles în mod greșit felul de a fi al lui Isus, ei au urmat această cale de indolență și au devenit excesiv de preocupați să nu spună ceva care să îi deranjeze pe cei bogați și influenți. Am fost făcuți să credem că astfel de oameni erau și apostolii și că din cauza aparentei lor pietăți, a fețelor abătute, a pioșeniei, evlaviei și blândeții lor, alții au observat că ei fuseseră cu Isus și că învățaseră de la el. Aceasta este o reprezentare greșită a Domnului și a apostolilor; contextul arată clar că această concluzie nu este corectă.

31. Adevăratele fapte au fost ascunse prin citarea numai a unei părți a textului de mai sus și prin scoaterea sa din context. Circumstanțele au fost acestea: Era ziua de Rusalii. Petru și Ioan au predicat cu curaj vestea bună despre Cristos și despre răstignirea sa. Clericii, adică preoții și fariseii, agenții financiari și politicienii, s-au simțit jigniți și au făcut ca acești oameni să fie aruncați în închisoare. În ziua următoare, Ioan și Petru au fost aduși înaintea marelui preot și a celorlalți din acea augustă adunare. Marele preot a cerut să știe cu ce putere și autoritate vorbeau acești bărbați și îi vindecau pe bolnavi. Petru, plin de curaj și libertate de exprimare, a răspuns: „s-o ştiţi toţi, şi s-o ştie tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfăţişează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret pe care voi L-aţi răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi.” – Faptele 4:10

32. Aceste cuvinte nu conțineau scuze și evident că ele nu le-au fost foarte plăcute marelui preot și asociaților săi. Nu era nevoie ca apostolii să fie nepoliticoși și duri, dar cu toate acestea Petru le-a spus în față acestor oameni: „L-ați ucis pe Domnul! Dar Dumnezeu l-a sculat din morți.”Apostolii nu s-au scuzat pentru că îl reprezentau pe Isus Cristos și nici pentru că se încredeau în Iehova mai presus de orice. Ei nu s-au speriat și nu s-au clătinat înaintea acelui grup de clerici aroganți și mândri. Fără teamă și cu cele mai clare cuvinte, ei le-au spus adevărul. Astfel, este scris: „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru şi a lui Ioan, s-au mirat, întrucît ştiau că erau oameni necărturari şi de rând; şi au priceput că fuseseră cu Isus.” – Faptele 4:13

33. Care au fost consecințele? Vorbirea și modul lor de a acționa i-a identificat drept urmași ai lui Cristos. Cuvântul „îndrăzneală” folosit aici înseamnă franchețe, calitatea de a fi direct, vorbire liberă și încrezătoare, claritate. Aceasta arată ce fel de om a fost Isus, de la care au învățat și apostolii. Mai dovedește și că Isus a fost înțeles cu totul greșit de alții. Pe buzele lui Isus a fost turnat spiritul divin. Însă aceasta nu a însemnat că el a trebuit să își frece mâinile, să își mângâie barba și să îi privească de sus pe cei cu care vorbea. Isus a fost direct. Era un om sincer, un adevărat om. El l-a reprezentat pe Tatăl său, care are toată puterea și autoritatea.

34. Isus nu a ezitat să le spună fariseilor nu numai că erau răi, ci chiar că erau cu bună știință astfel și că erau niște criminali. Vorbirea sa a fost atât de sinceră și directă, încât nu poate fi contestată. Când au apărut apostolii înaintea corpului ecleziastic de la Rusalii, vorbirea lor a fost și ea curajoasă, îndrăzneață și directă, astfel încât clericii, clătinându-și capetele, au recunoscut că

Cuprins

aceşti oameni fuseseră cu Isus şi erau urmaşii lui. Nu este necesar să ne gândim că ei erau nepoliticoşi sau răi, ci doar că erau direcți, încrezători și neînfricați în ceea ce spuneau.

35. Mulți creștini au fost făcuți să creadă că trebuie să aibă o înfățișare blândă în prezența dușmanului, astfel încât acesta să îi observe şi să își dea seama că sunt creștini. Nu este nici un verset care să susțină că creștinii ar trebui să facă astfel. Creștinii, mai presus de orice altceva, trebuie să fie adevărați oameni. Ei trebuie să se comporte cu demnitate, cu franchețe și libertate de exprimare. Aceasta a spus și Pavel în această privință. El a afirmat: „Vorbirea voastră (sau conduita) să fie potrivită unui creștin”. „Numai purtaţi-vă într-un mod demn de vestea bună despre Cristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi fi departe, să aud despre voi că rămâneţi neclintiţi într-un singur spirit, luptând cot la cot cu un singur suflet pentru credinţa veştii bune, fără să vă înspăimântaţi în vreun fel de împotrivitorii voştri. Lucrul acesta este pentru ei o dovadă de distrugere, dar pentru voi, de salvare. Şi aceasta este de la Dumnezeu.” – Filipeni 1:27,28, *Weymouth.*

Ambasadori

36. Apostolul Petru le-a spus fraților săi ,în scrisoarea sa, să fie oameni în toată puterea cuvântului și să fie sinceri și direcți în vorbire și conduită, pentru ca toți să vadă clar că ei sunt adevărați creștini și nu le este rușine cu acest lucru. Dacă toți cei ce merg de la ușă la ușă pentru a le vorbi oamenilor ar înțelege în mod corect această chestiune, ei nu s-ar teme și nu s-ar clătina, ci ar simți o încredere deplină în Iehova și în faptul că sunt reprezentanții lui. Un bărbat sau o femeie este onorat în gradul cel mai înalt atunci când este numit ambasador al lui Cristos și reprezentant al Dumnezeului Preaînalt.

37. De ce s-ar simți cineva rușinat sau ar părea să-și ceară iertare de la alții, datorită faptului că este creștin? Dimpotrivă, spiritul Domnului ar trebui să-i confere o încredere atât de puternică, încât el să vorbească întotdeauna cu franchețe și îndrăzneală despre mărețul Dumnezeu și Regele său și împărăția sa. Acest mod sincer de a acționa și a vorbi va atrage batjocuri asupra celor credincioși Domnului, însă, spune apostolul: „în ziua cercetării Domnului, mulți îl vor glorifica pe Dumnezeu”, fiindcă s-a vorbit cu curaj.

38. După zilele Rusaliilor s-au văzut zelul și devoțiunea de nezdruncinat a apostolilor față de Dumnezeu și de Cristos. Mulți oameni au observat sinceritatea și consecvența conduitei lor. Din cauza credinței lor, apostolii au fost vorbiți de rău de mulți. Însă, fără îndoială, că mulții alții au observat zelul și curajul acestor servi credincioși, care l-au făcut pe Corneliu să se roage deseori la Dumnezeu. Acum există o situație asemănătoare și este privilegiul și datoria celor unși de pe pământ să fie la fel de zeloși, direcți și sinceri în conduita lor.

39. Profeția lui Isaia ne arată mai departe că perioada cercetării lui Dumnezeu a început odată cu venirea Domnului la templu. (capitolul 6). Iehova a arătat atunci, prin profetul său, că membrii clasei unse îi sunt complet devotați și că dorința inimii lor este exprimată în cuvintele profetului: „Iată-mă! Trimite-mă!”. Atunci când profetul l-a întrebat pe Domnul cât timp avea să fie depusă această mărturie obositoare, răspunsul a fost acesta: „Până când vor rămâne cetăţile pustii şi lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case, şi ţara va fi pustiită de tot; până va îndepărta Domnul pe oameni, şi ţara va ajunge o mare pustie.” (Isa. 6:11,12). Cercetarea lui Dumnezeu asupra națiunilor își va avea punctul culminant în timpul marelui necaz.

40. Pe timpul profetului Ieremia erau profeți falși și învățători religioși, care îl prezentau în mod eronat pe Dumnezeu și îi induceau în eroare pe oameni. Cuvintele pe care le-a adresat profetul acestora au o aplicație și mai mare pentru pastorii și învățătorii religioși falși din prezent. El spune: „ Cum se umple o colivie de păsări, aşa se umplu casele lor prin vicleşug; aşa ajung ei puternici şi bogaţi. Se îngraşă, lucesc de grăsime; întrec orice măsură în rău, nu apără pricina, pricina orfanului, ca să le meargă bine, nu fac dreptate celor lipsiţi. „Să nu pedepsesc Eu aceste

Cuprins

lucruri, zice Domnul, să nu-Mi răzbun Eu pe un asemenea popor?" „Grozave lucruri, urîcioase lucruri se fac în ţară. Proorocii proorocesc neadevăruri, preoţii stăpânesc cu ajutorul lor, şi poporului Meu îi plac aceste lucruri. Dar ce veţi face la urmă?"- Ier. 5:27-31

41. Aceasta este o descriere puternică a sistemelor nedrepte, care susțin că poartă numele lui Cristos. Cuvintele profetului arată clar că marea zi a cercetării națiunilor de către Dumnezeu și, inclusiv, a ,,creștinătății organizate" este iminentă, iar aceasta va fi un timp de necaz cum nu s-a mai văzut. (Vezi Ieremia 5:9-29; 6:15; 9:9; 23:2, 20-22) Conducătorii acestor sisteme religioase au prosperat, s-au îngrășat și strălucesc, fiind mândri și îngâmfați, iar Dumnezeu îi va cerceta, cu scopul de a-i umili.

42. Este scris: „ Iată, am necaz pe tine, îngîmfatule! zice Domnul, Dumnezeul oştirilor; căci ţi-a sosit ziua, vremea pedepsirii tale! Îngîmfatul acela se va poticni şi va cădea, şi nimeni nu-l va ridica, voi pune foc cetăţilor lui, şi-i va mistui toate împrejurimile." (Ieremia 50:31,32). Domnul Dumnezeu descrie mai departe, prin profetul său, aceste sisteme nesfinte și își exprimă hotărârea de a le cerceta : „ Aşa vorbeşte Domnul: „Iată, ridic împotriva Babilonului, şi împotriva locuitorilor Haldeii, un vânt nimicitor. Atunci orice om se vede cât este de prost cu ştiinţa lui, orice argintar rămâne ruşinat de chipurile lui cioplite; căci idolii lui nu Sunt decât minciună, şi n-au nici o suflare în ei! Sunt o nimica toată şi o lucrare de râs: când le vine pedeapsa, pier cu desăvârşire!" – Ier. 51:1,17,18

43. Iar acum Domnul Dumnezeu Iehova a arătat care este controversa principală: conducerea lumii. Cine este Dumnezeu și cine nu? Înainte de distrugerea finală a sistemelor, în timpul cercetării lui Dumnezeu de la Armaghedon, el va face să fie depusă o mărturie cu privire la scopurile sale pe pământ, iar aceasta are loc și în prezent. El le-a spus celor unși ai săi: ,,Voi sunteți martorii mei că eu sunt Dumnezeu." Aceasta înseamnă că toți cei unși de Iehova trebuie să-și împlinească însărcinarea care le-a fost dată, de fiecare dată când au ocazia, pentru a fi acceptați și binecuvântați de Domnul.

44. Se pare că unii dintre cei unși fac o greșeală gravă. Dumnezeu a furnizat radioul, mijlocul prin care să se țină discursuri publice, i-a instruit pe servii săi să construiască fabrici în care să producă cărți și a aranjat ca acestea să fie distribuite, în mod sistematic, printre oameni. Dumnezeu nu este părtinitor atunci când tratează cu poporul său. Dacă o persoană crede că, din cauza poziției sale în mijlocul fraților, o parte a serviciului este opțională pentru ea, nu face altceva decât să se rănească pe sine. Unii bătrâni s-au gândit că lucrarea de a merge de la ușă la ușă și a le da oamenilor cărți trebuie să fie făcută de cei mai slabi sau mai puțin proeminenți din adunare. Ei consideră că este chemarea lor specială să țină cuvântări de la amvon și să se abțină de la predicarea individuală. Fără îndoială că aceștia fac o mare greșeală.

45. Întrebarea este: Se poate spune despre aceștia că iau poziție de partea Domnului și că modul lor de a acționa este sincer și consecvent, potrivit sensului cuvintelor apostolului din textul nostru? Cuvintele de aici nu au fost scrise pentru a critica pe cineva, ci ca o avertizare pentru cei care își neglijează oportunitățile. Nu este sarcina creștinilor să se critice unii pe alții dacă unii nu merg pe teren. Ei au datoria de a-și ruga frații să aibă zelul potrivit, iar când se face acest lucru, Scripturile nu sfătuiesc să se mai facă și altceva. (Romani 12:1).

Cine îl va glorifica pe Dumnezeu?

46. Apostolul declară că uni îi vor numi pe cei credincioși răufăcători, dar că vor vedea totuși lucrările bune ale celor sinceri, iar la timpul potrivit îl vor glorifica pe Dumnezeu. Păstrând în minte faptul că ziua cercetării lui Dumnezeu asupra creștinătății a început la scurt timp după 1918 și va continua cu severitate crescândă, până când toate sistemele lumești sunt distruse, atunci cine îl va glorifica pe Dumnezeu în ziua cercetării sale? Nu toți oamenii, desigur. Scripturile arată că va fi, totuși, ,,o mare mulțime" care îl va glorifica.

Cuprins

47. În ultimii ani au fost câțiva oameni credincioși care au depus mărturie despre numele lui Iehova și despre Cristosul său, cu neîntrerupt zel și devoțiune pentru Domnul. Aceștia au fost ținta săgeților dușmanului și au fost aspru criticați de mulți, fiind chiar numiți răufăcători. În același timp, fără îndoială că au fost mulți care, asemenea lui Corneliu, au dorit ceva mai bun și s-au rugat pentru salvare. Faptele arată că mulți care ascultă acum adevărul au vorbit în trecut de rău împotriva creștinilor credincioși. Deși nu se consacrează să facă voința lui Dumnezeu, totuși ei manifestă acum un spirit de bunătate față de toți cei ce arată că au spiritul Domnului.

48. În sistemele religioase sectante sunt mulți ,,captivi" care sunt ținuți în sclavie de către cler. Zeloasa rămășiță unsă și colaboratorii ei, ascultând de porunca lui Dumnezeu, îi îndeamnă pe acești captivi să se elibereze și să iasă afară. Mulți dintre aceștia aud mesajul și primesc din ce în ce mai mult curaj. O mare parte dintre aceștia au vorbit în trecut împotriva celor zeloși pentru Domnul. Acești servi credincioși vor continua să aibă o purtare cinstită ca martori ai lui Dumnezeu și mulțimi de persoane cu inima curată înaintea lui Iehova îl vor glorifica pe Dumnezeu în ziua cercetării sale, tocmai datorită mărturiei credincioase pe care au depus-o acești servi devotați.

49. Numărul martorilor credincioși nu crește, însă zelul rămășiței este la fel de mare. Rezultatele mărturiei cresc tot mai mult, iar acum, mai mult ca niciodată, cuvintele apostolului vin la aceștia, spunând: ,,Să aveţi o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceia ce vă vorbesc de rău ca pe nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării." 1 Petru 2:12. În ziua aceea, de mânie divină exprimată, mult mai mulți își vor aminti conduita sinceră și consecventă a rămășiței credincioase și îl vor lăuda pe Domnul, deoarece el a avut pe pământ martori credincioși care să îi avertizeze.

50. Nimeni dintre unșii Domnului să nu facă marea greșeală de a crede că ,,lucrările bune", menționate aici de apostol, constau în ceea ce se consideră în general a fi,,dezvoltarea caracterului creștin". Apostolul nu se referea la o pioșenie exterioară. Fără urmă de îndoială că apostolul Petru se gândea la același lucru, despre care a vorbit și apostolul Ioan și, anume, că iubirea pentru Dumnezeu avea să fie manifestată prin curajul în proclamarea mesajului despre numele și împărăția sa. Adevăratul test al creștinilor este iubirea pentru Dumnezeu. Acea iubire nu este manifestată printr-o comportare liniștită și inofensivă. Este manifestată printr-o mărturie curajoasă și zeloasă pentru Domnul.

51. Cu privire la aceasta se scrie: ,, Cum este El, aşa Suntem şi noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în dragoste." (1 Ioan 4:17,18) Aceasta nu înseamnă că trebuie să fim nepoliticoși, ci că adevărații creștini care îl iubesc pe Domnul nu își vor considera viața prețioasă, ci vor considera că este cea mai mare bucurie să li se permită să ia poziție de partea Domnului, pentru ca oricine vede să știe clar care este poziția sa. Bătrânii care se mulțumesc să țină doar discursuri din Biblie adunării și care refuză să se folosească de ocazia de a se implica public în conversații personale și de a-i încuraja pe oameni să citească literatura nu își folosesc privilegiile.

52. Observați cuvintele apostolului: ,,Astfel se face că dragostea de Dumnezeu este desăvârşită în noi". A-l iubi pe Dumnezeu înseamnă a-i împlini poruncile cu bucurie. (1 Ioan 5:3). Porunca cea mai importantă din prezent este să fim martori credincioși pentru Domnul și să proclamăm mesajul împărăției, ca mărturie pentru națiuni, înainte de a veni peste ele marea cercetare a lui Dumnezeu. (Isaia 43:10,12; Matei 24:14). Va dori cineva, dintre cei unși de Domnul, să rămână inactiv în serviciul Domnului și să rişte aprobarea finală? Dumnezeu a furnizat mijlocul prin care să se facă această predicare acum, iar asta, în termeni foarte clari, chiar înainte de marea sa cercetare asupra națiunilor.

Cuprins

53. Cei care primesc aprobarea Domnului vor fi cei care nu doar vor, ci chiar sunt nerăbdători să le spună popoarelor pământului că Iehova este Dumnezeu, că Isus Cristos este Regele pe care l-a pus Dumnezeu pe tron şi că Împărăţia cerurilor este iminentă. Zelul acestora va fi spre gloria lui Dumnezeu, atunci când instituţiile lui Satan se vor prăbuşi în ţărână, iar oamenii vor fi salvaţi din sclavie. Cea mai mare datorie a creştinilor este să îl glorifice pe Iehova.

54. Nici o perioadă din istorie nu a fost atât de importantă pentru creştini ca şi cea din prezent. Se pare că un număr destul de mare de oameni uită importanţa timpului în care suntem, în timp ce unii obosesc în facerea binelui. În adunări se găsesc unii leneşi, unii care fac necazuri şi unii zeloşi pentru Domnul. Fie ca toţi cei ce-l iubesc pe Domnul să dea deoparte orice egoism, certuri şi discordii, iar cei înclinaţi spre lene sau spre a fi indiferenţi faţă de privilegiile lor să se trezească şi toţi să acţioneze în continuare în unitate. Acest mod de acţiune le va aduce batjocuri cu siguranţă. Însă binecuvântat este cel ce suferă ca un creştin, fiindcă urmează calea dreptăţii.

55. O persoană care reprezintă în mod sincer pe cineva superior ei, nu simte niciodată că trebuie să se scuze, fie prin vorbe, fie prin faptă, pentru faptul că acţionează în interesul cauzei sale. Cei cu adevărat unşi îl reprezintă pe marele Iehova Dumnezeu şi pe Regele său şi împărăţia sa. Cu siguranţă că nu este nevoie ca ei să îşi ceară scuze pentru că îl reprezintă pe Domnul. Datorită importanţei pe care o prezintă pentru cei unşi, individual şi colectiv, şi din cauza marii oportunităţi de a-l glorifica pe Dumnezeu acum când se apropie ora marii sale cercetări asupra naţiunilor pământului, toţi cei unşi sunt sfătuiţi să depună tot zelul şi sârguinţa lor pentru reprezentarea împărăţiei. Când lucrarea va fi încheiată, va fi pentru ei un lucru minunat şi binecuvântat faptul ca Domnul să le spună că modul lor sincer de acţiune, în ceea ce priveşte reprezentarea Sa, a adus glorie numelui Său. Această credinţă va fi răsplătită cu bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu.

56. Faptul că Scripturile declară că: ,,Dumnezeu...şi-a îndreptat atenţia spre neamuri pentru a lua din ele un popor pentru numele său" este o dovadă clară că cei care sunt luaţi din ele şi, în cele din urmă aprobaţi, trebuie să-i glorifice numele. Onoarea care trebuie să-i fie dată acum numelui lui Iehova de către cei care sunt luaţi dintre popoare şi care rămân pe pământ ,constă în faptul de a-i proclama numele ca martori ai săi. Numai cei care fac cu bucurie acest lucru pot primi aprobarea finală a Domnului de acum înainte. Aşadar, necesitatea de a participa la serviciul Domnului este extraordinar de importantă. Aşa cum i-a îndemnat Pavel pe fraţi la activitate zeloasă, tot aşa şi noi trebuie să ne îndemnăm unii pe alţii la acelaşi lucru. – Romani 12:1

Întrebări de studiu

1-5. Cui i se adresează textul nostru? Care este înţelegerea generală a termenului scriptural ,,cercetare"? Ilustraţi. Cum au înţeles Studenţii în Biblie acest text? Pe cine cercetează Dumnezeu şi de ce, potrivit Scripturilor?

6-9. Ce profeţie a rostit Iosif în această privinţă şi cum s-a împlinit ea? Citaţi şi explicaţi Exodul 3:16. Arătaţi cum s-a împlinit Psalmul 89:28-32 şi de ce?

10-15. Ce cercetare de binecuvântare a primit Israelul? Citaţi textele legate de acest lucru. De ce nu l-a acceptat Israelul pe Isus ca Mesia? În ce măsură sunt ei responsabili? Când s-a împlinit Luca 19:42-44?

16-22. Spuneţi cum, când şi de ce a început să cerceteze Dumnezeu neamurile. Cum a fost el primit de acestea în general?

23,24. Când va cerceta Dumnezeu naţiunile şi de ce îi va cere el socoteală aşa-zisei ,,creştinătăţi"? A cui zi de cercetare este aceasta: a lui Isus sau a lui Dumnezeu? Cine este cercetat şi cu ce scop? Ce dovezi clare avem în această privinţă?

25,26. Cărei perioade de timp pare să i se aplice Ieremia 15:15? Ce binecuvântări le-a dat atunci Dumnezeu supuşilor săi?

Cuprins

27-28. Ce înseamnă o „ cercetare ” din partea lui Iehova? Ce înseamnă această afirmație: „Vorbirea voastră să fie sinceră printre națiuni”?

29-34. Cum se explica de obicei textul din Faptele 4:13? La ce a dus deseori această greșeală? Explicați acest text prin prisma contextului său și arătați ce dezvăluie această relatare despre Stăpân.

35-38. Ce calități spune apostolul Pavel că trebuie să aibă un creștin? Ce trebuie să-i dea acestuia curaj și încredere întotdeauna? Cum au fost manifestate aceste însușiri de membrii adunării timpurii?

39-42. Ce dezvăluie capitolul 6 din cartea Isaia despre ziua cercetării? Citiți și explicați Ieremia 5:27-31. Cum mai descrie profetul sistemele nesfinte?

43-45. Care este prezenta îndatorire care se ridică pentru noi și cum eșuează unii să se achite de ea?

46-51. Cine îl va glorifica pe Dumnezeu în ziua cercetării sale și cum? Care sunt „lucrările bune”?

52-56. Cum este „făcută perfectă iubirea pentru Dumnezeu”? Ce poruncă divină este de maximă importanță acum, înainte de cercetarea națiunilor de către Dumnezeu și care este singurul mod de a o împlini? De ce par unii să se scuze înaintea oamenilor din lume și cum se poate învinge acest lucru? Ce ar trebui să ne îndemnăm noi acum unii pe alții?

Alegerea înțeleaptă a lui Solomon

„Ferice de omul care găseşte înţelepciunea, şi de omul care capătă pricepere!” - Proverbe 3:13

Despre Solomon se spune uneori că a fost cel mai înțelept om care a trăit vreodată. Probabil că aceasta este și interpretarea corectă a intențiilor lui Dumnezeu față de el, așa cum putem citi în Cuvântul său, căci Dumnezeu a zis: „Iată! Îţi voi da o inimă înţeleaptă şi pricepută, astfel că nimeni asemenea ţie n-a fost înainte de tine şi nimeni asemenea ţie nu se va ridica după tine.” (1 Regi 3:12). Este clar că această comparație nu se poate referi doar la regii Israelului, din moment ce Solomon a avut doar doi predecesori (iar cuvintele nu ar fi fost chiar adecvate circumstanțelor); și pentru că Dumnezeu a făcut o distincție imediată între Solomon și ceilalți doi regi.

2. Solomon a fost primul rege al Israelului care a moștenit tronul; căci atât tatăl său, David, cât și Saul, care l-au precedat au fost numiți peste împărăție fără așteptări dinastice. Tatăl său,cu toate acestea, avea o oarecare experiență de conducere și în atribuțiile regale înainte de a prelua tronul; căci a fost uns timpuriu. Saul a primit ajutor special de la Dumnezeu pentru a putea să-și preia responsabilitățile. - 1 Samuel 10:9.

3. Solomon era foarte tânăr când a fost făcut rege - tradiția spune că avea 13-15 ani. Probabil că avea totuși 20 de ani și că atunci când se considera doar „un copil” (1Regi 3:7) se gândea la marile probleme și responsabilități care îl așteptau și nu atât de mult la vârsta sa. Cu siguranță, unele dintre faptele timpurii din viața sa nu îl caracterizează deloc drept un tânăr imatur, ci unul care a atins maturitatea, care a devenit bărbat. Maturitatea sa foarte precoce este atât de remarcabilă, iar înclinarea sa către Iehova atât de neobișnuită, încât sunt voci care afirmă că Solomon a fost instruit de alții, nu de David, probabil de profetul Natan. Ei susțin că era imposibil ca Solomon să se dezvolte astfel la curtea lui David, în copilăria și tinerețea sa. Credem că opinia lor este cu totul și cu totul greșită și nedreptățesc un serv credincios și loial precum David.

Cuprins

4. Este adevărat că împrejurările naşterii şi din tinereţea lui Solomon nu sunt tocmai cele care ar conduce, în sine, în mod firesc, la educarea şi pregătirea unui mare şi înţelept conducător. Au existat multe tulburări în casa lui David în zilele din urmă ale vieţii lui; căci acestea erau parte din pedeapsa pe care trebuia să o suporte pentru păcatul său împotriva lui Dumnezeu (legat de Batşeba şi destrămarea casei lui Uria şi uciderea lui). Dar nu avem nici un motiv să credem că David a devenit un degenerat în ultimele sale zile. Ci, dimpotrivă, avem dovezi să credem că David a devenit mai supus datorită încercărilor prin care a trecut, prin care Dumnezeu a găsit de cuviinţă să-l disciplineze, care au avut un efect benefic.

5. În timpul acestor ani, casa pe care David a vrut cu atâta râvnă să o construiască pentru Domnul era permanent în gândul lui. Dumnezeu nu a fost împotriva voinţei sale de a construi un templu pentru chivot, lucrare care l-ar onora pe Iehova; dar, pentru că David s-a implicat în atâtea războaie, este drept, nu dintr-o dorinţă sălbatică de luptă, ci pentru onoarea numelui lui Iehova şi pentru a izbăvi Israelul de teama duşmanilor mereu gata să-l lovească, Dumnezeu nu i-a permis lui, ca om al războaielor şi vărsării de sânge, să fie cel care va construi acest templu al păcii. Dar David a continuat să adune material pentru această clădire şi şi-a urmărit ţelul.

6. Consemnările despre unele din ultimele spuse ale lui David, mai ales despre pregătirile sale pentru templu şi sfaturile sale pentru Solomon, dezvăluie maturitatea acestui om al lui Dumnezeu, total devotat lui, finalul potrivit al unei vieţi de serviciu devotat. În inima şi în mintea lui, David nu a fost călăuzit de alteceva decât de dorinţa de a continua să urmărească gloria lui Iehova; a fost credincios până la sfârşitul zilelor lui. Este probabil că David a avut mai multă grijă de instruirea lui Solomon, decât a celorlalţi fii ai săi.

7. Cei care defăimează reputaţia lui Solomon o fac aproape întotdeauna cu referire la Batşeba, ca şi cum ar fi fost o femeie nedemnă. Faptul care a adus-o în viaţa lui David nu dovedeşte că era o femeie nedemnă de un loc în casa regelui. Într-adevăr, nu se consemnează nicăieri că ar fi rezistat avansurilor lui David; dar trebuie să ne amintim că nu era o israelită, ci o canaanită şi, probabil că nu cunoştea aceleaşi lucruri despre legea căsătoriei ca o femeie din Israel. Acţiunile ei în situaţiile de urgenţă de la sfârşitul vieţii lui David arată că era o femeie de acţiune şi ţel. Profetul Natan a onorat-o, ca şi Solomon, fiul ei. - 1 Regi 1:11, 12; 28, 31; 2:19.

8. Studiul de astăzi este mai ales despre cum Solomon a ales *înţelepciunea*, deasupra oricăror demnităţi, onoruri sau bogăţii exterioare, atunci când, într-un vis, Dumnezeu i-a dat libertatea să ceară ce vrea. Circumstanţele au fost acestea: Solomon dorea să facă o jertfă însemnată pentru Iehova, ca Dumnezeu al Israelului şi pentru a atrage închinarea şi omagiile oamenilor către Iehova. Pe atunci, tabernacolul lui Moise se găsea pe înălţimile Gabaonului, loc cunoscut mai târziu ca Nebi-Samuel sau dealul profetului Samuel. A fost mutat de la Nob, care era mai aproape de Ierusalim. Motivul mutării sale nu este menţionat. Nebi-Samuel este cel mai înalt deal vizibil din Ierusalim. Fiind amplasate pe el tabernacolul lui Moise şi altarul lui Dumnezeu, era cunoscut drept cel mai important loc înalt. - 1 Regi 3:4.

9. După evenimentele de la Silo, Dumnezeu nu a mai ghidat poporul său unde să ridice tabernacolul. Din moment ce popoarele vecine obişnuiau să folosească culmile dealurilor ca altare şi locuri de jertfă pentru zeii lor, este uşor de înţeles cum israeliţii au cedat acestui obicei; şi Dumnezeu nu şi-a arătat făţis dezaprobarea. După ce şi-au luat liberatea de a înălţa altare oriunde doreau, israeliţii s-au împotrivit să se limiteze la altarul pe care Dumnezeu a făcut să fie înălţat în templu; şi niciodată nu au mai scăpat de această răzvrătire împotriva voinţei lui Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu a ales un loc, libertatea pe care şi-au luat-o, tolerată până acum, a devenit o încălcare a voinţei divine. (vezi 2 Cronici 17:6). Acest prilej a devenit notabil prin cele o mie de jertfe arse, comandate de Solomon pentru Iehova. Şi tocmai aici, în timpul nopţii, Dumnezeu i-a spus lui Solomon în vis: „Cere ce vrei să-ţi dau.”

10. Alegerea pe care a făcut-o Solomon îi aduce cea mai mare onoare. Este atât de neaşteptată, încât aduce dovezi pozitive despre atenta sa instruire şi dezvoltare pe parcursul

Cuprins

tinereţii. Probabil, totuşi, că primul incident din timpul domniei sale l-a forţat să-şi dea seama de nevoia de a fi călăuzit de înţelepciunea divină. Nu a urcat la tron pe timp de pace; iar ascensiunea lui a fost, într-adevăr, grăbită într-o anumită măsură de încercările de uzurpare ale fratelui său vitreg mai în vârstă, Adonia, care a făcut o încercare curajoasă de a-şi asigura tronul. David era, pe vremea aceea încă în viaţă, dar nu îşi mai putea părăsi camera; şi era necesar să arate într-un fel cine dorea să fie succesorul său. Auzind despre încercarea lui Adonia, David, cu iuţeala sa din tinereţe, a făcut ca Solomon să fie proclamat rege.

11. Solomon era „tânăr şi plăpând”; dar cugetul lui era matur şi era capabil de responsabilităţile cu care a fost însărcinat. Înainte de aceasta, David i-a dat lui Solomon câteva sfaturi cu privire la doi oameni cu care trebuia să fie sever şi precaut, dar care nu puteau fi încă judecaţi după faptele lor. Aceştia erau Şimei, care l-a blestemat pe David în ziua marii sale greşeli; şi Ioab, un servitor mereu indisciplinat (1 Regi 2:5, 8) Solomon s-a ocupat de sarcina încredinţată de tatăl său, iar Ioab şi Şimei, precum şi Adonia, au fost supuşi judecăţii. Aceste evenimente i-au arătat lui Solomon câtă nevoie are de înţelepciune.

12. Dumnezeu a întrebat ce va alege în vis, aproape de finalul zilelor de jertfă. Răspunsul său dezvăluie cât de nobilă îi era inima şi ne face să înţelegem cu adevărat situaţia sa. Solomon a răspuns că este conştient că nu a fost ales rege pentru meritele sale, ci pentru că era fiul tatălui său. Prin aceasta, a recunoscut şi a onorat legământul dintre Dumnezeu şi David, tatăl său; şi, tot astfel, l-a onorat pe David, spunând că David a umblat înaintea sa în adevăr, în dreptate si în sinceritatea inimii faţă de Iehova. Şi a mărturisit şi marea bunătate iubitoare a lui Iehova pentru tatăl său, dându-i un fiu care să stea pe tron. Mai mult, a încuviinţat că poporul peste care domnea este poporul ales al lui Iehova şi că cel mai mare serviciu pe care l-ar putea face este să-i servească în această calitate. De aceea, Solomon a cerut discernământ, înţelegere.

13. Cuvintele lui Solomon i-au fost plăcute lui Iehova şi a spus că îi va da lui Solomon ceea ce a cerut, astfel încât nimeni asemenea lui nu a fost înaintea lui şi nimeni asemenea lui nu va fi după el. (1 Regi 3:12). Şi, pentru că Solomon nu a cerut nimic pentru sine şi niciunul dintre acele lucruri exterioare despre care oamenii cred că le aduc măreţie, lui Solomon i-au fost promise şi bogăţii, şi glorie, astfel încât nici unul dintre *regi* să nu fie ca el. Dumnezeu i-a promis şi viaţă îndelungată, dacă va călca pe urmele tatălui său „respectând poruncile şi legile mele”. - 1 Regi 3:14.

14. Acest rezumat al vieţii lui David pe care îl face Dumnezeu ar trebui să închidă gurile tuturor detractorilor lui David. Faptul că acestea s-au petrecut într-un vis, nu infirmă adevărul lor; căci au fost confirmate de acţiunile lui Solomon, atunci când s-a trezit şi prin faptul că au fost consemnate ca parte a Cuvântului lui Dumnezeu.

15. Solomon era suficient de înţelept cât să ştie ce să aleagă. Decizia lui ilustrează felul în care operează legea lui Dumnezeu, de „a da celui care are”. Răsplata lui Dumnezeu, care constă în noi abilităţi cu care servul îl poate servi mai departe şi mai bine, este dată doar celor care pot folosi corect aceste daruri pentru (posibilul lor) serviciu. Dumnezeu îi binecuvântează întotdeauna pe cei care caută gloria şi scopul său.

16. Acest dar special al înţelepciunii, al discernământului, împreună cu cunoştinţele dobândite de tânărul Solomon, l-au făcut să devină unul dintre înţelepţii lumii. Era inteligent, ştiind multe lucruri, în afară de cunoştinţele despre natură, de la cedrii din Liban până la isopul care creşte pe ziduri. (1 Regi 4:33) Regina din Şeba a fost martora cuprinzătoarei sale înţelegeri. - 1 Regi 10:6, 7.

17. Dar există o înţelepciune chiar mai bună decât cea de care s-a bucurat Solomon şi care l-a făcut atât de cunoscut între oameni. Este înţelepciunea care vine prin spiritul sfânt. Aceasta este şi ea darul lui Dumnezeu. Nu poate fi dobândită. Dar cel care calcă pe urmele lui Cristos şi, ca şi el, se consacrează deplin lui Dumnezeu, şi care caută în toate lucrurile să urmeze calea lui Dumnezeu, aşa cum este ghidat, va primi binecuvântarea înţelepciunii, în spiritul unei minţi

Cuprins

curate; şi, prin ea, va veni justificarea în faţa lui Dumnezeu; şi, la timpul fixat al lui Dumnezeu, va veni şi deplina izbăvire sau salvare pentru un serviciu chiar mai mare, care îi va urma.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-4. Se poate spune, pe drept cuvânt, că Solomon a fost cel mai înţelept om care a trăit vreodată? În ce alte privinţe a fost Solomon cel dintâi dintre regii Israelului? Ce vârstă aproximativă avea când a urcat la tron şi ce instruire primise?

5-7. Care a fost marea ambiţie a lui David, de pe tot parcursul domniei sale, şi cum l-a ghidat pe Solomon cu privire la realizarea ei? A fost oare mama lui Solomon, Batşeba, în mod necesar o femeie nevrednică? Cum au cinstit-o profetul Natan şi Solomon?

8-11. Care au fost circumstanţele în care Dumnezeu i-a cerut lui Solomon să „ceară ce să-i dea" şi ce a ales Solomon, şi de ce? Care a fost una dintre primele greutăţi după urcarea la tron a lui Solomon?

12-15. Ce indică alegerea lui Solomon dintre darurile promise de Dumnezeu şi cum şi-a arătat Iehova mulţumirea faţă de alegerea lui? Ce lecţie putem dobândi din acestea?

16,17. Ce fel de înţelepciune avea Solomon; şi de ce fel de înţelepciune, superioară ei, ne putem bucura acum?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 August 1927** **Nr. 15**

Loc de siguranţă

”Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare, şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred! ". – Psalmi 91:1,2

Iehova a furnizat un loc sigur pentru anumite persoane. Acel loc este secret pentru toți oamenii, dar le este făcut cunoscut anumitor creștini care îl caută în modul ales de Dumnezeu. Cei consacrați sunt mereu în pericol și mai ales în această perioadă de timp. Cei ce sunt aduși în ,locul tainic al Celui Preaînalt” și rămân acolo sunt în siguranță și apărați de orice rău. Suntem asigurați cu toată certitudinea că după ce Satan este izgonit din ceruri, el va ieși să facă război cu rămășița seminței din Sion, care respectă poruncile lui Dumnezeu și au mărturia despre Isus Cristos. (Apoc.12:17) Membrii ,,rămășiței” vor căuta cu sârguință să cunoască locul sigur cel tainic și, fiind aduși la el, vor fi nerăbdători să locuiască acolo.

2. În legătură cu locul tainic, se va observa că în pasajul citat mai sus, profetul lui Dumnezeu a folosit patru nume distincte și separate pentru a-l descrie pe Cel ce există prin el însuși. Acest fapt trebuie să prezinte un anumit interes și să aibă o mare importanță pentru studentul căruia Dumnezeu îi va da înțelegerea despre locul sigur. Cele patru nume folosite sunt: Cel Preaînalt; Atotputernicul; Iehova și Dumnezeu. Când este vorba de locul sigur, ar putea fi folositor să observăm diferitele nume pe care și le aplică lui însuși Domnul în această profeție.

3. CEL PREAÎNALT. Acesta este numele care apare în acest text în poziția cea mai proeminentă; locul tainic al Celui Preaînalt este locul unde se poate găsi ocrotire. Se pare că de fiecare dată când Cel Veșnic începe să acționeze în anumite domenii, el își ia un nume foarte potrivit pentru acel mod de a acționa. Cu sprijin pentru această afirmație găsim următoarele:

4. Când Dumnezeu l-a îndrumat pe Moise să meargă la izraeliți în Egipt, Moise a întrebat cu ce nume trebuia să îl cunoască poporul pe Domnul. A întrebat ce să le spună izraeliților când aveau să îl întrebe cine îl trimisese. Răspunsul Domnului a fost acesta: ,,Iată ce să le spui fiilor lui Israel: EU SUNT m-a trimis la voi” (Exodul 3:14) Potrivit traducerii Roterham, în legătură cu acest subiect, Dumnezeu i-a zis lui Moise: ,,Voi deveni orice doresc să devin”. Aceasta arată faptul că lui Dumnezeu îi face plăcere ca în anumite momente și împrejurări să își atribuie un anumit nume. Profetul său vorbește despre împărăția lui Dumnezeu, ceea ce ar însemna că EU SUNT este regele. El vorbește despre Dumnezeu ca despre Domnul oștirilor, ceea ce ar însemna că există o armată și că Domnul este capul acelei armate. – Psalmul 24:10

5. Când a venit Isus pe pământ a fost prima oară când Iehova s-a făcut cunoscut sub numele de ,,Tatăl”. Numele ,,Tatăl” înseamnă dătătorul vieții copiilor. Aceasta marchează începutul noii creații. Isus a fost începutul sau Întâiul născut al lui Dumnezeu Tatăl. ,,Tatăl îl iubește pe Fiul și îi dă în mâini toate lucrurile”. (Ioan 3:35). Dumnezeu îi naște pe toți membrii noii creații, însă el face acest

Cuprins

lucru prin intermediul iubitului său Fiu unic-născut. (Iacov 1:18; 1 Petru 1:1-3; Ioan 5:26; 6:27,57) Atunci, Isus i-a învățat pe discipolii săi să se roage astfel: „Tatăl nostru care ești în ceruri.” (Matei 6:9). Cei ce fuseseră incluși în corpul lui Cristos au devenit parte din noua creație și au devenit fii ai lui Dumnezeu și de aceea i se adresează cu „Tată”. – Romani 8:15.

6. Cel Preaînalt este un nume care simbolizează relația sa cu întreaga creație. Astfel, se înțelege că el este Conducător Suprem peste toate puterile și autoritățile. Orice posedă vreodată o creatură provine de la Cel Preaînalt și se supune voinței sale. El este mai presus de orice. Nu este nimeni ca el şi nici o putere nu îl poate împiedica să își împlinească voința. Numele Cel Preaînalt exprimă supremația peste tot ce există; Acela căruia îi sunt supuse toate guvernele, puterile și creaturile. El este Autorul, Creatorul, Executorul și Desăvârșitorul marelui plan divin.

7. Domnul a permis ca Solomon, fiul lui David, să construiască o casă sau un templu în orașul Ierusalim, și și-a pus numele acolo. (2 Cronici 7:16). Ștefan, îndrumat de spiritul Domnului, a spus despre acel templu: „Dar Solomon a fost cel care i-a construit o casă. Totuşi, Cel Preaînalt nu locuieşte în case făcute de mâini, aşa cum spune profetul.” (Faptele 7:47,48). Acea casă sau templu a prefigurat noua creație și de aceea pare logic ca numele Cel Preaînalt să aibă o aplicație anume la noua creație. „Locul tainic al Celui Preaînalt” e dăruit pentru binele noii creații.

8. ATOTPUTERNIC. Acesta este numele Celui Veșnic, menționat pentru prima oară în Geneza 17:1. La acea vreme, Domnul era pe punctul de a încheia un legământ cu Avraam, după care l-a și încheiat. Atunci numele Avram a fost schimbat în Avraam. Atotputernicul i-a spus, în esență, lui Avraam: „Am făcut și fac acum un legământ cu tine ca să fii tatăl multor națiuni, iar asta se va vedea prin numele tău care de acum înainte va fi Avraam, ce înseamnă tatăl multor națiuni.” Apoi i-a mai spus lui Avraam: „Eu sunt Dumnezeul Atotputernic.”

9. Cu ce scop și-a anunțat el numele? Prin acest lucru, Domnul i-a spus lui Avraam: „Numele Atotputernicul Dumnezeu este pentru tine o garanţie care să îţi arate că pot să împlinesc legământul pe care îl fac acum cu tine şi că îl voi împlini.” A fost ca şi cum Dumnezeu i-ar fi zis: „Avraam. deşi eşti un om bătrân şi soţia ta este şi ea bătrână, eu vă voi înmulţi peste măsură; din voi vor ieşi regi, iar numele meu ATOTPUTERNIC este o garanţie că acest lucru se va face.” Apoi Dumnezeu i-a spus, în esenţă, lui Avraam: „Avraam, fii sincer, fără pată, credincios şi fidel mie şi împlineşte partea ta de legământ şi poţi fi sigur că eu o voi face pe a mea faţă de tine, căci eu sunt Atotputernic şi puterea mea nu are nici o limită.” - Geneza 17:1-21.

10. Avraam avea nevoie de o asigurare de la Dumnezeu pentru ca credinţa sa să poată fi completă. Avea aproape o sută de ani la vremea aceea, iar soţia sa era şi ea o femeie în vârstă. Avraam ştia că, potrivit cursului natural al vieţii, nu ar fi putut avea un fiu de la soţia sa. Pentru el părea absolut imposibil să devină tatăl multor naţiuni, din punctul de vedere strict omenesc. Dar acum Dumnezeu avea să-i facă sigură credinţa. Domnul începea aici să îl folosească pe servul său ca tată al multor naţiuni şi a garantat rezultatul acestei acţiuni prin propriul său nume, Atotputernicul Dumnezeu.

11. Avraam a crezut pe Dumnezeu, iar credinţa sa i-a fost socotită ca dreptate. El a crezut că Atotputernicul era capabil să îndeplinească orice promitea şi că avea să o facă. Şi, deşi nu a slăbit în credinţă, el s-a gândit la corpul său, care era deja atins de moarte, fiindcă avea aproape o sută de ani, precum şi la pântecele Sarei, care era ca şi mort. Dar, datorită promisiunii lui Dumnezeu, el n-a şovăit prin necredinţă, ci a devenit puternic prin credinţă şi i-a dat glorie lui Dumnezeu, fiind pe deplin convins că el putea să şi facă ceea ce promisese.

12. Credinţa lui Avraam stătea în puterea nelimitată a lui Dumnezeu, pe care o semnifica numele său, ATOTPUTERNIC. Când s-a născut fiul lui, Isaac, acela a fost un eveniment fizic ce a dovedit o dată în plus că credinţa lui Avraam avea o temelie stabilă. Apoi a venit timpul când

Cuprins

Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-şi sacrifice propriul fiu. Credinţa lui Avraam a fost pusă atunci la cea mai teribilă încercare. Însă crezând că Atotputernicul Dumnezeu este infinit de puternic, el a fost asigurat în mintea sa că Dumnezeu putea să-l învie pe Isaac din moarte, după ce ar fi fost jertfit şi că o va face. După ce Avraam şi-a dovedit în totalitate credinţa, Atotputernicul Dumnezeu l-a chemat prin îngerul său şi i-a zis:

13. „Fiindcă nu l-ai cruţat pe fiul tău te voi binecuvânta şi îţi voi înmulţi sămânţa ca stelele cerurilor şi ca firele de nisip de pe malul mării. În sămânţa ta vor fi binecuvântate toate naţiunile pământului." Aceasta este o dovadă în plus a faptului că numele Atotputernic a marcat începutul credinţei celui folosit pentru a prefigura noua creaţie şi credinţa care se cere de la noua creaţie şi ne învaţă că membrii noii creaţii trebuie să se bizuie cu tărie pe credinţa în promisiunile lui Dumnezeu, deoarece el este Atotputernic şi promisiunile sale sunt absolut sigure şi vor fi îndeplinite. Acesta este motivul pentru care, atunci când a venit timpul pentru alegerea membrilor corpului lui Cristos, cei care au fost aleşi au fost cei care au avut o credinţă ca a lui Avraam. - Evrei 2:16, Diaglott.

14. IEHOVA. Acesta este numele pe care şi-l ia Domnul şi prin care este cunoscut de poporul Israelului, poporul său ales. Traducătorii au tradus numele Iehova ca „Cel care există prin el însuşi". Numele înseamnă acest lucru, dar înseamnă şi mult mai mult decât atât. Este scris: „Eu m-am arătat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacob ca Dumnezeul cel Atotputernic, dar nu m-am făcut cunoscut lor sub numele meu IEHOVA." (Exodul 6:3) Dumnezeu i-a spus aceste cuvinte lui Moise. Bineînţeles, este adevărat că, cu mult înainte de acel timp, Avraam îl cunoscuse pe Dumnezeu pe numele său Atotputernic, ceea ce înseamnă că el este Cel ce există prin el însuşi; însă el nu i-a fost cunoscut niciodată lui Avraam ca Iehova. Aceasta dovedeşte că numele Iehova semnifică mai mult decât numai Cel ce există prin el însuşi.

15. Numele Iehova pare să semnifice scopurile pe care le are el în ceea ce-l priveşte pe poporul său ales. Dumnezeu i-a ales pe izraeliţi ca să fie poporul său. L-a informat pe Moise că avea să se facă cunoscut acestui popor sub numele de Iehova şi că acest nume, Iehova, avea să semnifice pentru ei scopurile sale pentru poporul său ales. Apoi el l-a îndrumat pe Moise să meargă la izraeliţi şi să le spună că Atotputernicul este Iehova, iar apoi să le explice care erau scopurile lui cu privire la ei. „De aceea, spune-le fiilor lui Israel: „Eu sunt Iehova şi eu vă voi scoate de sub poverile egiptenilor şi vă voi elibera din sclavia lor. Da, eu vă voi lua înapoi cu braţ întins şi cu judecăţi mari...şi vă voi arăta că sunt Dumnezeu. Şi veţi şti că eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru, care vă scoate de sub poverile Egiptului. Vă voi aduce în ţara despre care, ridicându-mi mâna, am jurat că le-o voi da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacob; şi am să v-o dau ca proprietate. Eu sunt Iehova". - Exodul 6:6-8, R.V.

16. În esenţă, Dumnezeu le-a zis aici israeliţilor că îi făcuse o promisiune lui Avraam şi că îi alesese acum pe izraeliţi ca popor al său şi că scopul său cu privire la ei era să îşi împlinească promisiunea pe care i-o făcuse lui Avraam. Israeliţii au prefigurat în acest caz noua creaţie. (1 Petru 2:9,10) Aşadar, numele Iehova semnifică pentru noua creaţie scopurile lui Dumnezeu cu privire la ei şi le mărturiseşte că noua reaţie este o clasă specială care va primi marea sa favoare. Noua creaţie este ca lumina ochilor săi. (Deuteronomul 32:10) Acest lucru este dovedit încă o dată şi de rugăciunea lui David, care este în realitate şi rugăciunea noii creaţii: „Păzeşte-mă ca pe lumina ochilor, ascunde-mă la umbra aripilor tale". - Psalmul 17:8

17. DUMNEZEU. Prin acest nume este făcut cunoscut Cel Veşnic în Biblie la începutul creaţiei. (Gen. 1:1) Acest nume pare, aşadar, să se refere prin excelenţă la el în calitate de Creator al cerurilor şi al pământului şi Dătătorul suflării şi vieţii întregii creaţii. De aceea, profetul spune: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile şi le-a întins, care a întins pământul şi cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc, şi suflet celor ce merg pe el." (Isa. 42:5) Numele Dumnezeu este numele pe care şi-l ia El ca Cel Suprem, Creatorul şi Dătătorul vieţii şi este legat de

Cuprins

responsabilitatea sa faţă de întreaga creaţie. Aşadar, cuvântul Dumnezeu are o implicaţie specială pentru noua creaţie, căci ea este creaţia lui Dumnezeu şi cea mai înaltă parte a creaţiei sale şi singura creaţie căruia el îi dă nemurirea.

O profeţie

18. Psalmul 91 este o profeţie a cărei împliniri este într-un timp viitor timpului când a fost scrisă. Ea nu a putut fi înţeleasă înainte de timpul ales de Dumnezeu pentru împlinirea şi înţelegerea ei. Este o profeţie legată anume de noua creaţie, iar împlinirea sa are loc, fără îndoială, aproape de timpul când se completează pe pământ numărul membrilor noii creaţii. Toate cele patru nume pe care le-a folosit Domnul în profeţie au o mare importanţă pentru noua creaţie. Este rezonabil să ne aşteptăm ca, atunci când soseşte timpul pentru înţelegerea şi aprecierea acestei profeţii, acesta să fie şi timpul împlinirii ei. Timpul înţelegerii semnificaţiei celor patru nume ale Domnului ar putea sugera şi timpul pentru înţelegerea profeţiei şi, aproximativ, timpul ca cei favorizaţi să intre în locul sigur, adică locul tainic al Celui Preaînalt. Deoarece acest psalm este o profeţie, a-l înţelege semnifică faptul că este în curs de împlinire sau că şi-a avut deja împlinirea. Înainte de acest timp, orice interpretare a sa nu ar fi nimic mai mult decât o speculaţie.

19. Deoarece numele „Cel Preaînalt” este direct legat de locul sigur, în versetele de la începutul acestui psalm, înţelegerea acestui nume ar putea fi necesară pentru determinarea timpului împlinirii profeţiei şi semnificaţiei împlinirii ei. Locul sigur este locul tainic al Celui Preaînalt. Prima oară când cuvintele „Cel Preaînalt” sunt folosite în Scripturi are legătură cu salvarea lui Lot de către Avraam, din faţa duşmanilor: „Şi Melchisedec, regele Salemului, a adus pâine şi vin. El era preot al Dumnezeului Preaînalt. Şi el l-a binecuvântat şi a zis: "Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Preaînalt, care a făcut cerul şi pământul!” - Geneza 14:18,19

20. Apostolul a scris despre Melchisedec sub inspiraţie. El se referă la acesta ca preot al Dumnezeului Preaînalt şi afirmă că numele lui înseamnă Regele dreptăţii şi Regele păcii. Apostolul arată apoi că Melchisedec l-a prefigurat pe Isus Cristos, Marele Preot al Dumnezeului Preaînalt, care este „un preot pentru totdeauna în felul lui Melchisedec”. (Evrei 7:1-17) Să observăm că Isus Cristos este Preotul Dumnezeului Preaînalt, nu Preot pentru oameni, ceea ce înseamnă că el slujeşte sau serveşte în funcţia de Preot ca Împuternicit sau Reprezentant Legal al Celui Preaînalt. Discutând despre această problemă, apostolul spune următoarele despre Isus Cristos, Capul noii creaţii: „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, şi aşteaptă de acum ca vrăjmaşii Lui să-I fie făcuţi aşternut al picioarelor Lui.” - Evrei 10:12,13

21. Cuvântul care a fost redat prin „aşteaptă” în textul de mai sus înseamnă a sta, având o atitudine de aşteptare. Acest lucru este în perfectă cu armonie cu cuvintele profetului: "Domnul a zis Domnului meu: „Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale.". (Psalmul 110:1) Când a urcat Isus la ceruri, el s-a aşezat pe tron la dreapta Tatălui său şi trebuie să aştepte până când va veni timpul fixat al lui Dumnezeu ca el să acţioneze. Timpul de aşteptare menţionat aici este evident timpul alegerii şi dezvoltării adunării, inclusiv zilele pregătirii lui Dumnezeu. (Maleahi 3:1; Naum 2:3) Pe parcursul acestei perioade de timp, Satan a fost stăpânul necontestat al lucrurilor ce aparţin de omenire şi el a avut acces şi la ceruri. Faptul că lui Isus Cristos i s-a poruncit să stea la dreapta lui Dumnezeu până când duşmanul va fi făcut aşternutul picioarelor sale, arată clar că el îşi va începe acţiunea împotriva lui Satan la un anumit moment şi că atunci îl va alunga din ceruri pe pământ, care este aşternutul picioarelor lui Iehova.

22. Referindu-ne din nou la Psalmul 91, trebuie să observăm că acel loc tainic, care este şi locul

Cuprins

sigur, este dat pentru a fi folosit de poporul favorizat de Dumnezeu şi pentru ocrotirea acestuia pe parcursul unei perioade de mari necazuri şi probleme. Cei ce sunt în locul sigur spun cu încredere: „zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare, şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!"." (Psalmul 91:2) Aceasta, în legătură cu primul verset din psalm, arată că timpul când Cel Veşnic începe pentru prima oară să se facă de cunoscut noii creaţii ca Cel Preaînalt va fi într-o perioadă de necazuri şi probleme şi că, apoi, Cel Preaînalt se va descoperi prin intermediul Reprezentantului său principal, marele Preot în felul lui Melchisedec. Numele Cel Preaînalt ar fi aplicabil în mod special pentru noua creaţie, prefigurată de Avraam, mai ales în acest timp de necazuri şi de pericol.

23. Acum, făcând referire la Psalmul 110:2, vedem că Domnul stabileşte timpul când Marele Preot în felul lui Melchisedec îşi începe activitatea şi, deci, timpul când Cel Preaînalt se va dezvălui spre binele noii creaţii. " Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpâneşte în mijlocul vrăjmaşilor Tăi!"... Domnul a jurat, şi nu-I va părea rău: „Tu eşti preot în veac, în felul lui Melhisedec. " - Psalmul 110:2,4

24. Ce arată acum faptele, în armonie cu această idee? În 1914 a fost limita timpului de aşteptare a Domnului. Atunci a sosit timpul fixat pentru ca Marele Preot al Celui Preaînalt, „al căruia este dreptul", să intre în acţiune. (Ezechiel 21:24-27) Această chestiune a fost discutată mai detaliat în Turnul de Veghere din 15 septembrie 1925, începând de la pagina 275. La acea dată (1914) s-a născut naţiunea sau împărăţia, templul din ceruri a fost deschis şi ,după aceea a urmat marele război din ceruri în timpul căruia Satan Diavolul a fost aruncat pe „aşternutul picioarelor" lui Dumnezeu. Atunci duşmanul a fost făcut el însuşi aşternutul picioarelor Domnului.

25. Apoi, în 1918, Domnul a venit la templul său, iar cercetarea şi examinarea clasei templului, adică unşilor lui Dumnezeu, a continuat. Asupra clasei unse au venit necazuri şi mai mari. Începând de atunci şi până acum, duşmanul a făcut război cu rămăşiţa seminţei, care are mărturie despre Isus Cristos şi care ascultă poruncile lui Dumnezeu. (Apoc.12:17) Este clar că în acest timp au membrii noii creaţii de pe pământ cea mai mare nevoie de siguranţă şi de un loc sigur.

26. Aproximativ la acea dată (1918), cei aprobaţi au primit de la Domnul veşmintele salvării, care îi identifică drept membri ai clasei unse şi le dă asigurarea că sunt de partea Domnului. Ei au fost aduşi şi sub mantia dreptăţii, care simbolizează sau reprezintă faptul că sunt aprobaţi de Domnul. Această mantie a dreptăţii este făcută de Iehova, iar Mirele o foloseşte pentru clasa miresei. Astfel, cei unşi sunt aduşi în locul sigur. Acesta este locul tainic al lui Dumnezeu şi locul de siguranţă care este rezervat pentru clasa unsă, ai cărei membri sunt aprobaţi de Domnul atunci când vine el la templu. Cei aprobaţi intră în bucuria Domnului. Ei sunt cu totul de partea Domnului. Ei nu îşi preţuiesc vieţile, ci bucuria lor cea mare este să preamărească numele Domnului. Singura lor dorinţă este să-l servească pe Cel Preaînalt sub conducerea Regelui său, Capul lor.

27. Duşmanul lor, Diavolul, doreşte să îi distrugă, fiindcă ei sunt sămânţa femeii, fiii Sionului. De aceea, Cel Preaînalt îi ia în locul său tainic. Prin profetul său, Domnul a prezis sentimentele din inimile acestor micuţi ocrotiţi şi aprecierea lor exprimată pentru această ocrotire. „ O, cât de mare este bunătatea Ta pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine, şi pe care o arăţi celor ce se încred în Tine, în faţa fiilor oamenilor! Tu îi ascunzi, la adăpostul Feţei Tale, de cei ce-i prigonesc, îi ocroteşti în cortul Tău de limbile cari-i clevetesc. Binecuvântat să fie Domnul, căci Şi-a arătat în chip minunat îndurarea faţă de mine: parc-aş fi fost într-o cetate întărită. " - Psalmul 31:19-21

28. Aceste versete îl arată, în armonie cu faptele care au constituit împlinirea profeției, pe Cel Preaînalt începând să acționeze împotriva dușmanului, prin intermediul marelui său Preot la un moment dat, și anume în 1914; că atunci împrejurările au început să fie foarte periculoase pentru noua creație; că cel Prea Înalt a furnizat atunci locul tainic sau locul sigur, pentru poporul său și că

Cuprins

acest secret este o taină pentru toți, chiar și după acel an, în afară de clasa templului. Începând de atunci, toți cei care sunt în locul tainic al Celui Preaînalt și care locuiesc acolo, locuiesc sub umbra Celui Atotputernic.

29. Prin urmare, acești membri cărora li s-a arătat favoare spun, așa cum s-a scris în mod profetic pentru ei: ” Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperişul cortului Lui, şi mă va înălţa pe o stâncă. Iată că mi se şi înalţă capul peste vrăjmaşii mei, care mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiţei, voi cânta şi voi lăuda pe Domnul.” (Psalmul 27:5,6) Aceste versete arată că trebuie să se împlinească într-un timp de probleme sau de necaz; că după aceea cei credincioși vor fi aduși în siguranță în locul tainic al Domnului; că înțelegerea lor este bazată pe o temelie solidă; și că ,apoi, datorită credinței lor și încrederii lor în Domnul și a faptului că știu ce mare favoare le acordă el, ei îi cântă laude Domnului, prin faptul că le vorbesc altora despre planul său și despre măreția sa.

30. Bucuria clasei templului crește pe măsură ce membrii ei ajung la o mai clară înțelegere a celor patru nume pe care le folosește Domnul, prin intermediul profetului său, în legătură cu această profeție. Aceștia privesc spre Cel Preaînalt și spun: Domnul este tăria mea şi pricina laudelor mele; El m-a mântuit.’ (Psalmul 118:14; 27:1; 28:7) Acesta este un timp pentru împlinirea lucrurilor care îi par imposibile clasei templului, deși ei știu că Atotputernicul este la conducere. Pentru ei, numele Atotputernic înseamnă că nimic nu este imposibil, că ,,nici o armă pregătită împotriva lor nu poate reuși”. (Isaia 54:17) Numele Iehova semnifică pentru noua creație scopurile divine privitoare la ea. Dumnezeu a inclus în Cuvântul său scopurile sale. A venit acum timpul pentru marea încercare finală, iar el le va da victoria prin intermediul lui Cristos. – 1 Cor. 15:17

31. Clasa templului înțelege acum că Dumnezeu este marele Creator al cerurilor și al pământului, că el este Începutul și Sfârșitul creației, că noua creație este marea sa lucrare și că, după ce a început această mare lucrare, el o va completa la timpul său fixat și în felul său. (Filipeni 1:6) Așadar, credința clasei templului este completă; ei se odihnesc în siguranță și pot spune plini de bucurii: ,,Sunt în locul tainic al Celui Preaînalt, locuiesc la umbra Atotputernicului. Iehova este refugiul meu, Dumnezeul meu; în el mă voi încrede.”

32. Este evident ,așadar, că locul tainic al Celui Preaînalt este acea situație în care cei credincioși de pe pământ se găsesc în unitate cu Isus Cristos, adică sub mantia dreptății, purtând veșmintele salvării, având pe ei hainele de nuntă și fiind intrați în bucuria Domnului. Prin urmare, concluzia este că locul tainic al Celui Preaînalt a fost disponibil pentru membrii adunării de când Domnul a venit la templul său și nu mai devreme, deoarece mai devreme de acel timp nu a fost nevoie de el. Înseamnă că problema ,,Cine este Dumnezeu?” atinsese punctul culminant și că cei care iau poziție de partea Domnului sunt țintele principale ale dușmanului și ar fi distruși numaidecât dacă nu ar fi ocrotirea asigurată de Domnul. Dușmanul, după ce a fost alungat din ceruri, iese să facă război împotriva rămășiței. Este timpul celui mai mare pericol și celei mai mari ocrotiri. Este adevărat, atunci, că este simultan ,cel mai rău și cel mai bun timp din istorie.

33. Pentru cei care au găsit locul tainic al Celui Preaînalt și care au fost aduși în el datorită marii favori a Domnului, este de maximă importanță să rămână în acest loc. Fiecare dintre aceștia au încheiat un legământ de a face voința lui Dumnezeu. Împlinirea credincioasă a acestui legământ, impulsionată de iubire, este absolut esențială. De aceea i-au fost spuse noii creații aceste cuvinte ale profetului: „Iubiţi, deci, pe Domnul, toţi cei iubiţi de El. Căci Domnul păzeşte pe cei credincioşi, şi pedepseşte aspru pe cei mândri.” - Psalmul 31:23

34. Este sigur că cei ce îl iubesc pe Domnul se vor bucura să-i împlinească voința. Nimeni nu poate fi credincios fără să îl iubească pe Domnul și toți cei credincioși îl vor iubi. Cel Preaînalt le spune tuturor celor din clasa templului, care sunt în locul tainic: ,,Voi sunteți martorii mei că eu sunt

Cuprins

Dumnezeu". Deoarece această mare controversă a atins un punct culminant, Dumnezeu s-a îngrijit ca cei din clasa templului să fie martorii săi, care să le vestească oamenilor că el este Dumnezeu. El este Creatorul cerurilor și pământului, inclusiv a noii creații. Prin urmare, fiecare membru al noii creații are obligația de a-i fi martor Domnului.

35. Așadar, este clar că toți cei ce refuză sau nu reușesc să fie martori pentru numele Celui Preaînalt nu pot locui în continuare în locul tainic. Pentru acest motiv, Turnul de Veghere a subliniat de repetate ori importanța faptului de a-i servi cu bucurie Domnului. Pare sigur că vor fi anumiți indivizi care vor refuza să ia parte la serviciu și unii care se vor împotrivi. Cei credincioși nu se vor implica în așa ceva. Ei nu își vor pierde timpul certându-se cu acești oameni necredincioși, ci îi vor servi cu loialitate Domnului și se vor grăbi să își împlinească cu bucurie însărcinarea. Toți aceștia sunt îndreptățiți să ceară cu încredere promisiunile prețioase pe care le-a făcut Iehova poporului său. Ei pot fi siguri că el își va atinge scopurile privitoare la ei.

36. Cel Preaînalt l-a făcut pe profetul său să ia poziție în apropierea sfârșitului vieții pământești a adunării și să le vorbească în mod profetic celor credincioși din acel punct de vedere. Scopul exprimat al acestei profeții este de a întări credința poporului lui Dumnezeu, astfel încât acesta să stea ferm și să nu se clatine. Profeția, parțial împlinită și în curs de împlinire, îi ajută pe cei credincioși să înțeleagă timpul aplicării sale și a împlinirii sale, iar pe măsură ce acestea progresează, ei văd mai clar modul în care se aplică ea și au și mai multe motive să fie bucuroși. Nimeni altcineva în afară de clasa templului nu poate intra în locul tainic al Celui Preaînalt. Acesteia, profetul lui Dumnezeu îi spune: „ Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare, şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!" – Psalmul 91:1,2

VÂNĂTORUL DE PĂSĂRI

37. Pare folositor ca acum să examinăm cuvintele profeției din versetul care urmează după textul de mai sus: „ Da, El te scapă de laţul vânătorului, de ciumă şi de pustiirile ei." (Versetul 3) Un vânător de păsări este o persoană care se ocupă cu întinderea unor capcane, pentru a prinde unele creaturi, cu scopul de a le face rău sau de a le ucide. O capcană este un instrument sau dispozitiv prin care vânătorul își prinde victima, de obicei de gât. Capcana este un laț pregătit pentru gât, iar când animalul sau creatura ajunge cu capul înăuntru, este prins. Atunci când Domnul face o ilustrație, aceasta este întotdeauna potrivită. Pare sigur că „vânătorul de păsări" menționat aici de către profet este Diavolul și că lațul său constă în metodele pe care le folosește el și în organizația sa care folosește numeroase și diverse metode înșelătoare pentru a-i prinde în capcană pe cei ce pretind a fi servii Dumnezeului Preaînalt.

38. Apostolul Pavel menționează „laţul Diavolului" și cum unii sunt prinși în capcană de către el. (2 Timotei 2:26) În acest context, apostolul spune: „Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!" (Versetul 19) Este vădit că cei prinși în capcana vânătorului de păsări nu au depus toate eforturile pentru a se îndepărta de nedreptate. Cuvântul nedreptate înseamnă nelegiuire. Cel ce este nelegiuit își înfăptuiește propria voință, contrar voinței lui Dumnezeu. Dacă este voința Celui Preaînalt ca acum să se predice temeinic pe pământ că el este Dumnezeu, că împărăția sa este aproape și că el l-a pus pe Regele său pe tron, atunci dacă o persoană consacrată ar refuza sau nu ar reuși să participe la această lucrare a Domnului, ea ar face contrariul voinței lui Dumnezeu și astfel ar dovedi că este nelegiuită.

39. Dacă Dumnezeu a permis construirea de fabrici și mașinării pentru producerea de cărți și publicații cu scopul de a se depune o mărturie temeinică pe pământ și i-a calificat pe cei consacrați

Cuprins

să facă lucrare de producție, atunci dacă cei consacrați nu ar face acea lucrare, aceasta ar însemna să fie nelegiuiți. Dacă Domnul a decis să folosească radioul pentru a-și proclama mesajul despre împărăția sa și a le atrage oamenilor atenția spre cărțile care conțin acest mesaj și a furnizat o organizație de lucrători care să ducă acest mesaj la oameni, atunci oricine dintre cei consacrați care refuză să facă lucrarea aceasta, în măsura în care are posibilitatea, ar da dovadă de nelegiuire. A se opune acestei lucrări ar fi o nelegiuire fățișă. Dacă este adevărat că Watch Tower Bible and Tract Society este folosită de Domnul pentru a-și duce la îndeplinire lucrarea sa într-un mod ordonat, atunci oricine dintre cei consacrați ai Domnului care se opun lucrării pe care o face Domnul sunt nelegiuiți.

40. Nedreptatea sau nelegiuirea este cu siguranță cauzată de dușman. Ce l-ar putea face pe un om să devină nelegiuit? Mândria și ambiția au fost lucrurile care l-au făcut pe Diavol să cadă sub condamnare. Diavolul a transformat mândria și egoismul într-o capcană în care îi prinde și pe alții. Cu alte cuvinte, el îi face să aibă o părere prea bună despre ei înșiși. Apostolul menționează anume această chestiune în legătură cu calificarea fraților de a fi bătrâni în cadrul adunării. Așadar, orice bătrân ar trebui să asculte avertismentul de a se păzi de lațul Diavolului. – 1 Tim. 3:6

41. Sistemul profeților falși este, fără îndoială, și el una dintre capcanele vânătorului de păsări. „Efraim stă la pândă împotriva Dumnezeului meu, proorocului i se întind laţuri de păsări pe toate căile lui, îl vrăjmăşesc S-au afundat în stricăciune, ca în zilele Ghibei; Domnul Îşi va aduce aminte de nelegiuirea lor, le va pedepsi păcatele.” (Osea 9:8,9) Diavolul a reușit să construiască un sistem de profeți falși printre creștini, deoarece unii dintre ei, umflați de mândrie și ambiție, își urmează propriile idei și își predică propria înțelepciune, pentru ca astfel să poată străluci în ochii altora.

42. Ceea ce i s-a întâmplat deja creștinătății îi așteaptă și pe unii dintre cei care sunt în prezent în adevăr. Profeția din psalmul 91 li se aplică fără îndoială și celor care sunt în prezent în adevăr sau care au fost în adevăr. Una dintre mașinațiile adversarului este de a-i face pe creștinii consacrați să dezvolte în mintea lor idei eronate despre lucrarea Domnului și să-și exercite propria voință contrar voinței lui Dumnezeu. Mândria duce la neloialitate, iar aceasta înseamnă a nu face ceea ce poruncește Dumnezeu, ceea ce ar fi contrar voinței lui Dumnezeu. Cei ce fac astfel sunt lucrători ai nelegiuirii sau nedreptății.

43. Isus a prezis că o astfel de situație avea să apară la sfârșitul perioadei secerișului, când a spus: „ Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, şi ei vor smulge din Împărăţia Lui toate lucrurile, care Sunt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea”. (Matei 13:41) Această strângere înseamnă ,în mod evident, o separare a acestor persoane din organizația Domnului. Din cauza mândriei și egoismului, ele devin nelegiuite, iar conduita lor le face să cadă în capcana vânătorului de păsări. Însă cel care este în locul tainic al Celui Preaînalt şi care continuă să locuiască acolo nu poate fi atins de lațul dușmanului. El nu își pune încrederea în om și nici măcar în el însuși. Încrederea sa este în Domnul. „ Mai bine este să cauţi un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om; mai bine să cauţi un adăpost în Domnul decât să te încrezi în cei mari.” – Psalmul 118:8,9

44. A avea o minte umilă înseamnă a avea încredere deplină în Domnul și în aranjamentul său, a crede că Domnul își conduce propria lucrare și a se conforma cu bucurie acesteia. Dumnezeu le acordă favoare celor ce fac astfel, însă pe ceilalți îi îndepărtează de la el. (1 Petru 5.5,6) Cei umili doresc doar să știe care este voința lui Dumnezeu și nu altceva. În locul tainic al Celui Preaînalt, aceștia locuiesc în siguranță și sunt ascunși de capcanele celui rău, care caută să-i distrugă. Profetul le spune acestora: „Cel Preaînalt îi va salva negreşit din laţul vânătorului de păsări.”

45. Pare să fie o relație strânsă între capcana vânătorului de păsări și ciuma distrugătoare. Roterham redă acest verset astfel: „El îi va scăpa de laţul vânătorului de păsări, de distrugere şi ciumă.” Cuvântul „ciumă” înseamnă o plagă nimicitoare și o boală virulentă. „Distrugătoare” este

Cuprins

definit ca ceva dăunător, care râvnește cu lăcomie și atacă cu violență, dezgustător, corupt și foarte rău. Desigur că ciuma distrugătoare avea să vină de la Diavol și se poate spune foarte bine că este o plagă nimicitoare, însoțită de ceea ce râvnește cu lăcomie.

46. Diavolul a folosit mândria, ambiția și egoismul pentru a-i face pe mulți să cadă. Mândria și ambiția au fost lucrurile care l-au făcut pe Diavolul să râvnească la ceea ce îi aparținea de drept numai lui Iehova. Mândria, egoismul, ambiția și lăcomia îi pot face pe oameni să caute să obțină ceea ce nu le aparține. Un astfel de mod de a acționa este corupt, dezgustător și extrem de rău.

47. Evenimentele cunoscute de mulți oameni ,care sunt în prezentul adevăr ,arată despre timpul când a venit Domnul la templul său că atunci vor fi unii falși creștini care vor pretinde că sunt în adevărul prezent și care nu numai că devin mândri și nelegiuiți și refuză să facă lucrarea de seceriș în modul în care a hotărât Dumnezeu, ci fac mai mult decât atât. Ei dau dovadă de o dorință arzătoare de a stăpâni peste lucrarea de pe pământ a Domnului și a o controla pentru propriile lor scopuri egoiste. S-au văzut clar la ei mai multe dovezi de lăcomie și o dorință de a lua controlul asupra lucrurilor peste care numai Domnul poate hotărî. Eșuând în scopurile lor, ei au devenit decăzuți și răi și au depus de repetate ori eforturi de a distruge lucrarea pe care o făcea și încă o face Societatea în numele Domnului și prin favoarea sa.

48. O fiară sălbatică prinsă în laț va încerca cu disperare să distrugă orice creatură vie care se găsește în apropierea sa și care i se împotrivește. Unii, atunci când sunt prinși în capcană de către vânătorul de păsări, Diavolul, și deoarece Domnul nu le permite să își aducă la îndeplinire scopurile, manifestă o dispoziție similară spre nelegiuire, încercând să distrugă bunul nume și reputația măcar a unora dintre servii Domnului, care îi slujesc și fac lucrarea sa, încercând ,de asemenea, să distrugă și lucrarea Domnului. Aceștia produc dezbinare printre frați și fac ca unii să nu mai fie curați. Faptele arată că unii care pretind a fi micuții Domnului au trecut prin experiențe identice în ultimii ani.

49. ,,Omul neastâmpărat stîrneşte certuri, şi pîrîtorul desbină pe cei mai buni prieteni. Omul asupritor amăgeşte pe aproapele său, şi-l duce pe o cale, care nu este bună. Cine închide ochii, ca să se dedea la gânduri stricate, cine-şi muşcă buzele, a şi săvârşit răul.” (Proverbele 16:28-30) Un om împotrivitor este o persoană care nu dorește să facă ceea ce i se cere și care insistă cu încăpățânare și fără judecată ca lucrurile să se facă în felul său egoist. Pe calea oamenilor de acest fel se găsește întotdeauna capcana Diavolului, iar ei cad de cele mai multe ori în această capcană. (Proverbele 22:5) Manifestarea unei astfel de nelegiuire și depravare este dezgustătoare și insuportabilă în ochii lui Dumnezeu. ,, Căci Domnul urăşte pe oamenii stricaţi, dar este prieten cu cei fără prihană. Blestemul Domnului este în casa celui rău, dar locuinţa celor neprihăniţi o binecuvântează.” – Proverbele 3:32,33.

50. Din Cuvântul Domnului se poate înțelege clar că cei cu inima împotrivitoare nu vor fi aduși în locul tainic al Celui Preaînalt. (Proverbele 11:20) Însă cei care umblă umil înaintea Domnului, care își găsesc plăcerea în a face voința sa și care sunt găsiți veghind cu credință interesele împărăției Domnului, vor fi aduși în locul tainic al Celui Preaînalt. Rămânând acolo, aceștia au promisiunea că vor fi în siguranță și vor fi ocrotiți de ciuma distrugătoare. În aceste împrejurări sigure, ei pot spune: ,,Iehova este refugiul meu și fortăreața mea; stăm la umbra Atotputernicului (ceea ce înseamnă că se folosește toată puterea spre binele nostru); Iehova și-a exprimat scopurile cu privire la noi și noi vom face cu bucurie orice ne cere El; suntem creaturile lui Dumnezeu și vom completa în noi lucrarea sa; suntem în locul sigur și vom cânta despre onoarea numelui său și îl vom lăuda cu glorie.”

[*Va urma*]

Cuprins

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-5. Pentru cine este ,,locul tainic al Celui Preaînalt”? Care sunt cele patru nume pe care le folosește Domnul cu referire la sine în acest text? Ce alte nume a mai folosit el și în ce împrejurări au fost ele folosite pentru prima oară?

6,7. Ce semnifică numele ,,Cel Preaînalt” și unde se spune că locuiește el?

8-13. Unde apare pentru prima oară numele ,, Cel Atotputernic” în Scripturi și în ce situație? De ce a fost folosit tocmai acest nume în acea împrejurare? De ce avea Avraam nevoie de asigurări speciale că legământul avea să fie împlinit? De ce este folosit numele ,,Cel Atotputernic” în textul nostru?

14-16. Ce înseamnă numele ,,Iehova”? Când și în ce circumstanțe a fost el folosit prima dată de om și ce semnificație au pentru noi aceste lucruri?

17. Unde se găsește prima dată numele ,,Dumnezeu” în Scriptură și ce semnifică acesta?

18-21. La ce se referă profeția din Psalmul 91? Când putea fi ea înțeleasă? Când a fost folosit pentru prima oară numele ,,Cel Preaînalt” în Biblie? Discutați circumstanțele acestui eveniment. Ce înseamnă numele Melchisedec și pe cine a prefigurat el? Explicați Evrei 10:13 în legătură cu acest lucru.

22-25. Explicați Psalmul 91:2 și arătați în ce fel este el legat de versetul precedent. Când trebuia să înceapă să acționeze Marele Preot al Celui Preaînalt și de unde știm acest lucru? Ce lucruri remarcabile au avut loc între 1914 și 1918?

26-29. Când aveau servii Domnului să aibă cea mai multă nevoie de un loc sigur? Când li s-au dat lor ,,veșmintele salvării” și ,,mantia dreptății” și ce semnifică aceste simboluri? Ce înseamnă acum ,,locul tainic al Celui Preaînalt” și de ce anume protejează el noua creație? Explicați Psalmul 27:5,6 în acest sens.

30-36. De ce au o așa mare bucurie și încredere în prezent cei din clasa templului? Care este singurul fel în care putem continua să locuim în ,,locul tainic”? Care este scopul exprimat al acestei profeții?

37-40. Ce se înțelege prin ,,lațul vânătorului de păsări”? Ce expresie asemănătoare folosește apostolul Pavel și cum indică el în context că putem scăpa din capcană? Ce înseamnă ,,a ne îndepărta de nedreptate”? Dați un exemplu de nelegiuire.

41-44. Citați și aplicați Osea 9:8,9. Arătați cum ar putea fi unele persoane din prezentul adevăr în pericolul de a cădea în capcana vânătorului de păsări și să fie strânși din împărăție și scoși din ea. Cui îi acordă Dumnezeu în special favoarea sa și de ce?

45-50. Ce se înțelege prin ,,ciuma distrugătoare” și cum au fost unii afectați astfel atunci când a venit Domnul la templul său? Ce nelegiuire și fărădelege au manifestat ei? Se pot aștepta aceștia să găsească ,,locul tainic” și să intre în el? Ce simt în prezent adevărați servi ai Domnului? P. 45-50

SOLOMON DEDICĂ TEMPLUL

“Mă bucur când mi se zice ,,Haidem la Casa Domnului!” - Psalmul 122:1

Prima lucrare concretă pe care a inițiat-o Solomon după evenimentele tulburătoare din perioada timpurie a domniei sale a fost construirea templului, după dorința și scopul tatălui său, David, care a dorit din toată inima construirea unui templu pentru chivotul lui Dumnezeu. Într-

Cuprins

adevăr, Solomon a fost însărcinat să împlinească această lucrare, pentru venerarea lui Iehova și pentru onorarea numelui său.

2. Iehova nu a intenționat niciodată ca Israelul să fie un popor războinic, iar acum această națiune nu mai avea dușmani de cucerit, pentru că David a supus toate aceste națiuni, pe edomiți, pe moabiți și pe toți cei de pe întinsul țării făgăduite lui Avraam. Dacă David, a cărui putere militară creștea, ar fi încercat să lărgească granițele dincolo de fluviul Egiptului în sud sau dincolo de Eufrat la nord, ar fi încălcat flagrant voința lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a trasat dinainte granițele Israelului. Drept urmare, Dumnezeu nu a dorit ca Israelul să aibă puteri pământești sau chiar să fie considerată o putere mondială. Astfel, având în vedere faptul că nimeni nu a disputat ascensiunea lui Solomon la tron, deși câțiva oameni proeminenți nu era în același spirit cu Solomon, a fost pace în toate zilele lui pe întinsul Israelului.

3, Marile lucrări ale lui Solomon și modificările pe care le-a adus Ierusalimului, făcându-l unul dintre cele mai frumoase orașe din lume, arată că Solomon era un tânăr cu idei și idealuri mărețe. Schițele templului i-au fost oferite de tatăl său, care le-a primit, la rândul său, de la Iehova; căci Dumnezeu nu ar fi putut accepta o casă pentru el, construită după ideile unui simplu om. Dar înfrumusețarea casei, decorarea și ornamentarea ei de către Solomon au fost acceptate de Iehova - 1 Cronici 28:12.

4. Deși templul în sine, locul sfânt și sfânta sfintelor nu se dorea a fi o clădire extrem de mare, a fost totuși necesar să se facă pregătiri deosebit de consistente pentru amplasarea lui și a împrejurimilor lui. Din moment ce munca propriu-zisă de construcție a început în al patrulea an al domniei lui Solomon, probabil că mare parte din lucrările de pregătire fuseseră deja realizate. David a pus zidari să cioplească pietrele pentru templu și a adunat mult lemn de cedru, poate din Tir sau Sidon; în afară de acestea a adunat multe materiale prețioase pentru serviciul templului - 1 Cronici 22:2-4.

5. Atunci când Solomon a demarat munca de pregătire a materialelor, a procedat într-o manieră foarte bine organizată. Mai întâi, urmând exemplul tatălui său, i-a angajat pe toți străinii din țara Israelului, rămășită a vechilor locuitori ai Canaanului, pe care copiii lui Israel nu au putut să îi nimicească pe deplin. Au fost numărați 153.600 de oameni din rândul lor. Dintre aceștia, 70.000 au fost făcuți purtători de poveri (hamali) și 80.000 cioplitori în munți. Cei 3600 rămași au fost numiți supraveghetori. În afară de aceștia, Solomon a strâns 30.000 de bărbați din tot Israelul. Pe aceștia i-a trimis în Liban, cu rândul, câte 10.000 pe lună - o lună în Liban, două acasă. Străinii erau tratați ca robi, dar Solomon nu a robit pe nimeni din rândul izraeliților - vezi 1 Regi 9:22.

6. O asemenea lucrare cu un număr atât de mare de muncitori angajați a generat o agitație mare în țară, deși probabil că Ierusalimul în sine a fost mai puțin tulburat decât se aștepta. Multe dintre pietrele mari pentru fundația templului și clădirea propriu-zisă au fost cioplite chiar sub oraș, așa cum o arată descoperirile geografice moderne. Unele dintre pietre au fost aduse de lângă Betleem; și, pe Muntele Libanului, marea armată forfotea de zor tăind copacii falnici și făcând poteci pe care să-i aducă pe maluri, pentru a pluti până la Iope. Dar, în aria din jurul templului propriu-zis, după ce suprafața pământului a fost pregătită, nu era prea mult zgomot tipic unei construiri. Este consemnat că „În timpul construirii nu s-au auzit în casă nici ciocane, nici securi, nici alte unelte de fier.” - 1 Regi 6:7.

7. Construirea templului a început în al patrulea an al domniei lui Solomon și a fost terminată în al unsprezecelea an, în luna Bul, care corespunde lunii Noiembrie. Însă, numai cu 11 luni mai târziu, în luna a șaptea a celui de-al doisprezecelea an de domnie al lui Solomon, chivotul a fost adus în noul său lăcaș de odihnă, în sfânta sfintelor și a fost dedicat serviciului Domnului. În mod adecvat,

Cuprins

chivotul a fost ultimul lucru care a fost dus înăuntru, căci toate instrumentele şi vasele de serviciu au fost deja pregătite și așezate la locul lor.

8. Atunci când preoții au ieșit din sfânta sfintelor, care în zilele din vechime se odihnea deasupra tronului îndurării, a apărut din nou norul, arătând oamenilor că Dumnezeu se întâlnește acolo cu poporul său. Curând, acesta a umplut templul, astfel încât preoții nu puteau să rămână acolo să slujească, nici măcar în sfânta sfintelor, „căci slava Domnului umpluse Casa Domnului.” (1 Regi 8:11) Norul, în sine, nu era gloria Domnului; acea expresie este folosită pentru a se referi la o prezență specială. Norul a devenit luminos, sub gloria divină.

9. Solomon s-a adresat apoi lui Iehova, spunând: „ Atunci Solomon a zis: „Domnul a zis că vrea să locuiască în întuneric! Eu am zidit o casă care va fi locuinţa Ta, un loc unde vei locui pe vecie!” (1 Regi 8:12, 13). Apoi s-a întors cu fața și a binecuvântat întreaga adunare a Israelului, adunată în curțile templului. Apoi, pe o platformă de aramă pe care o înălțase înaintea altarului, a îngenuncheat înaintea întregii adunări şi întinzându-și mâinile spre ceruri, s-a rugat ca Dumnezeu să binecuvânteze poporul. A mărturisit gloria lui Dumnezeu prin bunătatea sa și promisiunea făcută lui David, tatăl său, și a stăruit ca această casă de rugăciune să fie un loc unde copiii lui Israel să-și poată aducă plângerile, jalbele și să găsească grație și ajutor în toate timpurile de nevoie.

10. Rugăciunea lui Solomon cu acea ocazie este cea mai lungă consemnată în Scripturi. Această rugăciune dezvăluie sufletul îndurător al unui om care îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu și pe poporul lui Dumnezeu. Vorbind despre necazurile pe care poporul le-ar putea înfrunta, fie moarte sau ciumă, tăciune sau mană, lăcuste sau omizi, necazuri de la duşmanii care atacă sau boală, molimă, Solomon se roagă ca toate rugăciunile, fie ale oricărui om lovit, fie ale întregului Israel, care va cunoaște suferință și își vor întinde mâinile spre această casă, să fie auzite. „ dacă un om va întinde mâinile spre casa aceasta . . . ascultă-l din ceruri, din locul locuinţei Tale, şi iartă-l; răsplăteşte fiecăruia după căile lui, Tu care cunoşti inima fiecăruia. . . ca să se teamă de Tine, şi să umble în căile Tale” (2 Cronici 6:28-30) El include chiar și pe străin în aceste binecuvântări, spunând: „Când străinul, care nu este din poporul tău Israel, va veni dintr-o ţară depărtată, din pricina Numelui Tău celui mare, din pricina mânii Tale celei tari şi din pricina braţului Tău întins, când va veni să se roage în casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinţei Tale, şi dă străinului aceluia tot ce-Ţi va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău, să se teamă de Tine, ca poporul Tău Israel, şi să ştie că Numele Tău este chemat peste casa aceasta pe care am zidit-o!” - 2 Cronici 6:32, 33.

11. După ce Solomon s-a ridicat din rugăciunea sa, a stat în fața adunării și a binecuvântat-o din nou, exprimându-și dorința și scopul lui Dumnezeu ca Israel să fie păstrat mereu înaintea lui „ca toate popoarele pământului să ştie că Iehova este adevăratul Dumnezeu și că nu este altul.” (1 Regi 8:60) Apoi, atunci când Solomon a adus arderea de tot , s-a pogorât foc din cer și a mistuit jerfa și toate ofrandele de pe altar. La vederea acestor fapte, oamenii s-au plecat cu fețele la pământ și l-au glorificat și l-au lăudat pe Iehova. - vezi 2 Cronici 7:1-3.

12. Dacă mutarea chivotului din casa lui Obed-Edom la sălașul temporar pregătit de David pe Muntele Sion a adus bucuria descrisă în Psalmul 24, atunci acel psalm va fi fost cântat, probabil, cu mai multă bucurie și recunoștință atunci când chivotul a fost mutat de pe Muntele Sion, purtat prin vale și urcat pe Muntele Moria, la locul său din templu. Solomon a văzut în această strămutare împlinirea (cel puțin parțială) a Psalmului 132:8, 9 - vezi 2 Cronici 6:41.

13. Ziua așezării chivotului a fost prima zi a ospețelor din corturi, pentru care Solomon s-a pregătit cu mare amploare. Dintr-un anume motiv, ce nu este însă menționat, chivotul nu a fost pus în locul său la timpul potrivit pentru a păstra ziua jertfelor de ispășire, din a zecea zi a lunii aceleia, deși nu a fost o zi de ispășire în Israel din zilele lui Eli, adică de cel puțin o sută de ani.

Cuprins

14. Solomon avea în jur de treizeci de ani; şi, datorită cunoştinţelor, înţelepciunii şi experienţei sale, era un om matur. Evident că scopul lui (şi trebuie să presupunem că era ghidat de înţelepciune cerească) era de a face din întoarcerea acasă a chivotului şi dedicarea templului o sărbătoare, un moment de bucurie. Marele eveniment al acelei zile a fost că Dumnezeu a acceptat rugăciunea şi închinarea unui popor acceptabil.

15. Chiar în acea primă zi, preoţii au adus chivotul legământului lui Iehova înăuntru, la locul lui, în încăperea preasfântă a casei, în Sfânta Sfintelor, sub aripile heruvimilor. (1 Regi 8:6). Chivotul ajunsese, în fine, acasă. Este consemnat că nu se afla nimic în chivot ,în afară de două table de piatră; vasul cu mană şi toiagul lui Aaron nu se mai aflau acolo. Probabil că au fost luate pe când chivotul se afla în ţara filistenilor.

16. Simbolismul Bibliei care este mereu înaintea ochilor noştri; în aceste lecţii ne învaţă că există o corespondenţă între pregătirea templului şi întemeierea lui ca o casă de rugăciune şi închinare, unde Dumnezeu se va întâlni cu poporul său şi cu lucrarea pe care o face acum pe pământ. În cel mai deplin sens al cuvântului, adevăratul templu, în care popoarele pământului i se vor închina lui Iehova nu a fost ridicat încă; dar, a fost demonstrat atât de clar în această privinţă celor care îl urmează cu credinţă pe Domnul, că Domnul a venit la templul său în anul 1918, când a început să-şi manifeste gloria faţă de servii săi.

17. Uneori, aceia care nu înţeleg întreabă de ce mesajul adevărului prezent nu cere mai multă exprimare a căinţei, a regretului pentru păcatele comise, ci este mai degrabă un mesaj care face apel oamenilor să-l omagieze pe Dumnezeu şi să vină să i se închine la templul său sfânt. Răspunsul este: pentru că realitatea trebuie să urmeze tipul, exemplul simbolic. În rugăciunea sa, Solomon se referă permanent la nevoia binecuvântării ocrotitoare a lui Dumnezeu, pe care o reprezintă altarul şi serviciul zilnic al preoţilor şi scaunul îndurării. Dar principala caracteristică a sărbătorii şi ospăţului a fost bucuria unui popor acceptat, care îl laudă pe Dumnezeu pentru că, în fine, acesta, reprezentat fiind de chivot, rămânea cu ei. Aceasta este mesajul îndurător pe care Dumnezeu l-a dat acum servilor săi, pentru a-l mărturisi unei lumi străine de el, din cauza păcatelor lor. El vrea ca ei să ştie că le-a oferit un mod de ispăşire a păcatelor şi că pot veni la casa lui ca să îl venereze, să-i primească iertarea şi binecuvântările sale de viaţă milostive.

18. Faptul că templul a fost, în mare parte, construit cu sprijinul muncii unor străini, simbolizează că nu era un loc de închinare doar pentru Israel, ci o aluzie la ce va spune mai târziu Isaia; „Casa mea se va numi casă de rugăciune pentru toate popoarele”; anticipând vremurile în care cuvintele psalmului (86:9) se vor împlini: „ Toate neamurile pe care le-ai făcut, vor veni să se închine înaintea Ta, Doamne, şi să dea slavă Numelui Tău.”.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-3. Care a fost prima mare lucrare din domnia lui Solomon? În ce privinţe a fost diferită domnia sa de cea a lui David? Ce alte lucrări a înfăptuit el?

4-7. Când a început Solomon construcţia templului şi cum a fost realizată această lucrare? A fost folosită forţă de muncă străină? Cum au fost folosiţi mulţi israeliţi? De unde au provenit materialele? Când a fost terminat templul?

8-11. Cum şi-a manifestat Dumnezeu acceptarea, încuviinţarea şi ce a zis şi făcut apoi regele Solomon? Ce s-a întâmplat când şi-a încheiat rugăciunea?

12-15. Ce a văzut Solomon în strămutarea chivotului de la Muntele Sion la Muntele Moria? În ce moment al anului se petrecea aceasta? Ce vârstă avea Solomon pe atunci? Ce conţinea chivotul?

Cuprins

15-18. Ce simbolizează templul lui Solomon, dedicarea lui şi închinarea? Ce simbolizează folosirea forţei de muncă străină la construirea lui?

Regatul dezbinat

"Mândria merge înaintea pieirii, şi trufia merge înainte căderii." - Proverbe 16:18

Regatul Israelului, care a fost ridicat prin strădaniile lui David la un statut de frunte în rândul naţiunilor şi care şi-a atins maximul de glorie în vremea lui Solomon, nu era menit să dureze mult. Dintr-un punct de vedere uman, îi lipseau elementele necesare pentru stabilitate, căci victoriile lui David asupra duşmanilor Israelului aveau, ca prim scop, reducerea puterii lor, mai degrabă decât îmbunătăţirea condiţiei popoarelor supuse. Sub Solomon, regatul a afişat opulent multă bogăţie; şi multe clădiri magnifice au fost ridicate pe întinsul ţării şi la marginile deşertului, precum Tadmor sau Palmyra, un oraş de renume mondial. Dar aceste realizări au fost obţinute, în mare măsură, prin taxe şi muncă silnică.

2. După construirea templului lui Iehova, Solomon părea să îşi afişeze bogăţia, dar avea încă destulă grijă de popor; dar, în zilele mai târzii ale domniei sale, părea să-i fi păsat mai puţin de bunăstarea popoarelor peste care domnea, petrecându-şi timpul desfătându-se în lux şi plăcere. Studentul în Biblie observă aceste părţi, dar nu vede în ele o greşeală din partea lui Dumnezeu. Ştie că Dumnezeu nu voia atunci să întemeieze o mare împărăţie pe pământ, ci să prefigureze lucruri pentru viitor, pentru ca, în acel viitor, servii săi, care vor fi aleşi să-i împlinească lucrarea, să fie instruiţi corespunzător în legătură cu ce vor trebui să facă pentru el.

3. Nu a fost nici un război în Israel în zilele lui Solomon. Aceasta se datora în parte faptului că David a redus la zero puterea militară a duşmanilor şi, în parte, faptului că Dumnezeu dorea ca domnia lui Solomon să fie una plină de pace, pentru a o face să ilustreze domnia Prinţului Păcii, atunci când tot pământul se va odihni (Isaia 14:7); când oamenii nu se vor mai război (Isaia 2:4) şi când oamenii vor învăţa să trăiască împreună în dragoste şi bucuria binefacerilor lui Dumnezeu – Apoc.21:1-5.

4. Dar, deşi nu era nici un război, regatul lui Solomon nu a fost lipsit de frământări interne; şi au apărut chiar semne că unitatea regatului întemeiat de David nu va rezista foarte mult. Atunci au început să opereze legile naturii umane. Cucerirea prin forţă brută nu a fost niciodată eficientă. Un popor supus trebuie să fie condus de dreptate, bunătate şi dragoste.

5. Felul în care David a cucerit Edom prin Ioab a fost foarte drastic şi crud (1 Regi 11:15). Unul dintre prinţii tineri ai Edomului a scăpat fugind în Egipt, şi acolo a găsit adăpost şi favoruri din partea regelui, despre care se spune că era dintr-o altă dinastie decât faraonul cu a cărui fiică s-a căsătorit Solomon. Atunci când acest prinţ edomit a auzit că David şi Ioab au murit, acesta s-a întors în Edom şi a pricinuit necazuri lui Solomon. Alte tulburări s-au iscat în nordul îndepărtat; aveau loc revolte în Damasc. Dar probleme mai serioase se iscaseră chiar acasă, în parte prin acţiunea lui Iehova.

6. Ieroboam, un om destoinic din seminţia lui Iosif, a fost făcut supraveghetor al seminţiei sale la lucrările de construire a fortificaţiilor oraşului. Priceperea lui l-a adus în atenţia lui Solomon şi, după cum o vor dovedi evenimentele, în atenţia Domnului. Într-o zi, pe când Ieroboam pleca din Ierusalim, s-a întâlnit într-un loc anume cu profetul Ahia, care era din Silo şi, deci, din aceiaşi seminţie. Pe când Ieroboam se apropia, Ahia, pe care îl cunoştea probabil foarte bine, şi-a luat veşmântul său cel nou şi l-a rupt în douăsprezece bucăţi; a dat zece dintre ele tânărului şi a spus că

Cuprins

acesta era mesajul lui Iehova pentru el, că, după moatea regelui, va fi făcut conducător peste zece seminţii ale Israelului.

7. Nu ni se spune dacă Ieroboam aproba întru-totul lucrările lui Solomon şi taxele mari care erau necesare pentru efectuarea lor. Poate că era încântat că avea o muncă potrivită şi nu era foarte îngrijorat în alte privinţe; dar faptul că era ambiţios este dezvăluit de cuvintele profetului: „Vei domni peste tot ce-ţi poftește sufletul.” Era declararea unui fapt: nimic nu-l chema pe Ieroboam să facă altceva decât să aştepte timpul ales de Iehova - Vezi 1 Regi 11:34, 35, 37.

8. Istoricul Josephus spune că Ieroboam a condus o revoltă, pe care mulţi oameni o doreau din cauza taxelor împovărătoare. Este evident că s-a întâmplat ceva neobişnuit; căci Ieroboam a fugit din Ierusalim în Egipt. Regele Egiptului, care o dăduse pe sora reginei prinţului edomit, i-a dat ca soţie lui Ieroboam pe alta dintre surorile reginei. Evident că faraonul se aştepta să beneficieze de ajutorul celor doi tineri în planul său de a pune mâna pe unele dintre bogăţiile lui Solomon de îndată ce s-ar fi găsit într-o poziţie care să-i permită această tentativă. Astfel, atunci când Solomon a murit şi fiul său Roboam a venit la tron, erau mai mult decât mici scântei de nemulţumire în Israel: exista deja o creştere semnificativă a spiritului de revoltă.

9. Roboam a fost acceptat în Ierusalim în locul lui Solomon, tatăl său; dar seminţiile din nord s-au adunat la Sihem în Efraim, pentru acceptarea lui ca rege; iar el a ales să meargă acolo pentru a fi făcut rege de ei. A căutat astfel să conserve sentimentele puternice ale seminţiilor din nord, care au văzut că gloria le-a fost luată şi dată tribului lui Iuda. Dacă Roboam ar fi fost un adevărat urmaş al lui David, care îl onorează pe Dumnezeu, ar fi căutat sprijin în Dumnezeu şi ar fi stat în Ierusalim, locul pe care Dumnezeu l-a marcat drept centru al său de guvernare. Probabil că ştia de profeţia făcută lui Ieroboam de Ahia, dar era nepăsător faţă de ea şi a procedat cum a crezut de cuviinţă. De îndată ce Solomon a murit, prietenii lui Ieroboam l-au sfătuit în această privinţă în Egipt, iar el s-a întors şi a mers la Sihem.

10. Înainte ca seminţiile nordice să îl accepte pe Roboam, i-au cerut să le uşureze cumva povara pe care tatăl său le-a pus-o pe umeri. Drept răspuns, Roboam le-a cerut trei zile de gândire. Mai întâi le-a cerut părerea sfetnicilor lui bătrâni; ei l-au sfătuit să uşureze povara poporului. El le-a respins sfatul. Apoi i-a întrebat pe tineri, iar ei, căutând probabil să se bucure de luxul de la curtea regelui, l-au sfătuit să îngreuneze chiar mai mult poverile, iar nemulţumirile lor să fie reprimate aspru. El a acceptat, în schimb, sfatul lor, şi oamenii au plecat imediat nemulţumiţi şi învrăjbiţi. Aproape imediat Roboam a început să perceapă taxe grele de la populaţie, dar oamenii l-au ucis pe colectorul-şef de taxe şi l-au proclamat rege pe Ieroboam. Roboam s-a grăbit înapoi la Ierusalim şi astfel regatul Israelului a fost rupt în două, zece seminţii împotriva uneia, seminţia lui Beniamin fiind inclusă în Iuda.

11. Gloria regatului a apus curând. Ieroboam nu îl iubea pe Dumnezeu, dar era regele pe care îl voia poporul; deci, au primit ce şi-au dorit. Idolatria a fost curând instaurată în regatul de nord. Ieroboam avea, bineînţeles, să aducă înapoi cu el multe din lucrurile dezgustătoare din acea ţară idolatră. Pentru a împiedica oamenii să meargă în Ierusalim să-l venereze pe Iehova în templu, Ieroboam a construit două altare, unul în nord, în Dan şi altul în Betel, şi a făcut idoli la care oamenii să se închine. Aceasta a fost primul caz de folosire a religiei în scopurile statului; căci ceea ce a făcut Ieroboam a fost un gest politic, menit să-i orbească pe oameni. Faptul că l-a dezonorat pe Iehova nu însemna nimic pentru el. Era un formalism de cea mai joasă speţă.

12. La întoarcerea sa, Roboam a adunat o armată pentru a supune seminţiile din nord; dar un profet al Domnului i-a poruncit să reziste acestei porniri, iar el s-a supus. Nimeni dintre cei care i-au dat sfaturi rele nu îl mai putea ajuta să iasă din nenorocirea în care a aruncat Israelul şi, din moment ce el însuşi nu părea să aibă o voinţă puternică, regatul său micşorat era cu mult mai slab. Nu a durat

Cuprins

mult până când egiptenii au venit să jefuiască Ierusalimul şi templul de mare parte din aurul care era văzut acolo într-o asemenea abundenţă. Plăcuţele de aur care împodobeau unele porţiuni alte templului au fost înlocuite cu cupru, o copie ieftină şi un simbol potrivit ipocriziei care domnea acum.

13. Cauza prăbuşirii regatului Israelului a fost indulgenţa egoistă. Interesele lui Dumnezeu au fost uitate şi bunăstarea poporului nu conta. Oamenii erau văzuţi ca simple instrumente care furnizează toate cele necesare regelui. Idealul pe care Solomon îl avea atunci când a spus „acest mare popor al tău" în rugăciunea sa către Iehova a dispărut cu totul.

14. Ce lecţii pentru noi găsim în aceste lucruri? Există câteva lucruri care ies în evidenţă; dar principala lecţie este că toţi aceia care, într-un fel sau în altul, primesc privilegiul de a-l servi pe Iehova, trebuie să aibă două lucruri în mod deosebit în gândul lor: (1) că pe tot parcursul serviciului lor sunt atât privilegiaţi, cât şi obligaţi să caute interesele lui Dumnezeu şi onoarea numelui său; şi (2) să îşi amintească că au primit aceste privilegii pentru a căuta binele poporului său şi a le fi păstori oamenilor.

15. Servul lui Iehova, oricare ar fi poziţia lui, fie înaltă sau joasă, trebuie să considere întotdeauna că şi-a primit privilegiile pentru a-i servi pe ceilalţi. El nu trebuie să-şi slujească sieşi sau să se folosească de funcţia sa pentru orice fel de interes personal. Dacă aceste lucruri ar fi fost respectate, atunci adunarea ar fi fost scăpată de multe necazuri. Îngăduinţa pentru sine a lui Solomon şi eşecul lui, în consecinţă, în a-l onora pe Iehova nu i-au lăsat lui Dumnezeu altă opţiune decât divizarea regatului; căci Dumnezeu i-a zis lui David că legământul cu el, în privinţa domniei, depinde de fidelitate. Tot astfel, promisiunea făcută lui Solomon depindea de fidelitatea acestuia. Dacă Solomon ar fi mers atunci pe propriul drum, ar fi trebuit neapărat să sufere consecinţele.

16. Există în viaţă anumite greşeli, care par să îi afecteze doar pe cei care au greşit, dar sunt şi altele care afectează atât scopurile lui Dumnezeu, cât şi pe ceilalţi. Privind înapoi, este clar că Dumnezeu a vrut să ilustreze prin Israel un popor dezbinat; iar Solomon, la fel ca Ioab şi Şimei, a trăit în aşa fel încât să ilustreze scopurile lui Dumnezeu; dar este clar că el, ca şi ei, a păcătuit împotriva binelui, şi nu a fost adus cu forţa în acele circumstanţe care au dus la pedepsirea lui.

17. Ideea principală a textului (proverbul) atrage atenţia asupra faptului că mândria şi trufia preced cu siguranţă căderea şi distrugerea. În anumite circumstanţe, este greu de crezut că o viaţă şi un serviciu simplu sunt cele mai bune şi eficiente moduri de a-l servi pe Iehova. Roboam, fiul nesăbuit al unui tată înţelept, a urmat calea mai uşoară a urmării intereselor personale, un pericol care trebuie mereu evitat şi către care natura umană are o înclinaţie aparte.

18. Experienţa lumii arată că înţelepciunea nu poate fi transmisă de la tată la fiu. Roboam era clar un om nesăbuit şi multe dintre lucrurile scrise în cartea Proverbe ar putea foarte bine să se refere la el; dar, pe de altă parte, nu avem nici un motiv să credem că fiul lui Solomon a avut o mamă la fel de înţeleaptă ca tatăl său sau s-a bucurat de o educaţie părintească la fel de bună în tinereţea sa, aşa cum a avut Solomon, în grija tatălui său David, a mamei sale Batşeba şi a profetului Natan. Deci, într-o anumită măsură, Roboam a fost victima circumstanţelor unei creşteri nefericite.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-4. De ce nu au adus stabilitate naţională domniile lui David şi Solomon? În ce fel diferă zilele timpurii de cele târzii ale domniei lui Solomon, şi de ce? Ce ilustrează în general domnia sa, şi în ce privinţe?

5-10. Ce tulburări s-au iscat în cele din urmă în interiorul regatului, şi de ce? Cine era Ieroboam? Care era profeția lui Ahia şi cum a fost dată? Unde a mers Roboam să fie ales rege şi ce mare greşeală a comis acolo?

11-14. Ce a instituit Ieroboam în rândul celor 10 seminţii rebele şi de ce? A încercat regele Roboam să stingă revolta? Ce două lecții importante trebuie să învățăm din această istorisire?

15,16. Ce alte lecții ar trebui să învățăm din aceste întâmplări? A putut Dumnezeu să nu îngăduie împărțirea Israelului în două regate şi dacă da, de ce?

17,18. Care este ideea principală a textului şi cum se potrivește ea acestei lecții? Cărui fapt i s-a datorat în mare parte incompetența lui Roboam ca lider?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 August 1927** **Nr. 16**

De ce în siguranţă

”Pentru că zici: „Domnul este locul meu de adăpost!” şi faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău.” – Psalmul 91:9,10

[Continuare din articolul trecut]

Iehova își duce la împlinire scopurile potrivit voinței sale suverane. Nimic nu îl poate face să se grăbească și nici nu îl poate deranja. El este încet la mânie, dar atunci când vine timpul său fixat de a acționa, el nu se reține să acționeze. „Domnul este îndurător şi milostiv, îndelung răbdător şi bogat în bunătate. El nu Se ceartă fără încetare, şi nu ţine mânia pe vecie.” (Psalmul 103:8,9) El a fost batjocorit de Diavol și de servii lui timp de șaizeci de secole. Și-a demonstrat de repetate ori puterea pentru ca oamenii din poporul său să nu-i uite numele și bunătatea și a făcut toate acestea spre binele omului. Masele de oameni au fost îndepărtate de la Dumnezeu de către dușman. Puțini au realizat și au apreciat sau realizează și apreciază acum faptul că Iehova este Cel Preaînalt, Creatorul cerurilor și al pământului, Dătătorul vieții tuturor, Dumnezeul Atotputernic și Cel de la care vin toate binecuvântările. A-l cunoaște pe el este viață. Voința sa este ca rasa umană să aibă o ocazie de a obține viața. Prin urmare, toți trebuie să ajungă la o cunoștință a adevărului. – 1 Timotei 2:3,4

2. Pentru multă vreme chestiunea a fost și este „Cine este Dumnezeu”? Satan i-a orbit pe majoritatea oamenilor în ceea ce privește adevărul, iar acum, în special, Diavolul i-a pus în acțiune pe agenții săi ca să exercite influență printre oameni și să dovedească că Iehova nu este Dumnezeu. Dumnezeu înseamnă Creatorul oricărui lucru bun. Servii auto-proclamați înțelepți ai lui Satan insistă că Dumnezeu nu a creat omul. Diavolul mai folosește multe alte metode pentru a le întoarce oamenilor mințile de la Iehova. Dumnezeu și-a făcut public scopul de a distruge organizația lui Satan și de a-l lega pe dușman și de a se îngriji să se predice despre numele său, spre binele omenirii. Acest timp de necaz, cum nu a mai fost niciodată, pare foarte aproape. Înainte ca Satan să cadă, scopul lui Dumnezeu este să i se depună mărturie lumii că el este Dumnezeu și că va demonstra în curând acest lucru. Cei care se implică plini de bucurie în această predicare sunt primii aflați în pericolul reprezentat de Satan și de organizația sa și pentru încurajarea lor Domnul i-a asigurat, prin profetul său, că le va dărui un loc sigur și că acesta este locul tainic al Celui Preaînalt.

3. Timp de secole, printre creștini a existat tendința de a-și pune încrederea în om și în organizațiile făcute de oameni. Desigur, acest lucru a fost în mare parte consecința orbirii cauzate de influența vrăjmașului. Unii și-au pus încrederea în liderii lor, care nu sunt decât oameni ,care pretind a fi reprezentanții lui Cristos, iar atunci când încrederea în liderii lor le este zdruncinată, ei se îndepărtează de Domnul. Alții și-au pus încrederea în conducători sau în nobili, oameni și ei. Cei care rămân în picioare în încercarea finală trebuie să își pună încrederea în Domnul. „ Mai bine este să cauţi un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om; mai bine să cauţi un adăpost în Domnul

Cuprins

decât să te încrezi în cei mari.” (Psalmi 118:8,9) Cei care au o încredere deplină în Dumnezeu şi o iubire adâncă pentru el fac din el refugiul lor. Pentru aceştia există un loc tainic şi sigur, locul tainic al Celui Preaînalt.

4. Atunci când Isus Cristos, Reprezentantul Principal al Celui Preaînalt, a venit la templul său, prima sa lucrare a fost să se judece cu cei ce făcuseră un legământ spre a împlini voinţa lui Dumnezeu. Pe unii i-a găsit credincioşi şi le-a spus: „Aţi fost credincioşi în puţine lucruri, vă voi numi peste multe lucruri: Intraţi în bucuria Domnului vostru.” Aceste cuvinte implică ideea că a venit timpul ca Dumnezeu să îşi facă un nume pe pământ, iar faptul că numele său va fi justificat este un prilej de mare bucurie pentru Cristos. El îi invită pe cei credincioşi, care au păzit interesele împărăţiei, să intre şi ei în acea bucurie. Împlinirea responsabilităţilor şi însărcinărilor încredinţate celor credincioşi le cere să depună mărturie despre numele lui Iehova. Depunerea acestei mărturii îi supune pe aceştia la mari pericole din partea duşmanului. Dacă sunt de partea binelui, Atotputernicul Dumnezeu îşi va exercita puterea spre a-i ocroti. El le dă acestora veşmintele salvării, îi aduce sub mantia dreptăţii şi îi acceptă în locul său tainic. El le spune: „ Pentru că zici: „Domnul este locul meu de adăpost!” şi faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău.” – Psalmul 91:9,10

5. Cristos este reprezentat aici ca vorbind cu fraţii săi credincioşi de pe pământ şi le dă asigurarea că, deoarece Iehova este refugiul lor şi cel Prea Înalt este turnul lor de scăpare , nici un rău nu îi va atinge şi nici o plagă sau ciumă distrugătoare nu se va apropia de locuinţa lor, care este în locul tainic al Celui Preaînalt. Cu toate acestea, fie ca toţi să păstreze în minte faptul că trebuie să rămână în acel loc tainic, pentru a fi mereu în siguranţă. În ultimul număr al revistei Turnul de Veghere au fost discutate versetele 1 la 3 din acest Psalm. Acum continuăm examinarea psalmului, verset cu verset.

OCROTIRE

6. Vorbindu-le acum celor din locul tainic, profetul spune: „ El te va acoperi cu penele Lui, şi te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut şi pavăză este credincioşia Lui!” – Psalmul 91:4

7. Clasa rămăşiţei, care compune o parte a Servului lui Dumnezeu, deoarece se află încă pe pământ, sunt în câmp deschis şi luptă cu duşmanul. Duşmanul iese la război împotriva lor, căutând să-i distrugă. „ Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi ţin mărturia lui Isus Hristos.” (Apoc.12:17) Acest restrâns grup de martori ai Domnului au o viziune a duşmanului şi a organizaţiei sale în toată hidoşenia lor. Fiind puţini la număr şi neavând nici o putere în ei înşişi, aceştia se simt peste măsură de nesemnificativi şi nepregătiţi pentru a înfrunta duşmanul. Ei nu ar putea sta în picioare înaintea acelui gigant înfiorător nici un moment. Alţii au început să se teamă şi au dat înapoi. Va face şi rămăşiţa acest lucru? Nu! Ea are nevoie de protecţie şi, pentru încurajarea sa, profetul lui Dumnezeu îi spune: „Nu te teme, căci Cel Preaînalt este locul tău de adăpost, fiindcă l-ai făcut turnul tău de scăpare.” „ El te va acoperi cu penele Lui, şi te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut şi pavăză este credincioşia Lui!” (Versetul 4) Pentru această rămăşiţă credincioasă se dă aici asigurarea că i se va acorda un loc unde să se ascundă, un loc unde să fie în siguranţă şi ocrotită. Atunci când se apropie un pericol, găina îşi acoperă micuţii sub penele ei şi îi ascunde sub aripi. Profetul foloseşte această ilustraţie pentru a arăta protecţia pe care le-o asigură Dumnezeu micuţilor săi. Atunci când duşmanul va încerca să-i distrugă, El îi va ascunde în locul tainic al templului său. – Psalmul 27:5,6

8. Astăzi sunt unii indivizi care au pretins cândva a fi urmaşii lui Cristos şi că au fost luminaţi în adevărul prezenţei sale, însă care s-au întors apoi de la el şi au devenit duşmani ai adevărului.

Cuprins

Aceştia conspiră împotriva celor care îi servesc Domnului şi fac diferite planuri pentru a le face rău. Aceștia recurg la tot felul de batjocuri și acuzații false. Ei sunt instrumentele pe care le folosește dușmanul Satan în încercarea de a-i distruge pe cei care îl iubesc pe Dumnezeu și îi servesc. Rămășița implicată astfel în serviciul pentru Domnul știe că nu are nici o putere de la sine, ci că îl are pe Cel Preaînalt ca refugiu. Profetul îi descrie pe aceștia (membrii rămășiței) ca rugându-se. ,, Păzeşte-mă de uneltirile celor răi, de ceata gălăgioasă a oamenilor nelegiuiţi! Ei îşi ascut limba ca o sabie, îşi aruncă vorbele lor amare, ca nişte săgeţi," (Psalmul 64:2,3) ,, Păzeşte-mă ca lumina ochiului, ocroteşte-mă, la umbra aripilor Tale, de cei răi, care mă prigonesc, de vrăjmaşii mei de moarte, care mă împresoară." – Psalmul 17:8,9

9. Rugându-se astfel, ei nu încetează lucrarea, deoarece Iehova i-a însărcinat să lucreze. Acum este timpul martorilor lui Iehova, iar ca răspuns la rugăciunea lor ,el le spune: ,, Eu pun cuvintele Mele în gura ta, şi te acopăr cu umbra mânii Mele, ca să întind ceruri noi şi să întemeiez un pământ nou, şi să zic Sionului: „Tu eşti poporul Meu!". (Isaia 51:16) Mesajul de adevăr continuă să iese din gurile membrilor rămășiței și este ca o sabie, iar, în același timp, membrii rămășiței sunt ascunși de dușman. ,, Mi-a făcut gura ca o sabie ascuţită, M-a acoperit cu umbra mânii Lui; şi M-a făcut o săgeată ascuţită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeţi" – Isaia 49:2

10. Cel Preaînalt s-a îngrijit ca cei credincioși să aibă un adăpost și un scut, care îi apără de loviturile dușmanului. Ceea ce constituie aceste arme de apărare este adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Numai cei ce iubesc adevărul și îl servesc pot să aibă aceste arme. Dumnezeu face ca lumina lui să strălucească asupra Cuvântului său, cu lumină tot mai strălucitoare, pe măsură ce credincioșii săi se apropie tot mai mult de sfârșitul căii lor pământești. – Proverbe 4:18

11. Scutul era folosit, mai ales, pentru a apăra inima și alte organe vitale. În mod simbolic, inima reprezintă sediul motivațiilor unei persoane, adică ceea ce o impulsionează să acționeze. Dumnezeu le dă servilor săi adevărul și înțelegerea lui, ceea ce face ca iubirea lor pentru El să crească. Ei primesc adevărul datorită iubirii pentru el și se devotează neegoist faptului de a face adevărul cunoscut și altora, pentru ca numele lui Dumnezeu să fie preamărit. Motivația pentru care servesc ei trebuie să fie iubirea. În armonie cu aceasta, apostolul subliniază necesitatea ca creștinii să fie echipați astfel în conflictul final: ,, În sfârşit, întăriţi-vă în Domnul şi în tăria puterii sale!" – Efeseni 6:10

12. Să observăm că apostolul nu spune că lupta este dusă împotriva slăbiciunilor cărnii. El nu spune că războiul nostru este numai împotriva *„simplei cărni".* Dimpotrivă, el spune cât se poate de clar: „Noi nu avem de luptat împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva, tronurilor, a puterilor, a conducătorilor și a întunericului acestei lumi", descriindu-l prin aceste cuvinte pe Diavol și organizația lui rea. El le spune creștinilor: „Îmbrăcați-vă cu armura completă care vine de la Dumnezeu ca să puteți rezista în ziua cea rea"; „ca să puteți sta în picioare în fața mașinațiilor Diavolului". Apoi, el adaugă: „Mai presus de toate, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge săgețile arzătoare ale celui rău." Efeseni 6:13,16. Nimeni nu ar putea locui în locul tainic al Celui Preaînalt fără să aibă deplină încredere și credință în Cel Preaînalt. Cei ce locuiesc acolo sunt deplin ocrotiți.

13. Fără această ocrotire, servii ar cădea cu repeziciune înaintea dușmanului. Pe parcursul ultimilor ani, unele evenimente binecunoscute au demonstrat tocmai acest lucru. Într-o anumită zi, un frate este în deplină armonie cu adevărul și servește în adevăr. Dintr-o dată, el este jignit sau ofensat de ceva. Se întoarce imediat în întuneric și i se alătură dușmanului. Este evident că el a părăsit locul tainic al Celui Preaînalt din cauza unei fapte greșite sau din cauza lipsei de credință. Din cauza pierderii credinței, el iese din acel loc al siguranței și își pierde scutul și adăpostul.

Cuprins

14. A avea veşmintele de nuntă înseamnă a face lucrarea în modul ales de Domnul. Lepădarea veşmintelor de nuntă înseamnă, prin urmare, a înceta facerea lucrării în felul ales de Domnul, chiar şi dacă pretindem că suntem creştini. A purta veşmintele salvării înseamnă că cel ce le poartă este identificat cu clasa salvată şi poartă hainele de nuntă. A se lepăda de ele l-ar identifica cu clasa duşmanului. A fi sub mantia dreptăţii înseamnă a avea aprobarea Domnului datorită credinţei manifestate şi a devotamentului iubitor cu care împlinim voinţa sfântă a lui Dumnezeu. Pierderea credinţei sau o conduită contrară ne poate scoate de sub mantia dreptăţii. Cei ce locuiesc în locul tainic al Celui Preaînalt rămân credincioşi şi continuă să locuiască sub umbra Celui care este atotputernic şi sunt în siguranţă şi apăraţi de atacurile duşmanului. Domnul îi ascunde astfel, aşa cum o găină îşi ascunde puii cu penele ei şi sub aripile ei.

LUCRUL ÎNFRICOŞĂTOR ŞI SĂGEATA

15. ” Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopţii, nici de săgeata care sboară ziua” - Psalmul 91:5

16. Deoarece a fost alungat din ceruri, acţiunile lui Satan sunt limitate la pământ şi locuitorii de pe el. Acum este un timp de mare întuneric pentru pământ. ,,Întunericul acoperă pământul (factorii guvernanţi) şi negură mare popoarele”, adică oamenii care compun întreaga lume. Cuvintele din continuare ale profetului ne arată că acest întuneric apare odată cu venirea Domnului la templul său: ,,Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, şi slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acopere pământul, şi negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, şi slava Lui se arată peste tine.” (Isaia 60:1,2) ,, De aceea bucuraţi-vă, ceruri, şi voi care locuiţi în ceruri! Vai de voi, pământ şi mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme.” –Apoc. 12:12

17. Acum nu este numai un timp de mare întuneric pentru pământ şi pentru oamenii de pe el, ci şi un timp de mare groază. Oamenii se întorc de la Dumnezeu. Este un timp teribil de necazuri şi de confuzie. Este un timp în care pretinşi creştini şi-au dat jos măştile, iar ipocrizia lor le este dezvăluită oamenilor. Mulţi care pretind că umblă în lumina prezentului adevăr l-au părăsit mai apoi. Diavolul, ştiind că mai are numai puţin timp ca să se pregătească pentru Armaghedon, este foarte furios, în special pe rămăşiţă, deoarece aceasta insistă să proclame numele lui Iehova şi împărăţia sa. Deoarece membrii ei sunt în lumină, ei pot vedea organizaţia Diavolului şi căile sale rele de a acţiona. Vastitatea organizaţiei sale, puterea şi răutatea ei, ar isca groază în inima oricui ar vedea-o, dacă nu ar fi credinţa în Dumnezeul Atotputernic, care este refugiul rămăşiţei credincioase. Acesteia, profetul lui Dumnezeu îi spune: ,,Să nu te temi de această groază a nopţii în acest timp de întuneric, fiindcă l-ai făcut pe Cel Preaînalt locuinţa ta şi el îşi exercită puterea sa supremă pentru binele tău.” Rămăşiţa merge înainte înălţându-şi glasul ca unul singur şi proclamând cu bucurie mesajul că Iehova este Dumnezeu, Cristos este Rege pe tronul său şi împărăţia cerurilor a sosit.

18. ,,Şi nici de săgeata care zboară ziua.” Pentru creştini este o nouă zi, deoarece Soarele dreptăţii a răsărit peste ei. Lumina noii zile a lui Dumnezeu străluceşte cu tot mai multă putere. În lume a venit o lumină şi mai mare peste toate lucrurile datorită Cuvântului lui Dumnezeu. Datorită luminii mai strălucitoare, creştinii umblă în lumină şi deoarece fac acest lucru şi proclamă mesajul împărăţiei, ei sunt ţinta săgeţilor duşmanului. Săgeata duşmanului zboară în timpul zilei. Creştinii ies în câmp deschis pentru a spune vestea bună despre împărăţie şi despre măreţia Dumnezeului nostru. Săgeata duşmanului i-ar distruge pe dată dacă nu ar fi ocrotirea dată de Dumnezeul Atotputernic. Dar fiindcă fac parte din rămăşiţă, cei care l-au făcut pe Dumnezeu refugiul lor şi se află în locul

Cuprins

tainic al Celui Preaînalt, sunt apăraţi de aceste săgeţi ale duşmanului. Creştinii nu au nici un motiv să se teamă, ci dimpotrivă, ei cântă cu voce tare cântecul salvării.

CIUMA CARE UMBLĂ

19. Continuând să vorbească despre pericolele din lume, profetul le spune celor din locul tainic că nu trebuie să se teamă: „ nici de ciuma, care umblă în întuneric, nici de molima, care bîntuie ziua nameaza mare.”. – Versetul 6.

20. O ciumă este o plagă distrugătoare. Întunericul este chiar opusul luminii. Această afirmație a profetului trebuie deci să însemne că în întuneric există ceva distrugător. Am văzut că „ciuma distrugătoare” este o plagă ce provine din lăcomie și o dorință rea de a avea cu orice preț ceea ce îi aparține altcuiva, fapt care duce la nelegiuire gravă. Aici se menționează apoi o altă plagă distrugătoare. Ce ar putea să însemne?

21. Teama de dușman sau de organizația lui este o plagă distrugătoare și, de aceea, o ciumă, fiindcă ea distruge credința, iar credința este esențială pentru siguranța creștinilor. Următoarele versete susțin idea că teama este o ciumă distrugătoare: „ Ascultă-mi glasul, Dumnezeule, când gem! Ocroteşte-mi viaţa împotriva vrăjmaşului de care mă tem!” (Psalmul 64:1) „ I-a apucat un tremur acolo, ca durerea unei femei la facere.” (Psalmul 48:6). „ Nu te teme nici de spaimă năpraznică, nici de o năvălire din partea celor răi;” (Proverbele 3:25). „ când vă va apuca groaza ca o furtună, şi când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va da peste voi necazul şi strîmtorarea.” – Proverbele 1:27

22. Teama de om este o capcană. (Proverbele 29:25) Unde este încredere și credință deplină în Domnul, acolo nu este teamă. „Iubirea perfectă alungă teama”. (1 Ioan 4:18) Nu poate exista credință deplină fără iubire. Devotamentul neegoist față de Dumnezeu este rezultatul credinței și încrederii depline în el. Cei ce l-au făcut pe Cel Preaînalt adăpostul lor nu au nici un motiv să se teamă. Ei îl iubesc și de aceea nu țin la viețile lor, ci își pun tot ce au în grija Lui.

23. Lumina este însăși opusul întunericului. Adevărul este lumină. (Psalmul 119:105; Proverbele 6:23) Iehova Dumnezeu se acoperă cu lumina ca și cu o haină. (Psalmul 104:2) Cei ce locuiesc în locul tainic al Celui Preaînalt locuiesc așadar în lumină. (1 Ioan 1:5-7) În bisericile de stat clericii, potrivit cuvintelor profetului: „Sunt îmbătaţi de băuturi tari, Sunt stăpâniţi de vin, au ameţeli din pricina băuturilor tari; se clatină când proorocesc, se poticnesc când judecă.” (Isaia 28:7) Pentru ei, viziunea planului divin este ascunsă și sigilată. (Isaia 29:11) Atunci, aceeași regulă trebuie să li se aplice și celor care au fost cândva luminați de adevăr. Dacă ei pierd vederea planului lui Dumnezeu ,calea lor devine întunecată, iar ei cad. Dacă nu au adevărul și nu se hrănesc cu el, creștinii pier. „ Când nu este nici o descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu; dar ferice de poporul care păzeşte legea!” (Proverbele 29:18) Unde nu este viziune, acolo nu este lumină și lipsește credința, iar acolo unde credința este slabă, teama îi cuprinde pe toți. Prin urmare, concluzia este că ciuma care umblă noaptea este teama care îi cuprinde pe creștini din cauza întunericului.

24. Când a venit Domnul la templul său în 1918 și și-a început inspecția și judecata poporului său, un mare necaz s-a abătut asupra casei lui Dumnezeu. Acela a fost o mare încercare a credinței. Mulți care se devotaseră unui lucru despre care ei credeau a fi dezvoltarea caracterului se dovediseră puternici în fața ispitelor cărnii. Își făcuseră unii prieteni în organizația Diavolului. Erau văzuți ca persoane neobișnuite de către cei din lume. Ei au stat în picioare și au apărat doctrinele credinței care le-au fost spuse cândva sfinților. Însă când a venit Domnul la templul său și marele timp de necaz a început să se arate în lume și celor din ea, situația s-a schimbat. A predica cu curaj despre numele

Cuprins

Domnului Dumnezeu în acea perioadă cerea multă credință, deoarece li se aduceau multe batjocuri din cauza creștinătății. Pe unii i-a cuprins teama. Pe măsură ce vremurile deveneau mai întunecate, ei deveneau tot mai temători. Teama de Satan și de organizația sa, care îi pândea din întuneric, a devenit o plagă sau o ciumă pentru cei cu credință puțină în Dumnezeu. Din cauza acelei frici care i-a cuprins pe acei creștini pe parcursul necazurilor din 1918, credința lor a fost distrusă de această ciumă care umblă noaptea.

25. Cel ce se teme de dușman este învins înainte ca bătălia să înceapă cu adevărat. Înainte de a ieşi la luptă, Ghedeon i-a separat de armată pe toți cei ce se temeau și i-a trimis în spate. (Judecători 7:3-6) Ilie se temea de Izabela și de aliatul ei politic și, deoarece își prețuia viața, a fugit în pustiu. Teama duce mereu la rezultate dezastruoase. Numai cei ce își pun încrederea în Domnul sunt în siguranță. Teama de om sau de organizațiile făcute de om îndepărtează ocrotirea și siguranța. „ Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă.” (Proverbele 29:25) Întunericul continuă să domnească pe pământ şi negura deasă peste popoare, iar teama a cuprins totul. (Isaia 24:17,18) Singura excepție la această regulă sunt creștinii care locuiesc în locul tainic al Celui Preaînalt. Domnul le spune acestora: „ nu te teme, căci Eu Sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu Sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare... Căci Eu Sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă şi-ţi zic: „Nu te teme de nimic, Eu îţi vin în ajutor!– Isaia 41:10,13

26. În această privință, Scripturile arată că clasa marii mulțimi îi conține pe cei ce stau în întuneric și în umbra morții, fiind legați și asupriți, deoarece ei se răzvrătesc împotriva cuvintelor lui Dumnezeu și neglijează sau disprețuiesc sfatul Celui Preaînalt. (Psalmul 107:10,11) Ei se tem și sunt în pericolul de a fi distruși de acea ciumă care umblă noaptea. În îndurarea sa, Dumnezeu aude strigătele celor sinceri și îi scoate de sub umbra morții.

27. Timpul de întuneric va continua pe pământ până la marele război al Armaghedonului. Pe măsură ce acesta se apropie, profetul declară: „ Tremură popoarele înaintea lor, şi toate feţele îngălbenesc.. (Ioel 2:6) (Vezi și Naum 2:10) Scripturile ne arată foarte clar și că urmează un timp de mare întuneric şi necazuri în viitor. – Isaia 24:18-21

28. Dar sfinții să-și amintească totuși că lucrarea Ilie este terminată. Elisei nu s-a temut. Dușmanul a venit peste el cu mare putere în timpul nopții. Când era la Dotan, dușmanul a venit prin beznă și l-a înconjurat din toate părțile cu cai și care de război și cu o mare armată de oameni. Nu era decât un singur om cu Elisei, iar acel om se temea foarte tare de dușman. Aceasta este o dovadă că lui Elisei nu i-a fost frică. El a spus: „Nu te teme, căci cei ce sunt cu noi sunt mai mulţi decât cei ce sunt cu ei.” (2 Regi 6:16) Încrederea lui Elisei era în Dumnezeu, iar el nu se temea de nimic din ce i-ar fi putut face omul. Apoi, la rugăciunea lui Elisei, ochii slujitorului său s-a deschis și el a văzut că Dumnezeu îl înconjurase pe Elisei cu o mare armată de îngeri. Această viziune i-a fost dată ca asigurare lui Elisei, ca el să ştie că se exercita o putere imensă pentru el. Cei din locul tainic al Celui Preaînalt trebuie să facă și fac lucrarea Elisei. Ei nu se tem de dușman. Se tem numai de Domnul şi se încred în el cu totul. „ Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El, şi-i scapă din primejdie.” – Psalmul 34:7

29. Ei l-au făcut pe Iehova refugiul lor și pe Cel Preaînalt locuința lor, și pentru acest motiv Domnul le spune: „Să nu te temi de această ciumă care pândeşte din întuneric”. Cu alte cuvinte: „Datorită credinței tale și încrederii tale în Atotputernicul Dumnezeu, nu trebuie să te temi de ceea ce îi înfricoșează pe alții”. Aceștia îl văd pe Diavol și organizația lui în toată hidoșenia lor și nu sunt ignoranți cu privire la planurile lui subtile și viclene. Ei știu că acum trebuie să se predice despre numele lui Iehova și să se mărturisească oamenilor că el este Dumnezeu și nu se tem să o facă, deoarece locuiesc la umbra Atotputernicului.

Cuprins

„Molima care bântuie la amiază”

30. La data când este furnizat locul tainic al Celui Preaînalt pentru cei ascultători, profetul lui Dumnezeu arată că va fi în lume o „molimă care bântuie în miezul zilei”.

31. Deschiderea templului din ceruri le-a adus o şi mai mare lumină sfinţilor de pe pământ, deoarece după acest eveniment au urmat străluciri de lumină de la templu care au luminat minţile celor care umblau în lumină. Pentru unii a devenit imediat un timp de şi mai multă lumină, iar pentru alţii un timp de întuneric şi mai adânc. De la venirea Domnului la templul său şi de la începerea lucrării pe care a prefigurat-o Elisei, aceia din poporul lui Dumnezeu care îi sunt cu adevărat devotaţi au început să se bucure de o măsură şi mai mare de spirit sfânt. Pentru aceştia calea a devenit tot mai luminoasă.

32. Miezul zilei simbolizează o perioadă de mare lumină. După cum este folosit în text, termenul reprezintă în mod potrivit o situaţie în care i-a adus Domnul pe cei din clasa templului. Multe părţi ale planului divin au devenit atât de clare, încât chiar şi cei care nu sunt consacraţi pot să înţeleagă o mare parte din ele. În acest miez de zi al luminii crescute, profetul lui Dumnezeu pare să îi aibă în vedere pe cei care ar fi putut să fie acolo sau să rămână acolo, dacă ar fi dat ascultare cu bucurie luminii care venea de la clasa unsă. Din cuvintele apostolului este vădit că acea clasă are mult de câştigat de la acea lumină, în timp ce alţii au de suferit. El vorbeşte despre ceea ce „pustieşte la miezul zilei” şi care duce la distrugere. Cuvântul „pustieşte” folosit aici înseamnă a fi umflat de mândrie şi de aroganţă, care se manifestă prin tratarea altora în mod disprețuitor şi poruncitor. Înseamnă a fi egocentric, plin de aroganţă sau a-i glorifica pe alţi oameni. Apostolul Pavel a menţionat acest lucru în zilele sale. – 1 Corinteni 4:4-7.

33. Observaţi acum evenimentele care le sunt cunoscute multora. După anul 1918, când a venit Domnul la templul său, lumina a continuat să crească şi să dezvăluie tot mai mult din planul lui Dumnezeu. Unii din adevăr au respins lumina crescută, din cauza mândriei şi a aroganţei, din cauză că nu o aduseseră ei înşişi sau cineva de care erau ei apropiaţi în mod special. S-au simţit jigniţi şi s-au împotrivit luminii adevărului, devenind nelegiuiţi şi refuzând să se conformeze luminii. Au refuzat să se umilească sub mâna puternică a lui Dumnezeu, împlinind lucrarea pe care le-o dăduse el servilor săi. (1 Petru 5:6). Umflaţi de mândrie şi îngâmfare, ei au manifestat dispreţ pentru lumina crescută a adevărului şi au devenit poruncitori faţă de fraţii lor care au încercat să umble în lumină şi să proclame adevărul. Consecinţa a fost că au pierdut totul şi în scurt timp l-au abandonat cu totul pe Domnul şi adevărul său şi s-au întors în lume, care este organizaţia Diavolului. Aceştia au găsit plăcere în a-i trata cu dispreţ şi poruncitor pe ceilalţi, care îi servesc Domnului. Bineînţeles că Domnul ştia dinainte că acest lucru avea să se întâmple şi l-a prezis.

34. „Distrugerea”, aşa cum este ea folosită de profet în acest text, înseamnă a fi lăsat în ruină. Unii, încrezându-se în conducători sau în ei înşişi, s-au umflat de mândrie şi au devenit orbi la lumina adevărului. (Coloseni 2:18) Umblând pe propria lor cale egoistă, ei nu au recunoscut căci Capul adunării este Isus Cristos şi că Atotputernicul Dumnezeu este, la rândul lui, Capul acestuia şi că Domnul face lucrarea în felul ales de el. Au devenit neascultători, mândri şi aroganţi, iar Diavolul i-a întors de la lumina mai clară, iar conduita lor nelegiuită i-a făcut să se piardă şi credinţa şi speranţa lor să fie distruse. (Iuda 11) Unii dintre aceştia au fost loviţi cu orbire şi nebunie, şi asta exact atunci când a făcut Domnul ca lumina sa să strălucească ca la miezul zilei pentru cei care îl ascultă. Aceeaşi regulă care i-a fost enunţată Israelului carnal trebuie să se aplice şi Israelului spiritual, căci cel dintâi l-a prefigurat pe cel din urmă şi fiindcă legile fixate ale lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. „ Domnul te va lovi cu nebunie, cu orbire, cu rătăcire a minţii, şi vei bîjbăi pe

Cuprins

întuneric ziua nameaza mare, ca orbul pe întuneric; nu vei avea noroc în treburile tale, şi în toate zilele vei fi apăsat, prădat, şi nu va fi nimeni care să-ţi vină în ajutor.” – Deuteronomul 28:28,29

35. Lumina adevărului continuă să strălucească precum la miezul zilei, așa cum a prezis profetul. (Isaia 30:26) Aceeași maladie care i-a dus pe unii la distrugere pândește și pe calea servilor din poporul lui Dumnezeu. Cine este, atunci, în siguranță și unde se poate găsi un loc sigur? Profetul răspunde: „Cel ce locuiește în locul tainic al Celui Preaînalt și rămâne la umbra Celui Atotputernic” este în siguranță. Nu trebuie să se teamă. Cei din acest loc nu au planuri egoiste concepute de ei pe care să vrea să le împlinească. Ei nu doresc să știe nimic altceva decât voința Domnului. Ei se conformează cu bucurie aranjamentelor Domnului și se bucură să îi preamărească numele în orice moment. Fie ca cei unși, care se află sub mantia dreptății și locuiesc în locul tainic, să învețe bine această lecție și,anume, că numai cei ce ascultă cu bucurie poruncile Domnului pot locui la umbra Celui Atotputernic și, odată ce încep să locuiască acolo, ei nu se mai tem de nimic.

MULȚI CAD

36. Profetul lui Dumnezeu le vorbește mai departe celor din locul tainic al Celui Preaînalt și spune: „O mie vor cădea alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii şi vei vedea răsplătirea celor răi.” – Psalmul 91:7,8

37. Este clar că profetul vorbește aici despre cei ce sunt în Cristos sau care pretind a fi în Cristos. Cei ce sunt în Cristos trebuie să umble umăr la umăr, pe parcursul perioadei secerișului, până când vine timpul marii încercări. Cei ce pretind a fi creștini trebuie să fie, în mod simbolic, la dreptatea acelor creștini care luptă lupta cea bună a credinței. Se poate spune, pe bună dreptate că unii sunt la dreapta, iar alții sunt alături. Profetul lui Dumnezeu le spune celor credincioși: „O mie vor cădea alături de tine”. Cu siguranță că acest lucru nu trebuia să se întâmple înainte de timpul judecății, care începe cu casa lui Dumnezeu. – 1 Petru 4:17

38. Domnul a venit la templul său pentru judecată. Profetul lui Dumnezeu declară că Domnul vine dintr-o dată la templu său. Apoi spune mai departe că timpul venirii sale la templu are să fie un timp de încercări aprinse, că Domnul are să purifice atunci adevărul și să-i curețe pe cei ce pretind că-l reprezintă, că adevărul va putea străluci cu și mai mare claritate și că cei aprobați îi vor putea oferi Domnului o jertfă în dreptate. (Maleahi 3:1-3) Fidel acestei profeții, începând din 1918, Domnul aflat în templul său a început să clarifice adevărul, dându-le servilor săi o mai clară viziune a acestuia. Nici unui om nu i se datorează această viziune mai clară a adevărului și nici un om nu își poate atribui meritul pentru aceasta. Adevărul este adevărul lui Iehova, iar Isus Cristos face lucrarea de purificare, în calitate de Mare Preot și Reprezentant Principal. El purifică clasa unsă pentru ca cei aprobați să poată apoi depune mărturie credincioasă despre numele lui Dumnezeu și despre planul său.

39. Aceștia au umblat umăr la umăr până când a început timpul judecății și lucrarea de purificare. Când Domnul a venit la templul său și i-a găsit pe unii păzind cu credință interesele împărăției, aceștia au fost invitați să intre în bucuria Domnului lor datorită acestei credințe. (Matei 25:23) În același timp, alții s-au simțit jigniți și au refuzat să mai continue lucrarea împărăției. Aceștia au căzut. Dacă cei căzuți au fost în număr de o mie sau dacă acest număr doar reprezintă numărul celor căzuți nu are nici o importanță. Evenimentele binecunoscute arată că începând din 1918, a căzut un mare număr de persoane care înainte umblaseră alături de frații lor care, prin îndurarea Domnului, continuă și acum să proclame cu bucurie mesajul Regelui său și a împărăției sale.

Cuprins

40. Înainte de 1918, creştinătatea a pretins a fi de partea Domnului. Datorită acestei afirmații, poziția ei trebuia să fie la dreapta servilor adevărați și credincioși ai Domnului. La scurt timp după 1918 creștinătatea unită, după cum este numită, a căzut cu totul de la Domnul și de la împărăția sa și a îmbrățișat pe față organizația Diavolului. Aceste împrejurări par să se potrivească foarte bine afirmației profetului: ,,Și zece mii vor cădea la dreapta ta". Acest număr reprezintă, în mod simbolic, căderea tuturor sistemelor religioase. Nu putem să știm câți oameni din acele organizații și sisteme au făcut în realitate un legământ cu Domnul, însă sistemele au pierdut pentru totdeauna favoarea lui Dumnezeu, deoarece l-au respins pe Domnul și împărăția sa.

RĂSPLATA CELOR RĂI

41. În Scripturi pare marcat foarte clar faptul că cei răi sunt oamenii nelegiuiți, adică cei ce au făcut un legământ cu Domnul și au primit lumină de la el, iar apoi au refuzat să umble în lumina pe care le-a dat-o Domnul și s-au întors cu răutate împotriva unșilor Domnului. Lucifer a văzut lumina și s-a întors cu bună știință de la ea din cauza ambiției lui egoiste. El a devenit Cel Rău. Prin urmare, cei răi despre care vorbește această profeție trebuie să fie cei care au avut o anumită cunoștință despre Domnul și s-au întors cu bună știință împotriva lui și continuă să meargă contrar voinței sale și adevărului său. Apostolul a avertizat adunarea chiar cu privire la acest pericol. (2 Petru 3:17). Cei care urăsc instruirea și abandonează Cuvântul lui Dumnezeu sunt descriși ca oameni răi. – Psalmul 50:16-20

42. Scripturile declară că atunci când vine Domnul la templul său, el îi încearcă mai întâi pe cei drepți, iar apoi le împarte judecata și celor răi. ,, Domnul este în Templul Lui cel Sfânt, Domnul Îşi are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, şi ploapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul cearcă pe cel neprihănit, dar urăşte pe cel rău şi pe cel ce iubeşte silnicia. Peste cei răi plouă cărbuni, foc şi pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte. Căci Domnul este drept, iubeşte dreptatea, şi cei neprihăniţi privesc Faţa Lui." – Psalmul 11:4-7

ÎN SIGURANȚĂ

43. Dumnezeu le spune acum, prin profetul său, celor care îi sunt credincioși că: ,,chiar dacă alții se întorc, voi, care sunteți în locul tainic al Celui Preaînalt, sunteți în siguranță". ,,Doar vei privi cu ochii şi vei vedea răsplătirea celor răi." - Versetul 8

44. Viziunile sunt lucrurile văzute cu ochii. Cei credincioși văd judecățile Domnului și se bucură deoarece sunt drepți. Ei nu au nimic de-a face cu judecata și pedepsirea celor răi. Aceasta îi aparține lui Dumnezeu, care o face prin intermediul Marelui său Preot. Apostolul Pavel a scris: ,, Domnul va judeca pe poporul Său." Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!" (Evrei 10:30,31) Aici, apostolul vorbește despre cei care îl resping pe Domnul și sângele de răscumpărare cu care este cumpărat omul și care lucrează împotriva luminii care a venit la ei prin adevăr și prin spiritul sfânt. Astfel sunt cei care se întorc de la Domnul. Calea lor este cea a răilor.

43. Cei din locul tainic al Celui Preaînalt pot avea și au o viziune și o înțelegere a acestor lucruri și nimic mai mult. Siguranța lor este garantată, deoarece ei l-au făcut pe Iehova refugiul lor și pe Cel Preaînalt locuința lor. Atâta timp cât aceștia locuiesc în acel loc sigur, ei sunt în deplină siguranță. Cei ce continuă să locuiască la umbra Celui Atotputernic, în locul tainic al Celui Preaînalt, vor continua să-I aducă laude. Faptul de a-i servi acum Domnului cu credință și bucurie este de

Cuprins

primă importanță. Fiecare din locul tainic al Celui Preaînalt este în clasa templului și „în locaşul lui totul strigă: „Slavă!”. – Psalmul 29:9

Întrebări de studiu

1-3. În interesul cui acționează Iehova, prin faptul că își împlinește scopurile? Care a fost și este chestiunea în dilemă pentru omenire? Explicați obiectul și metoda activității lui Satan pe pământ. Cum a afectat această activitate omenirea în general și pe creștini în special? Care este aranjamentul furnizat de Dumnezeu pentru siguranța creștinilor?

4,5. Ce îndatoriri și obligații au acum cei pe care i-a găsit Domnul credincioși de când a venit la templu? În ce situație le este asigurată acestora ocrotirea divină?

6-10. Pentru a cui încurajare au fost scrise cuvintele din versetul 4 al Psalmului? De ce? Cine sunt lucrătorii nelegiuirii? Care este singurul mod în care poate fi ocrotit astăzi urmaşul sincer al lui Cristos de atacurile dăunătoare al dușmanilor dreptății?

11-14. Ce parte a armurii era folosită în vechime pentru a proteja organele vitale ale unui soldat și ce simbolizează aceasta în războiul simbolic al creștinilor pe care îl descriu Scripturile? Care sunt unele semne inconfundabile care marchează identitatea creștinilor credincioşi de astăzi?

15-18. Descrieți situația care domnește în prezent în mijlocul omenirii. În această situație, care este partea celor care constituie rămășița poporului lui Dumnezeu de pe pământ și ce cale urmează ei? Cum sunt adevărații creștini afectați când văd manifestarea furiei dușmanului?

19-24. Definiți ciuma, după cum este ea folosită în Psalmul 91. Cine sunt cei afectați în mod special de această ciumă și de ce?

25,26. Citați unele exemple scripturale de manifestări de teamă printre cei cărora Domnul le-a dat ocazia de a se încrede în el. A făcut Dumnezeu vreun aranjament pentru aceştia?

27-29. Cât va mai continua perioada de întuneric pe pământ? De ce s-a îngrijit Dumnezeu să fie consemnată relatarea despre Elisei? Explicați pe scurt ce înseamnă expresia „lucrarea Elisei” și când și cum este făcută această lucrare.

30-35. Explicați acea parte a Psalmului care se referă la „ciuma care pustieşte la miezul zilei”. Pot cei care recunosc pericolul să primească ocrotire în fața acestuia? Cum?

36-40. Cu privire la cine au fost scrise versetele 7 și 8 din acest Psalm? Cine are meritul pentru viziunea clarificată a adevărului de care se bucură acum cei ce se tem de Domnul? Și de ce sunt aceştia atât de favorizați? Cine și câți „au căzut” și de ce?

41,42. Cine este „cel rău” și cine sunt „cei răi”? Ce măsuri ia Domnul în ceea ce-i privește pe cei drepți și pe cei răi, atunci când vine la templul său?

43-45. Cine are responsabilitatea de a-i judeca şi pedepsi pe cei răi? Care este partea și privilegiul celor pe care îi consideră Domnul demni de favoarea sa?

Recapitulare

“Domnul Şi-a aşezat scaunul de domnie în ceruri, şi domnia Lui stăpâneşte peste tot.” - Psalm 103:19

Cuprins

Studiile din ultimul trimestru ne-au adus din nou în contact cu conducătorii din perioada timpurie a Israelului. Există multe și variate lecții instructive în aceste consemnări din Scriptură pe care le-am studiat. Există mesajul menit pentru adunarea lui Dumnezeu din ziua de azi, când Dumnezeu îi va face pe credincioșii din poporul său să vadă că a început întemeierea împărăției sale prin venirea Fiului său și că s-a intenționat ca aceste consemnări să fie tezaure de îndrumare pentru ei - vezi Romani 15:4.

2. Mai mult, și de maximă importanță pentru noi, este că lucrurile care au fost făcute ilustrează lucrurile ce vor fi făcute în zilele când Dumnezeu își va stabili împărăția sa pe pământ, pentru ca oamenii să poată împlini mai bine lucrarea sa în acele zile. Există, apoi, și lecții de viață și conduită, pentru îndrumarea și instruirea în toate acele aspecte care umplu viața și îl fac mai eficient pe servul lui Dumnezeu. Căci, deși o inimă și o minte dornică și o dorință de a-l servi pe Dumnezeu îl aduc mai aproape de Dumnezeu și pot fi de mai mare folos decât simpla destoinicie, istoria căilor lui Dumnezeu arată că acolo unde loialitatea și zelul față de Dumnezeu s-au combinat cu o viață pe deplin dezvoltată, un serv care a dovedit acestea a fost un serv mai bun. Bunele intenții nu valorează atât de mult în sine cât bunele intenții instruite.

3. Aceste lecții ne-au oferit o mare varietate de ilustrări ale acestor aspecte. Prima lecție a fost a lui Saul, care a fost ales ca prim rege al Israelului, pentru că Israel dorea să fie precum vecinii săi. Sub Samuel, poporul a fost ridicat de la o condiție foarte joasă a vieții naționale până la statutul de popor unit și destul de prosper, și asta în cel mai bun mod posibil pentru ei; căci au fost readuși sub favoarea divină, pe care o pierduseră din cauza nepăsării și lipsei lor de grijă.

4. Nimicirea de la Șilo, atunci când chivotul a fost pierdut și preoții au fost uciși, a fost un dezastru teribil pentru Israel. Dumnezeu nu a făcut nici o mișcare pentru a le da înapoi ce au pierdut cu atâta neglijență; căci poporul era cel vinovat că a permis ca asemenea condiții să domnească în Israel. Dumnezeu nu se grăbește niciodată să își restaureze poziția pierdută în rândul poporului său; căile prin care caută recunoașterea oamenilor sunt, cu siguranță, lente în anumite privințe.

5. Dumnezeu i-a dat poporului Israel un rege după dorința lor; dar profetul Osea spune că Dumnezeu le-a dat un rege „în mânia sa“. (Osea 13:11) Adevărul este că poporul îl respingea de fapt pe Iehova ca rege al lor. El dorea ca ei să nu fie precum celelalte națiuni, pentru ca acestea să vadă un popor care se închina la Dumnezeul din ceruri și care era binecuvântat de el și, astfel, națiunile ar fi avut o lumină care să le călăuzească. Prin dorința de a fi precum vecinii săi, Israel, în neștiința sa, se împotrivea scopului lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a dat pe Saul și, pentru a-l ajuta, Dumnezeu i-a dat lui Saul o inimă cu care să poată împlini lucrările neobișnuite la care îl chemau acum scopurile și prevederile divine.

6. Saul a eșuat. A început să se simtă important și a devenit nerăbdător față de constrângeri și înfrânare; nu dorea să-l aștepte pe profetul lui Dumnezeu atunci când Samuel părea să-și întârzie sosirea. Nu a putut discerne că era de fapt supus la o încercare, pentru a vedea dacă dorește într-adevăr să-l servească pe Dumnezeu. Atunci când i s-a poruncit să-i nimicească pe amaleciți, a procedat în felul său propriu, în loc să îndeplinească instrucțiunile date de Dumnezeu prin profetul său.

7. Știind că îi este sortit să piardă domnia în favoarea lui David, Saul l-a sfidat pe Dumnezeu, încercând să-l ucidă pe David. Eșecul și păcatul său au fost cauzate în mare măsură de încăpățânarea sa, impulsionată de gelozie. În cele din urmă, mergând la vrăjitoarea din Endor pentru îndrumare și, astfel, la Diavol, a devenit complet în acel timp ca tip al unei false creștinătăți care, mânat spre întuneric și în cele din urmă respins atât de Dumnezeu cât și de oameni, caută lumină la vrăjitorii care doar „șoptesc și bolborosesc“ (vezi Isaia 8:19). Atunci când Dumnezeu i-a dat lui Israel un rege, Samuel a crezut că munca sa se încheiase, dar Dumnezeu mai avea încă multe lucrări pe care să i le

Cuprins

încredințeze și există dovezi că Samuel a făcut multe pentru a-l îndruma pe David în pregătirea minții sale pentru marea muncă pe care avea să o facă atunci când va lua împărăţia de la Saul.

8. Saul era fiul unui fermier. David era cel mai tânăr dintre cei opt fii ai lui Isai din Betleem și avea grijă de oile tatălui său. A fost ales să fie regele Israelului încă de la începutul tinereții sale. Era un băiat inteligent și foarte dornic să-l servească pe Dumnezeul lui Israel. David a intrat prima dată în contact cu Saul prin lupta sa cu Goliat. Curând, Saul a început să vadă în David succesorul său la tron, căci era cel mai strălucit dintre tinerii Israelului; și Saul a încercat să îl omoare. David a fugit; iar împărăţia lui Saul se afla într-o asemenea condiție, încât nu la mult timp după aceea la David au venit sute de oameni nemulțumiți, devenind conducătorul unui grup de 600 de bărbați puternici.

9. Saul s-a războit apoi cu David și nu încape dubiu că primele versete din Psalmul 27 descriu unele dintre experiențele sale. David și-a dovedit loialitatea față de Iehova oprindu-se, cu două prilejuri, de la a-l ucide pe Saul când acesta se afla la mâna lui. Aici era vorba de loialitatea pentru Dumnezeu. Nu exista nici o grabă de dragul domniei, nici o ambiție în afară de a-l onora pe Dumnezeu. Prin faptele sale, David s-a pus într-o lumină stranie în fața oamenilor lui , care înțelegeau cu greu îndurarea sa față de omul care voia să-i curme viața. Dar Saul era unsul lui Dumnezeu; deci David trebuia să-l cruțe, mai degrabă decât să-i facă rău. - Psalmul 105:15.

10. Doar după ce Saul și-a terminat lungile experiențe triste și după ce David și-a învățat lecțiile de credință și cârmuire, a venit timpul stabilit al lui Dumnezeu pentru ca David să urce pe tronul Israelului. Chiar și atunci credința sa a fost încercată, căci la început doar tribul lui Iuda l-a ales ca rege al lor. Dumnezeu îi încearcă pe servii săi, dar în fiecare încercare există ceva ce le dă capacitatea de a merge mai departe. Sigur că David nu se îndoia că el va fi regele întregului Israel; în acest caz știa că oponenții săi se înșeală și că aceia care i se opuneau făceau aceasta împotriva voinței lui Dumnezeu. Cu toate acestea, David era răbdător.

11. În cele din urmă, David a devenit rege peste tot Israelul. Prima sa faptă însemnată a fost să pregătească un loc pe Muntele Sion (pe care l-a luat de la iebusiți) pentru chivot , pe când acesta încă era în Chiriat-Iearim. A propus să i se construiască un sălaș glorios cât mai repede cu putință. Cu mare bucurie, deși după un regres semnificativ cauzat de moartea lui Urie, chivotul a fost instalat în locația lui temporară pe muntele Sion și Dumnezeu a avut atunci o organizație în Sion, care avea să îi împlinească scopurile.

12. Deși nu a existat nimic în afara timpului stabilit de Dumnezeu, Israel ocupa pe atunci doar o mică porțiune din pământul promis lui Avraam. De aceea, David a început o serie de războaie care l-au făcut pe el și Israelul să stăpânească peste toate țările pe care Dumnezeu le-a dat lui Avraam în promisiunea lui originală (Geneza 15:18). David reprezenta prin aceasta instalarea ca putere a împărăției lui Dumnezeu. Dar lucrarea sa este doar o prefigurare a ceea ce marele Rege al regilor avea să facă (și face acum) pe pământ, și anume, înfrângerea tuturor acelor lucruri care se opun sau ar îngreuna stabilirea dreptății pe pământ. Astfel, după ce chivotul a fost adus în Sion, adevărul lui Dumnezeu a fost restabilit și legământul cu Avraam a fost stabilit în măsura în care se referea la țara moștenită.

13. După războaiele sale, David a început să facă planuri pentru templul pe care dorea să-l construiască pentru chivotul lui Dumnezeu, încă de pe când era un băietan pe câmpurile Betleemului. (Psalmul 132:6). Profetul Natan l-a încurajat. Dar Dumnezeu l-a trimis pe Natan să îi spună că nu poate să permită construirea casei lui, care reprezintă pacea, de către un om al războiului. Totuși, Dumnezeu avea să onoreze dorința lui David și să îi construiască *lui* o casă. Atunci Dumnezeu i-a dat lui David un legământ de promisiune, spunând că lui David nu îi va lipsi un fiu care să stea pe tronul Israelului.

Cuprins

14. David nu putea vedea finalitatea acelei promisiuni și cum avea să fie împlinită de Cristos. Această promisiune este precum cea făcută lui Avraam, care i-a fost confirmată de jurământul lui Dumnezeu, jurământ care a fost însă, după cum spune Pavel, pentru copiii credinței, pentru a avea o speranță sigură. (vezi Evrei 6:18). Această promisiune a moștenirii tronului făcută lui David, devine pentru acei credincioși (la care se referă Pavel) „dovezile de bunătate iubitoare față de David.“ Dumnezeu a făcut cunoscut poporului său credincios nu doar faptul că va împlini legământul făcut cu Avraam; dar le-a arătat și că instaurează acum tronul lui David. Ei știu și proclamă acum că marele Fiu al lui David s-a întors din ceruri pentru a întemeia pe pământ împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

15. Studiile ne-au reamintit de marea pată din viața lui David; păcatul său în privința Batșebei, soția canaanită a lui Urie și apoi încercarea vicleană de a-l păcăli și, în cele din urmă, faptul că i-a pricinuit moartea. David părea să-și fi pierdut discernământul a ceea ce este bine. Totuși, când în calitatea sa judiciară de rege și judecător suprem al Israelului, Natan a adus un caz ipotetic înaintea lui, David a ordonat imediat condamnarea la moarte a răufăcătorului. Apoi, Natan i-a spus: „Tu ești omul acela!“, iar păcatul lui David a fost pus înaintea ochilor săi. Și-a recunoscut greșeala și a obținut iertarea; dar a fost pedepsit de moartea prematură a fiului născut din unirea cu Batșeba și apoi prin probleme similare în familia sa.

16. Lecția din toate acestea este „Cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă.” (1 Corinteni 10:12). Păcatul atacă rareori fățiș, și în el se află întotdeauna ceva care tinde să orbească conștiința. Urmaşii lui Cristos primesc spiritul sfânt, care îi eliberează de legile păcatului și ale morții, dar este cu atât mai multă nevoie să privim cum se apropie păcatele, pentru a nu încălca legea libertății. Faptul că Dumnezeu l-a acceptat pe David (ca și pe Batșeba) este indicat de faptul că Solomon, care era fiul care avea să construiască casa Domnului, s-a născut din unirea lor. Păcatul a fost mare, pentru că a adus dezonoare asupra lui Dumnezeu; căci David era reprezentantul său. Dar iertarea a fost, de asemenea, mare. Isus, marele Fiu al lui David, a venit, la rândul lui, prin căsătoria cu Batșeba.

17. Drept urmare a sentinței conform căreia David va fi supus la multe frământări, a urmat o perioadă de mare dezbinare în casa sa. Aceasta era de așteptat. Într-adevăr, dacă viața sa de familie ar fi fost alta, am fi avut motive să credem că mâna lui Dumnezeu ar fi ținut împreună familia lui în mod providențial; căci David a avut multe soții și a avut fii cu voință puternică, toți călițiți în agitația și asprimea vieții și casei unui soldat. Se poate presupune că Dumnezeu, pentru a-și aduce pedeapsa asupra lui David, nu a făcut mai mult decât să elibereze strânsoarea providențială și să lase forțele răului să lucreze în casa lui David. A fost o supriză pentru mulți că tânărul Solomon este un rod atât de bun al unui mediu atât de rău; dar este adecvat să presupunem că David a avut grijă deosebită de instruirea lui Solomon, atât prin Dumnezeu, cât și prin el, tatăl său și prin mama sa, despre care nu avem nici un motiv să presupunem că ar fi fost în vreun fel o femeie nevrednică sau ușoară; astfel, Solomon a fost ferit de mult rău.

18. Ultimele zile ale lui David au fost binecuvântate de Dumnezeu; inima sa era îndreptată spre pregătirile pentru construirea templului și, cu siguranță că acestea includeau atât pregătirea inimii și minții lui Solomon, cât și materialele de construcție propriu-zise. Solomon a venit apoi la tron, când era în preajma vârstei de 25 de ani. A arătat imediat că este un om al deciziilor și că era hotărât să distrugă elementele de instabilitate reprezentate de unii din slujitorii tatălui său. După o scurtă perioadă, a mers în mod oficial la Gabaon, unde se afla tabernacolul, pentru a jura supunere, a sa și în numele poporului lui Dumnezeu - 1 Regi 3:4.

19. Acolo, într-un vis, în care Dumnezeu i-a oferit posibilitatea de a alege orice dorește, Solomon a făcut marea alegere a *înțelepciunii,* în loc de bogății sau onoare și glorie în ochii

Cuprins

oamenilor. Aceasta a făcut cu putință ca Dumnezeu să-l binecuvânteze cu discernământ, dar și cu bogății și onoare. Solomon și-a dedicat apoi înțelepciunea, dimpreună cu tot ce avea, pentru construirea unui templu magnific pentru chivot și pentru servirea lui Dumnezeu, după planurile oferite de tatăl său, şi să-l ornamenteze după propria dorință - 1 Regi 3:9.

20. Dumnezeu a onorat templul, manifestându-și gloria la dedicarea lui, și ținta întemeierii împărăţiei era acum atinsă. Dumnezeu avea un rege în pace pe tronul său și îi fusese ridicat un templu care nu avea să servească doar Israelului, ci să fie un model de casă de rugăciune pentru toate națiunile. Cu toate acestea, Solomon a fost îngăduitor cu sine și a început să se bucure de bogățiile lui, și a pierdut gloria serviciului din toată inima pentru Dumnezeu. Nu există nici un motiv să credem că a devenit un depravat; căci, deși există consemnări despre sutele sale de soții și mai multele sale concubine, se presupune mai degrabă că Solomon dorea să trăiască măreț, magnific, și că păstra toate aceste aranjamente mărețe pentru a-și împlini ideile sale extravagante. Bineînțeles că au urmat consecințele naturale ale purtării sale. Atunci când avea în jur de șaizeci de ani, viața sa se istovise și împărăţia sa era gata să fie dezbinată. De aceea, atunci când Roboam, fiul său, a fost pus pe tron, poporul a refuzat să poate poverile grele ale taxelor necesare pentru a menține o guvernarea atât de costisitoare și risipitoare, iar împărăţia a fost ruptă în două.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1,2. Ce beneficii ne aduc consemnările despre începuturile regatului antic al Israelului? De ce sunt asemenea cunoștințe importante pentru creștinul de acum?

3-7. De ce dorea Israel un rege? De ce a permis Dumnezeu ca ei să piardă arca la Șilo? Ce a cauzat respingerea lui Saul și ce ne învață aceasta?

8-10. De ce s-a războit Saul cu David și cum a fost acest conflict aplanat, spre binele lui David? În ce fel a manifestat David un respect și o loialitate specială pentru Dumnezeu la acel moment?

11-14. Ce a făcut David de îndată ce a devenit rege? De ce a purtat războaie cu alte națiuni? De ce nu a fost construit templul de către David? Ce promisiune i-a făcut Dumnezeu?

15-17. Ce mare păcat pătează viața ,altfel dreaptă, a lui David și ce lecție ne învață aceasta? Cum și-a manifestat Dumnezeu iertarea? A primit Solomon grijă și instruire specială de la tatăl său?

18-20. Ce mare decizie luată de Solomon i-a făcut plăcere Domnului? Cu ce mari onoruri l-a binecuvântat Dumnezeu? Cum a decăzut mai târziu Solomon, și ce s-a întâmplat cu regatul său curând după moartea sa?

Ilie pe Muntele Carmel

„Alegeţi astăzi cui vreţi să-i slujiţi” - Iosua 24:15

Traiectoria pe care a urmat-o regatul lui Israel a fost una de decădere rapidă; căci, deşi pretindea că i se închină, Ieroboam nu îl iubea pe Iehova, ci își urmărea interesele egoiste. Este cunoscut în Scripturi drept Ieroboam, fiul lui Nebat, „cel care a făcut Israelul să păcătuiască”. Potrivit cuvântului lui Dumnezeu prin Ahia, nu i-a fost permis să stabilească o dinastie și Israel a ajuns, în scurt timp, pradă intrigilor și revoltelor.

2. După o perioadă de aproximativ șaizeci de ani, Ahab, fiul lui Omri, o căpetenie militară care a cucerit tronul, a devenit rege. Era un om destul de capabil și nu era predispus la impulsuri violente, precum erau unii dintre regii Israelului, dar nu avea nici o considerație pentru Iehova (1 Regi 16:31). S-a căsătorit cu Izabela din Tir, fiică a unui preot al lui Baal, o femeie cu totul lipsită de scrupule și mult mai inteligentă și cu mai multă voință decât Ahab, ca bărbat. Plină de hotărâre egoistă, curând puterea ei asupra tronului a crescut. Era hotărâtă să elimine închinarea la Iehova și să stabilească în Israel închinarea la Baal și Astarteea.

3. Ea a reușit, căci Ahab era prea slab ca să o împiedice. Nu doar că aceste forme de idolatrie erau dezgustătoare înaintea lui Dumnezeu, pentru că venerarea zeilor îi dezonora numele, dar așa ar fi trebuit să fie în ochii fiecărei persoane curate. Cultul lui Baal, astfel introdus în Israel, a fost instituit ca religie de stat, iar preoții și învățătorii lui Baal au fost răspândiți prin țară. În afară de acestea, Izabela a finanțat din propriile ei resurse o companie de aproape 400 de preoți ai Astarteei. Cei ce se închinau la Iehova abia mai îndrăzneau să își ridice capetele.

4. Dacă acest lucru era permis în Israel, înseamnă că a dus poporul către distrugere; Dumnezeu nu putea să considere Israelul poporul său și totuși să îngăduie aceasta. Dar Dumnezeu, pe calea sa, alege rareori să distrugă răul îndată ce acesta își ridică capul, căci altfel lecția aspră a experienței nu ar fi învățată. În afară de aceasta, Dumnezeu folosea Israelul ca pe un exemplu; iar această experiență trebuia parcursă pentru a da o lecție adunării în zilele ce vor veni și pentru a fi consemnată atât timp cât va fi nevoie să fie învățată.

5. Se pare că nu exista nici un preot în Israel care să își ridice glasul împotriva răului propagat de regină și care, aparent, se bucura de consimțământul regelui; dar, de cealaltă parte a Iordanului, în țara Galaadului, exista un om care era foarte îngrijorat de situația din Israel. El îl iubea pe Iehova, Dumnezeul lui Israel și iubea poporul lui Iehova. El a prevăzut dezastrul inevitabil care îi păștea dacă lucrurile aveau să continue astfel. Condus, fără îndoială, de spiritul lui Dumnezeu, și studiind cuvintele lui, așa cum au fost scrise de Moise, a văzut că Dumnezeu a amenințat să oprească ploile dacă oamenii nu respectau legământul pe care l-au încheiat cu el (Deuteronom 11:17). Acest om era Ilie, tișbitul.

6. Ilie este introdus în consemnări fără nici un detaliu despre naşterea sau faptele sale anterioare, sau vreo mențiune a vârstei sale. A luat asupra sa să se roage ca Cuvântul lui Dumnezeu, care vorbea despre ce va face Israelului dacă vor păcătui, să fie împlinit; s-a rugat să nu mai plouă. Era sigur de drumul său și s-a rugat cu cinste; și, rugându-se, credea cu adevărat că Dumnezeu îi va auzi rugăciunea și îi va răspunde. Ilie se ruga pentru onoarea lui Dumnezeu și din cele mai curate dorințe pentru poporul său, deși cerea, aparent, să se abată un lucru vătămător asupra Israelului; o năpastă care, prin natura sa, nu poate fi scurtă; căci lecția putea fi învățată doar după ce efectele secetei vor fi resimțite.

7.Ucenicul Iacov spune: „ Ilie era un om supus aceloraşi slăbiciuni ca şi noi; şi s-a rugat cu stăruinţă să nu ploaie, şi n-a plouat deloc în ţară trei ani şi şase luni.” (Iacov 5:17) Nu știm cât timp s-a rugat, dar știm că Dumnezeu l-a folosit pentru scopul pentru care s-a rugat. I s-a cerut să meargă la Ahab și să-i spună că nu va fi ploaie, nici rouă în Israel, decât la cuvântul său. (1 Regi 17:1). Acesta era felul prin care Iehova îl răsplătea pentru serviciul său și este o cale pe care Iehova merge deseori; îi face pe servitorii săi să împlinească lucrurile care vor aduce răspuns rugăciunilor lor. Iacov este cel care menționează cât timp ploile au fost oprite. - Iacov 5:17.

8. Dumnezeu l-a trimis apoi pe Ilie la Ahab; căci acesta avea să ducă Israelul la criză. Ahab l-a acuzat pe Ilie că este cel care năpăstuiește Israelul. Ilie a spus că Iehova a oprit ploaia. Dacă Baal era zeul naturii, fie ca Baal să dovedească asta trimițând ploaie. Această neînțelegere a fost rezolvată printr-o întrecere între Ilie și rege. Regelui i s-a cerut să adune profeţii lui Baal și Astarteea. Au fost

Cuprins

alese un loc şi o zi. Au fost ridicate două altare, unul pentru Iehova, unul pentru Baal; şi o jertfă a fost pusă pentru fiecare. Acela care era Dumnezeul adevărat trebuia să se arate, trimiţând foc care să mistuie jertfa.

9. Totul a fost pus la locul său, jertfa pentru Baal pregătită. Cei 450 de profeţi ai lui Baal şi-au chemat zeul, dar acesta nu le-a răspuns. Ilie i-a luat în derâdere. Au ţipat mai tare, iar Ilie i-a batjocorit mai mult. S-au tăiat ca să-l îmbune şi să-l implore pe zeul lor, dar în continuare nici un răspuns. Apoi, la ceasul jertfei de seară, Ilie şi-a pregătit jertfa. A adunat pietrele pentru altarul său şi a cerut apă de la un izvor din apropiere, care nu secase încă. A turnat apă peste jertfa pe care o pregătise şi apoi l-a chemat pe Iehova să-şi justifice numele. Răspunsul a fost imediat. Focul s-a coborât din cer şi nu doar că a mistuit jertfa, dar a ars şi altarul şi a supt apa dimprejur.

10. Atunci când oamenii au văzut această manifestare a lui Iehova au căzut imediat cu faţa la pământ şi au zis: „Iehova este adevăratul Dumnezeu! Iehova este adevăratul Dumnezeu!” (1 Regi 18:39). Ilie a profitat imediat de ocazie. A făcut apel la oameni să îi aresteze pe profeţii lui Baal şi să aibă grijă să nu scape nici unul. Oamenii au răspuns la apelul său şi Ilie i-a coborât în valea Chison şi i-a ucis acolo. A fost acuzat de sălbăticie în această acţiune; dar Ilie împlinea doar legea Dumnezeului său, pe care poporul însuşi ar fi trebuit să o împlinească. Legea lui Moise spune explicit că profeţii falşi, precum aceştia, trebuie să fie ucişi, pentru ca răul să fie stârpit din mijlocul lui Israel, iar profeţii aceia vorbeau de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. (vezi Deuteronom 13:5, nota marginală.)

11. Consemnările nu spun dacă profeţii lui Astarteea au fost ucişi; dar, din moment ce au fost chemaţi la Muntele Carmel, probabil că Ilie a distrus acest lucru dezgustător pe cât de complet posibil şi, odată cu cei 450 de profeţi ai lui Baal au fost ucişi şi cei 400 de profeţi ai Astarteei (1 Regi 18:19, 20, 40). Regele a privit cum profeţii erau nimiciţi.

12. Acum Ilie i-a cerut regelui să se urce (din vale), să mănânce şi să bea, căci se aude zgomotul ploii. Regele s-a urcat, iar Ilie s-a urcat pe vârful Carmelului şi s-a ghemuit la pământ, stând cu faţa între genunchi. Apoi proorocul şi-a rugat servitorul să urce mai sus şi să se uite către mare. În acele momente, soarele era gata să apună, căci doar la ceasul jerfei de seară Ilie s-a rugat şi Dumnezeu şi-a arătat răspunsul. Servitorul nu a văzut nimic şi s-a întors. Astfel s-a petrecut până la a şaptea oară, când servitorul a spus cum din mare se ridică un nor mic, ca o mână de om.

13. Ilie i-a spus apoi servitorului să meargă la Ahab şi să-i spună să-şi pregătească carul şi să meargă la Izreel; căci ploaia stătea să înceapă. Cerurile s-au întunecat cu nori negri şi a fost o ploaie mare. Puterea Domnului era acum asupra lui Ilie, căci, în ciuda zilei extenuante, s-a încins şi a alergat înaintea carului lui Ahab până la intrarea în Izreel, cale de mai bine de douăzeci şi cinci de kilometri.

14. Fără îndoială că Ilie a fost îndrumat de Iehova să ceară încercarea prin foc. Dacă încercarea ar fi fost cine va primi un răspuns din ceruri în formă de ploaie, dacă ploaia ar fi fost ţinta celor care se rugau, atunci răspunsul nu ar fi fost suficient; căci, chiar dacă ploaia ar fi venit ca răspuns la rugăciunile lui Ilie, preoţii lui Baal ar fi spus că, deşi cu întârziere, a venit ca răspuns la rugăciunile lor. Dar trebuia să fie împlinită teribila misiune a uciderii lor, iar ploaia puternică ar fi împiedicat în mod sigur aceasta.

15. Trebuie să notăm că Vechiul Testament nu spune că Ilie s-a rugat să nu fie ploaie în Israel; nici că s-a rugat pentru ploaie după ce Israel s-a hotărât, ci Iacov spune despre aceste rugăciuni (vezi Iacov 5:17, 18). Dumnezeu, care a auzit rugăciunea servitorului său când cerea să se abată lipsuri, şi care l-a împuternicit să spună că va fi ploaie doar la cuvântul său, nu avea să trimită ploaie până când profetul avea să se roage pentru ea; şi Ilie nu avea să se roage decât dacă profeţii lui Baal aveau să fie ucişi

Cuprins

16. Aceasta, cea mai dramatică scenă consemnată în Scripturile Vechiului Testament, nu este doar istoria unei crize în Israel şi a unui punct culminant rezolvat prin providența divină, ci este, ca şi toate celelalte evenimente din Scriptură, o prefigurare. Nu este greu să vedem ce reprezintă ilustrația. Regatul lui Israel sub Ahab şi Izabela reprezintă foarte bine marile sisteme religioase organizate, care au pretins că îl servesc şi îl reprezintă pe Dumnezeu, dar care, aşa cum o arată scripturile, au fost atât de depărtate de el în spirit, pe cât erau închinătorii lui Baal.

17. Apocalipsa o înfățişează pe Izabela domnind peste bisericile false (Apoc.2:20) Cultul lui Baal era venerarea puterilor naturii şi, deci, o formă de negare a faptului că Iehova este Dumnezeu. Precum toate celelalte culturi idolatre, îi degrada pe închinătorii săi, dar acesta şi cultul Astarteei erau deosebit de degradante. Erau deci, din orice punct de vedere, fie uman sau divin, un lucru dezgustător înaintea lui Iehova.

18. Este un şoc pentru mulți susținători onești ai religiei organizate că aceasta este în ochii lui Dumnezeu precum închinarea la Baal. Religia organizată, pentru că aduce închinare şi lucrează fără să ia în vreun fel în considerare faptul că Dumnezeu a dat spiritul său sfânt adunării sale - lucrul ce împuternicește fiecare efort adevărat - caută să lucreze prin puterea propriilor resurse, încrezătoare în forțele proprii, în organizația sa, în banii săi, şi în bunăvoința celor ce slujesc, fiind de fapt doar un aranjament uman care pretinde că îl venerează pe Dumnezeu.

19. Prin toate acestea, corespunde cultului lui Baal, pentru că ignoră voința lui Dumnezeu; nefiind ghidată nici de adevărata închinare, nici de Cuvântul lui Dumnezeu, nici de spiritul său. În evoluția sa de-a rândul secolelor, culminează prin sfidarea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu are altă alternativă decât să o nimicească de pe fața pământului. Acel timp a venit; şi oamenii trebuie să se decidă repede dacă Iehova este Dumnezeu, care va aduce împărăția sa pe pământ sau dacă acea împărăție va fi întemeiată prin eforturi umane sau forță, în numele religiei organizate.

20. Pentru a împlini această prefigurare, Dumnezeu nu a ridicat nici un serv deosebit sau companie de servi ca să se roage să fie lipsuri („secetă") în rândul religiei organizate; dar acest simbol a fost transpus în realitate în felul propriu al lui Dumnezeu, aşa cum arată Apoc.11:6; însuşi Cuvântul lui Dumnezeu a depus mărturie împotriva idolatriei religiei organizate. Faptele care înconjoară clericismul, în orice formă a fost el manifestat, dovedesc că toate aceste sisteme au suferit de secetă, că este o lipsă desăvârşită de binecuvântări din ceruri asupra lor.

21. Acum a sosit momentul ca servii lui Dumnezeu să se pună cu totul la dispoziția lui, să mărturisească pentru el că Iehova este Dumnezeu. Căci, deşi Dumnezeu a avut la dispoziția sa clasa Ilie, care a mărturisit timp de mulți ani acest adevăr, mai este încă multă muncă de făcut. Sunt mulți creştini care au îngăduit să fie induşi în eroare de falşii profeți ai lui Baal. Nu este deci nepotrivit ca aceia care cunosc adevărurile din prezent să se roage ca aceia care pretind că sunt oamenii lui Dumnezeu, dar nu vorbesc în cinstea lui, să îşi dea seama de acestea adevăruri, printr-o foamete de adevăr.

22. Martorii lui Dumnezeu declară acum pentru el puterea numelui său. Aceştia îi cheamă pe toți cei care spun că îl slujesc pe Dumnezeu să-i onoreze numele. Ei mai spun şi tuturor celor care vor să audă că scopul lui Dumnezeu este de a stabili dreptatea şi simplitatea închinării pe pământ, şi să distrugă de pe fața lui tot ce este potrivnic gloriei sale şi bunăvoinței între oameni.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-5. De ce Scripturile se referă la Ieroboam ca la cel care „ a făcut Israelul să păcătuiască”? Cine erau Ahab şi Izabela, şi ce lucru dezgustător au oficializat ei mai târziu în Israel?

Cuprins

6-9. Cine era Ilie, şi de ce s-a rugat pentru secetă? Ce ne spune Iacov despre el? Ce propunere a făcut Ilie regelui şi cum a fost aceasta îndeplinită?

10-13.Ce s-a întâmplat apoi cu profeţii falşi din Israel şi de ce s-a procedat aşa cu ei? Daţi detalii cu privire la sfârşitul secetei.

14,15. De ce ploaia nu ar fi răzbunat îndeajuns numele lui Iehova, fără încercarea focului? Cum ştim că Ilie s-a rugat pentru ploaie după ce falşii profeţi au fost ucişi?

16-19. Cine sau ce este reprezentat de Izabela şi de falşii profeţi şi de ce?

20-22. Pe cine reprezintă Ilie şi cum a fost rugăciunea sa pentru ploaie împlinită la o scară mai mare? Ce reprezintă uciderea profeţilor lui Baal de către el?

Cu privire la ceremonii

Un frate din rândul claselor mai mari din Europa a adresat o scrisoare preşedintelui Societăţii şi a ridicat întrebările următoare, solicitând să primească răspuns în *Turnul de Veghere*. Întrebările sunt numerotate şi fiecare este urmată de un răspuns:

(1) Consideraţi că ar fi un curs de acţiune înţelept şi adecvat ca un comitet executiv de bătrâni să-i sfătuiască pe ceilalţi dintre bătrâni să participe la comemorări îmbrăcaţi ca pentru înmormântare?

Răspuns: Aş considera foarte lipsit de înţelepciune ca un comitet executiv să îi sfătuiască pe bătrâni să participe la comemorări îmbrăcaţi ca pentru înmormântări. Nu există nimic în Scripturi care să desemneze ce fel de veşminte să poarte un bătrân, spre a-l deosebi de un supraveghetor sau orice alt membru. Hainele lungi (rasele) şi alte asemenea veşminte îşi au originile în clericism; şi mulţi dintre noi, chiar în adevărul din prezent, am adus cu noi unele dintre aceste lucruri nesăbuite atunci când am ieşit din Babilon. Un bătrân trebuie să se îmbrace decent, bineînţeles, dar faptul că haina sa este lungă sau scurtă este totalmente irelevant.

(2) Este următoarea metodă de desfăşurare a unei comemorări adecvată şi ce metodă este folosită la filiala centrală? Bătrânii, îmbrăcaţi în general în veşminte preoţeşti, se adună pe amvon venind din direcţii opuse, purtând în procesiune pâinea şi vinul. După cântare, rugăciune şi cuvântarea publică, bătrânii se servesc şi apoi coboară de la amvon în sală şi servesc adunarea.

Răspuns: Nu doar că modul de desfăşurare desemnat în întrebarea dumneavoastră este eclesiastic, bisericesc, dar, după judecata mea, nu este rezonabil şi nu reflectă spiritul potrivit creştinilor. O comemorare ar trebui să se desfăşoare, bineînţeles, într-o manieră demnă. Ar fi totalmente adecvat ca emblemele să fie aşezate pe o masă. Conducătorul întrunirii ar trebui să ţină un discurs scurt despre însemnătatea comemorării şi să aibă alţi doi fraţi alături de el; iar, la sfârşitul discursului, unuia dintre aceştia să i se poată solicita să ceară binecuvântarea pâinii. Apoi, conducătorul să le înmâneze pâinea bătrânilor ca să o împartă adunării. După ce adunarea s-a împărtăşit din pâine, toţi bătrânii ar trebui să se aşeze, şi doi dintre ei să-i servească pe ceilalţi bătrâni, şi apoi cei doi să se servească reciproc. Apoi, celuilalt frate de la amvon i se poate solicita să ceară binecuvântarea vinului. Adunarea va putea apoi fi servită de bătrânii aleşi pentru acest scop, iar, la rândul lor, acei bătrâni să fie serviţi de alţi doi bătrâni, aşa cum am sugerat mai sus. Şi apoi adunarea ar trebui să intoneze o cântare şi să se retragă în linişte. În loc ca bătrânii să se servească singuri, şi-ar reflecta mai bine poziţia lor de servi dacă ar servi mai întâi adunarea şi apoi s-ar servi

Cuprins

pe sine. Chiar Domnul nostru a spălat picioarele discipolilor săi şi ar fi bine dacă bătrânii i-ar urma exemplul de servire.

(3) Este adevărat, dacă întrebarea nu este prea personală, că după convenţia de la Londa, aţi spus că prietenii au luat prea mult din ce aţi spus despre pioşenie şi haine lungi, şi că aţi cumpărat şi dăruit haine lungi celor de la Tabernacolul din Londra? Motivul pentru care vă pun această întrebare este pentru că un bătrân a risipit un zvon în acest sens.

Răspuns: Cele spuse mai sus nu sunt adevărate. Am vorbit serios la convenţie, şi nu am retractat mai târziu nici o parte din cele spuse. Nu am cumpărat, nici dăruit niciodată nici o haină lungă nimănui de la sediul din Londra. După judecata mea, dacă fraţii ar da mai multă atenţie servirii Domnului şi mai puţină lucrurilor materiale, s-ar descurca mai bine.

(4) Este greşit ca în cadrul întrunirilor premergătoare lucrării de predicare să folosim cuvinte de îndemn şi înştiinţare care să sprijine cu entuziasm ce apare în *Turnul de Veghere* şi *Anuar?*

Răspuns: Acestea ar trebui să urmeze linia binecuvântărilor pe care cineva le primeşte personal pentru sevirea Domnului şi glorificarea Domnului, în armonie cu textul considerat. Acestea ar trebui să fie menite să fie de ajutor celor care le aud.

O întrebare interesantă

ÎNTREBARE: Ce vrea să spună versetul din Proverbe 16:3: “ Încredinţează-ţi lucrările în mâna Domnului, şi îţi vor izbuti planurile.”?

RĂSPUNS: Cuvântul ,,lucrări” folosit în acest text înseamnă activitatea sau ocupaţia cuiva. Toate fiinţele umane, exceptându-i pe leneşi şi trântori, sunt implicaţi în ceva. Leneşul sau trântorul este un om care risipeşte timpul şi oportunităţile. Toţi ceilalţi sunt ocupaţi cu vreo lucrare. Decurge deci că cei activi şi inteligenţi vor fi mereu ocupaţi cu ceva important. Acesta va fi lucrarea Domnului sau ceva contrar lucrării Domnului. Un om îşi va pune în gând un lucru, a cărui realizare îl preocupă intens. Gândul reprezintă simbolic motivul, scopul care guvernează acţiunile cuiva. Dacă un om îşi pune în gând să câştige faimă în rândul oamenilor, se va găsi preocupat de acele lucruri care tind să îi aducă faima. Dacă dorinţa inimii lui este să fie bogat, va căuta să aibă preocupări care să îi aducă bogăţie. Dacă vrea din inimă să-i facă pe plac Domnului, va căuta să cunoască şi să facă acele lucruri care sunt plăcute Domnului.

Pentru că ştie tendinţele naturale ale omului, proverbul sfătuieşte: ,,Încredinţează-i lui Iehova lucrările tale”. Adică, fă ca ocupaţia ta să fie în slujba Domnului şi caută să ştii şi să faci ceea ce Domnul ar vrea să faci. Apoi, proverbul adaugă: dacă faci aceasta, ,,planurile îţi vor reuşi” (sau, într-o traducere alternativă, ,,planurile, gândurile îţi vor fi statornicite”), ceea ce înseamnă că vor fi stabilizate, fixate pe un făgaş. Unora le este greu să se concentreze pe lucrurile pure şi drepte. Aceştia îşi găsesc gândurile rătăcind de la un lucru la altul fără nici un câştig. Acesta este deci remediul pe care trebuie să îl adoptăm, adică să fim ocupaţi cu lucrarea Domnului, iar el ne va statornici gândurile şi le va face stabile. Un om ştie că se gândeşte permanent la lucrurile care îl interesează în mod intens. Atunci, cel care este consacrat şi devotat Domnului vede că împărăţia este aici. El îşi foloseşte mintea să caute adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi, deci, să întrevadă voinţa

Cuprins

lui Dumnezeu. Aflând astfel acestea, trebuie să fie supus voinței lui Dumnezeu și trebuie să facă cu toată puterea ceea ce mâinile sale găsesc de făcut.

Care este voința lui Dumnezeu cu privire la creștini în acest moment? Iehova spune: „Voi sunteți martorii mei că eu sunt Dumnezeu." (Isaia 43:10, 12) Isus, corelat cu aceasta, spune: „ Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul." (Matei 24:14) Învățătorul spune iar: „Dacă mă iubiți, îmi veți respecta poruncile". Acestea și alte versete care se potrivesc cu ele ne arată că ocupația creștinului din prezent este să-l reprezinte pe Domnul cu fiecare prilej și să dea vestea bună oamenilor, vestea că Regele a venit, că împărăția sa este aici, că Iehova este Dumnezeu și că l-a așezat pe Cristos pe tronul său ca Rege, și le cere de la toți să i se supună.

Pentru a-i da creștinului capacitatea de a face aceasta, Domnul a oferit radioul, cel mai minunat mijloc de răspândire a mesajului adevărului; a oferit tipografii și legătorii, cu care se fac cărți pe care oamenii le vor citi; și a deschis calea creștinilor pentru a duce mesajul adevărului la oameni. Deci, fiecare om consacrat care își încredinţează lucrarea ,ocupația sau energia, Domnului va avea gândurile deplin statornicite și va găsi multă bucurie în a împlini îndatoririle pe care Domnul i le-a atribuit. Cel care pretinde că este consacrat Domnului, dar nu se ocupă cu lucrarea Domnului după cum i-o îngăduie prilejurile, ci petrece timp bârfind și vorbind pe alții de rău, are în mod sigur gândurile statornicite pe calea greșită de Diavol și poate fi ușor abătut de la calea cea bună.

Activitatea cu fiecare prilej în serviciul Domnului este una din cele mai mari paveze pentru creștin în aceste vremuri primejdioase. Vremurile sunt primejdioase pentru că dușmanul se războiește cu toți creștinii, încercând să îi distrugă. Dar cel care își îndreaptă cu zel eforturile către serviciul lui Dumnezeu este pe deplin asigurat că Dumnezeu îl va proteja, pentru că Dumnezeu le-a spus celor ca el, prin profetul său, că îi va acoperi cu umbra mâinii sale sau puterea sa ocrotitoare. - Isaia 51:16.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Septembrie 1927** **Nr. 17**

Apărare și siguranță

”Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale” – Pslamul 91:11

[Continuare din numărul anterior]

Dumnezeu își va justifica numele. Va face acest lucru demonstrându-și puterea, pentru ca toți să știe că el este Cel Atotputernic. Cu anumite ocazii din trecut, el și-a făcut un nume pentru sine, aducând necazuri asupra organizației lui Satan şi asupra popoarelor de sub conducerea acelei organizații. Scripturile afirmă că în curând el își va face un nume, în timpul celui mai mare necaz care a fost vreodată în lume. (Matei 24:21,22) El va arăta acest lucru lumii, atât conducătorilor, cât și popoarelor.

2. El îi poruncește Servului său uns să fie acum martorul său pe pământ, care să declare că el este Dumnezeu și că numele său va fi înălțat. (Isaia 43:10,12) Clasa Servului credincios, care proclamă acest mesaj, va atrage asupra membrilor săi furia Diavolului. Fără apărarea venită de la Cel Atotputernic, clasa Servului ar pieri în scurt timp. Fără îndoială, așa cum arată și Scripturile, clasa Servului trece prin cea mai mare criză de la Rusalii încoace. Pare sigur că Cel Preaînalt vrea ca aceștia să știe despre apărarea pe care le-o asigură Iehova, pentru a fi cât mai curajoși. Pentru ca cei din clasa Servului să fie tari în credință, ei trebuie să aibă cunoștință despre aranjamentul pe care l-a făcut Dumnezeu pentru ei. Cuvântul Său, pe care îl dezvăluie el la timpul său fixat, îi arată Servului că apărarea divină, spre binele său, este completă ,iar siguranța este absolută.

3. Această asigurare deplină de apărare și siguranță îi este dată clasei Servului şi nu celor care doar folosesc numele lui Cristos. Iehova le spune celor care au fost credincioși peste puține lucruri, care au fost aduși sub mantia dreptății și care au intrat în bucuria Domnului: „ Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Îşi găseşte plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata. …Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, şi Te voi lua de mână, Te voi păzi şi Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor” (Isaia 42:1,6) Înainte de distrugerea finală a organizației lui Satan, clasa Servului trebuie să le depună mărturie captivilor şi celor ce sunt în întuneric. Atâta timp cât fac acest lucru, Iehova îl asigură pe Servul său că îi oferă protecție deplină. Ce privilegiu binecuvântat pentru Sion!

4. Să ne întoarcem acum la examinarea Psalmului nouăzeci și unu: „ Pentru că zici: „Domnul este locul meu de adăpost!” şi faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău.”. – Versetele 9 și 10

5. Cei din clasa Servului de pe pământ sunt înconjurați din toate părțile de dușmani. Cel Rău folosește toate părțile organizației sale pentru a inventa căi și metode cu care să îi distrugă pe acești servi ai lui Dumnezeu. Însă cunoscând scopurile lui Dumnezeu cu privire la ei, aceștia se bizuie pe el, ca refugiu al lor. Locuința lor este în locul tainic al Celui Preaînalt. Mâna Celui Atotputernic este peste ei pentru a-i apăra și a-i ocroti și ,de aceea ,nici o plagă sau ciumă nu poate intra în acea

Cuprins

locuință. Fiecare să păstreze ,deci, în minte importanța faptului de a locui în acel loc tainic al Celui Preaînalt, precum și faptul că acest loc tainic nu înseamnă doar că cel ce locuiește în el este născut din spirit sfânt. Înseamnă și că cei care sunt acolo au primit veșmintele salvării, sunt sub mantia dreptății, poartă veșmintele de nuntă și au intrat în bucuria Domnului. Ce metode va folosi Domnul pentru a-i apăra pe unșii săi?

ÎNGERII SĂI

6. „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale". – Versetul 11.

7. Expresia „cu privire la tine" folosită în acest text, înseamnă a numi sau a alege pe cineva pentru a duce sau purta o povară sau o obligație în numele și spre binele altuia; orice metodă prin care se extinde asupra unei persoane sau mai multora o însărcinare, custodie și supraveghere a unei creaturi. (Iov 34:13; Zaharia 3:7) Este clar din context că Dumnezeu este cel care face numirea și care încredințează unora dintre servii săi îngrijirea și supravegherea celor din locul tainic. Dar ce înseamnă fraza „va da poruncă îngerilor cu privire la tine"? Cine sunt îngerii? Va fi folosit vreun instrument uman printre cei cărora li se încredințează sarcina, potrivit sensului în care este folosit aici cuvântul „înger"?

8. Este adevărat că cuvântul „înger" înseamnă „vestitor" (sol) şi uneori se poate referi potrivit la fiinţe umane, care sunt trimise ca vestitori. Însă cuvântul „înger" din text înseamnă mai mult decât atâta.Acesta se referă la cineva care , ca ministru împuternicit sau mare sol, este numit să lucreze în numele Aceluia care l-a însărcinat ca să acţioneze, în armonie cu îndrumarea lui. Ce fel de adăpost sau scut poate să întindă un sol uman la unul din aceia care, din partea lui Satan şi a organizaţiei sale, este în primejdie? Ce fel de scut poate să întindă serviciul de sol al unei fiinţe umane faţă de atacurile duşmanului? Adevărul cuvântului lui Dumnezeu, vestit prin oameni, este acela care serveşte spre a face atenţi şi a întări credinţa fiilor lui Dumnezeu. Însă, afară de aceasta, nici o lucrare omenească nu este în stare de a scuti pe alţi oameni de vicleniile diavolului! Membrii bisericii pot să se ajute unii pe alţii spre întelegerea cuvântului lui Dumnezeu şi adevărul Domnului este scutul şi pavăza lor. Din text se vede, însă, că Dumnezeu, pe unele din făpturile sale, care dispun de mare putere, le-a încredinţat cu paza poporului său; şi aceea pentru ele este o încredinţare sfântă, că pot să păzească pe aceia care sunt activi în a mărturisi numele Domnului.

9. Cuvintele lui Isus ne întind ajutorul spre a putea cunoaşte că cine sunt acei îngeri din textul de mai sus. Când a vorbit ucenicilor săi despre aceia care vor fi micuţii lui Dumnezeu sau fiii lui, a zis: „Feriţi-vă să nu defăimaţi nici măcar pe unul din aceşti micuţi; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea faţa Tatălui Meu care este în ceruri." (Matei 18:10). Deci, aceea trebuie să fie adevărat, că trimişii lui Dumnezeu sau solii lui mari, îi trimite pentru executarea lucrului său şi că aceşti soli, totdeauna când au lipsă de instruire sau pentru prezentare, Dumnezeu îi cheamă la sine şi ei au intrare la el. Biblia arată cazuri când Dumnezeu a trimis îngerii săi pe pământ.

10. Când Zaharia îşi făcea serviciul preoţesc în templu, i s-a arătat un înger, care a zis lui Zaharia: „Drept răspuns, îngerul i-a zis: „Eu Sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu; am fost trimis să-ţi vorbesc, şi să-ţi aduc această veste bună." – Luca 1:19.

11.Biblia arată că pentru apărarea sau ocrotirea servilor săi de pe pământ, Dumnezeu a pus puterea în mâna îngerilor sfinţi. Când Petru a tăiat cu sabia urechea robului marelui preot, din ceata care a venit să prindă pe Isus, Domnul a zis lui Petru: „Crezi că n-aş putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" (Matei 26:53). Aceste legiuni de îngeri, fără îndoială, au stat gata pentru aceea , ca îndată ce vor primi poruncă, să întindă lui Isus scut şi apărare.

Cuprins

12. Când a izbucnit războiul din cer între Isus Christos şi Diavolul, îngerii sfinţi s-au luptat de partea Domnului. (Apoc. 12:7). Evident, aceştia au fost acei îngeri pe care Iehova Dumnezeu i-a rânduit pentru ducerea la îndeplinire a scopurilor sale referitor la Christos.

13. Când vrăjmaşul, cu mare putere, a vrut să prindă pe profetul Elisei, Dumnezeu a rânduit pentru apărarea lui Elisei o mare ceată de care de foc, care n-au fost altceva decât spirite trimise spre serviciul lui. (2 Regi 6:17; Ps. 104:4) În tot cazul, Dumnezeu ,prin acest tablou a preumbrit ceva în legătură cu biserica. Clasa Servului împlineşte acum munca preumbrită de Elisei. Aceştia respectă şi iubesc pe Dumnezeu. Aceştia se păzesc de a călca legea sau de a umbla pe cale contrară cu ordinele sale. Aceştia respectă şi adoră pe Domnul. Plăcerea lor este ca să facă voia lui. Despre acestea şi în legătură cu acestea, profetul a scris: „ Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El, şi-i scapă din primejdie. Gustaţi şi vedeţi ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! Temeţi-vă de Domnul, voi, sfinţii Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El!" – Ps.34:7-9.

14. Pentru aceea se vede la loc şi potrivită acea deducţie, că marele Iehova a încredinţat cu un lucru pe clasa servului, iar paza şi scutirea lor de atacurile vrăjmaşului a încredinţat-o îngerilor săi. Îngerii au o chemare sau încredinţare sfântă în legătură cu clasa servului. Membrii clasei servului, care locuiesc sub ocrotirea Celui Preaînalt, ca martorii săi, pot să-şi continuie îndeplinirea sfintei lor misiuni, cu asigurarea că puternicii îngeri cereşti, care stau înaintea feţei lui Dumnezeu, sunt de pază, ca să scutească sau să apere pe cei care rămân credincioşi faţă de Iehova. Dumnezeu vrea ca în timpul prezent să se pună mărturie despre numele său. Clasei servului său a dat marele privilegiu de a pune mărturie ,iar lor le zice: „Am ordonat îngerilor mei , ca în toate căile tale să te păzească".

15. În acest chip, ce mare greşeală este acea deducţie, că îngerii amintiţi în acest text nu sunt alţii, decât bătrânii sau conducătorii comunităţilor frăţeşti.Un număr oarecare din aceştia, care sunt în funcţia de bătrâni, spre propria lor ruşine şi pagubă, şi-au însuşit acea competenţă şi putere, ca să păzească frăţietatea. Dar, în loc de pază sau scutire , i-au condus pe un drum rău. Din cauza încrederii în sine şi a nelegiuirii, nu numai neglijază aceea ca să ia parte la punerea mărturiei despre numele lui Iehova, în modul hotărât de el, ci şi se înalţă pe ei înşişi înaintea fraţilor şi îi conduc pe drumul întunericului. Să-şi însemneze bine clasa servului, că Iehova promite scut şi siguranţă tuturor celor ce se încred în el, care au ales pe Cel Preaînalt locul lor de scăpare şi care ţin poruncile lui.Să nu se ridice aşa de sus raţionamentele false ale oamenilor sau conducătorilor, care pe seama şi în paguba fraţilor, vreau să se înalţe. Nu vă încredeţi în oameni, ci numai în Domnul şi poruncile lui să le urmaţi! (Ps. 118:8,9) Dacă posedaţi acea mărturie a spiritului sfânt că sunteţi ai Domnului, că aţi primit haina mântuirii şi sunteţi sub mantia dreptăţii, atunci rămâneţi la aceea, că prin împlinirea cu credincioşie a acelui serviciu, pe care Domnul vi l-a încredinţat, îmbrăcaţi veşmântul de nuntă şi nu vă lăsaţi a fi traşi de unii din aceia , care deţin slujba de bătrâni, şi care, vrând înălţarea lor, vă conduc în rătăcire.

O PIATRĂ

16. Promisiunea care li se face celor din locul tainic al Celui Preaînalt este că îngerii care sunt însărcinați să ocrotească îi vor ajuta pe aceștia să nu se poticnească sau să se împiedice de vreo piatră. „şi ei te vor duce pe mâni, ca nu cumva să-ţi loveşti piciorul de vreo piatră." – Versetul 12

17. Versetele care relatează cum a fost Isus ispitit de Satan, au fost interpretate și aplicate în mod greșit de Diavol. Satan l-a invitat atunci pe Isus să dovedească că era Fiul lui Dumnezeu, sărind de pe acoperișul unui templu, în același timp spunând pe un ton sarcastic: "El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; şi ei Te vor lua pe mâni, ca nu cumva să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră.". Satan a citat în mod greșit acest text astfel: „Ca nu cumva" și a aplicat eronat textul de aici,

Cuprins

ca și cum i l-ar fi putut aplica lui Isus oricând, când de fapt acela nu era aplicabil pentru Isus în acel moment și, de fapt, nicicând. La data aceea, Isus petrecuse deja patruzeci de zile în pustiu studiind planul lui Iehova. Cu mintea sa perfectă, luminată de spiritul sfânt și pe lângă cunoașterea sa temeinică a Scripturilor, el trebuie să fi avut în minte și să fi cunoscut bine și profeția din Isaia 28:16. El avea atunci capacitatea de a înțelege planul divin și evident că a și făcut-o. Tragem concluzia, aşadar, că Isus cunoştea semnificaţia profeţiei despre Piatră, şi anume: „ Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preţ, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă.” – Isaia 28:16

18. Scripturile legate de acest subiect dovedesc în mod clar că Piatra la care se face referire este Regele uns al lui Dumnezeu. La data când Satan i-a pus ispita în fața lui Isus, acesta era deja uns pentru funcția regală, însă nu fusese pus la temelie ca Piatră, după cum arătase profeția. Trebuie să păstrăm în minte faptul că profeţia arată că Piatra este încercată. Încercarea acestei pietre a avut loc după ungerea de la Iordan şi până în ziua când Isus s-a prezentat Israelului ca rege. O parte a încercării sau a testului, menționată în profeție, a constituit și ispita cu care a încercat să-l atragă Satan. Isus a ieșit victorios din acea încercare. Diavolul l-a lăsat apoi în pace pentru un timp. (Luca 4:13) Totuși, în scurt timp ,Satan a pus în mișcare toate celelalte mașinații ale sale pentru a-l prinde în capcană pe Isus. Toate au eșuat, dar toate au fost o parte a încercării prin care trebuia să treacă Piatra.

19. La timpul fixat, după ce clerul de la acea vreme a avut din plin ocazia de a afla că Isus era promisul Mesia, Isus li s-a prezentat evreilor ca rege al lor. Această ceremonie a avut loc când Isus a intrat în Ierusalim călare pe un măgar și li s-a oferit oamenilor să le fie rege. (Matei 21:1-10) Acest eveniment a constituit împlinirea în miniatură a profeției lui Isaia referitoare la punerea Pietrei încercate în Sion. Versetele citate în mod eronat de Satan nu puteau să i se aplice lui Isus, din două motive distincte: (1) Deoarece ispitirea a avut loc cu peste trei ani înainte ca Piatra să fie pusă în Sion, astfel că nimeni nu putea să se poticnească de ea înainte ca ea să fie pusă acolo; (2) Isus, însuși, este Regele uns și Piatra, astfel că nu ar fi putut să se poticnească de el însuși sau să se lovească la picior astfel. Diavolul a fost suficient de egocentric încât să creadă că l-ar putea face pe Isus să accepte interpretarea lui eronată a acestor versete și să cadă într-o capcană, ajungând să fie distrus. Însă Diavolul a eșuat.

20. Odată cu sfârșitul timpurilor neamurilor, în 1914, a sosit timpul fixat ca Isus să își înceapă activitatea împotriva lui Satan și să îl alunge din ceruri. Perioada de așteptare prezisă de profet se sfârșise. Au început să se aplice cuvintele profetului: „Domnul va trimite din Sion (organizația lui Dumnezeu) toiagul (autoritatea de a acționa) puterii tale, spunând: "Du-te să stăpâneşti în mijlocul duşmanilor tăi".” (Pslamul 110:1,2) După aceea a urmat lupta din ceruri, cu Isus și îngerii săi pe de o parte și Balaurul și îngerii lui de cealaltă, iar Satan a fost aruncat afară, la aşternutul picioarelor lui Dumnezeu. Apoc.12:1-7

21. După aceea, adică în 1918, Domnul a venit la templul său și s-a prezentat clasei templului și tuturor creștinilor ca Rege. Dumnezeu spune prin profetul său: „ Totuş, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel Sfânt.” (Psalmul 2:6) Aceasta marchează împlinirea completă a profeției lui Isaia referitoare la punerea Pietrei, iar Psalmul 21:12 nu s-a aplicat până atunci noii creații. Satan a părut să își dea seama că Isus avea să aibă în minte profeția lui Isaia și de aceea a citat în mod eronat textul, spunând: „Ca nu cumva”. Satan o lua aici înaintea lui Dumnezeu și încerca să îl facă și pe Isus să o ia înaintea lui Dumnezeu și să se declare Rege și să o dovedească citând protecția despre care se vorbește în acest verset.

MAREA ÎNCERCARE

22. Venirea Domnului la templul său şi prezentarea sa ca Rege, constituie punerea pe deplin a Pietrei, evenimente care au avut loc în acelaşi timp. Atunci s-a făcut disponibil pentru clasa unsă a Servului locul tainic al Celui Preaînalt. Aceasta corespunde şi cu timpul împlinirii profeţiei din Isaia 61:10, când celor credincioşi li se dau veşmintele salvării şi sunt acoperiţi cu mantia dreptăţii. Profetul Isaia (Isaia 28:16,17), vorbind despre punerea Pietrei, arată că imediat după acestea va urma un timp de judecată: „Voi face din neprihănire o lege, şi din dreptate o cumpănă" Aceasta marchează începutul perioadei de încercare, când membrii clasei unse trebuie să fie făcuţi corespunzători regulilor ce guvernează templul. Este, deci, un timp de încercări. Deoarece Domnul a venit la templul său pentru inspecţie şi judecată, reiese că va urma un astfel de timp de încercare pentru toţi cei din clasa unsă. Perioada de încercare a venit, iar faptele arată că din acel moment încoace au fost multe poticniri şi căderi.

23. Dumnezeu a anunţat prin profetul său că Piatra avea să fie atât o piatră de poticnire pentru casa lui Israel, cât şi un sanctuar pentru alţii. „ Şi atunci El va fi un locaş Sfânt, dar şi o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laţ şi o cursă pentru locuitorii Ierusalimului!" (Isaia 8:14) De atunci încoace s-a discutat în detaliu despre Piatra din Sion şi despre Piatra de poticnire. (Vezi *Turnul de Veghere din 15 Octombrie şi 1 Noiembrie 1926*). Din cuvintele profetului se poate vedea foarte clar că unii aveau să fie prinşi în capcană, iar alţii urmau să umble într-un mod nepotrivit şi de aceea să cadă. Din analiza sa finală putem înţelege că această profeţie se referă atât la biserica creştină nominală, cât şi la biserica creştină din adevărul prezent , în care se află clasa unsă. Corespondentul acestora a fost la împlinirea în miniatură a profeţiei. La împlinirea finală, creştinătatea nominală va cădea şi de asemenea şi un mare număr de persoane din adevărul prezent.

24. Mai departe, profetul indică ideea că cei care aveau să îl respingă pe Cristos, ca Regele uns, aveau să o facă la timpul când Cristos urma să devină Capul sau Piatra din capul unghiului, după măsura căreia se măsoară totul. (Psalmul 118:22,23) Aceste versete demonstrează, în mod clar, că începând de când a venit Domnul la templul său şi s-a prezentat acolo ca Rege, a început un timp de mari încercări pentru cei ce pretind a fi creştini.

25. Din 1918 până în prezent s-au petrecut multe evenimente legate de adunare, care dovedesc împlinirea acestei profeţii, iar prin aceste fapte se poate interpreta profeţia de către cei ce observă cursul evenimentelor. În această perioadă de timp, mulţi oameni care au crezut în adevăr sau cel puţin au pretins că o fac, s-au întors de la Domnul şi i-au negat şi continuă să-i nege prezenţa. Mulţi au uitat cu totul faptul că Cristos este Regele uns şi neagă că Dumnezeu l-a pus pe tronul său ca Rege. Aceştia îşi manifestă lipsa de credinţă în prezenţa Domnului şi în faptul că el este Regele uns, deoarece ei refuză să ia parte la proclamarea mesajului împărăţiei, deşi au ocazia de a o face.

26. Unii, care sunt chiar bătrâni în adunări, sunt atât de orbi la dezvăluirea marilor adevăruri din prezent, încât nu le place hrana pe care i-o dă Domnul poporului său şi caută altundeva hrană cu care să hrănească turma. Ei se împotrivesc eforturilor depuse pentru a se proclama numele lui Iehova şi răzbunarea sa şi nu atrag atenţia asupra faptului că împărăţia cerurilor este aici şi că organizaţia lui Satan trebuie să se prăbuşească în curând. Unii dintre aceştia devin împotrivitori violenţi ai adevărului, ai Regelui şi ai împărăţiei sale. Ei nu au rămas în picioare. S-au împiedicat şi au căzut peste Piatră, aşa cum a prezis însuşi Domnul Isus că avea să se întâmple. (Matei 21:44) Aceştia, deşi pretind că sunt în adevăr, sunt orbi la distincţia dintre lucrarea adunării care a fost prefigurată de Ilie şi cea care a fost prefigurată de Elisei. Ei nu aud şi de aceea se opun învăţăturilor Bibliei pe care le oferă *Turnul de Veghere* cu privire la venirea Domnului la templu, la mantia dreptăţii, la veşmintele salvării, la naşterea naţiunii, la rămăşiţă şi la multe alte adevăruri. Deşi cu gura lor afirmă că au

Cuprins

credință în prezența Domnului, ei resping cu desăvârșire adevărul că Isus Cristos a devenit Piatra din capul unghiului și că el îi aduce în templu numai pe aceia care se conformează căii alese de Dumnezeu. Aceștia s-au lovit cu piciorul de Piatră și s-au poticnit.

27. Iehova face prin profetul său o altă ilustrație minunată, referitoare la Piatră. El spune adunării celor unși, care sunt de această parte a vălului: „ Căci iată că numai spre piatra aceasta pe care am pus-o înaintea lui Iosua, Sunt îndreptaţi şapte ochi; iată, Eu Însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, zice Domnul oştirilor; şi într-o singură zi, voi înlătura nelegiuirea ţării acesteia.” (Zaharia 3:9) În esență, el îi spune aici clasei unse: „V-am pus înainte o Piatră, care este Regele meu uns. Peste el strălucește deplina lumină a planului meu. Deseori, de la această Piatră vor veni străluciri de lumină la cei din clasa templului. Zi după zi, lumina este tot mai mare. Fiecare piatră a templului trebuie să fie acum făcută după asemănarea acestei Pietre perfecte, din capul unghiului. El este Piatra de Căpătâi, iar acum a venit timpul judecății și toate pietrele trebuie să fie măsurate după el.”

28. Această lumină crescută, care vine la clasa unsă, le aduce bucurii tot mai mari. Această lumină crește până ajunge asemenea luminii de la miezul zilei. Dar pentru cei care pretind a fi în Cristos și nu sunt, aceasta devine întuneric și îi orbește. Ei resping lumina și își lovesc piciorul de Piatră, Regele uns, astfel că se poticnesc și cad. Amintiți-vă de cei din prezent care se opun adevărurilor pe care le transmite acum Domnul celor din poporul său și se va vedea că toți aceștia resping adevărul că punerea Pietrei de căpătâi a avut loc în 1918, că Dumnezeu l-a pus pe Regele său pe tron și că atunci a început judecata creștinilor. Aceste fapte arată, în mod evident, că toți aceștia, deși pretind că sunt în adevărul prezent, s-au poticnit de Piatră. Toți cei ce văd această viziune și îl iubesc pe Domnul ar trebui să depună toate eforturile să fie credincioși și să vegheze să nu cadă într-un asemenea mod.

29. S-ar putea spune că îngerii Domnului îi apără pe cei cei se poticnesc și cad? Cu siguranță nu! Îngerii Domnului îi apără numai pe cei ce sunt în locul tainic al Celui Preaînalt, care l-au făcut pe Iehova refugiul lor și care se conformează cu bucurie legilor sale. Dumnezeu le-a dat acestor îngeri poruncă pentru a se îngriji de cei credincioși. Acești îngeri stau în jurul celor credincioși și se îngrijesc să nu li se întâmple nici un rău și ca lumina tot mai mare să nu îi rănească, iar dușmanul să nu îi atace. Acești credincioși, din locul tainic al Celui Preaînalt, sunt păziți și apărați de puternicii reprezentanți ai Atotputernicului Dumnezeu și atâta timp cât rămân la umbra sa, ei sunt în siguranță. Reiese, desigur, că cei ce încetează să locuiască la umbra mâinii sale vor pierde această măreață ocrotire. Dumnezeu i-a pus pe îngeri să se îngrijească de cei credincioși și îi îndrumă să îi poarte pe mâinile lor și astfel să nu lase ca picioarele lor să se lovească de Piatră.

30. O persoană cu vedere slabă sau oarbă se poticnește pe calea pe care umblă, iar o persoană cu o vedere clară vede bine calea și nu se împiedică. Cei ce insistă să susțină că nu i s-a mai revelat nici un adevăr adunării din 1916 încoace și care resping toate adevărurile pe care li le-a dezvăluit Domnul servilor săi în ultimii ani, au devenit orbiți de lumină și de aceea se poticnesc. Pentru cei credincioși, lumina le aduce bucurie, căldură și un zel și mai mare. (Isaia 30:26,27). Vorbindu-le celor credincioși, care recunosc că ajutorul lor vine de la Domnul și își pun încrederea în el, profetul lui Dumnezeu spune: „ Da, El nu va îngădui să ţi se clatine piciorul; Cel ce te păzeşte, nu va dormita. Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzeşte pe Israel. Domnul este Păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă. De aceea nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea. Domnul te va păzi de orice rău, îţi va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare şi la venire, de acum şi până în veac.” (Psalmul 121:3-8) Astfel, Domnul fixează timpul sigur în care îi va ocroti pe cei ce se încred în el.

Cuprins

31. Iehova vrea ca cei din clasa Servului să știe că dușmanul caută să-i distrugă și că El le va da victoria împotriva dușmanului: „ Vei păşi peste lei şi peste năpîrci, şi vei călca peste pui de lei şi peste şerpi.” – V. 13

32. Alte versete arată clar că fiara și balaurul vor face război cu Mielul și cu rămășița seminței Sionului, că Mielul va obține victoria deplină și că cei ce sunt chemați și aleși și care progresează credincios până la sfârșit, vor fi părtași cu el la acea victorie. (Apoc.17:14; 12:17). Numele fiarei folosit în Psalmul 91:13 reprezintă organizația Diavolului în diversele sale aspecte. Leul este un simbol al Diavolului și al organizației sale și, în special, a acelei părți a sa care face un mare zgomot, cu care încearcă să sperie toate creaturile care îl aud. Scopul dușmanului este să îi îngrozească pe cei atacați și ca aceștia, temându-se, să cadă ca o pradă ușoară. (1 Petru 5:8). Elementul politic din organizația Diavolului face mult zgomot și multe afirmații extravagante.

33. Leul tânăr este o fiară cu coamă, care îl ajută să stea ascuns până când este pregătit să atace victima. Acesta simbolizează o puternică parte din organizația Diavolului care acționează pe nesimțite. Elementul financiar sau comercial al organizației lui Satan este peste măsură de puternic și se ascunde până când este pregătit să acționeze, iar atunci acționează cu mare cruzime.

34. Șarpele (sau balaurul) este un mare monstru marin sau de pe uscat, care își înghite și devorează victima. Acesta reprezintă în mod foarte potrivit elementul devorator al organizației Diavolului, compusă din departamentele politice și financiare care îl produc și controlează pe cel militar.

35. Vipera este un şarpe care își derivă numele de la multele contorsionări pe care le face corpul său. Ea reprezintă cât se poate de potrivit organizația sau agenții Diavolului care răsucesc și deformează adevărul, pentru a înșela și a induce în eroare. De asemenea, simbolizează elementul ecleziastic. Toate aceste elemente ale organizației Diavolului lucrează împreună pentru a distruge rămășița seminței Sionului. Deoarece membrii acesteia depun mărturie despre numele lui Iehova și împotriva instituțiilor Diavolului, cea mai mare dorință a lui Satan este să îi distrugă.

36. Cei din locul tainic al Celui Preaînalt trebuie să depună mărturie despre numele lui Iehova. Pare destul de clar că o mare parte din această lucrare trebuie făcută cu mult zel și în scurt timp. Facerea acestei lucrări va atrage asupra clasei Servului atacurile lui Satan și ale organizației sale, sub orice formă posibilă. Ce șanse ar avea un grup restrâns de oameni să se apere în fața unei puteri atât de mari și de teribile, ca cea a organizației lui Satan? Cu siguranță că nu ar putea face nimic. Dar predicarea trebuie făcută, totuși.

37. Nu va spune oare clasa Servului adevărul? Nu există nici un motiv de teamă, iar adevărata clasă a Servului nu va eșua. Locuind în locul tainic al Celui Preaînalt, acești credincioși sunt la umbra Atotputernicului. Puterea sa nu are limite. Iehova le dă celor ce stau sub umbra mâinii sale asigurarea că „Dumnezeul păcii îl va zdrobi în curând pe Satan (și organizația sa) sub picioarele voastre.” (Romani 16:20) Mai mult decât atât, în ziua mâniei sale, Dumnezeu promite că îl va distruge pe balaur și, de asemenea, pe șarpele cel mare. – Psalmul 74:13,14; Isaia 27:1.

38. De aceea: „ Vei păşi peste lei şi peste năpîrci, şi vei călca peste pui de lei şi peste şerpi.” Această victorie asupra Diavolului și a agenților săi le va fi dată celor credincioși în Cristos din locul tainic al Celui Preaînalt. În „ziua aceea”, Iehova al oștirilor va fi o coroană de glorie și o diademă de frumusețe pentru membrii rămășiței care locuiesc în locul tainic al Celui Preaînalt.

DEPLINA SALVARE

Cuprins

39. De ce ar face măreţul Iehova, Atotputernicul Dumnezeu, atâtea lucruri pentru nişte creaturi atât de nesemnificative? Fiindcă acestea sunt ale lui şi „ Fiindcă Mă iubeşte-zice Domnul-de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaşte Numele Meu.” – Versetul 14

40. Rămăşiţa îi este devotată în mod neegoist lui Iehova şi a ajuns să cunoască semnificaţia numelui său şi are deplină credinţă şi încredere în el. De aceea, Iehova nu va permite ca membrii ei să fie răniţi sau să sufere înfrângerea. Atunci când lupta este ucigător de grea, când duşmanul pune presiuni îngrozitoare pe umerii lor şi când clasa Servului are nevoie de ajutor, Iehova spune despre aceasta: „ El mă va chema, iar eu îi voi răspunde.” (Psalmul 91:15). Acesta este timpul când Domnul îi va salva pe cei credincioşi. – Psalmul 31:23.

41. Observaţi acum ce semnificaţie minunat de frumoasă are numele Iehova pentru cei credincioşi din locul tainic al Celui Preaînalt. Israelul carnal a prefigurat noua creaţie, care este de această parte a vălului. Atunci când Dumnezeu urma să li se prezinte israeliţilor cu numele de Iehova, el i-a spus lui Moise: „Eu voi fi pentru poporul meu tot ce voi vrea să fiu.” (Exodul 3:14, *Roterham*) Apoi Iehova şi-a enunţat scopurile referitoare la izraeliţi, scopuri care sunt semnificate de numele Iehova, şi anume: „De aceea spune copiilor lui Israel: „Eu Sunt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor şi vă voi scăpa cu braţ întins şi cu mari judecăţi. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru şi veţi cunoaşte că Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă Egiptenii. Eu vă voi aduce în ţara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul.” – Exodul 6:6-8

42. La un moment dat, Domnul le permite membrilor noii creaţii să ajungă la o înţelegere şi o apreciere a numelor sale. Ei văd şi apreciază semnificaţia numelor Cel Preaînalt, Atotputernicul, Iehova şi Dumnezeu. Apoi urmează un timp de mare încercare pentru poporul Domnului şi s-ar părea chiar că duşmanul s-ar putea să-i copleşească şi să-i devoreze. Dar apoi Iehova le dă servilor săi asigurarea unei depline ocrotiri şi siguranţe, iar deoarece clasa Servului se încrede în Iehova şi îl cheamă, el le spune membrilor acesteia: ”Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strîmtorare, îl voi izbăvi şi-l voi proslăvi. Îl voi sătura cu viaţă lungă, şi-i voi arăta mântuirea Mea” (Versetele 15 şi 16) În acest fel Iehova îşi declară scopurile referitoare la cei din locul tainic, poporul său , cei credincioşi, şi le dă asigurarea deplină că îi va salva în timpurile de necazuri şi greutăţi. Astfel, rămăşiţa ştie că în locul tainic al Celui Preaînalt pot găsi siguranţă, deoarece locuieşte sub mâna atotputernică a lui Dumnezeu, că Dumnezeu este Creatorul şi noua creaţie este a sa şi că numele Iehova îi semnifică scopurile referitoare la noua creaţie, scopuri pe care le va împlini spre gloria sa.

43. „Îl voi sătura cu viaţă lungă, şi-i voi arăta mântuirea Mea” (Versetul 16) Cuvintele din acest verset par să indice că Iehova le va da membrilor credincioşi ai rămăşiţei, cât timp aceştia sunt încă în carne, asigurarea că au luptat lupta cea bună şi că au obţinut victoria şi că moartea pentru ei nu înseamnă decât începutul bucuriei eterne, aşa cum l-a asigurat şi pe apostolul Pavel. (2 Timotei 4:8). Cristos vorbeşte despre membrii credincioşi ai corpului său ca despre sine, iar cuvintele profetului lui Dumnezeu i se aplică atât Capului, cât şi membrilor credincioşi ai corpului. Frumoasele şi consolatoarele cuvinte ale profetului par să se aplice şi membrilor adunării care locuiesc în locul tainic al Celui Preaînalt, asigurându-i că au obţinut victoria şi că salvarea lor este sigură.

44. Profetul spune: „ Doamne, împăratul se bucură de ocrotirea puternică pe care i-o dai Tu. Şi cum îl umple de veselie ajutorul Tău! I-ai dat ce-i dorea inima, şi n-ai lăsat neîmplinit ce-i cereau buzele. Căci i-ai ieşit înainte cu binecuvântări de fericire, şi i-ai pus pe cap o cunună din aur curat. Îţi cerea viaţa, şi i-ai dat-o: o viaţă lungă pentru totdeauna şi pe vecie. Mare este slava lui în urma ajutoru lui Tău. Tu pui peste el strălucirea şi măreţia. Îl faci pe vecie o pricină de bunecuvântări, şi-l

Cuprins

umpli de bucurie înaintea Feţii Tale. Căci împăratul se încrede în Domnul; şi bunătatea Celui Prea Înalt îl face să nu se clatine.” – Psalmul 21:1-7

45. Ce asigurare binecuvântată îi dau cuvintele lui Iehova poporului său! Este de mirare atunci că cei din locul tainic doresc să își folosească tot timpul și eforturile pentru a depune mărturie despre numele Atotputernicului Dumnezeu, așa cum a poruncit el? Îndemnul repetat către frați de a participa la serviciu este spre binele lor, căci *Turnul de Veghere* vrea să îi trezească și să le amintească importanța faptului de a fi activi în serviciul Domnului în aceste timpuri. Faptul de a vorbi vestea bună a împărăției aduce mari bucurii în inimile celor care participă la lucrare și îi fac să își dea seama că bucuria Domnului este tăria lor. În ciuda întunericului gros care poate acoperi pământul și popoarele, clasa Servului credincios se va bucura de lumina mereu crescândă. „ Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, şi slava Domnului răsare peste tine.” (Isaia 60:1) Aceștia pot străluci în armonie cu voința lui Dumnezeu numai dacă ascultă de poruncile sale și depun o mărturie fidelă și credincioasă.

46. Fie, deci, ca aceștia să fie puternici și curajoși în aceste timpuri! Mâna Atotputernicului Dumnezeu este peste clasa Servului, iar cuvintele Domnului sunt în gura sa. Cântecul de laudă, care vine din gurile oamenilor și care îi dă glorie lui Dumnezeu, este cel mai armonios și mai frumos dintre toate sunetele cunoscute urechii umane. Membrii clasei Servului credincios vor vedea cu ochii lor și își vor înălța împreună glasurile pentru a cânta împreună: „Iehova este Dumnezeu, Regele este întronat, iar împărăția cerurilor este aproape.”

REZUMAT

47. Rezumând întregul capitol 91 din Psalmi, observăm că acestea sunt gândurile care ies în evidență: S-a furnizat un loc sigur pentru cei credincioși, iar acesta este locul tainic al Celui Preaînalt, Cel ce este mai presus de oricine; că se va folosi putere supremă pentru ocrotirea și îngrijirea lor; că scopul lui Iehova privitor la ei este exprimat; că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ care sunt bune, printre care și noua creație; că va veni un timp de mari încercări pentru cei din poporul lui Dumnezeu, începând din timpul când va fi pusă Piatra din capul unghiului în Sion, când vine Domnul la templul său; că în această încercare mulți au căzut și aceleași pericole încă mai pândesc în calea servilor lui Dumnezeu; că Dumnezeu le-a dat poruncă îngerilor săi cu privire la cei credincioși ca să-i păzească în toate căile lor și să nu-i lase să cadă și că toți aceștia vor fi ocrotiți, înălțați și onorați, dacă respectă ceea ce se cere de la ei.

48. Dar toți să păstreze în minte faptul că numai cei ce locuiesc în locul tainic al Celui Preaînalt sunt în siguranță și că aceștia trebuie să rămână acolo, căci astfel își manifestă iubirea pentru Domnul; că iubirea lor pentru El este manifestată prin respectarea poruncilor sale; că în prezent poruncile sale cer ca cei credincioși să îi fie martori și să le proclame națiunilor mesajul împărăției sale, înainte de marea mânie care va izbucni împotriva organizației Diavolului.

49. Trebuie să fie clar, deci, pentru toți cei care umblă pe calea luminii, că este absolut esențial să se implice în serviciul Domnului pe măsura ocaziilor care li se oferă, iar cei care nu profită de acele ocazii sau care refuză să o facă, nu primesc și nu vor primi ocrotirea divină care li se asigură celor credincioși. Marea criză din istoria adunării este aici. Cei care, impulsionați doar de iubire și devotament față de Dumnezeu, se implică în serviciul său așa cum a poruncit el și continuă cu credință și loialitate față de el până la sfârșit, vor fi onorați și vor sta victorioși alături de Domnul domnilor și Regele regilor în această mare bătălie. Aceștia vor fi onorați și mai mult, pentru că vor fi pentru totdeauna cu el și vor sta cu el pe tronul său, căci el a învins și a fost așezat pe tronul Tatălui.

Cuprins

Întrebări de studiu

1-3. Ce mare lucrare plănuiește Domnul să facă în curând pe pământ? Cum o va face el? Ce lucrare pregătitoare trebuie să facă mai întâi clasa Servului? De ce criză se apropie această clasă? De ce nu au motiv de teamă membrii acestei clase? Citați versetele care îi promit clasei Servului deplină apărare și siguranță.

4,5. Ce pericole pasc tot timpul această clasă? Cum sunt ei pe deplin ocrotiți? Unde locuiesc ei? În ce sens este acest loc ,,locul tainic al Celui Preaînalt”? Cine este în acel loc? Ce psalm i se aplică exclusiv acestei clase în prezent?

6-8. Explicați semnificația versetului din Psalmi 91:11. Cine sunt ,,îngerii” și care este ,,porunca” ce li se dă? Arătați că ,,îngerii” la care se face referire aici sunt mai mult decât ființe umane sau mesagerii lor.

9-13. Citați Scripturile, pentru a arăta că îngerii sfinți ai lui Dumnezeu sunt însărcinați de Iehova să îi împlinească scopurile atunci când dorește.

14. La ce concluzie ne conduc aceste versete? Ce serviciu special fac ei, în ceea ce privește clasa Servului? Cum va fi afectată această clasă de această cunoștință?

15. În ce fel s-au luat unii bătrâni prea în serios? Care a fost consecința pentru ei și pentru adunare? Care ar trebui să fie atitudinea tuturor celor care își recunosc responsabilitatea pe care o au față de Domnul în prezent?

16-19. La ce piatră se face referire în Psalmul 91:12? Ce aplicare eronată a acestui verset a făcut Diavolul la prima venire a Domnului nostru? Ce încercare a făcut el de a-i schimba adevăratul înțeles? Ce voia să spună profetul Isaia prin cuvintele ,,piatra încercată” din capitolul 28:16? Când a devenit Isus Piatra încercată și cum? Arătați de ce nu i s-ar fi putut aplica Psalmul 91:12 lui Isus.

20-22. Arătați împlinirea în miniatură și cea la scară largă a profeției lui Isaia referitoare la Piatră. Când a fost Piatra pusă în Sion? Ce privilegii speciale a primit atunci clasa Servului? Ce lucrare se face de când a venit Domnul la templu? Ce evenimente arată că de atunci încoace se face o lucrare de judecată?

23-26. Explicați în ce fel a fost Piatra o piatră de poticnire pentru unii și un loc sfânt pentru alții. Explicați fraza ,,amândouă casele lui Israel”. Arătați că evenimentele istorice susțin această interpretare a versetelor.

27,28. Arătați cum face profetul Zaharia o altă frumoasă ilustrație a acestei Pietre. Care a fost rezultatul strălucirilor de lumină care au venit de la această Piatră? Cum ar trebui membrii clasei Servului să-și arate aprecierea pentru această lumină crescută?

29,30. Ce parte au îngerii Domnului în toate acestea în prezent? Cine sunt obiectul grijii lor? Cum putem ști cine umblă în lumină în prezent?

31-35. Ce simbolizează leul, vipera, leul tânăr și balaurul din Psalmul 91:13?

36-40. Ce mărturie trebuie să depună acum clasa Servului? Ce garanție le dă Psalmul cu privire la victoria lor finală? De ce îi va ocroti și salva Iehova pe aceștia?

41-44. De ce i se permite acum clasei rămășiței să înțeleagă semnificația numelor: Cel Preaînalt, Cel Atotputernic, Iehova și Dumnezeu? Ce va urma după descoperirea acestui secret prețios? Citați scripturile pentru a arăta că și cât sunt în carne, clasa credincioasă a rămășiței a câștigat victoria și va primi coroana.

45,46. De ce subliniază în prezent cei din clasa Servului importanța serviciului? Ce parte au ei în iminenta bătălie?

47-49. Care sunt cele 8 idei transmise în Psalmul 91 spre încurajarea clasei Servului din prezent? În ce condiții poate pretinde fiecare dintre membrii clasei aceste promisiuni prețioase? De

Cuprins

ce este prezenta criză cea mai mare din istoria adunării? Ce răsplată îi aşteaptă pe cei ce vor fi credincioşi până la sfârşit?

Ilie aude glasul lui Dumnezeu

"Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima, şi nădăjduieşte în Domnul!" - Psalmul 27:14

Experiențele emoționante de pe Muntele Carmel și agitația și cheltuiala de energie cauzate de lunga fugă a lui Ilie înaintea carului lui Ahab, pe când regele se întorcea în Izreel, au generat ceea ce se poate numi o reacție fizică. Condiția sa fizică l-a făcut pe Ilie mai vulnerabil tentației.

2. Atunci când regele a ajuns la palatul său din Izreel, i-a spus soției sale Izabela ce a făcut Ilie și cum toți profeții lui Baal au fost arestați și uciși. Nu a exprimat nici un fel de mulțumire pentru ploaia pe care Iehova a trimis-o pentru pământul pârjolit, încât suferințele oamenilor și animalelor să ia sfârșit și câmpurile să zâmbească din nou pline de porumb. Cu mult mai mică a fost recunoștiința față de Dumnezeu pentru curățirea Israelului.

3. Izabela a trimis un mesager la Ilie, ca să îi spună că a jurat pe zeii ei că până ziua următoare îi va nimici viața, așa cum el îi nimicise pe profeții lui Baal. Poate că acest mesaj a fost primit ca un avertisment de scăpare; căci imediat, poate chiar în noaptea aceea, Ilie s-a ridicat și a fugit ca să-și scape viața. Luându-l pe slujitorul său cu el, s-a îndreptat către Beerșeba, în sud. Acolo, l-a lăsat pe slujitorul său și a continuat singur, într-o călătorie de o zi prin sălbăticie. Acolo, istovit și înfometat, s-a așezat sub un ienupăr și s-a rugat să moară. Deși a fugit de Izabela ca să rămână în viață, acum îi cerea lui Dumnezeu să îi ia viața. Dacă în Izreel îl cuprinse frica, acum asupra lui acționa o altă emoție. A spus: ,, Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu Sunt mai bun decât părinţii mei.!" - 1 Regi 19:4.

4. Poate că Ilie a crezut despre el însuși că a fost unul dintre cei chemați să facă o muncă extraordinară pentru Iehova, dar a eșuat, ca și alții. Nu mai avea pentru ce trăi și nu își dorea o nouă misiune. Aici Ilie a făcut încă o greșeală. Nu trebuia să se teamă de Izabela, nici să-i ceară acum lui Dumnezeu să-l lase să moară.

5. În ziua precedentă l-a înfruntat pe rege și pe căpeteniile lui, slujitorii curții lui și pe profeții lui Baal și Astarteea și a stăpânit situația. Atunci nu se temea de viața lui. Cum putea să știe Ilie că Dumnezeu a împlinit prin el tot ce își dorea? Chiar și dacă fuga și cererea lui de acum sunt o recunoaștere a greșelii sale, era nepotrivit din partea lui să ceară să moară.

6. S-a așezat și s-a culcat sub ienupăr, dar a fost trezit de un înger, care l-a atins și i-a cerut să se scoale și să mănânce. A văzut o turtă coaptă pe niște pietre încinse și un urcior cu apă. S-a înviorat și s-a culcat din nou. Îngerul l-a trezit din nou, și l-a îndemnat: ,,Scoală-te și mănâncă, pentru că drumul este prea lung pentru tine." S-a spus și: ,,a mers patruzeci de zile în puterea acelei mâncări, până la Horeb, muntele lui Dumnezeu."

7. Ilie a întors spatele țării Israelului. Evident, și-a stabilit ca țintă Muntele Horeb; de aceea a vorbit îngerul astfel, cunoscându-i gândurile: ,,Drumul e prea mare pentru tine". Ilie părăsea țara lui Dumnezeu, dar se îndrepta către locul unde Moise s-a întâlnit pentru prima oară cu Dumnezeu și unde, după aceea, Moise, un om singuratic ca și Ilie însuși, a fost în comuniune cu Dumnezeu.

Cuprins

8. Sosind la Horeb, s-a adăpostit într-o peșteră. Dumnezeu și-a vegheat servul în călătoria sa singuratică și acum, în peșteră. cuvântul lui Iehova a venit la el și l-a întrebat: ,,Ce faci aici, Ilie?", iar el a răspuns: ,, Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oştirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărîmat altarele Tale, şi au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur, şi caută să-mi ia viaţa!" - 1 Regi 19:10.

9. Răspunsul indică faptul că profetul nu era în cea mai bună condiție sufletească. Vorbea ca și cum nu ar fi existat evenimentele care l-au însuflețit pe muntele Carmel, unde a fost eroul principal, și unde Dumnezeu și-a justificat, atât numele său, cât și pe profetul său și ca și cum toți profeții lui Dumnezeu au fost uciși de cei potrivnici, și doar el ar fi rămas, și ar fi fost silit să fugă ca să-și scape viața. Dacă ar fi răspuns mai sincer, ar fi vorbit despre teama care l-a cuprins și ar fi dezvăluit ceva din spiritul ezitant care l-a îndemnat să răspundă astfel cuvântului lui Dumnezeu; căci răspunsul său conține o plângere, ca și cum Dumnezeu și-ar fi neglijat poporul și ,mai ales, pe Ilie.

10. Vocea Domnului i-a poruncit apoi să înainteze și să stea pe vârful muntelui, înaintea Domnului. Nu trebuia doar să stea la gura peșterii; expresia ,,înaintea Domnului" conține și ideea de a-l întâlni pe Iehova. Pe când stătea, Iehova a trecut pe lângă el. Nu ni se spune ce a văzut Ilie, dar imediat s-a iscat un vânt puternic care despica munții și sfărâma stâncile. Apoi a urmat un cutremur, care a zguduit munții. După cutremur, a urmat focul. În fiecare dintre aceste cazuri, se menționează că Iehova nu era nici în vântul acela, nici în cutremur, nici în foc. Și, după foc, s-a auzit ,,un susur blând şi subţire".

11. Relatarea nu este explicită, dar se poate presupune că Ilie se afla pe munte atunci când aceste stihii au manifestat apropierea lui Iehova; dar nu a văzut o manifestare a lui Dumnezeu precum cea dezvăluită lui Moise pe acel munte ,când Dumnezeu s-a apropiat și se pare că Ilie s-ar fi întors la peștera sa. Dacă este așa, atunci nu a așteptat ca vocea care i-a spus să înainteze să-i spună apoi când să se retragă.

12. Dar în liniștea care a urmat, un sunet l-a chemat pe Ilie afară din peștera sa; și, discernând prezența lui Iehova, și-a acoperit fața cu veșmântul său, ca și Moise pe când se afla dinaintea rugului aprins, atunci când a auzit îngerul vorbind în numele lui Dumnezeu, ,,fiindcă se temea să-l privească pe adevăratul Dumnezeu" (Exod 3:6). Este evident că și Ilie era la fel de mișcat. Apoi i-a vorbit din nou o voce, spunând: ,,Ce faci aici, Ilie?" A răspuns cu aceleași cuvinte ca mai înainte, fapt care arată că manifestarea lui Dumnezeu nu i-a schimbat starea.

13. Nu ni se dă nici o explicație a fenomenului, nici vreun cuvânt de alinare pentru profetul temător. Iehova i-a dat lui Ilie instrucțiuni să se întoarcă, dar nu în Israel, ci în sălbăticia Damascului și să-l ungă acolo pe Hazael rege peste Siria și pe Iehu, unul dintre slujitorii lui Ahab, rege peste Israel, și să-l ungă pe Elisei să fie profet ,,în locul său".

14. Interpretatorii Bibliei ne învață, de regulă, că aceste dovezi ale puterii lui Dumnezeu prin forțele naturii, vântul puternic care a sfărâmat pietrele, cutremurul care a zguduit munții, și focul, poate chiar o mulțime copleșitoare de fulgere care au fost urmate de o liniște mare, erau menite să-i arate lui Ilie că metodele lui de servire erau prea brutale și crude, și că ar fi făcut un serviciu mai mare lui Dumnezeu dacă ar fi urmat calea mai blândă; căci Iehova nu era nici în furtună, nici în cutremur sau foc, și de aceea profetul ar trebui să se simtă mustrat. Dar nu pare rațional să credem că Iehova ar sfărâma stâncile și ar cutremura munții doar pentru a-l învăța pe Ilie sau pe alții o asemenea lecție; iar o asemenea interpretare se dovedește a fi incorectă, de-a dreptul imposibilă, căci despre lucrarea ce i-o încredințează ulterior lui Ilie, Dumnezeu spune: ,,Astfel, pe acela care va scăpa de sabia lui Hazael îl va omorî Iehu, iar pe acela care va scăpa de sabia lui Iehu îl va omorî Elisei" (1 Regi 19:17), cuvinte care arată că lucrarea nu se terminase încă, și că mai erau mulți profeți de ucis, fie ai lui Baal, fie ai Astarteei sau a celor care sprijineau aceste sisteme rele.

Cuprins

15. Iehova și-a mustrat apoi cu blândețe servul, care spunea că a rămas singurul dintre profeții lui Iehova și chiar sugera că a trebuit să fugă ca să-și salveze viața, spunându-i că el, Iehova, are încă 7000 de bărbați și nici unul dintre ei nu și-a plecat genunchiul înaintea lui Baal, nici nu i-a sărutat altarul (vezi 1 Regi 19:18). Astfel, Iehova i-a spus servului său că nu este singur și că el, Iehova, știa să aibă grijă de cei care se încred în el.

16. Dar dacă afirmăm că toate aceste demonstrații de putere ale lui Iehova nu erau menite decât să-i dea servului său o lecție spre a nu mai comite fapte atât de violente precum cele de la poalele Muntelui Carmel, rămâne să ne întrebăm: Ce dorea de fapt să transmită Iehova?

17. Pare evident că drumul lui Ilie (poate doar parte din el în mod conștient) a fost îndreptat către muntele Horeb. Temându-se pentru viața sa, s-a îndreptat spre sud; dar nu se putea aștepta să găsească ajutor în regatul Iuda din sud, căci cele două regate erau prietene. Faptul că și-a lăsat slujitorul în Beerșeba, la marginea deșertului, și a continuat să meargă spre sud, indică oarecare intenții de a merge la Horeb; și asta par să sugereze și cuvintele pe care i le-a adresat îngerul: „Drumul este prea lung pentru tine”.

18. După primirea mâncării, care reprezintă, de fapt, că era dornic să trăiască și să continue să servească, ceea ce s-a întâmplat la Horeb este simbolic. Atunci când a urcat și a stat pe vârful Muntelui Horeb, Domnul a trecut prin preajmă și s-a iscat un vânt puternic și un cutremur și foc și apoi „un susur blând şi subţire”.

19. Războiul Mondial care a început în 1914 este corespondentul real simbolizat de vântul puternic. S-au luptat națiune cu națiune, împărăţie cu împărăţie, pentru a răsturna fundațiile guvernelor. Profeția Domnului nostru a fost despre efectele războiului, care va fi urmat de foamete, epidemii și cutremure. Clasa Ilie a văzut cutremurele, adică mari revoluții, așa cum lumea nu a văzut până acum. De asemenea, au văzut și foametea și boala. Focul nu înseamnă neapărat anarhie. Focul este un simbol al distrugerii. Foametea și epidemiile sunt distructive. Foametea și epidemiile de după primul Război Mondial au distrus mai multe vieți umane decât războiul. Ilie cel tipic, cel simbolic, a văzut toate acestea. De asemenea, a văzut o teribilă năruire a credinței în Cuvântul lui Dumnezeu în rândul celor care pretindeau să fie pentru Domnul.

20. Doar atunci când Ilie a auzit „susurul blând şi subţire” și-a acoperit fața cu haina de profet și a ieșit din peșteră; iar Domnul l-a întrebat: „Ce faci aici, Ilie?” Vocea umană este cel mai muzical sunet care ajunge la urechea umană. Dar vocea Domnului trebuie să fie cu mult mai frumoasă decât atât. Vocea calmă, liniștită, pe care a auzit-o Ilie era vocea Domnului, care îi vorbea din spate, spunând: „Iată calea! Umblă pe ea!” (Isaia 30:21). Acea voce era a Domnului, care îl îndruma pe Ilie ce să facă. Domnul îi spunea clasei Ilie că mai este încă destulă muncă de făcut. Lui Ilie i s-a spus că trebuie acum să meargă să îl ungă pe Elisei, ceea ce a și făcut.

21. Chiar dacă Dumnezeu nu a adus în mod direct alinare acestui serv singur și tulburat, a făcut-o totuși indirect. Nu putea exista o mai mare mângâiere pentru Ilie decât să primească de la Dumnezeu în continuare ceva de făcut, arătându-i că ,deși a fugit de munca sa, nu a fost cu totul îndepărtat de la ea. Aceasta și înțelegerea pe care a primit-o de la Dumnezeu în privința planurilor sale de viitor a fost cea mai bună alinare de care se putea bucura. În acest fel îi alină deseori Dumnezeu pe cei care au avut momente de slăbiciune sau nesiguranță. Ilie a plecat imediat, ascultător, întărit de faptul că Dumnezeu i s-a arătat la Horeb, muntele lui Dumnezeu. Nu a împlinit tot ce l-a însărcinat Dumnezeu, dar Elisei i-a terminat munca.

22. Aceste consemnări despre oameni care l-au servit cu atâta loialitate pe Dumnezeu ne amintesc constant de nevoia de a veghea. Ilie părea să fie deasupra fricii, dar în momentul de criză al servirii sale, a fugit ca să-și salveze viața de amenințarea Izabelei. O lecție este că servii lui Dumnezeu trebuie să fie în orice moment neînfricați în slujba sa.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1-4. Ce efect a avut asupra profetului extenuanta cheltuială de energie de pe muntele Carmel? Ce atitudine a avut regina Izabela și cum a amplificat aceasta neliniștea lui Ilie? Care au fost cele două greșeli pe care le-a făcut în slăbiciunea și neliniștea lui?

5-7. În ce fel și-a arătat Iehova Dumnezeu interesul față de servul descurajat? Ce efect a avut asupra lui Ilie îndrumarea mesagerului îngeresc? De ce a mers la Muntele Horeb? De ce alt serv al lui Dumnezeu se leagă acest munte?

8-13. Ce întrebare i-a pus Dumnezeu lui Ilie în peșteră? În ce fel dezvăluie răspunsul lui Ilie un spirit temător, care se plânge? Ce legătura avea condiția sa fizică cu depresia sa psihică în acest moment? Ce misiune i-a fost încredințată?

14-16. Arătati de ce explicația uzuală, oferită de interpretatorii Bibliei cu privire la manifestările puterii divine văzute de Ilie pe Muntele Horeb este incorectă. Cum l-a mustrat apoi Iehova Dumnezeu pe Ilie?

18-20. După ce a mâncat, ce a văzut Ilie la muntele Horeb? Ce prefigura aceasta? Care era simbolul? Ce a îndrumat Iehova să facă clasa Ilie?

21,22. Ce alinare a primit apoi Ilie? ce parte din lucrare nu a fost împlinită de Ilie? Ce lecție putem învăța din această experiență din viața lui Ilie?

Ilie în via lui Nabot

"Să ştiţi că păcatul vostru vă va ajunge." - Numeri 32:23

În lunga istorie a vieții naționale a Israelului, sunt consemnate multe fapte notabile. Dar, pentru că scriitori nu erau simpli scriitori de cărți care să încerce ca, prin efortul lor literar, să aducă o bună reputație națiunii lor, ci erau servi ai Domnului, scriind sub inspirația directă a spiritului sfânt sau cu ajutorul său, păcatele Israelului au fost de asemenea consemnate, fie comise de indivizi importanți, fie, ca în studiul de față, făcute cu consimțământul poporului. Lecția de azi se concentrează asupra unuia dintre cele mai rele păcate răspândite în Israel.

2. Studiul ne exemplifică modul în care ipocrizia își poartă victima de la virtute și adevăr la răutatea sufletului și la o asemenea împietrire a inimii, încât nu mai este mișcată de nici un sentiment bun pentru Dumnezeu sau pentru om. Acest eveniment, care a avut o importanță atât de mare în viața lui Ahab și în Israel, a avut loc la un an sau doi după evenimentele de la Muntele Carmel.

3. Nu departe de palatul lui Ahab din Izreel se afla via lui Nabot, izreelitul. Ahab râvnea la această vie și dorea să o includă în proprietățile lui; căci voia să o transforme într-o grădină de mirodenii. I-a oferit lui Nabot o vie mai bună în schimbul ei; sau, dacă Nabot prefera, putea să i-o cumpere. Nu doar că Nabot nu a consimțit, dar a refuzat cu atâta tărie, încât a simțit nevoia să spună „ Să mă ferească Domnul să-ţi dau moştenirea părinţilor mei!" (1 Regi 21:3) Pentru Nabot, vânzarea sau schimbul nu ținea de bani sau sentimente, nici nu putem presupune că refuzul său era legat de simpla încăpățânare. Ci de un sentiment mai adânc, căci via era moștenirea strămoșilor săi, probabil încă din zilele stabilirii în Israel, cu aproape 650 de ani în urmă. Considera, deci, această moștenire drept un dar al lui Dumnezeu pentru familia sa, ca parte a Israelului.

4. Regele, în loc să fie bucuros că exista cineva în Israel care păstra cu respect moștenirea dată de Iehova cu atât de mult timp în urmă, a fost foarte nemulțumit. S-a întors în casa sa cu sufletul greu, din cauza refuzului fățiș al lui Nabot, căci el a zis: „Nu îți voi da ție moștenirea strămoșilor

Cuprins

mei”. Regele, care trebuia să fie un exemplu pentru poporul său, şi-a arătat sufletul rău şi îngust, întorcându-se în camera sa, întinzându-se pe pat, întorcându-şi chipul şi refuzând să mănânce.

5. Soția lui, Izabela, l-a întrebat de ce este atât de trist; iar el i-a spus ce s-a întâmplat şi cum i-a răspuns Nabot, spunându-i: „Nu-ți voi da ție moștenirea.” Izabela l-a întrebat ironic şi cumva disprețuitor: „Nu domnești tu acum ca rege în Israel?” (1 Regi 21:7). L-a îndemnat să mănânce şi să-i fie inima veselă; şi, ca şi cum ar fi uitat imediat cuvintele ei despre faptul că Ahab este rege, a adăugat: „Chiar eu îți voi da via lui Nabot, izreelitul.” Era încântată să fie soția regelui, dar o bucura şi mai mult să-l conducă şi ea să fie adevăratul conducător al Israelului.

6. Izabela a scris niște scrisori în numele regelui şi le-a sigilat cu pecetea lui; şi apoi le-a trimis bătrânilor şi nobililor din Izreel. În scrisori, li se cerea bătrânilor să proclame o perioadă de post şi să îl pună pe Nabot în fruntea evenimentelor. Această poruncă de la rege însemna că exista o chestiune importantă de care regele trebuia să fie înştiințat; şi, cum Nabot a fost pus în frunte, era evident că purtarea sa era supusă examinării.

7. Se pregătise o curte şi doi martori, oricare dintre „fii lui Belial”, adică oameni răi care erau gata să depună mărturie împotriva lui Nabot. La momentul potrivit, aceştia trebuiau să se ridice şi să spună: „L-ai blestemat pe Dumnezeu şi pe rege!” (1 Regi 21:10). Apoi, fără să-l avertizeze pe Nabot în nici un fel despre ce se va întâmpla sau să-i dea vreo şansă să răspundă acuzațiilor, bătrânii aveau să îl ducă în afara orașului şi să-l bată cu pietre, până când va muri.

8. Atât de ticăloșită ajunsese starea oamenilor din Israel şi atât de sigură era Izabela de conducătorii orașului Izreel, unde se afla reşedința de vară a regelui şi unde regele şi regina locuiau o mare parte din timp, încât Izabela nici măcar nu a încercat să le acopere faptele.

9. Oamenii din oraş s-au supus. S-a proclamat un post, ca şi cum ar fi existat un puternic sentiment religios. Nabot a fost pus în frunte, ca şi cum purtarea sa ar fi fost îndoielnică, martorii s-au ridicat împotriva lui şi, fără alte întrebări, a fost dus în afara orașului şi ucis cu pietre. Bătrânii orașului au trimis veste Izabelei că „Nabot a fost lovit cu pietre şi a murit.” Atunci când Izabela a auzit acestea, i-a spus lui Ahab: „Ridică-te şi ia în stăpânire via lui Nabot, izreelitul, pe care n-a vrut să ţi-o dea pe bani, căci Nabot nu mai este în viaţă, ci a murit” - 1 Regi 21:14, 15.

10. Nu se consemnează că vreun fiu al lui Nabot s-a ridicat să pretindă moștenirea; probabil că acuzația de blasfemie a făcut ca via lui Nabot să fie cedată regelui. Ahab nu a pierdut timpul şi a coborât din Samaria în Izreel, la reşedința sa de vară, să se îngrijească personal de adăugarea viei lui Nabot la pământurile sale. Era o plăcere pentru el, un iubitor al luxului, să lipească la pământurile lui aceast teren râvnit şi aştepta cu nerăbdare să se bucure de grădina sa de ierburi parfumate, pe care deja le vedea crescând şi împrăştiindu-şi parfumul peste tot.

11. Dar, deşi Israel l-a părăsit pe Dumnezeu, Dumnezeu nu i-a părăsit; şi, deşi multora dintre izraeliți le-ar fi putut părea ciudat că Dumnezeu a îngăduit ca țara lor să cadă într-o asemenea condiție deplorabilă, totuşi, până când Dumnezeu nu va arăta într-un mod formal că nu îşi mai respectă legământul, trebuia să fie clar pentru ei că el îşi va justifica numele.

12. Astfel, pe când Izabela îl îndemna pe soțul său Ahab să se ridice şi să meargă în Izreel să ia în stăpânire via pe care o dorise şi o obținuse neleguit, Iehova îl îndemna pe Ilie tișbitul să meargă la Ahab, să-l întâlnească în acea vie. Probabil că Ilie se afla din nou în țara sa de baştină, țara Galaadului, de dincolo de Iordan. Ahab a călătorit înspre nord, Ilie înspre vest; şi s-au întâlnit în via lui Nabot.

13. Iehova i-a spus lui Ilie să-i vorbească astfel regelui: ‚Iată ce a spus Iehova: "Să-i spui: „Aşa vorbeşte Domnul: „Nu eşti tu un ucigaş şi un hoţ?” Şi să-i mai spui: „Aşa vorbeşte Domnul: „Chiar în locul unde au lins cînii sângele lui Nabot, vor linge cînii şi sângele tău. Pe când Ahab intra pe noua lui proprietate, spre plăcerea lui, l-a văzut pe Ilie apropiindu-se şi a zis: ‚M-ai

Cuprins

găsit,vrăjmaşule?” Știa că Ilie nu este dușmanul său și că inima sa rea este de fapt dușmanul său și fapta sa rea era motivul pentru care Ilie era obligat să îi vorbească, precum unui dușman, în loc să-i vorbească precum prietenului care i-ar fi putut fi. Ilie a răspuns: „ Te-am găsit, pentru că te-ai vândut ca să faci ce este rău înaintea Domnului.” Apoi, Ilie i-a spus lui Ahab cuvântul Domnului. Iehova a spus: „ şi voi face casei tale cum am făcut casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, şi casei lui Baeşa, fiul lui Ahia, pentru că M-ai mâniat şi ai făcut pe Israel să păcătuiască.” Lui Ahab i s-a spus în continuare că Iehova va face casa sa asemenea regilor care au fost înaintea lui, din cauza răului pe care l-a făcut, provocându-l pe Iehova și făcând Israelul să păcătuiască. Apoi a adăugat despre Izabela, care a instigat la uciderea unui israelit credincios: „ Domnul a vorbit şi despre Izabela şi a zis: „Cînii vor mânca pe Izabela lângă întăritura Izreelului. Cine va muri în cetate din casa lui Ahab, va fi mâncat de cîni, iar cine va muri pe câmp va fi mâncat de păsările cerului.” - 1 Regi 21:19, 20, 22-24.

14. A fost un denunț teribil. S-au spus și mai multe lucruri, și anume că: „ N-a fost nimeni care să se fi vândut ca să facă ce este rău înaintea Domnului, ca Ahab pe care nevastă-sa Izabela îl aţîţa la aceasta. El a lucrat în chipul cel mai urîcios, mergând după idoli, cum făceau Amoriţii, pe care-i izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel.”- 1 Regi 21:25, 26.

14. Înspăimântătorul denunț al purtării lui Ahab, osânda aruncată asupra lui și profeția de nimicire a familiei sale, sunt mai puternice decât orice a spus un serv al Domnului vreunui om. Ahab, Izabela și copii lor aveau să fie rași de pe fața pământului. Ahab va avea parte de o moarte violentă, similară ca loc și mod cu crima sa împotriva legii, în timp ce Izabela avea să sufere o îndoită rușine. Așa cum casa lui Ieroboam a fost cu desăvârșire stârpită din Israel, tot așa avea să piară și casa lui Ahab. A consimțit, fără nici o ezitare, la acțiunile soției sale, prin care i-a luat moștenirea lui Nabot și, deci, avea să sufere într-un mod similar, dar cu o rușine nesfârșită. Ahab a tremurat în fața sentinței pronunțate atât de just asupra lui și soției sale.

16. Dar Ahab, atins puternic de cuvintele lui Ilie, a arătat imediat căință. Și-a lăsat deoparte toată mândria și a adoptat atitudinea unuia care se căiește în urma mustrării: „După ce a auzit cuvintele lui Ilie, Ahab şi-a rupt hainele, şi-a pus un sac pe trup, şi a postit: se culca cu sacul acesta, şi mergea încet.” Iehova, văzând că Ahab și-a păstrat această atitudine pentru o vreme, i-a spus servului său Ilie: „ Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Pentru că s-a smerit înaintea Mea, nu voi aduce nenorocirea în timpul vieţii lui; ci în timpul vieţii fiului său voi aduce nenorocirea casei lui!”” - 1 Regi 21:27-29.

17. Lecția extrasă, de obicei, din această poveste despre purtarea lui Ahab și judecata care a venit asupra lui, este despre efectele rele ale lăcomiei. Dar, deși păcatul Izabelei a fost mare și i-a implicat pe mulți alții în afară de ea, căci căpeteniile orașului s-au lăsat ușor instigați la crimă și Ahab era dornic să culeagă roadele acțiunii Izabelei, denunțarea pare să denote un scop mai mare, atât în faptul în sine, cât în denunțarea crimei, care ridică atât păcatul, cât și pedeapsa deasupra tiparelor obișnuite. Ahab s-a vândut răului. Nu doar că a dat frâu liber lăcomiei și invidiei, dar s-a folosit de poziția și privilegiile sale ca rege pentru a-l ajuta și a-i da putere să își ducă la împlinire planurile și să-și satisfacă dorințele.

18. Purtarea Izabelei trebuie să fie condamnată aspru de toate persoanele oneste, dar nu mai puțin și cea a lui Ahab. Deși el nu a fost animat de porniri rele atât de puternice precum ea, a fost gata să primească și să se bucure de roadele faptelor ei rele. Se află în aceeași relație cu ea ca acela care a primit bunuri furate de la hoț. Ipocrizia Izabelei era strigătoare la cer. A ordonat ca orașul să țină un post, precum înaintea lui Iehova, pentru a acuza de blasfemie împotriva acestui nume sfânt pe unul dintre cetățenii importanți. De fapt, ea și complicii ei erau blasfemiatorii. Aceasta dezvăluie

Cuprins

faptul că regele şi regina unelteau spre a amăgi poporul Israelului; şi totuşi pretindeau a se închina la Iehova şi că guvernul ţării era mânat de cele mai înalte dorinţe de a-l onora.

19. Dar, chiar dacă faptele concrete, aşa cum sunt ele relatate în această istorisire sunt teribile pentru cititor, trebuie să ne amintim că Dumnezeu, care a făcut ca această consemnare să fie scrisă, a făcut ca această femeie ticăloasă să reprezinte biserica falsă. Dumnezeu se referă la marile sisteme religioase, care s-au lipit de creştinătate în numele lui Cristos şi în pretinsă venerare a lui Dumnezeu drept: „ Dar iată ce am împotriva ta: tu laşi ca Iezabela, femeia aceea, care se zice proorociţă, să înveţe şi să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, şi să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.” (Apoc.2:20) Curvia reprezintă alierea bisericilor, care pretind că sunt virgine, ale lui Cristos cu guvernele organizate ale naţiunilor. Biserica s-a aliat cu lumea, nu în mod special cu păcatele lumii, dar cu organizaţia ei; iar urmaşii lui Isus Cristos au fost chemaţi să fie separaţi de lume (Ioan 17:14). Biericile au venerat lucrurile (idolii) care sunt socotite puteri ale lumii. Au căutat să se bucure de putere şi glorie, dar din mâna oamenilor, mai degrabă decât să aştepte pentru cele promise bisericii când Domnul se va întoarce; şi religia organizată a fost mereu dornică să-i distrugă pe cei care au fost obstacole în calea scopurilor sale.

ÎNTREBĂRI DE STUDIU

1,2. Scriau scriitorii bibilici doar pentru efectul literar şi de ce consemnau ei păcatele Israelului, ale indivizilor importanţi şi ale oamenilor din acea naţiune? La ce duce făţărnicia?

3,4. De ce a refuzat Nabot să schimbe sau să vândă via sa regelui Ahab? Cum l-a afectat refuzul pe rege?

5-7. Daţi detalii cu privire la complotul Izabelei de a-i „face o înscenare” lui Nabot şi să intre în posesia moştenirii lui?

8-11. De ce nu a încercat Izabela să-şi acopere faptele? De ce s-au grăbit oamenii din oraş să dea curs intrigii ei frauduloase? A obiectat Ahab faţă de planul Izabelei?

11-13. Cum a acţionat Domnul cu privire la această crimă josnică? Care a fost mesajul său pentru Ahab, transmis prin profetul Ilie?

14-16. Cum comentează Biblia comportamentul în general păcătos al lui Ahab? Arată Ahab cât de puţină căinţă când aude cum este denunţat de Iehova?

17,18. Ce pare să dorească a arăta denunţul Dommnului? A fost crima însoţită de un caz flagrant de ipocrizie religioasă?

19. Ce simbolizează Izabela, în viziunea Domnului? Cum s-au făcut vinovate sistemele bisericeşti de curvie spirituală?

ÎNTREBĂRI INTERESANTE

ÎNTREBARE: În 1Corinteni 15:38 putem citi: „Dar Dumnezeu îi dă un corp aşa cum a vrut el, iar fiecărei seminţe îi dă propriul ei corp.” Înseamnă aceasta că vom primi un corp al restabilirii şi este acesta corpul pe care îl vom prezenta, aşa cum ne îndrumă apostolul Pavel în Romani 12:1? În caz contrar, ce vom face cu corpul restabilirii pe care îl vom primi?

Cuprins

RĂSPUNS: Un corp al restabilirii le va fi dăruit şi va fi posedat doar de cei care, în timpul Miei de ani se vor supune lui Cristos şi care vor fi aduşi la perfecţiune prin procesul restabilirii. În acel corp, fiinţa trebuie să continue să existe. La timpul potrivit, va fi perfectă. Atunci când apostolul Pavel spune în Romani 12:1: „Vă îndemn, deci, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie", nu face nici o referire la un corp al restabilirii. Cuvintele lui de aici sunt adresate noii creaţiuni, noii creaturi. Corpul noii creaturi nu este un corp al restabilirii. Este acelaşi corp pe care creatura l-a avut şi posedat la momentul şi înainte de momentul consacrării sale. Din moment ce toate creaturile trebuie să aibă un corp, corpul noii creaturii de acum este vechiul său corp de carne. Spiritul Domnului călăuzeşte folosirea acelui corp spre gloria lui Dumnezeu. Este considerat întreg, deoarece este organismul noii creaturi. Totuşi, nu este corpul pe care noua creatură îl va poseda la înviere. Noua creaţie va lua parte la prima înveiere, şi fiecare din rândul ei va avea un corp divin. şi, bineînţeles, va trăi pentru totdeauna în acel organism.

ÎNTREBARE: *Turnul de Veghere* din 15 octombrie 1926, discutând despre subiectul „Piatra Sionului", spune în paragraful 26: „El (Isus Cristos) a fost încercat din nou, şi a câştigat din nou lupta"? La ce se referă cuvântul „încercat"? Căci atunci fusese înviat şi avea toată puterea. Cum putea fi el încercat?

RĂSPUNS: Această întrebare este o mostră a felului superficial în care unele persoane citesc *Turnul de Veghere*. Aceştia citesc ca prin somn şi, doar din când în când se agaţă de o propoziţie care le incită puţin mintea şi ignoră întregul context al frazei sau paragrafului. Dacă acela care a propus întrebarea de mai sus ar fi citit măcar cu mai multă grijă întregul paragraf 26 la care se referă, nu ar mai fi găsit necesar să pună întrebare. Paragraful este scurt. Citäm: „La prima sosire a Domnului Isus, de la momentul consacrării până la moartea sa, a fost constant asediat de Diavol. El i-a ţinut piept Diavolului. A făcut faţă la tot felul de încercări şi ispite şi persecuţii şi a ieşit victorios din fiecare. De aceea, la momentul când a fost prezentat drept Rege Israelului, el era „piatra încercată". El intră din nou în acţiune în 1914. Intră din nou în luptă cu Diavolul, şi învinge din nou, şi îl alungă pe Diavol din ceruri. Din nou a fost încercat, şi din nou a câştigat lupta."

Ar fi greu să o spunem cu mai puţine cuvinte şi mai clar decât atât. Isus a rămas inactiv împotriva Diavolului până la timpul fixat de Dumnezeu când el trebuia să acţioneze, aşa cum o arată Psalmul 110:1. A venit timpul ca el să acţioneze în 1914, şi atunci Dumnezeu l-a trimis ca Reprezentant Principal. Apoi a urmat o mare bătălie între Domnul Isus Cristos şi îngerii săi, pe de-o parte, şi Satan şi îngerii săi, de cealaltă parte. Acea bătălie a fost o încercare adevărată. Unii dintre cei consacraţi nu au avut încă o concepţie clară despre ce reprezintă organizaţia Diavolului. Diavolul este o creatură puternică. Are mulţi îngeri cu el, nevăzuţi de om. Aşa cum este scris în Apoc.12:7, el a luptat, şi îngerii lui au luptat, dar Isus a obţinut victoria. Aceea a fost o încercare sau un test şi Domnul Isus a fost victorios. Oricine intră în dispută cu altcineva este pus la încercare. Vorbim despre aceasta ca despre o competiţie (în engleză „contest"); cuvântul înseamnă un test împreună (con - test). Este o încercare de ambele părţi.

ÎNTREBARE: Aţi putea să mă informaţi ,vă rog ,când s-a încheiat epoca evanghelică? În Volumul II, pagina 111, se spune că a început prin izgonirea Israelului carnal şi că se va termina prin restabilirea lor în favoare. Care este semnificaţia acestei fraze şi când se termnină epoca?

RĂSPUNS: Sintagma „epoca evanghelică" a fost folosită într-o manieră permisivă şi imprecisă. Nu este un termen scriptural. Din obişnuinţă, am vorbit despre perioada de când Isus a fost pe pământ până la restabilirea Israelului, drept perioada epocii evanghelice. Scripturile, totuşi, nu conţin această concluzie. Cuvântul „evanghelie" înseamnă „veste bună". Apostolul Pavel spune

Cuprins

în Galateni 3:8: „ Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credinţă, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” Se menționează că Dumnezeu a predicat vestea bună lui Avraam, spunându-i: „Prin tine vor fi binecuvântate toate națiunile”. Aceasta s-a petrecut cu mult timp înainte de venirea lui Cristsos. Această veste bună a fost predicată, iar și iar, de profeții lui Iehova. De fapt, apostolul Petru declară că toți profeții au vorbit despre binecuvântările ce vor fi date omenirii. Această veste bună sau evanghelie a fost predicată din timpul lui Avraam până în prezent.

Pe parcursul întregii domnii a lui Cristos, aceeași veste bună va fi spusă, până când fiecare persoană ajunge să cunoască adevărul; căci este scris că este voința lui Dumnezeu ca toți oamenii să fie salvați și să cunoască adevărul. (1 Timotei 2:3, 4). Din nou, apostolul Pavel declară în Romani 5:18 că prin actul de justificare al unuia singur, Isus Cristos, s-a făcut să fie declarați drepți pentru viață toți oamenii; iar, în Romani 6:23: „Viața este darul pe care îl dă Dumnezeu prin Isus Cristos”. Nu poate exista un dar fără cunoaștere, fără discernământ, iar aducerea oamenilor la conștientizarea faptului că Isus a oferit ispășire prin moartea și învirea sa și că Dumnezeu, prin Cristos, a deschis calea pentru ca toți să aibă o șansă de a trăi, este o veste bună. Ar fi deci nescriptural să limităm vestea bună la o perioadă fixă de timp, de la izgonirea Israelului până la restaurarea lui. Vestea bună se va termina doar în adevăr, și, deci, epoca evangheliei se va termina doar atunci când fiecare om a auzit adevărul și când fiecare, de la cel mai puternic la cel mai neînsemnat, îl cunoaște pe Domnul.

Perioada de la Rusalii până la stabilirea împărăției, sau până când va fi ales ultimul membru al corpului Cristosului, este cunoscută drept „timpul acceptării”. Prin aceasta, se înțelege timpul în care Domnul accceptă oameni ca parte a sacrificiului Fiului său iubit. Ceea ce am înțeles în general prin termenul „epoca evanghelică” este această perioadă de timp a sacrificiului. În loc să o numim epoca evanghelică, am putea-o numi mai degrabă și mai adecvat, ziua (sau timpul) adevăratei jertfe de ispășire, căci aceea este perioada când se face jerfa de ispășire.

Jertfa de ispășire, prefigurată de jertfele evreilor, se va sfârși atunci când corpul Cristosului se va completa cu ultimul său membru, iar sângele Cristosului va fi prezentat ca o jertfă de ispășire a păcatelor și se va stabili noul legământ. Apoi, munca de aducere a rasei umane înapoi în armonie cu Dumnezeu va începe. Atunci când acea lucrare se desfășoară, vestea bună sau evanghelia trebuie, totuși, să le fie spusă într-un fel, pentru că toți trebuie să știe adevărul. Desigur că vestea bună nu va fi predicată cu multe oprelişti, așa cum este acum; dar cunoașterea gloriei lui Dumnezeu va acoperi toate colțurile pământului prin mijloacele lui. Va fi un timp al veștii bune, pentru că atunci oamenii se vor bucura mult. Vor veni la Sion, organizația lui Dumnezeu, cu cântări de bucurie și se vor veseli. - Isaia 35:10.

ÎNTREBARE: A murit Logosul (Cuvântul) pentru ca existența de care se bucura atunci să poată fi transferată în planul uman? Dacă nu, care ar fi diferența dintre acea „viață transferată” și „întrupare”?

RĂSPUNS: Întruparea ar însemna numai că o creatură locuiește într-un trup de carne. Atunci când îngerii, dintre care unul se presupune că a fost Domnul, i-au apărut lui Avraam, s-a creat un corp pentru acel moment, în care a avut loc apariția și care ar putea fi just numit întrupare. Pentru ca Isus să devină Răscumpărătorul omenirii, trebuia să se nască om, dintr-o femeie, și să ajungă la maturitate. Deci, este scris că a devenit carne și a locuit printre noi - Ioan 1:13, 14.

Viața înseamnă existență și dreptul la existență. Cuvântul a existat ca ființă spirituală, pe un plan spiritual și avea dreptul de a exista acolo. Dreptul său de a exista a fost transferat de pe planul spiritual pe planul uman, și a fost zămislit în pântecele Mariei prin puterea lui Iehova, și astfel a început existența sa umană. Născut ca ființă umană, avea viață, adică exista și avea dreptul să existe.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Septembrie 1927** **Nr. 18**

Teme-te doar de Iehova

”Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi.”. – Isa. 8:13

Iehova a făcut să fie consemnate în Cuvântul său îndrumări pentru clasa Servului său uns. El le spune membrilor acesteia de cine trebuie să se teamă şi de cine să nu se teamă. Textul de mai sus şi contextul acestuia susțin ideea că acum este timpul să înțelegem ce este teama potrivită şi teama nepotrivită. Este timpul să acumulăm o cunoaștere mai temeinică a acestui subiect. Este scris că ,,lumina este semănată pentru cei drepți”. (Ps. 97:11) Clasa servului este dreaptă datorită faptului că membrii ei sunt în Cristos şi, prin urmare, Dumnezeu îi declară drepți odată cu acesta. Aceasta este clasa pe care o instruiește el şi o conduce pe calea cea dreaptă. (Ps. 25:9; Prov. 3:5,6), ,,Te înveleşti cu lumina ca şi cu o manta; întinzi cerurile ca un cort.” (Ps. 104:2) A sosit timpul său fixat pentru a-şi duce clasa Servului şi mai departe în lumină. El l-a trimis pe Fiul său iubit la templul său. El i-a furnizat miresei mantia de dreptate, pentru membrii clasei Servului de pe pământ. El le-a dat acestora veşmintele salvării. Ei s-au identificat ca fiind ai săi. Se pare că a sosit timpul fixat de el pentru ca aceştia să aibă o mai bună înțelegere a scopurilor sale.

2. Există o teamă potrivită şi o teamă nepotrivită pentru a fi exercitată de clasa unsă. Scripturile sunt foarte clare în legătură cu acest subiect. În general, termenul ,,teamă”, exprimat în grade de evoluție, înseamnă neliniște, anxietate, teamă, groază şi teroare. Omul ştie bine că este imperfect şi slab. Dacă află că se va afla în prezența unei persoane cu mult mai puternică decât el şi nu ştie dacă aceasta îi este prieten sau duşman, el este temător. Începe să îşi dorească să aibă aprobarea celui puternic, pentru ca să nu sufere. Dacă nu este nimic care să îi arate că acea persoană puternică îi este prietenă, el începe să fie îngrozit de posibila încercare ce ar putea urma. Pe măsură ce înaintează în prezența celui puternic, pe care îl vede că are o expresie aspră, devine înfricoşat. Dacă acesta îi vorbeşte în mod violent sau amenințător, el devine îngrozit. Teama mai este definită şi ca o venerație reverențioasă pentru cineva mai măreț şi mai puternic şi, prin urmare, cel mai slab şi mai mic încearcă să evite a-l supăra pe cel puternic.

3. Diverse texte din Scripturi arată diferitele semnificații care îi sunt date cuvântului ,,teamă”. Prin acestea, clasa unsă poate înțelege de ce anume este potrivit să se teamă şi de ce lucruri nu ar trebui să se teamă. Este scris: ,,Teama de Domnul este începutul înțelepciunii” (Ps. 111:10) Nechibzuitul nu se teme de Dumnezeu. Înțeleptul o face. Omul ştie că este imperfect şi slab. El află că Dumnezeu este atotputernic. Mai înțelege că, într-o zi, s-ar putea să trebuiască să apară înaintea lui Dumnezeu pentru judecată. (Rom. 14:10,11) Având o înțelegere corectă a propriilor sale imperfecțiuni şi înțelegând ceva din măreția lui Iehova, omul este temător în ce priveşte deznodământul care va avea loc atunci când se va înfățişa înaintea Domnului pentru judecată; astfel, doreşte să ştie care este cea mai bună cale de conduită pe care ar trebui să o urmeze. Astfel, el are teamă de Domnul. El începe acum să aibă puțină înțelepciune. Asta înseamnă că el foloseşte în mod corect cunoştința pe care a primit-o. Pe măsură ce creşte cunoştința lui despre Creator, el are o venerație reverențioasă față de Dumnezeul Atotputernic. El află că Dumnezeu este corect şi le face dreptate tuturor.

Cuprins

4. Cunoscându-şi propria imperfecţiune, el ştie că nu poate fi drept în ochii lui Dumnezeu. El învaţă că îndurarea lui Dumnezeu dăinuie pentru totdeauna şi că, în bunătatea sa iubitoare, el a dat, prin Fiul său iubit, mijlocul prin care să se justifice cei ce vin la calea lui Dumnezeu. Omul crede ceea ce tocmai a învăţat. Are credinţă în Dumnezeu. Se încrede în Dumnezeu ca şi Prieten şi Binefăcător al său şi astfel exercită credinţă în Cristos şi, datorită sângelui lui Isus, prezentat lui Iehova ca şi o jertfă pentru păcat oferită pentru om, şi mulţumită hotărârii judecătoreşti a lui Iehova, cel care se consacrează este justificat sau acceptat. Fiind justificat astfel , el este în pace cu Dumnezeu. (Rom. 5:1) Aceasta înseamnă că omul are o reputaţie la Dumnezeu, prin Cristos, şi ştie că Dumnezeu este Prietenul şi Binefăcătorul său. El este născut de spiritul lui Dumnezeu şi poate, astfel, să îl numească pe bună dreptate pe Dumnezeu Tată. El are o încredere statornică în Iehova, care este acum Tată al noii creaţii, şi cu cît creşte mai mult cunoştinţa lui despre Dumnezeu, cu atât creşte şi devotamentul său iubitor faţă de Domnul. Atâta timp cât rămâne în Cristos şi ascultă de Dumnezeu, el nu se teme de Iehova şi de judecata sa, însă ştie că dacă se va îndepărta de Cristos nu va mai avea favoare în ochii lui Dumnezeu şi că ar fi un lucru înspăimântător şi cumplit să cadă în mâinile adevăratului Dumnezeu. (Evr. 10:31) Astfel, el se teme în mod potrivit de Dumnezeu. Se teme să nu îi displacă lui Iehova. Se teme că ar putea să nu obţină aprobarea lui Dumnezeu, iar acesta ar fi un lucru teribil şi inspirator de teamă.

5. Faptul că un serv al Domnului obţine dezaprobarea sau respingerea lui Iehova înseamnă că acel serv a făcut cele mai rele lucruri. De aceea, teama de Domnul, care marchează începutul înţelepciunii, continuă să existe în om ca nouă creatură până la sfârşit. Veneraţia, adoraţia şi iubirea lui pentru Dumnezeu creşte. Dorinţa lui de a-i plăcea lui Dumnezeu creşte şi ea, deoarece cea mai mare dorinţă a lui este să aibă aprobarea lui Iehova. Este bine că se teme de Dumnezeu, căci a pierde aprobarea lui înseamnă a pierde totul. De aceea, apostolul spune: „Duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur”„(Fil. 2:12) Domnul are multă grijă de astfel de oameni. „ Iată, ochiul Domnului priveşte peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui”. (Ps. 33:18) „ Cinsteşte pe cei ce se tem de Domnul.”. (Ps. 15:4) „ Frica de Domnul este curată şi ţine pe vecie”. (Ps. 19:9) Dumnezeu le conferă o protecţie specială celor ce se tem de el. „ Temeţi-vă de Domnul, voi, sfinţii Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El!”. (Ps. 34:9) „Cei care vă temeţi de Domnul, încredeţi-vă în Domnul. El este ajutorul şi scutul lor.” – Ps. 115:11.

6. Apostolul exprimă acelaşi înţeles al cuvântului „teamă”, atunci când spune: „ Deci, fiindcă avem astfel de făgăduinţe, prea iubiţilor, să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şi a duhului, şi să ne ducem sfinţirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.” (2 Corinteni 7:1) „Sfinţirea” înseamnă în acest text un devotament complet şi absolut pentru Domnul. Acesta izvorăşte din iubire. Noua creatură ar trebui să simtă teamă sau groază dacă descoperă că îi este în parte devotat Domnului şi în parte devotat vreunei părţi a organizaţiei lui Satan. El nu ar putea duce la perfecţiune sfinţenia în Domnul dacă ar face acest lucru. Noua creatură nu poată să îi servească şi Domnului, şi Diavolului. El este îndrumat astfel: „ Nu puteţi bea paharul Domnului şi paharul dracilor; nu puteţi lua parte la masa Domnului şi la masa dracilor.” (1 Corinteni 10:21) Cei pe care îi aprobă Dumnezeu trebuie să îi fie devotaţi lui ca servi, fără rezerve. În aceştia îşi găseşte Domnul plăcerea. „ Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Îşi găseşte plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.” – Isa. 42:1

Teama nepotrivită

7. „Nebunul spune în inima lui: Nu este Dumnezeu”. (Ps. 14:1) Nebunul nu se teme de Dumnezeu, deoarece el nu are suficientă înţelepciune pentru a crede în Dumnezeu. El nu ştie nimic despre lucrările şi înţelepciunea lui Dumnezeu. (Ps. 92:6) Înţelepciunea este prea sus pentru acesta.

(Prov. 24:7) În schimb, el se teme foarte mult de alți oameni. Sunt oameni nechibzuiți, care nu sunt neapărat imbecili sau idioți. Omul care refuză să acumuleze cunoștință despre Dumnezeu, dar caută aprobarea și laudele oamenilor este un mare nechibzuit, deși s-ar putea să aibă multă cunoștință în alte domenii. Oamenii care cred că este o dovadă de slăbiciune să îl recunoască pe Dumnezeu ca suveranul tuturor lucrurilor, se încadrează și ei în această categorie. Este același lucru cu un cleric care este înțelept în mândria lui, dar îi este teamă să îi dea Domnului gloria și lauda exprimate în Biblie.

8. Este scris că teama de oameni este o cursă. De ce? Deoarece cel care se teme de oameni își pune încrederea în ei și nu în Domnul. Unul devine un conducător sau un învățător al Bibliei, iar altul îl urmează, deoarece crede în el și se teme că va avea necazuri dacă nu va face ceea ce îi spune conducătorul lui. Pentru a fi puternic în Domnul, el trebuie să accepte adevărul și să păstreze în minte faptul că adevărul provine de la Iehova. Cel care se teme de om sau îi e teamă de ce se poate întâmpla dacă nu ascultă de învățăturile unor oameni, va descoperi mai devreme sau mai târziu un defect în conducătorul în care a crezut, și atunci încrederea lui va fi zdruncinată. Acest lucru se întâmplă deseori atunci când o persoană acceptă o doctrină și ține la ea din cauza încrederii în oameni; și, neavând credință în Domnul, el cade de la adevăr, deși poate că a fost fidel o vreme. Fiecare persoană trebuie să-și însușească adevărul și încrederea sa trebuie să fie în Domnul și nu în om. ,, Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă.” – Prov. 29:25.

9. Ar trebui să îi onorăm și respectăm pe unii oameni care sunt în serviciul Domnului de mai mult timp decât noi? Da; oamenii ar trebui onorați și respectați potrivit credinței lor față de Domnul. Dacă observăm că Domnul îi folosește pe unii mai mult decât pe alții, ar trebui să avem respect pentru aceștia și să încercăm să cooperăm cu ei spre gloria Domnului, dar nu spre gloria oamenilor. În zilele apostolilor au fost unii care îl urmau pe Pavel și alții care îl urmau pe Apolo, evident deoarece aveau mai mult respect sau considerație pentru unul decât pentru celălalt. Apostolul a evidențiat că această atitudine este greșită. El a spus: ,, Cine este Pavel? Şi cine este Apolo? Nişte slujitori ai lui Dumnezeu, prin care aţi crezut; şi fiecare după puterea dată lui de Domnul.... Căci noi Suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi Sunteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” (1 Cor. 3:5,9) Colaboratorii lucrează împreună. Toți cei care sunt la adevăr ar trebui să coopereze unii cu alții spre lauda Domnului. Faptul de a ne aminti că Dumnezeu pune mădularele în corp așa cum dorește îl va ajuta pe fiecare dintre noi să își facă partea cu tot respectul și considerația cuvenite altor membrii sau mădulare ale corpului, deoarece aceasta este calea Domnului. Totuși, aceasta nu este o teamă de om, ci o teamă de a nu face contrar modului de a acționa al lui Dumnezeu.

10. Cooperarea în servirea Domnului este adevărata legătură dintre creștini. Aceasta nu înseamnă a ne strânge și a bârfi, a da mâna unii cu alții și a ne zâmbi unii altora sau a pierde timpul cu discuții fără sens. Legătura aceasta este fraternitate, iar toți cei care sunt în Domnul sunt colaboratori cu Isus Cristos, primul din toată creația. Cu toții ar trebui să colaborăm cu el pentru a sprijini interesele adunării. Pentru acest motiv, în poporul Domnului se găsesc numai oameni care lucrează împreună în armonie spre gloria Domnului. Este scris: ,, Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuş.” (Fil. 2:3) Închinarea la oameni sau conducători sau teama de aceștia este într-adevăr o capcană a Diavolului.

11. Scopul lui Satan a fost întotdeauna să îi îndepărteze pe oameni de Dumnezeu. El folosește diverse metode pentru a-și atinge scopul. El i-a făcut pe oameni să predea doctrine care îl reprezintă pe Iehova ca o persoană rea, care îl va tortura pe orice om care nu-i va fi pe plac. Un exemplu în acest sens este doctrina chinului etern. Mulți s-au îndreptat spre biserici din cauza fricii de chinul veșnic. Ei nu se tem de Dumnezeu, se tem doar de a nu fi chinuiți și vor să scape de acest lucru. Teama lor de Dumnezeu a fost indusă de oameni care acționau ca unelte ale dușmanului Satan. Din acest motiv, milioane de oameni se apropie de Domnul cu buzele, dar nu au nici iubire și nici teamă

de Dumnezeu. Profetul explică astfel: „ Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, şi frica pe care o are de Mine, nu este decât o învăţătură de datină omenească.” – Isa. 29:13.

Teama de clerici

12. Dumnezeu i-a însărcinat pe membrii adunării să predice vestea bună celor ce vor să învețe. El a plantat în biserica sa un vlăstar pur și nobil. În Cuvântul său, el arată care este modul corect de a acționa pentru membrii adunării. Printre altele, creştinilor li se porunceşte să se păstreze nepătați de lume. (Iac. 1:27; 4:4) Aceasta înseamnă că predicarea trebuia să servească drept mărturie oamenilor cu privire la planul de salvare al lui Dumnezeu, și nu cu scopul de a converti lumea. Lumea va fi convertită la timpul stabilit, iar acel timp este în timpul domniei lui Mesia.

13. Clerul a făcut exact contrar sfaturilor Scripturii. Ei au ajuns la concluzia că trebuie să convertească lumea și să atragă clasele conducătoare ale națiunilor spre biserică, iar când vor fi îndeplinit acest lucru, Domnul va porunci ca guvernele să le fie încredințate lor, iar ele, bisericile, ar fi puterea conducătoare în lume. Ei nu s-au temut de Dumnezeu, ci s-au temut că, dacă nu ar fi convertit națiunile până la venirea lui Cristos, își vor pierde poziția de conducători. În loc să urmeze îndrumările scripturale, ei și-au urmat propriile căi egoiste. (Prov. 3:5,6) Ei s-au gândit că, dacă nu ar fi lăsați drept conducători în țară, acesta ar fi un mare dezastru.

14. Exact la fel era și situația din mijlocul clerului iudaic în timpul primei veniri a Domnului. Diavolul i-a prins în capcană și i-a făcut să-și unească forțele cu oamenii bogați și influenți ai vremii aceleia. Astfel, ei nu au fost pregătiți să îl accepte pe Isus drept Mesia, deoarece el nu a venit cu o etalare de mare putere și influență și nu a dat onoare clerului. El nu i-a îmbrăcat în purpură și în materiale fine sau în veșminte și mantii stacojii și nici nu i-a așezat pe tronuri de catifea. El le-a spus adevărul: că erau fățarnici. Dacă s-ar fi temut de Domnul, ei și-ar fi schimbat modul de a acționa.

15. În anii mai recenți, clerul diverselor sisteme religioase a văzut că a început să scadă numărul enoriașilor lor și că oamenii au început să abandoneze sistemele religioase. Ei au început să intervină pe lângă cei bogați și influenți și au declarat pe față că biserica trebuie să fie deschisă pentru acești oameni influenți și că ei trebuie atrași la religie. Clerul a prostituat astfel vestea bună a lui Cristos și s-a aliat cu oamenii influenți ai lumii, temându-se să acționeze în vreun fel care i-ar putea jigni pe aceștia. Astfel, clerul a făcut ca religia să fie o parte a lumii, sau a organizației lui Satan.

16. De când a venit vremea secerișului Domnului, în timpul celei de-a doua veniri a sa, iar împărăția s-a născut și a crescut, clerul a hotărât că trebuie să se acționeze rapid, de teamă că au fost neglijenți în a converti lumea și că pozițiile lor mărețe ar fi în pericol. Ei au decis că trebuie să se întrunească și să formeze o alianță sau o federație a diverselor sisteme teritoriale și să-și extindă astfel puterea, pentru a-i influența pe cei bogați și puternici cu măreția lor și cu capacitatea de a întemeia împărăția despre care predicaseră. A început o mișcare mondială ce a dus la formarea unei confederații cu numele de Federația Bisericilor.

17. Unul dintre primii activiști ai acestei organizații a fost un american foarte bogat, probabil chiar cel mai bogat om din lume la vremea aceea. J.P.Morgan a contribuit cu o sută de mii de dolari pentru a întemeia această confederație. Dar ce i-a impulsionat să formeze această organizație? În mod clar nu teama de Dumnezeu și nici dorința de a-l onora, ci teama de cler și teama că, dacă nu ar întreprinde unele acțiuni clare, ar fi excluși de la putere. Ei sunt ca și scribii și fariseii din vechime. Clerul s-a unit cu cei bogați, influenți și puternici, și au atras toate grupările religioase, indiferent de doctrinele în care credeau acestea. Ei au făcut compromisuri în ceea ce privește doctrinele pe care le

susțineau cu insistență în timpul acela. În ceea ce privește Cuvântul lui Dumnezeu, ei nu au ținut cont de el. Oamenii puteau să creadă orice voiau ei, atâta timp cât susțineau organizația.

18. A început războiul mondial. Puterile comerciale și politice le controlau și operau pe cele militare. Clerul se unise deja cu ele, temându-se să nu piardă influența aliaților lor, dacă nu ar fi susținut cu convingere vărsarea de sânge omenesc. Ei au făcut din bisericile lor unități de recrutare și i-au grăbit pe bărbații tineri să meargă la război. Profetul lui Dumnezeu spune cu privire la ei: „ Până şi pe poalele hainei tale se află sângele sărmanilor nevinovaţi pe care nu i-ai prins făcând nici o spargere.” (Ier. 2:34) Ei erau dispuși să ignore porunca Domnului: „Să nu ucizi”, și să facă exact pe dos, și lucrul acesta însuși demonstrează că ei nu se temeau de Domnul, ci se temeau doar să nu-și piardă puterea și influența.

19. Războiul mondial i-a făcut pe membrii clerului să cadă pe gânduri. Unii dintre ei s-au aliat și au făcut o manifestație în care au anunțat că dovezile de la vremea aceea arătau că împărăția cerurilor era aproape. Războiul mondial s-a sfârșit și nevăzând nici o dovadă că împărăția lui Cristos ar fi prezentă, preoții s-au temut iarăși să nu piardă, astfel că au făcut o altă mișcare disperată. Elementele comerciale și politice ale organizației Diavolului au făcut un tratat de pace. Se făcuse o schemă a înțelegerii Statelor Unite, însă nu fusese adoptată încă. Biserica a văzut că, dacă s-ar fi format Liga Națiunilor fără a fi inclus și clerul, sistemele bisericești ar fi avut de suferit, iar preoții și-ar fi pierdut puterea și influența. Așadar, Federația Bisericilor, înainte de a fi adoptată înțelegerea Ligii Națiunilor, au făcut o rezoluție în care susțineau nevoia urgentă de a fi formată o Ligă a Națiunilor și o declarau ca fiind expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ. În acea rezoluţie au spus: „Biserica poate da un spirit de dreptate, fără de care nu poate exista nici o Ligă a Națiunilor.” Desigur, prin aceasta ei se refereau la sistemele lor religioase.

20. Nu teama de Dumnezeu i-a făcut să se alieze cu Liga Națiunilor,ci ei au făcut acest lucru ignorând cu desăvârșire Cuvântul său. Dumnezeu spune despre astfel de confederații: „Scoateţi strigăte de război cât voiţi, popoare, căci tot veţi fi zdrobite; luaţi aminte, toţi cei ce locuiţi departe! Pregătiţi-vă oricît de luptă, căci tot veţi fi zdrobiţi. Pregătiţi-vă oricît de luptă, căci tot veţi fi zdrobiţi. Faceţi la planuri, cât voiţi, căci nu se va alege nimic de ele! Luaţi la Hotărâri cât voiţi, căci vor fi fără urmări! Căci Dumnezeu este cu noi” – Isa. 8:9,10.

Nu vă temeți

21. Cei unși ai Domnului sunt avertizați clar de el să nu favorizeze nici un fel de confederație și să nu se teamă de lucrurile de care se teme clerul sau alți oameni egoiști. Profetul reprezintă prin aceste cuvinte clasa Servului: „ Aşa mi-a vorbit Domnul, când m-a apucat mâna Lui, şi m-a înştiinţat să nu umblu pe calea poporului acestuia” (Isa. 8:11) Apoi, Domnul îi vorbește clasei Servului prin intermediul profetului: „ Nu numiţi uneltire tot ce numeşte poporul acesta uneltire; şi nu vă temeţi de ce se teme el, nici nu vă speriaţi! Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi.” – Isa. 8:12,13.

22. În 1918, Domnul a venit la templul său, iar cei credincioși au intrat în bucuria Domnului și în locul ascuns al Celui Preaînalt. Atunci clasa unsă a început să aibă o imagine mai clară a organizației lui Dumnezeu și a organizației dușmanului. Domnul a început să le spună: „Nu ezitați să vă îndepărtați de aceste alianțe. Iehova al oștirilor vă va apăra. Așadar, numai de el să vă temeți.” Titlul Iehova al oștirilor înseamnă că mărețul Iehova Dumnezeu a furnizat o mare protecție pentru clasa Servului; că el are o oștire sau armată cu care să îi protejeze pe ai săi și să-i ocrotească de orice rău și că cei care se tem numai de Iehova vor fi salvați. Astfel, el le spune unșilor săi: „Pe Iehova al oștirilor să-l considerați sfânt, de el să vă temeți și el să vă facă să tremurați”. Acel sanctuar este locul sfânt, locul ascuns al Celui Preaînalt, fiind astfel un loc în deplină siguranță pentru Servul său

uns. Cei care au intrat în acest loc nu trebuie să se teamă de nimic, în afară de Domnul. Pentru cei care îl consideră sfânt pe Domnul oștirilor, el va fi o apărare și forță. Lecția pe care o poate învăța clasa unsă din aceste profeții este că Servul trebuie să-și pună toată încrederea în Iehova, să se teamă numai și numai de el și să știe că Domnul o va ocroti și proteja atâta timp cât este credincioasă și își îndeplinește responsabilitățile pe care i le dă Domnul.

Cei temători cad

23. Aproximativ din 1874 până în 1914, Domnul le-a descoperit celor consacrați de pe pământ marile adevăruri fundamentale, care au fost ascunse de către servii lui Satan. Această lucrare de restabilire a adevărului a fost prezisă de Ilie. (Mat. 17:11,12) Așadar, lucrarea clasei servului pe parcursul perioadei menționate mai sus a fost prefigurată de Ilie. Clasa servului, care făcea lucrarea lui Ilie, se aștepta ca Domnul să-și completeze adunarea, să-și întemeieze împărăția și să ia întreaga clasă unsă în împărăție până în 1914. Până atunci ei au vestit cu curaj adevărul. Când Izabela a început să-l caute pe Ilie ca să-l ucidă ,după ce acesta i-a ucis pe profeții lui Baal, Ilie a arătat multă teamă și a fugit. Atunci când a venit războiul mondial și Izabela, adică clerul, ajutată și susținută de aliații ei , a început să manifeste multă vrăjmășie față de poporul Domnului, mulți dintre cei consacrați s-au temut și nu au mai proclamat adevărul.

24. În 1918, Domnul a venit la templul său, iar necazurile arzătoare ale adunării au crescut. Izabela a devenit și mai activă. Împreună cu aliații ei, ea a început să pună multă presiune asupra clasei unse. Unii dintre aceștia au început să se teamă și au fugit, încetând să mai proclame cu curaj mesajul de adevăr împotriva alianțelor nesfinte. Apoi, când Domnul a descoperit adunării că Isus venise la templul său și că el a furnizat mantia dreptății pentru clasa miresei, veșmântul de salvare pentru cei unși și că Stânca, adică Regele uns al lui Dumnezeu a venit la Sion, mulți care deveniseră temători, indiferenți sau inactivi s-au poticnit de acea Stâncă și au căzut. Alții au fost prinși în capcană de către dușmanul Satan; au lăsat să le fie influențate mințile și împietrite inimile și au căzut și ei. Domnul Dumnezeu prezisese acest lucru prin profetul său, privitor la teama care avea să cadă peste cei credincioși ,când a spus: „ Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi.” Şi atunci El va fi un locaş Sfânt, dar şi o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laţ şi o cursă pentru locuitorii Ierusalimului! Mulţi se vor poticni, vor cădea şi se vor sfărîma, vor da în laţ şi vor fi prinşi.” – Isa. 8:13-15.

25. Apoi, profetul lui Dumnezeu arată că depunerea mărturiei martorilor lui Iehova urma să fie limitată numai la clasa credincioasă a servului, zicând: „Înveleşte această mărturie, pecetluieşte această descoperire, între ucenicii Mei.” (Isa. 8:16) Legea lui Dumnezeu este voința lui, indiferent că este exprimată sau nu. El și-a descoperit voința cu privire la clasa servului, poruncindu-le că trebuie să fie martorii săi. Pe aceștia Domnul îi va onora și va continua să îi onoreze, atât timp cât ei îi vor fi credincioși.

26. Cei aprobați de Domnul şi care au intrat în bucuria Domnului au fost nu numai dispuși, dar chiar nerăbdători să facă voința lui Dumnezeu. Acestora, Dumnezeu le-a descoperit și mai clar planul său. El îi ajută să vadă organizația Diavolului cu toată murdăria ei și să vadă organizația Domnului mai clar ca niciodată; iar văzând astfel și având o încredere temeinică în Domnul, clasa unsă nu se teme de Diavol și de nici una din mașinațiile sale. Această lipsă de teamă nu se datorează vreunor calități înnăscute ale membrilor clasei servului, ci datorită încrederii lor puternice în Domnul. Ei văd că măreţul Iehova al oştirilor are la dispoziție o armată care să îi ducă la îndeplinire poruncile și că el îi va ocroti pe cei care sunt credincioşi și care continuă să îl reprezinte cu bucurie. Acești membri unși îl fac pe Iehova singura lor teamă și nu se tem de nimeni altcineva, și pentru ei

Iehova este un locaş sfânt. Şi, deoarece sunt în acest sanctuar, ei locuiesc sub umbra mâinii sale puternice şi sunt cu totul în siguranţă.

27. Membrii clasei unse nu au şi nu afişează o atitudine de siguranţă de sine orgolioasă. Ei nu fac lucruri nechibzuite şi riscante. EiI nu se consideră imuni la atacurile duşmanului şi ştiu că siguranţa lor depinde numai şi numai de puterea lui Iehova al oştirilor şi că, atâta timp cât locuiesc în sanctuarul lui şi rămân sub umbra sa măreaţă, se află la adăpost. Aşadar, clasa servului se teme, pe bună dreptate, de Iehova. Membrii acesteia se tem să nu piardă favoarea lui şi ştiu că necredinţa din partea lor ar duce la dezastru şi i-ar face să piardă totul pentru totdeauna. Ei se tem să nu nesocotească poruncile lui Dumnezeu. Acest lucru s-ar putea datora indiferenţei sau neglijenţei. Un refuz de a asculta ar însemnă să meargă de bunăvoie pe o cale rea. De aceea, dacă vreunul dintre cei unşi are o ocazie de a asculta de porunca Domnului de a-i fi martor şi totuşi nu o face sau refuză să o respecte, el este în mare pericol.

28. Cei ce vor reuşi, vor obţine victoria deplină şi vor intra cu siguranţă în împărăţie sunt aceia care vor rămâne în sanctuarul Celui Preaînalt şi locuiesc sub mâna atotputernică a lui Iehova. Aceştia nu trebuie să se teamă de oameni sau de Diavol. Ei au o credinţă deplină şi o încredere absolută în Dumnezeu şi el este sanctuarul lor, astfel că ei cântă cu bucurie: „ Domnul este lumina şi mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieţii mele: de cine să-mi fie frică?... Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperişul cortului Lui, şi mă va înălţa pe o stâncă. Iată că mi se şi înalţă capul peste vrăjmaşii mei, care mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiţei, voi cânta şi voi lăuda pe Domnul.” – Ps. 27:1,5,6.

Urmează încercări aspre

29. Din când în când sunt unii care afirmă că s-au sfârşit de fapt toate încercările şi testele şi că acum cei unşi merg triumfător înainte şi nu vor mai trece niciodată prin încercări atât de grele ca cele din trecut. Probabil că dorinţa de a scăpa de aceste încercări a dat naştere acestui gând. Versete cum ar fi cel din Apoc.12:17 şi altele, arată clar că încă mai este un mare test pe care trebuie să îl treacă cei credincioşi. Regii şi conducătorii pământului au fost avertizaţi că împărăţia lui Dumnezeu este aproape, că Dumnezeu l-a instalat pe Regele său pe tron şi că organizaţia lui Satan trebuie să cadă şi că regatele lor constituie partea vizibilă a organizaţiei lui Satan. Popoarele trebuie să audă mărturia aceasta, care spune că organizaţia Diavolului este şi a fost întotdeauna responsabilă pentru asuprirea lor. Servul uns al lui Dumnezeu este cel care trebuie să depună această mărturie.

30. Ştim că cei credincioşi vor vorbi despre aceste adevăruri puternice, care vor îndepărta refugiul de minciuni şi vor atrage asupra lor furia duşmanilor. Acel balaur vechi este peste măsură de înverşunat împotriva rămăşiţei seminţei, care va rămâne. (Apoc.12:17) Depunerea de mărturie împotriva lui şi a agenţilor lui va aduce această mânie mare asupra martorilor. Forţele duşmanului vor fi strânse laolaltă la Armaghedon. Clasa servului, restrânsă la număr şi nesemnificativă ca forţă, ar fi distrusă cu uşurinţă dacă nu ar fi ocrotirea pe care i-o dă Domnul oştirilor. Armata Domnului va câştiga cu siguranţă. Clasa credincioasă a servului, care rămâne în locul tainic al Celui Preaînalt şi care îi îndeplineşte toate poruncile, va ieşi victorioasă. Dar nu este garantat că fiecare persoană care este acum un membru al clasei Servului va continua şi în viitor să fie. Cel care va rămâne un membru al clasei Servului până la sfârşit va reuşi. Cel ce stă la umbra Celui Atotputernic, în locul său tainic, poate fi sigur că va ieşi victorios. Dar fiecare trebuie să-şi amintească sarcinile pe care li le-a dat Domnul şi că trebuie să se achite de acestea. De aceea, Domnul le spune acestora: „Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi.”

31. Oamenii cărora le va dărui Domnul Dumnezeu împărăţia, trebuie să aducă roadele acesteia. (Mat. 21:43) Pentru a aduce astfel de roade, ei trebuie să facă voinţa lui Dumnezeu, ascultându-i cu

bucurie poruncile. Aceştia trebuie să fie pe deplin de partea Domnului. Ei trebuie să fie cu totul separaţi de orice parte a organizaţiei lui Satan şi nici măcar să nu simpatizeze cu aceasta. Deşi sunt imperfecţi în carne, aceşti membri ai noii creaţii îi pot fi loiali, credincioşi şi fideli Domnului Dumnezeului lor. Aceasta este perfecţiunea pe care o cere Iehova de la ei. Pentru a-i încuraja, Dumnezeu le spune acestora, prin profetul său: „ Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; şi râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, şi flacăra nu te va aprinde.”. – Isa. 43:2

32. Desigur că îi aşteaptă încercări grele pe cei unşi, altfel această promisiune nu ar fi fost făcută. Cei care îl iubesc pe Domnul nu se vor gândi la reputaţia pe care ar putea sau nu să o aibă printre oameni. Nici unul dintre cei credincioşi nu va pune preţ pe viaţa lui. Fiind instruiţi cu privire la locul tainic al Celui Preaînalt şi având mărturia spiritului sfânt, care spune că el locuieşte acolo, şi asigurarea că puterea Domnului este folosită spre binele lor şi că scopul lui Iehova cu privire la ei este acela de a-i ajuta să iasă victorioşi din încercare, ei nu trebuie să ezite să îndeplinească cu bucurie sarcina pe care le-a dat-o Domnul Dumnezeu. Acest grup de oameni este unul restrâns. Domnul se referă la el ca „rămăşiţa”, ceea ce înseamnă că cei credincioşi au rămas după ce aceia cu mai puţină credinţă s-au retras. Situaţia în care se găseşte acest mic grup credincios ar putea fi de aşa natură încât să provoace teroare şi groază în inimile tuturor, însă nici unul dintre ei nu se va teme şi nu se va îngrozi de duşman, deoarece Domnul oştirilor este puterea şi scutul lor: „ În ziua aceea, Domnul oştirilor va fi o cunună strălucitoare şi o podoabă măreaţă pentru rămăşiţa poporului, sau: un duh de dreptate pentru cel ce şade pe scaunul de judecată, şi o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaş înapoi până la porţile lui.” – Isa. 28:5,6.

33. Nu trebuie să vorbim împotriva fraţilor noştri dacă aceştia sunt mai bătrâni şi nu iau parte în mod activ la lucrarea de serviciu. Este potrivit, totuşi, să scoatem în evidenţă necesitatea de a fi ascultători de Dumnezeu şi de a-i implora pe fraţi să se supună cu credinţă legământului. (Rom. 12:1) Exact acest lucru încearcă să îl facă *Turnul de Veghere. Turnul* ar fi neglijent în datoria sa faţă de fraţi dacă nu ar scoate în evidenţă importanţa de a depune mărturie astăzi că Iehova este Dumnezeu, Cristos este Rege, iar împărăţia este aici. Cei mai bătrâni sau alţii din clasa unsă care nu reuşesc sau refuză să vadă importanţa de a-şi îndeplini datoria faţă de legământ, sunt într-o poziţie nefavorabilă. Ei trebuie să se judece pe sine, totuşi, dacă nu vor să fie judecaţi de Domnul.

34. Prin urmare, toţi cei care cred că se află în locul tainic al Celui Preaînalt şi care doresc să rămână acolo şi să fie ocrotiţi de Cel Atotputernic, să îşi pună câteva întrebări şi să îşi răspundă la ele. Următoarele sunt câteva dintre întrebările cele mai importante: Văd eu organizaţia Diavolului care este înverşunată împotriva lui Dumnezeu şi a organizaţiei sale, într-un efort disperat de a-i îndepărta pe oameni de Domnul? Văd eu că acum este timpul când oamenilor trebuie să li se atragă atenţia asupra duşmanului lui Iehova? Cred eu că forţele se pregătesc pentru Armaghedon şi că Dumnezeu vrea să îi avertizeze pe oameni? Înţeleg eu că această clasă a Servului, fraţii lui Cristos, este clasa căreia Dumnezeu i-a delegat lucrarea de *depunere de mărturie* despre numele său?

35. Dacă aceste întrebări vor primi un răspuns afirmativ, ar trebui să mai punem şi altele: Îmi fac eu partea în îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu, aşa cum a poruncit el? Dumnezeu s-a îngrijit să se publice cărţi ce conţin mesajul împărăţiei; el a avut grijă ca mesajul să ajungă la oamenii de aproape sau de departe prin radio; a aranjat ca cei unşi ai săi să poată ajunge la cei înfometaţi cu cărţi şi literatură, pentru ca ei să poată citi şi să acumuleze cunoştinţă despre planurile lui Dumnezeu. Fac eu tot ce pot ca să le transmit acest mesaj oamenilor, ca martor pentru numele lui Dumnezeu? Şi dacă nu o fac, se datorează acest lucru fricii de batjocurile care s-ar putea abate asupra mea pentru că fac aceasta? Mă tem eu de duşman sau de vreo parte a organizaţiei sale sau de vreun rău care mi s-ar putea întâmpla? Îl iubesc pe Dumnezeul meu suficient de mult încât să fac ceea ce mi-a cerut el să fac? Astfel, după o auto-examinare serioasă şi sub rugăciune, fiecare să facă aşa cum crede el că Dumnezeu se aşteaptă de la el.

36. Sunt câțiva clerici care se opun lucrării de serviciu în țările în care frații noștri acționează ca bătrâni. Numai Domnul știe dacă aceștia își vor deschide vreodată ochii destul încât să vadă greșeala pe care au făcut-o. Sunt unii membri ai bisericilor care sunt induși în eroare de acești conducători orbi și care s-ar putea să își deschidă ochii la un moment când vor regreta foarte mult că au urmat oameni și s-au temut de ei. Responsabilitatea fiecăruia dintre cei consacrați este față de Dumnezeul lui. Așadar, aceștia sunt avertizați să nu se lase înșelați de oameni. Totuși, este încântător să vedem că nu sunt mulți dintre împotrivitori și că puține grupe îi vor mai tolera pe aceștia. Acest lucru este scos în evidență de faptul că, deși în 1927 s-a împărtășit un număr mai mic de oameni, rapoartele arată totuși că în prezent, lucrarea de serviciu pe teren se face de mai mulți oameni decât oricând în istorie. Acesta este un semn bun. Iehova al oștirilor le va da acestor oameni credincioși victoria prin Cristos

Întrebări de studiu

1,3. Ce motive avem să credem că Iehova Dumnezeu vrea acum ca membrii clasei Servului său să înțeleagă ce înseamnă teama? De ce instruiește el astfel această clasă? Definiți termenul „teamă”. Care sunt cele cinci grade ale temerii, definite de acest cuvânt? Dați exemple din Scripturi pentru a-l ilustra pe fiecare. Care este temelia oricărei temeri?

3-5. Arătați diferența dintre teama potrivită și cea nepotrivită? În ce fel se poate spune că teama de Iehova Dumnezeu este începutul înțelepciunii? Ce pași va face cel ce este încercat în mod potrivit de spiritul de teamă? De ce?

6. Care este înțelesul scriptural al termenului „sfințenie”? Cine din poporul Domnului are motive reale să se teamă?

7-9. Despre ce fel de oameni se poate spune, conform Scripturilor, că sunt nebuni? În ce fel poate frica de oameni să întindă o capcană? Faceți diferența între venerația potrivită și cea nepotrivită pentru cei activi în serviciul Domnului.

10,11. Arătați ce este și ce nu este adevărata fraternitate dintre creștini. Ce metode folosește Satan pentru a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu?

12-15. Ce însărcinare i s-a dat adunării? De ce s-a împotrivit clerul? Ce paralelă există între clasa clerului de la prima venire și cea de la a doua venire?

16-18. Ce schimbare de tactică a adoptat clerul pe parcursul secerișului care marchează sfârșitul veacului? Care a fost scopul acestei schimbări? Spuneți care este motivul pentru marea creștere aparentă a numărului sectelor de când a început secerișul.

19,20. În ce moduri a arătat războiul mondial care era adevărata situație din sânul clerului? De ce a aprobat acesta cu atâta tărie Liga Națiunilor?

21,22. Ce îndrumări a primit poporul Domnului cu privire la atitudinea pe care trebuie să o aibă față de federația bisericilor? Ce binecuvântări de la Domnul au primit toți cei care au ascultat de aceste îndrumări?

23,24. Ce a simbolizat lucrarea Domnului pe care a făcut-o Ilie? Ce mișcare a făcut Izabela figurativă împotriva lucrării simbolice a lui Ilie? Care a fost deznodământul? Ce asigurare i-a dat apoi Domnul poporului său? În legătură cu aceasta, explicați Isaia 8:13-15.

25-28. La ce se referă „voința lui Iehova”? Ce poruncă a primit clasa Servului său începând din 1918? Ce binecuvântări au primit cei ce au ascultat cu bucurie de această poruncă? Motivați lipsa lor de teamă din momentul acela. În ce fel ar fi putut membrii acestei clase să ajungă în mare pericol? Cine dintre ei va intra în împărăție?

29,30. Ce îndrumări arată că vor urma mari încercări pentru urmaşii credincioşi ai Domnului? De ce? Ce ocrotire i s-a promis acelei clase? Vor rămâne credincioşi până la sfârşit toţi cei care fac parte din această clasă? Motivaţi-vă părerea.

31,32. Cui îi va da Iehova Dumnezeu împărăţia? Ce versete arată că aceştia vor trece prin încercări foarte grele? De ce se referă Domnul la această clasă ca la o „rămăşiţă”?

33-36. Ce datorie au fraţii unii faţă de alţii? Care zece întrebări sunt sugerate ca un ajutor pentru cei care doresc să respecte în prezent legământul? Cine dintre membrii poporului Domnului le fac cele mai multe probleme bisericilor? Şi care este, probabil, explicaţia pentru acest lucru? Cine va avea victoria în cele din urmă?

Chemarea profetului

- 23 octombrie – 1 Regi 19:19,20; Amos 7:10-15; Isaia 6:18 –

„Am auzit glasul Domnului, întrebînd: „Pe cine să trimit, şi cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”” – Isa. 6:8

Acest articol ne atrage atenţia asupra chemării a trei profeţi: Elisei, Amos şi Isaia. Serviciile lor au fost foarte diferite unele de altele. Misiunea lui Elisei a fost de a face o lucrare şi a vorbi lucruri care erau necesare atunci când se ivea ocazia, însă el a fost unul dintre profeţii care nu a contribuit la scrierea Bibliei, nu a lăsat nici un mesaj scris. Aşadar, nu există nici o consemnare a vreunui lucru dintre cele spuse de el, care sunt considerate în general profetice. Nici Ilie, predecesorul său, şi nici cel care a continuat lucrarea lui Ilie nu au fost folosiţi de Dumnezeu pentru a transmite mesaje despre evenimente din viitor. Ei au fost profeţi ai lui Dumnezeu deoarece în timpul vieţii lor ei au fost canalul folosit de Dumnezeu pentru a-i face cunoscută voinţa sa poporului său Israel şi, de asemenea, fiindcă lucrarea lor a avut un caracter profetic în măsura în care aceasta prefigura lucrarea făcută în zilele din urmă.

2. Elisei a fost fiul unui fermier, în una din cele mai bogate văi din nordul împărăţiei. El a fost ales prin Ilie, căruia i s-a spus direct să îl ungă pe Elisei pentru ca acesta să continue lucrarea lui Ilie. Având în vedere că lui Ilie i s-a spus şi unde locuia Elisei, este foarte probabil că Ilie nici măcar nu îl cunoştea pe tânăr. În plus, Ilie spusese că a rămas singur.

3. Ilie şi-a îndeplinit misiunea într-un mod neobişnuit. Probabil că bătrânului i s-a spus să îl supună la un test pe Elisei, căci, în loc să îi spună acestuia despre sarcina sa de a-l unge, aşa cum ne-am fi putut aştepta după porunca pe care a primit-o, Ilie l-a găsit pe Elisei în timp ce acesta ara, şi-a aruncat mantia asupra lui şi a trecut mai departe.

4. Mantia profetului era importantă pentru serviciul său, iar Elisei a înţeles cel puţin că Ilie îl chemase, căci şi-a lăsat imediat aratul şi a cerut cu umilinţă să fie lăsat să-şi ia rămas bun de la tatăl şi mama sa. Ilie i-a poruncit să se întoarcă înapoi, ca şi cum i-ar fi spus: „Nu te-am chemat să mă urmezi”.

A vorbit pentru a-l face pe Elisei să înţeleagă că primise doar o chemare de la Dumnezeu, dar că nu trebuia neapărat să intre în serviciu.

5. Elisei s-a întors, însă, pentru a arăta că voia să asculte de ceea ce înţelesese că era un privilegiu de serviciu, el a luat boii de la un plug, le-a fiert carnea la un foc făcut cu uneltele pentru arat şi a făcut un ospăţ pentru oameni. Deoarece, la momentul acela, foametea exista deja în Israel de trei ani şi jumătate, căci mult dorita ploaie căzuse numai cu câteva săptămâni înainte, această acţiune pe care a făcut-o Elisei, atunci când şi-a început serviciul, poate fi înţeleasă ca un aspect

Cuprins

reprezentativ al întregului său serviciu şi anume, îndurarea şi grija plină de bunătate pentru oameni. El l-a urmat de îndată pe Ilie şi a devenit servul său.

6. Era nevoie de credinţă în chemarea lui şi, dacă ar fi fost altfel de cum era, el ar fi putut primi de la Ilie un test la fel de aspru ca şi modul prin care i-a arătat acesta că fusese chemat şi ca modul aspru în care i-a răspuns la rugăminte. Dar întâmplarea cu mantia a dovedit că el înţelesese rolul profetului.

7. Al doilea pasaj din Scripturi vorbeşte despre chemarea lui Amos. Forţat să vorbească în propriul nume pentru a se apăra şi pentru a combate spusele arogantului Amaţia, preot la altarul de la Betel, care voia să profeseze închinarea la Iehova cu ajutorul viţeilor de aur pe care îi ridicase primul Ieroboam, Amos a spus că el nu era nici profet şi nici fiu de profet, ci că era păstor şi culegător de smochine sălbatice. Probabil că Amos era un negustor ale cărui afaceri l-au purtat spre nord până la Betel şi care a fost indignat de închinarea la viţei pe care a văzut-o acolo. Când a zis că nu era profet, Amos nu voia să îşi nege serviciul– acest lucru se vede din faptul că Amos a declarat că vorbea cu autoritatea Domnului; iar când a spus că nu era fiu de profet, probabil că se referea la faptul că nu fusese membrul nici unei şcoli de profeţi.

8. Asemenea lui Elisei, Amos locuia pe câmp. Iehova l-a chemat cât timp el încă se ocupa de afacerile sale în Tecoa. El a fost chemat la serviciul Domnului în zilele lui Ozia, regele Iudeii, la aproximativ 120 de ani după chemarea lui Elisei.

9. Se pare că au existat şcoli de profeţi în Israel încă din zilele lui Samuel, care strângea la el tineri care să fie instruiţi pentru un serviciu al Domnului. (Vezi 1 Samuel 10:5,6,10) Acest aranjament a continuat în Israel, iar tinerii bărbaţi au fost cunoscuţi mai târziu ca „fii de profeţi”. Ei erau fii numai în sens spiritual. Nu ştim ce parte a serviciului lui Iehova îndeplineau ei. Probabil că erau ajutoare sau servi ai unor profeţi precum Ilie sau Elisei. (Vezi 2 Regi 2:3,5,7) Nu apare în Biblie nici o consemnare care să arate că Dumnezeu ar fi ales vreunul dintre aceştia pentru vreun serviciu special, deşi trebuie să menţionăm că nu există nici vreo dovadă contrarie.

10. De fiecare dată când Dumnezeu a vrut un serv special, el a ridicat câte un om cu acest scop şi l-a pregătit pentru serviciu, dându-i o instruire care nu se găsea în nici o şcoală şi care nu putea fi transmisă de la om la om. Când şi-a aruncat Ilie mantia peste Elisei, Dumnezeu a fost cel care i-a dat spiritul său lui Elisei. Aşa au stat lucrurile întotdeauna. Numai spiritul sfânt al lui Dumnezeu este cel ce dă adevărata numire de serviciu, astfel că oricine este născut din spiritul sfânt şi îşi însuşeşte cunoştinţa adevărului este chemat în serviciu. Totuşi, este adevărat că interpretarea Cuvântului lui Dumnezeu a venit întotdeauna prin surse speciale pe care le alesese Dumnezeu pentru serviciu, dintre oamenii poporului său.

11. Profetul Isaia ne vorbeşte despre chemarea sa. (Vezi Isaia capitolul 6) Nu ştim dacă această relatare este sau nu acolo unde ar trebui să fie consemnată, s-ar putea ca lucrurile care au fost deja consemnate în capitolele anterioare să fi fost deja spuse; însă viziunea pe care a avut-o el pare să fi declanşat o etapă hotărâtoare a serviciului său. Isaia a fost un orăşean, în timp ce Ilie, Elisei şi Amos erau bărbaţi de la ţară şi, în consecinţă, viziunea lui Isaia despre chemarea sa are loc în templu.

12. Isaia îl vede în viziunea lui pe Domnul în templu, iar casa se umple de gloria divină. Această întâmplare este diferită de ceea ce se întâmplase până în acest moment, căci Iehova fusese întotdeauna reprezentat în tabernacol şi în templu de chivot şi de lumina pe care iudeii o numeau gloria Şechina, norul luminos. În viziunea sa erau şi unele dintre manifestările care însoţeau de obicei prezenţa divină – uşile templului s-au zguduit şi casa s-a umplut de fum. – Vezi Exod 19:18

13. În timp ce Isaia privea şi auzea, el s-a umplut de un sentiment de nevrednicie şi a strigat: „ Vai de mine! Sunt pierdut, căci Sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, şi am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oştirilor!” – Isaia 6:4,5

14. Pe măsură ce privea, unul dintre serafimii pe care i-a văzut stând deasupra tronului a zburat spre el cu un cărbune aprins, pe care îl luase cu cleştele de pe altar. El i-a atins buzele lui Isaia şi i-a

Cuprins

spus: „Nelegiuirea ți-a fost îndepărtată, iar păcatul tău este ispășit.” A fost ca și cum această acțiune ar fi reprezentat faptul că Isaia fusese făcut părtaș la altar. El aude apoi un strigăt: „Cine va merge pentru noi?” și, plin de recunoștință și bucurie pentru ceea ce se făcuse pentru el, pentru privilegiul de a fi avut viziunea, pentru că fusese acceptat de Dumnezeu și considerat curat, pentru că i se curățaseră buzele pentru a putea transmite mesajul lui Dumnezeu, el răspunde de îndată: „Iată-mă! Trimite-mă!” (Isa. 6:7,8) El a fost chemat doar în mod indirect; în cazul lui, el s-a oferit de bunăvoie să facă un serviciu pentru Dumnezeu.

15. Acești profeți ai lui Dumnezeu au fost ridicați pentru unele evenimente speciale, iar faptele lor au devenit simboluri ale unor lucruri care urmau să vină, așa cum cuvintele lor scrise sunt profeții ale unor lucruri viitoare. Elisei, ca și urmaș al lui Ilie și profet în locul acestuia, a continuat lucrarea pe care o făcuse Ilie. Ambii au devenit purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu pentru a le transmite oamenilor scopul său de a distruge închinarea la Baal din Israel. Ilie văzuse închinarea la Baal stabilindu-se în Israel; Elisei și-a îndeplinit lucrarea cu credință și a văzut-o distrusă și îndepărtată din Israel. – Vezi 1 Regi. 16:32,33; 2 Regi 10:28

16. Amos nu pare să fie atât de mult un simbol în persoana și în acțiunile sale, deși în declarația sa de la Betel, el îi reprezintă pe cei din ultimele zile care vorbesc cu curaj împotriva nedreptății care a fost forțată asupra Israelului lui Dumnezeu, în numele adevăratei închinări la Iehova.

17. Chemarea lui Isaia în serviciu și circumstanțele neobișnuite ale acesteia sunt cu totul simbolice. Într-adevăr Isaia spune despre el însuși: „Eu și copiii pe care mi i-a dat Iehova suntem în Israel niște semne și niște minuni de la Domnul oștirilor, care locuiește pe Muntele Sion.” (Isaia 8:18) Templul pe care l-a văzut Isaia în viziune este locuința lui Dumnezeu.

18. Totuși, ce a văzut Isaia nu a fost tronul milenar al lui Cristos, căci viziunea nu este despre domnia lui Cristos peste pământ, ci despre un timp al judecății pentru poporul declarat al lui Dumnezeu. Referindu-se la viziunea lui Isaia, Isus a spus că aceasta își avea împlinirea în zilele sale. (Vezi Ioan 12: 39,40) Dar, ca și celelalte profeții mesianice, aceasta a fost doar o împlinire parțială sau o împlinire în miniatură. În rândurile acestui articol s-a arătat în detaliu că împrejurările în care a avut loc viziunea se referă la timpul când Domnul Isus vine iarăși din ceruri pentru judecată, de data aceasta a creștinătății, care este, la o scară mai largă, într-o stare de lucruri care corespunde cu cea în care erau iudeii atunci când Isus le-a depus mărturie lor și împotriva lor.

19. În 1914 a venit timpul ca Dumnezeu să îi vorbească Fiului său care, potrivit Scripturilor, fusese până atunci așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând timpul când dușmanii săi urmau să fie făcuți așternutul picioarelor sale. În acel an împărăția lui Satan a fost aruncată într-o mare confuzie. Însă numai în anul 1918, după ce marile sisteme ale bisericilor primiseră un lung test pe care nu l-au trecut (în primul rând pentru că au sprijinit națiunile în război, ajutându-le să îl continue apoi, iar când s-a sfârșit războiul au continuat să comită greșeli susținând Liga Națiunilor, mai întâi ideea și apoi faptul), a venit Domnul la templul său pentru judecată și i-a dat clasei Isaia ocazia de a răspunde la chemarea: „Cine va merge pentru noi?”

20. Începând din acel an, lucrarea de depunere de mărturie despre a doua venire a intrat în următoarea etapă și nu peste multă vreme membrii clasei Isaia au realizat că erau aliați în serviciul de depunere de mărturie, care nu trebuia să se sfârșească înainte de a fi completă pustiirea poporului necredincios al lui Dumnezeu despre care se vorbise. Isaia a spus: „ Până când, Doamne?” El a răspuns: „Până când vor rămâne cetăţile pustii şi lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case, şi ţara va fi pustiită de tot.” – Isa. 6:11

21. Citățm numărul din 1 noiembrie 1922 al revistei *Turnul de Veghere:* „Domnul susține acest lucru în Matei 24:14. Astfel, se vede clar dovada că această clasă de la templu (sau clasa Isaia) trebuie să continue să vestească acest mesaj al împărăției până la sfârșitul serviciului lor pământesc. Ei trebuie să fie martorii Săi credincioși până când zidurile Babilonului se vor prăbuși la pământ.”

22. Isaia a spus că el și copiii săi erau semne și minuni de la Domnul oștirilor, care locuia pe muntele Sion. Deoarece imaginea este simbolică, ni se arată că aceste cuvinte ale profetului se referă la un timp când va restabili Iehova, Sionul, la timpul întoarcerii Fiului său. Sionul, locul de guvernare stabilit de David în Ierusalim, este un simbol al instituirii organizației lui Dumnezeu pe pământ. Aceasta, care a avut o etapă pregătitoare care a început din 1878, nu putea fi restabilită până când nu s-ar fi sfârșit, în 1914, timpul împăraților pământului și a imperiului lui Satan, și nu a fost restabilită până la venirea Domnului la templul său, în 1918. Astfel, viziunea lui Isaia nu își putea avea împlinirea până în acest an și nu putea să existe nici o clasă de la templu (sau clasa Isaia). Deoarece profeția lui Isaia conține cele mai semnificative cuvinte profetice, este adevărat că lumina care a coborât acum peste poporul supus Domnului este mai mare decât toată lumina pe care au avut-o ei până acum, iar lucrarea pe care sunt chemați să o facă conține cel mai important mesaj pe care l-a dat Dumnezeu și este și cea mai mare lucrare încredințată adunării sale, cât timp aceasta încă este în carne.

Întrebări de studiu

1. Au fost diferite unul de celălalt serviciile lui Elisei, Amos și, respectiv, Isaia? Au scris Ilie sau Elisei mesaje biblice profetice? În ce sens a fost serviciul lor unul de profet?

2-5. Îl cunoștea Ilie pe Elisei? Cum l-a încercat Ilie pe tânărul Elisei? Cum a răspuns Elisei acțiunii lui Ilie?

6. Ce cerea de la el modul în care a fost chemat Elisei?

7,8. Ce a vrut să spună Amos când a zis că nu era nici profet și nici fiu de profet? Când a fost el chemat în serviciu ca profet?

9,10. Cât timp au existat școlile de profeți în Israel și în ce sens erau membrii acesteia ,,fii de profeți”? Sunt servii speciali ai Domnului aleși de oameni? Cine sau care este singurul lucru care conferă adevărata numire de serviciu?

11-14. A început serviciul lui Isaia înainte de viziunea chemării sale? Ce a văzut el în această viziune? Ce s-a făcut pentru a-i fi alinate sentimentele lui Isaia și cum a răspuns el la chemarea în serviciu?

15-17. În ce măsură au fost profeții din acest articol și faptele lor simboluri ale unor lucruri viitoare?

18,19. A fost tronul milenar al lui Isus Cristos simbolizat de tronul de la templul văzut de Isaia în viziune? Când a avut loc împlinirea în miniatură a acestei viziuni? Dar împlinirea completă?

20,21. Cât timp arată profeția că trebuie să depună mărturie clasa Servului lui Dumnezeu?

22. În ce fel au fost Isaia și copiii săi semne de la Domnul? Ce se poate spune despre lumina și lucrarea pe care le are în prezent adunarea?

Amos denunță păcatul

- 30 Octombrie – Amos 2:4-3:15

”Căutaţi binele şi nu răul, ca să trăiţi, şi ca astfel, Domnul, Dumnezeul oştirilor, să fie cu voi, cum spuneţi voi!” – Amos 5:14

Profetul Amos este numărat printre profeții mai mici ai Israelului, un termen folosit pentru a distinge cele doisprezece scrieri profetice mai puțin importante de marile profeții din Isaia, Ieremia,

Ezechiel și Daniel. Amos ne spune că, atunci când Iehova l-a chemat să profețească, el era un păstor în Tecoa, Iuda, care este la circa zece kilometri sud de Betleem. Mesajul său este cel mai important lucru, astfel că nu există nici o altă informație personală despre el.

2. Amos a profețit în zilele lui Ozia, rege al Iudeei, și în zilele lui Ieroboam al doilea al Israelului. Profeția sa este datată cu doi ani „înainte de cutremur". Dar din cauză că nu avem nici un mijloc de a afla data acestui cutremur, nu putem determina mai precis data acestei profeții. Amândoi regii, Ozia în Iuda și Ieroboam al doilea în Israel, au domnit un timp îndelungat; Ozia a domnit peste Ierusalim timp de 52 de ani, iar Ieroboam a condus Samaria vreme de 41 de ani.

3. În timpul acestor domnii, ambele regate s-au extins până când, la un loc, aproape că atingeau gloria pe care o avusese Israelul în timpul domniei lui David, înainte ca regatul să fie împărțit. Ambele împărății erau prospere, însă prosperitatea pare să fi fost determinată în parte de legăturile cu alte națiuni și probabil că a fost mai degrabă un rezultat al activității comerciale, decât prin intermediul unei dezvoltări a resurselor naturale a celor două țări. În ambele națiuni oamenii duceau o viață luxoasă și plină de bogății, iar regatul de nord a căzut în fața acestora.

4. Începându-și profeția, Amos își ridică privirea după ținutul Israelului din imediata sa apropiere și vorbește despre popoarele care locuiseră dincolo de granițele regatelor lui Israel și Iuda, dar care erau totuși înăuntrul granițelor țării care îi fusese promisă lui Avraam și care fusese inițial câștigată de către David ca proprietate pentru Israel. În fiecare caz, Amos a denunțat poporul pentru încălcările lor și a declarat că venise timpul când Dumnezeu nu mai urma să treacă cu vederea aceste lucruri, ci urma să îi pedepsească pe oameni pentru păcatele lor împotriva dreptății.

5. În general se presupune că Amos a fost cel mai timpuriu dintre profeții ale căror scrieri au fost consemnate și au devenit o parte a acelor scrieri sacre menite în special pentru îndrumarea adunării. Există unele scrieri din Vechiul Testament care sunt relatări ale unor evenimente și care se poate presupune că sunt consemnări reale scrise fără vreo inspirație specială. Inspirația este în mod normal ceea ce insuflă Dumnezeu și se găsește în mesaje ca cele ale profeților. Trebuie să reținem acest aspect despre profeții, dacă vrem ca Cuvântul lui Dumnezeu să ne fie ghid.

6. Când un profet spune că a vorbit prin Cuvântul Domnului, nu trebuie să se înțeleagă că mintea sa era atât de plină de lucruri despre care el credea că ar fi spre binele Israelului sau al altora, încât era asigurat că Dumnezeu ar fi spus întocmai lucrurile pe care le-a spus el, dacă Dumnezeu însuși ar fi vorbit. Trebuie să se înțeleagă că vorbele sale sunt date de la Dumnezeu și că nu ar fi apărut în mintea profetului dacă Dumnezeu nu i le-ar fi insuflat. Primul este un punct de vedere uman și, deși este susținut de unii fundamentaliști, este de fapt o concepție modernă. Nici un om nu poate spune că este inspirat de Dumnezeu, în sensul scriptural, dacă gândurile pe care le are provin din propria sa minte.

7. Fără îndoială că Dumnezeu folosește gândurile oamenilor și le transformă în propriul său mesaj, așa cum, de exemplu, Ilie se gândea la păcatul Israelului și medita la acesta, iar apoi s-a rugat din inimă pentru împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. Apoi, Dumnezeu folosește gândurile minții sale și profetul vorbește cuvântul lui Iehova fiindcă Dumnezeu l-a trimis.

8. Amos își începe profeția declarând că Iehova „va răcni din Sion și își va face auzit glasul din Ierusalim". Acest lucru va aduce jale printre păstorii țării și vârful îndepărtatului Carmel se va ofili. Răcnetul din Sion este o reprezentare simbolică a răcnetului lui Iehova, ca și cel al unui leu împotriva prăzii sale.

9. Aici, Amos ia aceeași poziție ca și psalmistul. David, regele Israelului, împreună cu reprezentantul său special au stabilit Sionul ca scaun de guvernare, cu Ierusalimul ca oraș al său. Se poate spune că el a răcnit din Sion, într-un fel, și i-a supus pe dușmanii Israelului. Amos așteaptă un viitor când toate aceste țări numite în profeția sa vor fi distruse ca dușmani ai Israelului; deoarece au fost odată aduse la picioarele Israelului, ele sunt responsabile și de învinuit pentru faptele lor rele.

10. Aceste țări sunt, așadar (1) cele precum Siria și Edomul, care erau chiar la granița celor două regate, Israelul și Iuda, și (2) aceste două regate, Israelul și Iuda, ale căror popoare încheiaseră un legământ special cu Dumnezeu.

11. Mai întâi, el vorbește despre Siria, de la nord-est, apoi se întoarce spre sud-vest și vorbește împotriva filistenilor. Apoi din nou spre nord-vest Tirului și iarăși sud-est Edomului, Amonului și Moabului. Astfel, Amos îi spune Damascului: „Pentru trei nelegiuiri ale Damascului, ba pentru patru, nu-Mi schimb Hotărârea" Profetul nu menționează nici un păcat anume și nu trebuie să înțelegem că în cazul Damascului sau a altor țări menționate se face referire la trei sau patru păcate anume, ci, mai degrabă, cuvintele acestea înseamnă că popoarele în discuție aveau multe păcate de care se făceau vinovate și toate erau suficient de grave pentru a aduce asupra lor judecata lui Dumnezeu.

12. Cel ce studiază Biblia nu este preocupat, în mod special, de istoria antică pentru a descoperi cum s-au împlinit profețiile referitoare la alte națiuni decât Israelul și Iuda; pentru el este suficient că aceste profeții au fost făcute. Unele dintre orașe, cum ar fi Damascul, încă există, însă popoarele pe care le reprezentau ele atunci au dispărut demult și au fost uitate. Studentul în Biblie știe că aceste profeții trebuie să aibă o împlinire mai mare decât cea locală.

13. Sionul reprezintă organizația lui Dumnezeu instituită pe pământ la timpul celei de-a doua veniri, cu scopul precis de a-l reprezenta pe Dumnezeu și a împlini lucrarea necesară pentru restabilirea împărăției sale. Aceste orașe și țări menționate mai sus ca simboluri reprezintă (1) acele organizații religioase sau semi-religioase care susțin creștinătatea și (2) organizațiile religioase care sunt cunoscute drept eclesiasticism. Acestea sunt cele împotriva cărora răcnește Domnul din Sion și el denunță faptele rele.

14. După ce denunță păcatele acestor popoare, Amos vorbește împotriva casei lui Israel, nu numai împotriva regatului nordic, care era cunoscut atunci ca Israel, ci și împotriva Iudeei. În Israel, Iehu distrusese ultimele rămășițe ale închinării la Baal, însă există o relatare care arată că el nu a distrus viței de aur construiți unul la Dan, în nord, și celălalt la Betel, în sud. (2 Regi 10:29) Totuși, acești viței de aur nu erau legați de închinarea la Baal, ci oamenii voiau ca aceștia să îl reprezinte pe Iehova. Cele zece triburi l-au făcut mai întâi pe Ieroboam să îi construiască și ei au fost acceptați de o preoție degenerată; ei nu considerau că aceștia reprezentau o idolatrie. Poporul se lăsa amăgit.

15. În regatul nordic al Israelului exista în zilele lui Amos o mare profesare a serviciului pentru Iehova, deși ei au continuat să i se închine lui Dumnezeu cu ajutorul vițeilor de aur, chiar și împotriva nemulțumirii manifestate a lui Dumnezeu față de această practică. Unul dintre cele mai remarcabile episoade ale profeției lui Amos a fost atunci când acesta a vizitat Betelul și a denunțat modul israeliților de închinare la Iehova chiar în piața publică a orașului. Cu curajul pe care îl dă adevărata iubire pentru Dumnezeu și cu conștiința de a avea un mesaj de la El, Amos a denunțat aceste practici dezgustătoare, spunând că Ieroboam, regele de atunci, trebuia să moară de sabie, deoarece susținuse păcatul predecesorului său în ceea ce privea vițeii de aur.

16. Amația, preotul de la Betel, i-a trimis de îndată vorbă lui Ieroboam, probabil în Samaria, pentru a-i spune că: „Amos a uneltit împotriva ta în mijlocul casei lui Israel. Țara nu mai poate să-i suporte cuvintele." (Amos 7:10) Amația i-a poruncit lui Amos să se retragă în țara lui de origine, Iuda. El i-a spus: „Pleacă, văzătorule, şi fugi în ţara lui Iuda! Mănâncă-ţi pâinea acolo, şi acolo prooroceşte. Dar nu mai prooroci la Betel, căci este un locaş Sfânt al împăratului, şi este un templu al împărăţiei!" (Amos 7:12,13) Regele a venit în fața lui Iehova.

17. Atunci Amos i-a răspuns acestui preot din Betel că Dumnezeu îl luase dintre păstori și îi poruncise să profețească. Acum, el îi vorbește acestui om, care pretindea că este preot al lui Iehova și îi spune: " Nevastă-ta va curvi în cetate, fiii şi fiicele tale vor cădea loviţi de sabie, ogorul tău va fi împărţit cu frânghia de măsurat; tu însă vei muri într-un pământ necurat, şi Israel va fi dus în robie departe de ţara lui!" (Amos 7:17) Așa i-a răspuns Amos falsului preot.

Cuprins

18. Servii Domnului sunt aleşi prin voinţa Lui şi li se dă putere, atât prin spiritul său, cât şi prin Cuvântul său de adevăr. Amos a fost trimis să denunţe falsa închinare pe care o reprezenta Amaţia şi nici ameninţările preotului, nici teama de ce i-ar fi putut face regele, nu l-au oprit să transmită mesajul lui Dumnezeu.

19. Deşi legea Israelului dată la Sinai se poate împărţi în două părţi, care ar putea fi numite legea responsabilităţii faţă de Dumnezeu şi legea responsabilităţii faţă de oameni, totuşi poruncile sunt o singură lege, indiferent că păcatul încălcării ei a avut loc direct între om şi Iehova, ca în cazul în care un israelit îi oferea jertfe altor dumnezei sau că era împotriva aproapelui său, ca atunci când un izraelit îi lua bunurile sau viaţa aproapelui său. Toate erau păcate împotriva poruncii lui Dumnezeu. Acesta era aspectul la care s-au gândit toţi profeţii care au vorbit împotriva păcatelor Israelului: că poporul păcătuise împotriva aproapelui său şi încălcase toate poruncile celei de-a doua table.

20. Profeţii nu au fost doar simpli reformatori, care au încercat să îşi păstreze ţara şi poporul într-o bună stare morală, cu speranţa că ar fi putut atinge o situaţie mai bună. Ei au văzut că ceea ce îi lipsea Israelului, atunci când decădea într-o stare de moralitate îndoielnică, era o restabilire a legământului pe care îl făcuse Dumnezeu cu strămoşii lor; şi că, dacă poporul făcea o încercare sinceră de a trăi în armonie cu acesta, Iehova i-ar fi binecuvântat pe măsură.

21. Naţiunile creştinătăţii au o obligaţie faţă de Dumnezeu, dar aceasta este fiindcă ele au acceptat de bunăvoie cele zece porunci date Israelului ca şi standard de viaţă şi acum ele trebuie să fie judecate în consecinţă. Creştinătatea nu are un legământ cu Dumnezeu, aşa cum avea Israelul. Trebuie scos în evidenţă faptul că predicatorii creştinătăţii fac cu puţin mai mult decât a încerca să îşi aducă congregaţiile la moralitatea celei de-a doua table de porunci, care enunţă obligaţiile pe care le au ei faţă de ceilalţi oameni. Ceea ce trebuie să îşi amintească creştinătatea este obligaţia sa faţă de Dumnezeu şi să-şi accepte responsabilitatea faţă de el, nu sub legea de la Sinai,ci fiindcă el este Creatorul şi Tatăl Domnului Isus Cristos, care l-a trimis pe Fiul său spre a fi Răscumpărător al lumii. Rasa umană s-a îndepărtat atât de mult de Dumnezeul ei de drept, încât nimic altceva decât cutremurarea pământului, care este corespondentul profeticului Sinai, nu îi va face să îl recunoască pe Dumnezeu. Această cutremurare a început; ea este cauza prezentei tulburări mondiale, care va continua până când toate organizaţiile acestei lumi îi vor ceda locul împărăţiei de pace, aflată sub domnia lui Cristos.

Întrebări de studiu

1-3. De ce este Amos considerat unul dintre profeţii mici? Care era ocupaţia lui anterioară şi când a profeţit el? Unde sunt regatele lui Iuda şi ale Israelului, prospere la acea vreme

4-7. Pe cine denunţă Amos la începutul profeţiei sale? Au fost toate cărţile Bibliei scrise prin inspiraţie? Cum au vorbit profeţii prin cuvântul Domnului?

8,9. Ce trebuie să se înţeleagă din faptul că Domnul răcneşte din Sion?

10-12. Care sunt ţările menţionate de profet ca păcătoase? Ce îl interesează în mod special pe studentul în Biblie cu privire la profeţiile despre aceste naţiuni?

13. Ce reprezintă Sionul? Ce reprezintă ţările şi oraşele denunţate de Amos? p. 13

14,15. La cine declarau cele zece triburi ale regatului de nord că se închină cu ajutorul viţeilor de aur? Unde a denunţat Amos public această închinare şi în ce fel?

16,17. Cum a reacţionat Amaţia, preotul de la Betel, la acuzaţiile lui Amos? Ce i-a răspuns Amos falsului preot?

18. Când sunt ridicaţi servi ai Domnului şi cum li se dă lor putere pentru serviciu?

19,20. Sunt cele zece porunci o singură lege şi este încălcarea oricăreia dintre ele un păcat împotriva lui Dumnezeu? Au fost profeţii simpli reformatori?

21. A încheiat creştinătatea un legământ cu Dumnezeu, aşa cum a făcut Israelul? De ce obligaţie reală faţă de Dumnezeu ar trebui să încerce aceasta să se achite? De ce este nevoie pentru a face rasa umană să recunoască că are nevoie de adevăratul Dumnezeu?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Octombrie 1927** **Nr. 19**

Serviciul congresului

„Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” - Ioan 18: 37.

În decembrie anul trecut s-a hotărât să se ţină convenţia generală pe anul 1927 a Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Biblici în oraşul Toronto din Canada. Faptele arată că mâna Domnului a dirijat această alegere. Satan şi ajutoarele lui s-au opus, bineînţeles, acestei convenţii şi ca de obicei ne-au dat întruna bătăi de cap. Oraşul Toronto are un comitet pentru convenţii. Comitetul a invitat societatea să-şi ţină convenţia în Toronto; şi invitaţiei lor i s-a alăturat Primarul, Clubul Kiwanis şi alţi oameni de afaceri. Ziarul din Toronto *Daily Star* a susţinut invitaţia şi a fost de acord să publice pe larg programul convenţiei. În martie i s-a cerut ziarului să spună exact cât spaţiu va fi alocat zilnic şi folosit pentru programul convenţiei. Răspunsul primit a fost vag şi nedefinit. Fiind întrebat mai mult, a devenit clar că ziarul nu intenţiona să aloce un spaţiu rezonabil convenţiei.

Societatea a început atunci un demers ca să mute convenţia în oraşul Detroit din statul Michigan de unde venea un sprijin mai mare din partea unor cetăţeni proeminenţi. Comitetul de Convenţii din Detroit şi-a trimis reprezentanţii la Brooklyn care au adus argumente foarte convingătoare în sprijinul desfăşurării convenţiei la Detroit. Deşi reprezentanţii Societăţii doreau să ţină convenţia la Detroit, numeroase obstacole s-au ivit care au făcut imposibilă desfăşurarea convenţiei acolo. De aceea s-a hotărât să se ţină la Toronto.

Pentru a face faţă cererii de publicitate, Societatea a aranjat publicarea propriului ziar la tipografia proprie. Aceasta a fost o ambiţioasă întreprindere, dar când oamenii au spiritul Domnului şi îşi dau toată silinţa, Domnul încununează cu succes asemenea eforturi. Personalul biroului din Brooklyn au preluat sarcina şi lucrând zi şi noapte au scos *Mesagerul* în cinci numere succesive care a prezentat bine desfăşurarea convenţiei, inclusiv prezentând multe ilustraţii interesante. Peste 20.000 de exemplare au fost publicate din fiecare număr şi din ediţia festivă 100.000 de exemplare au fost scoase şi distribuite. Participanţii de la convenţie au fost încântaţi de *Mesager* şi a fost o cerere mai mare decât s-a putut produce. Publicarea ziarului a fost o şansă de slujire şi fraţii credincioşi care au lucrat împreună şi au contribuit la această realizare, s-au bucurat de ocazie şi au primit o mare binecuvântare în urma ei. Pe lângă reprezentanţii din Brooklynn, fratele C.F. Stewart din St. Paul a participat ca voluntar şi *Turnul de Veghere* îi recunoaşte cu bucurie meritul la această realizare.

Ziarul *Toronto Star* practic a ignorat convenţia. Primarul Foster a transmis un salut călduros şi a urat participanţilor la convenţie bun venit în numele oraşului printr-un discurs foarte agreabil. Preşedintele Societăţii a răspuns acestui discurs. Deşi primarul a afirmat de pe podium că această convenţie a fost una dintre cele mai mari ţinute în Toronto, ziarul nu a scris un cuvânt despre ce a spus el şi nici măcar nu a menţionat că a fost acolo. Se cuvine însă să-i pomenim pe oamenii buni din oraşul Toronto şi pe oficialităţile oraşului, inclusiv agenţii de circulaţie, pentru a spune că

Cuprins

participanţii la convenţie au fost foarte bine şi atent primiţi, lucru pe care l-am apreciat mult. Presa publică şi predicatorii au fost foarte neplăcuţi prin comportamentul lor faţă de participanţi. Ceea ce era de aşteptat. Unui predicator i-a scăpat următoarea declaraţie: „Studenţii Biblici oricum nu prea au minte şi cu cât vorbim mai puţin de ei, cu atât mai bine." Este clar însă că locuitorii din Toronto nu i-au împărtăşit părerea, deoarece foarte mulţi au venit la convenţie şi mulţi alţii au fost auziţi vorbind favorabil despre convenţie.

S-a hotărât să nu se dea presei locale nici o reclamă legată de adunarea publică. În schimb Societatea a tipărit 100.000 de foi volante ce făceau publicitate adunării publice, şi fraţii participanţi le-au dat oamenilor. A fost o şansă de slujire pentru prieteni şi ei au fost încântaţi să o îndeplinească. Eforturile lor au fost răsplătite şi o mare mulţime dintre locuitorii din Toronto au venit la adunarea publică din Coliseum, duminică după masă. S-a demonstrat prin evenimentele ce au avut loc în Toronto că oamenii Domnului nu au nevoie de presa locală pentru a face publicitate adevărului.

PARTICIPAREA

Trenuri speciale pline cu Studenţii Bibliei au sosit din Chicago, din New York şi de aiurea. Vagoane speciale ataşate trenurilor obişnuite i-au adus pe mulţi alţii. Un număr mare de maşini a adus lume la convenţie. Mulţi consacraţi din fiecare stat american şi din fiecare provincie canadiană au fost prezenţi. Un număr de fraţi au venit din Scoţia şi din Anglia, iar alţii din Germania, Scandinavia, Elveţia, Jamaica, America de Sud, şi Australia. Până la mijlocul săptămânii 8000 de oameni participau în mod regulat la convenţie. Maximum de participanţi a fost atins duminică după masă, când marele auditoriu gemea de oameni în picioare iar un auditoriu din apropiere era de asemenea plin. Acesta din urmă era conectat la podium prin fire electrice şi amplificatoare, astfel încât toţi să poată auzi cu uşurinţă. Au fost în total aproximativ 15.000 de participanţi vizibili.

Pe lângă spectatorii de limbă engleză care au venit la adunările din Coliseum, s-au ţinut adunări în limbile: franceză, germană, greacă şi siriană. Concomitent o convenţie a avut loc în Detroit, cu fraţi vorbind poloneză, ucraineană, lituaniană, ungureşte şi alte limbi. Fratele Coward s-a ocupat de această convenţie. Descrierea adunărilor va fi făcută în numerele din *Turnul de Veghere* ale acestor limbi.

Mulţi din cei consacraţi din alte colţuri ale lumii au trimis telegrame de salut. Din Melbourne, Australia; Bombay, India; Vienna, Austria; Scandinavia; Europa Continentală; Marea Britainie şi din insulele mărilor au venit mesaje de iubire şi salutare. Multe din aceste suflete nu au putut participa în persoană, dar sentimentele din inimile lor erau în Toronto şi rugăciunile lor s-au ridicat prin cei ce au participat. Salutări au fost trimise din toate oraşele americane şi din tot dominionul canadian. Se poate spune că a fost cu adevărat o adunare generală a poporului lui Dumnezeu, indiferent dacă toţi erau acolo în persoană sau nu.

HRĂNIND MULŢIMEA

Pentru a-i acomoda pe toţi cei ce au participat la convenţie s-au făcut aranjamente ca să fie hrănită mulţimea la Coliseum. Acest lucru a fost finanţat de societate cu mari economii făcute prietenilor, mesele fiind cam la jumătate de preţ faţă de costul de la restaurant.

VORBITORII

Cuprins

Conducătorul convenţiei a fost W. F. Salter, asistat de R.J. Martin de la sediul din Brooklyn. Convenţia a început luni, 18, cu laude şi adunare de mărturie. Spiritul de entuziasm pentru Domnul şi cauza lui s-a manifestat din start şi a continuat de-a lungul convenţiei. Fraţi din tot ţinutul şi-au adus cu ei instrumentele muzicale şi în scurt timp o orchestră s-a format pentru a dirija muzica şi ,de asemenea, un număr de corişti pentru a dirija cântatul.

Timpul alocat pentru discursuri a făcut să fie imposibil să se aloce spaţiu pentru toţi vorbitorii din desfăşurător. Discursuri au fost ţinute de către următorii fraţi: Fraţii F. Rutherford, G. S. Kendall, A. H. Macmillan, T. J. Sullivan, W. E. Van Amburgh, F. H. Dougherty, H. S. Murray, J. C. Watt, Gee Draper, M.A. Howlett, C. A. Wise, F. W. Franz, E. D. Orrell, D. Haslett, R. H. Barber, J. P. Holmes, J. Hemery, R. J. Martin, M. L. Herr, C. W. Cutforth, Gee Young, C. Roberts şi W. L. Pelle.

Discursul de deschidere al convenţiei a fost ţinut de Fratele Kendall, care a vorbit despre Biruinţă. A subliniat faptul că Isus a biruit acţionând fără a se abate de la Cuvântul lui Iehova şi că toţi care îi urmează paşii şi biruie trebuie ,de asemenea, să fie conduşi de Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a proceda astfel, studentul trebuie să fie la curent cu limpezirea adevărului, aşa cum se desfăşoară de către Dumnezeu pentru poporul său şi să profite de toate posibilităţile de slujire, astfel dovedindu-şi dragostea pentru Domnul şi adevărul său.

Ar fi imposibil ,din lipsă de spaţiu, să prezentăm în *Turnul de Veghere* tot ce s-a spus de către diferiţii vorbitori. Putem numai să menţionăm câteva din punctele principale ale discursurilor.

Fratele Macmillan a vorbit despre Ilie şi Elisei ca tipuri. Iată punctele principale ale discursului lui: mai întâi că Ilie a desfăşurat o muncă de restauraţie între izraeliţi şi în acţiunile lui, ca serv al Domnului, el a reprezentat munca ce trebuie făcută de alţii ca servi ai Domnului, apoi că Ioan Botezătorul a împlinit în miniatură tipul Ilie, că slujirea lui Ioan Botezătorul i-a readus pe mulţi evrei la o legătură corectă cu Legea Legământului, dar că aceea nu a fost o împlinire completă, a prefigurat altceva, că tipul Ilie a fost complet împlinit prin acţiunile întreprinse de el şi prin munca depusă ca Serv al Domnului în perioada din 1878 până în 1918; că înainte de asta creştinii făcuseră multe erori şi pierduseră din vedere multe din marile adevăruri ale planului divin; că munca adevăraţilor adepţi ai lui Cristos sub îndrumarea şi conducerea Domnului a restaurat adevărurile fundamentale oamenilor lui Dumnezeu; că această lucrare s-a încheiat în 1918 şi că atunci a venit la templu Domnul. Elisei a fost uns în locul lui Ilie, dovedind astfel că Ilie avea să-şi desfăşoare munca până într-un moment, după care Elisei avea să o termine şi, în antitip, biserica avea să fie implicată într-o lucrare până într-un moment, după care o etapă diferită a aceleaşi lucrări avea să fie dusă până la capăt; că 1918 a marcat punctul de răscruce şi că cei ce au putut vedea trecerea de la o lucrare a bisericii la începerea alteia, şi care au fost cuprinşi de spiritul acesteia au pătruns bucuria Domnului. În armonie cu aceasta, Domnul a revărsat mai multă lumină asupra Cuvântului şi planului său, în timpul perioadei Elisei a lucrării bisericii, deoarece este necesar ca biserica să aibă această lumină şi ca toată lumea care apreciază această bucurie să ia parte în orice fel în care i se oferă să slujească.

Marţi dimineaţă, Fratele Van Amburgh a vorbit despre Drama Secolelor, urmat fiind de Fratele Dougherty despre Motivaţia şi Misiunea Creştinului Adevărat. Ambele discursuri au fost bine primite şi au adus încurajări fraţilor.

După amiază Fraţii Watt şi Draper au vorbit adunării. Fratele Watt a vorbit despre Protecţia martorilor lui Dumnezeu. Ideile principale ale discursului lui au fost că Domnul a furnizat protecţie specială pentru rămăşiţa poporului său care va da mărturia legată de împărăţia sa şi că acest lucru ar trebui să încurajeze pe toţi cei aflaţi în slujba sa; că aceştia, având încredere deplină în puterea şi în dorinţa lui Dumnezeu de a-i proteja, trebuie să meargă înainte cu curaj proclamând adevărul.

Fratele C.J. Woodworth fusese numit să se adreseze participanţilor convenţiei miercuri dimineaţă dar, fiind prins de editarea *Mesagerului*, a fost imposibil pentru el să-şi ţină angajamentul.

Cuprins

Fratele M.A. Howlett i-a ţinut locul în cadrul programului, vorbind despre Prezenţa Domnului. În după amiaza aceleiaşi zile fratele Fred W. Franz a vorbit participanţilor despre Controversa Domnului Legată De Naţiuni. El a subliniat faptul că problema finală este acum înaintea conducătorilor lumii şi că toţi oamenii de pe pământ, în special conducătorii, trebuie acum să se confrunte cu această problemă. A mai subliniat faptul că această controversă îl are pe Domnul de o parte şi organizaţia lui Satan de cealaltă şi că răspunderea bisericii acum este să aducă mărturie poporului legată de acest mare conflict final.

Fratele Orell a vorbit de Dezvăluirea Gloriei Domnului. El a subliniat faptul că Servul Domnului este poporul uns al lui Dumnezeu aflat pe pământ în corpul lui Cristos şi sub Cristos, care este Capul. De asemenea, a arătat că acum lucrarea servilor este cu deosebire de a preamări numele lui Iehova. De aceea toţi care sunt cu adevărat devotaţi Domnului vor profita cu bucurie de orice şansă de a sluji.

Preşedintele Societăţii s-a adresat participanţilor miercuri dimineaţă cu subiectul Misiunea Creştinului şi vineri dimineaţă cu Trecătoarele Puteri Lumeşti. Ambele discursuri au fost transmise de la distanţă din Coliseum la postul de radio CKCX. În timp, ambele aceste discursuri vor fi publicate în întregime în paginile *Turnului de Veghere.*

Într-unul dintre discursuri, fratele Rutherford a spus participanţilor: „Sunt azi în biserică din cei ce ocupă poziţia de prezbiter, poziţie de răspundere, dar ei insistă să păstreze multe lucruri fără căpătâi aduse din Babilon; şi refuză să-şi încurajeze fraţii să ia parte la slujbă, refuzând chiar ei să facă acest lucru. Obiectează la adevărurile din *Turnul de Veghere* şi îi descurajează pe fraţi în studiul acestora. Ei iau în râs sugestia de a merge din uşă-n uşă pentru a duce poporului mesajul împărăţiei. Prin comportamentul lor ei descurajează şi creează rupturi între fraţi. A venit timpul ca cei credincioşi să îi însemne pe aceştia, să-i evite şi să le spună că nu vom mai încredinţa funcţia de prezbiter unor asemenea oameni. Trebuie invitaţi să treacă în planul doi, până învaţă să coopereze în slujirea Domnului. Mi-ar place să stabilesc părerea voastră în legătură cu această afirmaţie. Cei ce cred că afirmaţia este corectă şi că prezbiterii ar trebui să-i încurajeze pe fraţi în a sluji, să-i încurajeze în a studia *Turnul de Veghere* şi să preia chiar ei iniţiativa în munca de slujire din casă-n casă, iar dacă un prezbiter nu face aşa trebuie invitat să treacă în planul doi, să-şi arate aprobarea ridicându-se în picioare.”

Toţi participanţii convenţiei s-au ridicat şi şi-au exprimat cu entuziasm sprijinul pentru afirmaţiile făcute. Au existat, probabil, câteva excepţii de prezbiteri atunci de faţă care credeau că slujirea nu este soluţia, dar părerea majorităţii zdrobitoare a fraţilor a fost ca prezbiterii să fie încurajaţi să se conformeze regulilor.

Vorbitorul a spus mai departe: „Este clar că ceea ce este simbolizat de Ghedeon, se împlineşte acum în legătură cu împărţirea armatei. Cei temători să se ducă acasă. Acum este timpul pentru a acţiona şi toţi care-l iubesc pe Dumnezeu vor vrea să ia parte la depunerea mărturiei numelui său. Cei mândri şi temători nu au ce căuta.”

Vineri au luat cuvântul fratele Haslett, fratele T.J. Sullivan şi fratele Murray. Toţi au fost în deplină armonie cu adevărurile prezente şi i-au încurajat pe fraţi să activeze în slujba Domnului. Spaţiul nu ne permite să redăm ideile principale din aceste discursuri.

Fratele R.H. Barber a ţinut un discurs de botez, care a fost difuzat din aulă. După aceea 103 fraţi şi-au arătat simbolic consacrarea prin cufundare în apă.

În seara aceleiaşi zile participanţii i-au ascultat pe fratele W.L. Pelle şi pe fratele J.P. Holmes. Participanţii s-au entuziasmat mai ales de discursul Fratelui Holmes, deoarece era mai legat de manifestările de aprobare ale Domnului faţă de activităţile prezente de mărturie a numelui său.

Cuprins

Duminică dimineaţă, fratele Hemery din Londra a vorbit participanţilor pe tema, „Un Popor Pentru Numele Său”. Discursul a fost oportun şi încurajator pentru fraţi. A fost urmat de fratele Macmillan.

Luni, discursuri au fost ţinute de fraţii Herr, Cutforth, Young şi Roberts. Participanţii care au rămas luni s-au simţit împrospătaţi, încurajaţi şi pe deplin răsplătiţi că au mai rămas o zi.

PROGRAMELE RADIO

Programele de seară de la radio au fost transmise din studioul staţiei de radio CKCX. La Coliseum a fost instalat un receptor puternic şi membrii convenţiei se adunau acolo pentru a asculta programele transmise de actori nevăzuţi. Programele constau din muzică instrumentală, cântece sacre interpretate de corurile staţiilor de radio WBBR şi WORD, precum şi de unii participanţi la convenţie. Unii fraţi au interpretat solo sau în duet piese muzicale. Toate programele transmise la radio au fost puse la dispoziţie de Studenţii Bibliei participanţi la convenţie. Pe lângă muzică, în fiecare seară se ţinea o prelegere şi în câteva seri, artişti participanţi la convenţie au interpretat dramatizări. Auditoriul aflat la Coliseum a apreciat în mod deosebit programele radio, aşa cum s-a văzut şi din numărul mare de participanţi şi din atenţia şi încântarea cu care aceştia urmăreau programele. Este de asemenea sigur că un număr mare de persoane din Toronto şi din zonele limitrofe urmărea programele de la radio. Acest lucru s-a văzut din numeroasele comentarii făcute de aceştia în discuţii cu vizitatorii de la convenţie. Radioul a oferit un mijloc splendid de a-i interesa pe oameni şi de a face reclamă adunării publice de duminică după amiază.

O parte din programul convenţiei, inclusiv cântecele mulţimii şi discursurile anumitor vorbitori au fost difuzate de la Coliseum la Staţia de radio CKCX prin transmisiune de la distanţă. Emiţătorul staţiei radio este amplasat la 10 mile de centrul oraşului Toronto, iar studioul se află la oficiul Societăţii din bulevardul Irwin Avenue. Fire electrice sunt menţinute de la emiţător la studio şi fire adiţionale au fost instalate de la transmiţător la Coliseum iar difuzarea programelor publice de la Coliseum s-a făcut prin comandă de la distanţă. Cântecele de laudă pentru Iehova au făcut parte din evenimentele publice de la convenţie. Opt mii de voci mişcate de spiritul Domnului au răsunat cu bucurie în tot Toronto şi în tot Ontario, până în Statele Unite. Fratele R.M. Rice, directorul postului de radio Word din Chicago, a dirijat cântatul la Coliseum. Sub îndrumarea lui se afla un grup bine organizat de corişti şi o orchestră splendidă şi întreaga convenţie a luat parte la aceste cântece care au fost difuzate la radio. Acesta a fost un mijloc superb de a da mărturie numelui lui Iehova; şi fără îndoială foarte mulţi au ascultat şi s-au simţit împrospătaţi şi fericiţi să ştie că sunt unii oameni pe pământ care sunt sinceri şi devotaţi Domnului.

ZILELE DE SLUJBĂ

Două zile din cadrul convenţiei au fost păstrate pentru munca specială pe teren, anume joi şi sâmbătă. Organizarea acestei activităţi a fost în mâinile fraţilor Johnson şi Bird. Pe o rază de 50 de mile plecând din Toronto, zona a fost împărţită şi dată unor grupuri special alese pentru analizarea lor, fiecare grup fiind sub îndrumarea unui căpitan. Mulţi fraţi veniseră la convenţie cu maşina şi în ziua slujbei peste 500 de maşini încărcate cu lucrători şi cărţi s-au dus pe teren. La opt dimineaţa lucrătorii s-au dus la Coliseum şi sub îndrumarea căpitanilor s-au organizat şi au pornit hotărât către câmpul de desfăşurare al acţiunii. Calea fusese deja deschisă de radio. Oamenii ştiau că vin lucrătorii şi multe experienţe interesante au urmat.

Cuprins

Ar fi imposibil să dăm aici toate experienţele relatate de prieteni cu ocazia zilei slujirii. Joi după amiază lucrătorii s-au întors la Coliseum şi au început să-şi povestească experienţele trăite. Adunarea lor pentru mărturie a fost condusă de fratele Bird. Toţi cei de faţă au dat dovadă de un mare entuziasm. A fost cu adevărat o zi fericită pentru mica armată a Domnului. Ei fuseseră la slujirea pe teren, dând mărturie numelui lui Iehova. Lucrătorii acum anunţă oamenii în legătură cu Dumnezeu şi împărăţia lui şi este o bucurie să-i faci lucrarea, deoarece înveseleşte şi mângâie inimile multora şi preamăreşte sfântul nume al lui Dumnezeu.

A doua zi de slujbă a fost sâmbătă şi a fost rezervată oraşului Toronto. Sub o ploaie grea, fraţii au înaintat cu curaj. Pe lângă cărţi, ei duceau foi volante care anunţau adunarea publică de duminică după-amiază. Modul de anunţare pentru această adunare a fost altă şansă de slujire, ce a adus multă bucurie oamenilor Domnului.

Aproximativ 35.000 de volume de cărţi au fost distribuite oamenilor în aceste două zile de slujire. Pe lângă cărţi, mii de exemplare din *Mesagerul* au fost date oamenilor şi unui număr foarte mare de oameni li s-a spus despre Domnul şi împărăţia lui. O şansă de a sluji au primit toţi şi s-a văzut că toţi de la convenţie au participat cu bucurie. Unii dintre cei bătrâni şi infirmi nu au putut să meargă să slujească, dar ei au rămas la Coliseum şi au muncit pregătind pentru poştă *Mesagerul,* pentru a fi trimis celor ce nu au putut veni la convenţie. Aceasta a fost o slujbă fericită pentru ei şi ei s-au bucurat.

DE CE SUNTEM PE PĂMÂNT

Nu s-a auzit nici o plângere la convenţie. Dacă au existat scandalagii de faţă, n-a fost nimeni interesat să-i asculte. Se speră că au lipsit cu desăvârşire. Nu a existat nici o dovadă că vreunul ar fi fost prezent. A părut că toată lumea a fost fericită. Mai ales fiindcă Domnul a dat tuturor posibilitatea să-i preamărească numele. Nimeni nu a fost auzit întrebând: „Când plecăm acasă?" Fraţii care cu adevărat îl iubesc pe Dumnezeu, au trecut de acea etapă de nelinişte, anume de a părăsi pământul înainte de vremea stabilită de Dumnezeu. Ei înţeleg mai clar de ce există membri bisericii acum pe pământ. Fiul iubit al lui Iehova, Isus Cristos, a petrecut trei ani şi jumătate făcând slujbă grea. Scopul acesteia este rezumat în vorbele rostite înaintea lui Pilat: „Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu." - Ioan 18: 37.

În vremea aceasta adevăraţii credincioşi înţeleg şi apreciază faptul că Dumnezeu are o mărturie colosală a numelui lui dată oamenilor lumii şi că această mărturie trebuie continuată până la vremea aleasă de Dumnezeu pentru răsturnarea organizaţiei lui Satan. De aceea ei văd că pentru asta s-au născut şi în acest scop sunt ei pe pământ, ca să dea mărturie numelui lui Iehova. Se speră că acei fraţi, care până acum s-au opus acestei slujbe, vor vedea acest lucru mai clar şi vor intra repede în bucuria Domnului. Dacă nu reuşesc, să se aştepte să fie azvârliţi afară, căci tot ce poate fi azvârlit, acum va fi azvârlit. (Evrei 12: 27) Toţi cei ce se tem trebuie să treacă în spate.

Toţi cei ce au făcut un legământ cu Dumnezeu trebuie să înţeleagă că acum a sosit momentul crucial ca să-şi dovedească devotamentul faţă de obligaţiile lui din legământ. Obligaţia unui creştin cu privire la legământ, a fost şi este să facă voia Domnului. Atât din Cuvântul lui Dumnezeu, cât şi din realităţile care se desfăşoară odată cu planul lui, este clar şi nu există urmă de îndoială, că voia Domnului este ca acum să se depună mărturia. *Turnul de Veghere* insistă pe slujire acum, pentru binele celor ce au făcut un legământ să facă voia Domnului. *Turnul de Veghere* si-ar trăda misiunea şi ar fi necredincios faţă de Dumnezeu dacă nu i-ar încuraja pe fraţi să participe la slujire în aceste vremuri.

Cuprins

ADUNĂRILE DE SERVICIU

În cel puțin trei zile din timpul acestei convenții deosebite au avut loc întâlniri ale colportorilor și conducătorilor de servicii. Aceste întâlniri s-au dovedit a fi o binecuvântare clară. Căi şi mijloace au fost discutate pentru a găsi metode mai bune de prezentare a adevărului oamenilor şi multe sugestii utile au fost făcute. Aceste adunări au fost frecventate de mulţi prezbiteri de la diversele centre ecleziastice care erau la convenţie. Câţiva din cei prezenţi au protestat împotriva unei slujiri desfăşurate aşa de mult pe teren, dar după ce au ascultat nişte argumente aprinse din partea altor fraţi prezenţi, ei şi-au schimbat punctul de vedere şi opoziţia lor s-a evaporat. Chiar şi din cei ce visează vise au început să se trezească în mod vizibil şi să vadă că greşeau şi că trebuie să se ducă să lucreze; şi ei şi-au arătat hotărârea de a se întoarce acasă şi de a se consacra muncii de slujire. S-a convenit de către toţi la aceste adunări că ar fi bine să se dedice mai mult timp duminicilor dimineaţă pentru a merge pe teren şi a veni în contact cu oameni şi a-i invita la adunările desfăşurate în seara acelor zile. Societatea va primi cu interes rapoarte legate despre evoluţia acestei laturi a slujirii.

UN MIRACOL

Miracolele nu sunt înfăptuite de oameni. Domnul le înfăptuieşte şi câteodată foloseşte oameni ca unelte pentru realizarea lor. Un miracol este un eveniment contrar mersului stabilit al lucrurilor. Este un lucru minunat. Faptul că discursul public ţinut la Coliseum a fost difuzat la radio nu a fost un miracol, deoarece au mai fost difuzate discursuri publice la radio. Însă faptul că a fost difuzat simultan de 53 de posturi, că Federaţia Bisericilor a trebuit să renunţe la programul ei de o oră pentru aceasta şi că posturile care l-au difuzat sunt în general deţinute de unii care n-au nici un interes să promoveze adevărul, ci sunt parte din altă organizaţie, arată că mâna Domnului a fost implicată în lucrare; şi, prin urmare, marea transmisie a fost un miracol. Domnul l-a realizat. Nici un om sau societate de oameni nu-şi poate asuma meritul acestei mari mărturii a adevărului. Redate pe scurt, iată evenimentele care au dus la folosirea acestei mari reţele de posturi radiofonice:

Când postul de radio WBBR era în construcţie, o înţelegere s-a făcut între proprietarul postului şi proprietarul postului WJZ să îşi împartă timpul. Acea înţelegere nu s-a ţinut. WBBR a primit mai târziu dreptul să difuzeze de pe 416,4 metri şi a folosit această lungime de undă câteva luni. Comisia Federală pentru Radio însă i-a luat această lungime de undă avantajoasă şi a dat-o altui post din zona Chicago şi pe WBBR l-a trecut la 256,3. Sub prevederile Legii Radioului din 1927, WBBR a început procedura înaintea Comisiei Federale pentru Radio, ca să primească o lungime de undă mai favorabilă şi a cerut impunerea acordului menţionat mai sus.

Audierea cazului a avut loc la Washington D.C. pe 14 şi 15 iunie. La acea audiere domnul Aylesworth, preşedintele Companiei Naţionale de Emisie - Recepţie, a depus mărturie în numele companiei de mai sus şi în numele posturilor WEAF şi WJZ. El a depus mărturie legat de marele serviciu adus publicului de către aceste posturi, în scopul dovedirii că serviciul făcut ar face să fie nedreaptă ocuparea timpului, chiar şi parţial, de către WBBR, deşi atât staţia WJZ şi WEAF au lungimi de undă separate. El a fost interogat ca martor de preşedintele Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Bibliei. O parte din interogare era cu scopul de a dovedi că marile afaceri, marile politici şi marii predicatori duc un efort să controleze radioul şi, deci, determină ce va auzi lumea. Domnul Aylesworth depusese mărturie numind câţiva afacerişti, politicieni şi preoţi care aveau acces liber la aceste posturi şi la altele folosite în paralel cu acestea. La interogatoriu i s-a pus următoarea

Cuprins

întrebare: „Scopul dumneavoastră este să daţi lumii prin radio mesaje de la cei mai mari afacerişti, cei mai de vază politicieni şi cei mai renumiţi preoţi din lume?” La această întrebare răspunsul a fost afirmativ.

I s-a pus şi următoarea întrebare: „Dacă aţi fi convins că în scurt timp, marele Dumnezeu al universului va pune în aplicare planul său de binecuvântare a familiilor şi naţiunilor pământului cu pace, prosperitate, viaţă, libertate şi fericire, aţi avea grijă să difuzaţi acest plan?” Sigur că ar fi fost destul de greu pentru domnul Aylesworth să zică Nu! şi aşa că a răspuns Da! Apoi, fără să fie întrebat, a spus că ar fi încântat să difuzeze o prelegere a preşedintelui Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Bibliei. A fost un moment fericit.

Ziarul *New York World* cu ostilitate şi în mod fals a declarat că aceasta s-a făcut ca urmare a unei provocări lansate de preşedintele Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Bibliei. Adevărul este că incidentul a fost atât de plăcut şi se ajunsese la aşa o bună dispoziţie, încât cel ce a pus întrebarea i-a spus domnului Aylesworth, în prezenţa comisiei: „Eşti unul dintre cei mai minunaţi bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată.”

Spre cinstea d-lui Aylesworth, putem spune că şi-a ţinut riguros promisiunea. Rezultatul a fost că fire electrice au fost trase de la Coliseumul din Toronto ,Canada, care, pe post de antene, s-au conectat cu staţiile WJZ şi WEAF din New York. Prelegerea de la Coliseum a fost transmisă prin aceste fire, a fost recepţionată de cele două staţii şi apoi trimisă peste cele trei reţele ale lor, cunoscute ca reţeaua roşie, albastră şi portocalie, din Maine până în California şi din nordul până în sudul Statelor Unite. În plus au participat şi posturi canadiene. Toate acestea au cerut un volum de muncă uriaş, atât de la personalul oficiului Companiei Naţionale de Emisie - Recepţie, cât şi de la Asociaţia Internaţională a Studenţilor Bibliei. O uriaşă corespondenţă a fost făcută prin scrisori şi telegrame, cu posturi din Statele Unite şi Canada. Telegrame au circulat între America şi Europa, Africa de Sud şi Australia. În această reţea de staţii au existat şi două staţii uriaşe, una în Schenectady şi cealaltă în Pittsburgh. Acestea transmit pe unde scurte, fiecare cu o putere de 30.000 W.

Niciodată în istoria umanităţii nu a mai existat o asemenea transmisiune a vocii umane şi niciodată în istoria umanităţii nu s-au transmis prelegerile unui om peste aşa un teritoriu întins şi prin atâtea canale. Din aceste motive se poate spune cu adevărat că această mare conlucrare de staţii radio pentru difuzarea unei prelegeri legate de planul lui Dumnezeu a fost un miracol şi a fost posibil doar fiindcă a fost cu ajutorul Domnului. Acest fapt este o mare încurajare pentru martorii lui unşi de pe pământ.

Vorbitorul, vorbind direct unei mulţimi de 15.000 de oameni sau peste, din Toronto, a fost auzit la fel de bine, dacă nu chiar mai bine, de o mulţime nevăzută din Maine până în California şi din Canada în America de Sud.

Următorul citat este dintr-o declaraţie dată presei în iunie 1927 de preşedintele Companiei Naţionale de Emisie - Recepţie: „Reţeaua noastră conectează 25 de staţii cu WEAF ca bază de operare. Acest lanţ deserveşte 75.440.000 de persoane cu 4.263.000 de aparate de radio în estimarea d-lui Aylesworth. Al doilea lanţ de şapte staţii deserveşte un teritoriu de 66.000.000 de persoane cu 3.703.000 de aparate. Un al treilea lanţ deserveşte şapte staţii în cinci oraşe.” Prelegerea din Coliseumul din Toronto a fost difuzată de toate cele trei lanţuri, la care s-au adăugat câteva posturi canadiene, în total 53 de posturi. O scrisoare adresată biroului nostru de către Compania Naţională de Emisie - Recepţie, în 26 iulie 1927, la două zile după adunarea de la Coliseum spune: „Cred că d-l Judecător Rutherford a avut cea mai mare audienţă ieri seară, pe care a avut-o vreodată cineva la radio. 53 de staţii din Canada şi Statele Unite au difuzat programul.”.

Cuprins

Marile companii de telegrafie din Canada au instalat linii telegrafice la Coliseum, ca ajutor pentru convenţie şi mai ales pentru prelegerile publice. Cum s-a terminat prelegerea au început să curgă telegrame din toate colţurile ţării. Din San Francisco a venit mesajul că vocea vorbitorului a fost auzită acolo tot atât de clar ca atunci când ar fi stat în imediata vecinătate a ascultătorilor. Mesaje similare au venit din Seattle, din San Antonio statul Texas, din Jacksonville statul Florida, din New York, din tot centrul Statelor Unite şi din multe alte locuri din ţară. Este imposibil să redăm aici, din lipsă de spaţiu, numeroasele telegrame din acea seară sau chiar esenţa lor, dar poate fi spus cu siguranţă că un număr colosal de oameni au ascultat la radio şi că un număr impresionant de oameni care auzeau pentru prima oară adevărul au fost extrem de interesaţi de ceea ce s-a vorbit.

Vorbitorul a fost introdus de Robert Martin în câteva cuvinte. Apoi domnul Graham McNamee, purtătorul de cuvânt al Companiei Naţionale de Emisie - Recepţie a făcut anunţul, fiind special trimis la Toronto în acest scop. Vorbitorul şi-a început discursul exact la trei şi douăsprezece minute şi a terminat în fix o oră. Mai întâi a citit o rezoluţie şi apoi a vorbit în sprijinul rezoluţiei. La încheierea discursului a spus publicului spectator ca cei în favoarea rezoluţiei să se scoale şi să voteze DA. Un ropot uriaş de DA - uri a izbucnit de la toţi cei din marea aulă, care s-au ridicat şi şi-au strigat aprobarea, şi acest lucru s-a auzit în toată ţara şi mesajele primite au dezvăluit că şi alţii dintre spectatorii nevăzuţi, de asemenea s-au sculat în picioare şi şi-au strigat acordul. De fapt a fost un strigăt de aprobare de la un capăt la celălalt al continentului şi trebuie să-l fi făcut pe Diavol şi pe ajutoarele lui să-şi ciulească urechile cu interes, ca să nu spunem mai mult. Într-un număr viitor al *Turnului de Veghere* Rezoluţia împreună cu discursul vor fi redate în întregime.

Un aspect interesant al întregii relatări este următorul: Pe 20 iulie, Federaţia Bisericilor din New York a dat o declaraţie ziarelor new-yorkeze, accentuând faptul că ei renunţaseră la ora lor de transmisie şi că aceasta s-a făcut la cererea Companiei Naţionale de Emisie-Recepţie. Federaţia a subliniat acest lucru, negând orice legătură cu programul substituit şi, mai ales, cu discursul preşedintelui Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Bibliei. Ar fi trebuit să ştie că această precizare nu-şi avea rostul. La sfârşitul discursului său, era evident pentru marea mulţime că vorbitorul nu avea legătură cu Federaţia Bisericilor. În acest context poate fi de interes faptul că la audierea înaintea Comisiei Federale a Radioului ,aceeaşi Federaţie a Bisericilor şi-a trimis reprezentantul pentru a da un impuls organizaţiei, dar la interogatoriu, el s-a încurcat aşa de tare, încât era evident că şi-ar fi dorit să nu fie la Washington şi, mai cu seamă, să nu fie la audierile de la Comisia de Radio.

Adunarea publică de la Coliseum, inclusiv audienţa nevăzută, a fost neîndoielnic cea mai mare mărturie publică a adevărului care s-a ţinut vreodată pe pământ. Dar când spunem asta, nici un om nu trebuie să-şi aroge vreun merit. Isus şi apostolii au vorbit multor oameni, dar la acea vreme, Domnul Dumnezeu nu pusese în funcţie amplificatoare de voce sau radiouri. Aceasta este o dovadă în plus că acum a venit timpul hotărât de Dumnezeu pentru a proclama naţiunilor de pe pământ că el este Dumnezeu şi că el va sfărâma în bucăţi organizaţia Diavolului şi va înălţa împărăţia neprihănirii şi va aduce oamenilor binecuvântarea sa, aşa cum a promis cu secole în urmă. Aceste lucruri ar trebui să-i umple de emoţie pe servii Domnului şi să încurajeze pe toată lumea să participe la comunicarea acestui mesaj de adevăr. La timpul potrivit şi cu mila lui Dumnezeu, fiecărui creştin consacrat de pe pământ i se va acorda ocazia de a înmâna publicului mesajul conţinut în Rezoluţie şi în discursul de susţinere al acestuia.

Este binecunoscut faptul că publicaţia *New York World* este un instrument al organizaţiei duşmanului. Acel ziar a spus toate răutăţile pe care le-ar fi putut spune cu privire la convenţie. Luni, 25 iulie, pe prima sa pagină apăreau aceste titluri: „Companie de radio gigant îl susţine pe Rutherford. Cea mai mare reţea de radio difuzează în cele patru colţuri ale lumii discursul prin care

Cuprins

este condamnat clerul organizat. Folosind cea mai mare reţea de radio din istorie, Joseph F. Rutherford a transmis ieri în toată lumea civilizată sfidarea sa către clerul dogmatic, marii politicieni şi marea finanţă, ca agenţi ai lui Satan. Reţeaua extinsă consta din două staţii de radio în plus, faţă de reţeaua folosită pentru transmiterea luptei dintre Dempsey şi Sharkey, cea mai mare transmisie de până atunci şi cu trei staţii mai mult decât la reportajul recepţiei lui Lindbergh la Washington şi în acest oraş. „Părăsiţi creştinismul organizat", tuna Rutherford „Este o alianţă nesănătoasă îndreptată împotriva oamenilor obişnuiţi."

Este interesant de notat că în acelaşi număr al publicaţiei respective, unii clerici resping Biblia. Un titlu alăturat din acelaşi ziar spune :„Biblia este inutilă, potrivit lui Holmes. Religia viitorului îi va da deoparte pe Isus şi bisericile, în favoarea adevărului descoperit de oameni."

Acesta este acelaşi reverend John Holmes, care este citat în Volumul şapte din *Studii Scripturale*. În declaraţia sa din 24 iulie, care apare în articolul menţionat mai sus, el spune: „Toate concluziile şi substanţa credinţei creştine au fost distruse de ştiinţă. Noi trebuie să alegem între teologia creştină pe de o parte şi ştiinţă, pe de altă parte şi, în ce mă priveşte, eu voi alege întotdeauna ştiinţa. „Cu propriile lor vorbe, aceşti clerici se condamnă singuri. Cu siguranţă ochii oamenilor se vor deschide în curând pentru a vedea adevărul. Este interesant faptul că presa publică anunţă în acest moment că 500.000 de persoane se retrag din bisericile protestante în fiecare an. Ei încep să fugă din Babilon. Lăudat fie Domnul!

În concluzie, despre convenţia de la Toronto, putem spune din nou cuvintele ce au mai fost spuse: „A fost cea mai bună convenţie din toate timpurile. Acest lucru este adevărat acum, pentru că niciodată până acum nu şi-a dat Domnul binecuvântarea într-un mod aşa de clar şi nu a dat unui număr atât de mare de persoane posibilitatea de a-l sluji. A fost cu adevărat o convenţie pentru slujirea Domnului. A fost, deci, o convenţie pentru slava lui Iehova şi a Împăratului său. Fie ca fraţii să fie încurajaţi să-şi intensifice eforturile pentru a aduce vestea cea bună tuturor celor care au urechi să o audă .

Amos pledează pentru justiție

- 6 noiembrie – Amos, capitolele 5 şi 7 –

"Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare, şi neprihănirea ca un pârâu care nu seacă niciodată!" – Amos 5:24

1.Profetul Amos a fost unul dintre cei mai curajoşi servi ai lui Iehova. El a fost ridicat de Iehova pentru a denunța răutatea regatului de nord, Israelul, atât în ceea ce privește problema închinării sale la viței de aur de la Betel și Dan, cât și cu privire la multele și constantele încălcări ale legii lui Iehova, pe care se legaseră la Sinai prin legământ să o respecte. Ultimul nostru articol a atras atenția asupra unui incident dramatic din profeția sa: Cum, în Betel și, aparent, chiar în fața altarului, în prezența marelui preot, el a denunțat falsitatea închinării pe care Israelul pretindea că i-o oferă lui Iehova. Nu ar trebui să înțelegem că viței de aur de la Betel și de la Dan erau obiecte ale închinării în locul lui Iehova, ci poporul declara că aceștia îl reprezentau pe Iehova.

2. Strategia lui Ieroboam era să îi împiedice pe oameni să meargă la Ierusalim și să le dea ceva la care să se închine. Pentru a-și duce la îndeplinire această înșelăciune, Ieroboam care „l-a făcut pe Israel să păcătuiască" în acest fel, a numit el însuși o preoție. El a găsit cu ușurință bărbați care,

Cuprins

pentru a-şi câştiga traiul, au fost dispuşi să se adapteze dorinţelor lui. Se spune despre preoţii lui Ieroboam că: „pe oricine putea, îl umplea de putere şi acesta ajungea unul dintre preoţii din locurile înalte”, iar preoţii erau dintre oamenii de cea mai joasă speţă. Din zilele acelea, când s-a instituit o religie organizată falsă, care pretindea că îi serveşte lui Iehova şi până în zilele noastre, a fost întotdeauna cât se poate de uşor să se găsească oameni şi material pentru o astfel de închinare. – 1 Regi 12:2-31; 13:33

3. Oamenii înşişi erau, din păcate, vinovaţi pentru această situaţie; ei sunt responsabili pentru faptul că au permis să se întâmple acest lucru în Israel. Unii dintre izraeliţi trebuie să fi resimţit ruşine să vadă oameni de cea mai joasă speţă, numiţi ca preoţi pentru a-l reprezenta pe Iehova, însă ei au fost atât de mulţumiţi să fie consideraţi o parte importantă a poporului Israelului, încât au devenit orbi faţă de ceea ce se întâmpla şi au permis ca numele lui Iehova să fie dezonorat. Patriotismul a fost pus mai presus decât onoarea Sa.

4. Amos, cu îndrăzneala unui serv credincios al lui Dumnezeu, a declarat în Betel că îl văzuse pe Domnul stând pe un zid cu un fir de plumb în mână. (Amos 7:7). Prin aceasta, Domnul declara că avea de gând să judece Israelul pe baza dreptăţii legii şi pe baza legământului sub care se afla poporul, iar din cauza păcatului casei lui Ieroboam, el urma să se ridice cu sabia împotriva acestei case şi să pustiască locurile înalte şi sanctuarele Israelului.

5. Închinarea la Iehova ,cu ajutorul viţeilor de aur, a continuat în Israel timp de aproape 200 de ani. Pusese o stăpânire aşa de puternică pe oameni, încât, atunci când a fost distrusă închinarea la Baal, începând cu uciderea preoţilor săi de către Ilie şi sfârşind cu uciderea tuturor susţinătorilor ei de către Iehu, nici măcar Iehu, care se lăudase cu zelul său pentru Iehova, spunându-i lui Ionadab: „Vino cu mine să vezi zelul meu pentru Domnul”, nu a făcut nici o încercare de a restabili închinarea curată la Iehova, distrugând viţeii de aur. – 2 Regi. 10:16,29

6. Când a instituit Ieroboam această abominaţie, s-a depus o mărturie împotriva ei, căci un profet, al cărui nume nu ni se spune, a ieşit din Iuda şi a strigat împotriva altarului, în timp ce Ieroboam încă se afla acolo pentru a arde tămâie şi a declarat că urma să se ridice cineva care va oferi proprii preoţi pe altar şi că oasele oamenilor vor fi arse pe acesta. (1 Regi 13:2,3) Dar Israelul nu a ascultat şi Amos a înţeles că poporul nu voia să se întoarcă de la căile lui rele, astfel că judecata Domnului urma să vină ca un fir de plumb.

7. Păcatele Israelului ar fi fost o dezonoare pentru orice popor, dar în cazul lor era şi mai grav, din cauza cunoştinţei pe care o aveau. Amos a zis: : „Ascultaţi cuvântul acesta, pe care-l rosteşte Domnul împotriva voastră, copii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din ţara Egiptului! „Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului:” Din cauza acestei favori, împreună cu responsabilitatea care derivă din ea, Dumnezeu adaugă: „ De aceea vă voi şi pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre.” – Amos 3:1,2

8. Provocat în ce priveşte dreptul său de a vorbi, Amos foloseşte şapte comparaţii pentru a arăta că nu putea să facă altceva decât să profeţească. El a spus: „ Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiţi? Răcneşte leul în pădure, dacă n-are pradă?” şi continuă spunând: ” Leul răcneşte: cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbeşte: cine nu va prooroci?” (Amos 3: 3,4,8) Profeţia sa, oricât l-ar fi costat, a fost o consecinţă a legii cauzei şi efectului, ca şi atunci când se suflă într-o trompetă de alarmă în oraş, iar oamenii încep să fugă panicaţi. – Amos 3:6

9. Amos vorbeşte despre denunţul său împotriva Betelului ca despre o plângere (Amos 5:1), care înseamnă că această parte anume a profeţiei sale nu era o expresie spontană a unui sentiment, ci o întreagă atitudine de jale şi tristeţe. Plângerea sa exprimă o părere de rău pentru poporul care s-a îndepărtat atât de mult de Domnul şi de dreptatea sa, încât aproape că nu mai există speranţă de revenire pentru el. Totuşi, pe lângă plângeri şi jale, el face şi cereri pentru îndreptarea oamenilor. El

Cuprins

vorbește despre Iehova zicând: „Căutați-mă și veți trăi!” și adaugă și propriul apel urgent, zicând: „Căutați-l pe Domnul și veți trăi!” (Amos 5:4,6) Apoi el îi îndeamnă, prin îndurarea lui Dumnezeu, să caute fața lui Iehova, pentru ca îndurările sale să nu fie preschimbate în amărăciune și ca cel care a făcut cele șapte stele, Pleiadale și Orionul, aceste mari constelații care domină cerul în timpul nopții, îndrumând călătorii de pe mare sau de pe uscat, să nu preschimbe ziua în noapte.

10. Dar justiția este atât de departe de acești oameni care îi asupresc pe săraci și iau mită pentru a perverti dreptatea, încât a devenit periculos pentru omul înțelept să vorbească. Ei urau orice om care, asemenea lui Amos, ar fi stat de partea adevărului și dreptății și l-ar fi mustrat „la poartă”, adică în public. (Amos 5:10,13). Și totuși, acești oameni pretindeau că așteaptă ziua Domnului. Amos îi întreabă de ce o așteaptă. Ei se credeau atât de drepți, încât erau siguri că orice manifestare a lui Iehova ar fi fost cu siguranță în favoarea lor. Însă, profetul le spune că acea zi urma să fie o zi de întuneric pentru ei și nu una de lumină. Nu este nimic mai puternic decât ipocrizia, când vine vorba de a fi orbită vederea mintală și spirituală a unui om. Domnul nu voia să aibă nimic de-a face cu ospețele și jertfele lor, deși ospețele erau ținute conform Legii și jertfele păreau să fie oferite așa cum li se poruncise. El voia să i se slujească din inimă.

11. Amos nu a spus exact în ce fel urmau să se manifeste necazurile asupra Israelului. Însă el a afirmat că cei care își uitaseră legământul încheiat cu Dumnezeu, legământ în care juraseră să se îngrijească de aproapele lor, dar care acum îi înghițeau pe cei nevoiași și încercau să îi nimicească, care își făceau măsurile de vânzare mici și care își falsificau cântarele pentru a-i înșela pe oameni, trebuiau să fie alungați din țară. Necazurile urmau să crească precum apele la o inundație și atât de neașteptat, încât urma să fie ca și cum soarele ar fi apus la miezul zilei și pământul s-ar fi întunecat în plină zi. Cei care uitaseră cuvântul lui Dumnezeu trebuiau să sufere o foamete de acel cuvânt și să rătăcească pe mări și de la nord la est, căutând îndrumare și sfaturi și negăsindu-le. – Amos 8:4-12

12. Aceste cuvinte ale profetului sunt spuse cu intenția de a exprima mai mult decât ceea ce se aplică imediat, casei Israelului. La fel ca toate lucrurile spuse de sfinții profeți, cuvintele lui Amos exprimă mai mult decât ceea ce i se aplică poporului căruia i-au fost adresate. Cuvintele sale au fost spuse și pentru alte timpuri și alte popoare, foarte îndepărtate, atât în timp, cât și în spațiu. Fraza „în ziua aceea” folosită de Amos (Amos 2:16; 8:3) și apoi de mai multe ori de Isaia (Vezi Isaia 2:11 și referințele acestui verset), indică întotdeauna ziua când Dumnezeu se va ocupa de oamenii care au o responsabilitate față de el, trăgându-i la răspundere și când va institui acea împărăție a dreptății, despre care au vorbit toți profeții.

13. În simbolismul Bibliei, națiunea Israelului de la vremea când mesagerii i-au transmis acestuia cuvintele lui Dumnezeu, reprezintă poporul creștinătății, din timpul când își instituie Dumnezeu împărăția, căci situația în care se afla atunci Israelul, corespunde cu cea în care se află acum religia organizată. Diferența dintre poporul Israelului și națiuni este că acesta se afla într-un legământ cu Iehova. Oamenii, ca indivizi, mai pot beneficia de îndurarea lui Dumnezeu, însă speranța lor ca națiune sub legământ nu mai există.

14. Creștinătatea nu a fost niciodată sub legământ cu Dumnezeu, așa cum era cazul Israelului, însă din cauză că a pretins a fi poporul lui Dumnezeu, ea s-a obligat să respecte poruncile legii și răspunderea este numai a sa. Israel va fi în cele din urmă restabilit sub binecuvântările noului legământ pe care l-a promis Dumnezeu. Creștinătatea nu va fi niciodată restabilită. Ea este într-o funcție falsă și a fost necredincioasă chiar și propriilor sale afirmații, astfel că va fi distrusă. Însă oamenii din creștinătate, care au fost înșelați, vor avea ocazia de a se întoarce și a fi în armonie cu Dumnezeu.

15. Dacă vom compara versetele între ele, descrierea lui Amos despre soarele care apune la miezul zilei, pare să fie legată de declarațiile celorlalți profeți care vorbesc despre căderea

Cuprins

Babilonului, atunci când se întunecă cerul, atât în timpul zilei cât şi în timpul nopţii, când soarele se va întuneca şi luna nu îşi va mai da lumina, o exprimare simbolică ce arată că oamenii nu vor avea nici o lumină după care să se ghideze. Spre aceste lucruri se grăbeşte creştinătatea, atât cu elementele sale ecleziastice, cât şi cu cele politice.

16. Oamenii care trebuie să sufere din cauza necazurilor care se abat asupra pământului nu sunt nevinovaţi, căci ei nu şi-au dorit adevărul şi au tolerat o închinare necurată şi un cler egoist. Sunt nişte cuvinte foarte dure cele care arată că de fapt consacrarea de către Ieroboam a celor mai josnici oameni ca preoţi este un simbol a ceea ce s-a făcut în religia organizată, însă adevărul rămâne. Totuşi, este clar că oamenii aceştia au fost aleşi ca membri ai clerului şi puşi în biserică fără nici o preocupare pentru a şti dacă aceştia s-au dedicat sau nu lui Dumnezeu prin consacrare şi dacă au fost născuţi de spiritul sfânt. Mulţi dintre aceştia au fost oameni buni, însă acest lucru nu schimbă faptul că numirea lor corespunde cu cea făcută de Ieroboam, care accepta ca preot pe oricine se oferea şi se supunea instruirii considerată necesară.

17. Dar profetul Amos nu doar a denunţat. Petru spune că timpurile de restabilire au fost prezise de către toţi profeţii sfinţi, de la începutul lumii. (Vezi Fapte 3:21), iar datorită acestui lucru, Amos se dovedeşte a fi unul dintre sfinţii profeţi. După ce a descris cum urma să fie împrăştiat Israelul, el vorbeşte despre întoarcerea acestuia la favoarea lui Iehova. Dumnezeu va zidi din nou casa lui David şi o va restabili, astfel încât binecuvântările sale să meargă la neamuri, căci în ciuda greşelilor ei, aceasta încă este instrumentul ales de el pentru binecuvântarea omenirii. – Compară Amos 9:11,12 şi Fapte 15:16,17

Întrebări de studiu

1-3. Pentru ce lucrare specială l-a ridicat Iehova Dumnezeu pe profetul Amos? Ce eveniment l-a adus pe profet în atenţia Israelului? Cum a fost introdusă închinarea la dumnezeii falşi în regatul nordic? De ce aveau oamenii vina pentru acest lucru? Cum ar fi putut ei să îşi liniştească conştiinţa, atunci când se închinau înaintea viţeilor de aur de la Betel?

4-6. Ce dovezi avea Amos că Iehova urma să judece Israelul? De cât timp era idolatria un păcat comis de întreaga naţiune? Care au fost cele două încercări de restabilire care s-au făcut şi de ce nu au reuşit acestea să schimbe nimic? Ce mărturie s-a mai depus?

7,8. De ce erau păcatele Israelului şi mai dezonorante decât cele ale altor naţiuni? Care sunt cele şapte comparaţii pe care le-a făcut Amos, atunci când a luat poziţie împotriva păcatului Israelului? Ce simbolizează aceste figuri de stil?

9-11. De ce numeşte profetul denunţarea împotriva Betelului o plângere? Ce efect a avut aceasta asupra poporului israelit? Cum le dovedea atitudinea lor ipocrizia? Ce judecată urma să se abată, în mod sigur,peste ei?

12-14. Ce motive avem să credem că cele spuse de profet se aplică şi zilelor noastre? Ce popoare sunt reprezentate de naţiunea Israelului? Ce diferenţă se face între popoare şi naţiuni? Care vor fi distruse? De ce?

15-17. Prin ce figuri de stil prezic profeţii distrugerea iminentă a creştinătăţii, în toate etapele sale? De ce nu vor fi oamenii consideraţi nevinovaţi? Ce paralelă există între clasa clerului din zilele noastre şi cea din regatul nordic al Israelului? Ce dovezi există că Amos a fost unul dintre sfinţii profeţi ai lui Iehova?

Osea predică iubirea lui Dumnezeu

- 13 noiembrie – Osea, capitolele 6,11,14 –

” Căci bunătate voiesc, nu jertfe, şi cunoştinţă de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot!” – Osea 6:6

În versiunea engleză, profeția lui Osea se află lângă celelalte, numite profețiile mari. Însă, deși cartea sa este prima în lista profeților mici, totuși dintre cei patru profeți care au trăit în aceeași perioadă, Amos, Osea, Mica și Isaia, este posibil ca el să fi fost precedat de Amos, care pare să fi fost primul. Mica și-a început probabil lucrarea de profet ultimul. Perioada în care au trăit ei a fost în timpul domniilor lui Ieroboam, regele Israelului, și Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia, regi ai Iudeei. Faptul că Iehova i-a ridicat pe acești profeți, în acei ani, arată nu numai că era o mare nevoie de cineva care să profețească, dar și că situația de atunci a celor două regate urma să fie folosită de Dumnezeu pentru a prefigura zilele din urmă, când urma să își ducă la îndeplinire măreața sa lucrare de pe pământ.

2. Prin Israel și prin națiunile Asiria, Babilon și Egipt, Dumnezeu crea atât modele pentru viitor, cât și pentru instruirea de mai târziu a poporului său și ca o mărturie pentru el însuși. Osea a avut un serviciu îndelungat. Se crede că el era un om de afaceri și este probabil că, asemenea lui Isaia, el a fost asociat cu personajele guvernamentale de la acea vreme. Se pare că locuia în Samaria, capitala iubitoare de plăceri a regatului de nord. Profeția lui se adresează Israelului, care este simbolizat ca o femeie infidelă soțului ei. Apoi el i se adresează cu Efraim, și tonul devine afectuos, căci astfel profetul renunță la numele formal al poporului ca națiune și revine la relația lor de familie cu Iehova.

3. Până la timpul pustiirii acelui regat, Dumnezeu l-a tratat ca pe păstrătorul tradițiilor lui Israel, căci lui i s-au dat zece seminţii, în timp ce Iudeei i s-a dat doar o singură seminţie, cea a lui Beniamin. În zilele acestor regi și profeți, ale căror nume sunt legate unele de altele, ambele regate se bucurau de o anume prosperitate și ambele se complăceau într-un lux asemănător celui din zilele lui Solomon, și cu același rezultat: necazuri pentru popor. Ambele națiuni se complăcuseră în închinarea la dumnezeii națiunilor, însă poporul din sud nu ajunsese totuși să păcătuiască la fel de grav ca regatul din nord. Problema lor principală era ipocrizia.

4 Profeția lui Osea și experiențele sale datorate acesteia, sunt probabil cele mai dureroase personal, dintre toate experiențele și proclamațiile profetice. Dumnezeu l-a chemat să sufere mult în serviciu. Motivul pentru aceasta este că însuși Dumnezeu suferea. Oricât de dificil ar fi de conceput ideea că marele Iehova al Israelului simțea suferință și durere, totuși este incontestabil că el a suferit. Ni se spune că încă de la primul păcat comis de om, el a suferit în inima sa. (Geneza 6:6) Și el a suferit astfel și din cauza înstrăinării Efraimului, iar Biblia arată cu claritate această față a relației lui Dumnezeu cu fiii săi umani. Pentru a salva Israelul, el i-a trimis pe doi servi credincioși ai săi, Ilie și Elisei, pentru ca dezgustătoarea închinare la Baal să fie îndepărtată din țară și poporul să fie eliberat de ea. Însă, deși a făcut acest lucru, inima Israelul nu s-a apropiat deloc de Dumnezeu. Însă Dumnezeu nu a vrut să renunțe la ei și a încercat să le vorbească prin pledoaria profetului său.

5. Osea o iubea pe o femeie numită Gomer, fiica lui Diblaim. Nu se cunoaște nimic altceva despre familia ei, așa cum nu se știe nimic nici despre familia lui Osea. Iehova i-a spus lui Osea să-și ia de soție o prostituată și copii de prostituată, dându-i ca motiv faptul că Israelul se prostituase, prin faptul că se îndepărtase de Domnul. Se pare că Osea urma să se căsătorească cu Gomer, deși știa că ea urma să se dovedească infidelă. Lui Osea i s-a născut un fiu și, potrivit instrucțiunilor lui Iehova,

Cuprins

Osea i-a dat numele de Izreel. Numele Izreel face referire la o vale foarte roditoare. Însă aceasta fusese și scena multor vărsări de sânge și purta asupra ei amintirea răului pe care i-l făcuse Ahab lui Nabot.

6. Dumnezeu i-a spus lui Osea că sângele vărsat în Izreel trebuia răzbunat asupra casei lui Iehu și că urma să nimicească regatul Israelului. El a mai adăugat și că, în ziua aceea, va nimici Israelul în valea Izreelului. Orașul, care avea o reputație de belșug, urma să fie de atunci încolo o amintire de pustiire. – Osea 1:4

7. Mai târziu, profetului i s-a născut și o fată, iar Osea a fost instruit să o numească Lo-ruhama, care însemna că nu avea să i se mai arate îndurare casei Israelului, iar Dumnezeu a adăugat că îi va duce în captivitate. De îndată ce a fost înțărcată fiica lui Osea, Gomer a conceput din nou și a născut un fiu. El a fost numit Lo-ami. Dumnezeu spunea prin acest nume că Israelul nu mai era poporul său și că el nu era Dumnezeul lor.

8. Aceasta a fost o perioadă de mari suferințe pentru profet. Viața lui de familie, în loc să îi aducă bucurii, era un motiv permanent de tristețe și nefericire. Dar, ca un adevărat iubitor al Israelului și al lui Dumnezeu ce era, acestora li s-a adăugat și tristețea faptului de a ști că Dumnezeu însuși suferea din cauza infidelității poporului său și că Dumnezeu era privat de bucuria de a-i ști supuși și credincioși lui.

9. Indicând că urma să caute un alt popor în locul Israelului, popor care urma totuși să fie cunoscut sub numele de Israel, Dumnezeu spune: „Dar numărul fiilor Israelului va fi ca nisipul mării, care nu poate fi măsurat sau numărat, iar în locul unde li s-a spus: 'Voi nu sunteți poporul meu', acolo li se va spune: 'Voi sunteți fiii Dumnezeului celui viu.'" – Osea 1:10

10. Osea este chemat acum să îi vorbească poporului său. El trebuie să îi cheme pe nume, însă trebuie să li se adreseze cu Ammi și Ruhama, care înseamnă „poporul meu" și „cel care a primit îndurare". Aici se indică faptul că cei care au fost lipsiți de binecuvântarea legământului sunt acum chemați înapoi, și mai găsim aici și un apel urgent de a pleda în fața mamei (Gomer), ceea ce însemna că Dumnezeu urma să pledeze în fața poporului, pentru ca ei să renunțe la faptele lor rele.

11. Israelul nu a ascultat de glasul lui Osea. Ei nu au vrut să ia în seamă nici rugămințile lui Iehova, nici mesajul său de iubire și nici amenințările a ce urma să se întâmple, dacă își continuau calea neascultătoare și dezgustătoare. Nerecunoștința dusă la extrem i-a afectat. Nu a mai durat mult până când au apărut la orizont norii întunecați ai puterii asiriene și au adus întunericul în toată țara. Țara a fost pustiită, iar poporul din regatul nordic a fost luat captiv, pentru a nu mai fi niciodată restabilit în țara pe care le-o dăduse Dumnezeu strămoșilor lor și al cărui nume îl purtau.

12. Evenimentele profetice din viața de familie a lui Osea continuă. Datorită rugăminților lui Osea, Gomer se întoarce la el, iar viața lor de familie revine la normal, spre binecuvântarea și bunăstarea tuturor și spre binele copiilor lui Osea. Această situație tristă, fie în cazul lui Osea, fie în al lui Dumnezeu, dă ocazia exprimării de către Dumnezeu a unora dintre cele mai frumoase cuvinte spuse de el vreodată. Nu s-a putut să se aducă cele zece seminții ale Israelului la moștenirea lor după pustiire, însă Dumnezeu știe cum să-i aducă înapoi la el pe ai săi, și el își va duce la îndeplinire acest scop de împăcare cu ei la înviere , căci Cristos a fost făcut un blestem pentru oamenii care au păcătuit sub Lege, întocmai cu acest scop.

13. Vorbind despre cei care îi arseseră tămâie lui Baal, care se împodobiseră cu bijuterii în timp ce își căutau amanții idolatrii și care îl uitaseră și nu mai căutau să îi dea onoarea și gloria care i se cuvenea numelui său, Dumnezeu îi spune servului său, profetul: „ De aceea iată, o voi ademeni şi o voi duce în pustie, şi-i voi vorbi pe placul inimii ei." (Osea 2:14), adică prietenos și ca de la inimă la inimă. Iehova spune apoi cum va deschide o ușă de speranță pentru ea în valea Acor, și că ea va cânta atunci ca și în zilele tinereții ei, când a fost Israelul salvat din sclavia în Egipt. „ În ziua aceea,

Cuprins

zice Domnul, Îmi vei zice: „Bărbatul meu!” şi nu-Mi vei mai zice: „Stăpânul meu!”. (Osea 2:16) Urma să aibă loc o întoarcere la o relație apropiată, iar ipocrizia urma să rămână în urmă.

14. Infidela reîntoarsă acum va recunoaște relația ei cu Iehova și nu îl va mai vedea ca pe cineva adresat cu titlul de „Stăpân”. Binecuvântările care urmează sunt extrem de plăcute. Iehova spune: „ În ziua aceea, voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile, şi ele vor asculta pământul; pământul va asculta grâul, mustul şi untdelemnul, şi acestea vor asculta pe Izreel. Îmi voi sădi pe Lo-Ruhama în ţară, şi-i voi da îndurare; voi zice lui Lo-Ami: „Tu eşti poporul Meu!” Şi el va răspunde: „Dumnezeul meu!” – Osea 2:21-23

15. Cea mai importantă idee din acest articol pentru studentul în Biblie și pentru urmașul Domnului de astăzi este faptul că Israelul îi reprezintă pe cei care și-au neglijat obligațiile din cadrul legământului lor cu Dumnezeu și ascultarea de Isus Cristos ca și Cap al lor și care s-au închinat la Dumnezeu cu ajutorul idolilor crezurilor și instituțiilor lor, organizațiile lor religioase. Națiunea reprezintă organizațiile, iar poporul Israelului reprezintă poporul creștinătății, care a susținut acele organizații.

16. Am spus înainte că aceste lucruri din Israel sunt simboluri ale situației din ziua de azi. Profeția este adevărată. Regatul nordic, ce pretindea a i se închina lui Iehova cu ajutorul vițeilor de aur, fiind astfel idolatru în inima lui și susținând un sistem fals, care are mai degrabă scopul de a-i ține pe oameni la un loc decât de a-i învăța, și care nu are nici un respect pentru onoarea lui Iehova, este o imagine perfectă a situației de acum. Destrămarea regatului nordic a fost definitivă. Acesta nu a mai fost restabilit niciodată.

17. Aici este schițată religia organizată de astăzi și zilele din trecut. Marile sisteme sunt făcute de oameni, cu scopul de a-i furniza poporului o oarecare cale de închinare; majoritatea oamenilor nu se gândesc la acest lucru, spunând că clerul lor este plătit pentru acest serviciu. Aceste mari sisteme se îndreaptă acum spre distrugere, căci a venit timpul. Ele vor fi șterse de pe fața pământului, așa cum a fost șters și regatul nordic al Israelului. Dar așa cum poporul Israelului a fost totuși obiectul îndurării lui Iehova, tot așa și oamenii din creștinătate care au fost induși în eroare descoperă că, deși Dumnezeu distruge lucrurile la care s-au închinat ei, și și-a arătat nemulțumirea față de toți cei care au susținut aceste instituții , în ciuda cunoștinței dobândite, totuși el le arată îndurare, din acelaşi motiv pentru care i-a arătat îndurare Israelului. Oamenii au binecuvântarea jertfei de răscumpărare a lui Isus Cristos, oferită pentru toți și acceptată de Dumnezeu pentru toți. Creștinătatea nu va fi niciodată restabilită, însă oamenii vor avea ocazia de a se împăca cu Dumnezeu. Unii își vor opri pașii înainte de a fi prea târziu ca să primească prezentele binecuvântări, însă majoritatea celor care au susținut „Babilonul” vor avea această ocazie în împărăția lui Cristos.

18. Dumnezeu va arăta cea mai mare compasiune și iubire pentru cei care au fost cândva ai săi, dar care s-au lăsat înșelați. Dumnezeu spune următoarele cuvinte despre aceștia, prin intermediul lui Osea: „Voi fi ca roua pentru Israel:... Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat!” După ce vor renunța la crezurile lor, aceștia se vor întoarce la Iehova pentru a i se închina în sinceritate și adevăr. – Osea 14:5,4.

Întrebări de studiu

1,2. Care au fost cei trei profeți contemporani cu Osea? În timpul domniei căror regi au profețit ei? Care sunt cele două motive aparente care explică de ce au profețit acești patru oameni în același timp? Unde locuia Osea? Cui i se adresează profeția sa?

Cuprins

3,4. Comparați și arătați contrastul dintre situațiile celor două împărății, ale Israelului și Iudeei, din timpul când a fost făcută profeția lui Osea. Ce dovadă scripturală avem care arată faptul că Iehova Dumnezeu însuși a suferit din cauza păcatelor poporului său?

5-11. Arătați cum a fost afectată viața de familie a lui Osea, pentru a ilustra eșecul Israelului de a trăi la înălţimea legământului lor cu Iehova Dumnezeu. Ce pedeapsă a primit regatul nordic în cele din urmă? Care dintre marile puteri ale lumii a fost folosită în acest scop?

12-14. În ce fel a simbolizat Dumnezeu restabilirea finală a Israelului la o relație apropiată cu el? De ce va fi o singură împărăţie după această restabilire?

15,16. Cum se aplică acest studiu zilelor noastre și celor ce se declară creștini? Ce reprezenta regatul nordic al Israelului? Ce a simbolizat soarta lui în ceea ce privește sistemele religioase făcute de oameni din zilele noastre?

17,18. În ce mare criză se găsesc astăzi sistemele religioase ale oamenilor? Arătați care este deosebirea dintre oameni și sisteme. Ce se va întâmpla cu popoarele creștinătății atunci când sistemele lor vor fi distruse? În ce mod va fi făcut acest lucru? Ce îi împiedică acum pe cei mai mulți oameni să i se închine lui Iehova Dumnezeu? Când se vor întoarce ei la el, primindu-și binecuvântările?

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Octombrie 1927** **Nr. 20**

La convenţia internaţională a Studenţilor Bibliei, ţinută la Toronto, Canada în perioada 18-25 iulie, în ziua de sâmbătă 24 iulie a avut loc adunarea deschisă publicului. La acea adunare, vorbitorul a citit întâi o rezoluţie înaintea convenţiei şi apoi a vorbit în sprijinul rezoluţiei. Atât rezoluţia cât şi discursul de susţinere sunt redate mai jos:

Rezoluţie - pentru oamenii din creştinătate

1. Studenţii Internaţionali ai Bibliei adunaţi în convenţie generală trimit salutări:

2. În calitate de creştini şi de martori ai numelui lui Iehova Dumnezeu considerăm că este privilegiul şi datoria noastră să vă atragem atenţia în legătură cu următoarele fapte vitale:

3. UNU: Dumnezeu a făcut de un sânge toate popoarele şi toate naţiunile oamenilor pentru a locui împreună pe pământ şi a dat drepturi egale la toţi oamenii. Deci nu există nici un motiv sau scuză ca o naţiune să ducă război împotriva alteia.

4. DOI: Cele mai proeminente naţiuni ale lumii pretind să fie creştine şi la un loc ele formează „creştinătatea" sau aşa numita „creştinătate organizată". Oamenii responsabili pentru afirmaţia că acestea sunt naţiuni creştine sunt clericii din diversele denominaţii creştine care se numesc după Cristos, dar care de fapt l-au renegat. Scopul pentru care ele pretind că aceste naţiuni sunt creştine este pentru a-i convinge pe oameni să creadă că aceste naţiuni, deşi militariste şi crude, sunt reprezentate lui Dumnezeu şi ale Fiului său Cristos pe pământ. Asemenea afirmaţii sunt frauduloase şi false şi îndepărtează minţile a milioane de oameni cinstiţi de la Dumnezeul adevărat şi de la Cristosul lui. Conducătorul invizibil al naţiunilor „creştinătăţii" sau aşa numita „creştinătate organizată" este Satan, Diavolul, care a zămislit planul de a forma „creştinătatea organizată" pentru a înşela oamenii şi a-i ţine supuşi lui şi ajutoarelor lui.

5. Naţiunile au dreptul la auto-guvernarea exercitată de popor pentru bunăstarea tuturor, dar în loc ca ele să se bucure de asemenea drepturi, o mică minoritate este la conducere. Puterea monetară a lumii a fost concentrată în mâinile câtorva, ce poartă numele de magnaţi şi aceştia la rândul lor au corupt pe bărbaţii care fac şi execută legile naţiunilor, iar clerul necredincios şi-a unit de bună voie forţele cu magnaţii şi cu politicienii profesionişti şi această alianţă nelegiuită constituie puterea guvernatoare care conduce oamenii. Mulţimea de oameni, acţionând din neînţelegerea faptelor adevărate au ridicat, au purtat, au susţinut şi au menţinut „creştinătatea organizată". Fără sprijin din partea oamenilor de rând, alianţa nelegiuită care formează „creştinătatea organizată" nu ar putea rezista mult timp.

6. TREI: Timp de secole privilegiile de care s-au bucurat bărbaţii au fost cu totul inegale şi nedrepte. Mulţimile au produs bogăţiile lumii, dar au fost pe nedrept lipsite de roadele muncii lor. Conducătorii „creştinătăţii" în loc să-i înveţe pe copiii oamenilor doctrinele lui Cristos, pe care pretind că îl urmează, îi învaţă să-i asasineze pe semenii lor. Acum conducătorii amestecă oamenii obişnuiţi cu armata, pentru a-i face pe toţi oamenii să fie incluşi în marea lor maşină de război şi

Cuprins

supuşi acesteia. Prin legi nedrepte oamenii obişnuiţi, contrar voinţei lor, au fost obligaţi să poarte războaie între ei, ceea ce a dus la multă durere şi suferinţă, la multe inimi zdrobite şi milioane de morminte timpurii. „Creştinătatea organizată” s-a făcut că nu aude cererile şi rugăminţile oamenilor pentru scăpare, şi acum strigătele celor asupriţi au ajuns la urechile lui Iehova Dumnezeu şi a sosit vremea ca el să dea oamenilor izbăvire şi libertate.

7. PATRU: Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, Prietenul şi Binefăcătorul oamenilor. El a aşezat acum pe tron pe Fiul său iubit şi comandă oamenilor pământului să-l audă şi să-l respecte pe cel ce este Împăratul de drept al pământului.

8. CINCI: Regii şi conducătorii pământului, anume cei ce formează alianţa nelegiuită de mai sus, au fost anunţaţi cum se cuvine că Dumnezeu şi-a trimis Împăratul pe tron şi că împărăţia lui este aproape, dar ei refuză să înţeleagă sau să dea atenţie şi continuă să meargă în întuneric. De aceea Dumnezeu a decretat şi a declarat că se va abate asupra lumii o vreme de necaz cum nu s-a mai văzut şi că în timpul acelui necaz „creştinătatea” sau aşa numita „creştinătate organizată” şi întreaga organizaţie a lui Satan va fi distrusă, iar Isus Cristos, Împăratul neprihănit, îşi va prelua autoritatea şi controlul complet şi va binecuvânta popoarele pământului.

9. ŞASE: Trebuie să fie acum evident pentru toţi oamenii care gândesc că scăparea, mângâierea şi binecuvântarea atât de căutate de ei, nu vor veni niciodată prin sistemul injust al „creştinătăţii”, adică prin „creştinătatea organizată” şi că, deci, nu există vreun motiv să fie susţinut mai departe acel sistem ipocrit şi asupritor. În aceste ceasuri de confuzie, Iehova Dumnezeu încurajează oamenii să abandoneze şi să părăsească pentru totdeauna „creştinătatea” sau „creştinătatea organizată”, să îi întoarcă spatele definitiv, deoarece este organizaţia Diavolului şi să nu o sprijine în nici un fel. Oamenii să dea devotamentul inimii lor în întregime lui Iehova Dumnezeu, Împăratului şi împărăţiei lui şi să primească libertate deplină şi binecuvântările pregătite de Dumnezeu.

10. ŞAPTE: Timp de 4000 de ani dorinţa dragă evreilor a fost pentru împărăţia mesianică a lui Dumnezeu. Timp de 19 secole acea împărăţie a fost speranţa creştinilor. Acum este aproape. Fidel promisiunii sale, Dumnezeu cu şi prin domnia lui Isus Cristos va ridica poverile oamenilor, îi va elibera de războaie, escrocherii şi asuprire, de boală, suferinţă şi moarte şi le va da un guvern neprihănit, plus binecuvântarea păcii veşnice, prosperitate, viaţă şi fericire.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1-5. De ce nu există nici o scuză pentru război? Care sunt principalele națiuni responsabile pentru război? De ce s-au considerat aceste națiuni creștine? Ce efect a avut această afirmație asupra a milioane de oameni cu inima sinceră? Cine a fost și este conducătorul invizibil al „creștinătății”? Ce formă de guvernare a instituit el pe tot cuprinsul globului? Enumerați cei trei factori care compun elementul guvernant al lumii.

6,7. Ce a făcut ca biserica de stat din regatul de nord să devină un sistem al ipocriziei și înșelătoriei? În ce măsură au fost masele de oameni părtașe la afacerile lumii? Ce au fost ele învățate să facă? Ce înseamnă expresia „mașină de război”? Ce mari eforturi se depun acum pentru a-i supune mașinii de război popoarele? Care este singura sursă de la care pot primi popoarele alinare? Ce măsuri se iau în prezent pentru a le aduce acea alinare?

8-10. Ce avertisment li s-a dat celor responsabili pentru actuala situație a lumii? Ce efect a avut acesta? Care va fi rezultatul? Ce mesaj trebuie să ajungă acum la popoarele lumii? La ce se referă expresia „Împărăția mesianică”? Ce binecuvântări le va aduce aceasta popoarelor?

LIBERTATE PENTRU POPOARE

Dumnezeu a făcut de un sânge toate naţiunile oamenilor, pentru a locui împreună pe pământ şi a dat drepturi egale la toţi oamenii. Ştiind dinainte influenţa malefică ce se va face simţită asupra tuturor guvernelor oamenilor, Dumnezeu a prevestit că o mică minoritate avea să conducă şi să oprime marea majoritate şi că în timpul acelei perioade de oprimare şi suferinţe oamenii îşi vor dori libertate şi un guvern neprihănit, condus pentru bunăstarea tuturor. El a prevestit că strigătele oamenilor vor urca la Dumnezeu, că la timpul cuvenit le va auzi şi că îi va salva pe oameni de asupritori, dându-le libertate deplină şi un guvern neprihănit sub care să se bucure de pace, prosperitate şi de binecuvântarea vieţii. De aceea şi-a făcut profeţii să scrie despre vremurile prezente următoarele cuvinte: „Domnul... Şi-a pregătit scaunul de domnie pentru judecată. El judecă lumea cu dreptate, judecă popoarele cu nepărtinire." (Psalmi 9: 7 – 9) şi „împăratul va împărăţi cu dreptate, şi voievozii vor cârmui cu nepărtinire."- Isaia 32: 1

2. Numai prin voia Domnului poate libertatea ajunge la oameni. Vremea cuvenită a lui Dumnezeu a venit, când popoarele de pe pământ trebuie să cunoască adevărul legat de cauza suferinţelor şi leacul împotriva acestora. Toţi creştinii adevăraţi îşi fac acum datoria ca să spună aceste lucruri oamenilor, ca numele Domnul să fie slăvit şi ca oamenii să ştie că eliberarea lor este aproape.

„CREŞTINĂTATEA"

3. Cele mai proeminente naţiuni ale lumii spun că formează împreună „creştinătatea". Prin această titulatură, conducătorii susţin că sunt creştini, având şi practicând credinţă în Dumnezeu şi în Cristos, iar guvernele lor formează la un loc „creştinătatea organizată" . Afirmaţia este nu doar falsă, ea este şi frauduloasă şi ipocrită. Prin asemenea afirmaţii false şi ipocrite, mulţimi de oameni au fost îndelung ţinute în robie şi au fost private de drepturile şi privilegiile lor normale. A sosit vremea cuvenită a lui Dumnezeu ca aşa numita „creştinătate organizată", să stea înaintea oamenilor în lumina ei adevărată.

4. Există o creştinătate adevărată, compusă din bărbaţi credincioşi şi femei credincioase, care, uitând de sine urmează paşii lui Cristos. Există un sistem organizat numit „creştinătate", care este fals şi este un instrument de asuprire mânuit de Diavol . Iehova , prin Cristos, a stabilit adevărata creştinătate pe pământ şi, în zilele apostolilor, aceasta s-a dezvoltat. Câţiva bărbaţi ambiţioşi, influenţaţi şi îndrumaţi de Satan, au pângărit adevărata creştinătate; şi acţiunile lor condamnabile au transformat creştinătatea, aşa cum este ea înţeleasă în general, în ceva rău mirositor pentru oamenii oneşti. Prin gura profetului său Ieremia, Dumnezeu a prevăzut exact că aşa se va întâmpla. (Ieremia 2:20) Iată ce a scris Ieremia despre cei ce profesează creştinismul: „ Te sădisem ca o vie minunată şi de cel mai bun soi: cum te-ai schimbat şi te-ai prefăcut într-o coardă de viţă sălbatică??" - Ieremia 2:21

5. „Creştinătatea organizată" sau „creştinătatea" de astăzi, este organizaţia lui Satan, care defilează în mod fraudulos sub numele lui Cristos. La începuturile istoriei omenirii, Diavolul i-a făcut pe oameni să se cheme după numele Domnului, aducând astfel ocară lui Dumnezeu . Tot Diavolul i-a făcut pe oamenii ambiţioşi şi egoişti să organizeze şi să ducă mai departe ceea ce noi numim astăzi „creştinătatea organizată". Scopul lor este de a înşela popoarele, de a le îndepărta de la adevăratul Dumnezeu şi de a le menţine aservite unui sistem de guvernare egoist şi lipsit de neprihănire, al cărui stăpân invizibil este Satan. (2 Corinteni 4: 3, 4) Un guvern care se opune mulţimilor de oameni obişnuiţi şi care acordă favoruri speciale celor bogaţi, este un guvern lipsit de

neprihănire şi, de aceea, reprezintă o naţiune fără Dumnezeu . Dacă este să spunem adevărul, un asemenea regim nu poate fi împărăţia lui Cristos sau „creştinătate”. De aceea, este evident că atunci când numele lui Cristos este dat unui guvern murdar şi opresiv, numele este folosit în mod fraudulos şi pentru un scop mârşav.

CINE CONDUCE

6. Regii şi preşedinţii naţiunilor nu sunt de fapt conducătorii. Ei sunt oameni obişnuiţi care ocupă poziţiile respective şi care nu sunt decât nişte simboluri ale conducerii. Puterea conducătoare aflată în spatele poziţiei de autoritate, care modelează calea pe care merg naţiunile „creştinătăţii” este Satan Diavolul. El este duşmanul lui Dumnezeu şi duşmanul şi asupritorul oamenilor. Instrumentele invizibile ale lui Satan sunt acei oameni egoişti care se unesc şi formează un sistem de guvernare care conduce popoarele şi le controlează. Cele trei clase de oameni care constituie aceste puteri guvernante sunt: mari oameni de finanţe, numiţi „marile afaceri”, politicienii de profesie, numiţi „oameni de stat” şi clerul ortodox, numit „conducătorii religioşi”, care confecţionează religia şi o difuzează.

7. Aceste trei clase, în combinaţie, constituie mica minoritate conducătoare. Desconsiderând obligaţiile ce le revin, oamenii egoişti care formează minoritatea conducătoare au trăit după capriciile lor şi fără grijă, pentru propria lor plăcere şi pe socoteala mulţimilor. Un timp îndelungat popoarele i-au dus în spate şi i-au susţinut, cu preţul multor suferinţe şi necazuri. Acum eu vă supun atenţiei mărturia propriului lor martor, care dovedeşte dincolo de orice îndoială că aşa numita „creştinătate organizată” este un jaf şi o înşelătorie, un mare sistem de opresiune şi o ameninţare pentru bunăstarea generală a popoarelor.

MAREA FINANŢĂ

8. Mulţimile, cu sudoarea lor, produc bogăţia lumii. Marii magnaţi sunt puţini ca număr, dar mari ca putere. Ei nu produc avuţie, ci o obţin prin fraudă şi înşelătorie practicată asupra oamenilor şi apoi o folosesc pentru plăcerile lor nelegiuite şi pentru a asupri mulţimea, pentru a-i ţine sub control. Marea finanţă stabileşte preţul la care producătorul trebuie să vândă distribuitorului şi, de asemenea, stabilesc preţurile exorbitante pe care consumatorul trebuie să-l plătească distribuitorului. Marea finanţă a stabilit lanţuri de magazine peste „creştinătate”; şi producătorul trebuie să vândă acestor magazine la un preţ ridicol de mic dacă vrea să vândă ; iar magazinele, la rândul lor vând consumatorului la preţuri exorbitante, pe care dacă acesta nu le plăteşte moare de foame. Producătorul primeşte puţin, consumatorul plăteşte mult şi marii magnaţi, care nu produc nimic, culeg profituri enorme şi nerezonabile. Rezultatul este că micul comerciant este sărăcit, lanţurile de magazine îşi scot afacerea, iar oamenii plătesc facturile.

9. Statisticile financiare din biroul Trezoreriei Statelor Unite scot la iveală faptul că într-un an (1919), 17 fabrici de produse din lână au făcut un profit net de 100% din capital; corporaţiile care operează fabricile de conserve, cele care conservă fructele şi legumele produse prin munca grea a altora, într-un singur an au făcut un profit de 2932%, magazinele de îmbrăcăminte au făcut într-un an un profit de 9826%, iar trustul de aluminiu, cu un capital de doar 20.000 de dolari într-un an (1923) a făcut un profit de 1000%.

10. Bogăţia Americii creşte în mod constant, dar astăzi ţara are cu 524 de bănci mai puţin decât acum şase ani. Cele mari le înghit pe cele mici. „Marea finanţă” ne acaparează pe toţi. Kirby Page este autoritatea care a afirmat că 20.000 de oameni controlează practic toate băncile, toate trusturile

Cuprins

şi toate afacerile din America. Citez din Samuel Untermeyer, distinsul avocat american, care mult timp i-a reprezentat pe „Marii Afacerişti”:

11. În ultimii cinci, zece ani, a existat o mai mare concentrare de Putere Monetară ...decât în ultimii 50. Cel mai probabil, procesul de absorbţie va continua până când câteva grupuri...vor domina în mod absolut situaţia financiară a ţării. S-a ajuns ca mai puţin de 10 oameni din New York să deţină practic controlul a minim 75% din depozitele marilor trusturi şi ale băncilor din oraş, cât şi ale instituţiilor aliate din diverse părţi din ţară.

12. Comisia Federală de Comerţ din America în anul 1922 a publicat că şase companii, pe atunci controlau o treime din energia hidraulică a ţării, opt corporaţii controlau peste trei sferturi din minele de antraciţi, două corporaţii controlau majoritatea zăcămintelor de fier.

13. Aceste corporaţii fără inimă profită de vieţile fiinţelor omeneşti. Pentru ei viaţa omului este doar pentru a fi folosită în scopurile lor egoiste. De curând s-a dezvăluit că 40% din laptele vândut în oraşul New York este subţiat şi aceasta cu complicitatea Casei de Sănătate. Este apoi vândut celor săraci, iar pruncii şi bolnavii suferă din această cauză, pe când profitul obţinut din vânzare este foarte mare.

14. Aceste cifre le dau numai cu privire la America. Alte naţiuni din „creştinătate” sau din „creştinătatea organizată” sunt la fel sau chiar mult mai rău. În toate naţiunile „creştinătăţii” minoritatea este favorizată ,pe când marea majoritate este oprimată şi suferă.

OAMENII DE STAT

15 . Aşa numiţii oameni de stat din toate naţiunile sunt cei ce deţin funcţiile şi se hrănesc din troaca publică, fără să producă bineînţeles nimic. Slujbele lor depind bineînţeles de ascultarea faţă de marea finanţă. De fapt, marea finanţă este coloana vertebrală a aşa numitei „creştinătăţi organizate” şi puterea şi influenţa ei a corupt pe politicienii din toate naţiile. Politicienii sunt cei ce fac şi întăresc legile.

16. Înainte de ultimul Congres american, o lege urma să se promulge pentru construirea unui mare baraj la Boulder Canyon pe râul Colorado, cu scopul de a recupera milioane de acri de pământ arid, producând energie electrica spre folosul oamenilor. Josiah T. Newcomb, avocatul Marii Afaceri care se opunea legii a declarat:

„Eu reprezint o investiţie de nouă miliarde de dolari şi noi nu vrem ca guvernul să intre în afacerea cu energie la Boulder. Legea nu are nici o şansă să treacă. Aşa cum e acum nu va trece”.

17. Nu a trecut. Peste 120 de milioane de americani nu pot recupera zonele aride din deşert ca să producă energie electrică pentru folosul propriu, fără încuviinţarea câtorva oameni fără inimă cunoscuţi ca „Marea Afacere”. Aceasta bandă de tâlhari fac parte din aşa numita „creştinătate organizată.”

18. Mâna coruptă a „Marii Afaceri” s-a aşezat şi peste oamenii din înalte poziţii politice şi a corupt toate ramurile din toate guvernele „creştinătăţii”. Senatorul Reed din Senatul Statelor Unite, a declarat de curând într-un discurs public: „A venit vremea ca oamenii să se ridice şi să scape de lepra corupţiei, care s-a răspândit în capitala naţiunii”

19. Oamenii desfăşoară un fel de alegere, care se presupune că are rolul selectării celor ce îi vor servi pe oameni. Dar majoritatea acestor oameni de stat politici sunt aleşi şi controlaţi de influenţa josnică a „Marii Afaceri” Citez din d-l Judecător Ford, aflat mult timp în viaţa publică şi o autoritate în materie:

20. „Din observaţiile mele am văzut că corporaţiile de servicii publice, tramvaiele, telefoanele, îndeosebi companiile de curent electric sunt cele mai prolifice surse de corupţie politică în stat. Ele sunt mai legate direct de favoruri guvernamentale decât oricine altcineva şi într-adevăr profiturile companiilor lor vin din privilegiile speciale pe care şi le procură şi le deţin de la guvernele de stat şi cele municipale. În perioada când eram la Albany, aceste corporaţii îşi desfăşurau mârşavele afaceri de corupere a reprezentanţilor poporului atât de pe faţă că şi cineva orb şi surdo-mut ar fi putut afla ce se întâmplă. Nu că s-ar fi putut găsi împotriva lor dovezi incriminatorii. Erau prea abili pentru aşa ceva. Dar fiecare persoană publică ştia cu siguranţă ce se întâmplă acolo, din punct de vedere moral, şi în conversaţii particulare se vorbea în mod deschis de aceste lucruri. Aceste corporaţii care oferă servicii publice poluează însăşi fântâna virtuţii publice; ele ne pătează funcţionarii publici, ele subvenţionează organizaţiile politice pentru propriilor lor scopuri. Toate puterile guvernamentale sunt supuse scopurilor lor josnice; şi guvernarea pentru popor, în numele lui şi de către acesta devine o batjocură."

21. Chiar şi tribunalele sunt corupte de către „Marile Afaceri". Când „Marea Afacere" se luptă contra omului de rând, oamenii nu au nici o şansă la tribunal. Cuvintele d-lui Untermeyer sunt grăitoare în această privinţă:

22. „Nicăieri în plămada societăţii noastre nu este discriminarea dintre bogaţi şi săraci aşa de evidentă omului de rând ca la baroul de justiţie. Acolo unde ar trebui să fie cea mai mică...Banii îţi asigură avocatul cel mai abil şi isteţ...Evidenţe pot fi găsite din orice sursă. Săracul trebuie să se lipsească de aceste avantaje."

23. Când „Marile Afaceri" doresc să-şi mărească puterea şi războiul pare să fie avantajos intereselor lor egoiste, ele nu ezită să provoace războaie între popoarele diverselor naţiuni. La cererea „Marii Finanţe" politicienii decretează legile necesare înrolării, prin care oameni de rând din toată „creştinătatea" sunt forţaţi să se omoare între ei, în timp ce reprezentanţii „Marilor Afaceri" şi aliaţii lor se ascund în vizuini. Când războaiele se încheie, milioane de oameni de rând dorm în ţărână şi, în scurta perioadă de sânge şi carnagiu, mai apare o recoltă de milionari, urmată de o şi mai mare nelegiuire între politicieni. Legat de acest subiect este citat un membru al Senatului American, d-l Norris, ca spunând următoarele:

24. *„Tinerilor noştri, care s-au dus cu milioanele în acea orgie a crimei, li s-a promis o stare de lucruri nouă şi mai bună. Iată că după zece ani ei pot vedea privilegiile speciale ale unora şi puterea banului mai ferm ca niciodată, întronate în scaunele celor puternici. Pentru miile de tineri morţi, pentru miliardele cheltuite, pentru milioanele de inimi zdrobite, cu ce ne-am ales? Avem corupţie politică aşa cum înainte nici nu visam*."

25. Aceşti politicieni fără conştiinţă, pângăriţi de „Marile Afaceri", împreună cu asupritorii poporului, constituie parte din „creştinătatea organizată" sau aşa numita „creştinătate", care conduce şi controlează poporul.

CLERUL

26. Cine sunt cei responsabili pentru numirea guvernelor aspre, crude şi paternaliste ale „creştinătăţii" sau ale „creştinătăţii organizate"? Vă răspund: Clerul diferitelor denominaţii. Dornici să primească aprobarea şi aplauzele oamenilor şi să trăiască o viaţă de huzur şi confort, ei s-au aliat cu „Marile Afaceri" şi cu politicienii profesionişti. Clerul se prezintă oamenilor ca reprezentanţii lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi cu ipocrizie îi fac pe oameni să creadă că sunt creştini, în timp ce ei merg exact contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Isus a declarat că Satan Diavolul este prinţul sau

Cuprins

conducătorul pământului şi că este inamicul lui Dumnezeu. (Ioan 14: 30) şi în 2 Corinteni 4: 3, 4 este scris că Satan este dumnezeul acestei lumi nelegiuite.

27. Lumea înseamnă forme organizate de guvernământ, sub supravegherea stăpânirii invizibile a lui Satan, Diavolul. În Cuvântul lui Dumnezeu stă scris: (Iacov 4: 4) că „Cel ce este prieten cu lumea, este duşmanul lui Dumnezeu". Clerul, în mod voluntar, a devenit parte din lume şi prieten cu aceasta, deci duşmanul lui Dumnezeu şi al lui Cristos şi inamicii şi opresorii oamenilor de rând. Ei îşi spun lor şi aliaţilor lor „Marile Afaceri" şi politicienilor de profesie „creştinătatea organizată" sau „creştinătatea" şi au tupeul să zică că aceştia conduc prin drept divin.

28. În Cuvântul lui Dumnezeu, adevărata religie este definită în următoarele cuvinte: „a vizita pe orfanii şi pe văduvele aflate la necaz şi a se ţine nepătat de lume". Contrar cu această declaraţie clară a Cuvântului lui Dumnezeu, clerul nu numai că nu mângâie pe văduvă şi pe orfan, dar îndeamnă la război, predică bărbaţilor din tranşee că trebuie să moară şi, de aceea, fac milioane de văduve şi, în plus, milioane de copii fără tată. În loc să rămână nepătaţi de lume, ei sunt literalmente acoperiţi de petele lumii, deoarece fac parte din ea. În Războiul Mondial recent, clădirile bisericilor erau centre de recrutare şi aproape toţi preoţii sprijineau vărsarea de sânge uman. Din acest motiv Dumnezeu, prin profetul său, zice despre şi legat de ei acum: „Până şi pe poalele hainei tale se află sângele sărmanilor nevinovaţi pe care nu i-ai prins făcând nici o spargere." (Ieremia 2: 34) Ce clasă de oameni poartă haine cu poale, în afara predicatorilor sau clerului? Ei sunt vinovaţii!

29. În acest context, vă prezint următoarele fapte indiscutabile: „Amiralul Fiske, în timpul războiului a zis: Religia creştină exercită în această clipă o influenţă puternică, nu către pace ,ci către război." Secretarul de război Lane a spus: „Războiul nu ar fi putut fi câştigat fără sprijinul bisericii".

30. Cristos, al cărui nume aceşti clerici l-au luat în mod fraudulos şi după care s-au numit creştinătatea organizată", a spus: „Să nu omori". Dar clerul este cel mai înfocat susţinător al războiului şi ei sunt cei mai vehemenţi şi răzbunători în declaraţiile lor împotriva semenilor lor. Înainte ca America să intre în Războiul Mondial, s-au ţinut în oraşul New York alegeri pentru primar. Unul din candidaţi se opunea intrării Americii în război. Eminentul cleric Dr. Van Dyke, cu acea ocazie a spus: „Eu aş spânzura pe cineva, indiferent că este sau nu candidat la primărie , care ridică vocea pentru a protesta pentru intrarea Americii în război." Aceasta este o mostră a lecţiilor de religie de la „creştinătatea organizată".

31. Reverendul Chas. Gauster, de la amvonul său din America, „sprijină organizarea unei asociaţii care să-i linşeze pe cei ce nu se scoală în picioare atunci când se cântă imnul american."

32. Clerul din Germania a spus oamenilor că ei îl reprezintă pe acelaşi Dumnezeu şi acelaşi Cristos ca şi clerul englezesc sau american. Deşi Cristos este Prinţul Păcii şi se opune uciderii, clerul german şi-a încurajat cetăţenii să ucidă în cel mai nemilos mod pe oamenii de rând din armatele aliate ale Marii Britanii. La fel, clerul britanic şi cel aliat lor a îndemnat la uciderea poporului german şi a aliaţilor lor, iar clerul din ambele tabere a încercat să-i facă pe oameni să creadă că ei sunt creştini. Ca dovadă că preoţimea este parte din lume şi că este aliată cu „Marile Afaceri" care pornesc războaie, voi citi declaraţia Reverendului George Parkin Atwater, anume:

33. Reprezentantul deplin al bisericii americane în Franţa este armata Statelor Unite de acolo. Da, o armată cu tunuri, arme, mitraliere şi instrumente de distrugere. Militantul bisericii, trimis, echipat moral, împuternicit şi încurajat, aprobat şi binecuvântat de către biserica de acasă. Armata este biserica în acţiune, cea care transformă voinţa bisericii în fapte, cea care exprimă prin lovituri zdrobitoare judecăţile morale ale ei. Venerarea se găseşte în tranşee, ca şi posturile şi sărbătorile; rugăciunile sunt prin fapte, iar corul este în bubuitura de tun şi în zgomotul palpitant al mitralierelor.

34. Dr. Newell Dwight Hillis, pastor la biserica Plymouth din Brooklyn, a fost unul din cei mai vehemenţi susţinători ai intrării Americii în Războiul Mondial. A acţionat el prin autoritatea lui Cristos? Nu, nu este stilul lui Hillis. Asociaţia Bancherilor Americani l-a însărcinat ca misionar în

Europa. El a făcut ce i-a cerut acea asociaţie financiară, lipsită de inimă şi milă. El pregătea predicile date de sute de mii de alţi pastori din America, predici care susţineau războiul, îndemnându-i pe tineri în tranşee şi pe oameni să cumpere obligaţiuni.

35. Dr Hillis nu era mulţumit doar cu încurajarea bărbaţilor să meargă în ghearele morţii, ceea ce îi aducea simbria de la Asociaţia Bancherilor Americani, ci îşi ducea răutatea până la extrem. Când războiul se încheiase, în loc să viziteze văduvele şi orfanii şi să le aducă mângâiere, aşa cum poruncise Cristos, Hillis, încă având suflarea răzbunării sângelui împotriva unor oameni fără noroc şi neajutoraţi, a scris:

36. ,,Societatea s-a organizat împotriva şarpelui cu clopoţei şi a febrei galbene. Păstorii au intrat într-o conspiraţie să-i extermine pe lupi. Casa de sănătate şi-a propus să eradicheze tifoida, holera şi ciuma. Cei ce îşi iubesc semenii au devenit în sfârşit lipsiţi de speranţă în ce priveşte poporul german. Aceştia nu au mai multe în comun cu civilizaţia din 1918 decât are un urangutan, o gorilă, un Iuda, o hienă, un instrument de tortură sau un cuţit de scalpat în mâna unui sălbatic. Aceste brute trebuie alungate din societate...În puţin timp va fi ţinută o adunare a chirurgilor din ţară. O copie a invitaţiei preliminare se află în faţa mea. Planul ce va fi discutat se bazează pe o lege a statului Indiana. Această lege autorizează o comisie naţională a chirurgilor să folosească asupra criminalilor şi idioţilor incurabili noua metodă nedureroasă de sterilizare a bărbaţilor . Aceşti chirurgi se pregătesc să susţină o conferinţă mondială pentru a discuta sterilizarea a zece milioane de soldaţi germani şi segregarea femeilor lor, ca atunci când dispare această generaţie de nemţi oraşele civilizate, statele şi rasele umane să poată scăpa de acest cancer îngrozitor care trebuie înlăturat din corpul societăţii."

37. Nici un general, nici un om de armată sau căpetenie nu a rostit asemenea cuvinte diabolice şi ticăloase ca cele scrise de Hillis.

38. Aceşti clerici sunt cei care, cu feţe smerite şi cuvinte făţarnice, spun oamenilor că sistemul lor de asuprire şi crimă îl reprezintă pe Cristos pe pământ, adică formează „creştinătatea organizată" sau „creştinătatea". Ei au ponegrit numele lui Dumnezeu şi al lui Cristos.

39. Câţiva oameni ultra egoişti formează „Marile Afaceri" şi ei controlează comerţul mondial. Ei fac asta cu puterea banilor smulşi fără drept din mâna mulţimii de truditori. Ei controlează alegerile, pentru că politicienii aleşi sunt cei ce decretează şi impun legile aşa cum vor. Ei deţin şi controlează presa publică şi scot numai ce vor ei să citească oamenii. Această prelegere pe care o ţin nu va fi publicată de ei, deoarece nu vor să o audă oamenii. Radioul pe care Dumnezeu l-a dat pentru folosul popoarelor, aceleaşi interese egoiste încearcă acum să-l controleze

40. Aceeaşi putere controlează clerul şi îl foloseşte în scopuri egoiste. În vreme de război ei folosesc clerul ca ofiţeri de recrutare, pentru a-i grăbi pe oameni în ghearele morţii. Aceasta este alianţa nelegiuită care,cu ipocrizie, îşi zice după numele lui Cristos şi care i-a făcut pe oameni să creadă că este expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Din contră, Scriptura declară această alianţă nelegiuită ca făcând parte din Babilon şi din organizaţia Diavolului. Toate naţiunile au fost orbite, îmbătate fiind de reprezentările şi învăţăturile ei false.

41. Acum alianţa nelegiuită duce o campanie sistematică să unească pe oamenii de rând din toată „creştinătatea" în mari organizaţii militare. Sloganul fals al Război Mondial era că „va face ca democraţia să fie în siguranţă în lume". Orice om întreg la minte ştie că războiul a distrus democraţia. „Marile afaceri" şi aliaţii lor acum speră să ţină omul de rând în supunere, făcându-l parte a maşinii de război aspră şi crudă. Reuşind Diavolul, în veselia-i demonică şi spre ocara lui Dumnezeu şi al lui Cristos ar spune: „Iată creştinătatea sau creştinătatea organizată".

PURTĂTORII POVERILOR

42. Alianţa nelegiuită numită „creştinătate” sau „creştinătatea organizată”, depinde pentru sustinere şi menţinere de mulţimea de oameni de rând. Ea îi jefuieşte pe oameni şi îi fură de drepturile lor meritate şi de roadele muncii lor oneste. Fără ca mulţimea de oameni să-şi fi dat acordul, cei săraci sunt forţaţi să-şi omoare semenii, fără vreun motiv întemeiat. Această „creştinătate organizată”, numită fraudulos astfel, a făcut ca omul de rând să poarte poveri uriaşe de taxe injuste, ca cei puţini să trăiască destrăbălat şi nesăbuit. A făcut ca oamenii să poarte povara războaielor ca cei puţini să-şi poată satisface dorinţele egoiste.

43. Mulţimea celor ce suferă, cu corpuri îndoite şi inimi zdrobite, se duc în morminte înainte de vreme. Celor ce nu susţin alianţa nelegiuită, clerul le spune că pentru ei moartea este deschiderea porţilor iadului arzând, unde vor suferi tortură veşnică.

FĂRĂ SPERANŢĂ

44. Marea dorinţă a oamenilor este pentru pace, prosperitate şi viaţă fericită. A devenit acum evident că nu există vreo speranţă pentru ca oamenii să-şi realizeze dorinţele prin ceea ce le dă „creştinătatea organizată”. „Creştinătatea organizată” sau „creştinătatea”, în loc să fie prietena şi binefăcătoarea mulţimii, este duşmana şi asupritoarea oamenilor de rând. Cu mare pompă şi strălucire, acel sistem nelegiuit călăreşte pe spinarea oamenilor. Fără susţinerea oamenilor de rând, acest sistem mârşav numit „creştinătatea” nu ar supravieţui. Când oamenii îşi vor opri susţinerea, „creştinătatea organizată”, care face parte din Babilon sau organizaţia Diavolului, va cădea precum o uriaşă piatră de moară care cade în mare .

DUMNEZEU, PRIETENUL POPOARELOR

45. Există un singur Dumnezeu Atotputernic adevărat. Iehova al oştirilor este numele său. El este prietenul şi binefăcătorul omenirii. Prin Cristosul său şi prin împărăţia de neprihănire, el va împlini oamenilor cinstiţi ai lumii dorinţa inimii lor.

46. Dumnezeu a creat primul om să fie perfect. Pentru că omul a încălcat legea lui Dumnezeu, el a fost condamnat la moarte. După aceea s-au născut copiii lui, deci s-au născut păcătoşi şi imperfecţi şi fără drept la viaţă. (Romani 5: 12; Psalmi 51: 5). Dumnezeu, în dragostea lui iubitoare, a promis să producă o sămânţă prin care vor fi binecuvântate toate naţiunile pământului. (Geneza 22: 18 – 22). Apoi, a făcut să fie clar că Cristos este acea „sămânţă” promisă şi că nu există alt nume prin care oamenii pot fi salvaţi. - Galateni 3: 16 – 19; Faptele Apostolilor 4: 12.

47. Dumnezeu aşa de mult a iubit lumea încât a trimis pe Fiul său iubit la moarte ca omul să aibă posibilitatea să trăiască. (Ioan 3: 16) Isus Cristos a murit pentru toţi oamenii şi toţi vor şti acest lucru la timpul hotărât de Dumnezeu. - Evrei 2: 9; 1 Timotei 2: 3 – 6.

48. Cristos înseamnă Cel Uns de Dumnezeu, Mesia, Cel numit de Iehova, prin care binecuvântările promise vor veni la oameni. Pentru a înşela populaţia şi a le îndepărta gândurile de la Dumnezeu şi de la planul său milostiv pentru binecuvântarea lor, Satan Diavolul a organizat sistemul fals şi nelegiuit compus din „Marile Afaceri”, politicieni profesionişti şi predicatori lipsiţi de credinţă şi le-a dat numele de „creştinătatea organizată” sau „creştinătate”. Acest sistem nelegiuit controlează şi asupreşte acum şi de mult timp pe oamenii de rând ai naţiunilor.

49. Prin Cuvântul său, Dumnezeu dezvăluie că nu va interveni în munca abominabilă a lui Satan decât la sfârşitul lumii, când Isus Cristos, Fiul său iubit şi Împăratul de drept al omenirii, va primi sub aripa sa pe oameni şi îi va conduce şi îi va binecuvânta pe oamenii pământului. Lumea care a fost s-a sfârşit în 1914 şi, în ton cu profeţia Domnului, acest sfârşit a fost marcat de Războiul Mondial, foamete, boli, revoluţii, întoarcerea evreilor în Palestina şi de suferinţă generalizată şi de

confuzia care există acum pe pământ. (Matei 24: 3 – 22; Luca 21: 10 – 26) O perioadă de timp se scurge de la începutul necazurilor ce marchează sfârşitul lumii până la încheierea lor finală, timp în care mesajul împărăţiei trebuie proclamat oamenilor. - Matei 24: 14.

50. Acum Dumnezeu a pus pe tron pe Fiul său Isus Cristos, aşa cum prevestea profetul în Psalmul al doilea, şi a ordonat naţiunilor şi popoarelor lumii să-l audă şi să-l asculte. Lumea veche s-a încheiat şi împărăţia Domnului este aproape. Conducătorii pământului au fost înştiinţaţi în mod corespunzător de acest lucru de acum un an. Alianţa nelegiuită a primit, de asemenea, vestea . Dar în loc să asculte mesajul de la Cuvântul lui Dumnezeu, conducătorii lumii, adică cei ce formează alianţa nelegiuită, înaintează tot în întuneric şi continuă să asuprească popoarele. Pieirea „creştinătăţii organizate" adică a Babilonului, este pecetluită! Gemetele şi strigătele oamenilor asupriţi de acest sistem mârşav au urcat până la Dumnezeu în ceruri. Asupritorilor care compun acest sistem nelegiuit, marele Iehova acum le spune:

51. „ Ascultaţi acum voi, bogaţilor! Plângeţi şi tânguiţi-vă, din pricina nenorocirilor, care au să vină peste voi. Bogăţiile voastre au putrezit, şi hainele voastre Sunt roase de molii. Aurul şi argintul vostru au ruginit; şi rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-aţi strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, şi pe care le-aţi oprit-o, prin înşelăciune, strigă! Şi strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oştirilor. Aţi trăit pe pământ în plăceri şi în desfătări. V-aţi săturat inimile chiar într-o zi de măcel. Aţi osîndit, aţi omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotrivea!" - Iacob 5: 1 – 6.

52. Ziua răzbunării lui Dumnezeu este aproape şi el va pedepsi acest sistem ticălos care se auto- intitulează „creştinătate organizată", pentru că acest sistem i-a asuprit şi îi asupreşte pe oamenii de rând.

53. Un oraş este simbolul unei organizaţii. Organizaţia nelegiuită numită „creştinătate" sau „creştinătatea organizată" este numită în Scriptură „oraş". Acestui oraş ticălos, Dumnezeu îi spune acum: „ Căci iată că în cetatea peste care se cheamă Numele Meu, încep să fac rău: şi voi să rămâneţi nepedepsiţi?" „Nu veţi rămânea nepedepsiţi, căci voi chema sabia peste toţi locuitorii pământului, zice Domnul oştirilor... Vuietul ajunge până la marginea pământului; căci Domnul Se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi, şi dă pe cei răi pradă săbiei, zice Domnul." „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Iată, nenorocirea merge din popor în popor, şi o mare furtună se ridică de la marginile pământului. pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinşi de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi, ci vor fi un gunoi de pământ. Gemeţi, păstori, şi strigaţi! Tăvăliţi-vă în cenuşă, povăţuitori ai turmelor! Căci au venit zilele junghierii voastre. Vă voi zdrobi, şi veţi cădea la pământ ca un vas de preţ. Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori! Nu mai este nici o scăpare pentru povăţuitorii turmelor!" - Ieremia 25: 29, 31 – 35.

54. Războiul Mondial s-a sfârşit în 1918 ca să poată fi anunţaţi oamenii pământului despre numele lui Iehova Dumnezeu şi scopul rezervat de el oamenilor. Această mărturie este în desfăşurare de opt ani. Puterile lumii au fost înştiinţate şi acum sunt înştiinţaţi oamenii de rând. Isus a declarat că atunci când această mărturie ia sfârşit, deoarece puterile conducătoare nu vor asculta, va veni asupra lumii cea mai groaznică perioadă de necazuri şi va fi ultima asemenea perioadă . - Matei 24: 14, 21, 22.

55. Milioane de oameni cinstiţi, care sunt acum supuşi „creştinătăţii organizate", dar care sunt smeriţi şi dornici de învăţătură, acum întreabă: „Ce să facem?" Acestora Iehova le răspunde: „Căutaţi pe Domnul, toţi cei smeriţi din ţară, care împliniţi poruncile Lui! Căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia! Poate că veţi fi cruţaţi în ziua mâniei Domnului." - Ţefania 2: 3.

56. Cuvântul Domnului şi dovezile fizice arată faptul că „creştinătatea organizată" sau „creştinătatea" este un eşec. Este chiar mai rău de atât. Ea este o ameninţare adusă păcii şi prosperităţii. Este un instrument al lui Satan, al Diavolului. Las-o, fugi precum fug şobolanii de pe

un vas care se scufundă! Ea cade în uitare, fără să se mai ridice vreodată. Se scufundă într-o vreme de necaz aşa cum lumea n-a mai cunoscut vreodată. De aceea, Domnul spune acum oamenilor: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!” - Apocalipsa 18: 4.

BINECUVÂNTĂRILE

57. Odată cu înlăturarea ruinelor sistemului fals al lui Satan, se vor ridica noi ceruri şi un nou pământ în care va locui neprihănirea, conform promisiunii lui Dumnezeu.(2 Petru 3: 13). Acel guvern neprihănit se va sprijini de umerii lui Isus Cristos, Prinţul Păcii. El va fi numit de oameni Sfetnicul Minunat, căci el îi va conduce pe calea cea dreaptă. El va fi numit Tatăl Veşnic deoarece va da viaţă popoarelor. Iar pacea şi binecuvântarea nu vor cunoaşte limite. - Isaia 9: 6, 7.

RĂZBOAIELE O SĂ ÎNCETEZE

58. Blestemul pe care l-a pus războiul asupra popoarelor va fi apoi îndepărtat pentru totdeauna. Niciodată nu va mai fi război între oamenii dintre națiunile pământului. Sub domnia neprihănită a lui Mesia, oamenii vor transforma instrumentele lor de război în utilaje agricole, și nici o națiune nu va ridica sabia împotriva altei națiuni, nici una vor învăța mai mult războiul. – Isaia 2:2-4

59. Un leu este un simbol al Diavolului și o fiară răutăcioasă, fiind un simbol al organizării Diavolului pe pământ, făcut pentru a ridica nemiloasa „Mare afacere”, pe marii politicieni și marii predicatori. Dumnezeu, prin profetul său, promite că în Împărăția lui Mesia nu va fi nici leu, nici o fiară rea, pentru că Diavolului nu i se va mai permite să acționeze. El nu va mai avea nici un finanțator crud, nici politicieni profesioniști și nici predicatori fățarnici care vor acționa la ordinul său. Oamenii vor locui împreună în siguranță și vor urma tot ceea ce este corect. – Isaia 35:9,10.

60. Sărăcia nu va mai împovăra mai mult. În judecată acesteia i se da vor o atenție cinstită și echitabilă; deoarece este scris aceasta: „ci va judeca pe cei săraci cu dreptate, şi va Hotărâ cu nepărtinire asupra nenorociţilor ţării” – Isaia 11:4

61. Sub domnia neprihănită a lui Mesia, nici o corporație crudă nu va putea să dețină casele în care oamenii locuiesc, nici să i le oblige să plătească chirii exorbitante. Oamenii își vor construi propriile case, vor trăi în ele și își vor planta viile lor proprii, vor mânca roadele acestora și nici unul nu va avea de ce să se teamă. – Mica 4:4

62. Acum este un biet strigăt pentru pâine, și conducătorii dau de fapt o piatră; ei strigă pentru un pește, iar clerul le dă un șarpe înfocat. Sub domnia neprihănită a lui Mesia va fi o mare sărbătoare de lucruri miezoase răspândite pentru tot poporul, care va mânca și se va bucura. Fățarnicilor predicatori nu li e va mai permite să acționeze ca contrabandiști și să ia de la oameni folosirea potrivită a vinului, acest lucru părând în afara legii. – Isaia 25:6

63. Sub domnia neprihănită a lui Mesia, clericilor nu le va mai fi permis să sperie oamenii și să-i țină în ignoranță față de adevăr. Atunci cunoștința și slava Domnului va umple întregul pământ ca fiind apele care acum umplu marea; și fiecare om va ști despre Domnul și calea lui neprihănită, de la cel mai mic până la cel mai mare; și cunoștința va fi dată fără plată. – Habacuc 2:14; Ieremia 31:34

64. În acel guvern neprihănit de aici, de pe pământ, nu vor mai există oameni care vor chema medici să vindece alți oameni și să ascundă greșelile lor care duc spre mormânt, pentru că atunci Domnul va conduce națiunile în calea cea bună, le va aduce pacea și sănătatea și le va vindeca de toate bolile până nu va mai spune nimeni: „Sunt bolnav”. – Ieremia 33:6; Isaia 33:24

Cuprins

65. Atunci dacă va mai fi un om rău, el va fi întors de la răutatea lui şi va fi îndreptat, iar cel care va asculta de Domnul va trăi şi nu va muri niciodată.(Ezechiel 18:27,28). Acesta este timpul despre care Isus a vorbit atunci când chiar El a spus: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzeşte cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea."(Ioan 8:51). „Şi oricine trăieşte, şi crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?" – Ioan 11:26

66. În acel moment bătrânii se vor întoarce în zilele lor din tinerețe și carnea lor vor deveni mai fragedă decât cea a lui un copil. (Iov 33:25) Atunci Dumnezeu va readuce la perfecțiune corpul și mintea tuturor celor ascultători de pe pământ până când pământul va fi umplut cu oameni fericiți, veseli și viguroși. – Fapte 3:19-23

67. Văzând că Dumnezeu are înmagazinate aceste binecuvântări minunate pentru popoare prin împărăția lui Christos este ușor de înțeles de ce diavolul a organizat un sistem fals numit „creștinătate" sau „creștinismul organizat", prin care sistem fățarnic el înșeală popoarele și le îndepărtează mințile de la îngrijirile lui Dumnezeu.

69. Popoarele doresc pace, libertate, prosperitate, viață și fericire. Toate persoanele care gândesc trebuie să vadă acum că aceste lucruri vin numai prin Împărăția lui Dumnezeu și prin Christos. Aceste persoane nu se poate realiza niciodată prin intermediul sistemului fals numit „creștinism organizat". Cei care sunt fățarnici și calea nelegiuită a „creștinătății" este o batjocură față de Dumnezeu și față de Isus Christos. Creștinătatea este amăgitoarea și asupritoarea popoarelor. Este complet sub controlul Diavolului. Creștinătatea depinde de sprijinul și de susținerea acestuia asupra multitudinii de popoare, în timp ce în același timp continuă să înșele și să asuprească oamenii. Lăsați mulțimile de popoare să retragă complet și în întregime orice sprijin moral, financiar așa numitelor „creștinătate" sau „creștinism organizat". Lăsați-i să dea devotamentul inimii lor și loialitatea în întregime lui Dumnezeu și lui Christos, Prințul Păcii, care acum este Regele de drept al pământului. Lăsați-i să locuiască împreună în pace și să facă bine unii la alții și să fie gata să primească binecuvântările pe care Dumnezeu le are în pregătire pentru cei care Îl iubesc și Îl ascultă. Ziua libertății complete este la îndemână!

70. Popoarele ar trebui, prin urmare, să părăsească și să renunțe pentru totdeauna la „creștinismul organizat" numit și „creștinătate" și să-și întoarcă inimile, mințile și credincioșia lor în întregime față de Dumnezeu și față de Christos din următoarele motive:

71. (1) Deoarece „creștinătatea" este organizația Diavolului administrată de el pentru a păstra popoarele supuse.

72 (2) Pentru că este un instrument de opresiune care a fost folosit pentru a face ca sarcinile popoarelor să fie grele și să nu poată fi suportate.

73. (3) Fiindcă este falsă, fățarnică și nelegiuită, fiind împotriva intereselor mulțimilor popoarelor.

74. (4) Pentru că nu oferă absolut nici o speranță pentru progresul popoarelor.

75. (5) Pentru că timpul lui Dumnezeu a venit când acel nelegiuit sistem fățarnic va fi distrus în cel mai mare timpul de necaz pe care lumea la cunoscut vreodată.

76. (6) Pentru că Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor care Îl iubesc să fugă de acel sistem nedrept de așa-zisul „creștinism organizat" și astfel să fie scăpați de dezastrul înfricoșător care vor avea loc în curând.

77. (7) Deoarece Dumnezeu și-a pus pe Împăratul Său uns, Christos Isus, Mesia, pe tronul Său, și cheamă pe toate popoarele pământului să-L audă și să-L asculte; și cei care Îl vor primi, pentru totdeauna să se bucure de binecuvântările Sale; eliberare completă, pace veșnică, prosperitate, viață, libertate și fericire.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2.În ce fel au fost ,,creați toți oamenii egali”? Cunoscând sfârșitul încă de la început, ce schimbare a prezis Dumnezeu în Cuvântul său că avea să se petreacă pe pământ? Pe scurt, care a fost istoria maselor de oameni pe parcursul ultimilor șase mii de ani? Ce dovadă avem că Dumnezeu va salva omenirea și va aduce o mai bună ordine? Când ne putem aștepta să se întâmple acea schimbare? Care este partea care îi revine fiecărui creștin adevărat între timp?

3-5. Ce înseamnă termenii ,,creștinătate” și ,,creștinătatea organizată”? Faceți distincția între adevăratul și falsul creștinism. Cine a organizat sistemul fals? Ce clase de oameni sunt atrași de acesta? Pentru ce scop există el?

6,7. Ce putere hotărăște cursul de acțiune al națiunilor din ,,creștinătate”? Cine sunt adevărații conducători ai lumii? De ce au constituit ei o amenințare pentru bunăstarea publică?

8-14. Care este sursa bogăției lumii? Ce se înțelege prin ,,finanțare bogată”? Dați o ilustrare a metodelor sale de operare și a succesului său. Citați ce au spus unele autorități competente referitor la puterea exercitată de ,,Afacerile cu profituri mari”? P. 8-14

15-26. Care este diferența dintre un om de stat și un politician? Numiți cinci oameni de stat cunoscuți ale căror afirmații demonstrează că ”Afacerile cu profituri mari” controlează oamenii de stat.

27-38. În ce fel sunt clericii mai condamnabili și decât ,,Marile afaceri” și decât ,,Marii politicieni”? Din ce motiv s-au aliat ei cu alți asupritori ai oamenilor? Ce dovezi avem că ei, ca și clasă, sunt la rangul de ipocriți? Ce a făcut această clasă în timpul războiului mondial? A fost această atitudine obișnuită în ,,creștinătate”, sau numai o singură națiune a suferit de pe urma ei? Ce clerici influenți au ilustrat spiritul care pare să conducă acest segment al organizației Diavolului?

39-41. Care este mărimea relativă a elementului care constituie ,,Afacerile cu profituri mari”? Prin ce mijloace controlează acest element comerțul? Politica? Biserica? De ce nu știu oamenii ce se întâmplă în lume? Ce nume îi dă Domnul acestei alianțe nesfinte care asuprește oamenii? Ce campanie sistematică susține acum această alianță necurată? Cu ce scop?

42,43. Cine sunt cei ce poartă poverile în această lume? Ce poveri poartă ei? Prin ce metode sunt aceștia ținuți ,,sub papucul” acestui sistem nedrept?

44. Care este dorința din inimile popoarelor pământului? Încotro s-au îndreptat ei pentru a-și satisface această dorință? Ce lecție importantă învață ei acum despre incapacitatea acestei alianțe nesfinte de a ajuta? Ce vor face ei drept consecință și ce efect va avea acțiunea lor asupra ,,creștinismului organizat”?

45-48. Cine este adevăratul și cel mai bun Prieten al omului? Ce metode folosește el pentru a împlini dorința omenirii? Ce a făcut Dumnezeu pe parcursul ultimilor șase mii de ani pentru salvarea omenirii? De ce nu a luat el o parte activă la istoria omenirii de până acum?

49-52. Ce mare schimbare în afacerile pământești a avut loc în 1914? Ce dovezi arată că Domnul și-a luat atunci marea sa putere și și-a început domnia? Ce mare lucrare, care se face în prezent, împlinește cuvintele din Matei 24:14? Are alianța nesfântă vreo cunoștință despre faptul că ziua răzbunării lui Dumnezeu a început? Asupra cui va cădea cel mai greu această răzbunare?

53-56. Prin ce simbol se menționează ,,creștinătatea” în Scripturi? De ce? De ce s-a oprit războiul mondial, înainte să se sfârșească cu adevărat? Ce lucrare a progresat continuu pe parcursul ultimilor opt ani? Ce va urma acestei mărturii? Ce chemare le este transmisă acum oamenilor?

57-67. Ce binecuvântări vor urma după distrugerea imperiului lui Satan?

68-77. Cu ce scop a organizat Satan sistemul fals al religiei? De ce nu pot veni binecuvântările veșnice decât prin Cristos? Care este cea mai mare obligație și în același timp privilegiu al tuturor celor ce aud mesajul împărăției? Numiți șapte motive pentru care popoarele ar trebui să abandoneze pentru totdeauna,,creștinismul organizat" sau ,,creștinătatea", care și-a luat în mod fals acest nume.

Mica îi susține pe cei asupriți

- 20 noiembrie – Mica, capitolele 2,3,6,7:1-6 –

,,El ți-a arătat, omule pământean, ce este bine. Și ce altceva cere Iehova de la tine, decât să practici dreptatea, să iubești bunătatea și să umbli modest cu Dumnezeul tău?" Mica. 6:8, R.V.

1. Așa cum au arătat articolele anterioare, profetul Mica a fost un mesager al lui Iehova către Samaria și Ierusalim, adică atât pentru regatul nordic, cât și pentru cel sudic, în timpul lui Iotam, Ahaz și Ezechia, regi ai Iudeei. El a fost, așadar, un contemporan al lui Isaia. Însă, spre deosebire de Isaia, a cărui serviciu s-a desfășurat în Ierusalim, cel al lui Mica a fost mai general, deoarece el s-a adresat și Samariei, nu numai Ierusalimului.

2. Acest profet le vorbește ambelor case ale Israelului ca și copii ai lui Iacob, deoarece ambele aveau un legământ cu Dumnezeu. În această privință, profeția sa este strâns legată de profețiile lui Isaia în a doua parte a cărții sale.

3. Mica își începe profeția așa cum și-o începe și Isaia pe a lui. El îi îndeamnă pe toți oamenii să dea ascultare; el își ridică vocea și îndeamnă întreg pământul, împreună cu cei de pe el, să asculte. El declară că Domnul Dumnezeu este martor împotriva poporului său. Iarăși ca Isaia, după viziunea Domnului de la templu, (vezi Isaia capitolul 6) Mica vorbește despre Domnul care depune mărturie de la templul său. El îl vede pe Iehova venind de la locul său de judecată, călcând pe locurile înalte ale pământului, în timp ce munții se topesc sub pașii săi și curg în văi asemenea apelor care sunt vărsate de pe un loc abrupt. Motivul acestei acțiuni din partea lui Iehova sunt încălcările lui Iacob și păcatele casei lui Israel. Iehova vine la judecată pentru a opri nedreptatea care îi distruge poporul. Mica prezice pustiirea Samariei, o pustiire a regatului nordic, ce ar trebui să ajungă chiar și la porțile Ierusalimului. – Mica 1:9

4.Starea morală de la vremea aceea a poporului era atât de rea încât Mica le spune: ,,Ei poftesc la ogoare și le iau cu forța...Îl înșală pe om în casa lui, îi iau chiar moștenirea." Mica spune că oamenii ,,plănuiesc nelegiuirea și lucrează răul în paturile lor. Ei o fac chiar și la lumina dimineții, căci este în puterea lor." Prin urmare, el le transmite un mesaj din partea lui Iehova: ,,Iată că mă gândesc să aduc împotriva acestei familii o nenorocire de care să nu vă puteți feri gâtul, ca să nu umblați cu trufie, căci este un timp de nenorocire." Dacă poporul se gândește la rău, căutând să câștige în dezavantajul altora, prin forță sau prin viclenie, Domnul le va răspunde în mod asemănător, iar profetul îl prezintă pe Iehova pregătind o nenorocire împotriva lor. – Mica 2:1-3

5. Ceea ce făcea situația din Israel atât de tristă, atât în regatul de nord cât și în cel din sud, este că oamenii pretindeau în permanență că i se închină lui Iehova. Profetul Amos fusese ridicat în aceeași perioadă pentru a denunța păcatul închinării la viței de aur de la Betel; iar Ierusalimul era atât de plin de închinare falsă la Iehova încât, prin Isaia, Iehova a spus că nu mai suporta să poarte jertfele oferite de ei. – Isaia 1:11,14

Cuprins

6. De asemenea, la fel ca Isaia, Mica le spune oamenilor că nu se pot apropia de Iehova într-un mod acceptat de el, prin faptul că aduc mai multe jertfe. Cu cât mai multe jertfe aduceau, cu atât mai mult se îndepărtau de adevăr şi de dreptate. Mica întreabă: „ Cu ce voi întâmpina pe Domnul, şi cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viţei de un an? Dar primeşte Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu?" (Mica 6:6,7) El răspunde la această întrebare, pe care le-a pus-o celor care îl întrebaseră cum pot să se apropie de Dumnezeu, pentru a fi acceptaţi de el: " Ţi s-a arătat, omule, ce este bine, şi ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci deptate, să iubeşti mila, şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" – Mica 6:8

7. Dumnezeu le poruncise israeliților să ofere jertfe. Atunci de ce îi erau jertfele lor atât de neplăcute? Deoarece israeliții își înmulțiseră foarte mult jertfele, pretinzând că îl adorau pe Dumnezeu, însă ei o făceau pentru a arăta că sunt drepți, iar acest lucru nu putea să fie decât dezgustător pentru Domnul. Făcând aceasta, ei îl foloseau pe Dumnezeu. În prezent un număr mereu crescând de pretinși creștini consideră dezgustătoare jertfele pe care Iehova a poruncit să fie oferite în Israel. Ei spun că ideea de jertfe este evreiască și crudă. Dar acestea, de nevoie, sunt la fel de dezgustătoare pentru Iehova ca și jertfele cele multe ale Israelului. Acestea erau din ipocrizie, iar ceea ce face creștinătatea este o altă formă de mândrie.

8. Referința lui Mica la a-și oferi întâiul născut pentru păcatul său, ca să liniștească un Dumnezeu mânios sau ca să-i facă implorări unuia indiferent, este legată probabil de teribilul incident când regele Moabului și-a oferit primul născut pentru dumnezeul său de la vremea aceea, când israeliții conduși de Ioram și Amația îl învingeau în război. (2 Regi 3:27) Ce vrea Dumnezeu nu este jertfă, indiferent cât de valoros ar fi animalul sacrificat sau cât i-ar costa pe oameni acea jertfă, chiar și dacă ei și-ar oferi întâii născuți. Ceea ce vrea Dumnezeu este dreptatea între oameni și umilința între oameni și Dumnezeu.

9. În standardul pe care l-au adoptat oamenii în filozofiile lor, conduita care li se pare cea mai bună este „Să împlinești dreptatea și să iubești îndurarea", să fii drept și plin de compasiune. Dar oamenii nu acceptă de bunăvoie a treia parte a cuvintelor lui Mica: „ Să umbli smerit cu Dumnezeul tău". Nici un om nu poate să se ridice la înălțimea cuvintelor lui Mica numai prin propriile forțe, deoarece acesta este standardul perfecțiunii. Nimeni nu poate face acest lucru dacă nu acceptă faptul că omul nu se poate apropia de Dumnezeu numai prin propria putere și că a fost necesar ca Dumnezeu să procure o mare jertfă pentru păcat, ca să se poată crea o cale de împăcare cu el.

10. Cuvântul lui Mica a putut începe să se împlinească cu adevărat numai după venirea lui Cristos. Atunci, spiritul sfânt a coborât ca o putere în inimile și mințile celor care s-au consacrat lui Dumnezeu prin Isus Cristos, iar spiritul adevărului a lucrat în ei. Același lucru se va întâmpla, doar că în alt fel și cu alt deznodământ, atunci când va începe domnia lui Cristos, iar oamenii vor fi învățați să umble cu umilință pe calea salvării și vor umbla cu Dumnezeu, deoarece vor dori să fie în armonie cu Creatorul lor.

11. Mica se adresează conducătorilor poporului. El spune: „ Ascultaţi, căpetenii ale lui Iacov, şi mai mari ai casei lui Israel!". El îi acuză pentru răul pe care i-l făcuseră poporului. El li se adresează apoi celor care au vorbit poporului, ca și cum ar fi fost profeți ai lui Iehova. El spune: " Aşa vorbeşte Domnul despre proorocii care rătăcesc pe poporul meu, cari, dacă au de muşcat ceva cu dinţii, vestesc pacea, iar dacă nu li se pune nimic în gură, vestesc războiul Sfânt: „Din pricina aceasta, va veni noaptea peste voi... fără nici o vedenie! Şi întunericul... fără nici o proorocie! Soarele va asfinţi peste aceşti prooroci, şi ziua se va întuneca peste ei! Văzătorii vor fi daţi de ruşine, ghicitorii vor roşi, toţi îşi vor acoperi barba; căci Dumnezeu nu va răspunde." Aceasta este o acuzație teribilă. Conducătorii poporului l-au indus în eroare, însă oamenii înșiși sunt de vină pentru că au permis să se ajungă într-o asemenea situație. El spune despre el însuși: " Dar eu Sunt plin de putere, plin de

Duhul Domnului, Sunt plin de cunoştinţa dreptăţii şi de vlagă, ca să fac cunoscut lui Iacov nelegiuirea lui, şi lui Israel păcatul lui." – Mica 3:1,5-8

12. Aceste cuvinte aspre de acuzare se aplică și în zilele noastre și chiar au acest scop. Ele se potrivesc exact situației în care se găsesc astăzi cercurile ecleziastice ale creștinătății. Aceste lucruri din Israel nu „s-au întâmplat pur și simplu". Desigur, adevărul este că Dumnezeu și-a pregătit poporul și a permis să se dezvolte aceste împrejurări în Israel pentru a crea cu ajutorul lor simboluri pentru lucrurile mai importante care urmau să se întâmple în zilele în care își aduce creștinătatea roadele, astfel încât Dumnezeu să poată să aibă o mărturie pentru sine și pentru ca poporul său să știe ce să facă. Acum, aceste cuvinte din Scripturi sunt puse în gura lor, așa cum le-a pus Dumnezeu mai demult în gura profeților săi. Cei care citesc și înțeleg, prin spiritul sfânt, cuvintele profeților, au de la Iehova însărcinarea de a vorbi despre aceasta, așa cum au vorbit Mica și alți profeți la vremea lor.

13. Ca toți ceilalți profeți sfinți, Mica este un profet al restatornicirii. La începutul capitolului al patrulea el îl citează pe Isaia, descriind cum, în ultimele zile va fi instaurat muntele casei Domnului, cum națiunile vor vedea casa lui Iacob restabilită și vor învăța ele însele să se îngrijească unele de altele. Mica le spune atunci că fiecare om va sta sub via și sub smochinul său și nimeni nu îi va mai face să se teamă.

14. Iarăși, asemenea lui Isaia (căci este evident că era scopul lui Dumnezeu să îi facă, prin spiritul sfânt, pe acești doi profeți să se ajute unul pe celălalt în lucrarea lor și să depună împreună mărturie Israelului), Mica spune că Dumnezeu își va strânge o rămășiță din Israel. Rămășița trece printr-o perioadă de durere și efort, însă Domnul o ajută să își recâștige puterea și să își reînceapă activitatea. Vorbindu-le acestora ca unui popor nou-născut, Mica spune: „ Căci acum multe neamuri s-au strâns împotriva ta, şi zic: „Să fie pângărită, ca să ne vadă ochii împlinindu-ni-se dorinţa faţă de Sion!". Dușmanii servilor Domnului vor să le facă rău, ei vor să vadă Sionul împrăștiat și pustiit.

15. Însă Domnul i-a strâns laolaltă pe toți aceștia care i se împotrivesc pentru a-și putea îndeplini lucrarea în ceea ce-i privește. Domnul îi vorbește acum clasei Sionului prin Mica: „ Dar ei nu cunosc gândurile Domnului, nu-I înţeleg planurile, nu ştiu că i-a strâns ca pe nişte snopi în arie. 13 Scoală-te, fiica Sionului, şi treeră! Căci îţi fac un corn din fier şi o copită din aramă, ca să sfărîmi multe popoare, şi să închini Domnului prada lor, să închini Domnului întregului pământ averile lor!" – Mica 4:11-13

16. Mica își sfârșește profeția pe un ton foarte mângâietor. Amintindu-și de greșelile Israelului și de multele lor răzvrătiri și păcate (și cuvântul său se aplică nu numai caselor lui Israel și Iuda, cărora le-a vorbit, ci și poporului lui Dumnezeu din prezent, pentru care a fost scrisă această profeție), el spune: " Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea, şi treci cu vedera păcatele rămăşiţei moştenirii Tale? El nu-Şi ţine mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea! (Mica 7:18) Mica îl vede în viziune pe Israelul lui Dumnezeu adunat la el, și promisiunea făcută lui Iacob și îndurarea făgăduită lui Avraam împlinite.

17. Aici se găsește o descriere a lui Dumnezeu strângând la el Israelul. În aceste zile, el își trimite adevărul său tocmai cu acest scop și dovedește lumii că adevărul său declarat cu privire la instaurarea împărăției sale strânge la el un popor. Apoi, de îndată ce va fi sfârșită această lucrare, trebuie să fie strâns vechiul său popor Israel, potrivit cărnii și astfel promisiunea avraamică care se referă la alegerea unei semințe pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului va fi îndeplinită.

Întrebări de studiu

1. Unde și când a trăit profetul Mica? Cui i-a profețit el? Ce alt profet a fost contemporan cu el? În ce s-au diferențiat profețiile lor?

2,3. Cui i s-a adresat Mica cu cuvintele „fiii lui Iacob”? De ce? Comparați și arătați diferența dintre capitolul 1 al cărții Mica și capitolul 6 din Isaia.

4-6. Ce dezvăluie Mica cu privire la situația morală din zilele sale? Ce ar fi spus oamenii despre ei înșiși la vremea aceea? Ce sfat le dă el celor care vor sincer să se apropie de Iehova?

7,8. Ce a făcut ca Iehova să considere dezgustătoare jertfele poporului din timpul acela? Arătați în ce fel îi găsește Dumnezeu la fel de dezgustători și pe unii din zilele noastre. Explicați referința lui Mica la oferirea întâiului născut pentru păcat. Ce îi este mai plăcut lui Dumnezeu decât orice jertfă pe care o poate oferi omul?

9,10. De ce nu poate omul să atingă de unul singur standardul de conduită menționat de Mica? Atunci cum se poate apropia omul de Iehova? Când vor începe să se împlinească cuvintele textului de aur?

11,12. Potrivit cuvintelor profetului, cine era de vină pentru răzvrătirea Israelului? În ce fel se aplică astăzi cuvintele sale creștinătății? Cărei clase i s-a dat astăzi misiunea de a mustra cercurile ecleziastice?

13-15. Arătați de ce a fost Mica un profet al restatornicirii și cum arată el că va fi o clasă a rămășiței care va face o lucrarea specială pentru Domnul.

16,17. Cu ce mesaj mângâietor se încheie profeția? Ce pregătiri se fac în prezent pe pământ în acest scop?

Isaia predă adevărata închinare

- 27 noiembrie – Isaia 1:1-20 –

„Cine poate urca pe muntele lui Iehova? Și cine se poate sui până la locul său sfânt? Cel care are mâinile curate și inima nevinovată.” – Ps. 24:3,4, R.V.

Se spune că profetul Isaia a fost fiul lui Amoţ. El a profețit în zilele lui Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia, regi succesivi ai Iudeei. Prin urmare, serviciul său trebuie să fi durat mult timp, probabil șaizeci de ani sau mai mult. O tradiție evreiască spune că Amoţ era fratele lui Amația, regele Iudeei, ceea ce ar fi însemnat că Isaia era apropiat de acei regi ai Iudeei în ale căror regate îndeplinea rolul de mesager special pentru Iehova. Scrierile sale arată că era apropiat de membrii consiliului regelui și se pare că avea influență la curte în zilele acelea. Însă o altă tradiție spune că Manase, fiul lui Ezechia a poruncit să fie tăiat în două cu fierăstrăul și se crede că pasajul din cartea Evrei în care se spune că unii profeți au fost tăiați în două cu fierăstrăul (Evrei 11:37) se referă la Isaia.

2. Isaia nu a fost primul dintre profeții care au scris în Biblie, însă îndelungatul său serviciu, mulțimea lucrurilor pe care le-a scris, măreția și importanța scrierilor sale îl fac, dacă nu primul din punct de vedere cronologic, cel puțin cel mai mare, ca și cum ar fi fost „tatăl” profeților Israelului. În această privință, ele se aseamănă cu adâncimea credinței lui Avraam și cu viața sa ca tată al patriarhilor.

3. Se poate spune că Isaia a fost folosit în mod special de Dumnezeu ca profet al restatornicirii, căci, deși toți profeții sfinți au prezis timpuri de restatornicire încă de la începutul lumii (vezi Fapte 3:19-21), totuși Isaia ne vorbește mai mult decât oricare alt profet despre lucrarea împărăției dreptății, care își va trimite binecuvântările asupra pământului, atunci când toți oamenii îl vor cunoaște pe Domnul: „căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului ca fundul mării de apele ce-l acoperă.” – Isaia 11:9

4. În zilele lui Isaia, Israelul ajunsese mai bogat ca oricând (cu excepția perioadei în care a domnit Solomon), însă probabil că bogăția era împărțită mai echitabil în popor decât în zilele lui Solomon. Însă această bogăție avea pericolele ei, atât din interior, cât și din exterior. Oamenii au devenit superficiali sau ipocriți în închinarea lor la Iehova, iar prosperitatea lor a atras atenția marelui jefuitor care era atunci Asiria, care a devenit apoi instrumentul de pedeapsă al lui Dumnezeu.

5. În zilele lui Ezechia, regatul de nord înainta cu viteză spre distrugerea care urma să vină din mâna Asiriei. Pe măsură ce regatul nordic, care purtase numele lui Israel, se îndepărta încet de respectul pe care i-l datora legământului său cu Iehova, Domnul și-a îndreptat atenția spre regatul sudic, care încă respecta rânduielile familiei lui David și care avea în mijlocul său templul lui Iehova și care a și devenit mai târziu special.

6. Relatarea arată că regatul sudic, având reprezentantul davidic pe tron și templul lui Iehova cu leviții ca preoți, se simțea sigur de sine datorită acestor lucruri. Dumnezeu le luase numele de Israel, dându-i-l regatului de nord, însă Iuda se considera mult superior fraților săi din seminţiile nordice. Cele zece seminţii au căzut într-o crasă neglijență a legământului lor cu Iehova, iar acest păcat a dus la destrămarea relației lor cu Iehova. Regatul nordic, care pretindea că respectă cu zel legământul și relația lor cu Dumnezeu, a devenit plin de mândrie și de ipocrizie.

7. În cazul Israelului, lipsa lor evidentă de respect față de legământ i-a îndepărtat de Dumnezeu și de la adăpostul pe care îl constituia legământul său, până acolo încât el i-a îndepărtat din țara pe care le-o dăduse strămoșilor lor, căci erau o dezonoare pentru numele său încă de când mai erau în țară.

8. Păcatul Iudeei a fost acela al mândriei și ipocriziei, la fel de rău și de periculos pentru ei ca și cel al Israelului. Aici putem vedea cum creează Dumnezeu două tipuri: unul prin regatul de nord și unul prin cel de sud, unul pentru a arăta că neglijența pe față a legământului duce la moarte și distrugere, celălalt pentru a arăta că pretinsa respectare a legământului duce la mândrie, ipocrizie și necurăție a inimii, care sunt la fel de distructive ca și neascultarea flagrantă.

9. Îndelungata domnie a lui Ozia i-a adus prosperitate Iudeei și se pare că serviciul de la templu devenise un aspect foarte important în viața oamenilor. În Iuda s-a arătat un lucru ce s-a repetat de multe ori de-a lungul istoriei, și anume că o preoțime căruia i se conferă libertate ajunge să se preamărească și să devină unul dintre cele mai influente și mai periculoase grupuri din viața oricărei comunități. Probabil că acest lucru s-a întâmplat din cauză că Ozia a crezut că preoții acționau doar pe baza puterii pe care le-o conferise el, ceea ce l-a dus la comiterea gravei greșeli de a crede că avea dreptul să servească el însuși la templu, o greșeală care l-a transformat într-un lepros, un semn permanent al dezaprobării lui Dumnezeu.

10. Într-o asemenea perioadă a auzit Isaia, care era atunci destul de tânăr, vocea Domnului chemându-l și a primit un mesaj de la Iehova. Este contrar Scripturilor să afirmăm că oamenii asemenea lui Isaia au vorbit deoarece au văzut că oamenii își trăiau greșit viața și, fiind indignați de acest lucru, au afirmat că vorbeau în numele lui Iehova. Chiar și unii fundamentaliști renunță acum la declarațiile din Scripturi. Criticii cred că profețiile veneau de la profeți, care spuneau ce credeau ei că ar fi spus Dumnezeu dacă ar fi vorbit. Nu există nici un punct comun între aceste două opinii: dacă profeții au vorbit așa cum au făcut-o și alți oameni buni, atunci cuvintele erau ale lor și nu ale lui Iehova, și ceea ce au spus ei nu are nici o autoritate.

11. Cuvintele de deschidere ale lui Isaia sunt despre o viziune în care el îl aude pe Iehova vorbind, spunând niște cuvinte din care se înțelege, potrivit Scripturilor, că profeția nu este numai pentru Iuda și Israel, ci pentru întreg pământul, și că Dumnezeu o va face să se aplice întregului pământ. Iehova îndeamnă cerurile și pământul să asculte ce are de spus. Vorbind despre poporul său, Iehova spune: „Am crescut fii și i-am hrănit, iar ei s-au răzvrătit împotriva mea.” Ei nu aveau nici măcar respectul pe care îl are, din instinct, boul pentru stăpânul său și măgarul pentru casa stăpânului

său. Israelul, pe care îl îngrijise el, nu îl cunoştea şi nu avea inimă. El a spus: „ dar Israel nu Mă cunoaşte, poporul Meu nu ia aminte la Mine.”” Există un motiv pentru aceasta. Isaia, încă transmițând cuvintele lui Iehova, spune: „ Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânţă de nelegiuiţi, copii stricaţi! Au părăsit pe Domnul, au dispreţuit pe Sfântul lui Israel. I-au întors spatele.” – Isaia 1:1-4

12. Israel nu a avut nimic de câștigat prin neglijența sa față de Iehova. Deși părea prosperă și îmbelșugată, țara nu prospera așa cum ar fi făcut-o dacă poporul ar fi fost fidel legământului. Teribila descriere a pustiirii din versetele 5 la 9 ar putea să nu fie înțeleasă ca făcând o referire anume la starea regatului Iudeei din timpul când și-a început Isaia profețiile, însă poporul suferise, căci ajunsese să realizeze dezastrul făcut de războaie, ca atunci când regatul nordic condus de Ioas cauzase multă tulburare în Iuda (vezi 2 Cronici 25:13, 23) și ca atunci când sirienii se ridicaseră împotriva Iudeei și îi făcuseră mult rău. – Vezi 2 Cronici 24:23,24

13. Cu toate acestea, cuvintele lui Isaia ar trebui luate ca o profeție care arată la ce va duce păcatul lui Israel. Descrierea: „ Din tălpi până-n creştet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi şi carne vie, ne stoarse, ne legate, şi ne alinate cu untdelemn” (Isaia 1:5,6), nu trebuie înțeleasă ca o descriere a unui rău personal moral. Aceste cuvinte au scopul de a descrie situația poporului și a țării. Dumnezeu voia ca poporul să știe că, în ciuda serviciului lor, ei nu se apropiaseră deloc de el și că, dacă Dumnezeu nu și-ar fi apărat interesele și nu și-ar fi păstrat o rămășiță pentru sine, păcatele lor ar fi cerut o pedeapsă asemenea celei pe care o suferiseră Sodoma și Gomora, adică ar fi trebuit să fie șterşi de pe fața pământului.

14. Ca şi cum pustiirea Sodomei și Gomorei ar fi alertat mintea lui Isaia, el le vorbește acum oamenilor cu asprime, spunând: „ Ascultaţi cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei!!” (Isa. 1:10) Acesta era un nume îngrozitor pentru Israel, căci Sodoma și Gomora sunt date ca exemple ale celor care caută propria plăcere cu egoism, iar Iuda, folosind imaginea scripturală, spune că Sodoma și Gomora sunt date ca exemplu pentru cei care suportă răzbunarea focului veșnic, adică distrugerea absolută a celor nedemni de viață. – Iuda 7

15. Păcatul Iudeei consta în ipocrizie, căci pretindeau a fi credincioși, în timp ce în inimile lor ei erau departe de Dumnezeu. Profetul le spune din partea lui Iehova că degeaba îşi întindeau ei mâinile, căci el îşi va ascunde faţa de ei. Nu le va asculta rugăciunile. Ei trebuiau să se curățească și să abandoneze răutatea căilor lor. Trebuiau să înceteze să facă răul și să învețe dreptatea. Îngrijindu-se de cei mai săraci dintre ei ar fi dovedit că îl iubesc pe Dumnezeu. Astfel, el le poruncește să respecte legea, ajutându-i pe cei asupriți, făcându-le dreptate orfanilor și apărând cauza văduvelor. Apoi, după ce ar fi demonstrat astfel că vor să îi servească din toată inima lui Dumnezeu și să își iubească aproapele ca pe sine înșiși, ei puteau să vină la el și, chiar dacă păcatele lor ar fi fost stacojii, el le-ar fi făcut albe ca zăpada. Dacă eșuau, urma să fie distruși. – Isaia 1:16-20.

16. Aceste lucruri nu sunt scrise numai pentru Israelul din zilele lui Isaia, ci şi pentru timpurile care trebuiau să vină. Isaia îi simbolizează pe cei care îl reprezintă pe Dumnezeu în zilele când își va executa el judecata și care sunt folosiți ca servi ai săi. Iuda și Israelul simbolizează marile mase ale creștinătății care, chiar și având exemplul Israelului carnal înaintea ochilor ei, a căzut într-o ipocrizie mai adâncă decât acesta. Lumea creștină de astăzi are o reputație de sistem al ipocriziei și înșelăciunilor.

17. O mare parte a clerului non-conformist crede că are în fața oamenilor o poziție asemănătoare celei pe care o aveau profeții în Israel și mulți dintre enoriașii lor au acceptat această presupusă autoritate. Din acest motiv, ei au crezut că este potrivit să intre și în domeniile politice și să devină politicieni înflăcărați. Ei i-au îndemnat pe oameni să voteze pentru a se lua o măsură despre care ei credeau că va duce la o legislație mai bună și mai înțeleaptă; iar la nivel local au încercat să le determine pe autorități să se îngrijească în mod special de bunăstarea localităților de care ei ar fi trebuit să se îngrijească mai mult.

Cuprins

18. Dar toate acestea sunt o greşeală. Clerul are o părere foarte bună despre relația pe care o are cu oamenii. Singurul caz în care ar putea să creadă că aceasta ar fi în armonie cu voința lui Dumnezeu ar fi dacă popoarele ar avea un legământ încheiat cu Dumnezeu, așa cum a fost în cazul Israelului, însă nu au. Israelul a fost singura națiune care s-a bucurat vreodată de acest privilegiu. Națiunea spirituală, compusă din adevărații discipoli ai lui Isus, nu este o națiune văzută de oameni şi nu are nici o legătură cu guvernele pământului.

19. Adevărul despre aceasta este că acele cuvinte de mustrare și îndemn la căință îi sunt adresate poporului legământului lui Dumnezeu și, în paralel, celor care susțin creștinătatea. Acest mare sistem al pretinsei închinări este de fapt cel acoperit cu răni din cap până în picioare și despre care se spune că, dacă Dumnezeu nu și-ar fi păstrat o rămășiță, el ar fi fost șters de pe fața pământului, asemenea Sodomei și Gomorei. Dumnezeu își strânge clasa rămășiței, iar membrii acesteia îi servesc așa cum a făcut-o și Isaia. Prin ei, Dumnezeu va fi justificat în ochii lumii.

Întrebări de studiu

1-3. Cât timp se crede că a durat serviciul lui Isaia? Ce informații despre viața sa dezvăluie scrierile sale? Ce ne spune tradiția ebraică despre viața sa?

4-8. Care erau cele două mari pericole care amenințau regatul de nord al Israelului în zilele lui Isaia? Care dintre puterile lumii câștiga progresiv influență în acea perioadă? Ce avantaj avea regatul sudic față de cel nordic? Care era păcatul cel mare al fiecărei diviziuni a Israelului?

9. Ce greşeală teribilă a făcut preoția aaronică din zilele lui Ozia? Ce greşeală a făcut regele însuși? Din ce motiv?

10. Au fost profețiile din vechime rodul gândurilor celor care le-au scris sau aveau ele o origine supranaturală? De unde știm? Ce idee greșită despre această chestiune au adoptat așa-zișii critici din zilele noastre?

11-14. Cât de mare este volumul scrierilor lui Isaia? Ce dovezi avea Israelul că oamenii nu fuseseră credincioși legământului lor? Ce pedeapsă a prezis profetul că avea să vină drept consecință? De ce i s-a adresat el poporului cu numele de Sodoma și Gomora? De ce erau aceste orașe un exemplu?

15. Care era principalul păcat al Iudeei? Cum ar fi putut oamenii evita pedeapsa pe care urma să le-o aducă păcatul? S-au căit ei? Care a fost deznodământul?

16,17. În ce fel privesc profețiile din Evrei creștinătatea? Pe cine din zilele noastre reprezintă Isaia? Dar Israelul? Dar Iuda? Ce reputație are creștinătatea în așa-zisa lume păgână? De ce au intrat mulți dintre clericii moderni în politică? De ce nu și-au dat ei seama că fac o greșeală?

18,19. Care este singura națiune care a avut vreodată o relație de legământ cu Iehova? Ce se înțelege prin Israelul spiritual? Ce a împiedicat ca creștinătatea să fie ștearsă de pe fața pământului cu mult timp în urmă? Ce este clasa „rămășiței”? Ce lucrare trebuie să facă aceasta?

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Noiembrie 1927** **Nr. 21**

Misiunea creștinilor pe pământ

„Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat să aveți părtășie cu Fiul său Isus Cristos, Domnul nostru.” – 1 Cor. 1:9

1. Iehova Dumnezeu este Autorul planului său. El a făcut ca acesta să fie creat și îl duce la îndeplinire în armonie cu voința sa suverană. El nu deviază niciodată de la planul său stabilit. Reprezentantul său Executiv în împlinirea acestui plan este Fiul său iubit. Și alții au fost invitați să i se alăture Fiului în această lucrare.

2. Dușmanul Satan a căutat întotdeauna să îndepărteze mintea creaturilor de la Creatorul lor. Fiindcă nu a reușit acest lucru cu fiecare dintre ele, el a încercat apoi să încurce și să întunece mințile celor care doresc să asculte de Dumnezeu. Cea mai mare parte a omenirii s-a înstrăinat de Dumnezeu. Chiar și o mare parte dintre cei care au promis să fie ascultători de Dumnezeu au fost înșelați și induși în eroare. Așa s-a întâmplat și în zilele lui Pavel și așa a fost și de atunci încoace. Însă astăzi creștinii au o apreciere mai profundă pentru promisiunile prețioase ale lui Dumnezeu decât în unele dăți din trecut, deoarece lumina adevărului strălucește mai clar pe calea celor ascultători. Ziua perfectă se apropie, iar Dumnezeu își împlinește promisiunile făcute poporului său. Unii văd cu mai multă claritate care este scopul lui Dumnezeu cu privire la creștini și care este misiunea creștinilor pe pământ; iar aceștia găsesc o și mai mare bucurie în a face voința lui Dumnezeu.

Chemarea

3. Iehova Dumnezeu este cel ce îi cheamă pe oameni. Cuvintele apostolului arată clar acest lucru. Dumnezeu nu cheamă la el păcătoși. El îi cheamă doar pe cei ce și-au exprimat de bunăvoie dorința sau scopul de a face voința sa.

4. Oamenii află că, prin natura lor, sunt păcătoși și că datorită acestui lucru, ei nu au dreptul de a trăi. Ei mai învață că jertfa lui Isus Cristos constituie o răscumpărare pentru omenire și un mod de a-l ridica pe om din păcat la salvarea vieții. Ei află că nu este nici un alt nume sub care să se poată face acest lucru și doresc să trăiască. Ei află despre cuvintele lui Isus, care spune: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea, şi să Mă urmeze.” (Mat. 16:24) Mai află și că aceste cuvinte înseamnă că ei trebuie să se ofere de bunăvoie Domnului, fiind dispuși să facă voința lui cu privire la ei, oricare ar fi aceasta. Ei fac acest pas printr-o consacrare deplină în care se dedică spre a face voința lui Dumnezeu. Aceasta face parte din legământ. Isus Cristos, Susținătorul acestuia, o prezintă marelui Judecător, Iehova Dumnezeu, care îl iartă pe om pe baza credinței acestuia în sângele lui Isus și pe baza promisiunii sale de a face voința lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Dumnezeu hotărăște în mod judiciar dacă persoana respectivă este dreaptă în ochii săi și dacă are dreptul de a trăi. Această iertare sau acceptare, are scopul de a-l face pe om un

Cuprins

părtaș cu Isus Cristos la moartea și la viața sa. Dumnezeu îl naște astfel, prin voința sa și prin Cuvântul său de adevăr, consacrându-l la o speranță a vieții de felul naturii divine. (Iacov 1:18; 1 Petru 1:3-5) În felul acesta, Dumnezeu îl cheamă pe om la o părtășie cu Fiul său iubit.

Scopul consacrării

5. De ce ați făcut voi, ca și creștini, o consacrare deplină spre a face voința lui Dumnezeu? Care a fost și este scopul lui Iehova pentru care v-a chemat? Mulți creștini sunt confuzi în ceea ce privește acest aspect. Din această cauză, mulți au simțit teamă și îngrijorare, și au pierdut multe bucurii.

6. Unii ar putea să răspundă la întrebare astfel: Am făcut o consacrare pentru a putea primi viața și ca să merg la ceruri. Vreau să fiu salvat și și Dumnezeu este nerăbdător să mă salveze. Dacă voi putea fi cu adevărat bun și voi merge la ceruri, atunci voi fi mulțumit. Dacă voi reuși să găsesc un loc micuț în spate, totul va fi bine pentru mine.

7. Este adevărat că Dumnezeu va face ca adevărul să le fie predicat tuturor, pentru ca toți să aibă posibilitatea de a câștiga viața, însă nu acesta este motivul pentru care îi cheamă el pe creștini și nici motivul pentru care se face consacrarea în timpul perioadei de jertfă. Dumnezeu nu a încercat niciodată să ridice pe cineva la ceruri. Urcarea la ceruri este răsplata pe care o primesc creștinii după ce se dovedesc până la sfârșit credincioși în misiunea dată de el, în timpul cât se află pe pământ.

8. Alt răspuns: M-am consacrat pentru ca Dumnezeu să mă ia în ceruri și acolo să strălucesc în prezența sa. Misiunea mea începând de la consacrare este, prin urmare, să-mi dezvolt o personalitate bună și plăcută și, de îndată ce voi reuși acest lucru, Dumnezeu mă va lua la ceruri. Desigur că sunt nerăbdător să merg acasă și, pentru aceasta, mă străduiesc cât pot de mult să îmi dezvolt personalitatea care mi se cere. Pentru a dezvolta această personalitatea trebuie să par a fi foarte pios și să vorbesc cu multă seriozitate. Atunci când îndeplinesc o sarcină în adunare trebuie să port o haină lungă și să am o expresie a feței solemnă. Trebuie să apar pe podium cu o mare solemnitate, iar în prezența adunării trebuie să îmi plec capul într-o rugăciune solemnă și tăcută pentru ca ei să vadă cât de mult mă asemăn eu Domnului. Când vorbesc sau mă rog cu voce tare trebuie să am o anumită voce de rugăciune exersată. Când se sfârșește întrunirea, trebuie să mă grăbesc la ușă și să dau mâna cu ceilalți oameni, pentru a arăta că am un caracter bun și plăcut. Trebuie astfel să am o părtășie cu ei. Dacă înaintea mea au fost niște oameni importanți la adunare, trebuie să îi onorez și să le acord meritul pentru ce au predat, pentru ca într-o bună zi și eu să mă pot aștepta ca oamenii să mă onoreze și să mă aprecieze pentru ce predau, în același fel.

9. Cel care urmărește orbește o astfel de conduită nu realizează că se îndreaptă drept spre capcana Diavolului. El nu își dă seama că încearcă să aibă o părtășie cu Domnul și are în același timp o părtășie cu Diavolul. Apostolul a afirmat că acesta este un mod de a acționa care nu poate nicidecum să atragă mulțumirea Domnului. – 1 Corinteni 10:20,21

10. Un alt răspuns: M-am consacrat și încerc să duc o bună viață de creștin pentru a putea merge în ceruri și a sta cu Isus Cristos pe tron și a judeca lumea. Judec încă de pe acum pentru a putea face cum se cuvine lucrarea de judecare atunci când voi ajunge în ceruri. Am fost chemat în acel loc înalt, iar misiunea mea cât timp mă aflu pe pământ este să meditez în profunzime la diverse întrebări și să-mi asum un aer de demnitate gravă, care se potrivește unuia care va judeca lumea, pentru ca personalitatea mea să fie pregătită și rafinată, așa cum se cuvine, pentru a putea reflecta gloria Domnului în locurile cerești.

11. Ca și alții, această persoană este oarbă în ceea ce privește adevăratele scopuri ale lui Dumnezeu. Ea nu înțelege și nici nu apreciază de ce a chemat-o Dumnezeu și din acest motiv nici nu poate să își îndeplinească în mod corect misiunea de creștin pe pământ.

Cuprins

Adevăratul motiv

12. În bunătatea sa iubitoare, Dumnezeu clarifică acum această chestiune, iar cei care umblă în lumină văd acum mai clar calea cea bună și se află în bucuria Domnului. Atunci când o persoană vede care este obligația sa și este îmboldită fără egoism să se achite de aceasta, ea face un progres ca și creștin.

13. Chemarea lui Iehova este un apel pentru cel care s-a consacrat pentru împlinirea unei anumite îndatoriri sau sarcini. Este o invitație de a începe o instruire cu un scop anume, o numire de a împlini unele sarcini oficiale. Dacă cel chemat își dovedește loialitatea și credința cât timp se găsește pe pământ, atunci el își va începe lucrul la mărețele și importantele îndatoriri ale misiunii cerești a creștinilor. Astfel, consacrarea adevăratului creștin are scopul de a-i oferi acestuia posibilitatea de a-și dovedi loialitatea și credința față de Dumnezeu. Pentru a reuși acest lucru, el trebuie să facă voința lui Dumnezeu în timpul când se află pe pământ, și trebuie să o facă cu bucurie.

14. Dumnezeu nu cheamă niciodată pe nimeni cu scopul de a-i oferi o șansă de a-și dezvolta o personalitate frumoasă. Dacă ar fi vrut numai astfel de persoane, el ar fi ales îngerii, care i-au fost întotdeauna loiali. Isus a avut o personalitate perfectă încă dinainte să fie chemat. Este scris că, prin lucrurile pe care le-a suferit, el a fost făcut perfect. El a suferit aceste lucruri din cauza credinței cu care și-a îndeplinit misiunea pe pământ. Prin ele și-a dovedit loialitatea și credința pentru Dumnezeu. El este fondatorul creștinismului. El este cel dintâi și Capul Cristosului. Membrii corpului sunt chemați să îi calce pe urme.

Religia

15. Oamenii au fost atrași la adevăr pentru diferite motive. Unii s-au asociat cu cei din adevăr deoarece doresc să fie religioși și au înțeles că Studenții în Biblie practică o religie care le pare mai bună decât altele. Studenții în Biblie nu practică o religie. Societatea nu este o instituție sau o asociație religioasă. Religia este o formalitate sau o ceremonie exterioară prin care oamenii arată că recunosc existența unei puteri supreme. Organizația Diavolului are diverse religii, iar oamenii le practică. Membrii ecleziastici practică și ei o religie. Așa-numita „creștinătate organizată” este o religie. Un adevărat creștin apreciază faptul că trebuie să facă mai mult decât pur și simplu să îndeplinească unele formalități și ceremonii ostentative, pentru a indica credința sa într-o putere supremă.

16. Cuvântul lui Dumnezeu definește religia potrivită, arătând că aceasta trebuie să se compună din îngrijirea văduvelor și a orfanilor și faptul de a ne păstra nepătați de organizația Diavolului. (Iacov 1:27) Atunci când poporul Domnului a ieșit din Babilon, ei au luat cu ei veșmintele mânjite de acolo. Un veșmânt este un simbol de identificare. A trecut un timp până să se facă diferența între cei din Babilon și cei care pretindeau că au ieșit din Babilon. Aceștia din urmă au continuat să practice anumite formalități și ceremonii ca religie. Acesta nu este un mod potrivit de a acționa pentru un creștin. Aceștia tindeau să fie ipocriți, iar ipocrizia este condamnabilă în ochii Domnului.

Părtășia

17. Să observăm că apostolul Pavel spune în textul său: „Ați fost chemați la o părtășie cu Fiul său Isus Cristos, Domnul nostru.” Ce se înțelege prin cuvântul „părtășie”? Mulți au înțeles că aceasta ar însemna că atunci când participă la un congres sau la o întrunire a poporului Domnului, ei trebuie să petreacă o parte din timp strângându-le mâinile altora și bârfind. Deseori, se acordă câte o oră pentru ceea ce se cunoaște a fi „părtășie” sau fraternitate, și în ora aceea se discută despre aproape

orice, în afară de căile în care s-ar putea răspândi mai bine adevărul. Cu siguranță cu nu la acest lucru se referă cuvintele: „Ați fost chemați la părtășia Fiului său Isus Cristos, Domnul nostru.”

18. Fraternitatea înțeleasă corect înseamnă un parteneriat. Este o asociere a unor oameni care participă la aceeași lucrare. Iehova Dumnezeu l-a chemat pe Fiul său iubit pentru a îndeplini obligațiile de Mare Preot pentru Iehova, adică să ocupe poziția de executant al lui Iehova în îndeplinirea planului său. Dumnezeu a hotărât apoi să îi cheme și pe alți oameni ca să participe împreună cu Domnul Isus Cristos la această lucrare, adică să aibă o părtășie sau un parteneriat cu el. Dumnezeu descrie îndatoririle de pe pământ ale acestora și, de asemenea, dezvăluie unele dintre atribuțiile pe care le vor avea și în ceruri acești oameni chemați. Pentru a susține această concluzie, se spun următoarele:

19. Petru a declarat că membrii corpului sunt chemați pentru a călca pe urmele lui Isus. (1 Petru 2:21), adică ei trebuie să aibă aceeași conduită pe care a avut-o Isus și să se comporte la fel.

20. Pavel a scris despre sine ca despre un urmaş al lui Isus Cristos: „ ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morţi. Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui, şi să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morţi.” (Filipeni 3:8,10,11) Apostolul Ioan a scris: „ deci, ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos.... Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat.” – 1 Ioan 1:3,7

21. A umbla înseamnă a urma un anumit mod de a acționa, înseamnă a ne comporta într-un anumit fel. Așadar, a umbla așa cum a umblat Isus înseamnă că cei de pe pământ, care sunt creștini, trebuie să se comporte așa cum a făcut-o și el și trebuie să-l urmeze pe Isus ca și colaborator al lor, făcând aceleași lucruri pe care le-a făcut și el. Nu avem nici o dovadă că Isus ar fi avut o expresie a feței gravă și care se pretinde a fi sfântă și o haină lungă sau că ar fi stat pe podium și s-ar fi lăsat absorbit în rugăciune pentru a fi văzut de oameni. Dimpotrivă, el a condamnat chiar aceste lucruri, care erau foarte flagrante în clerul iudaic. (Matei 6:5) Nu avem nici o dovadă că Isus i-ar fi învățat pe discipolii săi să își dezvolte un caracter bun și plăcut, pentru ca toți care i-ar fi întâlnit să vadă ce fel de oameni sunt. Dimpotrivă, relatarea arată că Isus a vorbit adevărul cu curaj și claritate, iar discipolii săi au făcut la fel, și că membrii clerului și ai tribunalelor au observat curajul discipolilor săi și și-au dat seama că ei umblau cu Isus și învățau de la el. – Fapte 4:13

Scopul lui Dumnezeu

22. Scopul lui Iehova Dumnezeu se poate vedea clar din paginile Cărții sale sacre. De-a lungul secolelor el a avut unele persoane care i-au fost martori, pentru ca numele său să nu fie uitat de oameni. El a făcut acest lucru spre binele oamenilor. În același timp, dușmanul Satan și-a scos în evidență propriul nume, pentru a orbi mințile oamenilor cu privire la Dumnezeu și la bunătatea sa.

23. Dumnezeu i-a trimis pe profeții săi ca să depună mărturie despre numele său. De la Abel și până la Ioan Botezătorul, acești bărbați credincioși și-au îndeplinit sarcinile care le-au fost date. Nu avem nici o dovadă că ei s-ar fi complăcut în vreun fel de pioșenie sau ceremonii care aveau pretenția a fi sfinte. Dimpotrivă, aflăm că ei erau martori curajoși și credincioși ai Domnului și pentru aceasta ei au suferit în lanțuri și în închisori tot felul de persecuții sângeroase și crude. Despre Moise, unul dintre cei credincioși, este scris că, deși i s-au dat o mulțime de ocazii de a primi onoarea care li se acordă regilor, el a preferat mai degrabă necazurile poporului lui Dumnezeu, decât plăcerea și onoarea pe care i le-ar fi putut oferi organizația Diavolului. Acești oameni credincioși sunt dați ca exemple pentru creștini. (Iacov 1:10) Ei au fost martori credincioși ai numelui lui Iehova, iar creștinii sunt sfătuiți de apostol să se lase îndrumați de exemplul lor. – Evr. 12:1

Cuprins

Mărturie pentru Dumnezeu

24. La timpul său stabilit, Dumnezeu l-a trimis pe Isus pe pământ. La vârsta de treizeci de ani, el s-a consacrat fără rezerve lui Iehova. Cu ce scop a făcut el această consacrare? Toți cei care sunt influențați de religie ar trebui să acorde atenție răspunsului la această întrebare. Isus a răspuns, zicând: „ Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, şi să împlinesc lucrarea Lui.” (Ioan 4:34) El mai spune apoi: „Nu caut să fac voința mea, ci voința Tatălui, care m-a trimis.” (Ioan 5:30). „Căci am venit din ceruri nu pentru a împlini voința mea, ci pentru a împlini voința celui care m-a trimis.” – Ioan 6:38

25. Misiunea sa pe pământ este rezumată în cuvintele pe care i le-a spus el lui Pilat, reprezentantul lui Satan, când a stat înaintea acestuia înainte să moară: „Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr.” – Ioan 18:37

26. Acțiunile sale au dovedit că el venise pe pământ pentru a depune mărturie despre adevăr, căci timp de trei ani și jumătate, el a umblat din loc în loc și din casă în casă, spunându-le celor care îl ascultau că Iehova este Dumnezeu și că scopul său este acela de a binecuvânta toate familiile pământului prin intermediul împărăției sale. Isus a refuzat orice fel de compromis cu Diavolul sau cu organizația sa, căci el a spus: „căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30) Cu o vorbire plină de curaj, el a depus mărturie despre numele Tatălui său, iar numele lui Iehova a fost preamărit prin moartea și învierea lui Isus. Atunci când și-a sfârșit misiunea pământească, Dumnezeu i-a dat frumosul titlu de „Martorul credincios și adevărat”, datorită loialității și credinței sale. Apoc.3:14; 19:11.

27. Pentru a avea părtășie cu Domnul Isus Cristos în lucrarea pe care Dumnezeu i-a dat-o să o facă, creștinii trebuie să umble în lumina și adevărul pe care le dă Dumnezeu poporului său. Acum, lumina adevărului strălucește pe calea creștinilor, deși nu a strălucit până acum, căci acum este timpul fixat al lui Dumnezeu ca ea să strălucească. Cel ce umblă pe calea adepților religiei umblă în întuneric și nu au părtășie cu Dumnezeu și cu Isus Cristos. Cu privire la aceștia, Ioan scrie: „ Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în întuneric, minţim, şi nu trăim adevărul.” – 1 Ioan 1:6

28. În prezent, există unii frați în adunare care ocupă poziția de bătrâni și care țin cu încăpățânare la multe dintre lucrurile nesăbuite aduse din Babilon, care refuză să-i încurajeze pe frații lor să ia parte la serviciu și refuză să participe la el și ei înșiși. Ei obiectează la adevărul pe care li l-a dat Dumnezeu oamenilor prin *Turnul de Veghere* și încearcă să îi descurajeze pe frații lor pentru a nu-l mai studia. Ei iau în batjocură ideea de a merge din casă în casă pentru a duce oamenilor mesajul lui Dumnezeu despre Regele și împărăția sa. Prin acțiunile lor din adunare, ei dau naștere la descurajare și dezbinare între frați.

29. A venit timpul ca cei credincioși să îi identifice pe aceştia şi să îi evite, spunându-le că nu le vom mai acorda unor astfel de oameni privilegiul de a fi bătrâni sau orice altă poziție de serviciu în cadrul adunării, căci apostolul a spus: „Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor(egoismului); şi, prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşală inimile celor lesne crezători. (neînvățați)”– Romani 16:17,18

Pavel , un exemplu

30. Pavel a fost un martor credincios pentru Domnul. El și-a găsit plăcerea în a avea părtășie cu Isus Cristos la suferințele sale. A suportat el aceste suferințe din cauză că se prefăcea pios, purtând o haină lungă și afișând o expresie solemnă și o vorbire evlavioasă? Nu, el nu a suferit pentru aceste lucruri, căci el nu s-a complăcut în ele. El a suferit datorită faptului că era un martor curajos,

neînfricat și credincios al adevărului. În zilele sale, unii dintre bătrâni făceau tulburări în adunare, așa cum se întâmplă și în zilele noastre. El a anticipat că urmau să vină și mai multe necazuri și din acest motiv a dat avertismentul. Era pe drum spre Ierusalim. S-a oprit la Milet și a trimis să fie aduși la el bătrânii din Efes pentru a-i putea încuraja și a-i avertiza să fie un ajutor și o încurajare pentru cei din turma Domnului. El nu a vrut să vorbească despre propriile sale experiențe cu această ocazie, încercând să se mărească, dar s-a menționat pe sine și lucrurile prin care trecuse cu scopul precis de a le arăta bătrânilor care este conduita corectă a unui creștin care are de îndeplinit misiunea dată de la Domnul. El le-a spus că nu îi vor mai vedea fața. Acesta era un moment solemn și important pentru Pavel, iar el a vorbit simplu și clar.

Din casă în casă

31. Pe parcursul ultimilor ani, Domnului i-a părut bine și plăcut ca frații să meargă din casă în casă, chemându-i pe oameni, spunându-le despre Dumnezeu și Cristos, despre împărăția sa, și dându-le mesajul de adevăr pentru ca ei să îl citească și să îl cunoască pe Domnul și planul său. *Turnul de Veghere* i-a îndemnat pe frați să facă acest lucru deoarece binecuvântarea Domnului era peste el. *Turnul de Veghere* a primit multe critici și împotrivire, deoarece acesta scoate în evidență importanța serviciului în prezent. Acest criticism și opoziție vine de la bătrânii care consideră că este sub demnitatea lor să meargă din casă în casă și să predice vestea bună despre Isus Cristos și împărăția sa, punând în mâinile oamenilor mesajul tipărit.

32. Însă, să observăm acum cuvintele folosite de Pavel atunci când le-a vorbit bătrânilor din Efes. El primise o însărcinare specială ca ambasador al lui Cristos pentru neamuri. Totuși, acest lucru nu l-a făcut să devină mândru. El și-a amintit întotdeauna că era doar un serv al lui Dumnezeu și al lui Isus Cristos. El nu a considerat că era sub demnitatea lui să meargă din casă în casă pentru a predica vestea bună. Vorbindu-le bătrânilor, el le-a spus: „ Când au venit la el, le-a zis: „Ştiţi cum m-am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintâi, în care am pus piciorul pe pământul Asiei. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrămi, şi în mijlocul încercărilor pe care mi le ridicau uneltirile Iudeilor. Ştiţi că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, şi nu m-am temut să vă propovăduiesc şi să vă învăţ înaintea norodului şi în case, şi să vestesc Iudeilor şi Grecilor: pocăinţa faţă de Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Isus Hristos.” – Fap. 20:18-21

33. El nu numai că a mers din casă în casă pentru a predica despre adevăr, dar nici nu a făcut deosebiri între oameni. El nu a insistat să își aibă teritoriul de serviciu acolo unde se găseau cei bogați sau influenți. Potrivit obiceiurilor de atunci, era mai degrabă neobișnuit ca iudeii să meargă la greci, însă apostolul le-a vorbit atât iudeilor, cât și grecilor, spunându-le despre Dumnezeu și despre împărăția sa. Putem cu siguranță să facem și noi ce a făcut Pavel, apostolul special al lui Isus Cristos. Dacă el a găsit că predicarea din casă în casă este plăcută Domnului și folositoare cauzei, cu siguranță că exemplul său merită urmat și de alți creștini. În plus, Isus, Fiul Dumnezeului suveran veșnic a călătorit din casă în casă și din loc în loc, vorbindu-le săracilor și învățându-i pe cei disprețuiți adevărul. Cu siguranță că orice membru al corpului și-ar găsi o mare plăcere în a face ceea ce a făcut Isus Cristos, marele Răscumpărător și Capul adunării. Aceasta a fost lucrarea sa și lucrarea la care a avut părtășie și apostolul Pavel și la care și alți creștini trebuie să participe pentru a avea părtășie cu Isus Cristos, cât timp se află pe pământ.

S-au schimbat lucrurile?

34. Unii dintre cei care nu își găsesc plăcerea în a face serviciul Domnului, vor spune: „Lucrurile nu mai sunt ca în zilele apostolilor. La vremea aceea, singurul mod în care își puteau ei

efectua serviciul era pe jos și din casă în casă. În aceste timpuri moderne, acest lucru ar fi nepotrivit. Noi, ca și reprezentanți ai adunării, ar trebui să ne înfățișăm ca niște predicatori și să mergem doar pe podiumurile publice pentru a vorbi, lăsând celelalte feluri de serviciu pentru cei mai puțin importanți din adunare.

35. S-au schimbat lucrurile? Da, ele s-au schimbat într-adevăr, într-o anumită măsură, iar odată cu schimbarea vine și o mai mare lumină, posibilități mai multe și, prin urmare, responsabilități mai mari. Noi trăim acum în prezența Domnului. El se bucură să-i dezvăluie adunării sale hidoșenia organizației Diavolului și modul în care i-a asuprit aceasta atâta timp pe oameni. El i-a arătat poporului său o parte din frumusețea și gloria organizației lui Dumnezeu și modul în care îi va elibera în curând pe oameni și îi va scăpa de asuprire, aducându-i în deplină armonie cu el și modul în care numele lui Iehova Dumnezeu va fi justificat și preamărit. Oamenii sunt astăzi oprimați și mulți dintre ei sunt ținuți în închisori religioase și păziți de gardieni. Ei sunt temători și slabi și nu au puterea de a ieși afară și a lua poziție de partea Domnului. În asuprirea lor, ei murmură și plâng pentru a fi scăpați, iar plânsetele lor au urcat până la Iehova Dumnezeu. Domnul le spune acum celor credincioși: „Duceți mesajul de adevăr și mângâiați-i pe acești captivi.”

36. Pentru a deschide calea, Dumnezeu a cerut să se folosească în aceste timpuri cruciale puternica forță a radioului. El a făcut posibil ca prizonierii lipsiți de apărare să stea în liniște și să asculte în casele lor, din când în când, un scurt discurs la radio, care vorbește despre Dumnezeu și despre Cristos și despre binecuvântările care vor veni prin împărăția sa. Însă ei au nevoie de mai mult decât atât, iar Dumnezeu a făcut aranjamente pentru a le satisface această nevoie. El s-a îngrijit de publicarea de cărți, broșuri și reviste; el a furnizat clădiri și mașinării și și-a vărsat spiritul său peste oamenii, de altfel neînvățați, pentru ca ei să opereze aceste mașinării și să tipărească publicațiile. Așa cum a pregătit Domnul, în mod special, oameni calificați în timpul lui Moise pentru a construi tabernacolul, tot așa el califică și în prezent servi ai săi, la timpul potrivit, pentru a folosi mașinăriile pe care le-a furnizat el și a se îngriji de producerea de cărți și literatură spre luminarea oamenilor.

37. De ce a făcut Domnul acest lucru? Cu siguranță nu pentru a vinde cărți și a câștiga bani, așa cum au acuzat unii, datorită răutății sau ignoranței. Toți banii îi aparțin Domnului și el poate obține oricâți vrea pentru a-și atinge scopurile. Voința sa este ca oamenii să aibă șansa de a cunoaște adevărul, iar cei care fac anumite sacrificii, cheltuind o mică sumă de bani pentru a obține o carte care conține adevărul, o vor aprecia și mai mult. El a făcut posibilă producerea unui mare număr de cărți la un preț scăzut. Acum, Dumnezeu le spune celor pe care i-a chemat la o părtășie cu Fiul său preaiubit: „Mergeți și duceți mesajul de adevăr captivilor și spuneți-le: Ieșiți și luați poziție de partea Domnului; și celor care stau în întuneric: ieșiți afară și arătați că stați lângă Domnul. Cei care aud și vor asculta se vor hrăni cu adevărul și vor exulta.”

38. Această mărturie despre Rege și împărăția sa trebuie depusă în numele lui Iehova de cei pe care i-a chemat Domnul și care îi sunt devotați lui cu adevărat. Cei care au cu adevărat o părtășie sau un parteneriat cu Isus Cristos vor umbla în lumina pe care o dă Domnul poporului său și vor avea multe bucurii, ascultându-i poruncile și transmițându-le oamenilor mesajul despre împărăția sa. Nimeni altcineva nu va avea o părtășie cu Domnul în această perioadă.

Un serviciu acceptat

39. Mărețul Dumnezeu nu și-a chemat poporul pentru a le spune să se preamărească pe ei înșiși. El nu i-a chemat pentru a străluci în ochii oamenilor, ci i-a chemat pentru ca ei să aibă o părtășie cu Fiul său, îndeplinind lucrarea pe care i-a încredințat-o el acestuia să o facă pe pământ. Isus arată cu claritate care este modul în care trebuie să acționeze toți cei care au o părtășie sau un parteneriat cu

Dumnezeu, atunci când afirmă că s-a născut și a venit în lume cu scopul de a depune mărturie despre adevăr. Acțiunile sale i-au atras batjocuri și dispreț. Desigur că fidelitatea urmaşilor săi le va atrage și lor batjocuri, însă ei au primit promisiunea că oricine suferă ca un creștin este fericit, deoarece aceasta este o dovadă că el îi este plăcut Domnului. Noi trebuie să avem o părtășie cu Cristos în suferințele sale, dacă vrem să avem o părtășie cu el și în gloria împărăției sale. Apostolul Pavel este cel care a avut cea mai mare apreciere pentru acest privilegiu. Datorită iubirii sale pentru Dumnezeu și pentru frații săi și pentru că își dorea mult ca ei să aibă părtășie cu Cristos, el a spus: „ Vă îndemn, deci, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, Sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.” – Romani 12:1

40. Având o astfel de conduită, creștinii își sacrifică bunul nume, faima și reputația printre oamenii din lume. De asemenea, ei își folosesc puterea pentru a le duce altora mesajul, drept ambasadori ai Domnului. Însă acesta este un serviciu sacru, îndeplinit cu puterea rațiunii lor și este condiția și obligația dată celor care vor să aibă părtășie cu Isus Cristos aici și în împărăția sa. Dumnezeu a făcut acest aranjament și i-a chemat pe cei care îl iubesc la această părtășie.

Dovada iubirii

41. Dumnezeu le cere oamenilor loialitate și credință pentru a-i accepta. El s-a îngrijit de unele lucruri pentru creștini și are grijă ca ei să aibă ocazia de a dovedi că sunt loiali și credincioși. Loialitatea și credința trebuie să aibă o singură motivație: iubirea. Aceasta este un devotament neegoist față de Dumnezeu. Atunci când o persoană își folosește abilitățile și talentele pe care i le-a dat Domnul cu generozitate, spre a-și îndeplini misiunea dată creștinilor, el cultivă conduita despre care a vorbit Isus și care se cere de la cei care au părtășie cu Isus Cristos, Domnul nostru.

42. Cum poate să-și dovedească un creștin iubirea pentru Dumnezeu? Apostolul Ioan răspunde: „ Cum este El, aşa Suntem şi noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în dragoste.” – 1 Ioan 4:17,18

43. Aceasta înseamnă că adevărații creștini vor vorbi adevărul, având o iubire statornică pentru el, cu curaj, și acordându-i lui Dumnezeu meritul pentru acesta. Înseamnă că ei nu se vor teme de ce ar putea să le facă oamenii sau Diavolul sau vreo parte a organizației Diavolului. Apostolul Pavel a declarat că el nu ținea la viața sa și că nici o persecuție și nici un fel de amenințare nu l-ar fi putut face să înceteze a-și îndeplini sarcina. El a urmat calea pe care i-a arătat-o Domnul. Creștinii din prezent trebuie să facă la fel.

44. Pentru ca cei creștini să poată lua parte la învierea lui Cristos și pentru a participa cu el la lucrarea glorioasă și binecuvântată a împărăției, ei trebuie mai întîi să ia parte sau să aibă părtășie la suferințele pe care le-a îndurat Cristos, în timpul cât a fost pe pământ. Aceasta înseamnă că ei trebuie să stea ferm de partea Domnului. Trebuie să refuze a avea orice fel de legătură cu organizația Diavolului. Ei vor fi ținta săgeților Diavolului și a agenților săi. Acționând astfel și depunând o mărturie adevărată și plină de credință despre Dumnezeu și despre Domnul Isus Cristos, ei vor dovedi că sunt ai Domnului și vor ști că loialitatea și credința lor le-au câștigat aprobarea lui Duumnezeu.

45. A sosit ora crucială pentru adunare și pentru lume. Forțele răului sunt aliate împotriva Domnului și împotriva unșilor săi. A venit timpul când își va înălța Domnul numele pe pământ. El va face acest lucru printr-o demonstrație a puterii sale. Dar înainte de a face acest lucru, scopul său este ca cei pe care i-a chemat să le vorbească popoarelor și națiunilor pământului.

46. Iehova a promis, cu multe secole în urmă, că îl va aduce pe Cristos şi că va binecuvânta prin el toate familiile pământului. Dumnezeu este fidel promisiunii sale. El i-a chemat pe membrii corpului lui Cristos la o părtăşie sau un parteneriat cu Fiul său preaiubit, în lucrarea pe care i-a încredinţat-o el. El cere de la aceştia loialitate şi credinţă în împlinirea datoriei, înainte de a le da aprobarea lor finală. Fiecare dintre cei chemaţi şi unşi trebuie să vorbească acelaşi mesaj de adevăr. Fiecare, fiind un străjer şi un martor al Domnului, va vedea cu ochii săi toate marile adevăruri pe care le descoperă Dumnezeu poporului său. Ei îşi vor înălţa vocile împreună. Ei vor acţiona în mod armonios şi unit în lucrare, depunând mărturie împotriva duşmanului şi se vor alătura cu bucurie la proclamarea numelui lui Dumnezeu şi a Cristosului său, spunându-le oamenilor că împărăţia cerurilor s-a apropiat.

Întrebări de studiu

1,2. Numiţi cinci lucruri legate de îndeplinirea planului divin pentru salvarea omenirii. Cine s-a împotrivit îndeplinirii acestui plan şi care sunt cele două metode pe care le-a folosit în acest scop? În ce măsură au scăpat creştinii de confuzia în care se află lumea? Ce lumină specială primesc astăzi cei ascultători?

3,4. Numiţi cinci paşi pe care trebuie să îi facă cei care vor să intre într-o relaţie de legământ cu Dumnezeu. Ce parte are Isus Cristos în această relaţie? Ce rol îndeplineşte Iehova Dumnezeu?

5-11. Citaţi trei ilustraţii pentru a arăta cum ar putea gândi în mod greşit un creştin şi arătaţi ce este greşit la fiecare punct de vedere.

12-14. De ce este esenţial ca un creştin să înţeleagă scopul consacrării? Ce se înţelege prin expresia „chemat de Dumnezeu”? Care clasă de oameni este chemată? Cum îşi arată aceştia loialitatea şi credinţa faţă de Dumnezeu? Arătaţi că „formarea unui caracter bun” nu este scopul chemării creştinilor.

15,16. Care este sensul cuvântului religie? Care este motivul pentru care există atâtea religii pe pământ? Ce definiţie a cuvântului religie dă apostolul Iacob? De ce sunt creştinii într-o mare confuzie cu privire la subiectul religiei?

17-21. Ce idee greşită şi-au făcut unii din poporul Domnului despre ideea de fraternitate sau părtăşie creştină? Care este înţelesul corect al acestui termen? Ce înseamnă a avea părtăşie cu Domnul şi Regele nostru? Daţi o dovadă scripturală care să vă dovedească răspunsul. Ce se înţelege prin „a umbla aşa cum a umblat Domnul nostru?”

22,23. Cu ce scop şi-a făcut Iehova martori pe pământ? Numiţi unii dintre aceşti martori credincioşi din trecut şi spuneţi despre ce au depus ei mărturie. Ce succes au avut ei? Cine voia să îi învingă şi să nu-i lase să-şi atingă scopul? A reuşit el?

24-27. Care a spus Domnul nostru că este scopul consacrării? Care a fost misiunea sa pe pământ? Ce fel de plan de acţiune a urmat el în îndeplinirea misiunii sale?

28-30. Cum ne putem da seama dacă umblăm în lumină sau în întuneric? Care clasă a adunării este cea mai vulnerabilă în aceste timpuri? De ce? Care este marea greşeală pe care o fac unii dintre ei şi ce efect are exemplul lor asupra altora? Ce datorie au cei credincioşi faţă de bătrâni? Care apostol credincios a dat un exemplu de urmat, atât pentru bătrâni, cât şi pentru ceilalţi membri ai adunării? Ce a spus el despre acest subiect?

31-33. Cu ce lucrare şi-a însărcinat Domnul poporul în aceste timpuri? Ce dovezi avem că această lucrare este binecuvântată de Domnul? Care sunt cele două exemple de credinţă în îndeplinirea acestei lucrări menţionate în Noul Testament?

34-38. Ce răspuns ar trebui să le dăm celor care pretind că situaţia din prezent cere folosirea altei metode de predicare? Ce mari avantaje, pe care nu le-a avut adunarea din secolul întâi avem noi?

Care este metoda de depunere de mărturie pe care o binecuvântează azi Domnul? Ce clasă de oameni la care nu s-a putut ajunge până acum ne este astăzi accesibilă? Ce schimbare produce aceasta în lucrarea din casă în casă? De unde știm? Ce mesaj este transmis în prezent?

39,40. Ce constituie astăzi un serviciu sacru, îndeplinit cu puterea rațiunii? La ce rezultate ne putem aștepta dacă îndeplinim acest serviciu? Ce binecuvântări vin odată cu el?

41-43. Ce le cere Dumnezeu celor care vor să primească aprobarea lui? Care trebuie să fie motivația acestora? Cum poate dovedi cineva că îl iubește pe Dumnezeu? De ce sunt creștinii neînfricați în prezent?

44-46. Ce trebuie să facă cei ce doresc să ia parte la prima înviere? Atunci, ce vor face ei? În ce sens sunt timpurile de acum „un ceas crucial pentru adunare și pentru lume”? Ce este Iehova Dumnezeu pe cale să facă? Cine sunt străjerii lui Dumnezeu? Care este datoria lor în prezent?

Isaia le predă oamenilor adevărata cale de viață

- 4 decembrie – Isaia 3:1 la 5:30 –

„Închinarea adevărată și neîntinată în ochii Dumnezeului și Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijești de orfani și de văduve în necazul lor și să te păstrezi nepătat de lume.” – Iac.1:27

Profetul Isaia este în principal un mesager al restatornicirii. După ce a descris situația teribilă în care se găsea Israelul, așa cum am arătat în articolul precedent, el ne relatează cum îi va distruge Iehova, Puternicul Israelului, pe adversarii săi și se va răzbuna pe dușmanii săi, de dragul său și al poporului său. În acest caz, dușmanii nu sunt dinafara Israelului, ci sunt însăși conducătorii acestuia. Isaia vorbește despre ei astfel: „ Mai marii tăi Sunt răzvrătiţi şi părtaşi cu hoţii, toţi iubesc mita şi aleargă după plată; orfanului nu-i fac dreptate, şi pricina văduvei n-ajunge până la ei.” – Isaia 1:23

2. Acești conducători ai poporului lui Dumnezeu urmau să fie distruși. Iehova își va coborî atunci mâna asupra poporului său și îl va purifica de „zgură”. El spune: „ Voi face iarăşi pe judecătorii tăi ca odinioară, şi pe sfetnicii tăi ca la început. După aceea vei fi numită cetatea neprihănită, cetatea credincioasă.” (Isaia 1:26) Aceasta este, cu precădere, o profeție a restatornicirii Israelului.

3. Aici probabil că se face referire la două lucruri: (1) La reconstruirea Ierusalimului și întoarcerea Sionului din captivitate – evenimente pe care le vede Isaia - , și (2) restaurarea ordinii de guvernare a Israelului, care a fost instituită de Moise, când erau șaptezeci de bătrâni sau consilieri alături de el și guvernau împreună peste popor. Sanhedrinul s-a format doar după captivitatea din Babilon, un grup la care probabil că s-a ajuns pe baza acestui pasaj din Isaia. – Vezi Numeri 11:16; Exod 24:1,9

4. După profeția referitoare la restatornicirea Israelului, Isaia vorbește despre binecuvântările pe care le vor primi neamurile sau națiunile. Acesta este un aspect reprezentativ al scrierilor lui Isaia: de fiecare dată când vorbește despre binecuvântările pe care le va primi Israelul de la Iehova, Isaia asociază popoarele pământului cu aceste binecuvântări.

5. Încă de la începuturile profeției sale (Isaia 2:11), Isaia folosește fraza „în ziua aceea”, iar după aceea o repetă foarte frecvent, ca și alți profeți de altfel, după cum se poate vedea din orice versiune completă a Bibliei. „Ziua aceea” este marea zi a lui Iehova, atunci când își va începe și continua el grandioasa lucrare de pe pământ, care se va sfârși cu întemeierea împărăției dreptății. Aceasta este cea mai mare zi de necaz pentru dușmanii lui Dumnezeu și pentru toți cei care au

refuzat să îi asculte avertismentele. Ziua aceasta aduce binecuvântări pentru aceia care vor să învețe căile dreptății și acceptă conducerea Regelui din Sion.

6. Acest articol vorbește apoi despre necazurile despre care a prezis Isaia că aveau să se abată asupra Ierusalimului și Iudeii. El prezice că va veni un timp când tot ce era considerat stabil și necesar pentru o societate bine ordonată, va fi luat de la popor sau distrus. Urma să fie foamete, lipsă de încredere în cei puternici – judecătorii, profeții și conducătorii, care se presupunea că aveau înțelepciunea de a îndruma poporul. Copiii urmau să fie înălțați în funcția de prinți, iar poporul urma să fie asuprit nu numai de conducători, ci toți oamenii aveau să îi asuprească pe ceilalți, fiecare pe aproapele său, iar copiii urmau să se arate plini de aroganță față de bătrâni. Se arată că situația era atât de jalnică, încât un om îi va spune fratelui său, care nu are nici o calificare pentru a fi conducător, în afară de veșmintele de conducător: „ fii căpetenia noastră! Ia dărămăturile acestea sub mâna ta!”” Profetul ne spune și care este cauza acestei pustiiri. El zice: „ Se clatină Ierusalimul, se prăbuşeşte Iuda, pentru că vorbele şi faptele lor Sunt îndreptate împotriva Domnului, înfruntând privirile Lui măreţe.” – Isaia 3:1-8

7. Isaia scoate din nou în evidență nevoia ca Iehova să intervină pentru ca oamenii să fie salvați. Iehova spune: „ Poporul meu este asuprit de nişte copii, şi-l stăpânesc nişte femei! Poporul meu, cârmuitorii tăi te duc în rătăcire, şi pustiesc calea pe care umbli! (Isa. 3:12) Însă Domnul se va ridica pentru a pleda pentru popor și a le face dreptate și le va spune asupritorilor: „ Cu ce drept călcaţi voi în picioare pe poporul Meu, şi apăsaţi pe săraci?” zice Domnul, Dumnezeul oştirilor.” (Isa. 3:15) După ce denunță răul făcut de conducătorii Israelului, profetul se întoarce la femei și, descriind mândria lor în ce privește hainele multe cu care se înveşmântau şi nenumăratele podoabele pe care le purtau, declară că Domnul le va dezgoli și le va arăta goliciunea. Isaia 3:16-24.

8. Aceste imagini teribile descriu sectele cele multe ale creștinătății, care în simbolismul biblic sunt numite femei: spre exemplu Babilonul cel mare, marele sistem fals creștin, este numit „mama prostituatelor”. (Apoc. 17:5) Aceste secte s-au împodobit pentru a fi văzute de oameni și au încercat să îi atragă la ele pentru a putea fi prospere. Ele sunt depravate în ochii lui Dumnezeu și își caută propria plăcere și îmbogățire de pe urma oamenilor și de la aranjamentele pe care le permite această lume, și nu cele ale lui Dumnezeu. Isaia relatează într-un pasaj destul de neobișnuit cum „în ziua lui Iehova”, ziua împărăției Domnului, „șapte femei vor apuca un bărbat”. (Isaia 4:1) Ele se oferă să își mănânce propria pâine și să își cumpere singure veșmintele, însă doresc să primească numele bărbatului, „ca să înlăture rușinea de la ele”.

9. Aceasta nu este doar o referință care să arate că în zilele din urmă vor fi mai multe femei decât bărbați, ci acest lucru arată că nenumăratele biserici și sisteme religioase vor descoperi că au nevoie de o ocrotire ca cea pe care i-o asigură un bărbat soției sale. Așadar, acest pasaj arată că multe dintre sectele non-conformiste vor dori să se unească și să își combine crezurile cu religiile instituite de mai demult, cum ar fi biserica Angliei sau chiar biserica Romei care, datorită constituției sale bine definite ar putea fi privită mai degrabă ca o figură masculină, decât ca una feminină. Profetul arată că Domnul va începe să-i facă dreptate poporului său în acea zi și îl va purifica și că toți cei care vestesc numele său vor fi supuși focului de purificare.

10. Sub forma unui cântec pentru Iehova, Isaia relatează cum poporul Israel fusese pentru Dumnezeu ca o viță de vie plantată pe un deal foarte roditor. El a pus un gard în jurul acesteia, a strâns pietrele, a plantat în ea cei mai aleși butași de viță, a construit un turn în mijlocul ei și a adus în el un teasc pentru struguri, căci aștepta coacerea strugurilor. Însă vița a făcut struguri sălbatici.

11. În această imagine foarte scurtă**,** dar foarte grăitoare, este descrisă dezamăgirea pe care i-a cauzat-o Iuda lui Dumnezeu. Vorbind în numele Domnului, profetul întreabă poporul Iudeii ce ar mai fi putut Dumnezeu să le facă în afară de tot ce a făcut pentru ei. De ce rodiseră ei numai struguri sălbatici dacă fuseseră o viță aleasă? Nu se mai putea face nimic, astfel că Dumnezeu a spus că urma

să își abandoneze via și că în locul ei urmau să crească spini și mărăcini, căci le va porunci norilor să nu lase ploaia să cadă peste ea. – Isaia 5:1-7

12. Păcatul Israelului consta în faptul că ei căutaseră să unească laolaltă casă cu casă și ogor cu ogor. Multe puteri lucrau împreună, iar săracii erau zdrobiți. Profetul face o descriere înfiorătoare a nelegiuirii care exista atunci și a nedreptăților care se făceau între bogați și săraci. Însă Dumnezeu urma să fie preamărit în judecată și sfințit în dreptate, și aceasta în sensul că urma să îndepărteze toate nedreptățile și să își salveze rămășița.

13. Israeliții au fost atât de îndrăzneți, încât i-au zis lui Dumnezeu, prin Isaia: „ Să-Şi grăbească, să-Şi facă iute lucrarea, ca s-o vedem! Să vină odată Hotărârea Sfântului lui Israel şi să se aducă la îndeplinire, ca s-o cunoaştem!”” (Isa. 5:19) Acest lucru a aprins mânia Domnului împotriva poporului său, care a făcut ca unele națiuni străine ,ca cele care compuneau imperiul asirian și erau sub conducerea nemilosului Sanherib, să se ridice împotriva Israelului. „ În ziua aceea, va fi asupra lui Iuda un muget, ca mugetul unei furtuni pe mare; uitându-se la pământ, nu vor vedea decât întuneric şi strâmtorare, iar lumina se va întuneca în norii lui.” (Isa. 5:30) Sosirea marii armate asiriene a fost ca zdrobirea valurilor mării de țărmurile Israelului, iar durerea pe care urmau să o sufere era ca întunecarea cerurilor.

14. Trebuie să repetăm că mulți oameni care citesc Biblia consideră că aceste lucruri, scrise cu mult timp în urmă de Isaia, au fost scrise numai pentru zilele sale, însă acestea au o semnificație mult mai largă și mai profundă decât cea pe care au avut-o pentru poporul care a citit prima dată cuvintele profetului. Atragem atenția din nou asupra faptului că expresia „în ziua aceea” se referă întotdeauna la ziua lui Iehova, ziua când va institui el domnia sa dreaptă pe pământ și când va nimici toată opoziția, în orice formă s-ar găsi ea.

15 Poporul Israelului și mai ales națiunea Iuda, reprezenta via lui Dumnezeu. El a plantat-o cu multă grijă și avea dreptul să se aștepte la mult rod de la ea. Însă atunci când l-a trimis pe Isus pentru a strânge roadele, adică pentru a-i strânge pe cei care, prin grija celor care aveau rolul soțului, trebuiau să fie gata pentru Isus și pentru lucrarea care trebuia făcută, cei care compuneau „soțul”, adică cei ce conduceau poporul, s-au gândit că au șansa de a obține via numai pentru ei pentru totdeauna. Ei au cules roadele viei pentru ei înșiși și au folosit pentru propriile lor interese ocaziile de a-i servi lui Dumnezeu, spunând: „Acesta este moştenitorul, să îl ucidem.” Dumnezeu a trebuit să îi distrugă pe acei oameni. – Matei 21:38-40

16. Însă Israelul este doar un simbol sau o reprezentare în miniatură a realizării mai mărețe pe care a făcut-o Dumnezeu mai târziu, în secolele care au trecut de când a fost Isus pe pământ. El a plantat iarăși o vie, iar creștinătatea a pretins că ea era acea vie. Membrii ei declarau că sunt discipolii lui Isus constituind, așadar, via lui Dumnezeu. Însă în loc să-i fie credincioși, ei au adus ca roade struguri sălbatici, iar atunci când a venit timpul ca Dumnezeu să-l trimită din nou în lume pe Fiul său, potrivit promisiunii, pentru ca rodul viei să fie cules și să fie strâns un popor pregătit pentru lucrarea lui Iehova, creștinătatea s-a dovedit a fi o minciună. Ea s-a comportat la fel ca Israelul.

17. Conducătorii s-au aliat, ei și turmele lor, cu puterile lumii. Și-au folosit ocaziile de a-i servi lui Dumnezeu spre propriul lor avantaj și i-au orbit pe oameni în ceea ce privește adevărul, pentru ca, datorită lor, să fie bine îngrășați și îngrijiți, păstorii ajungând în grija turmei, în loc ca turma să fie în grija lor. Aceste lucruri scrise cu mult timp în urmă au fost scrise spre instruirea noastră, pentru ca membrii adevăratei biserici să vadă care este poziția lor ca servi credincioși ai Domnului și, simbolizându-i pe profeții Israelului care au stat înaintea poporului în numele lui Iehova pentru a le denunța păcatele împotriva lui Dumnezeu, să-i avertizeze pe oameni de consecințele pe care le vor suporta din cauza faptelor lor.

18. Isaia însuși declară că el şi copiii săi sunt şi ei simboluri. El spune: „ Iată, eu şi copiii pe care mi i-a dat Domnul, Suntem nişte semne şi nişte minuni în Israel, din partea Domnului oştirilor, care locuieşte pe muntele Sionului.” (Isaia 8:18) Faptul că ei trebuiau să servească drept semne

numai după ce Domnul își instituia domnia pe muntele Sion arată că acest pasaj nu se referă numai la zilele sale. Este adevărat că Iehova își instaurase deja domnia pe muntele Sion într-o anumită măsură, de la data când a fost așezat acolo chivotul legământului, însă aceasta a fost doar o prefigurare a adevăratei întemeieri de la Sion, atunci când Dumnezeu își va instaura împărăția sa, Sionul, pentru a domni peste pământ. Prin urmare, este clar că, atunci când va fi instaurat adevăratul Sion, Dumnezeu îi va avea pe servul Isaia figurativ și pe fiii săi drept semne și minuni, adică oameni care îl reprezintă și care fac lucrarea lui Dumnezeu pe pământ.

19. Acest pasaj din profeția lui Isaia arată că Dumnezeu folosește două forțe pentru a-i pedepsi pe cei care și-au urmat propria cale, cu atâta încăpățânare și egoism, deși au pretins a fi poporul său, și pentru a distruge sistemul de închinare religioasă pe care au pretins că o fac pentru numele său. Acestea sunt: (1) o mărturie directă împotriva poporului pentru păcatele lor și împotriva instituțiilor pe care le-au susținut ei și (2) forța propriu-zisă de distrugere care este reprezentată de puterea asiriană pe care a văzut-o Isaia venind. Religia organizată și sistemele acestei lumi care au sprijinit-o și din care ea a făcut parte integrantă vor fi distruse, așa cum a fost distrus Ierusalimul atunci când s-au ridicat împotriva lui hoardele întunecate ale caldeenilor.

20. Îndemnul la un mod de viață potrivit nu trebuie considerat, așadar, ca fiind adresat lumii din afară, celor care nu sunt membrii ai adunării, ci el este adresat chiar celor care declară că sunt închinători. Apostolul Petru spune că judecata începe cu casa lui Dumnezeu. Acum este prea târziu să mai poată fi salvate instituțiile care i-au înșelat pe oameni. Dar Dumnezeu își va salva rămășița și își va institui împărăția sa de pace, care le va aduce binecuvântări tuturor, chiar și celor care au fost biruiți de moarte, și celor care, potrivit ortodoxiei, nu mai au nici o speranță. Nu este prea târziu ca cei ce aud avertismentul să se elibereze din sclavia Babilonului celui Mare și să ia parte la ultima lucrare măreață pe care o face Dumnezeu: întemeierea împărăției Fiului său.

Întrebări de studiu

1-4. Care este tema generală a profețiilor lui Isaia? Care este clasa pe care o învinuiește el pentru rătăcirea Israelului? Ce pedeapsă va suferi această clasă? Care sunt cele două surse de la care își poate aștepta Israelul restabilirea? Ce efect va avea această restabilire asupra lumii în general?

5. Explicați cuvintele „în ziua aceea”, folosite de Isaia și de alți profeți. Ce le va aduce acea zi dușmanilor lui Dumnezeu? Dar celor ce îi sunt prieteni?

6,7. Descrieți cele șapte aspecte ale naturii necazului care urma să se abată asupra Israelului. Care spune profetul că este cauza acestei pustiiri? Cine este singura persoană de la care poate veni salvarea? De ce? Care sunt cele două clase cărora li se acordă o atenție specială în capitolul 3 al cărții Isaia?

8. De ce putem spune că aceste profeții se aplică și zilelor noastre? Explicați Isaia 4:1.

9-15. Explicați cum i se aplică Israelului simbolul viei. În ce fel s-a manifestat, cu precădere, nelegiuirea Israelului? Cum au primit oamenii mesajul profetului? Care dintre puterile lumii a distrus în cele din urmă regatul celor zece seminții?

16-18. Arătați cum i se aplică așa-numitei „creștinătăți” simbolul viei neroditoare. Ce clasă din zilele noastre este simbolizată de Isaia și de fiii săi? În cel fel sunt aceștia „semne și minuni”?

19,20. Care sunt cele două forțe folosite pentru pedepsirea celor care doar pretind că sunt creștini de astăzi? Ce se va întâmpla cu sistemul lor complicat de închinare? Cui îi adresează profetul îndemnul la un mod de viață drept? Ce lucrare măreață se întrevede acum pentru clasa fidelă a rămășiței?

Cuprins

Isaia îi sfătuiește pe conducători

- 11 decembrie – Isaia, capitolele 7,31,36,37 –

„Tu îl vei ține într-o pace fără sfârșit pe cel cu inima statornică, pentru că își pune încrederea în tine.” – Isaia 26:3.

Profetul Isaia a spus despre sine şi despre fiii săi: „ Iată, eu şi copiii pe care mi i-a dat Domnul, Suntem nişte semne şi nişte minuni în Israel, din partea Domnului oştirilor, care locuieşte pe muntele Sionului.” (Isaia 8:18) Prin aceste cuvinte el definește o idee care este foarte frecventă în Scripturi și care se aplică probabil întotdeauna, și anume aceea că cei pe care îi alege Dumnezeu ca să-i fie servi sunt identificați prin acest serviciu. Servii lui Dumnezeu nu au fost niște roboți. Ei nu au fost niciodată doar niște simple instrumente de scris. Spre exemplu, lui Isaia i s-a poruncit să umble desculț o vreme; lui Ezechiel i s-a ordonat să stea culcat pe o parte mai multe zile la rând, în timp ce Osea și familia sa au fost nevoiți să treacă prin unele experiențe amare pentru a ilustra rătăcirea Israelului și îndurarea lui Dumnezeu.

2. Profeții lui Dumnezeu au fost întotdeauna „trimiși” la Israel; niciunul din ei nu a mers din proprie inițiativă. Cuvântul Domnului, „deschide-ți larg gura și eu o voi umple” se aplică numai celor care sunt numiți de Domnul. Un adevărat profet poartă întotdeauna mesajul Lui, nu este doar mișcat de spiritul său, ca și Amos când a spus: „Domnul Dumnezeu a vorbit. Cine nu va profeți?” – Amos 3:8

3. Isaia discuta deseori cu regii Iudeii, însă el nu era un politician, ca și ei; el nu și-a atribuit nici un fel de politică. El a fost în primul și în ultimul rând un serv al lui Iehova. Prima dată când se relatează că ar fi apărut el înaintea regilor Iudeii a fost atunci când Ierusalimul era amenințat de armatele unite ale Israelului și Siriei. Acest regate se aliaseră cu scopul de a-l pune pe favoritul lor, „fiul lui Tabeel”, pe tronul Iudeii. (Isaia 7:6). Lui Isaia i s-a spus să meargă la regele Ahaz, deoarece el (Isaia) se ocupa de rezerva de apă a orașului. El trebuia să îi spună regelui să nu se teamă de invazia care îl amenința.

4. Acești regi se amestecau în problemele lui Dumnezeu, iar pentru aceasta Dumnezeu l-a trimis pe Isaia la casa lui David ca să le spună membrilor ei că nici un dușman nu va fi lăsat să se pună împotriva scopului lui Dumnezeu de a păstra sămânța lui David pe tronul lui Iuda, decât dacă Dumnezeu ar fi vrut acest lucru. Astfel, Dumnezeu arăta că, dacă poporul ar fi umblat pe căile sale, el nu numai că ar fi fost apărarea tronului lui Iuda, dar s-ar fi și îngrijit de toate cele necesare pentru ca poporul și orașul să fie în siguranță.

5. Se pare că rezerva de apă a orașului nu era suficientă în anumite perioade ale anului. Totuși, putem să presupunem că, având în vedere că Ierusalimul era locul căruia Dumnezeu alesese să-i dea numele său, în el nu exista pericolul lipsei de apă. Se pare că oamenii și-au luat aceste precauții doar atunci când Iuda a uitat să se mai încreadă în Dumnezeu. Știm că Ahaz era un mare adept al religiei, căci el a construit un altar scump în Ierusalim, o copie după un altar pe care îl văzuse în Damasc. Însă, el nu îl iubea pe Iehova, așa cum își propunea să demonstreze această acțiune mincinoasă. Prin urmare, deși Isaia i-a transmis acest mesaj liniștitor de la Iehova, acest lucru nu însemna că Iehova îl aprobase pe el personal.

6. La vremea aceea, Iuda se temea de puterea din ce în ce mai mare a Asiriei, care le făcuse deja multe necazuri celor zece seminţii. Ei se mai temeau și de Egipt, care era împotriva încercărilor Asiriei de a obține puterea mondială. Deoarece ei au neglijat faptul de a avea încredere în Iehova, problema pe care și-o puneau era care cu care dintre aceste puteri ar fi trebuit să se alieze. Mesajul lui Isaia către Israel începea deja să își arate veridicitatea prin tulburările care urmau să îl detroneze

Cuprins

în cele din urmă pe rege şi să le destrame regatul, însă Dumnezeu a arătat că îşi va păstra o rămăşiţă în ciuda tuturor necazurilor. – Isaia 1:9

7. Tulburările ameninţătoare care apăruseră atunci din partea Samariei şi Siriei formează o imagine profetică. Iehova i-a poruncit lui Isaia să-l ia cu el pe fiul său, Sear-Iaşub, al cărui nume însemna „o rămăşiţă se va întoarce”, atunci când urma să meargă la rege. Isaia l-a asigurat pe rege că nu numai că atacul plănuit nu va reuşi, ci şi că şaizeci şi cinci de ani mai târziu Efraimul, regatul de nord, urma să fie destrămat, astfel încât nu va mai fi un popor. – Isa. 7:8

8. Această profeţie, deşi liniştitoare pentru moment, trebuie totuşi să îl fi făcut pe Ahaz să se îngrijoreze pentru el însuşi, având în vedere circumstanţele. El urma să vadă că vorbele lui Isaia conţineau mai mult decât o asigurare că va primi un ajutor temporar. Profetul a arătat acest lucru când a adăugat: „ Dacă nu credeţi, nu veţi sta în picioare.” (Isaia 7:9). Isaia şi fiul său constituiau o mărturie împotriva poporului şi a regelui. Acest eveniment a devenit un test pentru rege. Deoarece arătase o lipsă de credinţă, probabil că nu i se părea uşor să renunţe la planul de a furniza apă pentru oraş. Isaia i-a spus lui Ahaz din partea lui Iehova şi că orice semn ar fi cerut, Dumnezeu îi va răspunde. Cu o evlavie nesinceră, Ahaz a spus că nu voia să îl provoace pe Iehova şi a refuzat. Acţiunea sa părea să dovedească umilinţă, dar nu era aşa, căci dacă ar fi fost cu adevărat umil, el ar fi dat ascultare voinţei clar exprimate a lui Dumnezeu. Dacă Iehova s-a oferit să îi dea un semn, el i l-ar fi dat cu siguranţă. Atunci s-a spus ceea ce mai târziu urma să devină una dintre cele mai importante profeţii: „Iată că fecioara (sau tânăra) va rămâne însărcinată, va naşte un fiu şi îi va pune numele Emanuel”, citată şi în Matei (1:23), care şi-a avut împlinirea în naşterea lui Isus de către fecioara Maria. – Isaia 7:14

9. Faptul că naşterea acestui copil trebuia să servească drept semn pentru Ahaz arată că această profeţie nu se referea numai la naşterea fiului Mariei, căci înainte ca micuţul ce trebuia să se nască să crească şi să ajungă să cunoască diferenţa dintre bine şi rău, ţările acestor doi regi ce se asociaseră pentru a se opune planurilor lui Dumnezeu îi vor fi pierdut pe ambii regi. (Isaia 7:16) Modul în care a folosit Matei acest text nu poate fi contestat.

10. Aici se observă trei împliniri. Pare rezonabil să credem că lui Isaia i s-a născut un fiu căruia i s-a pus numele Emanuel. Dumnezeu a făcut mai mult decât să-i vorbească lui Ahaz şi Iudeii, prin intermediul servului său Isaia: el făcea ca evenimentele din acel timp şi din acea zi să fie simboluri pentru lucrurile ce urmau să vină. Mai târziu urma să se nască alt copil, căruia trebuia să i se pună numele Maher-şalal-haş-baz. Ultimele două nume înseamnă „Dumnezeu este cu noi” şi „viteză, grabă, pradă”. Iată, deci, numele celor trei fii ai lui Isaia, care au fiecare semnificaţie specială; iar propriul său nume, Isaia, înseamnă „Salvarea lui Iehova”. Timpurile acelea erau simbolice, astfel că şi familia a fost simbolică. De aceea profetul spune: „Iată că eu şi copiii pe care mi i-a dat Domnul servim în Israel ca semne şi minuni de la Domnul oştirilor, care locuieşte pe muntele Sion.”Isaia 8:18.

11. Totuşi, este important să observăm că Isaia asociază Sionul cu evenimentele despre care vorbeşte. Aceste cuvinte vor deveni mesaje vii numai când îşi va stabili Domnul oştirilor domnia în Sion. Acestea reprezintă cele mai clare aspecte ale lucrării pe care o face Iehova pe pământ. Isaia, care înseamnă „salvarea lui Iehova”, reprezintă timpul când va fi revelată salvarea lui Iehova, căci acum a venit timpul ca salvarea lui Iehova, până acum cunoscută doar de cei ce au acceptat voinţa lui Dumnezeu prin Isus Cristos, le va fi făcută cunoscută tuturor oamenilor.

12. Sunt trei aspecte sau adevăruri principale legate de recolta din timpul despre care a vorbit Dumnezeu: (1) Faptul că el îşi strânge o rămăşiţă din marea creştinătate, (2)Faptul că timpul prezenţei sale a venit, şi anume, Emanuelul său reprezentativ, gloriosul Cristos, este acum cu poporul său, Dumnezeu este cu noi; (3) că acest lucru aduce un groaznic timp de judecată pentru tot ce este contrar voinţei lui Dumnezeu. Prădătorul vine şi se grăbeşte să îşi prindă prada. Creştinătatea

este destrămată din ce în ce mai mult şi urmează să vină o mare şi îngrozitoare distrugere , astfel încât, dacă cerurile nu ar interveni, nici o carne nu ar putea fi salvată.

13. Isaia, ca mesager al lui Iehova, a reprezentat o faţă a puterii de distrugere, căci el trebuia să predice cuvântul, pe care oamenii trebuiau să îl asculte, pentru a primi o judecată favorabilă. Pe lângă aceasta, nu era nici o dovadă că asirienii urmau să îi atace. Aceste evenimente corespund cu timpurile noastre, căci creştinătatea este acum ameninţată de două forţe: (1) Ceea ce poate fi numit măcelul adevărului, care loveşte cu tot mai multă forţă în zidurile Babilonului; (2) forţa distrugătoare a ateismului care creşte din zi în zi. Putem să spunem că imaginea biblică studiată în articolul de astăzi este cea mai puternică dintre imaginile profetice.

14. După aceste lucruri, profeţiile lui Isaia relatează despre evenimentele din zilele lui Ezechia. Ezechia a fost unul dintre oamenii extraordinari ai Vechiului Testament, atât datorită loialităţii sale faţă de Iehova, cât şi capacităţilor sale. În zilele sale, puterea asiriană creştea din ce în ce mai mult. Regatul Iudeii, în sine, nu era suficient de atrăgător pentru a tenta Asiria să părăsească Mesopotamia, însă aceasta se îndrepta spre Egipt şi era foarte probabil ca Iuda să fie nevoită să se înfrunte cu una sau cealaltă dintre aceste puteri mondiale.

15. În al doilea pasaj putem observa o asemănare între cuvintele lui Rabşache, care probabil că a vorbit în numele stăpânului său, regele Asiriei, şi cele spuse de către faraon lui Moise, atunci când acesta din urmă îi spusese că era trimis de Iehova. El le-a spus oamenilor: „Spuneţi-i deci lui Ezechia: iată ce-a spus marele rege, regele Asiriei: Ce este încrederea asta? Pe ce te bizui?...Care dintre toţi dumnezeii acestor ţări şi-a scăpat ţara din mâna mea, pentru ca şi Iehova să scape Ierusalimul din mâna mea?” (Isaia 36:4,20) Ne putem aştepta ca Iehova să nu lase această provocare fără un răspuns.

16. Pentru popor trebuie să fi fost o zi de umilire cea în care au auzit aceste lucruri. Cei mai credincioşi dintre ei credeau că Iehova avea să-l lovească pe blasfemator de îndată ce i-au ieşit cuvintele din gură. Însă Dumnezeu trebuia să înveţe, atât pe Iuda, cât şi pe Asiria, o lecţie mult mai importantă. Planurile sale trebuiau să se dezvolte.

17. În timpul acesta Sanherib, regele lui Rabşache, i-a trimis lui Ezechia o scrisoare insultătoare. Ezechia i-a arătat-o lui Iehova. Dumnezeu a auzit rugăciunea lui Ezechia pentru apărarea numelui Său, astfel că l-a trimis la el pe Isaia pentru a-i spune că asirianul „nu va intra în oraşul acesta, nici nu va trage vreo săgeată în el”, căci Dumnezeu urma să îl apere, „de dragul meu şi de dragul lui David, slujitorul meu”. (Isaia 37:33-35) Dumnezeu s-a îngrijit el însuşi de asirian. Într-o singură noapte, întreaga armată asiriană a fost ucisă. Nu ni se spune cum, ci doar că a venit îngerul Domnului, iar dimineaţa toţi soldaţii erau morţi. – Isaia 37:36

18. Aici observăm nişte împrejurări atât de extraordinare, încât sunt simbolice. Deoarece Sanherib şi-a ridicat mâna împotriva lui Dumnezeu, armata sa a fost lovită ca de suflarea lui Dumnezeu. Ierusalimul, Ezechia, Isaia şi poporul lui Dumnezeu au fost scăpaţi de atacul care ameninţa să îi distrugă. Imaginile simbolice care apar aici reprezintă în mod evident o serie de evenimente care se vor întâmpla pe pământ în timpul sfârşitului lucrării îndeplinite pe el. Atacul asirian reprezintă o încercare a lui Satan de a ataca organizaţia lui Dumnezeu. Forţele controlate de el sunt compuse din mai multe regate peste care domneşte el. Fără îndoială că Satan va continua să îşi strângă forţele pentru a distruge partea pământească a organizaţiei lui Iehova. Însă acesta va fi semnalul pentru distrugerea tuturor forţelor lui. Fie ca toţi cei din poporul lui Dumnezeu să capete curaj. Sionul, organizaţia lui Dumnezeu, nu poate fi distrusă de nici o putere a duşmanului şi va dăinui.

Întrebări de studiu

1,2. Dați câteva exemple care să arate că servii lui Dumnezeu sunt întotdeauna identificați de serviciul său. Ce idee greșită privitoare la originea profeției și-au făcut unii?

3-5. Arătați de ce era Isaia un cunoscut al personajelor de la curte din zilele sale? Ce invazie amenința Iuda în timpul când și-a făcut profetul prima apariție publică despre care se scrie în Biblie? Ce fapte ale regelui Iudeii au arătat că el era doar un susținător al religiei? Atunci, de ce l-a apărat Domnul?

6,7. Care două puteri mondiale erau o amenințare pentru teritoriul Palestinei? De ce? Ce problemă era de neînțeles pentru conducătorii Iudeii? Arătați că aceasta se datora lipsei lor de credință în Iehova. Ce s-a întâmplat cu regatul nordic? Când?

8-11. La ce test l-a supus Domnul pe regele Ahaz? Cum a arătat acest test că el avea o dispoziție greșită a inimii? Citați Isaia 7:14 și arătați trei împliniri ale versetului. Ce arată cuvântul Sion despre această profeție?

12,13. Care trei adevăruri legate de recoltă au fost dezvăluite clasei rămășiței? Care două forțe amenință în prezent „creștinătatea”? Cum sunt simbolizate aceste două forțe în profeția lui Isaia?

14-18. Cine a fost regele Ezechia? De ce au atacat forțele asiriene teritoriul său? În ce fel a semănat aroganța regelui Sanherib cu cea a faraonului, menționată în Exod? Care a fost deznodământul în fiecare dintre aceste două exemple? Cum a fost zdrobită forța fiecăreia dintre aceste două puteri mondiale? Arătați asemănări între experiențele lui Ezechia și cele ale clasei rămășiței.

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Noiembrie 1927** **Nr. 22**

Trecerea puterilor

”Atunci ferul, lutul, arama, argintul şi aurul s-au sfărîmat împreună şi s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul, şi nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra, care sfărîmase chipul, s-a făcut un munte mare, şi a umplut tot pământul.” – Dan. 2:35

Iehova ne dezvăluie prin Cuvântul său că Armaghedonul este ,,bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”. Din numele folosit putem înţelege că în acea zi măreaţă, Creatorul cerurilor şi al pământului îşi va exercita puterea suverană în bătălie împotriva duşmanului său. Prin urmare, dacă bătălia de la Armaghedon va fi purtată între Satan şi forţele sale pe de o parte şi Iehova al oştirilor pe de altă parte, înseamnă că pentru creştinii care sunt acum pe pământ este de maximă importanţă să aibă o imagine mintală a ambelor organizaţii. Un alt aspect extrem de important pentru creştini este să meargă înainte în armonie cu organizaţia lui Dumnezeu şi să îşi îndeplinească cu credinţă sarcinile pe care li le-a dat Dumnezeu.

2. Pare cât se poate de sigur că ne apropiem de cea mai mare criză a tuturor timpurilor şi că puterile răului vor cădea în războiul Armaghedonului fără vreo speranţă de a mai avea vreo dată autoritate asupra pământului. Chiar şi numai acest lucru ar trebui să bucure sufletul fiecărei persoane iubitoare de dreptate. Acest lucru va însemna justificarea numelui sfânt al lui Dumnezeu, triumful Cristosului său, salvarea oamenilor de sub asuprire şi deschiderea pe deplin a căii pe care oamenii se pot întoarce la Dumnezeu. Într-adevăr, acum începe o măreaţă şi înfiorătoare perioadă de timp. Este minunat că avem ocazia de a trăi acum!

3. Este folositor să ne facem o imagine mentală a istoriei naţiunilor sau a puterilor mondiale consemnate în Biblie, căci această parte a istoriei laice este în deplină armonie cu scrierile din Cuvântul lui Dumnezeu. Fără îndoială că Dumnezeu a făcut ca acestea să fie scrise în Cuvântul său spre binele creştinilor care se află pe pământ în zilele noastre. Înţelegerea acestor lucruri, în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, este aşadar hrană la timpul potrivit pentru a-i întări pe toţi cei care se străduiesc să facă voinţa lui Dumnezeu.

Definiţii

4. Noţiunea de ,,putere”, aşa cum este ea folosită în acest text, se referă la un monarh sau suveran care exercită autoritate sau putere asupra altora.

5. Noţiunea de ,,lume”, în modul în care este folosită aici, se referă la omenirea organizată în forme de guvernământ, care acţionează sub supravegherea şi influenţa sau controlul unui stăpân sau putere sau autoritate invizibilă. Lumea are o parte vizibilă şi una nevăzută. Partea invizibilă a organizaţiei poartă numele de ,,ceruri”. Partea vizibilă a ei se numeşte ,,pământ” iar autoritatea acesteia este exercitată de către oameni. În Scripturi, partea pământească este simbolizată printr-o fiară, căci fiarele sălbatice feroce reprezintă guvernele sau puterile pământeşti.

Cuprins

6. Prin urmare, o putere mondială se definește ca o organizare a oamenilor de pe pământ în forme de guvernământ, guvernământ care posedă și exercită autoritate supremă, controlează diverse puteri sau națiuni și se află sub conducerea stăpânului invizibil, Satan Diavolul. Iehova a permis existența puterilor pentru a-i încerca pe oameni și a-i învăța lecții pe care nu le-ar fi putut învăța în alt fel. Au fost multe națiuni care s-au ridicat, iar apoi au căzut cu rapiditate, însă puterile lumii au fost puține la număr și au existat numai până când a venit timpul fixat al lui Dumnezeu pentru căderea lor.

7. Dumnezeu le-a permis oamenilor să-și urmeze propriile planuri în ceea ce privește organizarea guvernelor. El a pus înaintea lor dreptatea și adevărul și le-a permis apoi să aleagă binele sau să meargă pe calea răului și nedreptății. Oamenii au preschimbat adevărul în minciuni, l-au disprețuit pe Dumnezeu și s-au închinat mai degrabă la creaturi decât la Creatorul lor. (Romani 1:25) Oamenii au fost înșelați să adopte acest mod greșit de a acționa de către influența rea exercitată asupra lor de dușmanul Satan. El a întors mințile oamenilor de la Dumnezeu prin înșelăciune și fraudă. Diavolul i-a făcut pe unii oameni să i se închine lui, iar pe alții i-a făcut să se închine oricui, în afară de Iehova. Prin această metodă, Satan a devenit dumnezeu sau conducător invizibil al oamenilor și a influențat și controlat organizațiile, guvernele și puterile oamenilor.

8. Așadar, organizația Diavolului se compune din el, îngerii răi pe care i-a îndepărtat el de pe căile dreptății și oameni aflați sub influența lui și organizați în sisteme și guverne omenești. Unei mari părți a omenirii nu i-a păsat despre cunoștința lui Dumnezeu, astfel că Domnul a permis ca ei să meargă pe calea răului și să facă lucruri nedrepte. Pe măsură ce creștea cunoștința oamenilor, ei au început să folosească această cunoștință pentru lucruri egoiste și rele. Satan, folosindu-se de această ocazie, a construit o organizație puternică pe pământ. În zilele din urmă, cunoștința a crescut datorită marii bunătăți a lui Dumnezeu, însă această cunoștință a fost folosită de către oameni aflați sub influența lui Satan pentru a-i întări organizația. Comerțul, mașinațiile politice și religia organizată de pe pământ sunt toate sub controlul lui Satan. El a unit toate acestea într-o organizație puternică, asupritoare și crudă. El i se împotrivește lui Dumnezeu și oricărui lucru care îl reprezintă pe Dumnezeu.

9. De-a lungul secolelor, numai cei care i-au fost credincioși lui Dumnezeu au stat departe de organizația Diavolului și au refuzat să i se predea. Mulți dintre aceștia au fost martiri, iar organizația lui Satan pare să fi triumfat asupra lor. Mulți alții i s-au opus pentru un timp organizației lui Satan, însă i-au căzut apoi în capcană, din cauza influenței sale subtile. Astăzi există pe pământ o rămășiță care îi este credincioasă și fidelă lui Dumnezeu. Satan și organizația sa fac în prezent încercări disperate de a o ataca și distruge, căci membrii acesteia ascultă poruncile lui Dumnezeu și au mărturia că îi aparțin Domnului.

Organizația lui Dumnezeu

10. Numai puține persoane au cunoștință despre organizația lui Dumnezeu. Aceasta este formată din Isus Cristos, Fiul său iubit și Mare Preot, o armată de îngeri sfinți și credincioși, membrii corpului lui Cristos înviaţi şi cei unși de pe pământ, care încă sunt fideli și credincioși Domnului. Iehova, Dumnezeul cel Veșnic, conduce peste toți aceștia. Faptul că unul dintre numele sale este Iehova al oștirilor arată că el conduce o puternică oștire de îngeri sfinți, care își găsesc plăcerea în a-i acorda ascultare deplină numai Lui. Aceștia nu numai că îi duc la îndeplinire scopurile, dar le și furnizează ocrotire celor credincioși de pe pământ. Reprezentanții lui Dumnezeu de pe pământ sunt puțini la număr și slabi în putere. Ei nu au nici o putere în ei înșiși. Cei credincioși au intrat în locul tainic al Celui Preaînalt și datorită faptului că locuiesc acolo, în umbra Dumnezeului Atotputernic, ei

sunt în siguranță, în timp ce bătălia face ravagii. Ei își pot îndeplini astfel sarcina primită cu deplină încredere și siguranță și o și fac.

Reguli divine

11. Se pare că Dumnezeu are reguli clare cu privire la puterile acestei lumi: (1) El își manifestă bunătatea față de acestea, pentru ca oamenii din ele și mai ales conducătorii să vadă dovezi ale dreptății sale, în contrast cu nedreptatea celui rău. (2) El le dezvăluie scopul lui de a le pedepsi pentru faptele lor rele. (3) El își preamărește numele printr-o manifestare a puterii sale supreme, pentru ca toți să știe că nu mai este nici un Dumnezeu Atotputernic în afară de el și că numai de la el vin toate lucrurile bune și drepte.

12. Mai vedem că o altă regulă stabilită a lui Dumnezeu este aceea că, atunci când există o mai mare cunoștință sau ocazie de a o obține, atunci există și o mai mare responsabilitate pe umerii celor care o au sau care ar putea să o aibă. Păstrând în minte aceste reguli, vom putea să apreciem la întreaga valoare îndatoririle din prezent ale rămășiței și ceea ce va reprezenta Armaghedonul.

Începutul puterilor mondiale

13. Nebucadnețar i-a succedat tatălui său pe tronul Babilonului, o națiune care exista de foarte mulți ani. În al doilea an al domniei sale, Nebucadnețar a avut un vis. Evreul Daniel a fost adus înaintea regelui și i-a interpretat acestuia visul. În această interpretare, Daniel, profetul lui Dumnezeu, a menționat patru regate sau puteri mondiale. (Dan. 2:36-40) Totuși, din descrierea dată și din alte consemnări ale Bibliei, aflăm că acestea patru nu sunt singurele puteri dezvăluite de Scripturi și că Babilonul nu a fost prima putere mondială.

14. Timpurile neamurilor au început în timpul domniei lui Nebucadnețar. Atunci când a stat înaintea acestui monarh, Daniel a zis: „Dumnezeu face de cunoscut lucrurile care se vor întâmpla în zilele din urmă.” Aceste cuvinte indicau că Dumnezeu urma să îi dezvăluie în zilele din urmă poporului său o mai bună înțelegere a visului lui Nebucadnețar și a interpretării sale, care era de fapt o profeție. Scopul pentru care a făcut Dumnezeu ca acest vis și interpretarea sa să apară atât de mult în Biblie, trebuie cu siguranță să fi fost mai mult decât pur și simplu a crea o consemnare istorică, pe care să și-o amintească oamenii mai târziu. Vedem acum că principalul scop pentru care a fost făcută această relatare referitoare la puterile mondiale este că, prin aceasta, Dumnezeu le arată conducătorilor lumii că el este singurul Dumnezeu adevărat, că numele său va fi preamărit în ciuda încercărilor dușmanului și că el îi va demonstra acest lucru întregii creații la timpul său stabilit.

Egiptul

15. Este de necontestat faptul că, mult înainte ca Babilonul să apară, au existat alte două mari puteri mondiale. Prima a fost Egiptul. Dumnezeu a permis ca Iosif să fie vândut în Egipt, iar apoi să fie înălțat la o poziție de mare putere și autoritate în cadrul acelui guvern. Dumnezeu avea un scop când a permis să se întâmple acest lucru. Prin intermediul lui Iosif, Dumnezeu și-a arătat bunătatea față de Egipt. În acele timpuri, această națiune era o putere mondială. Ea a primit multe binecuvântări de la Dumnezeu, prin intermediul celor ce i-au predicat, iar poporul ei a fost binecuvântat și el prin intermediul lui Iosif, servul lui Iehova. – Geneza 41

16. Conducătorii Egiptului au aflat astfel despre Dumnezeu și despre bunătatea sa. Iosif a murit și, la scurt timp după aceea, un alt rege s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu, uitând favorurile pe care i le făcuse Iehova imperiului său. (Exod 1:8) Poporul ales al lui Iehova locuia în Egipt la vremea

aceea. Membrii săi erau persecutați și asupriți de către conducători. Gemetele și plânsetul lor a ajuns până la Iehova, astfel că Dumnezeu și-a îndreptat atenția spre Egipt pentru a-și face în el un nume. (2 Samuel 7:23). El a făcut acesta trimițându-i pe servii săi, Moise și Aaron, în Egipt. El i-a spus dinainte lui Moise ce plănuia să facă. (Exod 3:20). Prin Moise, Dumnezeu i-a spus faraonului că el este Dumnezeul Atotputernic și că are scopul de a-și salva poporul. După acest avertisment clar, Dumnezeu i-a ucis pe toți întâii născuți ai Egiptului, și-a salvat poporul și a distrus apoi armata acelei mărețe puteri mondiale. El a demonstrat astfel că este Dumnezeu și și-a arătat puterea, pentru ca numele său să nu fie uitat de oamenii buni.

17. Egiptul a fost prima putere mondială, iar lucrurile care i s-au întâmplat au prefigurat ceea ce urma să se întâmple cu ultima dintre puterile mondiale ale lui Satan. Moise, care a servit ca eliberator, l-a prefigurat pe Cristos, Marele Eliberator. Înfrângerea Egiptului a simbolizat zilele din urmă, în care Dumnezeu va destrăma, prin intermediul lui Cristos, organizația lui Satan. Începând de atunci, Egiptul ca putere mondială a devenit un simbol pentru alte puteri mondiale care urmau să apară pe scena lumii. Studenții în Scriptură au descoperit demult că Egiptul este un tip și că regele său este reprezentantul Diavolului, care face parte din organizația acestuia.

Asiria

18. Următoarea națiune care s-a ridicat la poziția de putere mondială a fost Asiria. Această națiune a fost organizația dominantă a lui Satan pe pământ. Dumnezeu a recunoscut Asiria ca putere mondială și i-a arătat bunătate acestei națiuni, trimițându-l pe profetul său Iona pentru a o avertiza, iar națiunea l-a recunoscut și ea pe Iehova ca Dumnezeu. (Iona 3:6-9). Deoarece îl cunoșteau pe Dumnezeu, conducătorii Asiriei erau responsabili de faptele lor. Însă aceştia nu numai că l-au uitat pe Dumnezeu și au început să i se închine lui Satan și îngerilor săi, ci ei chiar l-au sfidat pe față pe cel Suveran și i-au batjocorit numele. (1 Regi 18:22; 19:10-13) Atunci Dumnezeu și-a arătat puterea împotriva imperiului Asiriei și a dovedit că el era Dumnezeul Atotputernic. Asiria a căzut și a încetat să mai fie o putere mondială.

Babilonul

19. Următoarea putere mondială care a apărut pe scena lumii a fost Babilonul. Acesta exista ca națiune cu mult timp înainte, însă a devenit putere mondială sau o organizație națională dominantă a lui Satan, numai în primii ani ai domniei lui Nebucadnețar. Din cauza necredinței națiunii Israelului, care forma împărăția simbolică a lui Dumnezeu, acea națiune a fost înfrântă, iar Dumnezeu a permis chiar ca Nebucadnețar să devină ,,un rege al regilor” sau putere mondială dominantă și a fi folosit pentru scopurile divine. Cu ajutorul visului pe care l-a avut Nebucadnețar și a interpretării sale de către Daniel, Dumnezeu i-a arătat conducătorului că el era singurul Dumnezeu adevărat, iar Nebucadnețar a recunoscut acest lucru atunci când i-a zis lui Daniel: ,,Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Domn al regilor.” (Dan. 2:47). Mai târziu, Nebucadnețar a trebuit să treacă prin anumite necazuri pentru a recunoaște supremația lui Iehova. (Dan. 4:25-27). Bunătatea lui Dumnezeu a fost manifestată și față de Babilon. Dar, nu peste mult timp, această națiune l-a uitat pe Dumnezeu și i-a persecutat poporul, astfel că a căzut și ea.

20. Prin interpretarea pe care i-a dat-o Dumnezeu visului lui Nebucadnețar, prin intermediul profetului Daniel, Iehova le-a arătat Babilonului și națiunilor care i-au urmat că el este mărețul și singurul Dumnezeu adevărat și că la timpul său stabilit va distruge toate puterile ce i se împotrivesc, așa cum a distrus Egiptul. El a arătat că va face acest lucru prin intermediul împărăției sale drepte și că această împărăție va dăinui pentru totdeauna, spre binecuvântarea veșnică a omenirii. Faptele

arată, așadar, că Babilonul a fost, în ordine cronologică a treia putere mondială a lumii. Domnul nu a spus că Nebucadnețar a fost conducătorul celei dintâi puteri mondiale. El a descris un chip pe care l-a văzut Nebucadnețar, al cărei cap era de aur, și i-a spus regelui: „Tu ești capul de aur”. El a mai spus apoi că după Babilon urmau să mai apară o a doua, a treia și a patra putere mondială.

21. Se observă clar, așadar, că aceste puteri menționate au fost enumerate de la Nebucadnețar încolo. A doua a fost regatul Medo-persan, a treia Grecia iar Roma este recunoscută ca fiind a patra. Numărând Egiptul ca întâia putere mondială, ceea ce acesta a și fost, atunci Roma este a șasea putere mondială de la Egipt, însă doar a patra de la Nebucadnețar. A patra putere mondială menționată de Daniel a acoperit timpul sau intervalul dintre răsturnarea împărăției tipice a lui Dumnezeu și venirea celei adevărate, și anume Isus Cristos, care a venit și a declarat: Împărăția cerurilor este aproape.” (Ezechiel 21:24-27). El a fost răstignit în timpul când Roma era puterea dominantă pe pământ. Profetul Daniel nu a revelat puterile mondiale de dinaintea lui Nebucadnețar și nici pe cele care trebuiau să îi urmeze Romei și care trebuiau să existe până la instaurarea împărăției lui Dumnezeu, condusă de Cristos.

Alte puteri mondiale

22. Chiar dacă Daniel a menționat numai patru puteri mondiale, totuși această descriere profetică arată că trebuiau să fie mai multe. Chipul pe care l-a descris Nebucadnețar avea picioare de fier, care reprezentau a patra putere mondială menționată de Daniel și care este Roma. Fierul reprezintă o putere militară feroce, care zdrobește în picioare și le supune pe toate celelalte. Istoria militară a Romei se potrivește la perfecție acestei descrieri.

23. Chipul avea și labele picioarelor și degete la picioare. Însă, deși degetele de la picioare cresc din labele picioarelor, totuși ele sunt separate de acestea și sunt descrise separat. Descrierea arată că labele picioarelor reprezintă o mare putere mondială care îi va urma Romei și că mai târziu se va ridica o alta, care este reprezentată de degetele de la picioare, care cresc din laba piciorului și fac parte din aceasta. Descrierea profetului este aceasta: „ Şi după cum ai văzut picioarele şi degetele picioarelor parte de lut de olar şi parte din fier, tot aşa şi împărăţia aceasta va fi împărţită; dar va rămâne în ea ceva din tăria ferului, tocmai aşa cum ai văzut ferul amestecat cu lutul. Şi după cum degetele de la picioare erau parte din fier şi parte de lut, tot aşa şi împărăţia aceasta va fi în parte tare şi în parte plăpândă. Dacă ai văzut ferul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omeneşti de căsătorie, dar nu vor fi lipiţi unul de altul, după cum ferul nu se poate uni cu lutul.” - Dan. 2:41-43

24. Apoi, în versetul patruzeci și patru urmează declarația profetului că Dumnezeu își va întemeia împărăția și și va distruge toate aceste puteri, iar apoi împărăția lui Dumnezeu va dăinui pentru totdeauna.

25. Timpul împlinirii acestei profeții, care este și timpul căderii și distrugerii depline a puterilor mondiale, este indicat de cuvintele profetului: ”Ei se vor amesteca cu urmaşii oamenilor.” Altfel spus, în timpul acela se vor face eforturi de a se alia cele două lucruri reprezentate de fier și de lut. Fierul simbolizează putere militară, în timp ce lutul simbolizează democrația sau popoarele de rând ale pământului, iar amestecarea acestora reprezintă un efort de a uni toate popoarele și națiunile, inclusiv democrația, într-o singură mare putere militară sau mașină de război, care corespunde cu relatarea privitoare la strângerea tuturor forțelor lui Satan pentru marea bătălie a Armaghedonului.

26. În 1799, Roma a căzut și a încetat să mai fie o putere mondială. În timpul acela, Napoleon încerca cu toate forțele să construiască o putere mondială universală, care să îl ignore cu desăvârșire pe Iehova Dumnezeu și să îl scoată din mințile oamenilor. El urma teoria evoluției a lui Voltaire, care este o altă dovadă că acționa sub îndrumarea Diavolului. Știm că Domnul Dumnezeu a

intervenit pentru a nu-i permite să instituie această putere universală. La marea bătălie maritimă de la Trafalgar și în cea terestră de la Waterloo, forțele lui Napoleon au fost învinse și puterea sa înfrântă. Acest eveniment a marcat începutul ascendenței Imperiului Britanic, care este a șaptea și, fără îndoială, cea mai mare putere mondială care a existat vreodată.

27. Ce este neobișnuit la această putere este că principalul reprezentant al corpului ei politic este Camera Lorzilor, care este compusă din lorzii spirituali și nobilime. Arhiepiscopul de Canterbury este reprezentantul de frunte al acestei camere și, prin urmare, următoarea autoritate după rege. Episcopii și celelalte persoane cu funcții ecleziastice sunt proprietari ai unor importante terenuri și mine. Imperiul pretinde că este reprezentantul lui Cristos pe pământ și, în același timp, este cea mai mare putere militară care a existat vreodată în lume. Ea se potrivește în totalitate descrierii fiarei cu două coarne care are înfățișarea unui miel, deoarece este diplomatică, are o înfățișare pioasă, care se pretinde a fi evlavioasă, și vorbește ca și Diavolul. (Apoc.13:11) Stăpânirea sa cuprinde întreg pământul. America este o parte a Imperiului Britanic, deoarece ambele țări sunt controlate de aceeași putere monetară, care este puterea responsabilă pentru mașinațiile militare și politice.

28. Imperiul sau puterea mondială britanică, împreună cu coloniile și aliații ei, este reprezentată de labele picioarelor chipului descris de Daniel. Fierul reprezintă copleșitoarea ei putere militară, în timp ce lutul reprezintă democrația sau oamenii de rând ai imperiului, care sunt considerați cu toții parte a marelui său sistem militar. Strigătul de bătălie din timpul războiului purtat de Marea Britanie și aliații ei spunea: „Să folosim forța militară pentru a face lumea un loc sigur pentru democrație!” Acesta este un amestec de fier și lut umed. A fost și este o încercare subtilă de a amesteca puterea militară cu oamenii de rând. Această mașinație îi va înșela pe oameni doar pentru un timp scurt, căci așa ne spune Dumnezeu prin profetul său.

29. Cele zece degete ale chipului descris de Daniel îi reprezintă în mod simbolic pe toți conducătorii creștinătății. Aceștia s-au unit pentru a forma Liga Națiunilor, care este a opta fiară, și care nu vine de niciunde și se îndreaptă spre pieire. Aceasta este încercarea disperată a lui Satan de a le face pe toate popoarele creștinătății să stea împreună ca o mare mașină de război pregătită pentru bătălia cea mare a Dumnezeului Atotputernic și pe care dușmanul speră să o lanseze împotriva Domnului Dumnezeu și împotriva Unsului său. Imperiul Britanic este, prin urmare, a șaptea putere mondială, iar Liga Națiunilor, care este întreaga creștinătate, inclusiv Imperiul Britanic, care este de fapt adevăratul creator al Ligii, este a opta. Acestea două puteri, a șaptea și a opta, funcționează în același timp și le este menit să aibă aceeași soartă.

30. Imperiul Britanic este cea mai influentă și mai puternică națiune de pe pământ. Ea este cea mai mare putere mondială care a existat vreodată. Stăpânirea ei se întinde de la est la vest și de la nord la sud, ajungând aproape până la fiecare margine a pământului. Datorită puterii ei, ea este slabă. Ceea ce îi dau forță ca imperiu sunt coloniile sale numeroase și atât timp cât aceste colonii îi vor rămâne loiale, ea își va menține puterea. Dacă ar avea loc o ruptură cu una dintre aceste colonii, aceasta s-ar putea extinde cu ușurință și la celelalte, iar imperiul s-ar prăbuși imediat.

31. Imperiul Britanic pretinde a fi cea mai liberală națiune în ceea ce privește libertatea de exprimare, ceea ce este probabil adevărat. Englezii au învățat că a-i lăsa pe oameni să-și exprime sentimentele în cuvinte este o politică foarte bună. În același timp, ei sunt cea mai mare putere militară de pe pământ și încearcă să îi atragă pe oameni în organizația lor militară. Puterea lor financiară folosește din plin elementele politice și ecleziastice ale lumii, iar acestea, la rândul lor, îi conving pe oameni de importanța existenței unei puteri militare în națiune. Oamenii sunt împovărați permanent cu taxele pentru pregătirile de război. Deși America este separată și independentă de Marea Britanie, totuși ea depinde de aceasta din urmă mai mult decât cred mulți dintre cetățenii ei. Comerțul Marii Britanii și cel al Americii sunt strâns legate, și această legătură este ceea ce le conferă putere. Dacă Marea Britanie ar cădea, America nu și-ar mai putea menține pentru mult timp

întreprinderile comerciale. Piețele ei din Europa ar cădea și ar fi grav amenințată de Japonia și China. Așadar, comerțul le ține pe cele două mari națiuni ale Marii Britanii și Americii într-o strânsă alianță.

32. America urmărește și ea aceeași politică în ce privește pregătirile de război. Acest lucru este determinat de elementul comercial sau Marile Finanțe. Atunci când un fiu puțin cunoscut al Americii a zburat peste Atlantic, ceea ce a făcut el a fost folosit de Marile Afaceri pentru a stimula pregătirile de război. Mari sume de bani au fost cheltuite sub pretextul că sunt folosite pentru a-l onora pe acest tânăr. Aceasta nu s-a făcut pentru că cei ce dăduseră banii l-ar fi stimat în mod deosebit pe tânărul bărbat. Ei nu iubeau pe nimeni altcineva decât pe ei înșiși. S-au cheltuit milioane de dolari pentru a-i impresiona pe oamenii de rând în ceea ce privește războiul și a-i atrage în aranjamentele de război.

33. Și alte națiuni fac același lucru. Întreaga creștinătate, care formează Liga Națiunilor, vorbește despre dezarmare, dar, în același timp, crește aprovizionarea cu armament. Astăzi sunt în Europa mai mulți oameni înarmați decât erau în 1914. Se depun toate eforturile posibile pentru a-i transforma pe oamenii de rând în soldați. Ceea ce se numește acum o armată temporară, compusă din tineri bărbați, este de fapt antrenată și calificată în Statele Unite, cu scopul de a crește puterea militară și a-i încuraja pe oameni să facă parte din armată. Acțiunea acestor națiuni împlinește cu claritate profeția lui Daniel. Forța militară și democrația se amestecă cu scopul de a-i face pe oamenii creștinătății să se alăture taberelor militare. „Se vor amesteca cu sămânța oamenilor." Chiar acest lucru se face acum. „Dar nu se vor lipi unul de altul". Acest lucru dovedește că oamenii din popor se vor îndepărta de forțele armate.

34. Satan vede că mai este doar puțin timp la dispoziție pentru a pregăti Armaghedonul. El știe că a reușit să îi orbească pe oameni cu privire la Dumnezeu și încearcă acum să îi prindă pe oamenii națiunilor în capcana sa militară și să-i țină acolo pentru a-i folosi la îndeplinirea scopurilor sale. El este atât de arogant încât crede că îl poate înfrânge pe Dumnezeu. A venit timpul ca Dumnezeu să își facă un nume și ca toate puterile lumii să treacă, pentru ca împărăția dreptății să se poată institui în pace pe pământ.

Piatra

35. Daniel descrie o piatră desprinsă dintr-un munte, fără ajutorul vreunor mâini omenești. Acea piatră este Regele uns al lui Dumnezeu. Piatra lovește picioarele chipului făcute din fier și lut și îl sfărâmă în bucăți: "Atunci ferul, lutul, arama, argintul şi aurul s-au sfărîmat împreună şi s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul, şi nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra, care sfărîmase chipul, s-a făcut un munte mare, şi a umplut tot pământul." – Daniel 2:35

36. Descrierea făcută de Daniel aici arată că piatra lovește picioarele chipului, iar apoi acesta se dărâmă cu totul, în același timp, devenind ca pleava care se ridică vara din aria de treierat. Fără îndoială că aceasta este o descriere pe scurt a bătăliei de la Armaghedon, în care Dumnezeu le va măcina pe aceste puteri prin Cristos şi le va distruge pentru totdeauna. Daniel descrie acest eveniment şi cu alte cuvinte: „ Dar în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie, care nu va fi nimicită niciodată, şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărîma şi va nimici toate acele împărăţii, şi ea însăşi va dăinui veşnic." – Daniel 2:44

37. În 1914 s-au sfârșit timpurile neamurilor și, la timpul fixat, a sosit marele Reprezentant Executiv al lui Iehova, pentru a lua controlul evenimentelor. Atunci s-a născut noua națiune, iar Dumnezeu l-a așezat pe tron pe Regele său Uns. (Psalmi 2:6) A urmat alungarea lui Satan din ceruri. În 1918, Piatra, Regele Uns al lui Dumnezeu, s-a stabilit în Sion și s-a instituit tronul de judecată, pentru ca, la timpul stabilit, toate națiunile pământului să fie aduse înaintea acestui scaun de

judecată. Gravitatea dovezilor de necontestat a acestor evenimente arată că ne aflăm acum în umbra Armaghedonului.

38. Datorită cunoştinţei despre Dumnezeu pe care o avea Egiptul, acesta avea o mare responsabilitate în faţa lui Dumnezeu, iar Domnul i-a cerut socoteală pentru aceasta. La fel, şi celelalte puteri mondiale care au urmat au avut o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Imperiul Britanic şi toate naţiunile aşa-zisei creştinătăţi au înaintea lui Dumnezeu o responsabilitatea mai mare decât cea a tuturor puterilor care au existat înaintea lor. Imperiul Britanic pretinde că domneşte prin drept divin, şi, ca parte a aşa-zisei creştinătăţi, declară că îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Cristosul său pe pământ. Clerul acestei mari organizaţii lumeşti pretinde că este reprezentantul lui Dumnezeu, deşi o fac în mod ipocrit, căci el îl reprezintă de fapt pe Diavol. Din acest motiv, membrii acestuia sunt şi mai vinovaţi înaintea lui Dumnezeu. Aşadar, putem spune că ceea ce i s-a întâmplat Egiptului i se va întâmpla şi creştinătăţii, la o scară mult mai mare şi având efecte până în cele mai îndepărtate părţi ale pământului.

Problema

39. Ce problemă se ridicase în acel ceas crucial pentru Egipt, în perioada sa de glorie şi putere? Întrebarea care se punea era aceasta: ”Cine este Dumnezeu?” Dar care este principala problemă a creştinătăţii în prezent? Şi acum, întrebarea care se pune este: „Cine este Dumnezeu?” Iehova şi-a arătat puterea împotriva Egiptului pentru ca oamenii să nu uite că el este Dumnezeu şi să îşi amintească faptul că de la el vin toate binecuvântările. El şi-a arătat puterea şi asupra celorlalte puteri mondiale, inclusiv Roma, cu acelaşi scop. Şi totuşi, în această perioadă de luminare a naţiunilor, aşa-zisa creştinătate a ignorat numele Domnului Dumnezeu şi l-a folosit într-un mod plin de ipocrizie, cum nu a mai făcut-o nici o naţiune înaintea ei. Creştinătatea este însăşi apogeul organizaţiei Diavolului. Dumnezeu îşi revelează scopul de a face ca această organizaţie să cadă în timpul celui mai mare necaz văzut vreodată. – Matei 24:21,22

Anunţându-şi scopul

40. În conformitate cu regula divină stabilită din vechime, înainte de a distruge creştinătatea, Iehova îşi va anunţa public scopul în această privinţă. El i-a trimis pe Moise şi pe Aaron, conform acestei reguli, să anunţe Egiptul care era scopul Domnului. De asemenea, el l-a trimis pe Iona în Asiria şi a avertizat prin profetul său Babilonul, Medo-Persia şi Grecia. El a avertizat şi Roma prin intermediul lui Isus şi a apostolilor săi. Oare îşi va împlini Dumnezeu de data aceasta măreaţa lucrare fără a avertiza marile puteri ale creştinătăţii? Nu, ci el arată că şi acesteia trebuie să îi fie predicat scopul său.

Martori

41. Pe cine va folosi Dumnezeu pentru a-i dezvălui creştinătăţii scopul său? Să nu uităm că problema care se pune acum este „Cine este Dumnezeu?” Domnul le spune celor unşi, care îşi găsesc plăcerea în a călca pe urmele lui Isus: „Voi sunteţi martori că eu sunt Dumnezeu”. (Isaia 43:10,12) Dumnezeu îi porunceşte poporului său să depună această mărturie şi spune că se va îngriji ca ea să fie auzită până când va începe bătălia şi până când va cădea organizaţia lui Satan, fără a se mai putea ridica vreodată. Dacă eşti unul dintre cei unşi şi îl iubeşti pe Domnul, te vei bucura să dai ascultare poruncilor sale şi să iei parte la depunerea acestei mărturii.

Cuprins

42. Evenimentele care au avut loc din 1914 încoace, le sunt aduse cu precădere în atenția creștinilor. Aceste evenimente constituie o veste bună pentru cei credincioși și pentru toți cei ce iubesc dreptatea. Fără îndoială că războiul mondial a încetat pentru ca această veste bună să poată fi din nou transmisă, iar când această lucrare va fi îndeplinită, putem să ne așteptăm ca bătălia Armaghedonului să urmeze de îndată.

43. În ultimul an li s-a arătat clar puterilor conducătoare ale lumii că Dumnezeu a pus un Rege pe tronul său și că împărăția cerurilor este aproape. După cum era de așteptat, acestea au ignorat și disprețuit acest avertisment. Acum, acesta trebuie să le fie spus și oamenilor care compun creștinătatea. Cei care îl iubesc pe Domnul Dumnezeu și care au ocazia de a participa la această mărturie vor privi acest lucru ca pe un mare privilegiu. Fie ca toți cei unși să își dovedească plini de bucurie iubirea pentru Dumnezeu, folosindu-se de orice ocazie pentru a depune mărturie despre faptul că Iehova este Dumnezeu, Cristos este Rege și că împărăția cerurilor este aproape.

Întrebări de studiu

1,2. Ce este bătălia Armaghedonului? Când și de către cine va fi dusă ea? Care va fi deznodământul?

3-7. Cu ce scop a fost consemnată în Biblie istoria puterilor mondiale ale acestei lumi? Definiți termenii „putere” și „lume”. Ce scop și-a îndeplinit Iehova prin faptul că a permis existența acestor puteri și cine a controlat aceste organizații?

8,9. Descrie și elementele care compun organizația Diavolului. Care a fost și este și acum atitudinea servilor lui Dumnezeu față de Satan și organizația sa?

10-12. Din cine este compusă organizația lui Dumnezeu? Descrieți care este modul în care procedează Dumnezeu în ceea ce privește puterile mondiale. Care este altă regulă a lui Dumnezeu care determină responsabilitatea sau vinovăția creaturilor?

13,14. Ce a revelat viziunea lui Nebucadnețar cu privire la puterile mondiale? Ce perioadă a istoriei umane a început în timpul domniei lui Nebucadnețar? Pot cei sinceri să discearnă acum care a fost scopul pentru care a făcut Dumnezeu să fie consemnat în Biblie visul lui Nebucadnețar? Care este acesta?

15-17. Ce puteri au existat înaintea Babilonului? Descrieți supremația Egiptului și rolul pe care l-a jucat acesta în legătură cu Iosif, izraeliții și Iehova. Ce eveniment și mai important a fost prefigurat de trecerea primei puteri mondiale?

18-20. Descrieți înălțarea și căderea celei de-a doua puteri mondiale și responsabilitatea pe care o avea ea față de Dumnezeu. Când a devenit Babilonul o putere mondială? Cum și de ce a fost adusă în atenția regelui Babilonului supremația lui Iehova? Cărui scop divin mai măreț i-a servit faptul de a i se furniza această cunoștință regelui Nebucadnețar?

21-23. Numiți în ordine puterile mondiale care au urmat după Egipt și Babilon. În timpul domniei cărei puteri a sosit cel „care avea dreptul să domnească”? Descrieți caracteristicile celei de-a patra puteri mondiale, după cum este ea descrisă de către Daniel în interpretarea visului lui Nebucadnețar. Ce reprezentau labele și degetele picioarelor chipului din vis?

24-27. Citați cuvintele profetice referitoare la împărăția sau puterea care nu va fi distrusă niciodată. La ce se referă „amestecarea cu sămânța oamenilor”? Cum a fost împiedicată o încercare de construire a altui imperiu mondial după căderea Romei? Cine a făcut această încercare și cine a împiedicat reușita ei? Descrieți ce a urmat după eșecul lui Napoleon.

28-32. Cum a fost reprezentat Imperiul Britanic în cadrul chipului visat de Nebucadnețar? Pe cine reprezintă cele zece degete ale chipului? Dar uniunea dintre labele picioarele și degete? În ce constă

puterea Imperiului Britanic? Descrieți activitatea comună a diverselor elemente ale imperiului. În ce fel sunt interdependente interesele Marii Britanii şi ale Americii?

33,34. Ce efort se face acum în toate națiunile creștinătății? În ce fel este acest efort o împlinire a profeției lui Daniel? Cine este principalul element care stimulează această activitate? Își va atinge el scopul?

35-38. Ce prefigura piatra menționată de Daniel? Ce a urmat după ce Dumnezeu l-a pus pe Regele său Uns pe tron şi la ce ne putem aştepta? Ce responsabilitate a purtat fiecare putere mondială pe umerii săi şi de ce? De ce are sistemul prezent al acestei lumi o responsabilitate sau vină şi mai mare?

39-43. Care era întrebarea care se punea în perioada de glorie a Egiptului? Dar astăzi? Cum se va răspunde la ea? Ce a spus Dumnezeu că va avea loc înainte de executarea judecății sale împotriva creștinătății și cum va fi îndeplinită această lucrare?

RECAPITULARE: PRIMII PROFEŢI AI ISRAELULUI

- 18 Decembrie -

„Dumnezeu , care în vremurile de început vorbise părinţilor prin profeţi, în diferite locuri şi în diferite feluri, la sfârşitul acestor vremuri ne-a vorbit noua prin Fiul său” - Evrei 1:1, 2 R.V.

1.Lecţiile ultimului trimestru ne-au condus prin acea perioadă a istoriei regatelor Israel şi Iuda care trebuie să fie cunoscută ca vremea decadenţei acestor regate. Gloria regatului, văzută mai întâi în puterea şi dreptatea din timpul regelui David şi mai apoi în opulenţa şi pacea din prima parte a domniei lui Solomon, a fost cu deosebire tipică pentru: (1) instaurarea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ şi pentru pregătirile pe care Dumnezeu le-a făcut pentru această împărăţie ,şi (2) pentru împărăţia Milenară de ani a domniei lui Cristos pe pământ.

2. Din momentul când Solomon a început să decadă din locul înalt pe care înțelepciunea sa şi binecuvântarea lui Dumnezeu i-l dăduseră, istoria regatului lui Israel a început să se înfăţişeze altfel, imaginile prezentate de acest regat ilustrând în parte istoria creştinătăţii. Nu există însă o succesiune sistematică de evenimente, care să poată reprezenta un tip şi un anti-tip al împlinirii. Mai degrabă se remarcă anumite evenimente petrecute în anumite perioade, mai întâi în regatul de nord şi apoi în cel de sud. Aceste evenimente ies în evidenţă ca fiind tipice prin anumite trăsături speciale, pentru lucrarea pe care Dumnezeu o va face în zilele de pe urmă în legătură cu instaurarea împărăţiei; mai precis, cele care reprezintă descompunerea lucrurilor care cu adevărat se opun împărăţiei, fie că este vorba despre forţele din afara bisericilor sau despre forţele de dezintegrare care lucrează dinăuntrul lor.

3. Pe durata existenţei sale, regatul de nord a purtat numele de Israel şi în acest regat, mai mult decât în cel de sud , Dumnezeu şi-a făurit tipurile. A fost pe placul lui Dumnezeu să facă aşa, deşi, pentru că templul se afla la Ierusalim şi în acel oraş urmaşii lui David aveau să stea pe tronul lui David, ar fi fost de aşteptat ca tipurile lui Dumnezeu să fi fost făcute în regatul de sud, mai ales dacă se ţine seama de faptul că regatul de nord se rupsese pe faţă cândva de porunca de a nu se închina la nici un alt Dumnezeu în afară de Iehova

4. Păcatul lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care poruncise să fie făcuţi viţeii de aur şi să fie instalaţi la Dan şi Betel, era deosebit de periculos pentru Israel; căci nu exista nici o scuză pentru a se îndepărta de la venerarea lui Iehova. Aşa cum fusese declarat, viţeii trebuiau să-l reprezinte pe el, astfel ca să ofere o explicaţie superficială că idolatria este evitată şi să ajute mintea

să creadă că Dumnezeu este adorat. De fapt, aceasta era o manifestare de ipocrizie şi o prefăcătorie, ceea ce este dovedit de faptul că Ieroboam şi-a ales oamenii cei mai josnici pentru a le fi preoţi.

5. Un profet al lui Iehova a fost trimis la Betel ca să fie martor împotriva acestui lucru. El a declarat despre Ieroboam că ar trebui ca seminţia lui să nu mai aibă acces la tron. O răscoală a început atunci; şi unul după altul, primii regi ai Israelului au fost daţi jos într-o baie de sânge. După ce trecuseră aproape o sută de ani, Ahab era rege în Israel şi el s-a însurat cu Izabela, fiică a Tirului, o femeie deşteaptă şi dominatoare. Ea era hotărâtă să stabilească slava lui Baal în Israel. Cum Ahab avea puţin respect pentru Iehova, el a devenit o unealtă în mâna ei. Ea îşi atinsese scopul.

6. Dar în acelaşi timp Dumnezeu l-a ridicat pe Ilie pentru a fi instrumentul lui de distrugere a abominaţiilor din Israel. Păcatul lui Ieroboam era monstruos, dar cel al lui Ahab şi Izabela erau ceva ce Dumnezeu nu putea îngădui, pentru că era sfidare pe faţă. Cum a fost Ilie folosit de Dumnezeu ca să strângă tot Israelul la o demonstraţie dacă Baal, venerat ca zeu al naturii, avea vreo putere, deja am văzut. Procesul de pe Muntele Carmel a dezvăluit că slăvirea lui Baal era o prostie şi a dus la restabilirea numelui lui Iehova ca unic Dumnezeu. Preoţii lui Baal au fost ucişi chiar atunci. Dar în ciuda a tot ce s-a făcut în acea zi, lucrarea nu a avut un caracter pozitiv, ci mai degrabă negativ. Baalismul a primit o lovitură decisivă, dar slava lui Iehova nu a fost reintrodusă.

7. După ziua deosebit de obositoare a lui Ilie de pe muntele Carmel, urmată de alergarea între 12 şi 16 mile înaintea carului lui Ahab, de pe Muntele Carmel până în Izreel, spiritul lui părea terminat. Îşi înfăptuise lucrarea prin puterea Domnului. Acum se pare că într-un moment de acţiune, el a avut încredere în propria-i putere. Chiar atunci a venit mesajul ameninţător de la Izabela care să-i spună că până în seara zilei următoare, ea îi va aplica acelaşi tratament ca cel aplicat de el profeţilor din Baal. Ilie s-a temut pentru viaţa lui şi a fugit. Şi-a croit drumul, un bărbat singuratic, departe în sud, la Mutele Horeb, unde cu 700 de ani în urmă Moise îl întâlnise pe Dumnezeu. Acolo Dumnezeu i-a vorbit prin convulsii ale naturii, aşa cum făcuse şi cu Moise şi Israel. Au avut loc zguduiri şi crăpări de stânci, un cutremur violent şi foc, fenomene similare celor petrecute când Dumnezeu a mai fost pe Muntele Sinai. Dumnezeu s-a purtat cu blândeţe cu Ilie, care dintr-o pornire a spiritului şi-a exprimat singurătatea lui Dumnezeu, ca şi cum acesta nu s-ar îngriji de cei ce-l servesc.

8. Ca şi înainte cu Moise, şi cu Ilie aceste lucruri erau simbolice de ceea ce avea să vină când Dumnezeu îşi stabileşte împărăţia pe pământ. Cele două experienţe ale lui Ilie (1) pe Muntele Carmel, uciderea preoţilor şi demonstraţia lui Dumnezeu legată de persoana lui şi (2) experienţa de la Horeb care prefigura genul de forţe pe care le va folosi Dumnezeu, au devenit unite ca un singur tip. Ilie îi reprezintă pe cei ce vor fi de partea lui Dumnezeu în ziua când Dumnezeu va distruge venerarea idolilor de care „creştinătatea" este vinovată, anume slăvirea sistemului propriu de credinţă prin care, în faţa oamenilor, promisese să-l slăvească pe Dumnezeu. Baalismul din istoria Israelului reprezintă slăvirea din prezent a forţelor omeneşti în lumea religioasă şi colaborarea cu acestea. Puterea lui Dumnezeu manifestată la Horeb reprezintă puterile pe care Dumnezeu le va folosi în anihilarea ordinii actuale care este atât de contrară voinţei lui şi care i-a ţinut pe oameni în sclavia întunericului în privinţa tuturor lucrurilor legate de Dumnezeu.

9. Astfel, în marea lucrare sunt două imagini: (1) Mărturia pentru Domnul depusă de către poporul său şi (2) ordonarea vieţilor şi a evenimentelor care împreună vor aduce prăbuşirea ordinii actuale. Dumnezeu spune prin Hagai, un profet de mai târziu: „Voi clătina cerurile şi pământul" şi Apostolul Pavel declară că aceste lucruri sunt zguduite astfel încât să rămână numai celelalte lucruri, lucrurile veşnice de adevăr şi neprihănire care nu pot fi zguduite. - Hagai 2: 6; Evrei 12: 27.

10. Ilie şi Ahab s-au întâlnit din nou, dar întâlnirea lor a fost una mai violentă decât cea de la Muntele Carmel. Ahab, acceptând via lui Nabot după ce acesta fusese ucis cu

violenţă , încuviinţase răul făcut. Când Ahab s-a dus în vie ca să o ia în primire, Dumnezeu l-a trimis pe Ilie să-l întâlnească acolo. Regele a fost denunţat. Distrugerea casei lui fusese prezisă, ca şi cum Dumnezeu ar fi marcat astfel faptul că aşa un serv prost cum se dovedise a fi Ahab trebuia să aibă parte de o moarte timpurie, că păcatele lui îi vor aduce dezastrul. Nevasta lui, Izabela, a fost inclusă în sentinţa morţii.

11. Acestea corespund cu căderea marelui Babilon, atât politic, cât şi religios. „Creştinătatea" a abuzat de privilegiul ei, a dezonorat numele lui Dumnezeu, nu este lăsată să moară, dar are parte de un sfârşit violent. Marele Babilon este ridicat de îngerul Domnului şi este aruncat ca o piatră de moară în marele hău.

12. Lecţiile care rezultă din studiu sunt legate de modul în care Dumnezeu îi cheamă şi îi foloseşte pe profeţi. Câteodată, ca în cazul lui Amos, le spune direct, altădată, ca în cazul lui Isaia, îi cheamă printr-o viziune, iar în cazul lui Osea le dă un mesaj, dar îi face şi să treacă prin experienţe dure; căci Dumnezeu cere de la servii lui supunere, şi aceasta nu doar în privinţa abilităţilor pe care le posedă, ci astfel încât ei şi vieţile lor să-i aparţină în întregime. Ei devin tipuri pentru cei care mai târziu au avut voie să se dăruiască Domnului pentru slujire, în consacrare deplină.

13. Studiile arată că condiţiile din Israel în timpul zilelor profeţilor Isaia, Amos, Mica şi Osea erau tipice pentru zilele când „creştinătatea" ajunge la maturitate şi este chemată la judecată înaintea lui Dumnezeu. „Creştinătatea" cu care se laudă oamenii nu a apropiat omenirea de Dumnezeu, în ciuda pretenţiilor ei, ci mai degrabă a îndepărtat oamenii de slava cea adevărată. I-a condus la formalism , la ipocrizie şi în final va fi pieirea lor.

14. Amos a fost unul din primii profeţi de după zilele lui Ilie şi Elisei. Ca şi ei, el era un om de curaj, cum se vede din refuzul lui de a fi intimidat de preotul principal al lui Ieroboam, când, ascultând de porunca lui Iehova, a stat înaintea altarului păgân din Betel, denunţând altarul, preoţia şi slava pretinsă a lui Iehova acolo. Amos a prevestit pustiirea inevitabilă a lui Israel , ca pedeapsă pentru păcatele lor împotriva legământului. El a văzut, de asemenea, că naţiunile pe care Dumnezeu le folosea ca să piardă Israelul, meritau tot atât de mult să fie pedepsite, chiar dacă ele nu păcătuiseră împotriva Creatorului, aşa cum făcuse Israel împotriva lui Iehova.

15. Dar Amos a prezis şi că va veni o vreme cu binecuvântări pentru poporul lui şi că se vor bucura iar de favorurile lui. El avea să ridice iar casa lui David să conducă peste Israel. Acea împărăţie a lui Dumnezeu, al cărui Împărat va fi Prinţul Păcii, va deţine toate pământurile duşmanului; adică toate forţele răului care au fost reprezentate de duşmanii Israelului aveau să se prăbuşească, când poporul asuprit va primi toate darurile ca să se bucure de ele, aşa cum merită poporul Domnului.

16. Profetul Mica nu a avut chemare ca să denunţe păcate de idolatrie, cât ca să mustre poporul lui Dumnezeu pentru păcatele dintre ei. El spune că ei stăteau treji noaptea, plănuind rele din pat, gândindu-se cum să profite de pe urma vecinului. Ei păcăleau la cântar, negustorii purtau în traistă greutăţi mincinoase. Pentru aceasta şi pentru alte păcate împotriva lui Iehova, Dumnezeu avea să pedepsească casa lui Iacov până când „Ierusalimul va ajunge un morman de pietre, şi muntele Templului o înălţime acoperită de păduri." (Mica 3: 12) Dar şi Mica, asemenea tuturor profeţilor sfinţi, vorbeşte de un timp când Dumnezeu îşi va binecuvânta poporul. Cuvintele lui de încheiere sunt mângâietoare. El spune: „El va avea iarăşi milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, şi vei arunca în fundul mării toate păcatele lor. Vei da cu credincioşie lui Iacov, şi vei ţine cu îndurare faţă de Avraam, ce ai jurat părinţilor noştri în zilele de odinioară." - Mica 7: 19, 20.

17. Astfel, fiecare profet oricât ar fi de folosit pentru a denunţa păcatele Israelului şi a vorbi de răul ce va să vină, primeşte şi un mesaj de restaurare. Dumnezeu îşi va salva poporul,

dar va distruge pe acei oameni şi pe acele instituţii care i-au dus pe căi greşite. - Vezi Apocalipsa 11: 18.

18. Aceste profeţii sunt date de Dumnezeu pentru a călăuzi pe poporul lui, în aceste ultime zile ale istoriei omenirii, către voinţa lui, ca ei să-i facă lucrarea şi să-l slujească asemenea profeţilor din vechime. Acele zile ale profeţilor putem să ne aşteptăm că se vor repeta, căci cei ce duc mesajul Împăratului şi împărăţiei cu siguranţă se vor lovi de opoziţie. Dar acestea sunt zilele celei mai mari voioşii pentru servii lui Dumnezeu, căci acum viziunile se încheie şi ei ştiu că imediat după necazurile acestor zile va veni vremea veseliei pentru toţi oamenii. Servii lui îşi primesc răsplata; lumea este scoasă din tulburare în liniştea domniei neprihănirii, care va aduce pace la toţi oamenii şi sub care morţii vor fi sculaţi, astfel încât cei ce par că au fost luaţi de la Dumnezeu, şi de la orice speranţă de a se bucura de darurile lui, îi vor fi aduşi înapoi.

Întrebări de studiu

1-3. Prin ce perioadă a istoriei Israelului ne-au purtat lecțiile din acest trimestru? Sub ce regi a ajuns Israelul la declinul puterii sale? Când a fost împărțit? Ce evenimente ulterioare au fost prefigurate prin ascensiunea și decăderea regatului Israel? Care parte din regatul dezbinat a ilustrat munca lui Dumnezeu în aceste zile din urmă? De ce?

4,5. Ce a făcut ca biserica de stat din regatul de nord să devină un sistem al ipocriziei și prefăcătoriei? Ce scuză a fost oferită pentru separarea de templul din Ierusalim? Ce avertisment i-a trimis Dumnezeu regelui care a instituit această schimbare și ce s-a întâmplat? Cine a introdus venerarea lui Baal în regatul de nord? Cu cât succes?

6-9. Pe cine l-a ridicat Dumnezeu pentru a distruge cultul lui Baal în Israel? În ce măsură a reușit acest profet? Unde a fugit el din Israel? Ce experiență remarcabilă a avut el pe Muntele Sinai? Ce prefigurează clar scenele de pe muntele Carmel și Sinai? 10-12. Ce s-a întâmplat cu Ahab și Izabela? Cine a fost folosit de Dumnezeu pentru a pronunța condamnarea lor? Ce eveniment din zilele din urmă este simbolizat clar de morțile lor tragice?

13-14. Care dintre profeți a fost folosit de Dumnezeu pentru a prefigura distrugerea ordinii din prezent? Ce înseamnă „creştinătatea”? Ce a pretins că face acest mare sistem? Ce a realizat de fapt? Ce speranță rămâne, atunci, pentru lume?

15-18. Ce mesaj special a adus Amos poporului? Care a fost lucrarea lui Mica? Ce alt mesaj a adus fiecare profet? Cum se aplică profețiile lor în zilele noastre? Ce adevăr face clasa Servului lui Dumnezeu recunoscătoare și fericită acum? Ce așteaptă ei cu nerăbdare? Ce fac ei, între timp?

NAŞTEREA LUI ISUS

- 25 Decembrie -

„Și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” - Matei 1: 21

Au trecut câteva sute de ani de când Iehova a vorbit cu Israel, poporul lui, prin profetul lui, Maleahi, până când iar s-a manifestat lor. Lunga perioadă de liniște trebuie să fi fost o încercare de credinţă şi răbdare pentru mulţi din Israel, căci în timpul acesta au fost sub robia perşilor, grecilor şi apoi a romanilor, fără vreun semn de favoare de la Iehova. Unii, cum ar fi macabeii, credeau că Dumnezeu va fi cu ei dacă se muncesc să scape de jugul străin şi să restaureze ordinea antică din Israel. Dar Dumnezeu nu a arătat favoare faţă de ei şi efortul lor a fost zadarnic.

2. Stabilirea unei împărăţii sub romani, cu Irod Idumeanul ca împărat, ajutase puţin să renască spiritul naţional; căci Irod, dorind să asigure împărăţia pentru familia lui, încercase

Cuprins

să-şi asigure bunăvoinţa evreilor reconstruind templul. Unii au văzut în asta o renaştere a favorurilor lui Dumnezeu faţă de ei. Dar nu era lumină în Israel. Ceea ce ar fi putut fi scos la lumină de către profeţii ,era ascuns sub mormanul de tradiţii ale părinţilor. Conducătorii din vremea lui Irod erau interesaţi numai în persoana lor. De aceea se poate spune că odată cu o renaştere exterioară, adevăratele speranţe ale evreilor ajunseseră la un nivel foarte scăzut.

3. În acele vremuri, Dumnezeu a arătat iar că nu renunţase la poporul lui antic. Cam la 12 ani după ce Irod începuse reconstruirea templului, un mesager din cer i-a apărut lui Zaharia pe când servea la templu. Zaharia era un preot, acum cu ani mulţi, dar fără copii. Îngerul i-a promis că i se va naşte un fiu şi că el va anunţa alt copil ce se va naşte şi care va purta numele Fiul Celui Prea Înalt.

4. Neînţelegând tot ce Dumnezeu se pregătea să facă pentru Israel, dar înţelegând foarte bine promisiunea făcută lui, Zaharia şi nevasta lui Elisabeta au fost binecuvântaţi de Dumnezeu, şi copilul cunoscut mai târziu ca Ioan Botezătorul, li s-a născut. După şase luni de la conceperea acestui copil, îngerul Gabriel a fost trimis la Maria din Nazaret, o fecioară, logodită cu Iosif, care era din casa şi seminţia lui David. Ei i s-a spus că Dumnezeu o acceptase şi că îl va naşte pe cel aşteptat de Israel. La timpul cuvenit s-a născut fiul ei, născut din spiritul sfânt şi după cuvântul poruncii a fost botezat Isus; căci în vestirea naşterii lui se zisese că el îşi va salva poporul de la păcat.

5. Atunci nu s-a vestit că acest copil va fi Salvatorul oamenilor; căci scopul imediat era să aducă pe poporul lui Dumnezeu înapoi la Iehova, înainte ca scopul mai mare de a binecuvânta lumea să poată fi realizat. Dar în noaptea naşterii copilului, păstorilor din câmpurile Bethleemului li s-a dat o veste mai detaliată. Pe când îşi păzeau turmele, o lumină strălucind cu putere în jurul lor i-a înfiorat; nu strălucea din ceruri ,aşa cum se crede atât de des. Îngerul stătea alături de ei şi lumina strălucea în jurul lor.

6. Vizitatorul ceresc a anunţat naşterea lui Isus în oraşul vecin şi au spus că acel copil era Cristos, Domnul. (Luca 2: 11). Apoi ,deodată, a apărut în jurul lor un pâlc de făpturi cereşti care, izbucnind în cânt, au cântat laude Domnului, spunând de scopul lui prin acest copil, anume de a aduce împăcare între cer şi pământ şi între toţi oamenii. - Luca 2: 14.

7. Cum a fost copilul dedicat lui Dumnezeu de către mama lui, cum a fost tăiat împrejur conform legii; cum a fost apărat de distrugerea nelegiuită a pruncilor din Betleem, poruncită de Irod; cum Isus a crescut la Nazaret, sunt poveşti cunoscute de toţi copiii ai căror părinţi dau atenţie la aceste poveşti dulci din vechime.

8. Naşterea copilului a adus bucurie în inimile celor ce aşteptau mângâierea Israelului; căci deşi nu au fost asemenea semne în tot Israelul, cum poate în mod natural ne-am fi aşteptat, exista însă aceea ce arăta celor cu inima curată că Dumnezeu îşi amintise de Israel, poporul său.

9. Când Isus avea treizeci de ani şi-a dat seama de chemarea Tatălui său. El s-a prezentat la Ioan Botezătorul ,care timp de şase luni fusese ocupat cu slujirea Domnului, anume, pregătind calea pentru Cel ce avea să vină. Ioan nu a ştiut că Isus era cel pe care urma să-l cufunde şi Scripturile indică că Isus şi-a înţeles chemarea prin citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Se zice de el că s-a prezentat lui Dumnezeu, Tatăl, zicând: „Iată am venit (în paginile cărţii stă scris de mine) ca să fac voia ta, O doamne”. - Evrei 10: 7.

10. Omul perfect Isus, fără prihană în viaţă, perfect în minte, inimă şi trup, a fost acceptat de Dumnezeu. De atunci el a trăit dedicându-se lui Dumnezeu, deţinând acum mesajul Tatălui său şi fiind uns cu puterea slujirii sale. Viaţa lui, dedicată slujirii, s-a încheiat, fiind respins de cei cărora fusese trimis şi fiind ucis de evrei şi romani la un loc, romanii fiind reprezentaţi de Pilat, procurorul roman din Ierusalim. Astfel Dumnezeu şi-a trimis Fiul, mesagerul său principal, şi acei oameni care avuseseră milostenia şi favorurile lui Dumnezeu atâta timp, l-au respins pe el şi pe Dumnezeu care l-a trimis.

11. Dar în toate acestea şi în moartea sa pe crucea ridicată, conform obiceiului roman, s-au împlinit profeţii, aşa cum s-au împlinit şi prin data şi locul naşterii lui şi prin faptele vieţii lui. El a fost născut spre împlinirea timpului (Galateni 4: 4); a murit exact când a fost prevestit de Dumnezeu (Romani 5: 6, margine) şi exact în modul intenţionat de Dumnezeu.

12. Toate acestea sunt dovadă că celelalte profeţii spuse de Dumnezeu prin servitorii lui, de asemenea aveau să se împlinească. Dumnezeu spusese că va trimite pe cineva care, inocent fiind, va „lua asupra sa fărădelegile tuturor." (Isaia 53: 6) Astfel Isus a murit „pe stâlp", devenind un blestem pentru evrei, ca blestemul asupra lor să poată fi ridicat; el a murit, pentru ca moartea lui să fie un preţ de răscumpărare pentru toţi oamenii, pentru ca prima sentinţă, care i-a adus omului moartea , să poată fi anulată şi astfel calea spre reconciliere şi restaurare să fie deschisă tuturor oamenilor

13. Copilul Isus a devenit Mântuitorul lumii, la început prin moartea sa pentru omenire, pentru ca Dumnezeu, având un preţ de răscumpărare să poată realiza iertarea păcatului şi să poată fi just, rămânând Eliberatorul celui care acceptă să fie salvat prin Cristos; apoi, fiind considerat credincios pentru faptele sale şi fiind primit înapoi în cer şi după ce a primit slava Tatălui ca răsplată, el va primi la timpul hotărât de Dumnezeu puterea împărăţiei cereşti de a-i mântui pe toţi cei pentru care a murit. - Efeseni 1:11.

14. Astfel, copilul Isus a fost nu numai un simbol al intenţiilor bune ale lui Dumnezeu faţă de om şi un Mântuitor al tuturor acelora care cred în el; el este numit pentru a fi Prinţul Păcii, pentru a deţine puterea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, pentru a aduce bunăvoinţă între oameni.

15. Naşterea copilului Isus, prin tot ce a însemnat ea ca realizare a cuvântului lui Dumnezeu , transmis prin slujitorii lui, profeţii, şi prin tot ce a însemnat ca dovadă vizibilă a dragostei lui Dumnezeu pentru oameni, nu este totuşi, prin ea însăşi, cel mai mare dar pe care Dumnezeu l-a făcut omului. Şi nici moartea lui Isus nu este cel mai mare dintre toate lucrurile; nici chiar învierea lui din morţi nu poate fi socotită cel mai însemnat eveniment din istoria omenirii şi din revelaţiile lui Dumnezeu către oameni. Toate aceste evenimente, oricât ar fi ele de mari, trebuie considerate ca făcând parte dintr-un scop care trebuie să ajungă la termen.

16. Cel mai mare dintre toate lucrurile din istoria omenirii este venirea lui Isus la putere, când Dumnezeu îl trimite din nou pe Fiul său printre oameni; căci, odată cu venirea lui vine izbăvirea omului de păcat şi de moarte. (A se vedea Evrei 1:6, Diaglott). „Creştinătatea" face mare caz de Betleem şi de naşterea copilului şi face din cruce simbolul religiei creştine. „Creştinătatea" priveşte înapoi la evenimente petrecute cu foarte mult timp în urmă în Palestina. Acest lucru este corect. Dar „creştinătatea" nu înţelege că lucrurile petrecute atunci erau mijloace subordonate unui scop. Este prea târziu pentru ca „creştinătatea" să se mai poată salva; ea a fost judecată şi găsită vinovată.

17. Religia organizată nu a reuşit să îndeplinească scopul lui Dumnezeu şi nu a reuşit nici să se ridice la înălţimea obligaţiilor sale. Ea a fost scoasă din graţiile Domnului. Dar toţi cei din „creştinătate" care vor ieşi din robia ei şi vor căuta aceea pentru care primul post al crăciunului a fost o vestire, anume întoarcerea lui Isus la putere, care le va întoarce feţele către împărăţie, se pot salva de necazul ce se abate cu iuţeală asupra „creştinătăţii" şi pot intra în protecţia lui, cel care a venit pe lume pentru a fi Salvatorul tuturor oamenilor.

18. Privilegiul servilor lui Dumnezeu din ziua de azi, în vestirea prezenţei Împăratului, corespunde cu aceea a păstorilor din Betleem care au auzit mesajul îngerului. Ei vorbesc cu aceeaşi încredere ca şi păstorii, atunci când spuneau ce au văzut pe câmp şi ce le spusese îngerul. Este în sarcina servilor lui Dumnezeu acum de a declara un mesaj şi mai mare decât cel al păstorilor, când spuneau de naşterea copilului în Betleem. Servii lui Dumnezeu au acum bucuria de ducere a mesajului naşterii mai marelui Fiu al lui Dumnezeu, văzut ca naţiunea nou născută şi de a

proclama tuturor că timpul a sosit; că Dumnezeu şi-a aşezat Împăratul pe dealul sfânt din Sion. Ei au şi privilegiul şi răspunderea de atragerea atenţiei tuturor asupra acestui fapt. Şi ei vorbesc cu mai mare încredere, deoarece vorbesc cu mult mai multă înţelegere. Căci acum Cuvântul lui Dumnezeu este făcut limpede, şi ei ştiu că au un mesaj de dat ,care este împlinirea necesară a cântecului îngerului. Cei ce ascultă se vor salva de întunecimea zilei mâniei care se lasă repede asupra treburilor omeneşti. Cei ce nu primesc sunt înştiinţaţi că Dumnezeu şi-a vizitat poporul şi că a venit vremea când el nu va mai permite oamenilor mârşavi să deţină puterea sau faptelor rele să aibă loc.

19. Mesajul păstorilor a fost dat la începutul evenimentelor, evenimente s-au succedat în Israel înainte ca oamenii să poată fi aduşi spre judecată de mesajul purtat de copilul Isus. Acum zilele se scurg în grabă, căci sfarşitul lucrurilor este aproape şi este de datoria tuturor celor ce susţin că îl iubesc pe Dumnezeu, dar care încă nu au ascultat de mesajul Împăratului, care încă nu s-au rupt de sistemul religiei organizate, să se grăbească să o facă. Cuvântul este făcut limpede ca cel ce-l citeşte să poată fugi. (Habacuc 2: 2) Cel ce fuge va găsi sub picioare pământ bătătorit.

20. Din câmpiile Betleemului, de unde cu mult timp în urmă îngerii cântau laude lui Dumnezeu, mesajul de iubire al lui Dumnezeu va înainta până va răsuna pe tot pământul şi până când vocea puternică a Fiului lui Dumnezeu îi va fi sculat şi pe morţi la viaţă ,ca ei să trăiască din nou şi ca ei să primească şansa ascultării cuvântului graţiei divine.

21. Isus este punctul central al întregii lucrări a lui Dumnezeu desfăşurată pentru om. Ca om ,el era corespondentul lui Adam; căci aşa cum un om perfect păcătuise şi adusese condamnarea întregii lumi şi toţi deveniseră păcătoşi, tot aşa ,prin harul lui Dumnezeu, un om perfect în mod voluntar şi-a dat viaţa pentru a fi o răscumpărare pentru toţi. Astfel acolo unde păcatul abundă, harul va abunda mult mai mult şi aşa cum păcatul a domnit peste moarte, neprihănirea va domni peste viaţă, împlinindu-se astfel vorba ce a fost scrisă: „Moartea a fost înghiţită de biruinţă” - Romani 5: 20, 21; 1 Corinteni 15: 51.

Întrebări de studiu

1. Prin ce încercare specială de credință și răbdare au trecut izraeliții în perioada intermediară dintre sfârșitul Vechiului Testament și începutul Noului Testament? Care dintre marile puteri ale lumi s-au ridicat și au decăzut în acea perioadă? Care putere conducea lumea la începutul erei creștine? Ce încercare au făcut evreii ca să-și recâștige libertatea. De ce a eșuat acea încercare?

2-4. Ce formă de guvernare au stabilit romanii în Israel? Cine a fost numit conducător? Cum a încercat el să-și asigure bunăvoința poporului? De ce nu era lumină în Israel pe timpul acela? Când și cum și-a manifestat din nou Dumnezeu favoarea pentru poporul său?

5-8. În ce fel a fost diferită vestirea nașterii Salvatorului nostru către păstori față de felul în care a fost vestită Maria? A existat vreo diferență? În ce fel a fost nașterea copilului o încercare pentru cei care cunoșteau despre caz?

9-12. De ce a așteptat Isus până a împlinit treizeci de ani, înainte de a-și începe serviciul? Cum s-a dovedit că consacrarea sa a fost acceptată de Dumnezeu? Ce dovezi avem că întreaga sa viață și purtare i-a fost pe plac lui Iehova?

13-17. Ce lucrare a împlinit Domnul nostru la prima sa venire? Ce va face la a doua venire? Care este cel mai mare eveniment din toată istoria omenirii? De ce? Explicați de ce pretinșii creștini nu recunosc acest adevăr?

18,19. În ce două privințe a dat greș creștinătatea organizată? Ce cale este deschisă celor ce vor să scape de necazurile care pândesc curând creștinătatea? Ce mare privilegiu au servii lui

Dumnezeu în ziua de azi? În ce privințe se compară acest privilegiu cu al păstorilor din Betleem? Ce avantaje de care noi nu dispunem aveau păstorii?

20,21. Când și cum va deveni cântecul îngerilor o realitate, mai degrabă decât o promisiune? În ce sens este Domnul Isus centrul lucrărilor lui Dumnezeu pentru om? Când și cum va fi moartea înghițită de victorie?

ÎNTREBĂRI INTERESANTE

ÎNTREBARE: Vă rog explicaţi diferenţa între a fi născut în natura divină şi a lua parte la natura divină.

RĂSPUNS: Cuvântul „begotten" (născut) înseamnă începutul creaţiei. Apostolul Iacov a scris: „ El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pîrgă a făpturilor Lui." (Iacov 1: 18) Iar Petru scrie: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morţi, la o nădejde vie" (1 Petru 1: 3). Când cineva se consacră pe deplin să facă voia lui Dumnezeu şi Dumnezeu acceptă acea consacrare şi îl justifică, Dumnezeu îi dă acestuia cuvântul lui şi din partea lui Dumnezeu persoana poate fi sigură că va avea natura divină dacă îşi ţine partea lui din legământ.

Apostolul Petru spune iar: „ Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia, prin cunoaşterea Celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte." (2 Petru 1: 3, 4). Acest text înseamnă că Iehova, în exercitarea puterii divine, a dat celui consacrat tot ce ţine de viaţă. El i-a dat propriile făgăduinţe mari şi preţioase, ca prin acestea persoana să ia parte la natura divină. Aici există o condiţie şi condiţia este ca cel născut astfel să facă cu credinţă partea lui de legământ. Mulţi au gândit greşit că dezvoltându-şi caracterul pot intra în împărăţie. Dar iată mai sus un text scriptural care arată clar că condiţia primirii naturii divine este respectarea legământului. Este sigur că Dumnezeu îşi va respecta partea lui din legământ. Făptura umană trebuie să şi-o respecte pe a sa, şi dacă face aşa, poate fi sigur că în final va primi natura divină, adică va lua parte la ea. Să iei parte la natura divină înseamnă a avea un trup divin, un corp nemuritor, care nu poate fi distrus, înseamnă deci a fi ca Domnul , a-l vedea aşa cum este şi a locui cu el veşnic.

ÎNTREBARE: În 1914 Isus şi-a început activitatea ca preot al Dumnezeului Prea Înalt şi ca Împărat Uns. Puteţi vă rog să corelaţi aceasta cu înţelegerea pe care o avem despre activităţile lui Cristos în timpurile evanghelice ca Înalt Preot care sacrifica jertfele corpului lui de membri?

RĂSPUNS: Când Domnul nostru era Logosul, înainte să vină pe pământ, el nu era Preot al Dumnezeului Prea Înalt Când el a fost uns cu spiritul lui Iehova la apa Iordanului el a devenit din acel moment Preot al lui Dumnezeu Prea Înalt. Acest preot fusese reprezentat şi prefigurat de Melchisedec. Ca Preot al Dumnezeului Prea Înalt ,el îşi îndeplinea răspunderile acelei funcţii în armonie cu voia lui Iehova. În toată perioada sacrificiilor el, ca Înalt Preot după ordinul lui Melchisedec, ca Agent şi Reprezentant al lui Iehova, oferea corpul lui de membrii.

Sunt însă, diferite îndatoriri ca Înalt Preot care trebuie îndeplinite. Se scrie legat de el, că atunci când a urcat în înalt, Dumnezeu i-a poruncit să şadă la mâna lui dreaptă, până când duşmanul îi este pus la picioare. (Psalmi 110: 1) . Acest lucru nu poate să însemne că Isus Cristos nu a mai făcut nimic în secolele ce-au urmat, dar în armonie cu alte pasaje scripturale trebuie să

însemne că nu era voia Domnului ca el să devină activ împotriva Satanei, în a-l scoate din locul lui înainte de vremea stabilită de Dumnezeu. Când a început acea activitate, a început munca ca Reprezentant al lui Iehova, deci ca Prinţ al Domnului Prea Înalt, şi acum acţionează în acea capacitate şi va continua să activeze în capacitate de Preot al Dumnezeului Prea Înalt, prefigurat de Melchisedec. El continuă să aibă acea funcţie oficială chiar atunci când exercită funcţia de Împărat. Când era pe pământ el a zis „Împărăţia cerurilor este aproape". Ce vroia el să spună este că „Eu sunt împărăţia". Dar sigur, el nu a început să-şi îndeplinească îndatoririle acestei funcţii decât la vremea stabilită de Dumnezeu, când Iehova l-a aşezat pe tron (Psalm 2: 6) Nu se poate spune că Isus Cristos este preot după ordinul lui Melchisedec pentru a sluji oamenii, ci ca Preot el este Reprezentantul lui Iehova.

ÎNTREBARE: În studiul *Turnului de Veghere* a apărut dificultatea corelării ideii naşterii naţiunii cu învierea sfinţilor din 1878. Cum putem corela aceste afirmaţii?

RĂSPUNS: Nu există vreo evidenţă scripturală care să sprijine concluzia că sfinţii adormiţi au fost înviaţi în 1878. Naşterea naţiunii se referă la împărăţie sau guvern. Reiese din afirmaţia apostolului Pavel din Evrei 10: 12, 13 şi din Psalmi 110: 1 că Domnul nu a devenit activ împotriva organizaţiei Satanei şi nu şi-a preluat marea putere înainte de 1914. Naşterea Naţiunii înseamnă funcţionarea guvernului. Sion, organizaţia lui Dumnezeu, a dat naştere guvernului reprezentat de Fiul omului şi, de asemenea, a dat naştere membrilor individuali ai clasei împărăţiei. Pare deci rezonabil ca împărăţia să se nască înainte să fie aduşi pe lume copiii Sionului.

ÎNTREBARE: În Psalmul 31: 23 citim: „Iubiţi, deci, pe Domnul, toţi cei iubiţi de El. Căci Domnul păzeşte pe cei credincioşi, şi pedepseşte aspru pe cei mândri." Explicaţi acest verset şi spuneţi ce înseamnă cuvintele „şi pedepseşte aspru pe cei mândri"

RĂSPUNS: Domnul Dumnezeu întotdeauna împarte dreptatea fără greş. Cuvântul Său arată că lui nu-i place cel mândru, dar este milostiv cu cel lipsit de îngâmfare. (1 Petru 5:5). Lucifer era plin de mândrie, şi ca răsplată el va fi distrus. Printre lucrurile pe care Dumnezeu spune că le urăşte se află şi „un aer mândru" (Proverbe 6:17). Cei mândri au o părere mai bună despre ei înşişi decât ar trebui să o aibă. Ei sunt îngâmfaţi în faţa Domnului. Ei sunt neascultători. Mândria şi aroganţa pornesc din motive ticăloase. Răsplata pentru ele este distrugerea. (Proverbe 16:18; Isaia 25:11). Acesta este un alt mod în care Domnul a arătat care va fi destinul final al celor care sunt îngâmfaţi în faţa lui şi care sunt mândri şi neascultători. El pune în contrast destinul acestora cu destinul celor care-l iubesc şi îl ascultă. În vremuri de mari nenorociri şi tulburări cei ce-l iubesc pe Domnul îi vor fi devotaţi cu abnegaţie. Dacă îl iubesc, ei îi vor fi credincioşi; şi Domnul ne dă asigurarea că el îi va proteja , păstra şi apăra pe aceştia.

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **1 Decembrie 1927** **Nr. 23**

„Un popor pentru un scop”

„Dar voi sunteţi un neam ales, o preoţie regală, o naţiune sfântă, un popor pentru un scop, ca să anunţaţi pretutindeni virtuţile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată.” – 1 Petru 2:9, Diaglott

Iehova are un scop bine definit în tot ce face. La ungerea lui Isus de către spiritul sfânt la Iordan, Dumnezeu a început să își aleagă un popor pentru un scop. Cu mult timp înainte de acea zi și de mai multe ori, el a făcut imagini profetice care au prefigurat această alegere a poporului. El își enunță în Cuvântul său scopul pentru care își alege un astfel de popor.

Apostolul Petru este unul dintre martorii care au enunțat scopul lui Dumnezeu referitor la acest popor. Nu știm dacă Petru a înțeles pe deplin tot ce a spus. El a acționat ca martor și secretar pentru Domnul. Petru a fost el însuși unul dintre cei aleși. A primit o favoare specială, deoarece a auzit cuvintele de îndurare și înțelepciune care au ieșit de pe buzele lui Isus, pe care l-a urmat. A fost apoi favorizat și mai mult când a fost uns și trimis ca apostol al lui Isus Cristos. Dumnezeu și-a pus spiritul peste Petru și l-a făcut să vorbească și să scrie cu autoritate. De aceea, el a fost foarte favorizat.

Cuvintele rostite de Petru în textul de mai sus au, așadar, valoare de adevăr absolută. Din zilele lui Petru și până în prezent milioane de oameni au pretins că sunt urmași ai lui Isus Cristos. Majoritatea lor au crezut și au predat că a fi urmaș al lui Isus Cristos este suficient pentru a fi salvat de chinul veșnic și pentru a primi un loc ușor și plăcut în rai. Aceștia nu s-au gândit niciodată că chemarea unui creștin are scopul de a-l folosi pentru a face o lucrare în numele lui Dumnezeu și spre gloria lui.

Pe parcursul ultimilor cincizeci de ani, Dumnezeu a făcut ca lumina sa să strălucească din ce în ce mai puternic peste Cuvântul său. El nu i-a dat poporului său noi adevăruri, ci i-a luminat adevărurile pe care le primise deja. Pe parcursul acelei scurte perioade de timp mulți s-au separat de toate sistemele organizate ale religiei și au încercat să umble pe calea pe care au umblat Isus și apostolii săi. Au progresat un timp, dar apoi mulți dintre ei au obosit de a mai face binele sau au început să aibă o părere prea bună despre sine sau au devenit nelegiuiți, în timp ce alții s-au poticnit. Aceștia au căzut, astfel încât astăzi cea mai mare parte dintre cei ce s-au retras din așa-zisa creștinătate s-au întors din nou în lume.

Cei ce au continuat să umble ascultători de Domnul, bucurându-se de lumina mereu crescândă, au ajuns să vadă mai clar care este scopul pentru care cheamă Dumnezeu un popor să îl urmeze pe Isus. Niciodată nu s-a demonstrat acest lucru mai clar ca anul trecut. Congresele ținute de cei consacrați au dezvăluit faptul că cei unși au acum o înțelegere mult mai clară decât înainte a scopurilor lui Dumnezeu. Recent s-a atras atenția asupra acestui aspect la un congres internațional ținut la Toronto, Canada. Poporul lui Dumnezeu, cu toții născuți și unși de el, stau ca un singur om

Cuprins

şi, la porunca sa, acționează ca unul singur spre a-i împlini voința. Cea mai mare bucurie a lor este să-i aducă laude Celui care i-a scos din întuneric la lumina sa minunată.

CONGRESE DIN EUROPA

S-au făcut programări pentru o serie de congrese care să se țină în Europa după congresul general din Toronto. Scopul acestor congrese este înțeles tot mai clar acum. Frații nu se mai întâlnesc numai pentru a cânta cântece de laudă şi pentru a asculta pe cineva vorbind sau pentru a discuta unii cu alții, ci pentru a ajunge să cunoască şi mai bine metodele prin care își face Domnul lucrarea şi pentru a se încuraja unii pe alții să ia parte la ea cu cât mai mult zel.

De la Londra până la Basel, călătoria s-a făcut în aer în puțin mai mult de cinci ore, cu o oprire de treizeci de minute la Paris. Omul modern crede că el a făcut posibil acest mijloc de transport rapid prin aer. Dar uită, asta dacă a ştiut vreodată, că Dumnezeu i-a furnizat acest mijloc de transport şi că l-a prezis încă de acum trei mii de ani. Misiunea Regelui cere acum acțiune energică şi rapidă, iar Tatăl Regelui a furnizat toate mijloacele necesare pentru a sfârşi această lucrare.

După ce am petrecut un timp inspectând lucrarea de la biroul şi fabrica din Berna, Elveția, a Societății, am pornit spre Zurich, unde tocmai se ținea un congres de trei zile al Studenților în Biblie. Aproximativ 1400 dintre cei consacrați au luat parte la acest congres. Cu un an în urmă au fost multe tulburări în mijlocul fraților din Elveția, deoarece lucrarea adversarului îi atrăsese pe unii cărora le fuseseră încredințate interesele împărăției. Unii dintre aceştia s-au simțit jigniți şi s-au retras. Un mare număr dintre cei ce s-au retras se întorc în lume, în timp ce aceia cu inimile sincere şi devotați lui se întorc la serviciul său. Pacea, liniştea şi unitatea în acțiune sunt acum cât se poate de evidente. Frații din Elveția sunt acum într-o condiție spirituală mai bună decât cea de acum un an şi văd mai mult ca niciodată că Dumnezeu i-a chemat cu un scop şi își dau seama că acel scop este să fie un popor pentru Domnul şi să depună mărturie despre numele său şi, la fel ca alții cu o credință atât de prețioasă, sunt nerăbdători să se îngrijească de îndatoririle pe care li le-a încredințat Dumnezeu în îndurarea sa.

Mai mulți frați au ținut discursuri la congres şi toate discursurile au fost în deplin acord cu lucrarea pe care o face acum Domnul pe pământ. Aceste discuții au fost primite cu mare bucurie de frați. Sâmbătă seara, evreii au fost invitați să asculte o cuvântare a președintelui Societății intitulată ,,Palestina pentru evrei: De ce?" Clădirea în care s-a ținut congresul a fost plină ochi şi s-a estimat că în auditoriu au fost aproximativ trei sute de evrei, ceilalți fiind din neamuri. S-a acordat atenție concentrată fiecărui cuvânt al cuvântării, şi de multe ori unele idei mângâietoare au fost aplaudate cu forță de evrei. La sfârşit, un evreu a fost auzit spunând: ,,Aceasta este cea mai fericită zi din viața mea."

De ce să nu i se aplice acest lucru fiecărui evreu adevărat? Atunci când evreul ajunge să audă că Iehova este mărețul Dumnezeu al iubirii, că a avut multă răbdare cu ei şi cu strămoşii lor şi că acum a venit timpul de a-i readuce pe evrei la favoarea sa, aceste lucruri ar trebui să le aducă bucurie în inimi tuturor evreilor care cred. Unul dintre scopurile lui Dumnezeu privitoare la cei unşi ai săi din prezent este ca ei să asculte porunca ce li s-a dat prin profet, şi anume: ,,Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul meu!, spune Dumnezeul vostru. Vorbiţi inimii Ierusalimului şi strigaţi către el că timpul lui de suferinţă a luat sfârşit, că nelegiuirea lui a fost achitată! Căci a primit din mâna Domnului o măsură deplină pentru toate păcatele lui." – Isaia 40:1,2

Cu ocazia acestei întruniri s-au vândut şaptezeci de cărți *Mângâiere pentru evrei*, împreună cu un număr considerabil de alte cărți.

Cuprins

Luni a fost o zi de serviciu. Mulți dintre frați au fost nevoiți să se întoarcă la locurile lor laice de muncă luni dimineață, astfel că numai în jur de 300 de persoane au luat parte la serviciul propriu-zis de teren. A început să plouă puternic, însă acest mic grup de martori credincioși au înfruntat cu curaj furtuna și au mers din casă în casă pentru a le vorbi oamenilor. Rezultatul a fost că vânzarea de cărți de la acest congres s-a ridicat la un total de 3080 de cărți. Acest lucru este mai eficient decât 10.000 de discursuri. Fiecare dintre cei ce au luat parte la lucrarea de serviciu au luat parte și la predicare, astfel că au făcut o parte din scopul pentru care au fost chemați.

Întrunirea pentru public s-a ținut Luni seara. Două mii de persoane au umplut sala, în timp ce un număr și mai mare de oameni stăteau afară așteptând să intre înăuntru. Ascultătorii au acordat mare atenție discursurilor, ceea ce a arătat dorința lor ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată prin îndurarea sa.

BERLIN

Un avion ne-a transportat grupul dintr-o parte în alta a Germaniei. După o vizită de afaceri la biroul și fabrica din Magdeburg a Societății am pornit spre Berlin, unde frații tocmai se întruneau pentru un congres. Acea perioadă a anului nu era una favorabilă pentru frații germani, deoarece mulți dintre ei au fost nevoiți să rămână acasă și să se ocupe de problemele materiale pentru a-și susține familiile. Acest handicap nu i-a împiedicat pe toți să asiste, căci au venit zece mii de persoane nerăbdătoare să îl glorifice pe Domnul. S-a pregătit o sală mare și s-a echipat cu amplificatoare de sunet pentru ca fiecare dintre cei prezenți să îl poată auzi pe vorbitor. Unii dintre vorbitori au folosit prea multă forță, gândindu-se că trebuie să strige pentru a fi auziți și astfel au făcut ca amplificatorul să intensifice atât de mult sunetul încât a devenit aproape imposibil de înțeles ce se spunea. După ce s-au dat unele instrucțiuni referitoare la folosirea amplificatorului, frații au putut auzi mult mai ușor. Ar putea fi potrivit să menționăm aici că oricine folosește microfonul sau amplificatorul de sunet trebuie să vorbească calm , clar și răspicat și să nu strige sau să vorbească prea tare. Microfonul funcționează pe același principiu ca și transmițătorul unui telefon.

Discursul le-a adus mângâiere și bucurie ascultătorilor. Acest lucru s-a putut observa din liniștea făcută de auditoriu și de nerăbdarea cu care au sorbit fiecare cuvânt spus. O orchestră de peste 125 de instrumente și condusă de un muzician profesionist a răsunat în completă armonie în timp ce se cântau cântece de glorie numelui Domnului. Atunci și-au exprimat ascultătorii bucuria din inimi și deplina convingere a îndatoririi pe care o aveau. Discuția biblică cu întrebări i-a ajutat să obțină o mai clară vedere a scopurilor pentru care i-a chemat Dumnezeu. Ei au văzut astfel că Domnul are o lucrare pentru poporul său și erau nerăbdători să o facă.

ZIUA DE SERVICIU

Frații de pe tot cuprinsul Germaniei s-au adaptat cu repeziciune programului serviciului de teren de dimineață din ziua de Duminică. Domnul le-a binecuvântat peste măsură eforturile. Programul congresului a fost făcut în așa fel încât să se programeze și un program general de serviciu de teren de la ora 9 a.m. până la amiază (Duminică). Supraveghetorul general al serviciului i-a organizat foarte bine pe lucrători, iar la un semnal dat, la ora nouă în dimineața zilei de Duminică, 7600 de oameni s-au împărțit în grupuri și au ieșit din sala de congres pentru a merge la locurile de serviciu care le fuseseră repartizate pe tot cuprinsul orașului. La ora 12 această micuță armată a oprit focul și s-a întors la locul lor de întrunire. Înainte de a sosi toate raporturile lucrătorilor, numărătoarea a arătat că în acele trei ore se vânduseră peste 100000 de cărți oamenilor din Berlin.

Când s-a făcut raportul final la acestea s-au adăugat și vânzările făcute la întrunirea publică, arătând că oamenilor din Berlin li se dăduseră în total 150000 de cărți și, pe lângă acestea, frații mai luaseră cu ei încă 100000 de cărți pentru a le da oamenilor pe drumul spre casă. Pe lângă cărțile vândute, frații de la întrunirea de Duminică au dat un milion de tracte gratuite, prin care au anunțat oamenii despre congres. Grupul strâns în sală în acea după-masă de Duminică era unul fericit, care și-a unit vocile pentru a-i cânta laude lui Dumnezeu, care îi chemase pe toți de la întuneric la lumina sa minunată și le dăduse ocazia de a-I aduce laude.

INTERESUL PUBLIC

La scurt timp după deschiderea congresului, clerul a făcut o altă încercare de a face guvernul Germaniei să oprească activitățile Studenților în Biblie din Germania. Aceștia au fost convinși că discursul public al președintelui Societății din Berlin avea să le ofere dovada că Studenții în Biblie sunt bolșevici și folosesc religia, după cum o numesc ei, drept camuflaj. Acest lucru a făcut multe tulburări în ziare, care, ca niște vulturi în căutare de hrană, își aveau reprezentanții puși în poziții avantajoase și pregătiți să vorbească în numele aliaților lor. Aproximativ treizeci și cinci dintre acești angajați mass-media au apărut la locurile lor în sală, nerăbdători să prindă ceva care să confirme acuzația pe care voia clerul să le-o confere Studenților în Biblie.

Marea sală era plină până la refuz, toate locurile fiind ocupate și chiar și în locurile libere aflându-se persoane în picioare. O mulțime de 15000 de oameni au umplut și spațiile din grădină, de la intrarea în sală și din stradă, încercând să intre înăuntru. S-a estimat cu au asistat circa 30000 de persoane la întrunire. Având în vedere că ziarele nu erau obișnuite pentru a-i face publicitate întrunirii, probabil că predicatorii au ajutat la acest lucru, spre propria neplăcere.

Când vorbitorul a urcat pe scenă, cineva a prezentat un superb coș cu flori de mărimea de peste un metru. Auditoriul a aplaudat cu vervă florile, iar apoi s-au reașezat în liniște pentru a asculta cuvântarea. Era un public neobișnuit. Vorbitorul a descris prezenta condiție suferindă a oamenilor și a spus cine era de vină pentru acest lucru. Apoi, timp de mai mult de o oră, cuvântarea a fost dedicată unei descrieri a aranjamentelor pline de grijă ale lui Dumnezeu pentru ispășirea, eliberarea, salvarea și binecuvântarea oamenilor prin împărăția sa. S-a evidențiat clar că Asociația Studenților în Biblie nu este în nici un fel o organizație politică, ci este alcătuită din bărbați si femei care, văzând grija îndurătoare a lui Dumnezeu pentru a binecuvânta omenirea, se bucură să le spună oamenilor despre lucrurile bune care vor veni.

Cuvântarea i-a dezarmat pe predicatori. În încheiere, oratorul a spus (în esență): „V-am spus ce spune Biblia despre guvernul dreptății pe care Domnul o va stabili și despre binecuvântările pe care le va aduce omenirii. Câți din acest mare public au o dorință sinceră și onestă să vadă un asemenea guvern stabilit pe pământ, în care să nu existe profitori, politicieni necinstiți și cler ipocrit care să amăgească și să inducă în eroare oamenii? Cei care doresc aceasta să o arate stând în picioare.” Fiecare din numerosul public s-a ridicat imediat. Clerul a fost dezamăgit, iar presa consternată. Nu au putut să își întindă capcana. Miile de oameni care au venit să asculte au fost încântați și și-au exprimat liber dorința de a vedea împărăția lui Dumnezeu stabilită pentru eliberarea și binecuvântarea lor.

Unele dintre ziare au oferit în ziua următoare relatări rezonabile. Următoarele extrase sunt din ziare berlineze:

„Cu o jumătate de oră înainte de deschiderea marii săli, mulțimi mari de oameni au apărut în fața sălii, căutând o intare. Sala Sport Palast era ticsită. Ne-am putea întreba cum a fost posibil să fie auzită cuvântarea. După uși, oamenii

Cuprins

stăteau înghesuiți în curte și în stradă, atât de mult, încât ofițerii au avut probleme în a-i ține în spate. Totuși, vin mai mulți oameni. Oamenii din sală nu sunt neliniștiți, căci știu că amplificatoarele de voce le vor permite să audă discursul. Unii dintre cei de afară cer ca discursul să fie emis afară. Dar aceasta nu se realizează. Studenții în Biblie au avut o șansă. Care va fi rezultatul? „Pământul", spune Rutherford „este pentru toți oamenii, nu doar pentru câțiva. Munca Studenților în Biblie se va încheia doar atunci când promisiunile Domnului vor fi împlinite" Pe când ne îndepărtăm de acest om, suntem conștienți de hotărârea lui de a-și folosi toate puterile pentru sănătatea morală a întregii lumi. Ideiile propovăduite de Rutherford sunt clare. Pentru unii, sunt vestea bună. Pentru alții, sunt interesante. Pentru alții, sunt chestiuni controversate". (*Berliner Volkszeitung)*

Citǎm următoarele din alt ziar berlinez:

„Imensa sală, decorată în culorile albastru, alb și galben a făcut o impresie de sărbătoare. Rutherford este un orator minunat, care înțelege cum să capteze atenția publicului său. Își sprijină fiecare afirmație cu citate din Biblie. A fost un moment foarte emoționant când, la sfârșitul argumentării sale, abilul orator i-a întrebat pe cei adunați dacă doresc sau nu să intre într-un guvern al dreptății, al frăției, fără certuri, războaie și trudă zadarnică, etc.; și miile de oameni care au umplut sala Sports Palast s-au ridicat ca unul. În același timp, cântăreți bine amplasați au început să cânte cu putere „Lăudați-l pe Domnul!", intonat de voci bine antrenate".

Un altul a consemnat:

„Zece mii de oameni au ascultat mesajul. Mișcați în inimile lor, au cântat venerabila cântare „Lăudați-l pe Domnul" (*Lobe den Herrn*) și i-au mulțumit prin rugăciune Domnului că guvernul lui Mesia este atât de aproape acum. Părea că îl credeau pe Judecătorul Rutherford". (*Vossiche Zeitung*, Berlin)

Congresul de la Berlin pare să fi realizat mult bine și îi face pe frați să stăruie în lucrarea fericită pe care Domnul le-a încredințat-o, ca martori ai săi pe pământ.

CONVENȚIA DE LA COPENHAGA

Un avion ne-a transportat rapid ,în continuare, de la Berlin la Copenhaga, Danemarca. Călătoria a fost lipsită de incidente, exceptând faptul că a devenit necesară o oprire la Lubeck, din cauza unor probleme de motor și să rămânem peste noapte. Dis-de-dimineață, ziua următoare, avionul nostru a sosit la Copenhaga. Convenția de la Copenhaga a fost pentru frații din Scandinavia. Ei au venit din Norvegia, Suedia, Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania și Danemarca. În jur de 650 dintre cei consacrați au fost prezenți.

Cu doi ani în urmă, frații din Scandinavia erau triști din cauza condițiilor dezorganizate de muncă de acolo și a controverselor pe care adversarul le-a strecurat în rândurile lor. O atmosferă cu totul și cu totul diferită a înconjurat însă congresul de la Copenhaga. O dată îndepărtate dificultățile, frații de la congres au apreciat privilegiile care le-au fost date de Domnul. Li s-a ținut o cuvântare despre scopurile lui Dumnezeu, care cheamă oamenii pentru chemarea sa înaltă. Aceasta a fost urmată de serviciul pe teren. Trei sute douăzeci dintre frați au plecat pe teren, întorcându-se în câteva ore cu o vânzare de 6600 de cărți. Frații erau fericiți cu toții, și expresia „cel mai bun congres ținut vreodată în Scandinavia" a fost pe buzele multora.

În dimineața sosirii noastre, unul dintre ziare a publicat un interviu de două coloane cu f-ratele Rutherford. Acesta a fost cam toată promovarea în ziare de care ne-am bucurat. Publicația a avut o atitudine întru-totul favorabilă.

Copenhaga nu este binecuvântată cu săli sau locuri de întrunire mari. Cea mai mare dintre ele are locuri pentru aproape 1900 de oameni. Această sală a fost aleasă pentru întrunirea publică și, cu mult înainte de ora de începere a cuvântării, sala era plină, cu mulți așteptând afară. Unul dintre

Cuprins

ziare, relatând despre întâlnire, a apărut în dimineața următoare cu titlul: „Cinci sute de coroane pentru a-l auzi pe Judecătorul Rutherford”. Faptele au fost următoarele: un domn și-a condus mașina până aproape de hală și, când a fost informat că este plină, a oferit paznicilor 500 de coroane ca să-i permită să intre. Aceasta a fost, oricum, imposibil. La întrunirea publică, au fost vândute 1138 de cărți. În afară de ziarele din Copenhaga, care au publicat relatări favorabile, trei ziare suedeze au publicat, de asemenea, reportaje despre întrunire.

RADIOUL

Radioul este controlat de guvern în Europa. Danemarca are un releu în Copenghaga şi un releu de foarte mare putere la câțiva kilometri în afara orașului. Unul dintre frații danezi a apelat la stația radio pentru a vedea dacă poate emite discursul de la Toronto. Aceasta a dus la o invitație din partea stației radio de a le folosi studioul cu ocazia vizitei sale în Danemarca. Rezultatul a fost emiterea unei cuvântări publice ținută de președintele societății din studioul din Copenhaga, preluată de super-releul de lângă Copenhaga, suficient de puternic pentru a fi auzit în întreaga Europă. Această stație de foarte mare putere a retransmis discursul. Au început să sosească telegrame din Anglia și Scoția, chiar în acea noapte. Cuvântarea a fost auzită clar din Anglia de Sud, de fapt pe tot cuprinsul Insulelor Britanice, inclusiv în Scoția. Convenția de la Copenhaga s-a dovedit a fi o mare binecuvântare pentru toți cei care au participat, iar frații au plecat bucurându-se pentru privilegiile de a fi împreună pentru o recreere spirituală și de viitoarele oportunități de servire. A fost, într-adevăr, un moment fericit.

HAGA

Un congres de o zi s-a ținut la Haga, Olanda, duminică 4 septembrie. Optzeci și cinci dintre frații olandezi consacrați au fost prezenți. Lucrarea din Olanda a fost mult întârziată, fără îndoială din cauza uneltirilor adversarului. Unii frați, care păreau adânc interesați s-au îndepărtat. Dar, în ultimele luni, frații au devenit tot mai treji la faptul că Dumnezeu le-a încredințat o lucrare și sunt nerăbdători să o împlinească. În timpul săptămânii de serviciu, vânzările lor de cărți au depășit întrutotul ca amploare tot ce au făcut până atunci și au dovedit o hotărâtă creștere a zelului și a cinstei din partea celor care au fost consacrați Domnului.

Vorbind către congresul de la Haga, președintele societății a remarcat: „Înainte de aceasta, într-un raport despre munca din Europa s-a afirmat că Olanda se mișcă cu viteza unui car cu boi, dar acum a început să se miște cu viteza unui automobil”. Această afirmație le-a făcut plăcere fraților. Anticipăm că multe lucruri bune vor fi făcute în Olanda în viitorul apropiat. Frații olandezi sunt cinstiți și plini de zel, deși în număr mic. Sunt, totuși, în număr suficient pentru a mărturisi pentru Domnul, acesta fiind scopul care le-a fost încredințat acum.

Continuându-ne călătoria pe calea aerului, totul a mers bine până când am traversat Canalul Mânecii; la câteva minute după aceasta s-au ivit probleme cu motorul și avionul era să ardă. Probabil că Diavolul a încercat să facă ceva, dar problema a fost depășită. Pilotul și-a întors rapid aparatul către un poligon militar și a chemat ambulanța; dar a aterizat în siguranță, fără alte neplăceri, în afară de un motor avariat și un avion acoperit de ulei și înnegrit de fum. Din fericire, fuselajul avionului era de metal, ceea ce a prevenit distrugerea lui. Domnul a avut grijă de grupul nostru și suntem recunoscători să știm că a făcut-o. Am călătorit după moda veche, cu trenul, de la Folkstone până la Londra, unde am fost întâmpinați de prieteni neliniștiți care auziseră că avionul a fost silit să aterizeze.

Cuprins

CONGRESUL DE LA GLASGOW

Anul acesta congresul din Insulele Britanice s-a ținut la Glasgow, în Scoția, între 10-14 septembrie. Cei consacrați au venit din Anglia de Sud, din Anglia de Nord, din întreaga Anglie și Scoție, din Țara Galilor și din Irlanda, în total aproximativ 2000 de persoane. Numărul a fost, poate, mic, dar entuziasmul a fost mare.

Se mai îndoiesc acum frații britanici de scopul pentru care au fost chemați afară din beznă și în lumina minunată a marelui adevăr al lui Dumnezeu? A fost o vreme când influențele religioase i-a afectat pe frații noștri britanici. Nu au de ce să fie învinuiți pentru aceasta. Majoritatea lor au fost crescuți în sisteme religioase. Atunci când au ieșit din Babilon, au ieșit cu veșminte pestrițe, așa cum au făcut-o mulți care au ieșit din acea organizație nelegiuită. În Insulele Britanice, formalismul în sistemul bisericesc este un lucru comun și obișnuit. Preotul apare în fața adunării sale cu un chip lung și veșminte lungi. Are o atitudine de mare pioșenie și cuviosenie și vorbirea sa este hotărât bisericească. Dorește să aibă o înfățișare pioasă, indiferent de ce este în inima lui. Fiecare membru al adunării este învățat să urmeze exemplul preotului. Ei cred că este datoria principală a membrilor unei biserici să aibă o înfățișare pioasă. Acest mediu va avea clar influența sa asupra oricui crescut acolo. Mulți au crezut în mod onest că o asemenea purtare formală dovedește doar respectul cuvenit lui Iehova; dar, de fapt, a fost sesizat pentru influența pe care o poate avea asupra oamenilor.

Frații noștri britanici, precum cei unși de pretutindeni, văd acum clar scopul lui Dumnezeu din chemarea și ungerea oamenilor săi, căci a venit timpul cuvenit pentru a fi văzut. Cei unși de pretutindeni văd că, fiind chemați afară din întuneric, trebuie să se separe de sistemele murdare, ca aparență, ca aspect formal, dar și ca adevăr și fapte. Ei văd acum că trebuie să fie martori pentru Dumnezeu și să-l laude indiferent de ce cred alții despre ei. Ei văd acum că Dumnezeu are o mare lucrare de făcut pe pământul Marii Britanii, ca și în alte locuri de pe pământ; și cei unși sunt nerăbdători să o facă. Ei au învățat că dragostea adevărată înseamnă să fii într-adevăr altruist și că pentru a-ți dovedi dragostea față de Dumnezeu trebuie să te supui cu drag poruncilor lui.

Un număr de frați britanici a participat la congres, printre care se numărau și unii mai tineri. A lipsit întrutotul speculația din partea oricăruia dintre oratori. Cuvintele lor au închis un cerc armonios care i-a chemat pe frați, amintindu-se că a sosit timpul stabilit de Dumnezeu pentru a mărturisi cu putere numele său și, din acest motiv, i-a fost plăcut Domnului să-i binecuvânteze pe oamenii săi cu o mai clară înțelegere a scopurilor sale. Întâlnirile de mărturie ale fraților de la congres au arătat sincerul lor devotament pentru Domnul. În timp ce, în ultimii ani, un număr de frați din Glasgow s-au îndepărtat, alții au venit să le ia locul. După discursul de botez, optzeci și șapte de frați s-au consacrat simbolic, prin cufundare în apă.

ZIUA DE SERVICIU

În cadrul programului s-au făcut aranjamente pentru o zi de serviciu și frații erau nerăbdători să-și înceapă lucrarea. Teritoriul a fost bine delimitat și împărțit lucrătorilor. Marți dimineața, 1106 lucrători, conduși de Fratele Hemery, directorul britanic al Societății, au mers pe teren și au început lucrarea veselă. Ploaia rece care cădea nu le-a înmuiat zelul, ci le-a sporit bucuria, căci știau că îndură niște greutăți pentru a glorifica numele lui Dumnezeu. A fost o tovărășie veselă, care s-a întors la sfârșitul zilei de serviciu pentru a mărturisi, povestind experiențele lor și bucuria pe care au avut-o să proclame mesajul împărăției.

Trebuie să ne amintim că în Scoția există mulți săraci și șomeri; și, deși aceștia și-ar dori cărțile, le este greu să le obțină și nu acceptă să le primească în dar. Trebuie să luăm în considerare și

Cuprins

că foarte multe cărți au fost distribuite, totuși, în Glasgow. Luând în considerare aceste lucruri, rezultatele zilei de serviciu au fost neașteptat de bune și cu siguranță mulțumitoare. Lucrătorii au contactat 39.845 de persoane și vânzările de cărți au totalizat 6038 de exemplare. În ziua aceea, li s-a spus la aproximativ 40.000 de oameni că împărăția cerurilor este aproape. Mulți dintre ei au fost surzi la mesaj, dar mulți alții au ascultat și au vrut să asculte mai mult și și-au cheltuit banii pentru a-și oferi mijloacele de a învăța mai mult. Mărturia a fost dată tuturor și, pentru moment, acesta este scopul principal al lucrării.

ÎNTRUNIREA PUBLICĂ

Nu s-a considerat necesar să se folosească presa publică pentru a anunța întâlnirea publică ce avea să urmeze. Frații au distribuit pliante în rândul oamenilor și i-au invitat să vină; iar ei au venit. Cu două luni sau mai mult înainte de adunarea congresului, s-a anunțat în Scoția că Asociația Internațională a Studenților în Biblie va ține un congres, și că pe 11 septembrie președintele societății va susține o cuvântare către public. În rândul posesorilor de aparate radio a fost răspândită o petiție, care cerea guvernului Marii Britanii ca discursul public de la Sala Saint Andrew să fie difuzat.

Aparatele de recepție radio pot fi deținute în Insulele Britanice doar de cei care plătesc un permis, o taxă pentru acestea. Ca regulă generală, permisul este deținut de capul gospodăriei, iar o gospodărie numără în medie 5 persoane. Douăzeci și șase de mii de deținători de permis au semnat această petiție, ceea ce înseamnă de fapt o cerere din partea a mai mult de 100.000 de oameni, care au solicitat guvernului ca discursul public despre Biblie și, în particular, pe tema Drumului către Viață să poată fi ascultat la radio. Guvernul Marii Britanii a respins petiția cu răceală și dispreț. Oamenii au cerut pâine și au primit o piatră. Au cerut carne, și au primit condamnarea susurată a clericilor vicleni precum șerpii.

Clerul pretinde să creadă în Biblie, dar de fapt nu o face. Ei amăgesc oamenii pozând drept lideri ai creștinătății. Toți cititorii *Turnului de Veghere* știu că, de regulă, clericii sunt ipocriți și înșelători; și, ca dovadă supremă a acestui fapt, vom publica scrisoarea unuia dintre episcopi. Secretarul unei clase locale de Studenți în Biblie a adresat o scrisoare Episcopului de Birmingham, solicitând un interviu despre Biblie. Răspunsul vorbește de la sine.

Cancelaria Episcopului
Harborne

Brimingham
12 iulie 1927

„Episcopul de Birmingham dorește să vă iau în considerare scrisoarea și să spun că el însuși abordează Biblia din perspectiva cunoștințelor științifice și literare moderne. Dânsul privește Biblia ca baza credinței creștine și, firește, prețuiește mult inspirația sa; dar nu leagă de ea infailibilitatea pretinsă, crede dânsul, de Asociația Internațională a Studenților în Biblie. În aceste circumstanțe, simte că un interviu cu reprezentantul dumneavoastră nu ar duce la nici un rezultat folositor”.

Al, Dvs,
N. M. V. Owen, *Secretar.*

Secretariatului A.I.S.B.

Oamenii de rând încep să-și deschidă ochii și să vadă că clerul este în cârdășie cu puterile politice și economice egoiste, care au subjugat și oprimat oamenii. Ei doresc să fie eliberați și știu că eliberarea nu va veni de la nici o putere de guvernare și, în mod sigur, nu urmând clerul.

Cuprins

Cea mai mare sală din Glasgow, Scoția, pe care au putut-o obține, a fost Sala Saint Andrew. Lipite de ea , sunt sălile Berkeley și Mitchell. Aceste trei săli au fost conectate cu fire pentru ca oamenii să-l poată auzi pe orator; și s-au folosit amplificatoare de voce pentru a transmite vocea. Oamenii au umplut repede toate aceste trei săli, în timp ce alți cinci mii de oameni sau chiar mai mulți, stăteau în stradă, nerăbdători să intre. Electricienii au tras rapid un fir în afară și au instalat un amplificator, pentru ca oamenii să poată auzi. Asistența la întrunire s-a ridicat la aproape zece mii de oameni. Atenția a fost deosebită. Cei din săli care nu îl puteau vedea pe orator au rămas perfect tăcuți și liniștiți și au aplaudat și ei atunci când publicul din sala principală aplauda, pentru că îi puteau auzi prin microfon. Cei din stradă au procedat la fel.

După ce a descris binecuvântările pe care Dumnezeu le-a promis oamenilor prin împărăția sa, oratorul a zis: „Toți cei din acest public care doresc să vadă împărăția lui Dumnezeu întemeiată pe pământ, în care nu vor mai fi profitori, politicieni lipsiți de conștiință, predicatori ipocriți și războaie, unde pacea va domni și oamenii vor avea o șansă să se bucure de viață, libertate și fericire, vă rog ridicați-vă în picioare.” Publicul a sărit în picioare și a rămas tăcut în picioare.

A existat o singură excepție. Un om așezat în public, purtând veșmântul unui cleric, cu un chip lung și pios, a rămas tăcut în scaunul lui, spunând deci prin aceasta că nu vrea împărăția lui Dumnezeu. Publicul din celelalte săli s-a ridicat în picioare, în timp ce oamenii pe de stradă care auzeau și-au dat jos pălăriile, în chip de aprobare.

Cărțile vândute la întrunirea publică au totalizat 1017 exemplare. Frații au declarat liber că aceasta a fost cea mai mare mărturie publică dată vreodată în Glasgow. Mulți și-au exprimat regretul că miilor de oameni care au trimis petiția guvernului li s-a negat această șansă. Responsabilitatea pentru aceasta este a clerului. Ei nu doresc împărăția și nu își doresc ca alții să audă despre ea. Ei influențează guvernul pentru a-i împiedica pe oameni să audă. Dar Domnul va avea grijă, prin bunele sale mijloace, ca oamenii să aibă prilejul de a afla că el este Dumnezeu și că împărăția sa este speranța omenirii.

Congresul de la Glasgow a fost o mare binecuvântare pentru toți cei care au participat; și toți frații s-au întors la casele lor bucuroși că văd clar scopurile lui Dumnezeu în legătură cu ei și au acum șansa de a-i aduce laudele lor și a-și demonstra dragostea pentru el.

LONDRA

O întrunire a avut loc la Queen’s Hall, Londra, duminică, 18 septembrie. Au participat aproape 3000 de frați din toate colțurile țării. A fost o întrunire fericită și plină de bucurie. Congregația de la Tabernacolul din Londra a consimțit printr-un vot aproape unanim că nu se vor mai ține servicii în Tabernacol duminică dimineața, ci întreaga dimineață va fi dedicată lucrării pe teren pentru a le distribui oamenilor cărți și literatură. Prețul cărților a fost redus în Marea Britanie, pentru ca și cei săraci să le poată cumpăra. Orice pierdere suferită va trebui compensată din alte surse. Aceasta va genera o ocazie în plus de a servi.

S-a afirmat cu încredere că frații din Insulele Britanice sunt mai deplin uniți și mai armonizați în acțiunea lor de vestire a Regelui și a împărăției sale decât oricând în trecut. Pare sigur că oamenii inteligenți precum cei din Insulele Britanice și atât de pasionați de lectură trebuie să primească o mărturie despre adevăr. Frații din Marea Britanie își dau seama de aceasta și se implică cu zel și cinste în această sarcină. Ei sunt bucuroși în inimile lor, puternici în credința lor și uniți în lauda lui Dumnezeu.

Ultima întâlnire a turneului s-a ținut la Plymouth, portul de unde și-a ridicat ancora nava noastră. A fost posibil să aranjăm să rămânem la hotelul din Plymouth peste noapte. Mica adunare a

Cuprins

fost anunțată la timp, iar ei au invitat alți prieteni de aproape. Au venit printr-o furtună rece pentru a comunica personal împreună și a asculta despre o discuție amănunțită despre planul binevoitor al lui Dumnezeu. A fost o întrunire mică, dar fericită, și, la încheiere, ne-am luat rămas bun în numele Domnului și nava noastră s-a îndepărtat.

Împărăția lui Dumnezeu

Deși Biblia spune atât de multe despre împărăția lui Dumnezeu și despre împărăția cerurilor, așa cum este numită uneori, există o mare ignoranță în rândul celor ce se declară creștini despre ce vrea să spună Biblia prin „împărăție". Trebuie doar să ne punem doar câteva întrebări pentru a descoperi că necunoașterea este adâncă. Unii cred că atunci când Biblia vorbește despre împărăția lui Dumnezeu se referă la marea împărăție universală al cărei suprem conducător este Dumnezeu. Unii, căzând în ceea ce s-ar putea numi cealaltă extremă, spun că expresia este menită doar să desemneze o stare mentală, și spun că Isus a determinat această interpretare când le-a spus fariseilor : „Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru". Alții, mai aproape de corectitudine, spun că împărăția este acea împărăție a dreptății care, la un timp anume, va fi întemeiată pe pământ; dar cred că aceasta se construiește prin gândire și viață dreaptă, mai degrabă decât ca rezultat al unei lucrări speciale a lui Dumnezeu.

Dar majoritatea celor care pretind că sunt creștini nu își bat capul cu împărăția cerurilor. Ei nu știu ce să creadă și, din cauza viziunilor care se opun, nu au un interes deosebit. Această ignoranță nu poate fi pusă pe seama Bibliei. Provine, într-adevăr, din lipsa de atenție la mesajul Bibliei. Dar nu există nici o neclaritate în Biblie cu privire la împărăția lui Dumnezeu. Problema este de partea acelora care au pretins că îi învață Biblia pe oameni.

Adepții religiilor diferă atât de mult în opiniile lor, fiecare școală având propria sa teorie despre ce ne învață Biblia, că adevărul despre acest lucru, ca și despre toate părțile revelației divine este aproape în întregime ascuns. Din această cauză, s-a ajuns să se creadă frecvent că Biblia nu este o revelație de la Dumnezeu. Biblia nu este neclară, nu este încurcată, ci oamenii sunt cei încurcați, confuzi, din cauză că nu au căutat adevărul, ci interesul propriu. Faptul că oamenii din cler, care pretind a fi reprezentanții speciali pe pământ ai împărăției, înțeleg atât de puține despre împărăția lui Dumnezeu, este o dovadă suficientă că ei nu îl reprezintă pe Iehova.

Într-o scurtă serie de studii, care va apărea în această publicație, vom arăta pe baza Bibliei în sine, ce spune aceasta despre împărăție și ce își propune Dumnezeu să facă prin împărăţie, pentru binele popoarelor pământului. Trebuie să menționăm din start că o comparație a multelor pasaje din Biblie, care vorbesc despre împărăția lui Dumnezeu sau a cerurilor, va demonstra că aceasta este legată în mod special de pământ și oameni. Ceea ce spune Biblia despre împărăția lui Dumnezeu nu este o dezvăluire despre Dumnezeu însuși, despre trecutul său sau despre planurile sale de viitor. Fiecare student în Biblie a cunoscut de timpuriu faptul că Biblia nu își propune neapărat să explice despre Dumnezeu; că revelațiile lui Dumnezeu, dezvăluite pe parcursul Bibliei vorbesc despre scopurile Creatorului cu privire la omenire, familia sa umană și procesele de reabilitare, căci lui Iehova i-a făcut plăcere să le facă cunoscute la anumite perioade de timp.

Este cert, deci, că împărăția lui Dumnezeu, pe care, pentru moment, o vom considera tot una cu împărăția cerurilor, este menită în mod special oamenilor. Faptul că Dumnezeu este conducătorul

Cuprins

suprem al cerurilor nici nu se contestă; de aceea, toate considerațiile noastre trebuie să se mențină pe linia faptului că orice se spune în Biblie este legat de lucrarea lui Dumnezeu cu omenirea și pământul.

Nu există nimic în Biblie care să ne arate cum se leagă erele pământului de erele de dinaintea creației. S-au făcut încercări ample de a determina numărul de ani în care pe pământ s-au desfășurat procesele premergătoare vieții. Dar nu avem nici un motiv să credem că aceste încercări variate, făcute în numele științei, sunt apropiate de adevăr. Într-adevăr, avem motive să credem că sunt departe de adevăr. În orice caz, așa-zisa știință nu ia în seamă munca unui Creator, ci ia în considerare numai legile naturale, și asta, bazându-se doar pe cunoștințele foarte limitate pe care le are despre ele. Dumnezeu, fiind viața însăși, trebuie să facă să sporească. Cu el trebuie să fie întotdeauna rod, producție. Căci altfel Dumnezeu ar fi limitat. De asemenea, și în mod necesar, trebuie ca el să fie singurul Monarh, marele Conducător asupra tuturor stăpânirilor sale. El trebuie să fie centrul din care iradiază toată viața și centrul spre care să meargă toate creaturile sale, care, dacă dau greș, vor cădea în întunericul morții și uitării.

A fost pe placul lui Dumnezeu să înceapă procesul creației care a dus la crearea a tot ceea ce noi, oamenii, vedem cu ochii sau putem descoperi cu instrumentele pe care le-am construit; cum ar fi telescopul pentru acele lucruri care se află prea departe pentru ochiul uman și microscopul pentru lucrurile prea mici pentru ochi. Știind că Dumnezeu a făcut pământul pentru om și, apoi, prin gestul său special de putere creatoare, l-a făcut pe om ca să se bucure de viață și să stăpânească peste pământ, nu avem sub nici o formă de ce să credem că a intenționat să dea pământul omului ca și cum el, Creatorul, și-ar fi făcut plăcerea de a folosi puterea sa de creație pentru a face o jucărie; adică, să-și folosească puterea doar pentru bucuria sa.

Am putea presupune că este cert că, în afară de ceruri, locul unde stă Dumnezeu, pământul este singurul loc unde există creaturi care au percepții morale. Într-adevăr, nu avem de ce crede că există viață altundeva decât în ceruri și pe pământ. Din punctul de vedere al omului, ce știm despre viață este că omul este un locuitor al unui loc unde există multe forme de viață, dar nu există niciuna, totuși, care să se apropie de capacitatea psihică și mentală a omului și ,deci ,de posibilitățile de a se bucura de viață. Dar el știe, de asemenea, că există și ființe inteligente, care în mod sigur nu sunt umane și ,care, din când în când au intrat în contact cu oamenii, ființe care sunt cel puțin la fel de viclene în inteligența lor ca oamenii, iar contactul cu ele a fost întotdeauna dăunător. În ziua de azi, experimentăm acest fenomen mai mult decât oricând.

Încercarea omului de a comunica cu aceste entități inteligente pozează azi în chip de religie, sub numele de spiritism. De fapt, aceasta este o încercare a îngerilor căzuți de a înșela omenirea în privința naturii lor, și de a-i amăgi să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Aceste spirite pozează drept răposații oamenilor, prefăcându-se astfel pentru a dovedi că morții nu sunt de fapt morți, și, deci, că Dumnezeu l-a păcălit pe om atunci când a spus că plata păcatului este moartea.

Acești demoni sunt folosiți de Satan, marele dușman al lui Dumnezeu, și cel ce a amăgit dintotdeauna omenirea, pentru a-și împlini scopul său imediat de a-l înfrunta pe Dumnezeu. Fără îndoială, o parte însemnată din armata lui Satan, în mare bătălie a Armaghedonului, „bătălia lui Dumnezeu cel Atotputernic", care se apropie grăbit acum, este formată din aceste oștiri de demoni. Satan lucrează la ceea ce va fi o încercare îngrozitoare de a face să acționeze ființe spirituale rebele, rele, înspre a-i păcăli pe oameni, ca aceștia să se opună scopului lui Iehova de a pregăti pe pământ împărăția cerurilor, pentru care a sosit timpul. Faptul că din când în când și îngerii lui Dumnezeu au intrat în contact cu oamenii, este dovedit de Sfintele Scripturi; dar aceste vizite au fost ceva mai rare, prin comparație.

Cuprins

Mai mult, omul știe în rațiunea sa că această lume și toate minunile ei nu a început să existe, și nu ar fi putut începe din pură întâmplare. Rațiunea îi spune că există un mare Creator căruia pământul își datorează existența, și căruia și el îi datorează existența. Dar omul nu îl poate găsi pe Dumnezeu prin rațiune; adică, nu poate ajunge la cunoașterea lui sau a scopurilor sale, nici măcar nu poate cunoaște ce este în sine Dumnezeu (Iov 11:7). Apostolul arată că rațiunea omului îi spune despre Creatorul său, un Dumnezeu personal față de care el are o obligație. În Romani 1:19-21 Pavel spune: „Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot desvinovăţi; fiindcă, cu toate că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulţumit; ci s-au dedat la gândiri deşarte, şi inima lor fără pricepere s-a întunecat."

Nu se spune nimic în partea de început a Bibliei despre o împărăție a cerurilor sau o împărăție a lui Dumnezeu, fie în cer sau pe pământ. Se arată în schimb stăpânirea Creatorului, Autorul întregii vieți și că el trebuie să fie marele Conducător peste toate. Lui Dumnezeu i-a făcut plăcere să-și lărgească stăpânirea și, după voința sa, pământul și omul au început să existe. Apoi, a fost în continuare pe placul Creatorului ca, atunci când a făcut omul, să-i dea stăpânire peste toate animalele; adică peste toată viața animală. O împărăție înseamnă și un împărat, iar primele capitole din Biblie sunt mute când vine vorba de ambele; dar este rezonabil să presupunem că în orice se spune mai târziu despre o împărăție a lui Dumnezeu, în relația sa cu omul sau pământul, există niște referințe la prima stăpânire pentru care Dumnezeu l-a făcut pe om. Fără îndoială că Dumnezeu l-a făcut pe om pentru a-i da să se bucure de binecuvântările vieții, dar nu începe dubiu nici că Dumnezeu l-a făcut ca să aibă stăpânire asupra restului creației, a făpturilor inferioare.

Consemnarea spune că Dumnezeu i-a zis lui Adam la început: „Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ." (Geneza 1:28). Psalmistul ia în considerare aceste lucruri spuse despre om: „ I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile şi boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului şi peştii mării, tot ce străbate cărările mărilor." (Psalmul 8:6-8) Este adevărat că psalmistul mai spune și că: „ Cerurile sunt cerurile lui Iehova, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor." (Psalmul 115:16). Dar nici acest pasaj, nici oricare altul din Biblie nu poate fi interpretat în sensul că Dumnezeu a făcut pământul și apoi l-a dat cu totul în mâinile omului. Omul se poate bucura de darul vieții doar atunci când este în armonie cu voința lui Dumnezeu și pământul este darul lui Dumnezeu, de care el să se bucure; dar stăpânirea a fost păstrată în numele lui Dumnezeu. Omul trebuia să o păstreze ca reprezentant al lui Dumnezeu. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea şi cei ce o locuiesc!" - Psalmul 24:1.

În aceasta Satan, dușmanul lipsit de scrupule al lui Dumnezeu și al omului, și-a găsit o șansă de a-și servi propriile scopuri. Scopul său este și a fost de a pune piedici scopurilor lui Dumnezeu. Binecuvântat la început ca purtător de grijă pentru primul cuplu uman, în starea de inocență din Eden, probabil pentru a-l îndruma pe om spre a face voința Creatorului, și-a urmărit propriile interese, în loc să le apere pe ale Celui Pre Înalt sau ale creaturii om. Orice avea în gând Dumnezeu despre împărăţia pe care voia să o întemeieze pe pământ, se poate totuși spune că prima sugestie din Bibie despre o împărăție sau domnie peste omenire a venit de la Satan. Profetul Isaia, vorbind destul de evident despre el, deși vorbind aparent împotriva regelui Babilonului, spune: „Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt." (Isaia 14:13-14) Satan căuta o stăpânire pentru el. L-a convins pe om că era păcălit; că cuvintele Creatorului care spuneau că nesupunerea va fi pedepsită cu moartea puteau fi

Cuprins

ignorate fără teamă de pedeapsă. Dar, sub pretextul că îl conduce pe om la libertate, Satan căuta să îl facă robul său. A reușit să își atingă scopul; și, din ziua căderii, Adam și copiii săi au fost sub robia păcatului și a morții și au fost supuși sub domnia lui Satan. Eliberarea din acea sclavie grea a sosit doar pentru cei care au căutat să facă voia Creatorului și au fost călăuziți de el pe calea libertății și a vieții.

Acest mare dușman este autorul adevărat al confuziei care a existat în mințile oamenilor cu privire la împărăția lui Dumnezeu. Cu inimă rea, a folosit fiecare mijloc posibil pentru a-i amăgi pe oameni. În zilele mai târzii ale istoriei omului, când nu avea șansa să le vorbească precum putea în zilele inocenței lor, în grădină, strategia sa a constat în a construi în rândul oamenilor sisteme de închinare, având însă grijă să nu existe o venerare a lui Iehova în spirit și adevăr. Închinarea adusă de popoarele pământului nu a fost de fapt o închinare reală. Manifestările religioase, așa cum au existat ele, fie în păgânism sau creștinătate, au fost călăuzite mai degrabă de spiritul fricii și dorința de a-l îmbuna pe Dumnezeu, decât de o dorință de a-l onora și lăuda și a-i fi fidel. Parte din strategia lui Satan a fost și ca în fiecare formă de guvernare care a existat pe pământ să existe o preoțime susținută de conducători și să fie ,de la sine înțeles și de așteptat, ca preoțimea, fie păgână sau creștină, să sprijine conducătorii țării. Astfel s-a perpetuat faptul că preoțimea, sub orice formă, a luat parte la conducerea lumii și a fost potrivnică maselor.

În această privință, clerul creștinătății le-a adus oamenilor un mare deserviciu. I-au învățat pe oameni să se aștepte ca binecuvântările lui Dumnezeu să vină mai degrabă prin organizațiile de conducere ale acestei lumi decât să caute ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată sub directa conducere din ceruri. Într-adevăr, aceasta i-a îndepărtat pe oameni de la gândul împărăției cerurilor; și acum oamenii au ajuns să creadă că pământul le aparține și că pot să facă ce vor cu el, în limitele posibilului și să-i folosească resursele după cum doresc.

Satan a văzut că îi poate controla pe cei mulți doar prin câteva spirite îndrăznețe; și așa s-a și întâmplat în cea mai mare parte a istoriei omenirii: puterea pe pământ a fost deținută de relativ puțini oameni. Cei curajoși, cei puternici și cei lipsiți de scrupule au câștigat un avantaj peste semenii lor și i-au tratat ca și cum viețile și nevoile lor nu ar fi avut mai multă valoare decât a animalelor de pe câmp. Au pretins că pământul este al lor și au considerat că produsele pământului sunt la dispoziția lor. Condițiile acestea au fost perpetuate pentru atât de mult timp, încât marile mase de populație au ajuns să creadă că s-au născut să fie sclavii celor puțini. Chiar și în aceste zile târzii ale istoriei omenirii și în țări precum Marea Britanie sau altele, oamenii au oferit sume mari de bani pentru eliberarea sclavilor care erau ținuți pe teritoriile Imperiului ca niște bunuri de vânzare. Și acum, politicile comercialiste au făcut condițiile de viață ale oamenilor ,așa-zis liberi, la fel de grele, în anumite privințe, precum cele pe cere le-au suferit sclavii pentru a căror libertate au plătit, ba chiar mai grele. Faptul că cei mulți trebuie să trudească pentru puțini a fost acceptat ca parte din ordinea normală a lucrurilor; și nici o putere nu a făcut mai mult pentru acceptarea umilă a acestui fapt ca cea mânuită de marile organizații religioase sub numele de creștinătate.

Oamenii rup acum aceste legături. Dar, făcând asta, se îndepărtează de la obligația lor față de Creatorul lor, care a fost greșit reprezentat. Prin aceasta sunt puși în primejdia de a fi amăgiți în continuare de Satan, care dorește ca oamenii să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu; iar scopul lui din prezent este ca oamenii să refuze domnia Prințului Păcii, pe care Dumnezeu o instituie acum pe pământ. „Pământul pentru oameni” este țipătul lor. Omul nu vrea ca Dumnezeu să se amestece în felul în care el folosește pământul. Cei bogați și puternici vor totul după placul lor, iar cei săraci nu vor să ajungă sub obligația lui Iehova. Bătălia Armaghedonului va decide problema. Iehova va face ca familia sa umană, care a greșit și a fost înșelată, să vadă bunătatea lui; și, prin împărăția lui, îi va readuce pe toți cei vrednici din această familie la viață și bucurie.

Deşi începutul Bibliei nu vorbeşte despre o împărăţie a lui Dumnezeu sau a cerurilor, acest fapt nu trebuie atribuit nici unei modificări din minţile scriitorilor Bibliei, aşa cum se procedează atât de des acum. În accepţiunea corectă, nu există scriitori ai Bibliei în sensul curent al cuvântului. Dumnezeu este Autorul ei. Există unele porţiuni ale Bibliei care sunt consemnări istorice ,pe care Dumnezeu le-a făcut să fie scrise de oameni; şi sunt altele, precum scrierile profeţilor, care au venit direct de la el, prin spiritul sfânt. Dar Dumnezeu este Autorul şi Redactorul acestei întregi colecţii de scrieri.

Trebuie să analizăm scripturile în diferite ordini pentru a arăta ce spun despre împărăţia cerurilor. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Cel ce se bazează şi urmează acel Cuvânt merge pe drumul cel bun.

Împărăţia prevestită de profeţi

Toţi profeţii lui Israel vestesc că Dumnezeu va stabili o împărăţie pe pământ. Ei arată că va fi o împărăţie în care voinţa cea dreaptă a lui Dumnezeu va fi obligatorie pentru fiecare individ, iar nesupunerea persistentă, îndărătnică, va fi pedepsită cu moartea. Împărăţia va fi întemeiată cu scopul de a impune omenirii voinţa lui Dumnezeu. Cum va opera şi cum va dovedi dragostea lui Dumnezeu pentru a atrage omenirea spre a-l iubi pe Creator, este tocmai povestea împărăţiei.

Împărăţia din ochii profeţilor era cea a Israelului restabilit; căci cei credincioşi din Israel nu au pierdut niciodată din vedere legământul promisiunii făcut lui Avraam, că prin el şi urmaşii lui toate naţiunile pământului vor fi binecuvântate. (Geneza 18:18). În viziune, ei vedeau Israelul ca pe liderii şi conducătorii potenţiali ai lumii, ca pe instrumentul lui Dumnezeu. Vedeau legea lui Dumnezeu, aşa cum a fost dată pe Muntele Sinai, aplicată şi în vigoare; adică fidelitatea faţă de Dumnezeu şi iubire şi dreptate între oameni. Dar vedeau şi că împărăţia va împlini şi cea mai mare dorinţă a oamenilor; viaţa veşnică, care rezultat al ascultării voinţei exprimate de Iehova. Aceasta însemna că atât păcatul, cât şi pedeapsa pentru el, moartea, nu vor mai avea nici o putere. Mai mult, vedeau că Dumnezeu va birui deplin tot răul şi că moartea va fi silită să-şi cedeze victimele. Astfel, împărăţia despre care scriau şi vorbeau era o împărăţie adevărată, o organizaţie cu adevărat umană, guvernată în şi de dreptate.

Toate binecuvântările împărăţiei aveau să fie realizate pe pământ de familia omenirii. Nu există nici o sugestie din partea profeţilor că oamenii se puteau bucura de împărăţie şi binefacerile ei doar când oamenii au fost mutaţi de pe pământ la cer prin moarte. Atât pământul cât şi oamenii sunt supuşii domniei drepte a lui Dumnezeu. Profeţii au văzut pământul restabilit şi familia umană a lui Dumnezeu trăind pe el fericită.

Faptul că acesta este scopul lui Dumnezeu a fost arătat clar de apostolul Petru când, cu ocazia vindecării ologului de la poarta templului, a spus mulţimii uimite că nu ar trebui să se mire de miracole ca cel pe care l-au văzut; căci Dumnezeu prin Isus, pe care l-a înviat din morţi, va aduce timpul restabilirii. Cuvintele lui sunt: „Şi să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile aşezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinţilor Săi prooroci din vechime.” (Fapte 3:20, 21) Timpurile de restabilire sunt timpurile împărăţiei. Regele este marele Restaurator.

Din moment ce o restabilire se poate referi doar la ceva ce a fost pierdut în prealabil, omenirea trebuie să își fi pierdut dreptul din naștere la începuturi prin păcatul lui Adam. De atunci, păcatul a devenit stăpânul omenirii și moartea a domnit peste toți; dar, prin Cristos, omenirea va fi readusă la perfecțiunea de care se bucurau primii ei strămoși. Ologul pe care Petru l-a vindecat și care era neputincios din naștere, este un adevărat simbol al familiei umane născute în condiții în care este imposibil pentru oricine să tindă măcar la integritatea fizică, unde nimic nu-i poate însănătoși mintea, și unde nu există nici un leac care să vindece inima de boala care a lovit-o. Bolile inimii sunt mândria, egoismul, răutatea, invidia și altele precum acestea.

Pentru că în Noul Testament există o fază a împărăției cerurilor care nu a fost cunoscută profeților lui Israel, dar care a fost dezvăluită de Isus, moderniștii spun că profeții lui Israel au vizualizat doar o împărăție a lui Dumnezeu și au exprimat doar gândurile din mintea lor. Apostolul Petru spune că acești oameni sfinți din vechime au vorbit ca și cum ar fi fost mișcați de spiritul sfânt (2 Petru 1:21). Dumnezeu nu dorea să le îngăduie să vadă limpede lucrurile despre care scriau și vorbeau. Cuvintele lor sunt bazate pe date despre împărăție, așa cum a fost stabilită în Israel. Practic, baza profețiilor o formează regatul lui Israel, așa cum a existat sub David și prima parte a domniei lui Solomon; adică stabilirea lui David pe Muntele Sion din Ierusalim, așezarea lui pe tronul pe care Iehova îl numea al său, supunerea inamicilor Israelului și domnia în pace a fiului său, Solomon.

Putem spune că aceste imagini domină profețiile. Profeții au văzut cum David i-a cucerit pe dușmanii Israelului și și-a stabilit prin forță domnia peste toate pământurile care au fost date la început prin promisiune lui Avraam. Ei au văzut că aceasta este o reprezentare a felului în care Dumnezeu își va întemeia Împărăția pe pământ, că va fi folosită o forță care va nimici puterile acestui pământ și va duce la distrugerea lor, astfel încât domnia împărăției, domnia dreptății și a iubirii, să aibă acces liber pe tot pământul.

Din moment ce pe muntele Sinai Israel a primit oferta de intra într-un legământ care să-i transforme într-o împărăţie de preoți, trebuie să ne așteptăm ca în orice spun profeții să existe întotdeauna o asociere a serviciului preoțesc și reconcilierii pentru păcate cu împărăția lui Dumnezeu; căci eșecul Israelului de a accede cu totul la oferta de la Sinai nu putea schimba scopul lui Dumnezeu de a avea o împărăție de preoți. Israelul pământesc, istoric, nu a fost niciodată o națiune de preoți. Dar David purta în gând faptul că preoțimea era o necesitate pentru împărăţie; de aceea, a făcut o casă pe Muntele Sion, locul său de scaun, pentru chivotul legământului. Atunci când templul a fost construit, a fost numit casa lui Iehova. Regatul și împărăția erau strâns unite.

David a fost primul dintre profeții literari. A scris mulți dintre Psalmi, mulți dintre care sunt rânduiți pentru închinarea la Iehova; iar aceștia ar putea fi numiți Cântece despre Rege și Împărăție. În ele, numele și gloria lui Iehova sunt mereu pe primul plan. Faptul că David a scris cu spirit sfânt, este arătat de Isus Cristos, atunci când spune despre un psalm: „Atunci cum se face că David, prin inspiraţie, îl numeşte ,,Domn"?” (Matei 22:43); iar David, vorbind despre el însuși, drept cel îndrăgit din psalmii (melodiile) Israelului, uns al lui Dumnezeu, spunea: ,,Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine şi cuvântul lui a fost pe limba mea.”- 2 Samuel 23:1, 2.

David a spus că în împărăția care va fi stabilită conform promisiunii lui Dumnezeu pentru el (Psalmul 89:35, 36), regele va fi și preot. În psalmul 110, cel chemat de Iehova să stea la dreapta sa a fost chemat și să fie un preot din ordinul lui Melchisedec, care, în zilele sale, era regele și preotul Salemului. În acea profeție, David nu spune că regele *Israelului* va fi preot. Nici că acela care avea să stea la dreapta Suveranului avea să fie fiul său. Dar Isus leagă laolaltă aceste lucruri și spune despre acesta: ,,Dacă David îl numeşte "Domn", cum este el fiul lui?” (Matei 22:45). Isus arată că Cel înalt din Psalmul 110 este Cristosul, Unsul, Regele și Preotul, fiul lui David și totuși Domnul lui David – Matei 22:41-45.

Cuprins

Regatul lui Israel sub David nu a realizat ceea ce se intenționa prin oferta pe care Dumnezeu le-a făcut-o pe Muntele Sinai, deși se poate spune că tronul, combinat cu preoția a reușit; dar a prefigurat, în schimb, împărăția pe care Dumnezeu avea să o întemeieze pe pământ. Astfel, așa cum regatul Egiptului era simbolic și reprezentativ pentru regatele pământului și împărăția lui Satan, tronul lui Israel prefigurează împărăţia pe care Dumnezeu o va întemeia. Tronul lui David era numit tronul lui Iehova – 1 Cronici 29:23.

Deci, în toate scrierile profeților există două curente de gândire cu privire la împărăția lui Dumnezeu: Prima, că este stabilit prin forță, împotriva voinței și dorinței oamenilor; și cealaltă, că împărăția va aduce cu sine eliberarea deplină a omenirii de toate necazurile care au afectat-o, și va fi o oportunitate pentru întreaga familie umană să se pună în armonie cu voința Creatorului, și astfel să câștige binecuvântările pentru care a fost întemeiată împărăția.

Profeții vorbesc despre întemeierea ei într-un timp de tulburări cum lumea nu mai cunoscuse înainte. (Daniel 12:1). Psalmistul, descriind timpul și evenimentele, spune că pământul se va topi atunci precum ceara în prezența Domnului (Psalmul 97:5) și adaugă că „Toate temeliile pământului se clatină” (Psalmul 82:5, nota marginală). Țefania spune că pământul va fi mistuit de focul zelului său. (Țefania 3:8). Aceste pasaje, ca și multe altele asemănătoare lor,au fost interpretate foarte greșit și nesăbuit de către clerici în cel mai propriu sens. Dar chiar și o examinare în treacăt a Bibliei, dincolo de învățăturile dogmatice, va arăta că aceste pasaje se intenționează a fi citite în sensul simbolic și că pământul fizic, care a fost dat fiilor oamenilor ca să-l locuiască, va rămâne pentru totdeauna. (Ecclesiast 1:4). Venirea împărăției lui Dumnezeu va fi în vremea celor mai mari necazuri pe care le va suferi lumea, când întunericul va acoperi pământul și bezna adâncă pe oameni. (Isaia 60:2). Arderile , clătinările și topirea descriu felul în care lumea, care este organizația lui Satan, va fi distrusă.

Acest scenariu profetic este, desigur, diametral opus față de ceea ce oamenii au fost învățați și au receptat. Dar Biblia arată că împărăția lui Dumnezeu pe pământ nu este în nici un sens rezultatul unei dezvoltări prin evoluție a lucrurilor din prezent. Precum evenimentele creației, întemeierea ei este o lucrare a lui Dumnezeu. El răstoarnă puterile răului și instaurează dreptatea pe pământ.

Speranțele prețioase ale multor oameni buni, care au muncit pentru îmbunătățirea condițiilor de viață și a semenilor lor, crezând că prin aceasta apără interesele împărăției cerurilor și o apropie, sunt condamnate la dezamăgire. Nu am încălca însă adevărul dacă am spune că majoritatea acelora care au lucrat astfel nu au urmărit nimic mai mult decât schimbarea ordinii lucrurilor din prezent. Bisericile, care reprezintă religia organizată, nu au arătat niciodată că au căutat sau și-au dorit grabnica stabilire a unei împărății a dreptății pe pământ. Împotriva opiniei generale, nu există nimic în învățăturile lui Isus care să îndepărteze aceste imagini profetice. Ele se mențin ferme, ca parte a adevărului revelat.

Împărăția va aduce deplina cunoaştere a lui Dumnezeu; căci toți îl vor cunoaște, de la cel mai neînsemnat până la cel mai mare (Ieremia 31:34). „Pământul va fi plin de cunoştinţa lui Iehova aşa cum fundul mării este acoperit de ape.” (Isaia 11:9). Va fi o împărăție în care oamenii vor învăța cât de valoros este celălalt și vor trăi în armonie; unde va exista o fraternitate adevărată, unde națiunile nu se vor mai război. (Isaia 2:4). Va fi o împărăție a iubirii și dreptății, unde nimic nu va vătăma sau distruge (Isaia 11:9). Toate acestea înseamnă că în acele timpuri se vor obține pe pământ condiții de viață care vor corespunde celor de care s-a bucurat Adam în fericita grădină a Edenului. Împărăția lui Dumnezeu este în mod special întemeiată pentru restabilirea dreptății pe pământ și pentru a-l aduce pe om înapoi la frumusețea condiției sale primare. Atunci când lucrarea va fi terminată, împărăția, ca atare, nu va continua, ci va începe o nouă ordine – vezi 1 Corinteni 15:28.

Cuprins

Dacă profeții prezintă o imagine cutremurătoare a întemeierii împărăţiei, o imagine a surpării fundațiilor pământului, când tot ce se poate mișca este zguduit; sau dacă afirmă, precum profetul Țefania (capitolul 3:8) că în procesul de stabilire a împărăției Dumnezeu va mistui pământul cu focul zelului său, ei arată, de asemenea, că aceste lucruri reprezintă distrugerea tuturor celor care se opun scopului lui Dumnezeu de a izbăvi familia sa umană de asupritorii ei; și că Regele său va fi un conducător care va domni în dreptate, care va aduce pace oamenilor.

Împărăția lui Dumnezeu prefigurată

După cum am declarat și mai înainte, în primele sale capitole, Biblia nu vorbește nimic despre împărăția lui Dumnezeu sau împărăția cerurilor. Doar mai târziu este prezentat faptul existenței unei asemenea împărății. La început, în Eden, Dumnezeu i-a dat omului stăpânire peste toate animalele de pe pământ, dar nu există nici o sugestie că un om ar fi putut stăpâni peste altul. Nici nu există altceva, în foarte scurtele consemnări despre prima vârstă a omului, care a durat de la Eden până la potop, care să indice că a existat o încercare de a stabili conducerea unui om peste semenii săi. Dar nu la mult timp după potop, ideea unei ierarhii se întrevede în procesul de dezvoltare. Nimrod a fost primul care a obținut putere și stăpânire peste semenii săi. Faptele sale de mare vânător au fost săvârșite împotriva voinței lui Iehova. Fiind o unealtă a lui Satan, probabil că a pretins că este un protector al oamenilor. Oamenii au început să se adune în orașe, care au fost înconjurate cu ziduri pentru protecție împotriva fiarelor și a oamenilor. S-au dezvoltat oportunitățile pentru obținerea puterii. Orașele au fost unite sub o singură conducere și astfel au început să existe marile imperii din antichitate.

Nu la mult timp după aceasta, Dumnezeu a indicat că la timpul său stabilit va institui un control universal. A făcut aceasta chemându-l pe Avraam din țara sa de baștină, Ur (a caldeenilor) să meargă în țara Canaanului; și dându-i promisiunea că prin el și urmașii lui toate națiunile pământului vor fi binecuvântate. Evident, dacă Avraam avea să devină marele binecuvântător al națiunilor, el trebuia să fie plasat într-o poziție de putere pentru-i a-i permite să împlinească lucrarea încredințată de Dumnezeu.

Acestea sunt începuturile regatelor și împărățiilor. Fără îndoială, Satan lucra și el prin oamenii curajoși de pe pământ pentru a aduce mai ușor lumea sub controlul său; și Iehova arată că plănuia să-și stabilească autoritatea pe tot pământul.

În zilele lui Avraam, existau multe regate mici; chiar și în valea inferioară a Iordanului existau cinci regi ai orașelor din câmpie. (Geneza 14:2,3) Ceva mai târziu, Egiptul pare să fie un regat mare și puternic, al cărui rege nu ceda în fața nici unui inamic, dar nici nu îl accepta pe Iehova ca Dumnezeul din ceruri. A devenit regatul care reprezintă simbolic organizațiile acestei lumi.

Prima menționare efectivă a unei împărății a lui Dumnezeu, pentru care el ar face aranjamentele, a fost atunci când Dumnezeu și-a chemat poporul pe Muntele Sinai. Iehova le-a făcut atunci o propunere de legământ. Dorea să îi facă o împărăție de preoți. Din acel moment, în forme mai mult sau mai puțin concrete, gândul împărăţiei de preoți este întotdeauna prezent. Intenția este evidentă. Împărăția pe care Dumnezeu avea să o întemeieze pe pământ trebuia mai întâi dezvoltată. Dezvoltarea ei este asociată cu serviciul preoțesc. Aceasta indică faptul că binecuvântările vor veni prin mărturisirea păcatului, împăcarea dintre Dumnezeu și oameni prin sângele lui Cristos și prin acceptarea oamenilor prin serviciul preoțesc făcut de Cristos pentru omenire.

Cuprins

Dar scopul lui Dumnezeu nu era realizabil pe atunci; căci Israel a dovedit curând, prin eşecul lor ca popor, că aveau nevoie de preoți pentru ei înșiși. După aceea, potrivit dorinței lor și pentru că voiau să fie ca vecinii lor, Dumnezeu le-a dat un rege și Israel a devenit un regat. Dumnezeu a dorit să facă încât acel regat să prefigureze împărăția reală pe care și-a propus să o întemeieze pe pământ; într-o asemenea măsură încât se spune despre David că stătea pe tronul lui Iehova – 1 Cronici 29:23.

Dar este destul de evident că primii trei regi, adică Saul, David și Solomon au fost aleși cu precădere pentru a prefigura dezvoltarea adevăratei împărății. Fiecare dintre acești regi a domnit 40 de ani, un număr simbolic, după cum știe fiecare student în biblie. Regatul sub Saul nu este o prefigurare a împărăției sub puterea lui Dumnezeu. Saul îi reprezintă pe cei care au privilegii speciale de servire a lui Dumnezeu și a poporului său, dar își folosesc greșit oportunitățile. El reprezintă în mod particular clerul creștinătății care, în calitatea lor de conducător a părții lor din lumea cea rea, au mers pe propria lor cale; dovedind astfel că s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu în inimile lor. Regatul sub Saul devine astfel o imagine a organizațiilor religioase din lume, acelea care au pretins că sunt împărății ale cerului întemeiate pe pământ. Saul și conducătorii religiei organizate împărtășesc același spirit.

Al doilea regat, sub David, a prefigurat dezvoltarea adevăratei împărății a lui Dumnezeu, în perioada întemeierii sale pe pământ şi în zilele timpurii ale lucrării sale între oameni. Atunci când David a fost făcut rege peste tot Israelul, teritoriul ocupat de Israel era mic în comparație cu cel promis la început lui Avraam. Israelul ocupa Galileea, țara Canaanului, Iudeea și o parte din teritoriul cunoscut azi ca Transiordania, dar teritoriul promis lui Avraam se întindea de la marginile Egiptului până la Eufrat. În acel teritoriu se aflau națiuni care erau inamici permanenți ai Israelului și care s-ar fi bucurat să vadă Israelul nimicit. David, considerându-se un serv al lui Iehova, a acționat în consecință. A supus toate popoarele care ocupau pământul pe care Dumnezeu i l-a promis lui Avraam și astfel a stabilit împărăția Israelului, stăpână peste toate aceste țări.

Această lucrare a lui este cea care în mare măsură face ca domnia lui David să o prefigureze pe cea reală; căci Scripturile ne arată clar că împărăția cerurilor pe care Dumnezeu o construiește pe pământ este stabilită prin forță, împotriva dorinței oamenilor, fie bogați sau săraci. Ideea care a fost perpetuată în mințile poporului de cler, și anume că împărăția va fi adusă într-un mod pașnic, prin reformarea omenirii de către biserici, este absolut c Iată că El vine pe nori. Şi orice ochi Îl va vedea; şi cei ce L-au străpuns. Şi toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.
contrară Scripturilor.

Autorul Apocalipsei , atunci când vorbește despre „întoarcerea” lui Isus spune: „ Iată că El vine pe nori.. . . Şi toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.” (Apoc. 1:7). Tot despre acel timp când împărăția lui Dumnezeu va fi stabilită, el spune: „ Împăraţii pământului, domnitorii, căpitanii oştilor, cei bogaţi şi cei puternici, toţi robii şi toţi oamenii slobozi s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor. Şi ziceau munţilor şi stâncilor: „Cădeţi peste noi, şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, şi cine poate sta în picioare?” (Apoc. 6:15-17) Și Isus a spus: „Când va sosi Fiul omului, va găsi el credință pe pământ?” (Luca 18:8). De asemenea, a spus că prezența sa va fi neașteptată, că popoarele pământului vor fi la fel de nepăsătoare în privința sosirii lui pentru a stăpâni pământul așa cum și oamenii din zilele lui Noe își vedeau de ocupațiile vieții fără să le pese de faptul că Noe, mesagerul lui Dumnezeu pentru ei, le spunea despre distrugerea care va urma.

Întoarcerea sa pe lume este aproape și, așa cum este de așteptat, Dumnezeu are mesageri care dau avertismente similare celui dat de Noe. Majoritatea oamenilor nu ascultă, dar cei care ascultă se salvează de mânia care va veni asupra lumii. Astfel, împărăția cerurilor este stabilită pe pământ sfidând indiferența, nepăsarea, necredința și o opoziție foarte pronunțată. Nimeni nu o dorește, în

Cuprins

afară de aceia care au căutat-o sincer. Chiar şi în rândul acelora care vor să vadă dreptatea domnind pe pământ, puțini doresc ca împărăția să fie stabilită în felul în care o va face, de fapt, Dumnezeu. Astfel, servii lui Dumnezeu din acest timp care îi cunosc voința sunt chemați să-i calce pe urme lui David. Ei trebuie să lupte cu opoziția ridicată împotriva lor şi vor aduce cu siguranță asupra lor atât neînțelegere, cât şi persecuție.

A treia domnie, cea a lui Solomon, reprezintă şi prefigurează mai bine felul în care este concepută de regulă întemeierea unei împărății a dreptății pe pământ. A fost un timp de pace. Nu a existat nici o amenințare, nici vreo invazie străină, nici o răzvrătire a națiunilor peste care domnea Solomon. Oamenii îşi puteau cultiva liberi pământurile; puteau trăi fericiți pe ele, bucurându-se de binecuvântările pe care Dumnezeu le avea pentru cei care i-au păstrat legământul.

De aceea, în timp ce lucrarea lui David, ca reprezentant al lui Iehova pe tronul lui Dumnezeu, a prefigurat în special munca preliminară şi mai aspră a întemeierii domniei dreptății pe pământ, care are acum loc, domnia lui Solomon a prefigurat timpul când binecuvântările acelei domnii a dreptății vor veni asupra omenirii. Reprezintă acea zi când „Atunci împăratul va împărăţi cu dreptate, şi voievozii vor cârmui cu nepărtinire.” – Isaia 32:1.

În împărăţia sub domnia lui David, oamenii aveau un conducător care întotdeauna urmărea interesele poporului. David a acumulat o mare cantitate de bogății, dar au fost puse deoparte pentru templu şi nu pentru îmbogățirea familiei lui. La rândul său, David nu s-a îmbogățit pe cheltuiala poporului. Comoara era rezultatul tributului plătit Israelului de națiunile cucerite, edomiții, amoniții, moabiții şi alții. Sub regele Solomon, țara a devenit foarte bogată. Se spune că regele Solomon „a făcut ca în Ierusalim argintul să fie ca pietrele” (1 Regi 10:27). Idealul urmărit de acești doi regi era să fie servii poporului lor, care a fost considerat mereu poporul lui Iehova şi tratat ca atare.

Ilustrația a prefigurat limpede realitatea. Profeția lui Isaia spune că la timpul său stabilit, va fi întemeiată pe pământ o împărăție pentru binele popoarelor de pe pământ şi pentru gloria lui Dumnezeu, Cel Preaînalt, Creatorul. Condusă de dreptate şi cu Regele drept conducător şi cu prinții (strămoşii drepți ai Israelului aduşi la viață) urmărind acelaşi scop şi gând, se vor împlini şi binecuvântările, ceea ce înseamnă ele cu adevărat. Oamenii de pe pământ vor vedea bunătatea lui Iehova şi teama de el va fi stârpită; inimile oamenilor se vor întoarce către dreptate şi virtute, pe care nu au avut ocazia până atunci să o vadă domnind.

Problema de imediată importanță pentru creştinul din ziua de azi este că această împărăție nu se poate afla pe pământ dacă puterile din prezent, care îi controlează pe oameni, nu sunt distruse; deci, servii credincioşi ai lui Iehova din ziua de astăzi trebuie să învețe că trebuie să lupte pentru împărăția dreptății. Nu este corect să credem că un serv al Domnului trebuie să se îmbrace doar cu armură, adică să se apere de ispită. Trebuie să se înarmeze pentru lupta cu toate puterile, fie umane sau spirituale, pe care Satan le adună în încercarea sa de a-i ține piept lui Dumnezeu. Discipolul lui Cristos trebuie să fie un soldat activ în bătălia din marea zi a lui Dumnezeu Atotputernicul sau se va găsi cu siguranță aşezat împotriva lui Dumnezeu.

Lumea nu dorește să fie condusă de Creatorul ei. Faptul că natura umană este degradată este un adevăr asupra căruia trebuie să cădem cu toții de acord; căci toți recunoaştem că este mai uşor şi mai plăcut să facem lucruri egoiste şi potrivnice, atât binelui individual, cât şi general, decât să facem lucrurile corecte, adică acelea care construiesc un om pe căile bune şi îl fac să fie un aproape bun pentru semenii săi.

Această condiție degradată le-a permis oamenilor cu voință puternică şi capacitate mentală sau psihică să se bucure de avantaje şi să obțină controlul asupra semenilor lor. Toate acestea înseamnă că prin dominație religioasă, putere militară si financiară, există un număr relativ redus de oameni care controlează pământul. Ei țin în sclavie atât pe oameni, cât şi resursele de hrană şi

Cuprins

materiale ale pământului şi îşi urmăresc doar propriile scopuri, fără să le pese deloc de bunăstarea omenirii. Se poate spune că popoarele pământului sunt bine reprezentate de popoarele națiunilor pe care le-a cucerit David. Regii pământului reprezintă acele puternice interese care se opun împărăției și care încearcă să amăgească omenirea. Aceștia vor fi cei distruși mai întâi în bătălia lui Dumnezeu Atotputernicul, pentru ca popoarele să fie eliberate.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

ŞI VESTIREA PREZENŢEI LUI CRISTOS

VOL. XLVIII **15 Decembrie 1927** **Nr. 24**

Un motiv pentru răzbunarea lui Dumnezeu

„Căci ţara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu ţineau poruncile, şi rupeau legământul cel veşnic! De aceea mănâncă blestemul ţara, şi sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea Sunt prăpădiţi locuitorii ţării, şi nu mai rămâne decât un mic număr din ei. - Isaia 24: 5, 6.

1. Iehova a spus limpede în cuvântul său că intenţionează să-şi înfăptuiască răzbunarea împotriva acestei nelegiuite lumi prezente. Multe motive pot fi date de ce vrea Dumnezeu să pedepsească pământul. În acest număr se dă atenţie textului scriptural de mai sus, unde se spune: „rupeau legământul cel veşnic! De aceea mănâncă blestemul ţara”

2. Un legământ este definit corect ca o înţelegere solemnă de a face sau a nu face nişte lucruri specificate. Un legământ poate fi încheiat de o singură parte şi atunci se numeşte legământ unilateral, deoarece o singură persoană este obligată să îndeplinească cerinţele specificate. Un legământ încheiat între două părţi poate fi făcut prin acord explicit sau implicit. Când două părţi sunt implicate în legământ, el se numeşte legământ bilateral, deoarece părţile sunt legate prin condiţiile din legământ. Dacă una dintre părţi se leagă, enunţându-şi condiţiile în legământ, iar cealaltă parte îşi dă acordul şi încearcă să execute vreun aspect al legământului, această parte este legată prin acţiunile sale de toate condiţiile impuse de legământ. Prin faptele sale este subînţeles că el consimte pe deplin la legământ. Cu alte cuvinte, el nu poate accepta de bunăvoie foloasele legământului fără să fie legat de acesta în întregimea lui. Aceste reguli abstracte se aplică legământului pe care îl analizăm aici.

LEGĂMÂNTUL VEŞNIC

3. Scrierea de mai sus zice: „Ei au încălcat legământul veşnic” Ce este legământul veşnic? Când a fost făcut şi între cine? Există mai multe legăminte veşnice menţionate în Scripturi? La ultima întrebare putem răspunde cu certitudine că nu este un singur legământ menţionat în Scripturi ca legământul sfânt care să fie deasupra celorlalte legăminte menţionate, până la excluderea lor. De fapt sunt câteva legăminte menţionate în Scripturi ca „legământul veşnic”. Asemenea legăminte sunt într-adevăr veşnice deoarece Dumnezeu nu îşi schimbă scopurile fixate .

4. Textul scriptural nu dezvăluie vreun legământ încheiat de Dumnezeu anume cu Adam. El i-a spus lui Adam ce poate şi ce nu poate să mănânce şi care ar fi pedeapsa pentru încălcarea acestor instrucţiuni. Mai târziu, fiul lui Adam, Cain şi-a omorât cu bună-ştiinţă fratele. De ce nu l-a ucis Dumnezeu pentru fapta aceasta inacceptabilă? Legile Domnului hotărăsc regulile de acţionare şi legile lui nu se schimbă. Mai târziu, într-o declaraţie a legii el precizează: „Să nu ucizi” Fapta lui Cain era fără îndoială o încălcare a legii lui Dumnezeu. Cain însă nu putea şti de această lege până când Dumnezeu nu o exprimase. Dumnezeu nu făcuse nici o înţelegere cu el să se abţină de la a ucide şi deci nu dăduse nici o lege cu privire la acest delict. Acesta ar părea un motiv întemeiat pentru care Dumnezeu l-a lăsat pe Cain în viaţă şi l-a însemnat astfel încât nimeni să nu-l omoare. - Geneza 4:15.

5. Primul loc în Biblie în care este menţionat un legământ este Geneza 6: 18. Acolo Dumnezeu i-a spus lui Noe că îşi va stabili legământul cu el privind arca şi că arca ar trebui să fie

Cuprins

un mijloc pentru apărarea lui Noe şi a familiei lui. Noe a fost primul om cu care Dumnezeu a încheiat un legământ.

VIAŢA ESTE SFÂNTĂ

6. După terminarea potopului, Noe şi familia lui au ieşit din corabie. Noe a construit un altar şi a oferit jertfe de fiare şi păsări pentru ardere, lui Dumnezeu. Apoi Dumnezeu l-a binecuvântat pe Noe şi pe fiii lui şi le-a poruncit să fie roditori, să se înmulţească şi să umple pământul. Tot atunci Dumnezeu a făcut un legământ cu Noe, care legământ includea toate fiinţele vii şi care a fost numit de Dumnezeu „Legământul Veşnic". Cu acea ocazie şi-a exprimat Dumnezeu legea privind viaţa. Este evident din scrieri că Noe şi urmaşii lui s-au bucurat de o parte din foloasele legământului şi prin urmare Noe şi urmaşii lui sunt legaţi prin toate condiţiile impuse de acesta.

7. Dumnezeu i-a spus lui Noe că toate fiinţele vii îi pot servi de hrană, dar să nu mănânce sângele, deoarece în sânge stă viaţa. „S-apuce groaza şi frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mişcă pe pământ şi pe toţi peştii mării: vi le-am dat în mâinile voastre! Tot ce se mişcă şi are viaţă, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca şi iarba verde. Numai carne cu viaţa ei, adică sângele ei, să nu mâncaţi. Căci voi cere înapoi sângele vieţilor voastre; îl voi cere înapoi de la orice dobitoc; şi voi cere înapoi viaţa omului din mâna omului, din mâna oricărui om, care este fratele lui. Dacă varsă cineva sângele omului, şi sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Lui."- Geneza 9: 2 – 6.

8. Cu siguranţă cuvintele versetului şase citat mai sus sunt parte din acel legământ şi stabilesc regula veşnică că Dumnezeu este Dătătorul de viaţă şi că nimeni altcineva nu o poate lua decât prin autoritatea sau permisiunea lui Dumnezeu, ca servul său sau ca executorul său. Mai târziu Dumnezeu şi-a dat poruncile către izraeliţi, ele reprezentând expresia specifică a legii sale. Acolo a fost hotărât limpede: „Să nu ucizi".

9. Atât de atent a păzit Dumnezeu viaţa umană, încât dacă cineva ucidea un om în mod accidental, fără să-şi dea seama sau fără să vrea, era condamnat la moarte pentru fapta sa, dar dacă fugea în cetatea de scăpare, el era cruţat. Numeri 35:11–28.

10. Condiţiile legii exprimate în legământul cu Noe indică clar că nimeni nu poate ucide în mod nesăbuit animale sau orice altă făptură, numai dintr-un moft. Poate lua viaţa unui animal pentru hrană sau pentru protecţia sa şi a familiei sale. Versetele 5 şi 6 citate mai sus, care sunt parte a legământului şi reprezintă partea cea mai importantă a acestuia, reprezintă o expresie solemnă a voii lui Dumnezeu legată de sacralitatea vieţii. În esenţă, Dumnezeu spune că l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea sa, că i-a dat viaţă şi că nimeni nu poate lua de drept acea viaţă, decât ca executor, dacă are permisiunea lui Dumnezeu şi sub îndrumarea lui Iehova. Dacă un om îşi asumă răspunderea luării unei vieţi omeneşti, atunci legea lui Dumnezeu este că ucigaşul va fi ucis de om , care om va purta numele de răzbunătorul sângelui.

11. Când Dumnezeu a dat această lege Israelului, el a subliniat înţelesul ei, enunţând-o într-un mod mai concret. El vorbeşte de sângele care este pe nedrept vărsat ca pângărind pământul. „Să nu pângăriţi ţara unde veţi fi, căci sângele celui nevinovat pângăreşte ţara; şi ispăşirea sângelui vărsat în ţară nu se va putea face decât prin sângele celui ce-l va vărsa." - Numeri 35:33.

12. Acest lucru se potriveşte perfect cu ce a spus profetul Isaia în textul citat mai sus şi amândouă aceste texte din scriptură ne duc la termenii legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu Noe, legat de sfinţenia vieţii umane.

13. În legământul făcut cu Noe, Dumnezeu a făgăduit că niciodată nu va mai veni pe pământ un potop de ape care să distrugă făpturile de carne şi oase. Dar nu este acesta tot legământul. Se pare că omul a acţionat în general după teoria că poate trage foloase de pe urma acestei părţi a legământului, fără a ţine cont de responsabilităţile lui ce decurg din cealaltă parte.

Cuprins

Oamenilor şi naţiunilor care şi-au revendicat pentru ei acea parte a legământului care se referă la apărarea vieţii de distrugerea adusă de potop sunt ţinuţi de toate obligaţiile din legământ, chiar dacă mulţi s-au gândit că tot legământul se reduce la acea parte. Dacă a te abţine de la distrugerea oricărei vieţi de către un potop reprezintă tot legământul, atunci Dumnezeu ar putea respecta legământul şi în acelaşi timp ar distruge viaţa prin alte mijloace, dacă ar considera necesar. De aceea, nu ar fi prea multă mângâiere în promisiunea că pământul trebuie apărat de potop, când există multe alte mijloace de distrugere.

14. Chiar limbajul legământului arată că promisiunea că nu va mai fi niciodată un mare potop nu reprezintă cea mai importantă parte a legământului . Dumnezeu a spus: „ Fac un legământ cu voi că nici o făptură nu va mai fi nimicită de apele potopului şi nu va mai veni potop ca să pustiiască pământul.” - Geneza 9:11

15. Aici trebuie înţeles întreg contextul, iar ceea ce este exprimat ca lege, face parte în mod obligatoriu din legământ. Să se observe că Dumnezeu a spus: „Voi face un legământ cu voi” şi apoi a arătat că a se abţine de la a provoca un potop face parte din acest legământ.

16. Legământul a cuprins, de asemenea, toate fiinţele care au viaţă. Pentru ca omul să nu uite de legământ, s-a dat un semn al acestuia. „Şi Dumnezeu a zis: „Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine şi voi şi toate vieţuitoarele care Sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci: curcubeul Meu pe care l-am aşezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine şi pământ. Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; şi Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine şi voi şi toate vieţuitoarele de orice trup; şi apele nu se vor mai face potop, ca să nimicească orice făptură. Curcubeul va fi în nor; şi Eu Mă voi uita la el, ca să-Mi aduc aminte de legământul cel veşnic dintre Dumnezeu şi toate vieţuitoarele de orice trup de pe pământ.” - Geneza 9:12-16.

17. Curcubeul este semnul legământului făcut cu tot ce cuprinde el. Este semnul sfinţeniei vieţii. Oamenii care privesc acel semn şi înţeleg ce reprezintă vor şti că el înseamnă că viaţa este sfântă şi ea nu poate fi luată fără a avea dreapta împuternicire de la Iehova. Curcubeul este simbolul întregului legământ, aşa cum se arată clar în cuvintele Domnului: „Acesta este simbolul *legământului* pe care l-am făcut intre mine şi tot ce este viaţă pe pământ.” - Geneza 9:17

18. Este evident că Dumnezeu a vrut ca atunci când omul se uită la curcubeu, el să-şi aducă aminte că viaţa vine de la Iehova, că viaţa este ceva sfânt şi că cine o ia nu poate rămâne nepedepsit. Acesta este un legământ veşnic, pentru că Dumnezeu îl numeşte legământul veşnic şi pentru că el trebuie să dăinuie veşnic. Dumnezeu nu va schimba niciodată regula stabilită de el cu privire la sfinţenia vieţii.

PĂMÂNTUL

19. Profetul Domnului spune: „Şi pământul a fost pângărit de locuitorii săi” şi apoi arată că una dintre cauzele pângăririi sale este: „pentru că ...au încălcat legământul veşnic.” În mod simbolic, pământul înseamnă organizaţia vizibilă sau forma de guvernământ a oamenilor pe pământ. Lumea cuprinde atât cerul cât şi pământul, adică atât partea vizibilă cât şi cea invizibilă a organizaţiei lui Satan. „Locuitorii săi” se referă la acei oameni care simpatizează cu factorii de conducere care formează pământul şi îi susţin. Factorul financiar şi-a asumat responsabilitatea de a conduce poporul şi ei trebuie, de asemenea, să poarte răspunderea pentru respectarea intereselor şi drepturilor poporului în concordanţă cu legea lui Dumnezeu. Aceasta se aplică în mod deosebit naţiunilor care pretind că se închină la Iehova şi la Cristos.

20. Dumnezeu nu a încercat să rezolve afacerile conducătorilor pământului , ci el îi ţine pe aceşti conducători responsabili în mod proporţional cu cunoştinţele pe care le au sau cu posibilităţile pe care le au de a dobândi aceste cunoştinţe cu privire la condiţiile legii sale. Legământul lui Dumnezeu cu Noe cuprindea toate fiinţele vii de pe pământ. Era legământul său oficial, pentru că anunţa legea sa. Încălcarea repetată a legământului de către conducătorii şi locuitorii pământului a dus la pângărirea pământului . De aceea profetul consideră că încălcarea

legământului veşnic este unul dintre motivele mâniei lui Dumnezeu faţă de organizaţiile oamenilor pe pământ.

CEI CE ÎNCALCĂ LEGĂMÂNTUL

21. Iehova Dumnezeu este marele Creator şi Dătător de viaţă al făpturilor. El este izvorul vieţii. Fiecare fiinţă vie are un drept de netăgăduit la viaţa pe care i-a dat-o Dumnezeu. Oricine care lipseşte o altă fiinţă de viaţă contrar hotărârii Domnului, încalcă legământul.

22. Principalii oameni care au încălcat legământul au fost conducătorii pământului. Este clar că Satan i-a făcut să urmeze asemenea căi greşite. Dar aceasta nu-i eliberează de răspundere. Lucifer, ca stăpânitor al omului, a primit putere de moarte asupra celor ce încălcau legile Domnului. Lucifer l-a sfidat pe Dumnezeu şi a devenit Satan, un ucigaş şi tatăl minciunilor. El a luat vieţile oamenilor după cum a avut chef. El a sădit crima în inimile oamenilor şi a fost cauza multor asasinate. Satan i-a făcut pe oameni să-l sfideze pe Dumnezeu şi să încalce legământul.

NIMROD

23. Pare un lucru cert că Dumnezeu i-ar fi protejat pe oameni de fiarele sălbatice dacă oamenii l-ar fi ascultat pe Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus lui Noe că toate fiarele pământului şi păsările cerului ar trebui să se teamă şi să aibă groază de el. În mod evident asta însemna că Dumnezeu avea să-i apere pe toţi cei ce-i sunt ascultători împotriva atacurilor fiarelor sălbatice şi aceasta ar fi înlăturat orice motiv de a le ucide în afara nevoii de hrană. Timpuriu, în istoria omului, Satan i-a făcut pe oameni să ignore planul lui Dumnezeu de protecţie şi îngrijire.

24. Nimrod era nepotul lui Ham, unul din fiii lui Noe. Nimrod a început să fie mare pe pământ. (Geneza 10: 8). Satan l-a ales pe Nimrod ca cel ce îi va începe organizaţia printre oameni. Nimrod era un om însetat de sânge. În mod evident fiarele sălbatice au început să reprezinte un pericol pentru oamenii de pe pământ. În loc să se sprijine pe promisiunea lui Dumnezeu de a-l proteja pe om, Nimrod l-a ignorat pe Dumnezeu şi a început să-şi manifeste propria putere, ucigând fiarele. Fără îndoială că Satan l-a ajutat în aceasta. După aceea Diavolul i-a făcut pe oameni să-l slăvească pe Nimrod, nu pe Dumnezeu, scopul fiind bineînţeles să îndepărteze minţile oamenilor de Dumnezeu. Oamenii au început să-l privească pe Nimrod ca pe un protector şi ca pe un dumnezeu, deasupra şi superior lui Iehova. „El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: „Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului.” - Geneza 10: 3.

25. Nimrod a devenit un mare om înaintea poporului şi nu numai că a ignorat legea lui Dumnezeu cu privire la ucidere, dar el chiar a sfidat legea lui Dumnezeu. Era un bărbat foarte mârşav. El a fost primul dintre cei ce au încălcat legământul veşnic făcut de Dumnezeu cu Noe.

EGIPTUL

26. Egiptul a devenit o mare naţiune şi prima putere mondială dominantă pe care a organizat-o Satan. (Exodul 1: 10). Alte naţiuni au existat înaintea Egiptului, dar Egiptul a fost prima putere mondială dominantă. Acea naţiune se baza pe puterea ei militară. Era un guvernământ aspru şi nemilos şi oglindea spiritul lui Satan.

27. Israel, poporul ales al lui Dumnezeu, locuia în Egipt. Ei erau un popor paşnic şi harnic. Faraonul a observat că evreii se înmulţeau rapid şi sub pretextul că izraeliţii devin o ameninţare pentru puterea militară a Egiptului, acel conducător a cerut ca toţi copiii de sex masculin din Israel să fie omorâţi. (Exodul 1: 10 – 22) Pământul, adică guvernele organizate de pe pământ, au fost pângărite de factorii de guvernare care ignorau cu desăvârşire legea lui Dumnezeu şi făceau o lege contrară cu privire la uciderea pruncilor. Acel guvern ar fi ucis pe toţi băieţii izraeliţilor, dacă nu intervenea Dumnezeu în mod salvator.

Cuprins

ALTE PUTERI MONDIALE

28. Babilonul şi Asiria existaseră ca organizaţii înaintea Egiptului, dar au devenit mai târziu puteri mondiale. Regula urmată de aceste naţiuni era: „Puterea are întotdeauna dreptate", adică cei slabi trebuie să piară, iar cei puternici să supravieţuiască. Conducătorul Asiriei şi-a spălat sabia cu sânge uman şi apoi şi-a folosit victoriile în încercarea de a-i speria pe izraeliţi să se lepede de Dumnezeu şi să treacă la organizaţia Diavolului. Babilonul şi Medo-Persia au urmat acelaşi drum sângeros şi toate aceste puteri mondiale au căzut. Apoi Grecia a devenit puterea dominantă a pământului. Această naţiune, sub conducerea lui Alexandru cel Mare, a cucerit cu sabia şi focul tot pământul, după care a plâns deoarece nu mai avea posibilitatea să verse sânge uman.

29. Roma a urmat la rând ca putere mondială şi a atins apogeul puterii sub Cezari. Cu mare cruzime ea a fărâmat în bucăţi celelalte naţiuni şi viaţa omenească era privită ca existând doar pentru a satisface poftele egoiste ale stăpânitorilor ei. Timp de 800 de ani guvernul ei a pretins că este o naţiune creştină. Ea susţinea că îl recunoaşte pe Iehova de Dumnezeu şi pe Cristos de Împărat. Deoarece legământul veşnic a făcut sacră viaţa umană şi Cristos a subliniat acest lucru, Roma a devenit mai vinovată decât naţiunile dinaintea ei. Ea a ignorat cu desăvârşire Cuvântul lui Dumnezeu. Ea a ales şi a urmat regula ocupării teritoriale prin cuceriri. Acea regulă însemna că conducătorul unei naţiuni poate lua pământul alteia prin metode paşnice dacă sunt convenabile, dar, în fond, poate lua pământul indiferent câte vieţi umane sau câtă suferinţă provoacă această acaparare. Roma a pângărit pământul cu sânge omenesc. Pe lângă cei ce au murit în războaiele romane un mare număr au fost ucişi pentru că se declarau creştini şi nu voiau să urmeze stăpânirea ecleziastică a Romei.

30. Napoleon a venit apoi pe scena mondială, omul care dispreţuia pe Dumnezeu şi Cuvântul său. Prin el Satan a încercat stabilirea unei puteri mondiale de necredincioşi. Satan juca să câştige, indiferent dacă aceasta era sau nu prin victoria lui Napoleon. Dacă Napoleon şi-ar fi creat un imperiu de necredincioşi, Satan ştia că ar fi fost un imperiu contrar lui Dumnezeu. Dacă Napoleon dădea greş în eforturile sale, atunci oameni iubitori ai ordinii ar fi fost mânaţi spre biserică pe care Satan deja o controla. Prăbuşirea lui Napoleon i-a prilejuit lui Satan să capete un control şi mai mare asupra aşa-numitei creştinătăţi organizate, aşa cum el nu mai cunoscuse. După aceea a fost uşor să-i facă pe oameni să creadă că trebuie să susţină biserica, ca să se păzească de un altul ca Napoleon.

31. Este interesant de observat că Iehova a intervenit şi a prevenit formarea unui imperiu de necredincioşi. Naţiunile care continuau să-şi zică creştine erau deci mai de condamnat datorită cunoaşterii pe care o deţineau sau pe care ar fi putut uşor să o deţină legată de Dumnezeu, Cuvântul lui şi scopul său. La Trafalgar, Nelson a scufundat corăbiile lui Napoleon. (Daniel 11: 30). La Waterloo, Napoleon „şi-a cunoscut sfârşitul şi nimeni nu l-a ajutat" (Daniel 11: 45). Napoleon a îmbibat pământul cu sânge, iar această vărsare de sânge omenesc nu a încetat odată cu căderea lui.

ENGLEZII

32 Apoi a venit la cârmă imperiul britanic. El ocupă un loc distinctiv faţă de toate puterile mondiale care l-au precedat. În formarea guvernului său, el a scos în faţă elementele politice şi ecleziastice. Este constituit din aşa-numiţii Lorzi Spirituali şi Lorzi Temporali; dar ambele grupuri sunt interesate cu precădere în probleme temporale. Deşi Lorzii Spirituali pretind că au în grijă bunăstarea spirituală a oamenilor, ei sunt şi mari deţinători de pământuri şi mine şi au un cuvânt greu de spus în politica guvernului. Acea naţiune se declară creştină. Ea a produs pe cei mai învăţaţi oameni în ale textelor biblice care au trăit din zilele apostolilor încoace. Declaraţia că ea este o naţiune creştină şi cunoştinţele pe care conducătorii ei le au sau ar putea uşor să le aibă,

Cuprins

au pus mare răspundere pe această naţiune în faţa lui Dumnezeu. Cum a abordat guvernul legământul veşnic cu privire la vărsarea de sânge uman?

33. Cu tronul împărătesc aflat pe o mică insulă, conducătorii imperiului au înaintat către capetele pământului, mărindu-i domeniile şi prestigiul. Ea nu a ezitat să ducă războaie cu alţii dacă acesta părea mijlocul prin care-şi atingea scopurile ei egoiste. Cu o carte de rugăciuni într-o mână şi cu o puşcă în cealaltă, ea a înaintat cu un discurs drept şi făţarnic şi cu un egoism exacerbat, într-o încercare de a-şi satisface setea de teritorii şi putere. Şi-a trimis misionarii în toate colţurile lumi; şi oriunde s-au dus, lor le-a urmat elementul comercial lacom, care caută câştiguri băneşti. S-a dus la chinezi predicând în numele lui Cristos. De asemenea, şi-a folosit puştile ca să forţeze intrarea în China şi ca să protejeze pe vânzătorii de opiu care merg mână în mână cu misionarii. Aceştia şi-au răspândit bunurile otrăvitoare şi devastatoare prin tot ţinutul şi au cauzat acelui popor amărăciune şi suferinţă de nedescris. Aceasta este doar o mostră a faptelor acestei naţiuni.

34. Clerul imperiului pretinde că îl reprezintă pe Isus, Prinţul Păcii. În toate campaniile de cucerire duse de imperiul britanic pentru bani şi teritorii, clerul, fără rezerve, a susţinut aspectele nemiloase comerciale şi militare. De fapt clerul a luat parte la toate aceste războaie nedrepte de cucerire.

35. Ştiind dinainte drumul pe care această naţiune ipocrită va merge, Dumnezeu, într-un limbaj simbolic, descrie această putere mondială ca pe o fiară cu două coarne ca de miel si cu vorba ca de Diavol. (Apocalipsa 13: 11). Un miel este blând ca înfăţişare şi comportament. Cum poate atunci o naţiune să arate ca un miel şi să vorbească ca un Diavol? Vorba conducătorilor ei, inclusiv a elementelor comerciale, politice şi ecleziastice este agreabilă, subtilă, diplomatică şi aparent inofensivă, având menirea să înşele şi să mâne pe alţii în plasa lor şi apoi, ca şi Diavolul, să-i devoreze. Scriptura l-a numit pe Diavol ca fiind un balaur, cineva care devorează, care-şi ademeneşte victimele prin fraudă şi înşelăciune în plasa lui, unde-i devorează. Politica şi diplomaţia sunt strâns legate. Diavolul este autorul amândurora. Imperiul britanic este în fruntea listei diplomaţiei mondiale şi seamănă cu tatăl său mai mult decât oricare altă putere mondială.

36. Dintre toate războaiele egoiste în care au fost implicate aşa-zisele naţiuni civilizate, nici unul nu este mai puţin acceptabil ca războiul englez împotriva burilor din Africa de Sud. Acei ţărani simpli voiau să-şi folosească pământul şi să aibă guvernarea pe care şi-o doreau. Englezii le vroiau pământurile şi neputând să le aibă prin mijloace onorabile şi paşnice, ei au trecut la un război crud de acaparare. Când Cain l-a ucis pe Abel, Dumnezeu i-a spus lui Cain pe când încerca să-şi ascundă crima: „Vocea sângelui fratelui tău îmi strigă din pământ.” Cine poate nega faptul că sângele fermierilor din Africa de Sud, care a pătat pământul câmpurilor lor, strigă din pământ Domnului şi că acel sânge Domnul îl va răzbuna la timpul potrivit?

37. Ţările Europei stau ca într-o groapă cu lei, unde conducători egoişti s-au bătut cu alţi conducători egoişti şi unde supuşii fiecărui conducător au dat tributul lor de sânge. Paginile istoriei omeneşti au fost scrise cu sânge omenesc iar acesta a provenit mai ales de la bărbaţi şi femei care nu doreau nici un război.

38. Răspunderea pentru aceste măceluri în masă cade pe umerii conducătorilor, constituiţi din minoritatea comercială, politică şi ecleziastică care se află la putere şi Scripturile denumesc organizaţia lor „pământul”. Şi oamenii poartă, cu siguranţă, parte din vină, deoarece mulţi şi-au susţinut conducătorii în războaie de cucerire şi au făcut-o de bunăvoie. Elementul comercial egoist, care poftea la pământul altei naţii, a provocat adeseori războiul ca pretext pentru acapararea acelui pământ. Elementul politic a aranjat legile ca să poată desfăşura războaiele, iar clerul a sfinţit războaiele, oamenii obişnuiţi fiind mânaţi în văile măcelului şi obligaţi să verse sânge, indiferent că voiau sau nu. Când războaiele s-au încheiat, generalii politici împreună cu clerul şi-au imortalizat numele în portrete şi în piatră, pe când alţii au fost înnobilaţi pentru că conduseseră armate întregi la moarte.

RAZBOIUL MONDIAL

39. Bineînţeles că Domnul ştia dinainte drumul egoist şi mârşav pe care conducătorii lumii aveau să meargă. Ştia că va veni timpul când o naţiune se va ridica împotriva alteia, iar o împărăţie se va ridica împotriva alteia, într-o încleştare fără egal şi de aceea a prezis războiul din 1914. Acel război a fost de fapt o competiţie pentru supremaţia puterii în lume. A fost extrem de egoist şi diavolesc. Germania avea o dorinţă de nestăvilit de a controla Europa. Ei i se părea că are nevoie să distrugă Franţa ca să-şi atingă scopul.

40. Urmând drumul obişnuit dat de cele două coarne ale animalului simbolic, imperiul britanic a intrat în războiul mondial sub pretextul menţinerii integrităţii Belgiei, deoarece acea naţiune mică fusese invadată de Germania. Adevărul însă se reliefează fără discuţie că imperiul britanic era pregătit pe deplin pentru război, cu mult înainte de invadarea Belgiei şi aceasta neagă declaraţia sau scuza lui de a fi intrat în război. Imperiul britanic a intrat în război ca să-şi menţină supremaţia ca putere mondială şi ca să poată controla politicile financiare şi comerciale ale pământului.

41. Clerul ipocrit pretinde că îl reprezintă pe Cristos şi totuşi a predicat la milioane de tineri care s-au dus în tranşee şi apoi, în mod fals şi deliberat, le-a spus că dacă mor pe câmpul de luptă ar deveni parte din pedeapsa necesară izbăvirii celorlalţi şi că, după aceea, ei ar merge direct la ceruri. În unele biserici din Anglia au fost ridicate ferestre memoriale care arată cum preotul trimite în ceruri sufletul soldatului mort. Menţionăm aceste lucruri pentru a atrage atenţia asupra responsabilităţii care apasă pe umerii celor ce au pângărit pământul.

42. Nu există vreo cauză justă sau vreo scuză pentru intrarea Americii în războiul mondial. Nu exista nici un pericol al invadării pământului american de către Germania. Nu uitaţi că interesele comerciale ale imperiului britanic şi ale Americii coincid. Aceste ţări lucrează mână-n mână. Anglia a dus o campanie de propagandă timp de câteva luni în America pentru a trezi resentimentul public împotriva Germaniei şi a face America să intre în război. Bancherii americani au lucrat cu magnaţi britanici în această conspiraţie. Un număr de mari cotidiene au fost cumpărate şi subvenţionate pentru a striga Americii să intre în război. Marile Afaceri au atras uşor clerul de partea războiului şi tot ele au scos acest cler în faţă, ca misionarii lor de război. La porunca Marilor Afaceri elementul politic a dat legea stagiului militar obligatoriu şi o nemiloasă lege împotriva spionajului. Astfel s-a închis gura fiecărui doritor de pace, iar milioane de tineri americani care arau ogoarele sau operau maşinăriile în fabrici au fost mânaţi ca vitele pe vase şi duşi în grabă peste ocean ca să fie ţinte pentru gloanţele trase de alţi oameni la fel duşi cu forţa la război. Rezultatul a fost că milioane de oameni de rând au vărsat sânge, în timp ce conducători egoişti au rămas acasă şi au cules câştigurile monetare

43. Deoarece câţiva bărbaţi şi câteva femei care îl iubeau pe Domnul au dorit să atragă atenţia oamenilor spre împărăţia neprihănită, conducătorii acestor aşa-zise naţiuni creştine s-au prefăcut că au teamă că acest număr mic de susţinători ai neprihănirii pot să intervină în planurile lor egoiste de război. Aceşti creştini au fost târâţi prin tribunale şi pe baza unor evidenţe nerelevante şi incompetente şi fără nici o dovadă reală, ei au fost condamnaţi la sentinţe lungi în închisoare. Alţii au fost maltrataţi şi chiar ucişi pentru că au insistat să urmeze cu corectitudine calea creştină şi au refuzat să fie ipocriţi. Acestea sunt doar câteva din lucrurile cu care aşa-numitele naţiuni creştine „se pot mândri."

44. Fiecare naţiune a „creştinătăţii" a încălcat legea legământului veşnic în legătură cu sfinţenia vieţii umane. Alte naţiuni au încălcat şi ele bineînţeles acest legământ, dar acele naţiuni care se declară creştine au dovedit prin faptele lor că sunt ipocrite de bună voie şi de aceea sunt vinovate. Când Isus era pe pământ, el a enunţat din nou legământul veşnic legat de sfinţenia vieţii umane. El a spus: „Aţi auzit că în vechime s-a spus: „Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecăţii." - Matei 5: 21.

45. A se observa că Decalogul, pe care Dumnezeu l-a dat evreilor, nu specifica judecata ce avea să fie dată pentru crimă. Texte viitoare ce au fost cuprinse în legea legământului fac asemenea precizări. Decalogul spune doar: „Să nu ucizi" (Exodul 20: 13). Judecata sau pedeapsa ce se aplică pentru încălcarea legământului care afirmă sfinţenia vieţii umane, a fost enunţat cu

Cuprins

mult înainte de către Iehova, când a făcut legământul cu Noe. Legea acelui legământ s-a aplicat după încheierea lui, pentru eternitate, evreilor şi neamurilor, fără deosebire, căci el a fost încheiat cu Noe şi este valabil pentru el şi pentru orice altă fiinţă vie.

46. Isus a declarat scribilor şi fariseilor că ei erau mai responsabili şi mai vinovaţi înaintea lui Iehova decât alţii. Ei se afişau cu rugăciuni lungi şi cutreierau pământul ca să găsească adepţi, dar în acelaşi timp înghiţeau casele văduvelor, măreau povara oamenilor, omorau mulţi oameni inocenţi şi în cele din urmă au fost vinovaţi de sângele lui Isus Cristos. (Matei 23: 13 – 15). După acelaşi principiu aşa-numitele naţiuni ale „Creştinătăţii" şi mai ales clerul sunt mai vinovaţi şi deci mai răspunzători în faţa Domnului pentru încălcarea legământului veşnic legat de sfinţenia vieţii umane.

ZIUA RĂZBUNĂRII

47. Este scris de profetul lui Dumnezeu, în Isaia 63: 4: „ Căci în inima Mea era o zi de răzbunare, şi venise anul celor răscumpăraţi ai Mei.". Această profeţie se referă la vremea când Domnul îşi va exprima indignarea împotriva sistemului nelegiuit actual. Răzbunarea divină nu este o expresie de răutate. Dumnezeu nu poate fi astfel. Cuvintele răzbunare şi restabilire sunt folosite greşit atunci când duc cu gândul la răutate şi ură. Răzbunarea lui Dumnezeu înseamnă o pedeapsă primită ca urmare a încălcării legii lui. Este restabilirea numelui şi legii sale. Iehova nu poate fi inconsecvent şi ,deci, nu-şi poate lăsa fiinţele să încalce în mod voit legea şi niciodată să nu fie trase la răspundere. Cu siguranţă, Dumnezeu aşteaptă momentul potrivit pentru a-şi exprima dezaprobarea şi totdeauna acest lucru a fost declarat de o asemenea manieră încât nu există nici o îndoială la ce anume se referă.

48. Profetul declară că blestemul lui Dumnezeu va devora pământul şi unul din motivele date este că legământul veşnic a fost încălcat. Timpul împlinirii acelei profeţii trebuie să sosească. Acesta va fi timpul când Iehova va răsturna organizaţia lui Satan şi îşi va răzbuna numele. Privind spre acel timp, Dumnezeu face ca profetul lui să se adreseze conducătorilor lumii spunând: „Căci iată că în cetatea peste care se cheamă Numele Meu, încep să fac rău: şi voi să rămâneţi nepedepsiţi?" „Nu veţi rămânea nepedepsiţi, căci voi chema sabia peste toţi locuitorii pământului, zice Domnul oştirilor." „Şi tu, să le prooroceşti toate aceste lucruri, şi să le spui: „Domnul va răcni de sus; din Locaşul Lui cel Sfânt va face să-I răsune glasul; va răcni împotriva locului locuinţei Lui; va striga, ca cei ce calcă în teasc, împotriva tuturor locuitorilor pământului. Vuietul ajunge până la marginea pământului; căci Domnul Se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi, şi dă pe cei răi pradă săbiei, zice Domnul." - Ieremia 25: 29 – 31.

49. Isus s-a referit la aceste vremuri ca fiind o perioadă de necaz aşa cum lumea nu a mai cunoscut şi ca fiind cel de pe urmă necaz. (Matei 24: 21, 22). El a declarat că acesta va urma imediat după terminarea proclamării către întreaga lume a adevărului, ca mărturie că Iehova este Dumnezeu, Cristos este Împărat şi după stabilirea împărăţiei cerurilor. Prin profetul său Dumnezeu spune că unul din motivele acestui necaz este că pământul, guvernele organizate şi oamenii, au ignorat cu desăvârşire legământul veşnic făcut cu Noe în legătură cu sfinţenia vieţii.

50. Dacă Dumnezeu nu ar lua atitudine împotriva conducătorilor şi a celor ce-i susţin, atunci nimeni nu ar fi răspunzător pentru toate războaiele crude şi nedrepte care au avut loc şi pentru tot sângele nevinovat vărsat. Cu siguranţă Dumnezeu îşi va învăţa toate fiinţele inteligente că legea lui nu poate fi nici ignorată, nici încălcată fără urmări şi numele său făcut de ocară şi că la timpul potrivit îşi va restabili atât legea cât şi numele.

VOR MAI FI ŞI ALTELE

51. Unii au spus că războiul mondial şi necazul legat de el, au fost ultimele de pe pământ şi că nu va mai exista un mare necaz. Asemenea concluzie nu este nici raţională ,nici nu se regăseşte în Scripturi. Domnul a prezis războiul mondial, dar nu el a dus la izbucnirea lui. El a prezis

expresia răzbunării lui şi va avea grijă să-i fie îndeplinită răzbunarea prin marele şi puternicul său braţ, Isus Cristos. Dumnezeu a prezis că zgârcenia, egoismul şi nelegiuirea conducătorilor „creştinătăţii" va atinge punctul critic în 1914 şi că atunci va izbucni un război groaznic. Acesta a marcat sfârşitul vremii neamurilor şi începutul căderii organizaţiei lui Satan. Fără îndoială, Satan a gândit că dacă ar putea arunca toată „creştinătatea" în război, asta l-ar ajuta să-şi consolideze puterea asupra poporului şi aşa a fost. Strigătul a fost lansat că războiul mondial făcea ca pământul să fie un loc de „siguranţă pentru democraţie". Acesta era sloganul ipocrit al lui Satan. Războiul mondial a ajutat să se strângă cătuşele şi mai tare pe braţele oamenilor de rând.

52. Dumnezeu a oprit războiul mondial pentru ca scopurile lui să fie atinse; şi odată îndeplinite va urma expresia mâniei lui Iehova împotriva celor ce încalcă repetat şi voit legământul veşnic legat de sfinţenia vieţii umane. Acea mare zi de necaz exprimată prin bătălia marii zile a lui Dumnezeu Atotputernicul, urmează să vină, este aproape, este iminentă şi în curând se va abate asupra tuturor naţiunilor pământului.

DATORIA CREŞTINULUI

53. Înainte de venirea acelui moment măreţ şi teribil, scopul lui Dumnezeu este să aibă mărturie dată naţiunilor şi oamenilor lumii că el este Dumnezeu, că Cristos este Împăratul, că el l-a pus pe Împărat pe tron şi că toţi conducătorii şi oamenii pământului îl vor auzi şi îl vor urma. Această mărturie trebuie dată acum de către unşii Domnului aflaţi acum pe pământ. Despre acele naţiuni care nesocotesc mesajul Domnului, el spune: „Tu le vei zdrobi cu un toiag din fier, şi le vei sfărîma ca pe vasul unui olar." - Psalmi 2:6-12

54. De ce s-ar împotrivi acum cineva care pretinde că este consacrat Domnului să-l slujească pe Domnul, refuzând să participe la mărturia numelui său? Ce motive ar putea invoca cineva care îl iubeşte pe Domnul pentru a nu participa cu bucurie la munca de slujire pentru a face cunoscută împărăţia lui Dumnezeu şi ziua răzbunării sale, aşa cum a poruncit el? Cu siguranţă, cei ce se opun şi care încearcă să-i împiedice pe ceilalţi de la a lua parte la slujire, nu îl ascultă pe Dumnezeu ; şi imediat se naşte întrebarea: sunt aceştia în adevărul şi în slujba Domnului ? Fiecare ar trebui să-şi amintească spusele lui Isus: „Nu oricine care-mi spune, Doamne, Doamne, va intra în împărăţia cerului, ci numai cel ce face voia Tatălui meu." - Matei 7:21.

55. Ziua răzbunării Domnului se apropie. Toate dovezile din Scripturi şi din afara lor susţin acest fapt. Forţele se grăbesc la Armaghedon. Rezultatul acestuia este descris de profet cu aceste cuvinte. „Pământul se rupe, pământul se sfărîmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, şi nu se mai ridică." - Isaia 24:19, 20.

56. Aceasta este descrierea a ceea ce se va abate asupra organizaţiei Diavolului. Unul dintre motivele pentru care naţiunile „creştinătăţii" vor sfârşi astfel, este că aceste naţiuni au încălcat legământul etern şi au făcut ca sângele omenesc să fie tot atât de uşor vărsat ca şi cel al animalelor. Înainte de a face acest lucru, Domnul spune unşilor săi: „Mergeţi şi spuneţi popoarelor lumii care este scopul meu. Daţi mărturie că Eu sunt Dumnezeu şi că ziua răzbunării mele este aproape şi că o dată cu căderea organizaţiei ticăloase a lui Satan, eu voi aduce binecuvântarea mea oamenilor"

57. Există un mic număr de martori ai lui Dumnezeu pe pământ. Evident, fiecare dintre cei unşi de Domnul şi care îl iubesc pe Domnul cu adevărat, se vor grăbi să termine lucrarea ce le este încredinţată şi vor face acest lucru cu voioşie. Mai mult, fiecare creştin ar trebui să fie încântat să aducă mângâiere oamenilor, spunându-le ce va face Dumnezeu pentru ei, când necazurile se vor sfârşi. După ce descrie cum va pedepsi el lumea pentru nelegiuire, pe cei ticăloşi pentru nemernicia lor şi cum va pune el capăt aroganţei, Domnul spune: „Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat, şi mai scumpi decât aurul din Ofir" (Isaia 13:12). Aceasta este o dovadă în plus că viaţa omului este sfântă. Conducătorii lumii au făcut ca aurul să fie mult mai

important decât omul, dar Domnul cel mare şi iubitor va inversa această stare de lucruri şi va face ca viaţa omului să fie preţioasă în ochii celorlalţi.

58. Face parte din menirea creştinului să aducă mângâiere celor care jelesc. Acest lucru se poate face numai dacă este ascultată porunca Domnului de a-l servi acum, dând mesajul de adevăr celor care au urechi de auzit.

Întrebări de studiu

1-3.Cum putem şti că Iehova vrea să pedepsească lumea rea din prezent? Definiți termenul „legământ”. Care este „legământul veșnic” despre care se vorbește aici? Mai sunt alte legăminte numite astfel în Scripturi și de ce?

4,5. Cu ce om a încheiat Dumnezeu primul său legământ? Descrieți circumstanțele.

6-9. Când și cum și-a exprimat Dumnezeu legea despre viață? Cum l-a afectat acea exprimare a legii pe Noe și pe urmașii lui? S-a îngrijit Dumnezeu de cei din Israel care curmau vieți omenești accidental? Dacă da, cum?

10-14. În ce condiții îi este îngăduit omului să ia viața animalelor? Dar a omului? Citați versete.

15-20. Cum s-a îngrijit Dumnezeu să ofere o asigurare continuă în privința legământului său cu Noe? Dați motivul scriptural pentru care pământul era pângărit. Cum s-a petrecut această pângărire?

21-25.Definiți termenul „călcător al legământului”. Care au fost cei dintâi dintre călcătorii legământului și care este responsabilitatea lor? Descrieți activitățile lui Nimrod? Ce lecții pot creștinii să învețe din consemnarea purtării lui?

26-31. Cum a fost încălcată legea lui Dumnezeu de către Egipt pe când era o putere mondială dominantă? Descrieți cursul similar urmat de fiecare dintre cele patru puteri mondiale ce au urmat în locul său? În ce fel a fost împlinit scopul lui Satan prin traseul ambițios al lui Napoleon și cum s-a amestecat Iehova în acesta?

32-35. Ce elemente sunt asociate cu precădere în imperiul britanic? Descrieți purtarea fiecăruia dintre aceste elemente în urmărirea planurilor imperiului? 36-38. Ce este ilustrat prin acțiunea luată de Marea Britanie împotriva coloniștilor din Africa de Sud? Au dorit vreodată oamenii de rând război? Cum este împărțită responsabilitatea generală pentru războaiele din trecut?

39-42. Ce motive ascunse au forțat începerea primului război mondial? Sub ce pretext s-a alăturat imperiul britanic acelui conflict și care a fost adevăratul scop al participării sale? Ce rol a jucat clerul în acel război? Se poate spune că a existat o cauză justă pentru participarea americanilor la primul război mondial? Cum au fost atrase în cele din urmă Statele Unite în război?

43-46. Descrieți grupul de creștini sinceri din perioada războiului? Ce a spus Isus despre sfințenia vieții umane? De ce clerul este în mod special responsabil de războaiele din trecut, cât și din prezent?

47-50.De ce se exprimă răzbunarea lui Dumnezeu la intervale precizate? Citați profeția lui Ieremia care declară scopul lui Iehova. Ce a spus Isus despre exprimarea finală a mâniei lui Dumnezeu? Ce lecție se cuvine să învețe toate ființele inteligente din aceste manifestări ale judecății divine?

51-53. Ce perioadă a istoriei omenirii a fost delimitată net de izbucnirea războiului mondial? Cum au fost afectați oamenii de rând de acesta? Cum și de ce s-a amestecat Iehova în evoluția războiului?

54-58. Cu ce scop și-a dezvăluit Iehova planul său de acțiune unora care sunt acum pe pământ? Citați descrierea profetică a condițiilor din ziua de azi făcută de Isaia. Cum vor fi

remediate aceste condiții? Care este privilegiul şi responsabilitatea din prezent a celor luminați în privința planului lui Iehova?

IZBĂVITORUL

„Iehova este stânca mea, cetatea mea şi izbăvitorul meu” - Psalmi 18: 2, A.R.V.

Iehova l-a ales pe Fiul său iubit, numit Logosul, Isus şi Cristos, pentru a fi marele său Reprezentant oficial. Unul din titlurile Fiului său iubit este „Preot al celui mai înalt Dumnezeu. Când Preaiubitul său Fiu a venit pe pământ, el a venit pentru a face voia lui Iehova, care l-a trimis. Tot ce a făcut a fost fapta celui pe care îl reprezenta, Iehova. Deci Fiul a fost împuternicitul sau reprezentantul lui Iehova . De aceea, Isus a spus: „Eu de la mine nu pot face nimic... Eu nu caut să fac voia mea, ci voia Tatălui, care m-a trimis”. (Ioan 5:30). Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor, dar el a creat toate lucrurile prin Isus Cristos . (Efeseni 3:9). De aceea, toate lucrurile îşi au obârşia în Dumnezeu, Creatorul; şi toate lucrurile sunt prin Fiu, reprezentantul lui Iehova . - 1 Corinteni 8: 6.

Scripturile vorbesc de Isus Cristos ca Mântuitorul. (Romani 11:26). Acesta este unul dintre titlurile sale; dar el este Mântuitorul datorită faptului că realizează munca de mântuire ca reprezentant al lui Iehova Dumnezeu, care este marele Mântuitor. Unora dintre creştini le este greu să spună cine este Mântuitorul, Dumnezeu sau Cristos. Nu trebuie să se uite niciodată că toate lucrurile bune şi perfecte vin de la Iehova, că Isus Cristos este instrumentul ales de el pentru a-i îndeplini scopurile şi atunci este uşor de văzut că marele Izbăvitor este Iehova Dumnezeu.

Izbăvitor înseamnă salvator, cineva care vine să-i salveze pe alţii şi care-i apără, îi ţine şi îi scoate dintr-un pericol sau necaz, dintr-o invaliditate sau chiar din moarte şi îi învăluie în siguranță, uşurare şi binecuvântare. Izbăvitorul este unul din numele pe care singurul Dumnezeu viu şi adevărat şi-l dă sieşi în Cuvântul său scris. El l-a inspirat pe David în textul citat mai sus să-l numească astfel; şi va veni vremea când toate fiinţele pământului îl vor numi aşa, nu în mod mecanic, ci pentru că ele, îl văd cu adevărat ca pe un Izbăvitor – Isaia 45: 22, 23; Romani 14: 11.

Nimeni în tot universul nu merită mai mult numele de Izbăvitor şi Salvator ca Iehova. El îşi ia acest nume cu dreptate şi corectitudine. Printre oameni sunt unii, care au făcut ceva remarcabil şi au fost numiţi izbăvitori datorită faptei lor; şi chiar şi Scriptura îi menţionează pe unii oameni folosind acest nume. Citim „Copiii lui Israel au strigat către Domnul, şi Domnul le-a ridicat un izbăvitor, care i-a izbăvit” (Judecători 3: 9, 15) . Toţi aceşti izbăvitori umani însă, indiferent că erau sau nu slujitori ai Domnului, au izbăvit doar un număr limitat de oameni dintr-un pericol bine definit. Starea de uşurare şi siguranţă în care au fost duşi oamenii era numai una temporară şi ei încă aveau nevoie de marea izbăvire. Acea mare izbăvire nu este doar pentru câţiva sau pentru un număr limitat de oameni, ci este pentru toţi cei ce au nevoie de salvare eternă. Dumnezeu Atotputernicul este singurul ce o poate aduce şi el va face aceasta. Deci el este Izbăvitorul.

În Isaia 43: 3, 11 Domnul spune: „Căci Eu Sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, mântuitorul tău!:... Eu, Eu Sunt Domnul, şi în afară de Mine nu este nici un mântuitor!” Aceste declaraţii sunt valabile mai ales pentru Israelul spiritual, noua creaţie; dar ele semnifică, de asemenea, faptul că nici nu poate exista pentru omenire salvare eternă decât prin Iehova. El este singura posibilitate de salvare care nu dă greş şi care va aduce celor aflaţi la nevoie ceea ce îşi doresc. Putem fi deci siguri că orice alte planuri oricât de strălucitoare şi de încurajatoare ar părea, dacă nu sunt în armonie deplină cu planul dezvăluit de Dumnezeu, vin de fapt de la adversar şi nu vor avea succes. Sunt încercări ale Diavolului de a abate atenţia şi străduania oamenilor de la căile Domnului. Ele reprezintă încercările lui Satan de a răsfăţa automulţumirea celor care au încredere în înţelepciunea umană, „înţelepciunea lumii acesteia”. Sunt manifestări

Cuprins

ale „mândriei de a trăi” la cei ce cred că nu au nevoie de calea Domnului sau că o pot îmbunătăţi şi că pot aduce izbăvirea pe pământ într-un mod mai rapid decât prin planul lui Iehova.

Domnul a permis înţelepciunii omeneşti să creeze diverse metode şi diverse planuri de a aduce alinare omenirii, pentru ca oamenii să înveţe din nereuşita teoriilor lor că drumul lui Iehova este singurul drum. El ,de asemenea, a permis şi permite în continuare unor oameni egoişti, plini de abilitate şi diplomaţie diavolească, să „dea cu praf în ochi” omului de rând. Aceşti oameni fac planuri şi aranjamente care se pretind a fi create în interesul prosperităţii omeneşti, dar care de fapt sunt în folosul celor ce le sprijină; anume o minoritate egoistă, fără conştiinţă şi fără Dumnezeu. Orice astfel de scheme omeneşti, indiferent că sunt umanitare sau egoiste pe ascuns, sunt sortite eşecului pentru că nu îl iau în calcul pe adevăratul Izbăvitor. Ele vor da greş nu fiindcă Iehova cu puterea sa Prea Înaltă le face să dea greş, ci pentru că nu sunt bazate pe un fundament solid. Ele nu furnizează acel lucru care este pe deplin necesar pentru o izbăvire veşnică. - Psalmi 33: 10; 94: 11; Proverbe 21: 30.

Izbăvirea este o altă manifestare a lipsei de egoism a lui Dumnezeu. Izbăvitorul nu se izbăveşte pe sine. Dumnezeu nu este niciodată în pericol şi nici nu va fi vreodată. Periclitate sunt interesele altora şi de aceea pentru ei există salvarea Domnului. Interesul personal nu este ceea ce l-a împins să creeze un plan pentru reînvierea oamenilor. Nici justiţia nu cerea acest lucru, pentru că dreptatea divină se făcuse prin judecata lui Dumnezeu împotriva lui Adam şi Eva. Domnul nici nu avea vreo obligaţie să izbăvească rasa umană, deoarece bolile şi moartea nu puteau fi puse pe seama lui Iehova ci pe seama nesupunerii voite a primului părinte al familiei umane.

Unii pot însă să susţină că este o doză de egoism în acest program divin. Ei spun că prin izbăvire Iehova îşi va restabili numele. Este adevărat că izbăvirea va restabili numele lui Iehova. Cum s-ar putea altfel? Căci faptele fiecăruia se reflectă asupra lui. Dar planul lui Dumnezeu nu este doar o încercare de a arăta Diavolului şi servitorilor lui cât sunt de depravaţi şi cât sunt de incapabili să ţină piept lui Dumnezeu, ca numele lui să apară prin contrast şi mai strălucitor. Numele lui Dumnezeu ar fi fost restabilit la fel de bine dacă el nu ar fi făcut posibilă salvarea omenirii de la consecinţele acţiunilor lui Adam.

Dumnezeu ar fi putut în mod corect să-i ucidă pe Adam şi Eva şi pe Satan Diavolul imediat după ce vrăjmaşul convinsese perechea umană la neascultare faţă de Dumnezeu. O asemenea faptă ar fi susţinut măreţia legii sale; ar fi dovedit că Dumnezeu urmează o justiţie strictă; i-ar fi dovedit constanţa în păstrarea promisiunilor; ar fi demonstrat puterea şi autoritatea lui în a-i ucide pe cei ce-i încalcă legea sau se revoltă împotriva organizaţiei sale. Astfel numele fără pată şi reputaţia Dumnezeului Prea Înalt ar fi fost complet răzbunat sau justificat. Asemenea faptă ne-ar fi cufundat primii părinţi şi pe noi, copiii lor încă nenăscuţi, în negură întunecată pentru veşnicie. (Iov 3: 11, 16) Scopul lui Dumnezeu de a umple pământul (Isaia 45: 18) nu ar fi fost anulat prin acest gest. Puterea lui era capabilă să creeze altă pereche umană, dând naştere astfel unei rase umane cu alţi părinţi decât Adam şi Eva. În acel caz nu ar fi fost nevoie de planul prezent al Domnului pentru izbăvire: dar atunci noi unde am fi fost? De asemenea, capacitatea Domnului ca Izbăvitor nu ar fi avut posibilitatea să se facă simţită. Dar prin lăsarea domniei lui Satan, păcatul şi moartea au deschis calea ca Iehova să apară într-o ipostază nouă, cu o titulatură nouă: anume cea de Izbăvitor, Salvator. De aceea toată lumea ar trebui să recunoască faptul că planul lui Dumnezeu este în totalitate lipsit de egoism şi numai spre folosul făpturilor lui nevoiaşe; şi totuşi chiar altruismul planului său face să îi fie iar numele scăldat în slavă şi glorie, făcându-l să strălucească iar cu scânteieri şi frumuseţi crescute. Domnul a văzut „punctul de vedere al celuilalt” şi i-a citit inima, adică, el a ştiut că cei condamnaţi, aruncaţi din grădina raiului şi supuşi lucrăturilor morţii, ar vrea să fie uşuraţi. Putea să citească şi a citit dorul din lăuntrul omului după izbăvire. Acest dor era o dorinţă spontană. Era datorat faptului că omul este făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Omul a fost creat cu capacitatea de a aprecia, de a dori şi de a se bucura de lucrurile bune, frumoase şi plăcute, cu condiţia să vină de la Dumnezeu. (Psalmi 34: 12). Iubirea Domnului a răspuns nevoii umane de izbăvire şi l-a făcut ca să găsească

fulgerător un plan perfect de satisfacere a inimii omeneşti; şi aceeaşi iubire l-a făcut să treacă la acţiune, să ducă planul până la realizare.

Dumnezeu a înţeles că această dorinţă umană pentru restaurare poate fi una în întregime egoistă; adică dorinţa oamenilor de a se vedea pe sine mulţumiţi şi fericiţi, mai degrabă decât pe Dumnezeu mulţumit şi slăvit. Este greşită o asemenea dorinţă egoistă, chiar pentru ceva pe care Dumnezeu a promis să îl dea şi îl dă cu plăcere. Dorinţa în sine ar fi acceptabilă, dar motivul sau cauza acestei dorinţe ar fi de neacceptat datorită egoismului. Domnul a aranjat cu înţelepciune ca planul său să funcţioneze astfel încât toţi cei ce vor primi în final salvare veşnică, fie în cer, fie în paradisul restaurat pe pământ, vor fi pe deplin curăţaţi de orice egoism în dorinţa lor. Înaintea dorinţei de a vieţui fără invaliditate trupească şi fără asuprire din partea lui Satan şi a slugilor lui; înaintea dorinţei de a locui în libertate, pace, prosperitate, sănătate şi dragoste într-un loc minunat ,va veni dorinţa de a-l slăvi pe Dumnezeu şi a împlini scopurile lui cele bune. Ţelul lor va fi să trăiască în Dumnezeu, care i-a iubit şi care şi-a dat Fiul său iubit pentru ei. Dumnezeu va fi „tot în toate" pentru ei. - 1 Corinteni 15: 28.

Nu poate exista alt mijloc de izbăvire decât prin calea aleasă şi desemnată de Dumnezeu. De aceea orice alt plan trebuie şi va da greş. Aceste planuri nu pot furniza modul sau calea de izbăvire necesară şi acceptată de Dumnezeu. Toţi oamenii care promovează căi şi mijloace pentru bunăstarea şi perfecţionarea oamenilor, sunt chiar ei imperfecţi, păcătoşi şi muribunzi. „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării... Nu vor trăi pe vecie, nu pot să nu vadă mormântul." (Psalmi 49: 7, 9) Este deci dincolo de puterea pământenilor să dea preţul de răscumpărare.

Dar să presupunem că printre îngeri au fost unii sau mai mulţi care ar fi dorit ca viaţa lor să se mute din cer pe pământ pentru a deveni oameni şi a face rost de preţul răscumpărării; şi în acest caz tot Iehova ar fi fost cel care să decidă dacă să profite de dorinţa acestor îngeri sau să o ignore. „Aşa dar, nu atîrnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă." (Romani 9:16) Noi ştim că hotărârea lui Iehova era ca să-l folosească pe Logos , „ca în toate lucrurile el să fie deasupra tuturor."

Nu este de demnitatea lui Iehova să primească sugestii. El lucrează după sfatul propriei sale voinţe. El este Autorul planurilor sale. Sfatul său este suficient prin sine însuşi . „ Cine a cercetat Duhul Domnului, şi cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El, ca să ia învăţătură! Cine L-a învăţat cărarea dreptăţii? Cine L-a învăţat înţelepciunea, şi I-a făcut cunoscut calea priceperii!" (Isaia 40: 13, 14) Aceasta arată că schemele născute din ele însele, venite de la oameni şi îngeri, denotă îngâmfare, şi-i invită pe oameni pe o cale periculoasă în ochii Domnului . Un exemplu în acest sens este cel al îngerilor care, din dorinţa de a înălţa omenirea, şi-au părăsit locul lor şi au coborât şi s-au căsătorit cu fiicele oamenilor. - Iuda 6.

Iehova se poate sfătui cu cineva, aşa cum a făcut cu Logosul, pentru a-i cunoaşte părerile şi a conta astfel pe colaborarea celuilalt. El poate, de asemenea, să permită oricăreia dintre fiinţele sale credincioase, aflată la nevoie, să ceară ce ar dori să aibă sau să spună, ce cale crede că ar fi bună de urmat; dar el face acest lucru numai pentru a permite acelei fiinţe să se exprime şi să arate deschis ce simte în faţa lui Dumnezeu . Avem o ilustrare în acest sens în cazul lui Avraam, care a intervenit pentru oraşul Sodoma şi în cazul lui Isus la Ghetsimani, când s-a rugat ca să poată trece cupa de la el, dar nu voinţa sa, ci voinţa Tatălui să se îndeplinească.

Dar Iehova este deasupra nevoii de a primi sugestii, tot atât de mult deasupra ca şi atunci când era înainte de crearea primei fiinţe inteligente, Logosul. „ O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! cât de nepătrunse Sunt judecăţile Lui, şi cât de neînţelese Sunt căile Lui! Şi într-adevăr „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?". (Romani 11: 33, 34, 36) Toate acestea ar trebui să ne facă foarte precauţi şi să avem grijă să căutăm atent care este planul Domnului şi nimic altceva şi să fim în deplină armonie cu acel plan.

Izbăvirea omenirii necesită şi altceva pe lângă obţinerea preţului de răscumpărare şi plata acestuia. Învierea este şi ea o necesitate vitală. Domnul a promis să răscumpere omenirea de la moarte şi de la mormânt. (Osea 13:14). Cu toate acestea, nu numai că omul coboară în mormânt,

dar coboară ca o fiinţă căzută, ca un păcătos aflat în contradicţie cu Dumnezeu . În cazul unui copac, în mod logic, în orice parte cade copacul el rămâne pe partea pe care a căzut. El nu se poate mişca de acolo decât dacă intervine o forţă exterioară. De aceea nu ar fi normal ca Dumnezeu să înalţe membrii rasei umane în orice altă condiţie morală decât cea în care se aflau când au coborât în mormânt. Cei consacraţi, născuţi din spirit, care îşi încheie viaţa cu credinţă, sunt înviaţi imediat în perfecţiune mentală, morală şi trupească; dar acest lucru nu înseamnă inconsecvenţă din partea lui Dumnezeu. Pentru că aceştia, numiţi sfinţi, când s-au aflat pe pământ erau justificaţi de orice păcat, prin credinţa lor şi prin sângele lui Isus; iar inimile lor, adică dragostea şi devotamentul faţă de Domnul erau perfecte în faţa lui.

Când rasa omenească moartă se va scula din mormânt, ea va avea nevoie, aşa cum am arătat, să fie izbăvită de toate defectele fizice, mentale şi morale datorate neascultării lui Adam şi cursului urmat de omenire, care s-a afundat mereu în jos în decursul secolelor. Tot astfel vor face milioanele care trăiesc acum, care nu vor intra niciodată în mormânt. După ce au trecut cu bine prin „marea frământare a pământului, aşa cum nu a mai fost niciodată", ei vor fi tot păcătoşi şi imperfecţi şi, ca atare, nu vor avea aprobarea lui Dumnezeu. Nici o fiinţă omenească nu ar putea realiza izbăvirea rasei, aceasta nefiind încă izbăvită. Nici chiar cei mai credincioşi şi valoroşi din vremea precreştină, care pot fi ridicaţi la perfecţiunea fizică şi care vor fi făcuţi „prinţi pe întregul pământ" nu pot realiza acest lucru. Este o sarcină prea mare pentru puterile lor omeneşti limitate.

Oamenii au încercat prin multe planuri să scoată omenirea din depravare, păcat şi imperfecţiune, dar evident, aceste planuri erau sortite eşecului de la început. Ele depindeau de puterile făpturilor umane, care mai sunt şi prăbuşite şi imperfecte, pentru a face lucrarea. Nesăbuinţa dependenţei de puterea oamenilor a fost dovedită din plin de eşecul legământului legii, pe care Dumnezeu l-a făcut cu copiii lui Israel, avându-l pe omul Moise ca mediator. De ce a eşuat?

Nu pentru că partea lui Dumnezeu din înţelegere nu era perfectă; căci el a fost credincios faţă de partea sa din înţelegere şi avea şi puterea de a realiza promisiunea sa ,conform căreia „omul care face aceste lucruri va trăi după ele" (Romani 10:5) Problema a fost că nu numai izraeliţii erau „slabi şi imperfecţi", dar şi mediatorul lor, Moise era şi el slab şi imperfect. El avea tot atât de mult ca şi ei nevoie de a fi izbăvit din starea de decădere. Nici el şi nici un alt om nu ar fi putut să-l lege pe Satan şi să răstoarne ordinea lui ticăloasă în lume.

În timpul Noului Legământ, Moise şi apropiaţii lui, în ciuda calităţilor lor trupeşti şi mentale erau în conformitate cu limitele lor omeneşti. Ei nu au daruri proprii de dat oamenilor, ci sunt doar instrumente în mâinile lui Iehova şi ale lui Cristos, folosite pentru binecuvântarea omenirii. Astfel este uşor de văzut că necesara izbăvire a umanităţii va avea nevoie de sprijinul Cristosului, mai ales al lui Isus Cristos, care a primit „toată puterea...din cer şi de pe pământ". Cu siguranţă orice plan de salvare a umanităţii, care îl ignoră pe Isus Cristos ca Răscumpărător şi ca Împărat Uns al lui Dumnezeu, este greşit şi zadarnic; deoarece nu foloseşte mijlocul ales de Dumnezeu, singurul mijloc de răscumpărare. Aşa cum spune Scriptura: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi." - Faptele Apostolilor 4: 12.

Numai fiindcă Iehova a ales să-l folosească pe Isus Cristos ca mijloc de izbăvire, este Isus numit „Salvatorul" (Ioan 4: 42). De fapt, chiar numele Isus înseamnă „salvarea lui Iehova". Sfinţii care vor fi asociaţi cu Isus în timpul domniei lui, sunt de asemenea numiţi „salvatori" (Obadia 21). Isus şi biserica lui, văzuţi împreună ca unitate de lucru, sunt numiţi „Izbăvitorul" în Romani 11: 26, care spune: „Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul." (Isaia 59: 20) Dar toate acestea nu contrazic declaraţia lui Iehova, anume că: „în afara mea nu există izbăvitor", deoarece izbăvirea este creaţia lui. „Pentru noi este un singur Dumnezeu - Tatăl, din care provin toate"- 1 Corinteni 8: 6.

Izbăvirea, deşi dorită şi năzuită de secole, nu poate veni înainte de timpul stabilit de Iehova. Legea legământului încheiată pe muntele Sinai nu putea să o aducă la vremea când ea încă se stabilea, nici înainte ca Isus să declare legământul nul, atunci când i-a anunţat pe evrei:

„Casa vi se va lăsa pustie”. Dumnezeu nu a vrut ca legământul să aducă izbăvirea, ci a făcut să fie un îndrumător, înainte de venirea credinţei. (Galateni 3: 24). Dar toate celelalte planuri, inventate de om, au fost zadarnice şi sortite eşecului. Momentul lor a fost prost ales, iar ele nu au funcţionat. Dumnezeu şi-a planificat la perfecţie programul de răscumpărare. El nu a întârziat cu nici un amănunt al planului său. El a furnizat mijlocul de izbăvire exact la timpul potrivit: „Dar când a venit împlinirea vremurii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege” (Galateni 4: 4) El nu va întârzia cu aducerea izbăvirii. „Domnul nu întîrzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii” - 2 Petru 3: 9

Rasa umană niciodată nu a avut mai mare nevoie de izbăvire ca acum. Din fericire, indiciile legate de timpul izbăvirii cât şi profeţiile care arată evenimentele majore şi condiţiile zilelor noastre, arată că timpul ales de Dumnezeu pentru îndeplinirea dorinţei naţiunilor este acum, vremea celei mai stringente nevoi. Dumnezeu este treaz şi priveşte sfinţii care văzând aceste lucruri sunt foarte fericiţi, aşa cum i-a învăţat Isus când a zis: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus, şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” - Luca 21: 28.

Iehova este Izbăvitorul, în afara căruia alt salvator nu există şi planul lui este singurul plan de succes pentru izbăvire. În mod logic decurge de aici că nu poate exista un mesaj adevărat de salvare în afara mesajului lui. Acest mesaj este conţinut în Cuvântul său inspirat. Apostolul Pavel a înţeles acestea. După ce a proclamat mesajul pur al Domnului către biserica din Galatia, el le-a scris acelor oameni: „Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun şi acum: dacă vă propovăduieşte cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care aţi primit-o, să fie anatema!” (Galateni 1: 8, 9) Nu că apostolul se considera atât de important încât a ajuns să zică că dacă „un înger din ceruri” ar veni şi ar predica ceva în conflict cu mesajul dat de el ca apostol, acel înger este blestemat de Dumnezeu. Dar, minunat adevăr! Domnul nu şi-a însărcinat îngerii din ceruri să predice evanghelia, ci pe oameni. Apostolul nu îşi dădea singur importanţă, căci a avut grijă să spună că chiar dacă el ar fi venit mai târziu şi ar fi predicat ceva diferit de ceea ce predicase deja în biserică, el însuşi trebuie blestemat. Pavel dădea importanţă mesajului. El ştia că era un mesaj inspirat căci a scris: „Fraţilor, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obîrşie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învăţat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.” (Galateni 1: 11, 12)

Prin urmare este mesajul lui Dumnezeu, şi deci singurul mesaj adevărat. Mesajul nu se schimbă, pentru că Dumnezeu nu schimbă vorbele ce i-au părăsit buzele. (Psalm 89: 34). Deci, adevăraţii sfinţi ai lui Dumnezeu şi toţi cei ce vor să îl mulţumească pe Dumnezeu şi să obţină salvarea, trebuie să respingă imediat orice planuri de-ale oamenilor pentru izbăvire şi orice organizaţie ridicată în jurul unor asemenea planuri. De asemenea, ei trebuie să se îndepărteze de orice corupere din partea „creştinătăţii” a planului lui Dumnezeu, aşa cum scrie în Cuvântul lui dezvăluit.

În cele din urmă, cum Iehova este Izbăvitorul şi cum a lui este singura evanghelie adevărată de izbăvire, înseamnă că există *un singur* mesaj de izbăvire, şi că doar cei recunoscuţi de Domnul ca reprezentanţii săi ar avea dreptul să predice acest mesaj. Lor le dezvăluie el mesajul, prin puterea de luminare a spiritului său. Lor şi numai lor le-a încredinţat el sarcina de a predica această veste bună. (Isaia 61:1). De la nimeni altcineva nu este de aşteptat să o poată predica. De aceea devine clar că Iehova are pe pământ un singur mijloc de a face cunoscute veştile despre libertatea ce va veni oamenilor. Domnul, în mod clar, se gândea la acest mijloc, când Isus Cristos a spus: „Această evanghelie a împărăţiei va fi predicată în întreaga lume ca mărturie pentru toate naţiile.” Acest unic mijloc este dat de sfinţii lui unşi.

Putem vedea, însă, că nu toţi sfinţii astăzi se folosesc de privilegiul lor de a predica aceste veşti ale împărăţiei. Cuvintele profeţiei, de asemenea, indică faptul că nu toţi aveau să o facă. Totuşi, toţi sfinţii au însărcinarea primită prin ungere de „a merge...să predice împărăţia lui Dumnezeu” (Luca 9: 60) şi trebuie să dea socoteală dacă nu reuşesc sau din neglijenţă nu o

predică, spre împlinirea ungerii şi împlinirea însărcinării primite. Apostolul Pavel a considerat consecinţele eşecului atât de grave, încât a exclamat: „Vai mie, dacă nu predic evanghelia!” (1 Corinteni 9: 16). El a afirmat că această predicare devine o necesitate, ca urmare a însărcinării primite.

A venit vremea când Iehova îşi va face un nume, iar unul din numele cu care va fi dezvăluit şi slăvit va fi Izbăvitorul. Vremea de aşteptare a izbăvirii a venit. (Luca 21: 28). Deci timpul de proclamare a izbăvirii este aici, *acum*. Profeţia arată că mesajul glorios va fi proclamat cu siguranţă, iar Dumnezeu va folosi în acest scop unicul său mijloc.

Se prea poate ca nu toţi cei consacraţi şi născuţi de spirit să se ofere fără teamă, cu abnegaţie şi în mod activ, ca să fie folosiţi ca mijlocitori, dar clasa Servului, „servul înţelept şi credincios” se va oferi. Clasa „tinerilor”, care vede „viziunile” stimulatoare ale activităţilor prezente şi viitoare ale Domnului, se va oferi. Domnul, prin revărsarea Spiritului său, le dă acestora „viziuni” ale scopului, ale faptelor sale şi ale rolului lor în legătură cu acestea. Astfel luminaţi, de bunăvoie, cu avânt şi bucurie ei slujesc ca martori acum, în această zi a puterii lui Dumnezeu, făcând să fie cunoscut numele lui Iehova ca Izbăvitorul. Bucuria Domnului este puterea lor. Veştmintele salvării, darul venit de la Izbăvitor prin iubitul lor Mire îi acoperă. Cântece de izbăvire îi înconjoară. (Psalmi 32: 7). Promisiunea de a fi izbăviţi la prima înviere va fi a lor!